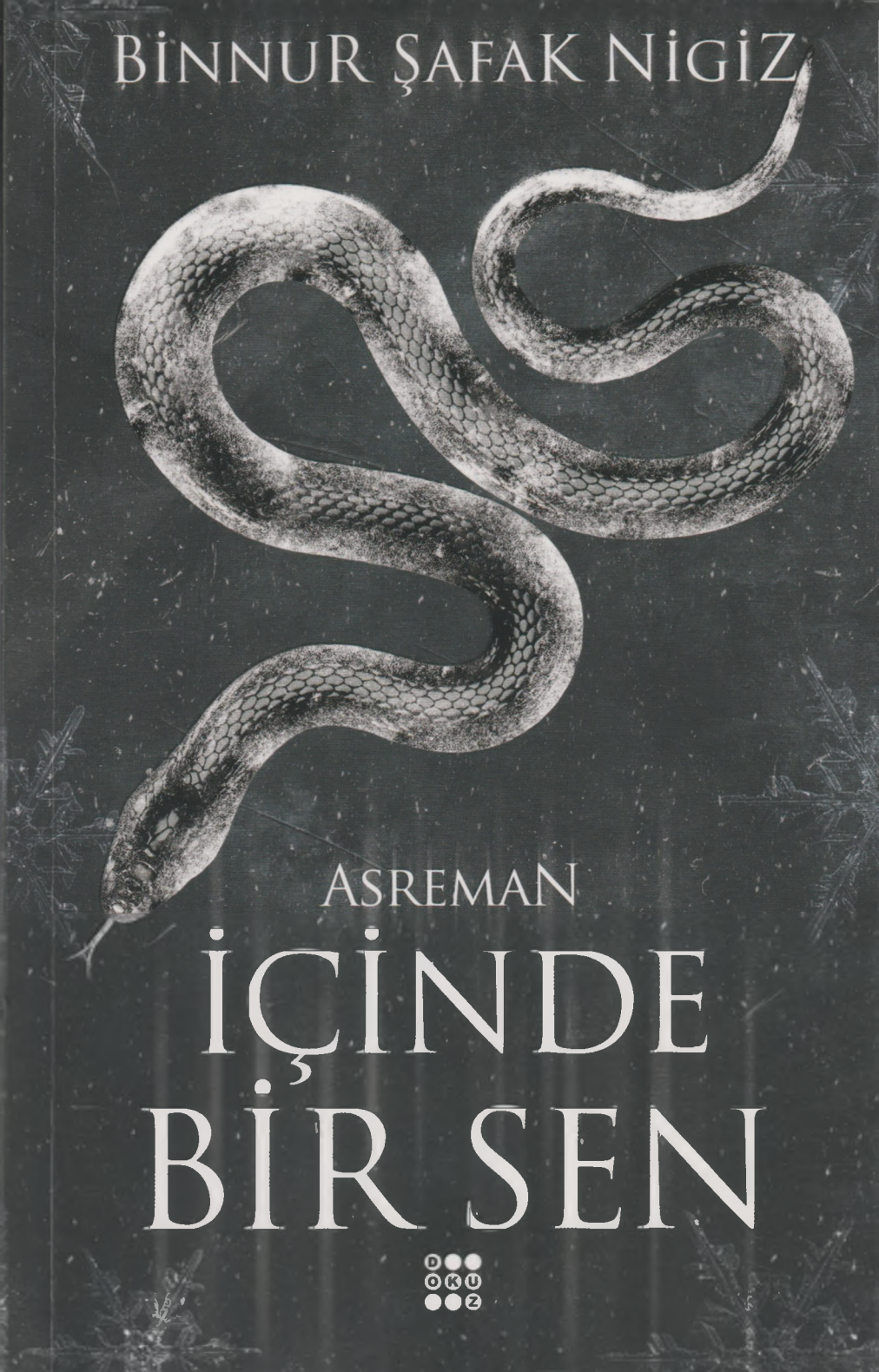
BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ASREMAN

İÇİNDE BİR SEN

DOKUZ

İÇİNDE BİR SEN

"Seni bu karta benzetiyorum," diye fısıldayışını hatırladım, ay ışığı esmer teninde yakamoz gibi parlıyor, siyah saçlarının üzerinde gümüş parıltılar oynuyor, rüzgâr kokusunu ciğerlerime taşıyordu. Kokusu aynıydı.

Parmaklarının arasında tuttuğu kartı havaya kaldırdı ve arkasında ay ışığı kalan kart karanlık bir şekilde karşımda belirdi.

Azize kartı.

"Sen de benim sessiz, bilge, güçlü Azize'msin."

Uzandığımız çimler henüz kar tutmamıştı, karta bakarken gülümsediğimi hatırladığımda içim acıdı. "Sana bu kartı bırakıyorum," dedi ve işaret parmağının önde, orta parmağının arkada durarak aralarında tuttuğu kartı yüzüme doğru yaklaştırdı. "Ne zaman bu karta baksan, Azize'm olduğunu hatırla."

Hatırlıyordum.

Daha da acısı, o bunu hatırlamıyordu, sadece ben hatırlıyordum.

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

ASREMAN

İÇİNDE BİR SEN 2 -ASREMAN
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Ağustos 2021, İstanbul
4. Baskı Kasım 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-49-1

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/2 Örme İş Merkezi,
Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

ASREMAN

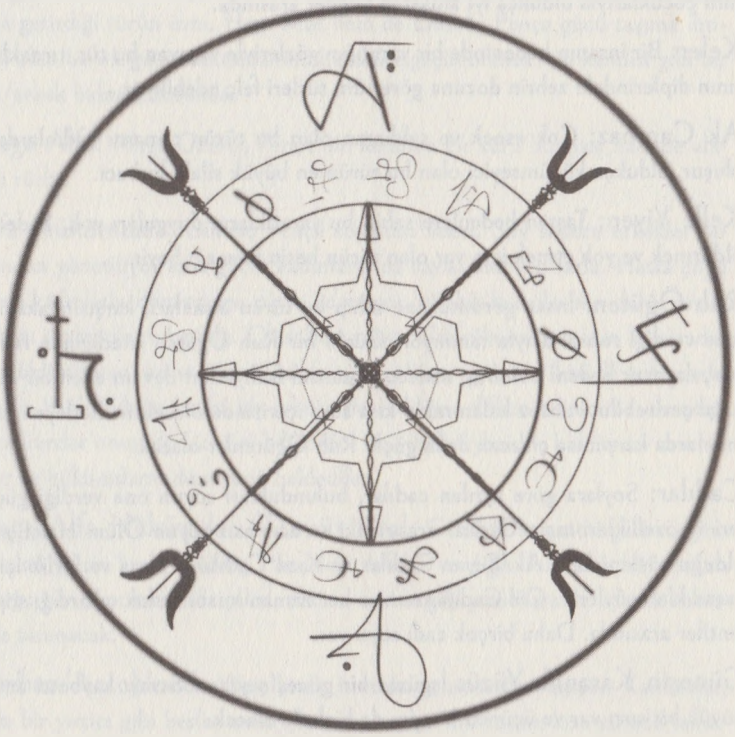

O GECE, GÜCÜNÜ BENİMLE PAYLAŞAN
KIZIL GÖZLÜ GÜZEL KADINA...

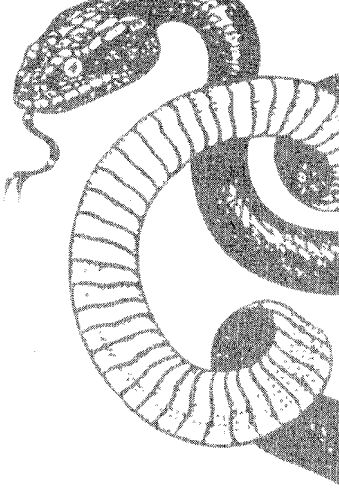
Anneannem için...

KIZIL YAKA
AKUAMARİN DAĞI
YERALTI SIĞINAKLARI
DOLUNAY ÇEŞMESİ
ÖLÜM
RUPHİ'N YERİ
KÜL MEZARLIĞI
VELENCOSO KONAĞI
KARGÜZÜ ORMANI

WHİTE WİTCH
TAĞINAĞI
VAĞI
GÜMÜŞ KRİSTAL
KİLİSESİ
KIZILKAR
BULVARI
AY BATIŞI
ORMANI
FAK
BEDİ
VE ŞARAP
PELERİ
AY TAPINAKLARI

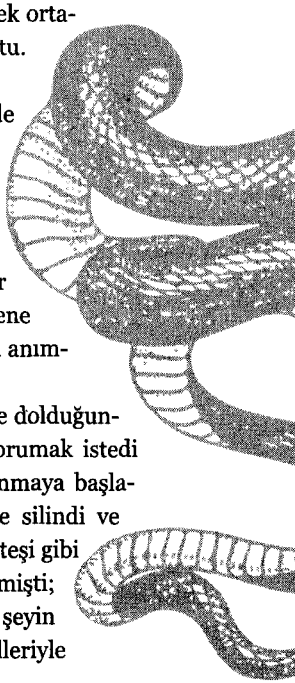
Kan Yemini

Ruhu, ikiye ayrılmış bir beden gibi kan kaybederek ortasından bölündüğünde, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kabul etmek zorundaydı.

Azize, üzerinde kana bulanmış bir elbiseyle koşmaya başladığında orman öylesine sessizdi ki, sanki gece son kez gökyüzündeki yerini alacaktı; güneş ise bir daha doğmamak üzere ufukta kaybolup ölüme kavuşmuştu. Çığlıklar koparark ağlamak istiyordu ama bunu zaten yapmıştı. Kar kadar beyaz yanaklarından yaş yerine kan dökülene dek ağlamıştı ve şimdi yanaklarında uzun bir yolu anımsatan kan lekeleriyle koşuyordu.

Durdu ve ormanı dinledi. Kılıç sesleri zihnine dolduğunda kalbini avuçlarının içine alarak bu acıdan korumak istedi çünkü birdenbire içi çok büyük bir acıyla dağlanmaya başlamıştı. Kalbinin atışları göğsünün derinliklerinde silindi ve öfke ateşi kızıl gözlerinin harelerinde cehennem ateşi gibi harlandı. Bu savaşı durdurabilmek için bir ruh vermişti; ruhunu ikiye bölmüş, bir yansıma yaratmış ve her şeyin düzelmesini umut ederken o yansımayı kendi elleriyle kurban etmişti.

Yansımasının kanı parmaklarındaydı.

Ruhu, ruhunun katiliydi.

Kendi parçasını, yansımasını, aynada gördüğü sureti parçalara ayırmış ve bunu yaparken herkesin iyiliğini düşünmüştü.

Şimdi ise mahvolmasına çeyrek vardı ve akrep, yelkovanı binlerce farklı yerinden soksa da zamanı durduramamıştı. Zaman akıyor, gökyüzünden düşen berrak kar taneleri bile kanın kızıllığını örtmeye yetmiyordu.

Kılıç sesleri kesildiğinde yavaşça ilerlediği karlar bir zamanlar üzerinde gezindiği duru karlar değildi, karlar kan rengiydi.

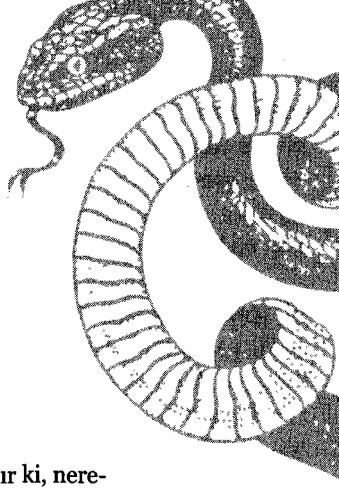
Kalbi buz tuttu.

Ayın yüzeyi buz tuttu.

Tam şu an, gece ile gündüz bir araya gelse, ay ile güneş sonunda kavuşsa ve bir Asreman bile yaşansa, onu bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Tanrı onlar için bir Asreman yaratmazdı. Asreman var olsa bile, onlar bir daha var olmayacaklardı. Azize'nin dudakları son defa aralandı. Kelimeleri dolunayı üşüttü, kelimeleri güneşi boğup öldürdü.

"Benim için öldün ve artık senin için yaşamamın bir anlamı kalmadı."

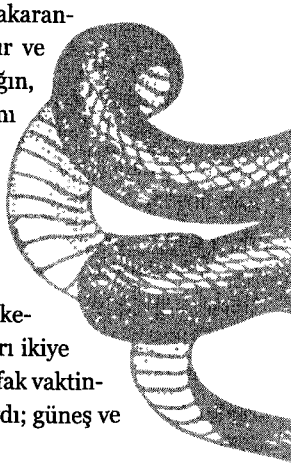

1. TUTULMA

Before You Exit, Solar Eclipse

Bazı geceler güneş gökyüzüne o kadar yakındır ki, neredeyse sabahtır.

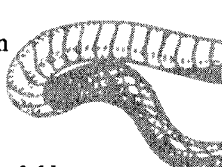
Ama kafanı kaldırıp gökyüzüne baktığında gördüğün ne gündüz ne de gecedir; gördüğün bir alacakaranlık sonrası gökyüzünü boğmaya başlayan şafaktır ve bazı ruhlar, şafağın bir katil olduğunu bilir. Şafağın, gökyüzünün mavi damarlarında taşıdığı kızıl kanı yeryüzüne döktüğü zamanları izlediğim tan vakitlerinde, gece ile gündüzü birbirinden ayırdığı için onun bir katil olduğunu düşünürdüm.

Gökyüzüne bir diken gibi batar, göğün kanlı gözyaşlarını yeryüzüne akıtırdı.

Gece cennet, gündüz cehennem ise, şafak kesinlikle araftı ve cennet ile cehennem arafın onları ikiye ayırdığı o noktada hiç kavuşmazlardı. Şimdi bir şafak vaktinde araftaydım ve cennet de cehennem de buradaydı; güneş ve ay sonunda kavuşmuşlardı.

Dudakları benim soğuk iklimimde doğan beklenmedik bir yaz güneşiydi.

Elleri dağılmış saçlarıma kaymak için ensemden geçerken tenime cemre düşmüş gibi ürperdim ve güçlü parmakları saçlarımın arasında gezinmeye başladı. Beni daha sert öpebilmek için başımı avucunun içine alarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarım onun dudaklarına tutunma ihtiyacıyla aralandı. Efken'in dudakları dudaklarımı kendi mahzenine kapatmıştı, aklımın içindeki her şey dengesini kaybederek olduğu yere yığılmış, ben kendimi mantığın dışına atarak Efken'e sığınmıştım. Parmaklarım güçsüz bir hâlde onun saçlarının arasında ilerledi, düşünceleri-

ne bir yılan gibi sızdı. Dokunuşum onu inletti, dudaklarının tavrı daha da ısrarcı olmaya başladı ve kendimizi kaybetmiş gibi birbirimize yaslanarak öpüşmeye devam ettik.

Beni mahvedeceğini biliyordum, buna hazırdım.

Mahvolmaya başlamıştım, bu umurumda değildi.

Üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşince ayaklarımın altındaki karlar aleve dönüşerek elbisemi tutuşturdu ve gitgide daha da yukarı tırmanarak beni içine almaya başladı. Cehennem sadece kalbimin içinde değildi, cehennem artık öyle çok yerdeydi ki cenneti bile içine alıp kendine katmıştı.

Sanki Efken bir fırtınaydı, ben o fırtınada devrilmiş bir ağaçtım ve dallarımı kırarak oradan oraya savurmaya devam ederken o kadar savunmasızdım ki, hiçbir şey yapamıyordum. Üstelik ben öyle bir ağaçtım ki, beni mahveden bu fırtına şehri hiç terk etmesin, dallarımı koparıp beni yok etmeye başlasa bile hep yanımda kalsın istiyordum.

"Fıstığım," diye fısıldadı, sesi bir şiirin şairin okuyanları intihara sürükleyeceğini düşünmesi sonucu silinmeye terk edilen son dizesi gibiydi. Dudakları dudaklarımdayken bu sahiplik eki almış kelimeyi ondan duymak beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir adım daha atıp ona tamamen sokularak amatörce ama büyük bir istekle ona karşılık vermeye devam ettim. Yakınlığım hoşuna gitmiş olmalı ki, dudakları tam dudaklarımın üzerindeyken bir yılan gibi kıvrılarak küçük bir tebessüm doğurmuştu.

İşte orada, o tebessümde bir umut bulmuştum ve bundan sonraki hayatıma o umuda tutunarak devam edebilirdim.

"Yıkım Getiren," diye mırıldandım dudaklarına doğru ve bu onun burnundan sert bir nefes vererek avucunu belime sertçe bastırmasına neden oldu. Diğer eli hâlâ saçlarımın arasındaydı, parmakları zihnimdeki kaosu sona erdirmek ister gibi saç diplerimde dolaşıyor, öpüşmemiz beni ne kadar dehşete düşürüyorsa, Efken'in dokunuşu o kadar huzurla dolduruyordu.

"Benimlesin," dedi sertçe. Dudaklarımın arasına sızarak ruhuma dolan kelimesini özümsedim. "Bu Asreman buna şahit. Benimlesin, bensin, bendesin."

Bir cevap vermeme bile izin vermeden beni öptü. Bir an doğrular doğru olmaktan, yanlışlar da yanlış olmaktan çıktı. Bin yıldır tabu olan doğrular bile artık gözümde yalandı; bin yıldır yanlış olan her şey artık tek doğrumdu.

Öyle yoğun bir his yaşıyordum ki, bu his göğsümü ve boğazımı sıkıştırıyordu. Bu his tıpkı bir taş kadar ağırdı ama bir madde değildi; oysa ne kadar da içimdeydi, vardı, kütlesini bile hissediyordum. Efken dudaklarıyla dudaklarımı, bana bir oya misali işlediği hislerle yüreğimi kapladı.

O olduğunu biliyordum. O benim Nigin Bağı ile bir kördüğüm hâline geldiğim adamdı, birbirimize dolanmıştık ve artık çözülmemiz neredeyse imkânsızdı. Geçmiş birden kafamın içinden uzaklaşmaya başlayınca panikleyerek parmaklarımı uzatıp onu yakalamak istedim ama bu panik, sadece öpüşmemizin hızını düşürdü; düşünceleri durduramadım, uzaklaşan geçmişe yetişemedim.

Dudaklarımız birbirlerinden ayrılırken şafağın kanattığı gökyüzü gümüş rengindeydi. Güneş silinmiş, dolunay yalnız kalmıştı ve ormanı ikiye bölen kızıllık tıpkı bir dalga gibi usulca geri çekilerek ormanı terk etmeye başlamıştı. Gözlerimiz kısaca gökyüzüne kaydı, kaybolup giden güneşin ardında bıraktığı ve gitgide silinerek ortamı terk eden kızıl ışığı izledik; bu sessizliği bozan tek şey, ciğerlerimizden boşalan nefeslerin sesleriydi.

Alnını alnıma bastırdı, ona yetişebilmek için çıplak ayakla parmak uçlarımın üzerinde duruyordum ama sonunda gücümü tamamen kaybettim ve ayak tabanım karlı zemine yaslandı. Şimdi aramızdaki boy farkı çok daha büyüktü. Bu farkı yok etmek istiyormuş gibi kafasını eğerek alnını alnıma bastırmaya devam etti. Sertçe yutkunduğunu duyduğumda kalbim patlayacakmış gibi doluydu. Yutkunurken boğazında oluşan kavisi ve hareket eden âdem elmasını hayal edebilmiştim. Gözlerimi yumarak tenimizin üzerine gerilen beyaz gökyüzünü ve onu hissetmeye başladım.

Kelimeler birbirinden farklı izler bırakırdı insanların ruhuna.

Şu an ruhuma iz bırakan şey kelimeler değildi, bizi dört bir yandan saran büyük bir sessizlikti.

Gökyüzünde var olan olayı düşünemiyordum bile. Dudaklarım sızlıyordu. Efken'in eli sırtıma, oradan da kayarak kavisli belime indi ve beni âdeta bir kafes gibi sararak kendisine bastırdı. Sanki o bir yaraydı ve ben de o yaranın üzerine bastırılan merhemli sargı beziydim. Nefes alıp verişleri artık daha düzenliydi, benimki ne âlemdeydi hiçbir fikrim yoktu. Burnundan verdiği her sıcak nefes yüzüme çarpıyor, gözlerimi örten kirpiklerim onun nefesinin sıcak yeliyle titriyordu.

O bir güneşti, tıpkı Mavi Yaka'ya binlerce yıl sonra uğrayan güneş gibiydi ama uğrayıp gitmemişti, içimde doğmuş ve beni ışığa boğmuştu.

O ve ben, ay ile güneş gibiydik ve şimdi ay ile güneş birbirine kavuşmuş, tutulma başlamıştı.

"Sen benim başıma iş açacaksın." Yutkundu ve ben de yutkundum, bu sanki bizim var ettiğimiz bir dildi; birbirimiz uğruna, birbirimiz için yutkunmak... İçime nefes gibi dolan kokusu başımı döndürürken kirpiklerimin arasında doğan bir kanlı dolunay gibi parıldayan kızıl gözlerim onun üzerindeydi. "Öyle güzelsin ki..." Bakışları yüzümü delip geçtiğinde, o güneş şimdi

içimde en parlak hâliyle ışıldıyor, sıcaklığıyla beni yakıp küle çeviriyordu. "Bu güzelliğin başıma iş açacak."

O da tıpkı benim gibi ânın getirdiği bir şaşkınlık içindeydi. İkimiz de birbirimizin kalp atışlarını duyabiliyorduk. Göğsünün altında çırpınan kalbin sesi öyle net duyuluyordu ki, sanki göğsünün altındaki kalp onun değildi de benimdi.

Kıyametim olan uçurum mavisi gözlerinin içinde yaşıyordum, ölüyordum, diriliyor, var oluyor, yıkılıyor, savaşıyor, kazanıyor, yeniliyordum. Tümü onun uçurum mavisi gözlerine bakarken oluyordu.

"Gözlerini benden uzağa götürme, baktığın her yerde var olmak, baktığın ve benim olmadığım her yeri ateşe vermek istiyorum."

"İstesem de yapamıyorum," diye fısıldadım, fısıltımı dinlerken dudaklarının aralığından dökülen nefes yüzümü yaktı. "İstesem de senin olmadığın bir yöne bakamıyorum."

İtirafım içimi ateşe vermişti, utanç ve başka bir duygu daha içimde keskin bir bıçak gibi ilerleyerek beni yaralıyordu. Geçmişi yeniden zihnimin derinliklerinin içine dalarak aradım ama bir süre öncesine kadar net olan her görüntü, artık parça parça ve eksikti. Geçmişin tamamını hatırlamıyordum, hatırladıklarım ise bana ne kadar yeterdi bilmiyordum; dudakları birkaç santim ötemdeydi ve şimdi geçmiş bile yok olabilirdi. Önemli değildi.

Zihnimin buz tutmuş duvarlarından sicimle akan kan, geride onun adının harflerini bırakıyordu. Son kan damlası da yere düştüğünde, artık o duvarda adı yazıyordu. Bu kan, onun adını benim zihnimdeki duvara kazıyan kan, düşüncelerimin kanıydı. Belki mantığımın... Belki de yok ettiğim son direnişimin kanıydı. Bir daha ona nasıl direnirdim? Bilmiyordum. Cevapları aramaktan yorulmuştum.

Kokusu bana her şeyi unutturmaya yetermiş gibi içime dolduğunda bir kez daha onun için dehşete düşüyordum. Gücüm yetseydi şu kokusunu ciğerlerime sabitlerdim.

Yavaşça, "Az önceki olay..." diye fısıldadığımda saçlarımın arasında asılı duran parmakları tıpkı ılık bir su gibi yüzüme aktı, çenemi kavrayan parmaklarının dokunuşuyla kasıldığımda çoktan kafamı kaldırmıştı bile.

"Az önce her ne olduysa oldu," dedi umursamazca. Sanki onca zamandan sonra bu yakada yeniden güneşin görünmüş olması hiç önemli değildi. "Şu an sadece sen umurumdasın. Belki kıyamet kopuyordur, belki akılalmaz olaylar oluyordur, dinle beni, umurumda bile değil. Ne olursa olsun. Güneş parçalanıp şehre yağsın, dolunay eriyip aksın, hiç önemli değil. Hiç umurumda değil. Buradasın ve sadece sen umurumdasın."

Bunlar ondan duymayı beklediğim cümleler değildi. O, bu dünya üzerinde bu tarz cümleler kuracak son insan bile değildi bana kalırsa ama karşımdaydı, dudaklarının izi dudaklarımdaydı ve sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu. Kelimeler ona aitti, bir başkasına değil.

"Belki senin gözünde bir katilim, parmaklarımda senin için masum ya da değil, birilerinin kanı var ama..." Sustu, kelimeler diline batıyordu da kanayıp ağzının içini bir yara nehrine dönüştürüyordu sanki. "O adam ben olmalıydım," dedi acı çekiyor gibi. "Bağlandığın adam ben olmalıydım."

Bilmiyordu. *Lanet olsun.*

Bileğimizin iç kısmında, oluştuğunu bildiğim dövmeye bakmak için elimi aramıza soktuğumda kalbim şiddetle çarpıyordu. Uçurum mavisi bakışları bileğime kaydı ve birden gözleri aralandı. Etrafı sanki tutulan güneşin etrafını oluşturan kızıl halka gibi kızıl bir renk almış dövmeyi gördüğü an şaşkınlığı bir beden olup kenara geçmiş ve ikimizi izlemeye başlamıştı. Ben o dövmeyi görmeden hissetmiştim, o hissetmemiş miydi? Aynısının onda olduğunu da biliyordum. Nigin Bağı'nı da biliyordum. Ama o bilmiyordu. Onun o kişi olduğunu da biliyordum. Ama o, o kişi olduğunu bilmiyordu.

"Siktir!" Hiddetli bir şekilde bağırınca ona baktım, bileğimi avuçlarının içine alırken, "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

"Bileğine bak," diye mırıldandım.

Bileğini kaldırıp önümüze getirdiğinde, onun da nabzının tam üzerinde bir kar tanesi duruyordu. Boyutları aynı değildi ama şekilleri aynıydı, Efken'in kar tanesi biraz daha büyüktü. Gözlerinin derinliklerinde yükselen şaşkınlıkla, "Bu da ne?" diye sordu, sesi şiddetli bir kar fırtınası gibiydi.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Peki bende olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu, tamamen afallamıştı.

Dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının tadı varken ve yaşananlar zihnimde bir cinayet sarmalının tamamlanmasına neden olurken sadece sessiz kaldım. Parmak uçlarımda ona dokunmak istememin sızısı devam ediyor, zihnim kelimeleri parçalayarak düşüncelerimin içine cesetlerini fırlatıyordu.

Parmakları tenime sürtününce gözlerimi kısarak ona baktım. Kalbim, göğsümün altında çetrefilli bir savaş vermeye devam ediyordu. "Bunun bir anlamı olmalı," diye fısıldadı, dudakları dudaklarımın birkaç santim uzaklığındaydı ama nefesi dudaklarıma öyle sert çarpıyordu ki, sanki öpüşüyorduk ama bunun farkında değildik. "Nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi? Biliyorsun. En başından beri bana hep bir şeyler yapıyordun, bendeki etkinin sadece ruhsal olmadığını, fiziksel olduğunu biliyordum."

Kelimeleri kalbimin kapısını kırmak için omzuyla o kapıya baskı uygulayan zorba bir adam gibiydi ve kalbimin kapısı tam şu an hiç sağlam değildi. Alnını alnıma bastırınca kalbim göğsümün altında tutulan bir güneş gibi karanlığa gömüldü ama göğsüm için vakit hâlâ gündüzdü.

"Ben zorba, bencil, berbat bir adamım ama tam şu an, dedim ya sana, kıyamet kopuyor olsa bile buradan bir adım atmayacak, sana hiçbir şey sormayacağım. Kim olursan ol, ne olursan ol, istersen en tehlikeli insan, istersen yeryüzündeki en büyük düşmanım ol. Benimlesin."

Onunlaydım.

Zihnimin içinde kaybolan geçmişe uzanıp o geçmişi tutamadım, gözlerimin önüne serilip bana her şeyi anlattıktan sonra birdenbire yok olarak bana anlattığı her şeyi unutturan anılara tutunamadım.

Efken'e tutundum çünkü tam şu an kalbim bile göğsüme tutunamıyorken, o benim tutunabildiğim tek adamdı.

Ona tutundum çünkü ona tutunmamak imkânsızdı ve biliyordum ki, ben ona tutunmamayı seçseydim de o beni zorla tutar, düşmeme izin vermezdi. Tam şu an kendi hayatının içinden hızla geçmişe düşen birinin tutulması gerekirdi çünkü yaşananlar, biliyordum ki ruhumun kemiklerini kıracak, benim kalbimi ufalayacaktı.

Efken beni tuttuğundaysa artık havadaydım; geçmiş ile şimdi arasında asılı duruyordum ve bir araftaydım.

Büyük avucu yüzüme kaydı, alnım alnının üzerindeyken onun alnında mı yoksa benimkinde mi bir türlü ayırt edemediğim kalın bir damar, düşüncelerimin üzerinde çarpıyordu.

"Asale," diye fısıldadığımda kirpiklerinin titrediğini hissettim ama o da tıpkı benim gibi gözlerini açmadan bekledi. "Bana böyle seslendin, ne demek istedin?"

"Geldin," dedi Efken sadece. "Seni bekliyordum ve sen bir çocuğun rüyasından çıkıp, bir adamın kâbusuna geldin. Sorular sorma. Susalım. Sadece böyle kalalım." Tekrar ederken sesi oldukça zayıftı; tıpkı can yakan bir ninni gibi... "Benimlesin."

Bir ruhun intiharının son mektubunda yer alan son iki satır gibiydik. Birimiz olmadığında, diğerimizin yarım olacağı, anlaşılmayacağı kesindi ve yine birimiz olmadan, diğerimiz sadece ölümdü; birlikteyken intihardık.

"Sonra gökyüzü ışığa boyandı, karanlığın damarları tıkandı. Kafamı kaldırıp baktığımda gökyüzünde hem güneş hem ay vardı, ikisi yan yanaydı."

Yaren'in saf bir dehşetle anlattığı hikâyeyi dinlerken sessizdim, bu hikâye yaşandığında bizzat oradaydım ama sanki görmemişim, o an orada değilmişim, gözlerim buna şahit olmamış gibi yavaşça başımı salladım. Yaren verdiğim tepkiyle tatmin olmadı, yeniden, daha da abartarak anlatmaya başladı.

"Gerçekten görmedin mi Mahinev?" diye sordu sabırsızca, sesi bir çocuğun sesi kadar sabırsızdı; onu hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmek boğazımın acımasına neden olsa da o gece olanları bilmemesi gerekiyordu. Başımı iki yana sallarken mutfak masasına bakıyordum, oturduğum sandalyede dikenler vardı da tenime batıyordu sanki. Kenarından gözyaşı gibi süzülen kahve lekesi, beyaz kupanın üzerinde var olmuş bir yol ayrımı gibiydi. Parmaklarımı kupanın kulpuna geçirip kahveden bir yudum aldığımda Yaren bana beklentiyle bakmaya devam ediyordu. Sonunda gözlerini devirerek mutfak tezgâhının üzerine çıkıp oturdu, bacaklarını sallayarak boşluğa bakmaya başladı.

"Gece felaketle sonuçlandı," diye fısıldadı, sesindeki hayal kırıklığı duraksamama neden oldu. O geceyi, yaşananları bir bir hatırlayınca tenimdeki karanlık ürpertiyi durduramadım. İliklerimde ilerleyerek ruhuma saplandı. Gecenin bir yıkıma dönüşmesinin asıl nedeni bendim, Yaren bunu belki biliyor belki bilmiyordu ama ben bu gerçekle yaşamak zorundaydım.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorduğumda duraksadığını hissettim.

"Ne, ne olacak?"

"Bunu yapan kişinin peşine düşecek mi?" Onun ismini zikretme gücünü kendimde bulamasam da Yaren'in kimden bahsettiğimi anladığı kesindi.

"Bunu yapan kişinin kim olduğunu biliyor," demekle yetindi, ben bu cevapla yetinemeyeceğimi anladığımda, gözlerimi kaldırdım ve sorgu, kızıl harelerime usulca yayılırken gözlerimi kısarak Yaren'e dikkatle baktım. Siyah, iri gözlerini benden kaçırırken, "Bundan sonrası ona kalmış, ne yapacağını bilmiyorum," diye mırıldandı, ses tonunda bunu bana söylediği için pişman olacağını hissediyormuş gibi titreşen ürpertiler vardı.

"Semih diye birinden söz etti," dedim kuru bir sesle, ölümün tadı hâlâ dudaklarımdaydı sanki. Soluk bir nefes verecektim ki Yaren'in esmer tenının birkaç ton açıldığını, neredeyse kireç rengini aldığını gördüm. Yanaklarının içi çökmüş, gözleri boşluğa doğru devrilerek yana yıkıla bir çare arıyorcasına kısılmıştı. Onu bu şekilde görmeye alışkın değildim, tüm o gotik görüntüsüne rağmen hayat doluydu ama şimdi ona baktığımda sadece karanlığın içinde çırpınan o küçük kızı görüyordum.

Karanlıkla tanıştığında henüz çok küçük olmalıydı.

"Bu konu hakkında konuşmamam daha doğru olacak," diye geçiştirmeye çalıştığında çatlayan sesine içten içe lanetler okuduğunu biliyordum.

"Peki başı belaya girecek mi?"

"Onun başının belada olmadığı bir Allah'ın günü yok ki," dedi Yaren bana gündelik bir durumdan bahsediyormuş gibi rahatça. Yine de gözlerinin altını gölgeleyen kirpiklerinden, gözlerine usulca süzülen ifadeden anladığım kadarıyla, kabul etsin ya da etmesin abisi için oldukça endişeleniyordu. Efken'in ne zamandan beri kelle koltukta yaşadığını merak etmeye başlamıştım. Yıllara dayanıyor olmalıydı. Üniversite okuduğu yılların da öncesine, belki lise, belki de ortaokul zamanına...

"Hayatınız hep böyle miydi?" Sorum, Yaren'i ürpertti. Hatırlamak istemediği anılar zihninin çarkında dönerek gözlerinin önüne serilmiş gibi kollarını bedenine sararak boşluğa bakmaya başladı. Sorduğum sorunun pişmanlığı damağıma acı bir tat gibi yayılırken, dilimi yavaşça ısırıp gözlerimi Yaren'den uzağa taşıdım.

"Ailemiz katledildikten sonra her günümüz karanlıktı. O zamanları hatırlamıyorum, henüz bir bebektim," dedi. "Ama abim beni büyütmek zorunda kaldı, üstelik buna zorunda kaldığında sadece bir çocuktu. Beni büyütürken bir yandan da hâlâ varlığından emin olduğu bir tehlikeden ikimizi de korumaya çalışıyordu. Hâlâ bunun için uğraş veriyor."

"Peşinizde birileri var," dedim, sorudan uzak bir düşünceydi ama Yaren bunu kolayca onayladı. İçimde adım adım büyüyen kademsiz hissin tüm ağırlığıyla kalbime dolanarak kalbimi sıkmaya başladığını hissettim.

"Peşimizdekilerin kim olduklarını bilmiyorum ama varlıklarını biliyorum," dedi Yaren. "Gerisini eğer anlatırsa, bir gün abim anlatır. Bana anlatmaz ama inanıyorum, sana anlatır."

Neden buna inandığını ona sormaya cesaret edemedim.

Dış kapının açılırken çıkardığı gürültüyü duymamla, Yaren'in yerinden fırlayıp hole çıkması bir oldu. Poşetlerin sesini dinledim, bir süre sonra poşet sesleri kesildi ve üç farklı adım sesi holün ahşap zeminini ezerek bana doğru ilerledi. Birkaç saniye sonunda dalgalı kızıl saçlar görüş alanıma girdi, başını duvar kenarından içeri doğru uzattığı için saçları dalga dalga dökülerek kan gibi parlamıştı. Yeşil gözlerindeki canlılığı görünce, onu baloda bıraktığım hâlde görmediğime sevindim. Sanırım Efken ile aralarındaki sorunu çözüp, bir şeyleri tatlıya bağlamayı başarmışlardı.

Sezgi, üzerinde kalın bir mont, montun altında bordo yün bir elbiseyle içeri girdi. Yün çorapları, mini elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarını soğuktan koruyor olmalıydı. Bileklerinin üzerine kadar uzanan postallarının deri

yüzeyine dökülmüş kar tanelerini gördüğümde onu baştan aşağı süzdüğümü yeni fark ediyordum.

"Senin için giyecek bir şeyler buldum," dediğinde şaşırmadım, sadece başımla onu onaylayıp, minnet dolu gözlerimi yüzüne mıhladım. Gözlerimde her ne gördüyse, karşımdaki sandalyeyi çekip otururken yüzüne düşen kızıl saçları çekme gereği duymadan bana doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?"

İçeriden Ceyhun ve Efken'in sesleri geliyordu, Yaren onlara bir şeyler anlatıyordu, muhtemelen bana anlattığı Asreman olayından söz ediyordu. Asreman... O olayın Efken'in dilinde şekil bulan ismiydi bu. Kalbimin atışları sersemledi ve kalbim, benden koparma gereği duymadığı o izni paramparça ederek sertçe gümlemeye başladı.

"Mahinev?"

"Evet," dedim, bunu söylerken kekeleyip kekelemediğimi anlayamamıştım ama Sezgi gözlerini daha çok kısınca, kekelemiş olabileceğimi düşündüm. "Her şey yolunda, gerçekten."

"Yangını mı sorun ediyorsun?"

"Birilerinin ölmesini sorun ediyorum," dedim aniden kabaran bir öfkeyle ve bu Sezgi'nin afallamasına neden oldu.

"Ölmesi gereken öldü. İnsanların canına kıymaya meyilli her insanın cezası infaz olmalı," dedi keskin bir sesle. "Bu yüzyıllardır böyle, böyle de kalmalı." Beyaz, zarif ellerini masanın üzerine bırakırken yüzü ifadesizdi, sanki o kadar çok ölüm görmüştü ki, artık ölümler onu etkilemiyordu. Yine de Samuel'i Efken'den korurken gözlerine sinmiş korkuyu hatırlayınca, o gece gördüğüm kadınla şu an masada oturan kadının aynı kişiler olmadığını düşünmüştüm. "Her neyse. Bunları konuşmayalım," diye mırıldandığında zaten sessizdim. "Asreman olayını gördün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim, kelimenin anlamını sormamam dikkatini bir anlığına çekse de üzerime gelmemeyi tercih etmiş olacak ki sustu.

"Sanırım yaşanan olay seni sandığımdan daha çok etkilemiş," dedi Sezgi sonunda, sanki yüzümdeki her bir oynamayı, renk kaybını, mimik kasılmasını izliyormuş gibi hissedince rahatsızlıkla olduğum yerde kıpırdandım. Rahatsız olduğumu hissedince yeşil gözlerini geri çekti ama duyduğum rahatsızlık saplandığı yerden geri çıkmadı. "Biraz dışarı çıkmak ister misin? Bu şehri merak etmiyor musun?"

Gözlerine ciddi olup olmadığını sorgular gibi baktım ve "Bu şehir benim için bir kâbus," dedim, şaşkınlığı yeşil gözlerinde yanıp söndü ama aldırış etmedim. "Neden burada olduğumu bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

Kaybolan görüntüleri düşündüm, parçalar kafamın içinden silinip gitmiş gibiydi. Soluk bir nefes aldım. "Bir şeyler gördüm ama..."

"Ne gördün?"

Sabırsız sorusuna karşılığım çok sakindi. "Bilmiyorum."

"Anlamadım?"

"Bir şeyler gördüğüme eminim ama ne gördüğümü hatırlayamıyorum. Görüntüler kafamın içinde öyle dağınık ki... Resmin hangi parçası hangi diğer parçayla eş bulamıyorum. Karmakarışık, yapılmayı bekleyen beş bin parçalı bir puzzle yığınının önünde oturuyor gibi hissediyorum."

"Ne zaman gördün?" Sorusuna neredeyse yakalanacakken, gözlerimi hemen ondan çekerek yere indirip, "Balodan sonra," diye geçiştirdim. "Şafak vaktine yakındı."

"Asreman gerçekleşirken yani," dedi Sezgi, düşünceli sesi zihnime bir çentik daha bıraktı. Bir şeyleri kafasında yerine oturmaya çabalıyordu, çabalarken benden de bir yardım eli bekliyordu ama çabası da beklemesi de boşaydı, benim kafam karman çormandı ve ona yardım edemezdim. "Belki de bununla bağlantılıydı."

"Neyle?"

"Asreman'la." Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, gerçeği biliyor olmama rağmen, bu gerçeğe bir defa daha inandım. "Bana çıldırmışım gibi bakmandan korkuyorum. Seni de zihnimle zehirlediğimi düşünmelerinden çok korkuyorum ama..."

"Ama ne?.."

Sezgi'nin ilahi güzellikteki canlı yeşil gözleri saplandığı yerden doğrulup benim kızıllarıma saplanınca, omuriliğimden yükselen o ürpertiyi ondan gizleyemedim. "Burada tamamlaman gereken bir görevin olduğunu söyleyen bir şey görüyorum," dedi, irkilerek ona baktım; karnım öyle çok kasılmıştı ki, kasıklarımdaki deri bile yukarı çekilmişti. "Rüyalarımda," diye toparladı. "Ama öyle... öyle gerçekçi ki!"

"Bazı semboller de gördüğünü söylemiştin," diye mırıldandım.

"Evet ama... Asreman'dan hemen sonra daldığım uyku o şeyin sadece varlığını hissettirmedi, sesini de duyurdu." Göz ucuyla arkasındaki kapıya baktı, kapı açık duruyordu, bir süre oluşan sessizliği dinledikten sonra, "Yaşlı bir kadındı ama yaşlı olamayacak kadar da güzeldi. Yani hem yaşlıydı hem de sanki sonsuz bir gençlikle taçlandırılmıştı," diye fısıldadı. "Lütfen bunları Efken'e söyleme. Seni zehirlediğimi düşünmesin."

"Bunu düşünmez, sadece yardım etmeye çalışıyorsun."

"Efken'den bahsediyoruz," diye mırıldandı.

"Bana kadını anlat."

"Kızıl, büyülü badem gözleri vardı," deyince sırtımda bir ağrı hissettim, devam etmesi için başımı aşağı yukarı salladığımda gözlerini masanın üzerindeki ahşap desenlere indirerek, "Hilâl gibi kaşları, ucu kalkık burnu, burnunun sol kanadında gümüş rengi bir halka, gözleri kendiliğinden sürmeliydi ama kalem de çekmişti, gözlerinin altındaki torbalara akan kalemi hatırlıyorum," dedi, sesi öyle soluktu ki, sırtımdaki ağrı şiddetlendi.

"Bana birini hatırlatıyor," dedim sadece.

"Güzel ellerini kaldırıp bana uzandı." Sezgi başını ellerinin arasına alınca, kar beyaz ellerinin etrafına yılan gibi dolanan kan kızılı saçlarını izledim. Zehirli otlara benzeyen yeşil gözlerini yumdu ve göz kapaklarının üzerinde oynaşan mavi damar sarmaşıkları derisinin üzerinde ileri geri yaptı. "Bana, senin bir görevin olduğunu söyledi durdu. Adımı biliyordu, geçmişimi biliyordu, kim olduğumu biliyordu. Uyanman gerektiğini söyledi durdu."

"Tasvir ettiğin kişi babaanneme benziyor," dedim düşüncelerin esiri bir sesle, Sezgi ürpererek bana baktı. "Siyah şalı da var mıydı?"

"Evet, tülden, siyah bir şal takıyordu. Şalının tüllerinde simler oynaşıyordu." Gözlerimin içine baktı. "Pullar vardı, simler, geceleyin gökyüzünde yanıp sönen yıldızlar gibi o kara çarşafa benzeyen tülde parıldıyorlardı."

Bir süre bana baktıktan sonra kesin bir sonuca varmış gibi, "Aslında," diye fısıldadı, "o yaşlı kadın bir şekilde sana benziyordu. Sanki kan bağınız varmış gibi."

Yanılmıyordum. Bahsettiği kişi gerçekten de babaannemdi. Şaşkınlığım anlıktı, daha sonra her şeyin mümkün olduğu bu dünyada bunun mümkün olmama ihtimali olmadığının farkında bir şekilde, "Babaannemdi," dedim. "Kesinlikle."

"Bir tapınaktan bahsetti," dedi Sezgi, bir an için sanki içsel olarak böyle bir şeyden haberim varmış gibi kafamı kaldırıp ona dikkatle baktığımda kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "O tapınağa gitmen gerektiğinden bahsetti."

"Tapınak mı?"

"Tapınağın ismini de söyledi ama hatırlamıyorum. Ama elime dokunduğu anda bir şey oldu, rüyadaydım ve yeni bir rüyaya çekildim. Babaannen elime dokununca anlık olarak o tapınağa ait görüntüler belirdi, tapınağı izledim."

"Gördüklerini tasvir etmek konusunda iyisin." Hızla oturduğum yerden kalkıp Yaren'in benden öğrendiği birkaç gereksiz yemek tarifini not almak için kullandığı mavi pilot kalemi tarifleri geçirdiği defterin arasından aldım. "Bana o tapınağı anlatabilir misin?"

Sezgi'nin korkuyla irileşen yeşil gözlerini izlerken hiç olmadığım kadar kararlıydım, o da bunu fark etmiş gibiydi; o tapınağı çizebileceğimi biliyor-

du. Tapınağı ana hatlarıyla anlatmaya başladığı sırada kalemin ucunu masaya bastırdım ve mürekkep küçük bir noktadan büyük bir girdaba evrilerek genişledi. Ardından Sezgi'nin bahsini geçirdiği tapınağı çizmeye başladım. Büyük kolonlardan bahsetmişti. Tapınağının iç ve dış hatlarındaki kolonları çizerken kendimi işime öyle çok kaptırmıştım ki Sezgi birkaç kez babaannem hakkında sorular sorsa da onu duymazdan geldim. O da sonunda soruları bir kenara bırakıp bana tapınakla ilgili görsel bilgiler sunmaya devam etti.

Sonunda çizim bitti ve masanın yüzeyinde beliren o antik görüntüyü izlemeye daldım. Sezgi, "Çok benzedi," dedi şaşkınlık içerisinde.

"Oldukça eski bir mimarisi olmalı," dedim, kolonlara belli belirsiz kazıdığım motifleri işaret ederken, "Geldiğim yerde böyle motifli taşların değeri trilyonlar eder. Asırlar öncesine ait olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım, düşüncelerimi durduramadığım için huzursuz hissetmeye başlamıştım. Sezgi'nin verdiği her ayrıntı beni daha büyük bir dehşete sürüklemişti.

"Burayı nereden bulacağız?" diye sordu Sezgi, sanki zihnimdeki soruyu tutup çıkarmış da bana ait bir soruyu bana göstermiş gibi hissederken ona çaresizlikle baktım.

Kokusu, gölgesinden önce geldi. Bakışlarımı kaldırmamla, onu mutfağa girerken görmem bir oldu. Gözleri gözlerime saplanıp kaldığında zamanın sessizliği çağlar atlayarak aramıza sızdı, birkaç saniye sanki birkaç dev asır gibi üzerimize yığıldı. Sezgi onun varlığını benden saniyeler sonra fark ettiğinde, sanki yıllardır orada bakışıyorduk da Sezgi bunu şimdi fark ediyormuş gibi hissetmiştim.

Nigin Bağı'nın bir yılanın kuyruğu ile başı gibi uzandığını ve o yılanın kuyruğunun onun, başının benim bileğime dolandığını hissettim ama o hissetmedi. Sezgi, Efken'in varlığıyla beraber sessizliğe gömüldü, bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi, gözlerini masanın yüzeyindeki çizimden çekip Efken'in o çizimi görmesinden çekiniyormuş gibi panikle kendi ellerini izlemeye başladı.

Efken'in gözleri masaya indiği an, şaşkınlık bir ton olup cildine dağıldı ve esmer teninin anlık olarak kireç gibi beyazladığını gördüm. Hayalet görmüş gibi baktığı çizimde dikkatini çeken neydi bilmiyordum ama ağzını bile açmadan sadece çizimi izledi.

O gece, Efken'in sessizliği anbean büyürken, benim dilimin ucuna biriken sorular artık ruhuma ağır gelmeye başlamıştı. Lambaderin altındaki koltukta oturup dizlerimin üzerine koyduğum kitabın sayfalarını o kitaptaki cümlelere odaklanamadan, hatta okuma gereği bile duymadan gözlerimi dikmiş öylece oturuyordum. Işığın turuncu akisleri sadece beni aydınlatı-

yordu. Salon karanlığa gömülmüş hâldeydi. İçeri girdiğini hissettiğimde dizlerimin üzerindeki kitabın kapağını kapatıp bacaklarımı kendime doğru çektim ve diz kapaklarımı göğüslerime yaslayarak kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. Karşımdaki tekli deri koltuğa oturdu, bir sigara yaktığını çakmağın ucundan fırlayan alev anlık olarak çehresini ateşe verdiğinde fark etmiştim. Sigarasının ucunda yanmaya başlayan alevi harlamak için sigaradan derin bir nefes çekti ve karanlığın içinden bıçak gibi geçen keskin gözleri yüzüme sabitlendi.

"Masaya çizdiğim tapınakla ilgili bir şeyler biliyorsun," dedim sessizliği parçalamak için.

Kurduğum cümle sessizliğinin bir kat daha artmasına neden oldu, sigarasının ucundaki alevin hareketlerini izledim. Sigarayı dudaklarına yaklaştırıyor, nefesine zehir katıyor, dudaklarından uzaklaştırıyor, kolunu koltuğun deri kaplama kolçağına yerleştiriyordu. Gözleri bir anlığına parladı, mavi gözlerinin halkasını gördüm ama bu görüntü beni ürkütmedi. Yine de gözlerinin esrarını çözebileceğim bir gün olacak mı diye düşünüp duruyordum.

"Cevap vermediğine göre öyle."

"Neden o tapınağı çizdin?" diye sordu, sesi ifadesizdi, bir duvarın arkasında o duvarı tırmalayan zayıf bir pençe sesi gibi geliyordu; güçlü, duygusuz ve uzak.

"Sana bunu anlatsam bile inanmazsın."

"Anlatmayı dene."

"O tapınağı rüyasında gören Sezgi'ydi," dedim, bir süre bekledim ama ne beklediğim tepkiyi ne de herhangi bir tepki alamadım. "Ve rüyasında sadece o tapınağı değil, babaannemi de görmüş."

"Babaannen olduğunu Sezgi'ye babaanneciğin mi söylemiş?" diye sordu Efken alayla ama sesinde var olan tek duygu alay değildi.

"Neye inandığın umurumda bile değil Karaduman," dedim ters bir sesle. "Ama tapınak hakkında ne bildiğini söylemen gerekiyor. O tapınak nerede, biliyor musun?"

Ters konuşmamı umursamadığını hissettim, hatta bunun üzerinde bile durmadan direkt olarak, "O tapınağı o kadar detaylı çizebilmene şaşırdım," dedi, sesi hâlâ mesafeli geliyordu. Sanki bana değil de kendine karşı bir duvar dikmişti; kendi ruhuyla iletişimi o duvarın ardından gerçekleşiyor, kendini ruhunu duymadığına inandırıyordu. "O tapınağı çocukluğumdan hatırlıyorum. Annemle beraber giderdik, en sevdiği yerlerden birisiydi. Kutsal günlerde Kızıl Yaka'ya gidip orayı ziyaret ederdik. Çok küçüktüm ama o moloz yığınını hatırlıyorum. Tozlu kokusu bile hâlâ burnumda."

Onunla bir şekilde bir yerlerde yine birbirimize bağlanıyormuşuz gibi hissetmek tuhaftı. Kalbimde genişleyen huzursuzluk duygusunu ona göstermekten çekinmedim. Çehreme süzülen endişeyi görmüş olacak ki derin bir nefes aldı ama konuşmasına izin vermeden, "Oraya gitmeliyim," dediğimde bana delirmişim gibi baktığını hissettim ama aldırış etmedim. "Sen bağırıp çağırmaya, öküz gibi anırmaya başlamadan önce söyleyeyim; buna engel olamazsın ve sen de bana yardım etmek zorundasın. Çünkü her sözün bir yemindi ve bana yardım edeceğine söz verdin."

Meydan okumam onda nasıl bir etki yarattı bilmiyordum ama kendimi daha iyi hissediyordum. Sesimi çıkarmadan, uysal bir kedi gibi onun her dediğine uyup, onun bacağına sürtünerek istediklerimi bu şekilde elde etmeye çalışacağımı sanıyorsa yanılıyordu ve ben ona yanıldığını gösterecektim.

"Bana ne kadar meydan okursan, o kadar yenileceksin," dedi metal gibi parlayan sert ve soğuk bir sesle.

"Sana meydan okumuyorum. Sana yapmam gereken şeyi söylüyorum, sen de bana söz verdiğin gibi yardım edeceksin," dedim ve oturduğum yerden kalkıp kitabı göğsüme bastırarak, "Sezgi'nin rüyasına giren tapınaklar gerçekten varmış. Bu bile kafanı karıştırmaya yetmiyor mu? Senin bildiğin, çocukluğuna ait tapınağı rüyasında görüyor ve ben de o tapınağı çiziyorum," diye homurdandım. "Hiç mi tuhaf gelmiyor sana?"

"Sezgi buralı, o tapınaklar hafızasında kalmıştır. Rüyalar bazen hafıza mezarlığı gibidir. Hangi eski anının bir rüyanın sırtına binerek uykuna konuk olacağını asla öngöremezsin."

"Seninle konuşmak bir duvarla konuşmaktan farksız," dedim derin bir nefes alarak. "Boş versene. Sadece beni o tapınağa götür. Senden başka bir şey istemiyorum."

"Benden başka bir şey istemiyorsun?" Soru sorar gibi kurduğu cümleye aldırış etmeden karanlık koridora çıktığımda arkamdan geldiğini biliyordum. Adım seslerini dinledim, bu kalbimi hızlandırıyordu. "Benden başka bir şey istemediğini söylediğinde bunu nasıl algıladım, biliyor musun? Sadece benden başka bir şey istemediğini düşündüm, beni istediğini..."

Ahlâksız bir fısıltıyla kurduğu cümle dumura uğramama neden oldu ama durmadım. Odanın kapısının önüne gelmemle, kolunu yüzümün yanından geçirip büyük avucunu kapıya yaslaması bir oldu. Sırtım ona dönük hâlde kapı ile arasında kaldığımda tuttuğum nefesi yavaşça vermeye çalıştım ama kalbim sanki kriz ânındaymış gibi sıkışıp teklemeye başlamıştı. Yakınlığı benim için ne ifade ediyordu? Kanımda ilerleyen o aşırı hissin sonum olacakmış gibi gelmesi belki de bir öngörüden değil, gerçekten ibaretti.

"Kapıyı açıp içeri girmeyecek misin?" diye sordu ve sıcak, çölü anımsatan nefesi enseme akıp tüm omurumda tüy gibi dolaştı; titrememek için tırnaklarımı avuç içlerime birer soğuk mezar taşı gibi saplayıp gömdüm. "Söylesene Medusa," dediğinde sesinde muzip bir tını vardı. "Üzerini bir gölge gibi örttüğümde neden ışığa doğru kaçmak yerine durup karanlığın altında benimle kalıyorsun?"

"Gitmeme izin vermediğin için," dedim, yalanım dilimi ateş olup yaktı; güldüğünü hissettim ama gülüşünün yüzüne çizdiği renkleri göremediğim için bundan tam emin olamadım. Zaten konu oyken her şey o kadar ihtimaller üzerineydi ki, bir süre sonrasında asıl gerçeğin elinizden kayıp gitmesine göz yummaya başlıyordunuz.

"Çok yalancısın sinsi yılan."

"Bana ha bire yılan diyorsun."

"Hislerim en başından beri sana bunu söylemem gerektiğini fısıldıyor." Nefesi yeniden enseme akınca göğsüm şiddetle kabardı; bunu görmediği için şanslıydım. "Yoksa dürtülerim mi demeliyim? Hem... Bir Mar olduğunu düşünen sen değil miydin kışkırtıcı, güzel Medusa'm?"

Kelimelerle bir cambaz gibi oynaması kanımı bile uyuşturmuştu. Ayaklarımdaki son gücü kullanıp kapıya bir adım daha attığımda o da arkamda bir adım attı ve birden tamamen kapana kısıldığımı hissettim. Titreyen elim kapının kulpuna gitti. Efken'in alaycı tavrı şiddetlendi, sanki gerçek bir dürtüye dönüştü ve bu dürtü garip bir biçimde benim içime de yerleşip ruhumda ciddi deformasyonlara yol açtı.

"Benden kaçıyor musun?"

"Hayır," diye karşı çıktım.

"O zaman neden dönüp yüzüme bakmıyorsun? Ne o? Meydan okuman buraya kadar mıydı yoksa?"

"Benimle eğleniyorsun ve bu çok alçakça." Yavaşça ona doğru dönmemle, tenlerimizin arasında vızıldayan yakınlığın farkına varmam bir oldu. Gözlerini indirip muzip bakışlarını esirgemeden bana bakmaya başladığında, çatık kaşlarımın altında alev gibi parlayan gözlerimle bakışlarına karşılık verdim. Ona meydan okumamdan keyif alıyor gibi bir hâli vardı.

Avucunu kapıya biraz daha bastırınca kolundaki adalelerin oynadığını, kas boğumlarının gerildiğini göz ucuyla da olsa görebildim. Yüzüme doğru eğilip, "Çok mu alçakça?" diye sordu, sinsi bakışlarına tutunan erkeksi sesi beni afallattı. Bu kadar kolay bir şekilde etkisi altına girdiğimi hissetmek işkenceydi. Bu hissi durdurabilmeyi ölesiye istiyordum.

"Evet."

"Çok alçakça şeyler yaparsam beni cezalandırır mısın yoksa?" Soğuk bir gülümseme etli dudaklarına yayılınca kaşlarım daha da sert çatıldı; ılık nefesi kaşlarımın ortasındaki çukura doluyordu. "Bana meydan okuman bir şeyleri değiştirmeyecek, biliyor musun?"

"Değiştirebilir," dedim. "Tüm bunları meydan okuma sanıyorsan, yanılıyorsun Karaduman. Çünkü ben henüz sana meydan okumaya başlamadım."

Ciddiyetimi hissetmiş gibi baktı ama tepkisizdi, ne düşündü ya da o an ne hissetti hiçbirini anlayamadım. Yüzü her zaman olduğu gibi bir mahkeme duvarını anımsatıyordu. O mahkeme duvarının önünde oturan hâkim de oydu, savcı da oydu; bense bir suçlu gibi önünde durmuş işlemediğim bir suçun açıklamasını yapmaya çalışıyordum ve avukat koltuğunda da yine ben oturuyordum. Ama sanki avukat koltuğunda oturan benliğim dilsizdi, bana kendimi savunma şansı bile vermeyen adamın mavi gözlerine dalıp gittim.

"Şu kar tanesi," dedi ve gözlerinin benim gözlerimden ayrılarak kendi bileğine kayışını izledim. Ben de yutkunup omzumun üzerinden kapıya yasladığı eline doğru baktım. Bileğinin iç kısmındaki dövmeye bakmamla, benim bileğimin içindeki kar tanesi dövmesi de sızladı sanki. "Diyelim ki Sezgi haklı, babaannen sana mesaj gönderiyor, bu kar tanesinin sırrını da çözebilir mi?"

"Babaannemin böyle bir sırrı çözebileceğine inanıyor musun?" diye sordum, gözlerim usulca ona çevrildiğinde artık çehresinde alay yoktu.

"Birinin rüyalarına giriyorsa, bir şeyleri de çözebilir," dedi. "Bu kar tanesinin nedenini öğrenmek istiyorum. Sinirlerimi bozuyor." Bakışları yüzümde yoğunlaştı. "Neden ikimizde de aynı anda böyle bir dövme oluştu? Sen hiç merak etmiyor musun? Neden her şeyi soran o seksi ağzın bununla ilgili sorular sormak için aralanmıyor." Yüzüme eğilince tatlı nefesi cildimi uyuşturdu. "Yoksa bir şey mi biliyorsun Medusa?"

"Bilmiyorum."

Biliyordum.

Bildiğime emindim ama her şey paramparçaydı. O an, güneş ve ay birbirine kavuşurken zihnime yerleşen tüm görüntüler parçalara ayrılıp tekrar farklı noktalara savrulmuş gibiydi. Bin parçalık bir yapbozu sonunda tamamlamışken, sanki bir rüzgâr tek bir dokunuşla tüm parçaları farklı kıtalara uçurmuştu. Parçalanmış camı anımsatan buz parçaları gibi zihnimdeki nehirde yüzen anılar, artık bir bütün değildi. Sadece biliyordum. İçimde bir yerde Nigin Bağı'nın esas sahibinin karşımda durduğunu biliyordum. Sadece anlamıyordum, Crystal neden bana o kişiyi bildiğini, onu güvende tuttuğunu öne sürdüğü bir yalan söylemişti? Belki de Crystal de o kişinin Efken

olduğunu biliyordu; belki de Efken'i sevdiği için beni Efken'den uzaklaştıracak bir yalan söylemek zorunda hissetmişti. Boğazım tiksintiyle dolduğunda, Efken çenemi parmak uçlarına alarak kafamı kaldırdı ve uzun boyundan dolayı eşit durmayan yüzlerimizi bir araya getirdi.

"Merak da mı etmiyorsun?"

"Etmem mi gerekiyor? Benim merak ettiğim onlarca şey var. Bunu da merak ediyorum ama dillendirmiyorum," dedim, bana inanmadığını hissettim ama her nedense eşelemedi. Yüzüklerin sardığı kemikli parmaklarının arasında duran çenemi biraz daha yukarı itince gözlerimiz birbirine uçları bilenmiş iki farklı bıçak gibi saplandı.

"Nedenini çözeceğim," diye fısıldadı şeytani bir sakinlikle, "ve çözdüğümde, senin benden daha önce çözmüş olduğunu fark edersem, işte o gün kendine yeni bir bela edinmiş olursun." Dudakları neredeyse dudaklarımın sınırına girince, işgal ettiği duygularımın bir alev topu olup içimde yuvarlanmaya başladığını hissettim. "Anladın mı güzel Medusa'm?"

Dudakları dudaklarıma dokunmadı ama nefesi beni sertçe öpmüş gibi hissetmeme neden oldu. Geri çekilip çenemi serbest bıraktı, gözlerini indirip bana baktığında, ona hissettiğim o kuvvetli çekimden iğrendim. Karşımdaki adamın ne sebeple olursa olsun bir katil olduğu gerçeğini kolayca göz ardı edemezdim. Bunu yapamazdım.

Eline, ruhuna, gözlerine, kelimelerine kanın kokusu sinmiş, rengi bulaşmış, ağırlığı çökmüştü. Ve ben o ellere, ruha, gözlere, kelimelere çekiliyordum.

Çekilmemem gerektiğini biliyordum.

Başımı yana çevirdiğimde şaşkınlığının üzerime yıkıldığını hissettim. Beni zorlayacağını düşünsem de bu olmadı. Anlayışlı bir tavırla bir adım geri çekilip özel alanımı azat etti.

"Şu dövmeler hakkında Mustafa Baba ile konuşacağım," dedi uysal bir sesle. Kalbimin atışları hızlandı ama dönüp ona bakamadım. "Hadi gidip uyu."

Tam sırtını dönmüş benden uzaklaşıyordu ki, buzdan ayın ışığı mavi bir gümüş gibi dökülerek ahşap zeminde ilerledi, bir nehirde yükselen dalga gibi usulca onun ayaklarına çarptı. Işık yavaşça bacaklarına tırmanırken bir an için durdu, omzunun üzerinden bana baktığındaysa gözleri yine parlıyordu. Mavi gözlerinden dökülen, şimşeği anımsatan ışıklara dikkatle baktım. Gözünü kırpıp geri açmasıyla ışık geri çekildi ve kayboldu; geride mavi gözleri kaldı.

"Nerede uyuyacaksın?" Sorum zamana tutunup ona çarptı, ben sorduğum sorudan dolayı pişmanlık duymak üzereyken onun gözlerinde birden

beliren o duyguyu görünce, pişmanlık geldiği yolda yanarak küle döndü. Yutkunup, "Salonda mı?" diye mırıldandım.

"Başka bir seçeneğim yok gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Gözlerinin içine ısrarla bakmaya devam ettim. Bu onu gülümsetecek gibi oldu, sonra kaşları çatıldı ve çatık kaşlarının altındaki gözler daha ciddi bakmaya başladı.

"Yoksa beni kendi odama mı davet ediyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Gözlerin öyle şeyler söylüyor gibi bakıyor yaramaz kız."

Kalbimin verdiği karardan beni döndüren mantığıma tutunup, "İyi geceler," diye homurdanıp kapıya doğru döndüm. Tam kapıyı açıyordum ki, tutulmanın etkilerini hâlâ kalbinde barındırıyormuş gibi iç çektiğini duydum.

"Salondaki koltukta da her yerim tutuluyor," dedi kısık sesle. "Bu koca bedenle oradaki koltuğa sığmak oldukça zor." Tamamen bana doğru döndüğünü hissettim. "Merhametli kalbin benim için acımıyor mu?"

"Geber," diye mırıldansam da kapıyı açtığımda ve sırtımı yavaşça açılan kapıya yaslayıp ona davetkâr gözlerle baktığımda, aslında ne demek istediğimi biliyordu.

"Senin için mi?" diye sordu ve bir adım atıp kapının eşiğinde durarak omzunun üzerinden bana baktı. "Bilmem, belki bir gün."

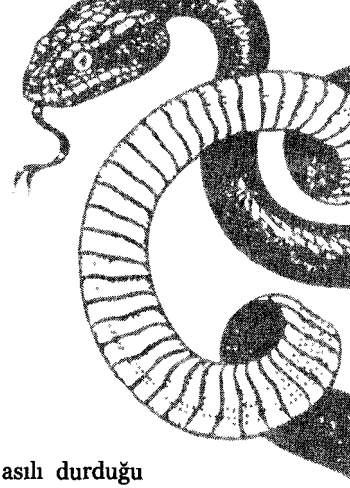
Kaşlarım çatıldı.

"Evet," dedim patronluk taslayarak. "Benimle uyuyabilirsin dınkof adam."

Dudağının kenarı cenneti çağrıştıran bir kıvrımla yukarı büküldüğünde, görüntüsündeki cennetin aksine o tebessümün cehenneme ait alevlerden geldiğini biliyordum.

"Dikkat et de bana tıpkı bir güneş gibi tutulma Medusa."

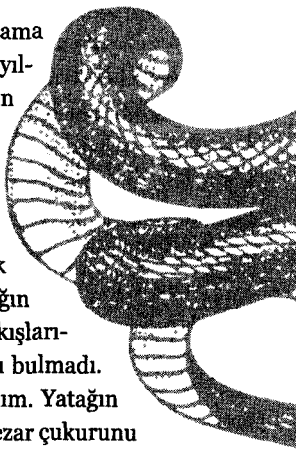
Dalgın gözlerle onu çağırdığım, zaten ona ait olan inin içine sızışını izlerken yılan şeklindeki yelkovan, güneş tutulmasının ilk saniyesinin yaşandığını işaret edercesine öne doğru bir adım attı.

2. AY DÜĞÜMÜ

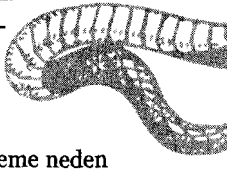
BLACKBRİAR, STONE COLD BODY

Onun varlığı, gökyüzündeki ayın teninde asılı durduğu göğe kırılsa bile onu bırakıp gidememesi gibiydi; varlığının zehirli olduğunu biliyordum ama ondan uzak duramıyordum.

Varlığı, ruhu, kelimeleri ve gözleri zehirliydi ama bazen bir bakışıyla nasıl oluyordu da saçlarıma yıldızlardan bir taç yapıp başımın üzerine, saçlarımın arasına koyabiliyordu bilmiyordum.

Lambaderin ışığı odayı tan yeri gibi aydınlattığında yatağın ucunda oturuyordum, Efken'in esmer, dövmeli parmaklarının ensesine kaydığını gördüm ve çıplak boynunu gümüş rengi büyük yüzüklerle süslü parmaklarıyla ezerek ovdu. Yatağın üzerine çıkıp yavaşça cenin pozisyonu aldım. Bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama gözlerim onu bulmadı. Perdeye düşen karanlık gölgeleri izlemeye başladım. Yatağın üzerine bir ölü gibi uzandığımda ve o, o ölünün mezar çukurunu örten toprak gibi üzerime serildiğinde, nefesi öyle çok yakınımdaydı ki boğazımdan aşağı nefes değil, kor akıyordu sanki.

Yorganı kaldırıp üzerimize örttü, sonra da bana biraz daha sokuldu ve sıcak teninin vurgularını tenimin üzerinde hissettim. O kadar uzun süre sustuk ki, gözlerinin ensemde olduğunu hissetmek o sessizlik nöbetinde karnıma bıçaklar girip çıkıyormuş gibi sancılar çekmeme neden olmuştu.

Sonunda, "Seninle aynı yatakta olmamdan rahatsız oluyor musun?" diye sordu, ses tonu durgundu ama kelimelerinin altında yatan asıl duygu neydi, işte onu bilmiyordum.

"Dolaylı yoldan seni bu yatağa çağıran bendim," dedim kuru bir sesle. Dudaklarının dudaklarımdaki ısrarcı ama ılık varlığını hatırlayınca avucumun içine aldığım yorganın soğuk kısmını ateş gibi yanana dek sıktım.

"Davetkâr zehirli bir yılan olduğunu kabul ediyorsun yani?"

"Kendini acındıran sendin," dedim derin bir nefes alarak.

"Hım..." Mırıltıyı anımsatan tehditkâr sesindeki anlamı çözmeye çalışıyordum ki, Efken birden belimden kavrayıp beni kendine doğru çekti ve sırtım onun çıplak, ateş gibi sıcak göğsüne yaslandı. Birleşen dudaklarımızı hatırlayınca, bu pozisyonun o an öpüşmemizden daha tuhaf olmadığını düşünüp sustum. Ama yine de bu denli yakın olmamız aklımı başımdan uçuruyordu; bunun beni yavaşça öldüren bir zehir olduğunun farkındaydım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sessizce.

"Uyuyorum."

"Bu şekilde olmasına gerek yok," desem de aldırış etmeden bana sarılmaya devam etti. Bu tutarsız davranışlarının özüne inemiyor, esas niyetini bir türlü anlayamıyordum. Dudaklarımız birbirine yaslanırken o Asreman vaktinde, birbirine dokunan ay ve güneş gibi birbirimize sokulmuştuk; o an aramızdakinin normal bir şey olmadığını fark ettiğim ilk andı. Beni öptükten sonra kurduğu her cümle, bir peri masalına ait gibi şefkatliydi ve bir ninni gibi huzur veriyordu. Oysa şimdi sırtım onun göğsüne yaslıyken ve kalbim bana ihanet edercesine heyecanla çarparken bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım.

Sıcak kollarının arasındayken uyuyabilir miydim bilmiyordum. Aklım, zihnimin içinde nabız gibi atıyordu ama ben onu kullanamıyordum. Efken bana biraz daha yaslanıp büyük avucunu karnımın üzerine koyunca, avucundaki sıcaklık tenimi ısıttı ve sanki üzerimdeki kumaşı bile yakıp ateş şeklinde çıplak vücuduma aktı.

Aklıma düşen onlarca soruyla bakışlarımı ona çevirmeye çalıştığımda beni daha sıkı tutup buna engel olmaya çalıştı ama sonunda omzumun üzerinden ona doğru bakabildim. Karanlık yüzünün tüm hatlarına oturmuş, loş ışık ondaki ölümün güzelliğini ortaya sermeye yetmemişti.

Tapınaklarla ilgili daha sonra konuşmaya karar kılarak, "Beni aşağılıyor musun yoksa bana iyi mi davranıyorsun anlayamıyorum," diye fısıldadığımda, iç çekerek yüzüme doğru yaklaştı ve burnu burnumun ucuna değince panikleyerek başımı geriye doğru çektim. Tam önüme dönecekken, karnımdaki eli karnımdan yukarı kayıp göğüslerimin üzerinden tüy gibi geçti ve boynumda durdu. Boynumu yumuşak dokunuşlarının altına aldığında yutkundum.

"Sen ne olmasını dilerdin?" Nefesi yüzümü okşarcasına estikçe başım dönüyordu. Güven veren kollarının beni daha sıkı kavradığını hissettiğimde boynumdaki eli göğsümün altına inmişti. Beni kendine tamamen yasladı. "Seni aşağılamıyorum," dedi. "Sana bunu paragraflarca açıklayacak değilim, şimdiye dek kimseye kendimi açıklamadım ama bazen öfke dolu olurum. Kendime, etrafımdakilere, canlı cansız her şeye. Ama benim içimdeki öfke sana zarar vermeye yetmez."

"Tuhafsın."

"Sen de öylesin," diye mırıldanınca kaşlarım çatıldı. Gözleri yüzümde uzunca dolandı ve ardından gözlerini kapatarak, "Seni öptüğüm için bana kızgın mısın? Sadece bunu merak ediyorum," dedi düşünceli bir sesle.

Ruhumun pençeleri bir ava saplıyken köklerinden kopmuş gibi hem kaybetme telaşı hem de acıyla kükrediğini duydum. Sorduğu soru zihnime paragraflarca uzayan düşünceleri örttü. Sessizliğimin onu huzursuz ettiğini hisseder gibi oldum. Gözlerini açıp bir cevap bekliyor gibi bana bakmaya başlamıştı.

"Hayır," dedim, boynuma akan sıcaklığın sebebi itirafımın ağırlığından mıydı yoksa o ânı sanki şu an yeniden yaşıyormuşum gibi dudaklarımda sızısını hissetmemden miydi bilmiyordum.

Gözleri bir gümüş gibi parlayınca bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ama bu, Efken'in beni daha sıkı sarıp kendisine bastırmasına neden oldu. Kollarından bedenime dalga dalga vurarak beni boğulacağıma inandıran ama sadece örtüp karanlıktan saklayan güveni hissettim. O güven o kadar çok içimdeydi ki, ne zaman kanıma karışıp benden bir parçaya dönüşmüştü bilmiyordum.

"Bu gece benimle ilgili kötü düşünceleri bir kenara bırak," dedi, sonra bir süre bekleyip, "eğer varsa, eğer kafanda kendimle ilgili iyi şeyler de yaratabildiysem, onları düşün." Çenesini omzuma yasladığını hissettim. Çıplak omzuma batan sakallarla pürüzlenmiş sert, kemikli çenesini yavaşça cildime sürttü. "Ve benimle uyu."

Uyku, kelimelerinin ördüğü tılsımın içine saklanmış ve usulca bedenime sirayet etmişti. Efken'in içimi uyuşturan nefesi usul usul düşüncelerimin üzerini örterken, gözlerim kapandı ve gözlerim kapalıyken gelen karanlığın bile, Efken'in karanlığının yanında oldukça aydınlık olduğu kanısına vardım.

Uyku bir girdap gibi dönerek başımın üzerine gelip beni hızla içine çektiğinde ona karşı koymadım ve beni yutmasına izin verdim. Girdap beni yuttuğunda, gelen huzur değildi, gelen okyanustan kopup kıyıma doğru büyüyerek yaklaşan dev bir dalgaydı ve o dalganın altında kaldığımda tüm ışıklar parçalanarak sönecekti. Dalga tam başımın üzerinde donup kaldı, bir dağ

boyutundaki dalganın donup kalan görüntüsüne bakarken, birbirine sürterken kıvılcım çıkaran kılıçların sesi yeniden geçmişten çıkıp o âna yayıldı. Havada asılı, sivri ucu göğe bakan, gümüş sapında siyah pas lekeleri olan kılıcı ve o sivri uçtan bir deriden fışkırır gibi yavaşça fışkırıp kılıcın keskin yüzeyine gözyaşı misali akan kanı gördüm. Dalga hızla geriye sarılan zaman gibi geri çekilerek okyanusa dönüp suların içine gömüldü ve kayboldu; kan kılıcın sapına geldiğinde dondu, bense artık dört yanı aynalarla dolu bir odada, binlerce bana ait yansımayla baş başaydım.

Sanki bir kristalin içindeydim, o kristale ait birbirinin aynı olan yansımalardan bir tanesiydim.

İrkildim, bu beklenmedik görüntü bir çığlık gibi içimden yükselerek tüm benliğime yayıldı. Bir adım geri çekildiğimde sırtım soğuk bir yüzeye dokundu ve arkamdaki aynaya yaslandığımı anladım. Korkuyla irkilerek arkama baktım ve tekrar bir başka yansımama baktım; yansımamın içine doğru ilerleyen o derinlikle on binlerce yansımamın daha geriye dizilmiş domino taşları gibi orada beni izlediğini görünce, boğazımdan kayan o çığlık tüm yansımalarımın dudaklarından döküldü; sanki bana ait tek bir ses ama binlerce yankı varmış gibi bana dönen çığlıklarımı dinlerken titriyordum.

"Sonunda karşılaştık," dedi bana ait bir ses, olduğum yerde sıçrayarak sese doğru döndüm. Dudaklarım dahi aralanmamışken, nasıl olurdu da bana ait, benden kopmayan bir ses zihnime dolabilirdi?

Bana ait onlarca yansımalardan birinin benim gibi değil, kendi gibi hareket ettiğini gördüğümde, hissettiğim korku değildi; saf dehşetti.

Yansımalarımın yanından geçerek o aynanın öteki ucundan önüme kadar geldi. Bana hem çok benziyor hem de hiç benzemiyordu. Sanki o ateş, bense suydum; sanki o cehennem, bense araftım. Koyu dalgalı saçları kalp şeklindeki yüzünün kenarlarından omuzlarının aşağısına, çıplak göğüslerinin üzerine dek uzanıyor, göğüslerinin uçlarını örten saçlarının uçlarındaki yılanlar kafalarını kaldırıp bana bakarken tenine sürtünüyordu. Saçlarının uçlarındaki yılanları gördüğümde boğazımda parçalanmak üzere harekete geçen o çığlık bir şekilde orada kaldı ve içimdeyken patladı; sesimi çıkaramadan ona bakakaldım.

Bordoya boyalı dudağının kenarı alay ve güçle yukarı kıvrılırken, "Bak bana, zihnindekine benziyor muyum?" diye sordu. Ardından zaman alev aldı; anılar geldi. Kafamın içinde yalnızlığın beslendiğini sandığım o karanlık günlerde aslında orada birinin olduğunu, düşüncelerimi onu oturttuğum dikenli sarmaşıklarla kaplı tahtından izlediğini içten içe de olsa biliyordum.

Onunla ilk karşılaşmam şu an değildi.

Ama tanıştığım ilk an, tam da şu andı.

"Bazen vücudunda sevmediğin bir yer olur, karanlığa saklarsın," dedi Medusa, saçlarının ucundan sarkan siyah yılanlardan biri çıplak göğsünün ucundaki halkaya sürtündü ve çatallı dilini çıkardı. "Bazense yaraların olur, göstermekten korktuğun her yara için karanlık biraz daha çoğalsın istersin ve ışık tüm zayıf noktalarını bilen bir düşmana dönüşür." Elini yavaşça aynanın diğer ucundan aynanın üzerine doğru uzattığında, gözlerim bebeği benimkinin aksine yuvarlak değil, dik bir elips gibi duran gözlerinden ayrılarak eline indi. "Beni sakladığın karanlıktan sana sesleniyorum. Beni ne zaman özgür bırakacaksın?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlıyorsun anlıyorsun." Elini aynaya bastırınca parmak boğumlarının beyazladığını gördüm. Bir cesedin damarlarını terk eden kanın rengini anımsatan gözler beni izlemeye devam ediyordu. "Beni özgür bırak. Beni daha ne kadar karanlığa saklayacaksın?"

Bir dönme dolabın en yüksek noktaya ulaştığı sırada durması gibiydi. Kafamdaki her şey durmuştu. Yükseklik, dibine beni çağıran anıların çığlıklarıyla uğulduyordu. Ve ben o dönme dolabın en tepesinde, metal dolabın tavanında durmuş, anılarımın üzerine bir gelinin çeyizi gibi serildiği zemini izliyordum. Düşünmek bir çeşit intihardı ve her zihin intiharı tadardı. İntiharın eşiğindeydim. Sanki her seferinde boşluğa bir adım atıyor, hızla düşüyor, zemine çakılıyor, kanım zemine kırmızı derili yılanlar gibi ayrılarak akıp zemindeki çukurlara dolarken, birden kendimi yeniden kanlar içinde o dolabın metal tavanında buluyordum ve tekrar kendimi boşluğa bırakıyordum. Bedenimdeki son kan akana dek devamlı yapıyordum bunu.

"Beni özgür bırak," dedi, zihnimde bir hayalet gibi kanlı eteğini düşüncelerime sürtüp, düşüncelerimin üzerinde kan lekeleri bırakarak ilerleyen ikizim. Parmağını aynaya daha sert bastırdığında tüm yansımalarım beni, bense onu izliyordum. "Beni özgür bırak," diye mırıldandı, sesi yavaşça alevleri etrafına çağırmaya başlayan şeytanın sesi gibiydi. Birazdan cennetin kapılarına saldıracak ve tüm alevlerini o kapıları eritmek için kullanacaktı sanki. Gözlerinin ortasındaki bebekleri oluşturan ters elipsin biraz daha inceldiğini görünce ürperdim. Parmağını aynaya biraz daha bastırdı ve bastırdığı noktadan kan yavaşça süzülüp aşağıya doğru akmaya başladı. "Beni özgür bırak." Gözlerinin beyazı tamamen kızıla döndü, elips yok olup yerini incecik bir çizgiye bıraktı ve sırtını arkamda kalan aynaya yaslayarak korkuyla çığlık atmaya çalıştım. Sesim çıkmıyordu. Ellerimi kendi boğazıma yerleştirdim, çığlık atmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Avucunu sertçe aynaya vurmasıyla ayna dokuz farklı noktadan çatlayarak kırılmaya başladı. "Beni özgür bırak!"

Çatlayarak dokuz farklı yarığın hızla ilerleyip koca bir kırığa dönüştüğü cama kanlı yumruğuyla bir kez daha vurdu; cam parçaları üzerime doğru büyük bir hızla yıkıldığında ve camlar bedenimi altına aldığında, tenimde açılan kesikleri hissedip sonunda boğazımı yırtarak dışarı fırlayan o çığlığı duyabildim.

Omuzlarımdan tutarak beni havaya kaldıran güçlü ellerin omuz başlarımı ezer gibi sıktığını hissedince gözlerim dehşetle iri iri açıldı ve bir ölüm meleği gibi üzerime çöken adamın yarısı ay ışığıyla yıkanan güzel yüzünü gördüm. Mavi gözlerine oturmuş endişeyle beni sarsarken bacakları açık bir şekilde karnımın üzerinde duruyordu. Güçlükle yutkundum, boğazımdan bir mızrağa ait keskin bir uç gibi aşağı akan yutkunuş yüzünden yüzümü buruşturduğum sırada beni sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Çok kısa bir an için, ay ışığının altındaki güzel yüzünün bir pençeyle parçalandığını görür gibi oldum ve o kısa an, pençenin açtığı yaranın altında saklanan canavarın çehresini gördüğüm andı. Dudaklarımdan bir çığlık daha firar edecekti ki, beklemediğim bir anda dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı ve çığlığım ikimizin dudakları arasında kayıp bir ezgiye dönüşerek kayboldu. Ellerim yaşadığım dehşetin izlerini zamandan silmek ister gibi hızla onun gür, siyah saçlarına kaydı ve parmaklarım saçlarının arasına girdi. Siyah bir kaşmiri anımsatan saçlarını avuçladığım sırada dudaklarının dudaklarımdaki baskısı arttı. Beni öpüşünün şiddetlendiğini fark ettim. Karşılık verebildiğim söylenemezdi. Sadece kendimi âna bırakmış, o beni öperken saçlarına tutunup zamanın içinde süzülen o kâbusun silinmesini beklemiştim.

Beni ikinci öpüşüydü ama bu kez derinliğinin ilkinden bile fazla olduğunu hissediyordum. Göğüs kafesim körüklenen bir yangını içinde taşıyormuş gibi kabarırken, üzerime biraz daha abandı ve büyük avuçları omuzlarımdan ayrılarak yüzüme tırmandı. Kocaman ellerinin içine aldığı yüzüm sanki yok olmuştu. Beni öyle bir tutkuyla öpüyordu ki, zaman artık kâbusu değil, içimdeki korkuyu, tedirginliği, endişeyi ve huzursuzluğu da siliyordu.

Cehennemin ateşini taşıyan bir kadeh gibiydim ve içimde taşıdığım ateş Efken'in ta kendisiydi.

Bir avucunu yüzümden kaydırıp boynuma indirdi, avuç içindeki nabzın şiddetle attığını boynumun üzerinde hissedince yutkunma ihtiyacı duydum. Bir yabancının yatağında, bir yabancının kollarında, bir yabancının dudaklarında esirdim. Nigin Bağı'mın onunla olduğuna beni inandıran anılar paramparça olup zihnimde farklı noktalara dağıldıklarında artık onun kim olduğunu biliyordum ama anılar kayıptı. Bulduğumu sandığım her şey onu öptükten ve Asreman sonlandıktan sonra kaybolup gitmişti. Hissettiğim ha-

yal kırıklığıyla onun dudaklarına doğru yöneldim ve beklemediği bir şekilde ona karşılık vermek ister gibi dudaklarımı araladım. Bu atağım onun aklını karıştırdı, genizden gelen bir hırıltıyla inleyen Efken, avucunu boynumdan gerdanıma, oradan da göğüs kafesimin biraz üstüne doğru indirdi ve beni daha büyük bir açlık, âdeta hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren derin bir susuzlukla öpmeye devam etti.

"Siktir," diye hırladı dudaklarıma doğru, ay ışığı biraz daha hareketlenerek yatağın üstünde kayıp üzerimize çıktı; bir sahnedeymişiz, ayın görkemli ışığı da sadece ikimizi aydınlatan bir spot ışığıymış gibi ikimizi altına aldı ve aydınlattı. Efken'in göğsünün yeni bir hırıltıyla şiştiğini hissettim. Fark ettiğim, ay ışığı sadece mavi bir ışık yaydığı sırada tenimize dokunduğu an aramızdaki tutkunun katlanarak çoğaldığıydı ama buna bir anlam yükleyemiyordum. Sadece geçen sefer de böyle bir durumla karşılaştığım âna ait bir hatıra, tutku ondan bana akarken usulca zihnime süzülmüştü.

Mavi-gümüş ışık tenimizde yansırken şu an, dudakları dudaklarımda, teni tenimin üzerinde her çılgınlığı yapabilecekmişim gibi yoğun hissediyordum. Sanki o bir katil değildi, sanki ben bu dünyaya ait olmayan biri değildim, sanki geri dönebilmem için onun ölmesi gerekmiyordu. Birden kalbimden kırılma ânında bir kemikten çıkan o ses çıktı ve avucumu sertçe boynuna indirip korkuyla gözlerimi açtım. Gözlerinden sızan masmavi ışık yüzüme düşüyordu. Elim boynundan göğsüne kadar indi, içimde şiddetle kanamaya başlayan o duygudan ancak böylelikle kurtulabilirmişim gibi hissederek onu sertçe ittim. Yatakta hemen yan tarafıma düştüğünde gözlerinden süzülen ışıklar karanlık tavanda oynaşıyordu. Korku bir ulu çınar gibi büyüyerek içimde yaşlanmaya, yaşlandıkça daha derinlerime kök salmaya başladı.

Gerçekten yanılmıyorsam, dönebilmem için onun ölmesi mi gerekiyordu?

Ölümü cebinde taşıdığına emin olduğum adama ölümü biraz olsun yakıştıramadım.

"Ne gördün?" diye sordu, az önce nefes nefese olan kişi o değilmiş gibi soğuk bir sesle sormuştu bunu. Gözlerinden yansıyan şimşek mavisi ışık hâlâ tavanı aydınlatıyor olduğuna göre tavana bakıyordu. Bu kez ışığı durdurmaya çalışmadı. Sanırım durdurmaya çalıştığı şey, başka bir şeydi. Tutku gibi...

"Sadece bir kâbus," diye kekeledim.

"Ne gördün diye sordum."

"Seni ilgilendirmez," demekle yetindim. Ardından, "Gözlerin," diye söze girdim yeniden, "yine öyle oldu." İçimdeki korku son sürat ilerleyerek

duygularıma çarpa çarpa ruhuma toparlanmayacak enkazlar emanet etmeye devam ediyordu.

"Bu kez durduramıyorum," dedi, nedenini anlayamadığım için omzumun üzerinden ona doğru baktığım sırada artık yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordum. Bana bakmadı. Uzandığı yerde kıpırdamadan tavana bakıyordu. Göğsündeki alazlar hafiflemiş gibiydi, nefesi düzene girmişti. "Bana biraz müsaade et," diye söze girmesini beklemiyordum. "Bedenim yersiz tepkiler vermez ama şu an veriyor ve bu durum beni öfkelendirdi. Bana bakmayı kes. Sonra seni aşağıladığımı düşünüyorsun." Bana sırtını dönünce bir an duraksadım. Çıplak, kaslarla çevrili sırtı gergindi. Beni görmek istemiyormuş gibi sırtı bana dönük uzanmasının nedeni az önce aniden gelişen öpüşmemizin bedeninde bıraktığı izler miydi?

Yanaklarımın içine çöken kanın yaptığı baskıdan nefret etsem de uykuya daldırdığımı sandığım o tomurcuk gibi utanç, içimde yetişkin bir çiçek olmaya hazırlanıyor, yapraklarını ruhuma doğru açıyordu.

"Çocuk gibi bir tepki bu," dediğimde şaşırdığını hissettim, sonra da homurdandığını duydum. Yavaşça ona yaklaştım. Düşüncelerimi boşalttım. Bir şarjör gibi boşalttım tüm o kötü duyguları. İyi duygular, belki de iyi olduğuna koşulsuzca inandığım duygular içimi kapladı. Yavaşça sırtına sokulduğumu hissetmiş gibi gerildi ama geri çekilmedi. Avucumu çıplak sırtındaki kas dokularının ortasına bastırmamla bedeni ürperdi ama dokunuşuma hızla alıştığında yine buzdan bir duvar gibi duruyordu.

"Bana dokunuyor musun?" diye sordu, sesi muzipti ama bir o kadar da karanlık vadediyordu. Sessizce kolumu onun beline sardım, bu beklenmedik ikinci atakla beraber yutkundu ve büyük avucunu elimin üzerine koydu. "Demek sessiz olmamız gerekiyor..." Gözlerim ensesine kaydı, yüzünün aldığı şekli merak ediyorum. "Peki öyleyse. Bu seferlik senin istediğin gibi olsun."

"Gözlerindeki ışıklar söndü mü?" diye sordum yavaşça.

"Gözlerim kapalıyken sönmüş sayılırlar." Büyük avucunu sertçe elimin üzerine bastırdı. Yutkunup çenemi sırtına yasladım ve göz kapaklarım yeniden ağırlaşmaya başladı. Onun yakınındayken, ona böyle hiçbir şey yokmuş gibi, o zaten hayatıma ait bir parçaymış gibi, onun ruhuna karanlık hiç dokunmamış gibi hissediyordum. Böyle hissetmenin koca bir saçmalık olduğunun farkındaydım. Onun ölümünü düşünmek içimi çaresizlikle doldurmuştu; bir kez düşündüğüm bir ölüm, nasıl olurdu da senelerdir içimde kanayan bir yaraymış gibi canımı bu denli acıtırdı? Çenemi sırtına sürtüp kaşlarımı çatarak bu düşünceden uzaklaşmaya çalıştığım sırada, derisinin üzerini kaplayan sert tarçını anımsatan kokusunu içime çektim.

Kokusu içimde yüzyıllık bir şeye devaydı.

"Baksana," diye mırıldandığında ağırlaşan göz kapaklarımın arasından, kirpiklerim onun tenini karanlık gibi gölgeliyorken usulca ensesine baktım. O kadar uzun süre konuşmadı ki, sonunda gerçekten uykuya daldığını düşünüp gözlerimi yeniden kapattım. Uyku bir buse olup gözlerimin üzerine kondu ve hayal mi yoksa gerçek mi bir türlü ayırt edemediğim o sesi duydum. "İyi ki geldin."

Uyandığımda yanımda değildi.

Ilık bir duş alıp Sezgi'nin benim için seçtiği kıyafetlerin olduğu poşetleri karıştırarak kendime giyecek bir şeyler buldum. Aklımda hâlâ Sezgi'nin rüyalarını meşgul eden, babaannemin gitmemi istediğini düşündüğüm o tapınak ve tapınağa ait çizim vardı. Dalgın bir şekilde kafamdan geçirdiğim kırmızı kazağın içinde kalan saçlarımı çıkarıp belime doğru attım. Kazağın beli açıktı, crop olamayacak türden uzundu ama tam olarak da belimi kapatmıyordu, kapattığı tek şey göbek deliğimdi. Geleli öyle çok uzun zaman olmamasına rağmen kilo vermiştim, bunu buz rengi mom jeanin içindeyken bile anlamak mümkündü.

Tapınaklar konusunda Efken'i nasıl ikna edecektim bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kuruttuğum ve fırçaladığım saçlarım havanın renginden olsa gerek tamamen siyah görünüyordu, kızıllıkların tamamı gölgede kalmış gibiydi. Düşüncelere dalmış bir şekilde Yaren'in krem rengiyle dizayn edilmiş odasındaki uzun, ince boy aynasının önünde durmuş kendi yansımamı izliyordum.

Efken'in gerginliği hissedilirdi. Tıpkı o gün, karga ölüleri cama çarptığında olduğu gibi öfkeyle karışık bir karmaşa gözlerinin içine tıpkı denizin dibine çökmüş ölümcül bir canavar misali çökmüştü. Onu salonda gözlerini kapalı bir hâlde gördüğüm ânı hatırladım, çok değil bir saat önce dudaklarından tuhaf küfürler dökülürken salondaki tekli koltuğa oturmuş, yüzü tavana dönükken gözleri kapalı öylece bekliyordu. Gözlerinden şimşek ışıklarını, ölümcül yıldırımları ve şafağın en mavi hâlini anımsatan güçlü ışıklar sızdığını biliyordum ama dün geceden beri o ışıkları hiç kontrol altına alamadığını bir saat kadar önce fark etmiştim.

Yaren yüzüstü uzanmış, bacakları arkada bir akrebin kuyruğu gibi sallanırken önündeki derginin kapağını kapatıp, "Ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu. "Dışarıdaki sevimli canavar neden durmadan küfrediyor ve sen neden İbrahim'in beni ne zaman böyle düşünceli görse *'Kız neden*

Bihter Ziyagil gibi boşluğu izliyorsun?' dediği gibi Bihter Ziyagil edasıyla kendini izliyorsun?"

Kâbusumdaki görsel ikizimi hatırlayınca irkilerek derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Yaren'e çevirdim. İlginç bir şeyi izler gibi büyük bir dikkatle beni izliyordu.

"Abin bir ayının ağaca sırtını sürterek kaşıdığı gibi elini yüzüne kapatıp yüzünü sıvazlarken bana anırarak Mustafa Baba dediğiniz adamın yanına gideceğimizi söyledi," dedim. "Ağzına bir parmak bal çalıp sonra onu duvara çarpmak istesem de kış mevsimi yattığı uykudan yazın sıcağında pişik olarak kalkan bir ayı gibi göründüğünden biraz ürktüm ve sustum."

Yaren tek kaşını kaldırdı. "Neden Mustafa Baba'nın yanına gidiyorsunuz ki? Bir hâl çaresi falan mı buldu?"

Efken'in ölümünü simgeleyen bir soru cümlesiydi sanki bu.

Çünkü çare, onun ölümünde gizleniyordu.

Boğazıma saplı cam kırıkları varmış gibi hissederken konuyu değiştirmek ister gibi, "İbrahim'le nasıl gidiyor?" diye sordum, pek ilgilendiğim yoktu ama bu konuyu konuşmak bana kendimi çıkmazdaymışım gibi hissettiriyordu. Belki de doğruydu, bir çıkmazdaydım.

Yaren yatakta yuvarlanıp doğruldu, bağdaş kurarak otururken dudaklarını bükmüştü. "Efken Karaduman varken nasıl gidebilirse o kadar gidiyor işte. Kaplumbağa bile bizden hızlıdır. Bir kafede oturup kahve bile içemiyorum onunla. Hatta inanır mısın bir kafede arkadaşlarımla bile kahve içmek çok zor."

"Bu kadar hayvan olamaz," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sorumlusu o değil ki, sorumlusu kimliğimiz." Gözlerini krem rengi, üzerinde kahverengi çizgiler olan nevresim takımına indirip, "Bazen ona hiç kızamıyorum çünkü böyle bir yükle yaşamak çok zor, biliyorum," diye mırıldandı. "Kendisi umurunda bile değil, beni korumaya çalışıyor."

"Efken'in peşinde birileri var," dedim, başıyla beni onayladı. "Ve sen de tehlikedesin." Aynı onay işaretini yeniledi. "Peki neden?"

"Birçok sebepten," diye açıkladı Yaren, sonra bu konu onu üzüyormuş gibi derin, içli bir nefes aldı. "Bilirsin, ailemizi kaybettikten sonra ondan başka hiç kimsem kalmadı. Onun da benden başka kimsesi kalmadı. Onun bu hayatta sıkıca sarıldığı tek bir akrabası olduğunu öğrenirlerse hedefleri hâline gelirim. Açık hedef." Parmaklarına bakıp, siyah renkteki ojelerini kazımaya başladı. "Öte yandan..."

"Öte yandan ne?"

"Öte yandan en tehlikeli olanları benim ve abimin ya-"

"Medusa!" diye bağırdı Efken, sesinin yankısı hole hızla yayılırken Yaren sanki bu bir uyarı fişeğiymiş, susması gerektiğini hatırlatan bir zamanlayıcıymış gibi birden sessizliğe gömüldü. Israrcı gözlerle ona baksam da tek söylediği, "Sana koyduğu isme bayıldım," oldu.

Tam ağzımı açacakken, aralık duran kapıyı tıklatıp kafasını içeri uzattı. "Seni bekliyorum," dedi sertçe. Yaren gözlerini devirdi, bense buz gibi bir suratla ona doğru yürüdüm, kapıyı ardına kadar açıp onun yanından sıyrılarak geçtim. Arkamdan baktığını hissetsem de dönüp ona bakmadım. Vestiyerin kapağını açıp botlarımı çıkardığım sırada Yaren'in odasının kapısını kapatıyordu.

"Tersinden kalktın herhâlde," dedi, ona cins cins bakarak botun bağcıklarını bağladım ve vestiyere asılı siyah montu alıp üzerime geçirdim. Beni uzun süre süzdükten sonra, "Bir de bana bir ânımın bir ânıma uymadığını söylersin," diye homurdandı. "Sen su katılmaz bir delisin."

"Bir öyle bir böyle olan sensin," demekle yetindim. Tartışacak hâlim yoktu. Düşüncelerimi, hislerimi paylaşabileceğim hiç kimse olmadığı için her şeyi kendi içimde yaşıyordum ve o, bunun ne denli zor bir şey olduğunu bilemezdi. Bilse bile umurumda değildi. Şu an hisseden bendim. Üstelik onu beni o tapınaklara götürmesi için ikna etmem gerekiyordu, ki bu da sandığımdan daha zor olacağa benziyordu.

Karla kaplı verandadan inerken birkaç defa gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Hâlâ ışık sızdırıp sızdırmadığını merak ediyordum, gözlerini ara sıra ovuşturduğuna göre söylediği gibi bir şeyleri kontrol edemiyor olmalıydı. Buz gibi soğuğun kesik kesik acıttığı ellerimi montun geniş ceplerine sokup cipe doğru yürümeye başladım. Hemen önümden yürüyordu, siyah paltosunun yakalarını havaya kaldırmış, boynuna siper etmişti. Elleri paltosunun ceplerinin içindeydi. Cipin önüne geldiğinde bir elini çıkarıp uzaktan kumandayla kilidi kaldırdı ve gözlerim bilincimi çiğneyen bir meraka tutunarak Kar Ormanı'na doğru kaydı. O gün ormanın üzerinde cam gibi kırılan şeffaf kalkanı ve İbrahim'in söylediklerini anımsadım; ama görüntüler tekrar zihnime dolmadı.

Dün gece dudaklarının dudaklarımdaki baskısını hatırlayınca ormanın sık ağaçlarından ayrılan gözlerim yeniden ona çevrildi. Arabanın kapısını açmış, tek kaşı havada bana bakıyordu. Gözleri parlayıp söndü, bunu hissetmiş gibi bileğinin iç kısmıyla yumruğunun bağlandığı kısmı şakağına bastırıp kısık sesli bir küfür homurdandı.

Onunla öpüşmüştüm. Bir değil, iki kez. Birinde duygularımın esiriydim, diğerindeyse duygularım benim esirim olabilecek konumda olmama rağmen yine duygularıma teslim olmuştum.

Onu düşünmek, bir labirentin ortasında durup başlangıç noktasına dönemeyeceğini, bitiş noktasını ise hiçbir zaman bulamayacağını hissederek çaresizliği tatmak gibiydi.

"Seni beklemeyeceğim," diye homurdanarak arabaya bindiğinde, pişmanlık bir canavarın derisinin üzerinde parlayan yara izleri ve çiziklerle dolu hasarlı pullar gibiydi. Beni sonuca ulaştıracak her düşünce, onu düşünürken ortasında mahsur kaldığım labirentin kıvrılan çıkmaz yolları gibiydi; her yerdeydiler ama ben hepsine çarpsam da hiçbirinin içinden çıkıp gidemiyordum.

Bu canavarı öpmüştüm.

Duygusuzluk çehreme bir damla kan gibi düştü ama sanki beyaz bir kâğıda bastırılmış kalemin ucundan akan mürekkep gibi genişçe yayıldı. Ön yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi sakince bağladım, yüzüme düşen saçları ittiğim sırada aracın içinde aktif hâlde sıcak üfleyen ısıtıcı bacaklarımın gevşemesini sağlamıştı. Efken bir şey söylemeden cipi çalıştırdı ve patika yoldan tırmanan cip, ormanlık alandaki dar otobanda son sürat ilerlemeye başladı. Sessizliğim dikkatinden kaçmamıştı, bunu hissedebiliyordum. Bana dokunup geri çekilen meraklı bakışlarına karşılık vermiyordum. Bir zorbayı, her sözünün yemin olduğunu iddia eden gerçek bir yalancıyı, aynı zamanda suçlu ya da suçsuz fark etmeksizin birini gözünü kırpmadan öldürebilen bir katili öptüğümün nihayet farkına varıyordum.

Büyük elini şakağına götürüp yavaşça ovarken gözlerim ona dokunmadı ama hareketlerini ona bakmadan da göz ucuyla görebiliyordum. Gözleri tuhaf ışıklarını bir kez daha dışarı sızdırınca, bunun onun bu sırrını bilmeyen insanların yanında olursa başının derde girip girmeyeceğini anlık olarak düşündüm; sonra onu düşünme dürtüsünü terk edilmiş bir mezarın en derin çukuruna atıp üzerini toprakla örttüm. Onu önemsemeyecektim.

Ama ya benim uğruma kaybolması gereken hayat onunkiyse? Ya onun canı benim geçip gidebileceğim bir yolda yitip gidecekse? Yutkunurken boğazımdan aşağı sapı ateş gibi yanan, ucu dokunduğu yerde dikiş tutmaz yaralar açan bir bıçak kayıp kalbime saplandı.

"Bağırdım diye mi kapris yapıyorsun?" diye sordu, sesinde merak yoktu, mesafe vardı. Ben de o mesafeye uyum sağlayarak sessizce başımı iki yana salladım. "Konuşmayacak mısın?"

"Tek bildiği hayvan gibi böğürmek olan birine kapris yapacak değilim. Senin mağaranda geliştirip insan içinde de kullandığın sinir bozucu homurtuların artık umurumda bile değil." Şaşkınlığını hissettim ama bu kez beni saçma sapan tehditleriyle sindirmeye çalışmadı. "Ben buradan kurtulana kadar sana uyum sağlayacağım. Bizim oralarda ne derler, biliyor musun?"

Soru işaretinden gözlerle yüzüne baktım.

"Köprüyü geçene kadar ayıya dayı derler."

Düz, alabildiğine ruhsuz bir bakışma.

"Sür şimdi dayıcığım."

"Dün geceden gün beyaza dönene dek ne değişti?"

"Bir şeylerin değişmesini mi istiyordun?"

Dişlerini gıcırdatarak, "Kedi gibi bana sokulup çenenin altını sevmemi ister gibi çeneni bana sürterken bir şeylerin değişmesini isteyen sen gibiydin," dedi sertçe.

Haklılığı midemin burkulmasına neden olunca gözlerimi hızla ondan ayırıp ön cama çevirdim. Kar taneleri rüzgâra tutunup yana doğru bir bayrak gibi dalgalanarak uçuşuyordu, gri bulutların yeryüzüne son derece yakın durduklarını fark ettim. Efken'in keskin bir bıçağı anımsatan bakışları profilimi çiziyordu.

"Sen bence bana bir şeylerin bedelini ödemem için gönderildin," diye homurdanarak bakışlarını yola çevirdi ve o dakikadan sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Ta ki, "Şu dövmeleri Mustafa Baba'ya göstereceğiz," diyene kadar gerçekten sessizdi. Cümlesi şaşkınlığın hızla gelip beni sertçe altına almasına neden oldu. Mustafa Baba dediği yaşlı adam, onun ve benim bir ihtimal Nigin Bağı ile bağlı olduğumuzu biliyor olabilir miydi? Montun ve kazağın kol kısmını hafifçe sıyırdım ve tam da yaşam damarlarımın yuvası olan bilek içime baktım. Yaşam ve ölümün saklandığı tüm kablolar oradaydı; bir tanesi kopsa, yaşamımı aydınlatan ışık sönerdi. Damarlarımın üzerinde hâlâ tüm parlaklığıyla, asla silinmeyeceğini vurgular gibi öylece duruyordu. Kar tanesi dövmesini sinir bozucu bir dikkatle izlediğim sırada, "Belki onun bir fikri vardır bu konuyla ilgili," diye devam etti sözüne. Sanki bana kızgındı ama susmamı da istemiyordu. Ya da bana öyle geliyordu. Gerçekten beni konuşturmaya çalışıyor olabilir miydi?

"Senin bir fikrin var mı peki?" Dalgın bir sesle ona yönelttiğim soruya mı yoksa dalgınlığıma mı takılıp kaldı bilmiyordum ama şimdi yeniden beni izliyordu. Ustaca kullandığı araç altımızdaki yolun üzerinde ilerlemiyor, sanki uçuyordu ama onun gözleri yolda değildi, bendeydi.

"Kar taneleriyle ilgili mi?"

"Başka neyle olacak?"

"Beni tersleyip durma," diye hırladıktan sonra altımızdaki aracı biraz daha hızlandırdı. "Elbette var ama komplo teorilerini güçlendirmek istemediğim için yorum yapmamayı tercih ediyorum şimdilik."

"Ne teorisi ya?" diye tersledim onu.

Dişlerini sıkarak, "Senin bir gücün olduğuna inanıyorum," dedi sertçe, birden gözlerim şiddetle ondan tarafa döndü. Onu büyük bir dikkatle izlemeye başladığımda, "O kadar dikkatli bakma," diye homurdandı, bana bakmıyordu ama onda saplı duran gözlerimi hissedebiliyordu.

Gözlerimi ön cama çevirdim, ne düşündüğünü, kafasında nelerin dolaştığını çok merak ediyordum. Araç biraz daha hızlanırken ileride beliren karlı ağaçların küçükten büyüğe doğru yavaşça yükselmeye başladıklarını gördüm.

"Bir yılanın zehrini emdin, sana etki bile etmedi. Oysa dandik filmlerdeki gibi yılan zehrini emip sağ bir şekilde hayatına devam edemezsin. Öte yandan..." Bir elini direksiyondan çekti, bileğinin iç kısmını kot pantolonuna sürttü ve paltosu yukarı sıyrılırken bileğinin içindeki dövmeyi görmem için kolunu bana doğru uzattı. "Bu dövme, seninle öpüştüğümüzde oluştu." Gözleri bana doğru çevrildi. Bir dövmeye bir de ona baktım ve sadece sustum. "Belki de öyle bir gücün var ki, seni öptüğüm için tenime bir mühür bıraktın."

Nigin Bağı ile ilgili kafasında en ufak bir teori bile yok muydu yani? Belki de böyle bir şeyin mümkün olabileceğine ihtimal vermiyordu. Peki ya ben nasıl veriyordum? Onu öperken neyi hatırlamıştım? Hangi anılar zihnime hızla nüfuz etmiş, bana onunla bağlı olduğumu ne hatırlatmıştı? Hatırlayamıyordum.

"Belki de haklısındır."

"Haklısındır? Senin kafanda farklı bir teori mi var?"

"Yok," diye mırıldandım, ona değil, önümüzde bir var olan, bir yok olan ağaçlara bakıyordum.

"Yalan söylüyorsun gibi geldi."

"Sana yalan borcum yok."

"Yaşın on üçmüş gibi konuşma," diye söylendi. "İstersen kafama silgi de at."

"Şu an yirmi bir yaşındayım, on üç değil. Attığım da silgi olmaz. Kaldırabileceğim bir kayayı atmak daha mantıklı geliyor kulağa."

"Kaldırabileceğin en ağır kaya beş kilodur," dedi.

"O taş kafanı beş kiloluk bir kayanın bile dağıtamayacağını bilecek kadar da duvarsın yani?"

"Bugün beni gebertmek istiyor gibi davranıyorsun. Uykumda horladım mı da böyle öfkelisin anlamadım ki. Oysa duyduğum horultuların sana ait olduğuna neredeyse emindim."

Kaşlarım çatıldı. "Ben horlamam."

"Nereden biliyorsun? Güzellik uykusuna yatmadan önce bir sapık gibi kendini video kaydına alıyorsan bilemem tabii..." Bana yan gözle bakınca onun güzel suratının ortasına bir yumruk indirme isteğiyle dolup taştım.

"Sana horlamadığımı söyledim."

"Ben de sana soruyorum ki, nereden biliyorsun?"

"Horlasam kendi horlama sesime uyanırım ben," diye çemkirdim, kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Birden yüksek sesle gülmesini beklemiyordum. Şaşkınlıkla ona doğru baktığımda, boynunu kaşıyıp yeniden direksiyonu kavradı.

"Daha önce kendi horultu sesine uyanmışsın gibi söyledin."

"Öyle karanlık bir dönemden geçtim," dedim homurdanarak.

"Ciddi misin?"

"Ne? Çok yorgundum. Proje çizmek nedir biliyor musun sen? Günlerce uyumuyordum, evinin salonu kadar bir paftanın üzerinde uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Salyam çizimin üzerine akmıştı ve çok gürültülü horluyordum." Açıkça bunları söylemem, esmer yüzündeki çizgilerin derinleşmesine neden oldu; eşi benzeri olmayan güzellikteki yüzüne yayılan çizgileri ve parlayan esmer tenini izlerken hiç olmadığım kadar şaşkın hissediyordum.

Onu gülümsetmek bu kadar kolay mıydı?

"Gülümsüyormuşsun," dedim ona dik dik bakarak.

Bu söylediğim karşısında durup yüzüme baktı, sonra bakışlarını yola çevirdi ve "Horladığını düşünmek çok eğlenceliydi," dedi.

"Gördün mü bak, demek ki dün gece horlamamışım."

"Ruh hâlin çok hızlı değişiyor," dedi düşünceli bir sesle.

"Senin ruh hâlinin de benimkinden pek bir farkı yok Karaduman."

"Az önce benden nefret ediyor gibiydin. Ben gün içinde senden nefret ediyor gibi davranıyor muyum ki?" Bu soruyu ona uymayacak bir saflıkla sorması benim için beklenmedikti. Ruhundaki karanlığın beni boğmasından korkarken, acaba yavaş yavaş ben mi onu kendi karanlığımda boğmaya başlamıştım?

"Bazen," diye mırıldandım. "Bazen benden çok fazla nefret ediyormuşsun gibi davranıyorsun. Ama sanırım bu sadece bana özel bir şey değil. Sen genel olarak insanlara öfkelisin."

"Buna verecek bir cevabım yok."

"Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeyeceğini biliyordum zaten." Gözlerim tekrar bileğimdeki kar tanesi dövmesine doğru kaydı. "Sence Mustafa Baba nedenini biliyor mudur?"

"Tahminleri vardır o deli ihtiyarın. Ama dediğim gibi, pek dile getirmek istemesem de senin bir gücün olduğunu, bunun sebebinin de bu olduğunu

düşünüyorum. Mistik bir güç deyince aklına saçma sapan şeyler gelmesin, benim salakça gücüm gibi düşün. Gözünden ışık çıkarmak yerine birinin teninde böyle izler bırakıyorsundur belki."

"Aynı dövme bende de oluştu Efken."

"Emin olmadan konuşacak olursam bu beni aptal yapar."

"İlk başlarda emin olmadan konuşuyordun, bir aptal olduğunu kabul etmiş oluyorsun şu an."

Homurdanarak, "Kafam allak bullaktı, garip şeyler söylüyordun," dedi.

"Garip şeylere idmanlısındır diye düşünüyorum." Çenemle gözlerini işaret ettim. "Yine şimşek gibi parlıyor."

"Hay sikeyim ya," dedi sertçe, gözlerini yumup geri açtı ve bu durumdan sıkılmış gibi bıkkınlı yüklü bir nefesi içine çekti. Tam sessizlik inimize sızıyordu ki, telefonunun melodisi yükselerek aracın içini doldurdu. Efken paltosunun cebinden telefonunu çıkardı, tek kaşını kaldırarak ekrana bakarken, "Bu ne şimdi?" diye sordu kendi kendine.

"Ne oldu?"

"Sanat atölyesinin alarm sistemi çalışıyor," dedi, pek önemsemiş gibi görünmüyordu ama yine de direksiyonu sağa kırıp bir kolda ilerleyerek iki farklı damar gibi uzanan yollardan birine saptı.

"Atölyeye mi gidiyoruz?"

"Evet," dedi. "Alarm sistemi kolay kolay çalışmaz. Bir bakmakta fayda var."

"Hırsız falan girmiş olabilir mi?"

"Cesareti olan birinin bunu yapacağını sanmam."

"Oranın sana ait olmadığını bilen biri, pek tabii buna cesaret edebilir."

"Yine çok konuşuyorsun," dedi ama söylediğimin mantıklı olduğunu düşündüğüne emindim.

Sanat atölyesi, yakanın batısında kalıyordu, uçurumların sıklaşıp yakanın sonuna geldiğimizi işaret ederek sınırları belirlediği o kuş uçmaz, kervan geçmez sokaklardan geçerken başımı cama yaslamış, uçurumların bitiminde başlayan sisli ufukları izliyordum.

Sanat atölyesi, uçuruma kıyısı olan bir ovada, tek başına kalmış taş bir konuttu. İki katlıydı, restore edildiği her hâlinden okunsa da üzerinde hâlâ eski bir güzellik taşıyordu. Sarı, turuncu ve deve rengindeki taşların birleşerek oluşturduğu binaya gitgide yaklaşıyorduk. İlgimi çekmeyi başaran binanın birkaç metre sonrasında bir yokuş oluşuyor, yokuşun aşağısındaysa sınırları belirleyen uçurumlar başlıyordu. Burada karlardan eser yoktu, hatta ova nasıl başardıysa yeşil kalmayı başarmıştı ama esen kuru rüzgârın

yeşil zemindeki çimleri nasıl yerinden sökecek gibi hareket ettirdiğini görebiliyordum.

Cipin motorundan gelen ses durdu, emniyet kemerimi çözdüğüm sırada Efken araçtan inip atölyeye doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Ön camdan onun gidişini izlerken birden üzerime yine ölü toprağı atılıyormuş gibi huzursuzlukla doldum. İhtimalleri düşünmek istemesem de kafamın içinde fink atan o düşünceleri kovabilmek pek de mümkün görünmüyordu. Sonunda aracın kapısını açtım ve Efken'in açtığı taraftan sızan soğuktan daha güçlü bir soğuk bedenime çarparak beni afallattı. Etrafta tek bir tane kar tanesi ya da buz kırıntısı olmayan bu ova, karlara gömülmüş ormandan bile daha soğuktu. Titreyerek montuma sarılıp cipin kapısını kalçamla ittim ve ovadan aşağıya salındım. Efken atölyenin taş duvarlarının ortasında duran dev, en az üç metre yüksekliğe sahip demir kapısının önünde duruyordu. Kasa şeklinde, üzerinde gümüş renkli tuşlar olan şeye bir şeyler yazdıktan sonra büyük kolu çevirdi ve demir kapı altında onu yağ gibi kaydıran bir sürgü varmışçasına kayarak iki yana açıldı. Hemen arkasında daha küçük boyutlarda bir kapı daha bizi bekliyordu. Efken onun büyük elinin yanında bile oldukça büyük duran bir anahtarı kenardaki demir kasadan çıkardı ve atölyenin kapısını açtı. Ahşap kapı gıcırdayarak açıldığında tozun ve sanatın kokusu içime doldu.

Çift katlı gibi görünen o atölyenin aslında tek bir kattan oluştuğunu içeri süzülüp kafamı kaldırdığım an fark ettim. Sekiz metre yükseklikteki tavandan aşağıya bir araba büyüklüğündeki gümüş kollarında büyük mücevherden taşlar olan bir avize sarkıyordu. Binayı ayakta tutan kalın kolonlar, tarih öncesi işlenmiş ve yüz binlerce insanın izini üzerinde toplamış gibi görünüyordu. Anladığım kadarıyla Efken Karaduman yüksek tavanlı yerlerden hoşlanıyordu. Duvarlarda birbirine yarım metre mesafeyle yerleştirilmiş yüzlerce tablo olduğunu görünce Efken'den önce içeriye doğru koştum. Topuklu botlarımın mermer zemine bıraktığı sesler, oldukça yüksek bir tavana ve boş bir alana sahip olan binanın içinde çınladı.

"Bekle," dedi temkinli bir sesle. "Ne olduğunu anlamadan öylece etrafta koşuşturma." Sinsi mavi bakışlar bir demir gibi soğuk ve ağır bir şekilde etrafı turladı. Bedeni saldırıya hazır bir yırtıcı gibi genişlemiş görünüyordu. Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırırken kalın kolonun arkasında kaldığı için bir yarısı kolonun solundan diğer yarısı kolonun sağından görünen ama ortası seçilmeyen tabloyu görmek için harekete geçtim. Efken etrafı kontrol etmeye devam etti, ardından bir tehlike olmadığı kanısına varmış olacak ki duvardaki bir elektrik panelini anımsatan şeyin kapağını açıp bir kolu aşağı doğru çekti.

Tablonun tam önünde durduğumda, bir kadın siluetiyle karşılaşacağımı bilsem de, Efken'in annesinin silüetiyle karşılaşmayı beklemiyordum. Efken'e tıpatıp benzeyen yüzün ifadelerini belirleyen kızıl gözleri beni izliyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek olan kadın yan durmuş, omzunun üzerinden bana bakıyordu. Şiş karnı çıplaktı, zarif ellerini karnının üzerine yerleştirmişti. Dalgalar hâlinde omuzlarına inen siyah saçları, kâbuslarıma konuk olan ikizimin saçlarının uçlarında olduğu gibi yılanlarla doluymuş gibi hissetsem de onun saçlarının uçlarındaki bukleler sadece parlaktı. Gözlerinin içindeki ışığa kadar en gerçekçi ve net hâliyle çizilmiş olan kadını izlerken nefesimin kesildiğini hissettim.

"Burayı sevdin mi?"

Onun sesi, arkama yayılan sıcaklığından önce gelse de ben tabloyu izlemeye başladığımdan beri arkamda olduğunu fark etmiştim.

"Annen, değil mi?"

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle.

"Bunu bir fotoğraf karesinden bakarak mı çizdin?" Kadın beni izlemeye devam ediyordu; sanki gerçekti ve oradaydı.

"Hayır," dedi. "Bu fotoğrafı hafızamda kalan son parçalarını gözlerimin önüne getirerek çizdim." Elini başımın kenarından öne doğru uzatınca gözlerim sıyrılan kumaşın altından açığa çıkan kar tanesi dövmesine dokundu. Parmağını annesinin saçlarının üzerine sürterek, "Burada Zeynep'e hamileydi. Bu hâliyle bir fotoğrafı yoktu, olması gerektiğini düşünmemin üzerinden geçen bir haftanın sonundaysa, artık böyle bir resmi vardı."

Yutkundum, demek kız kardeşinin ismi buydu.

"Mükemmel çizmişsin." Gözlerim çizimin altına düzgün bir el yazısıyla yerleştirilmiş harflere kaydı.

Tablonun ismini de *Zeynep* koymuştu.

İçimde bir şeyler acıyla çatırdayıp kırılacak gibi çatlasa da bir şeyler söylemedim. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Yavaşça ondan uzaklaşıp atölyenin diğer ucuna doğru yürüdüm. İki kalın kolonun ortasındaki beş metrelik boşluğa beyaz renkte bir piyano yerleştirilmişti. Piyanonun üzerinde muhtemelen notaların yazdığı siyah, ince bir dosya vardı. Çizimlerin arasında hayalet gibi gezmeye başladığımı fark etmiş olacak ki, "Burada vakit geçirmek mi istiyorsun?" diye sordu, aramızda epey mesafe olmasına rağmen içerisi boş olduğundan sesi yankılar hâlinde duyuluyordu.

"Eğer zamanın varsa, biraz daha dolaşmak isterim."

"Nasıl istersen fıstık," dediğinde nabzım neden yanar gibi attı bilmiyordum ama cevap vermeden piyanonun aralarında durduğu kolonlardan

birine doğru ilerledim. Efken'in bana değil, hâlâ önünde durduğu Zeynep tablosuna baktığını gördüğümde içimde buruk bir his belirdi; sonra bu hissi zaten hiç kaybetmediğimi fark ettim.

Bu his, içimi bıçak gibi oyarken, saate ait bir adım sesi duraksamama neden oldu. Sanki yelkovan öne doğru bir adım atmış gibi bir sesti bu. Tüm uzuvlarımın donuklaştığını hissettim. Başımı yana çeviremedim, elimi kaldırıp hareket ettiremedim; hızla üzerime çullanan bir karanlığın tüm benliğimi etkisi altına aldığını hissettiğimde tek yapabildiğim, gözlerimi o karanlığın içinde belirmeye başlayan görüntülere dikerek sonuçlar çıkarmaya çalışmaktı.

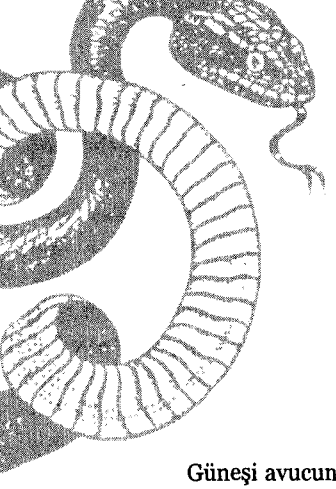
İlk gördüğüm eski, kabarık bir elbiseye ait olan kumaşa dolanmış çemberdi, sonra karlı bir orman gördüm ve yere düşen zarif ayak izlerini takip etmeye başladım. Arkasından birbirine çarpan kılıç sesleri zamana büyük bir hızla yayıldı; kör bir tanıdıklık hissi sanki gözlerimi oyarak yerine karanlığı ve kendisini yerleştirdi. Bir an tüm görüntüler silindi, yelkovan bir adım daha attı.

Karanlık yavaşça silindiğinde, o tablonun tam karşısında duruyordum.

Sol alt köşesinde düzgün bir el yazısıyla *Ay Düğümü* yazan, arkasına aldığı tüm tabloyu kaplayan koca dolunayın önünde durmuş, omzunun üzerinden bana doğru bakan kadının olduğu tablo.

Benim olduğum tablo.

Efken'in çizdiği, ismini Ay Düğümü koyduğu, ayın önünde benim durduğum tablo.

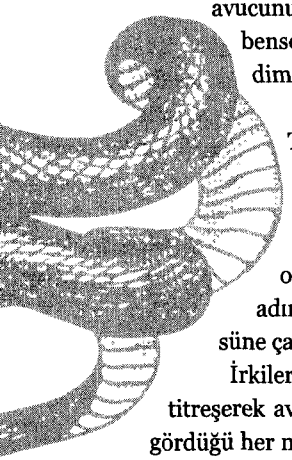

3. ASALE

THE WEEKND, DEVİL MAY CRY

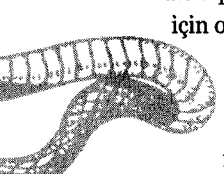
Güneşi avucunun içine alıp tutamazsın ama mumu parmağının ucuyla söndürmek çok kolay.

O ve ben, işte bu cümlede gizliydik. O, kimsenin değil avucunun içine almak, yakınına dahi gidemediği güneşti; bense onun parmaklarının ucunda sönen mum aleviydim.

Sadece karanlık bir benzerlik olabilir miydi? Tablodaki kadının cam gibi parlayan kırıklarla dolu kızıl gözlerine baktım. Saçlarının yüzüne düşüp dalgalanarak omzunun üzerine salınışı bana çok benzese de bakışlarındaki nahiflik ve meydan okuma sanki bana değil, bir başkasına aitti. Bir adım geri çekilmemle, sırtımın onun sert, kaslı göğsüne çarparak yaslanması bir oldu.

İrkilerek hızla ondan uzaklaştığımda, damarlarımda titreşerek avucumun içine dolan o gücü hissettim. Yüzümde gördüğü her ne ise bu onu panikletti ve Efken büyük avuçlarını kaldırıp teslim olur gibi, "Medusa," dedi, sesi beni yatıştırmak için olsa gerek yumuşaktı. "Sakinleş."

Görüş alanımın kızıl bir perdeyle gölgelendiğini fark ettim. Efken'in yüzü ve etrafımdaki her şey kanın öz rengine bürünürken bunun nedenini anlayamadığım için garip bir panik duygusuyla sarsıldım. Korku ise kalbimin içinden taşarak paniği besliyordu. O tablodaki kadının ben olduğuma emindim; bu sadece karanlık bir benzerlik olamazdı. Evet, kadının yüzü karanlıklar tarafından yutulmuş, arkasındaki dolunayın ışığı bir hale yaratarak kadının yüzündeki karanlık gölgeyi güçlendirmişti ama yine de o kızıl gözler, benim gözlerimdi.

Efken bana doğru temkinli bir adım atınca, elimde olmadan bir bacağımı geriye atıp, yine neden yaptığımı fark etmediğim bir şekilde tehditkâr bir pozisyon alarak ona baktım. Her şey kızıl ve gerçek rengi arasında titreşerek şekil değiştiriyordu. Efken bir tenindeki esmerlikle yeniden normal görünüyor, bir kızıllıklar tarafından örtülüyordu. Gözlerimi hızlıca yumup geri açtım, bunu üç dört kez yaptım ve Efken'in bakışlarında kısa süreli de olsa bir dehşet gibi görür oldum. Sanki gördüğü şey gerçek mi değil mi anlamak ister gibi kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırmıştı. Sonra bunun bir göz yanılsaması olacağını düşünmüş olacak ki başını iki yana sallayarak bana doğru bir adım daha attı.

Sonunda kelimeler dilime ulaştı ve "Bu da ne demek oluyor?" diye hırıldadım, evet, hırıldadım ama bu benim tuhafıma gitse de Efken buna şaşırmaya fırsat bulamadı. Bir açıklama yapması gerektiğinin farkındaydı. Bu korkunç paradokstan beni çıkarması gerektiğini o da biliyordu. "Sana bir şey sordum!" diye bağırdım ve ardından bir emir dilimi çatallandırdı: "Derhâl cevap ver bana!"

"Siktir," diye fısıldadı teni yanıyormuş gibi irkilerek. "Şunu yapma."

"Cevap ver!" diye emrettim. "Neden beni çizdin? Ne zaman çizdin?" Tekrar tabloya baktığımda, tablonun kenarına yerleştirilmiş ismin altındaki tarihi görmek daha da büyük bir dehşete kapılmama neden oldu. Bu tablo üç yıl önce yaratılmıştı.

"Beni en başından beri tanıyordun!"

"Tanımıyordum," dedi, ses tonu sakindi ama sanki bedeninde ateş dolaşıyormuş da çaktırmamaya çalışsa da canı yanıyormuş gibi görünüyordu.

"Yalan söyleme," diye tısladım.

"Sen bana emir verdiğinde elimde olmadan dediğini yapıyorum zaten," diye hırladığında duraksadım, gözlerimin önündeki kızıllıklar titreşerek dağıldı ama gerçek renkleri tam olarak görebildiğim söylenemezdi. Kızıl görüntü, etrafımı sarmış kan nehirleri gibi yavaşça görüntülerin içine akmaya devam ediyordu. Şimdi Efken de öfkeli görünüyordu. "Bana saldıracak gibi bakmadan önce durup beni dinle."

"Anlat," dedim, pozisyonumu koruyordum. Sanki ona karşı bir şansım varmış, beni ensemden yakaladığı an yüzüm duvara dönük bir hâlde bu duvara yaslayamazmış gibi karşısında tüm kudretimle duruyordum. Ve her nasılsa, o da benimle aynı fikirdeymiş gibi hareketsizce yüzüme bakıyordu. Tek yanlış bir hareketinin bizi çıkmaza götüreceğinin farkındaydı.

"Garip görünüyorsun," dedi temkinli bir sesle.

"Bu gördüğüm şey daha garip." Önce tabloya, sonra da ona doğru bakıp yutkundum. İçimdeki öfke geri çekilmedi ama gözümün önüne kan gibi

boşalan kızıl görüntüler usulca dağıldı. Asıl renkler her yana bulaştığında, Efken bana doğru temkinli bir adım daha attı. Bu kez aşırı bir tepkiyle karşılaşmadığı için bakışları yumuşamaya başlamıştı.

"Seni çok uzun zamandır rüyalarımda görüyordum," dedi. Birden üç yıl öncesine ait bir anının içinde bana rastladığını düşündüm, sonra bu mantıksız düşünce zihnime bir ceset gibi devrildi. Efken bana doğru bir adım daha atmak üzereyken bana uymayacak bir hızla geri çekildim ve Efken'in mavi gözlerinin irileştiğini gördüm. Bir saniye bile geçmeden ondan metrelerce uzağa gitmiştim. Şaşkınlık onun yüzüne bulaşan ifadeden bana yansıdı ve ben de aynı dehşetle kendi bedenime bakakaldım.

Bende yanlış olan bir şeyler olduğunu artık o da biliyordu.

Bir Mar'dım, bu gerçek beni dehşete düşürsün ya da düşürmesin, öyleydim. Ve artık bu gerçek dudaklarımdan dökülmüyor bile olsa, Efken'in de bunun farkında olduğuna adımın Mahinev olduğuna emin olduğum kadar emindim. Efken şaşkınlığın kaybolmasıyla bana doğru bir hamle yaptı ve ben, sanki bu hamleyi kolayca püskürtebilirmişim gibi kaçmadan gelmesini bekledim.

Bir saniye sonra önümdeydi, bir saniye sonrasındaysa eli bileğime kaydı, avucunun içine aldığı bileğime baktığımda içimde bir dürtünün nabzı sertçe vurdu. Daha bu dokunuşun nedenini bile çözememişken, bedenim benden önce davrandı ve Efken'i sanki karşımda gücü gücüme denk biri varmış gibi sertçe duvara doğru ittim. Efken'in sırtı duvara vurduğunda içimde biraz olsun acıma duygusu belirmedi; şaşkınlık da geri çekilmişti. Efken duvardan ayrıldı, sonunda gücümü kavramış gibi hızla bana doğru atıldı ve ben ikinci hamleme geçememişken benim amatör gücümü püskürterek elini enseme koyduğu gibi alnımı karşımdaki kolonun soğuk yüzeyine yasladı. Hareketlerimi engellemişti ama bana zarar vermeden, biraz olsun incitmeden yapmıştı bunu.

Alnım kolona yaslıyken, "Asale olduğunu biliyorum artık," dedi. "Kim olduğunu kabul ettim. Ama beni yaralamana izin vereceğim kadar uzun boylu değil. Şimdi dur burada, sakinleşene kadar hilâl çıkmış alnını soğuk duvardan ayırma. Ateş geri çekilene kadar böyle kalacaksın."

"Hil-" Kekeledim. "Hilâl mi?"

"Alnının ortasındaki iz," diye hırladı. "Kar Ormanı'ndaki ağacın kovuğunda duran aynadan kendine bakarken gördüğün hilâl yine alnındaydı."

"Onu... onu gördün! Aynayı ve alnımdaki sembolü gördün!"

"Sakinleş." Alnını enseme bastırdığını hissettim. "Alnını soğuğa yasla ve öfkeni tetikleyecek şeyler düşünmekten vazgeç."

"Bildiğin hâlde, onu gördüğün hâlde görmemiş gibi davrandın! Delirdiğimi düşünüyordum!"

"Delirme diye yaptım," dedi sakince, nefesi enseme aktığında yutkundum. "Medusa, yaşadıkların kolay şeyler değildi ve inan bana, insan psikolojisi benim için rubik bir küp gibidir, sana iyi gelecek olanın seni bu düşüncelerden uzaklaştırmak olduğunu düşünmesem bunu yapmazdım."

"Yapayalnız hissediyordum, sana sığınmıştım!"

"Bana sığındığın için sana minnettarım," demesini beklemiyordum. "Ama kendini benim yerime koy. Sen o kadar zayıf görünüyorken sana bunu zaten gördüğümü nasıl söylerdim? Aklını kaçırmandan korktum ve ben de şoktaydım. Kaldı ki sen yaşadıklarından çok fazla etkileniyorsun. Bu anormal değil, bu normal olan ama sen bu kadar etkilenirken öylece evet o aynayı ve alnında parlayan hilâli gördüm diyemezdim."

"Sen benim bilmediğim her şeyi biliyorsun," dedim tükürür gibi. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Seninle oyun oynadığımda elime ne geçecek Medusa?" diye sordu sertçe, avuçlarının arasında duran ensemi tutmayı bıraktı ama alnı hâlâ ense köküme yaslı duruyordu. "Benim hayatımda da her şey normal sayılmazdı ama bu benim için bile anormal bir durumdu, sadece buna inan. Benim dilimden yalan duyamazsın."

"Senin dilinden yalan duyamam belki ama gerçekleri de açıkça duyuyor değilim." Öfkem geri çekilse de alnım yanıyordu. "Beni çizdin, nasıl oldu bu? Üç yıl önce beni nasıl çizebilirsin?" Artık bağırmıyordum ama sesime yayılan zehir, ona bağırmamı diletebilirdi. Konuşmalarıma sinen ölümcül sakinliği dinlerken bir süre sessiz kaldı. Kendini bana bastırdığında bedenimin ona verdiği tepkiden nefret ettiğimi hissettim.

"Sen Asale'sin, bunu sana zaten söyledim. Evet, sana tüm gerçeği söylemedim ama yalanlar da söylemedim." Kelimelere güçlü vurgular katan erkeksi sesi zihnime doğrudan saplanırken nefesi ensemden boyun boşluğuma doğru huşuyla akıyordu. Hislerden ibaret olduğumu fark ettim ve bundan iğrendim. "Düşün," diye vurguladı bir defa daha. "Eğer bu tabloyu görmeni istemesem, görür müydün?"

Birden her şey çıkmaza girdi. Sorduğu soru bile çıkmaza saplıydı. Çıkmaz, içine düşen her şeyi yutan bir bataklıktı. Beni yuttuğu gibi ona ait kelimeleri de yutuyordu.

"Buradasın, çünkü tabloyu görmeni istedim."

"Alarm çaldı demiştin."

"Alarmı tanrı ve benden başka kimse aktif hâle getiremez."

İrkildim. "Yalan atıyorsun. Hâlâ yalan söylüyorsun. Mustafa Baba'nın yanına gidecektik, öyle demiştin."

"Evden çıkmadan önce alarmı aktif hâle getirdim," dedi sertçe. "Seni öylece buraya getirmek istediğimi söylesem altında bir şeyler arayacaktın. Ben kendin doğal yollarla geldiğini düşünmeni, tabloları incelerken kendini görmeni istedim."

"İçeri girdiğimiz an temkinli bir şekilde etrafa baktın," dedim çatık kaşlarla.

"Nasıl bir tilki olduğunu bildiğim için olabilir mi?" Sesi artık gerçekten öfkeli geliyordu.

"Bu yalan olmuyor mu peki?"

"Hayır, bu gerçeğe uyandırmak oluyor." Alnını başımın arka tarafına sürterek, "Sana Asale olduğunu söylemiştim, ne çabuk unuttun?" diye sordu yavaşça.

Doğruydu. Dudaklarımız cehennem ve mahşer yeri gibi birbirine yaslanırken ve tüm duygular içimden bıçak gibi geçerken onu en net hâliyle hissetmiştim. Dudaklarımız birbirinden koparken, güneş ile ay da birbirinden kopmuştu ve bana Asale'si olduğumu, beni bulduğunu, şifası olduğumu söylemişti. Beni bulmuştu. Beni arıyordu ve sonunda beni bulmuştu.

Ama neden beni arıyordu?

"Neden?" diye fısıldadığımda sesimdeki hayal kırıklığını duymuş olacak ki, birden büyük kollarını bedenime sarıp avuçlarını kalbimin üzerine yasladı ve arkamda öylece bekledi. Bu hareketi içimde kapanmayacak yaralar açtı.

"Rüyalarımda hep benimleydin," dedi. "Çocuk yaşlardan beri. Başta yüzün yoktu, sesin yoktu, sana dair hiçbir şey yoktu. Sana Asale ismini, yüzünü ilk kez gördüğümde koymuştum. Bal, demekti Asale. Bal peteği, demekti. Ama aynı zamanda da çok zehirli, korkunç bir yılanın ismiydi Asale. Hem baldı hem de zehirdi. Seni buna benzetiyordum. Kâbuslarım olduğuna inandığım o kadının benim kurtarıcım olduğunu anladığımda artık yana yıkıla Asale'yi aramaya başlamıştım. Seni ilk kez canlı gördüğümde, kapımda baygın yatıyordun ve saçların yüzünü örtmüştü. Yüzünü ilk gördüğümde gözlerin kapalıydı ama yüzündeki benzerlik beni dehşete düşürmüştü." Bana daha sıkı sarıldı, alnımdaki ateşin uzaklaşmaya, tamamen sönmeye başladığını hissettim. "Gözlerini gördüğümdeyse, artık Asale'yi bulduğumu biliyordum ama içimde atan kalbi susturup bu gerçeğe gözlerimi yumuyordum." Bana çok daha sıkı sarıldı. Sanki kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi sarıldı. "Ama senden kaçamadım, seni yok sayamadım. Seni buldum Asale."

"Tüm bunların..." Duygular içime öyle hızlı ve ağır bir şekilde yığıldı ki bir süre cümlemi tamamlayamadım. "Ben tüm bunların ne anlama geldiğini anlayamıyorum."

"Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

Beni usulca kendine doğru çevirdi ve bedenim ellerinin arasındayken, mavzer kurşunu gibi delip geçen mavi gözlerini gözlerime sapladı.

"Bu senin için öleceğim, bu senin için öldüreceğim anlamına geliyor."

İtirafıyla kalbimin atışları ağırlaştı. Bir çölü dolduran kızgın kumlar şimdi kalbimin içini kavuruyordu.

Karşımda, Nigin Bağı'nı öğrendiği an benim için kendi infazını gerçekleştirebilecek bir adam duruyordu.

Bir çöl büyüklüğündeki kum saati göğsümün içinde ters çevrildi.

"Bana bir hırsızmışım gibi davrandın," diye fısıldadım gözlerinin içine kocaman bir kırgınlıktan ibaretmişim, bedenim bana değil, bir kırgınlığa aitmiş gibi bakarken.

"Sana öyleymişsin gibi davranmadım, öyle olduğunu düşündüm. Elinde bana ait, sadece bende olan destenin eksik kartı vardı." Gözlerimin içine yakıcı gerçekliğiyle bakınca ne söylemem gerektiğini bilemediğim için sadece sustum. "Evet, rüyalarımdaki kadına çok benziyordun ama rüyalarımdaki gibi değildin. Ürkektin, başkaldırırken bile gözlerinde korku vardı. Kafamı karıştırıyordun ve elinde çok uzun zamandır aradığım o kart vardı."

"Beni dinlemedin bile."

"Delirmiş gibi davranıyordun."

"Çünkü delirmek üzereydim. Farklı bir boyutta olduğunu fark ettiğinde ne yaparsın?" diye sordum sertçe. "Üstelik..."

"Üstelik bir şeyleri görmeme rağmen görmezden geldim, değil mi? Senin Asale olmadığını düşündüğüm zamanlar bile sana herkese olduğumdan daha farklı biri oldum. Bunun aksini söyleyebilir misin?"

"Bu bana korkunç davrandığın gerçeğini değiştirmiyor."

"Ben zaten korkunç biriyim. Bunu biliyorum, hiç yalanlamadım," dedi ters bir sesle. "Mustafa'nın yanına falan gitmeyecektim. Seni evden çıkarmak için bahane uydurdum. Bunu görmen gerekiyordu." Derin bir nefes alarak beni serbest bıraktığında kollarım iki yana cansızca düştü. Bunu fark ettiğinde dişlerini öyle bir sıkmıştı ki yüzünü kaplayan, derisinin altında saklanan tüm kemik dizilimini net bir şekilde gördüm. "Gözlerimden sızan şu ışığı durdurmanın bir yolunu hep buldum, yine bulurum ve kontrolüm altına alırım. Ama şunu bil, ilk defa bir şeyi kontrol edemiyorum ve bunun sebebi kesinlikle sensin."

"Asale olduğumu düşünmene rağmen bana bok gibi davrandın."

"Evet, davrandım."

Gözlerimde ilerleyen bir boşlukla, "Sebebi bir hırsız olduğumu düşünmen miydi?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır. İnime gönderilmiş bir ajan olma ihtimalin de vardı. Belki yıllardır kurtarıcım olarak rüyalarıma davet ettiğim kadın sadece görsel olarak etkilendiğim kadındı ve bir şekilde bunu anlayanlar da ona benzer birini gönderdi." Bu aptalca düşüncesine göz devirmekle karşılık verdiğimde, "Hiçbir şey bilmediğin ne kadar da belli," diye söylendi. "Ayrıca kurtarıcımın bir hırsız olduğunu düşünmek çok korkunçtu."

Bir süre sessizce ona baktım ve sonunda doğruyu söylediğini inandığımda, "Ne olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi dürüstlüğünü kanıtlamak istiyor gibi gözlerimin içine bakarak. "Doğal olmadığını biliyorum ama ne olduğun konusunda hiçbir fikrim yok. Sadece ilk zamanlar bahsettiğin Mar zımbırtısı hakkında araştırmalar yaptım."

O bana bunu söyleyince, ilk hissettiğim derin bir şaşkınlık oldu. Bir şeyleri arka planda araştırdığını zaten hissetmiştim ama bana hiç de inanıyor gibi bakmadığı o süre zarfında, ona söylediklerimi araştırmış olması gerçeği şaşkınlığımı beslemişti.

"Marlar hakkında ne öğrendin?"

"Senin öğrendiğinden fazlası değil," dedi, daha sonra derin bir nefes alıp, "Kullandığın dil," diye devam etti. "O Asreman zamanı koruluğa doğru gidiyordun ve bir ninni söylüyordun. Ninniyi söylediğin sırada araya bilmediğim dilde bir şeyler daha sıkıştırıyordun. Başta anlamsız kelime yığınları gibi geldi ama o gün çok düşünüp kelimeleri araştırdım. Bahsettiğin o şeylerin ana dillerinin Letonca'ya yakın bir dil olduğunu öğrendim ve senin de kullandığın bazı kelimeler Letonca'ydı."

"O dili bilmiyorum bile," dedim isyan eder gibi. "Ama ne zaman o dili duysam anlıyorum ya da farkında olmadan o dili konuşuyorum."

"Biliyorum. Uykunda da yaptın."

"Bunu erkek kardeşim de söylemişti."

"Mutfak masasına tapınakları birebir çizdiğini gördükten sonra bir şeyler saçma gelmekten çıkıp rahatsız edici bir gerçeğe dönüştü," dedi, ses tonuna oturmuş sakinlik beni de sakinleştirmişti. "Ne kadar senin kafandaki gürültüyü susturmak için alaycı olsam da aslında sadece bir çıkar yol arıyordum."

Tekrar tabloya çevirdiğim dalgın bakışlarım uzun süre bana ait olan o görüntünün üzerinde öylece bekledi. İçimdeki sıkıntı, beyaz bir kâğıda da-

ğılmaya başlayan, ur gibi genişleyerek bir kanseri anımsatır cinsten büyüyen mürekkep misali içime yayılıp içimde genişledi; içimde büyüdü.

"O tapınaklarda bulman gereken bir şey olduğuna mı inanıyorsun? Ya da oraya gittiğinde bir şeyler olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonu soğuk ve temkinliydi; sanki bir sebepten benim için endişeleniyordu. Onun gibi birinin benim için endişelenmesi ilk etapta kulağa imkânsız gibi gelse de uçurum mavisi gözlerine baktığımda aksini düşünmek gelmiyordu içimden.

"Babaannemin beni oraya yönlendirmeye çalıştığını düşünüyorum. Sezgi'nin hislerine güveniyorum. Babaannemi gördü, babaannemi doğrudan anlattı, hem de hiç görmediği hâlde. Tıpkı... Tıpkı..." Gözlerim yeniden tablodaki gözlerime tutundu. "Senin beni hiç görmeden bu tablonun içine hapsettiğin gibi."

"Öyleyse tapınaklara gitmemiz gerekecek," demesini beklemiyordum. Umut gözlerimde gün ışığında kristalleri yansıyan bir elmas gibi parladı. "Bana şöyle bakma," diye homurdanırken artık bana bakmıyordu. "Sana şu Asale meselesini geç açıklamamın bir bedeli olarak düşün bunu."

"Sana teşekkür etmeyeceğim," dediğimde kaşlarını kaldırdı ama bana bakmadı. "Çünkü bu teşekkürü gerektirecek bir durum değil. Bana yardım edeceğine söz verdin, şimdi de sözünü tutuyorsun. Üstelik bu bir lütuf da değil. Tapınakların nerede olduğunu söyleseydin inan bana gitmenin bir yolunu bulurdum."

"Bana büyüklük mü taslıyorsun?"

"Hayır. Sana eşitliğin ne demek olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Hayatına dâhil ettiğin kimse sana bunu anlatmamış ya da sen anlamak istememişsin. Ama anlayacaksın." Dilimin ucuna birkaç soru gelse de kendimi durdurdum. Tablonun sırrı tam olarak çözüme ulaşmış değildi. Neden rüyalarında bana benzeyen bir kadın vardı? Neden yıllardır bana benzeyen bir kadını görüp, o kadının kurtarıcısı olduğunu düşünüyordu? Bu hikâyedeki esas yerimi merak ediyordum.

Sanat atölyesinden çıkarken sessizdik. Efken yine soğuk, sert kabuğunun arkasında duruyordu ama bana karşı daha savunmasız hissettiği kesindi. Bir şeylerin pişmanlığını yaşadığını hisseder gibi olmuştum. Belki de bana kendini öylece açmış olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Kayalıklara vuran dalgaların seslerini duyduğumda durup bu sese kulak kesildim ve soğukla beraber tuzun kokusu da ciğerlerime dolarak bana uçurumun diğer ucunda sislerin örttüğü bir deniz olduğunu kanıtladı.

Gözümün önünde tablodaki kızıl bakışlar, parlayan dolunay, Efken'in alnımda ateş gibi yanan hilâli gördüğündeki bakışları devamlı olarak başa

sarıyordu. Cipin önüne doğru ilerlediğim sırada arkamdaydı, adımları yavaşlamıştı ve sanki bir sonraki hareketimin ne olacağını hesap etmeye çalışıyormuş gibi beni izliyordu. İzlendiğimi fark etsem de aldırış etmedim; kafam, ruhum, kalbim karmakarışıktı. Soğuk bir rüzgâr saçlarımın arasından eserken tenimi çizer gibi acıtan buz kristallerini hissettim. Kar yağmıyordu ama rüzgâr kar tanelerini batıya doğru taşıyordu.

Birden içime konuk olan o tuhaf hisle beraber rüzgâr biraz daha şiddet kazandı, saçlarımın arasından bir kez daha hızla esip geçti ve kafamı kaldırdığımda, göğün beyazlığının yüzeyinde turuncu damara benzer görüntüler belirdiğini gördüm; damarlar bir şimşeği anımsatarak hızla ayrıldı ve sönüp kayboldu. Sanki kan yüklü bir damar ağı anlık olarak tüm göğü etkisi altına alıp hızla silinip kaybolmuştu. Efken'in de bunu fark ettiğini gözlerimi ona çevirince fark ettim. Gökyüzüne çatık kaşlar, düşmanca bir ifadeyle bakıyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordum, rüzgâr bu kez sıcak bir şekilde esti ve tenime ateş sürtünüp gidiyormuş gibi hissederken kaşlarım daha da çatıldı.

"Evet," dedi demir gibi bir sesle. "Arabaya bin."

"O neydi? Şimşek mi?"

Hayır, öyle olmadığını biliyordum. Basit şimşekler olamazdı, turuncu ve kan tonlarındaydı; üstelik büyük bir şiddetle göğün üzerine ağ gibi serilip sonra kaybolmuştu. Efken bu görüntüye ilk defa maruz kalıyor olmalıydı çünkü gözlerinde bu durumu tanımlayamamanın verdiği stresi gördüm. Belki de içimdeki korkuyu bu denli kamçılayan, onun mavi gözlerine yansıyan stresi görmemdi. İçimdeki huzursuzluğun katlanarak çoğaldığını hissettim.

"Arabaya bin," dedi tekrardan, bana doğru yürümeye başlamıştı. Sıcak rüzgâr dindiğinde soğuk yine etkisini gösterdi ve gökyüzünde garip herhangi başka bir şey olmadı.

Ön yolcu koltuğuna binerken gözlerim tekrar ön camdan dışarıya kaydı. Gökyüzü beyazdı, kusursuz bir gümüş gibi beyazlık ve grilikle parlıyordu. İçime çöken şüphe Efken tenindeki soğuğu arabanın içine bırakana kadar sürdü. Emniyet kemerini bağladığı sırada, "Bu tarz bir şeyi Kızıl Yaka'da görmek normal olabilir ama bu Yaka'da daha önce hiç görmedim," diye açıkladı sertçe. Onu soru yağmuruna tutacağımı bildiği için kesin ve net bir açıklamayla bunun normal olmadığını bildiğini ama hakkında bir fikri olmadığını, başka soruya da açık olmadığını belirtmişti.

"Bir kuş sürüsü gibi süzüldü ama bir bütündü," dedim hayretler içerisinde. "Birbirine tutunmuş bir sürü şimşek gibiydi ama rengi turuncuydu."

"Yaşanan Asreman sonrası bu tarz değişiklikler görmek mümkün olabilir," dedi sadece, ardından cipin motorunu çalıştırdı ve cip büyük bir hızla ovadan uzaklaşmaya başladığında, uzanan yolun sonunda devamlı olarak gümüş, kızıl renkte şimşekler çaktığını gördük. Ama bu konu hakkında hiç konuşmadık.

Dağlık bir alanda son hızda ilerleyen aracın içine çöken sessizlik, benim ruhuma çöken huzursuzluğun daha da artmasına neden oluyordu. Efken konuşmuyordu. O kadar sessizdi ki sanki biraz önce tüm o olanları yaşamamıştık; tamamı kafamda kurduğum şeylerdi.

Saatin ibresi karanlığı işaret ediyor gibiydi.

Efken'in telefonunu çıkardığını fark ettim ama dönüp ona doğru bakmadım. Altımızda akıp giden yolu büyük bir sessizlikle izliyordum.

Bir numarayı tuşladığı sırada, içimdeki huzursuzluğun gölgelerin arkasına saklanmasına neden olacak bir ses tonuyla, "İbrahim buraya ilk geldiğinde her yeri bir seyyah gibi dolaştı," dedi. Şimdi dikkatim ondan tarafa dönmüştü. "Çizdiğin tapınaklar oldukça eski ve yaşanan büyük bir deprem sonrasında göçük altında kalarak kendi içinde yeni, pek insan tarafından bilinmeyen antik bir şehre dönüştü. Oraya en son annemle gittim, bir daha da gitmedim ama İbrahim oraya gitti, hatta o antik kenti bulup benim için bir harita bile çizdi."

Kendi içimdeki karmaşaya bir son verir gibi kesin konuşuyordu. İçim hem rahatladı hem de tuhaf bir şaşkınlıkla ona bakakaldım. İbrahim ile aralarının çok kötü olduğunu düşünmüştüm. Hatta İbrahim sulu şakalar yapsa da Efken'in ondan bir şey isteyebilecek kadar ona güvenmediğini düşünmüştüm ama o fırtınada Efken'in cipi bozulduğunda önce İbrahim'i aradığını hatırlayınca, içten içe Efken Karaduman'ın İbrahim'e güvendiğini anladım.

Sessizliğim üzerine konuşmayı devam ettirmeye karar vermiş olacak ki, "İbrahim'e söyleyeceğim, haritayı da alıp bizle gelsin. Orayı çok iyi biliyor olsam da son hâliyle ilgili pek bir fikrim yok, o kendi çizdiği haritanın dilinden daha iyi anlayacaktır," dedi. Uzun uzun açıklamalar yapması tuhaftı. Genelde bağırır çağırır, bir şeyler açıklamaktan kaçınırdı ama bahsettikleri Asreman yaşandığından beri bana karşı sanki bir nebze de olsa daha anlayışlıydı.

"Nigin Bağı," diye fısıldadı kâbuslarımdan bana uzanan, zihnimde parmak uçlarının üzerinde yükselerek yavaşça yürüyen o kadın. *"Nigin Bağı'nı öğrendiğinde seni kurtarmak için ölümü göze alacak mı sence?"*

O koyu renk bukleli saçlarını savurarak düşüncelerimi tekmeleyen, buzdan bir tahtın üzerinde oturup kibirli gözlerle beni izleyen şırfıntıyı duy-

mazdan geldim. Yine de kalbim yine aynı şiddetle çarptı, aynı ağrıyla dolup taştı ve göğsüm patlayacakmış gibi hissederken onun uçurum mavisi gözlerine bakamadım.

İbrahim'i arayıp konudan bahsetmeden nerede olduğunu sordu, İbrahim ona, "Sahadayım," dediğinde ne demek istediğini tam olarak kavrayamadım ama Efken cevap vermeden telefonu kapatıp daha önce geçmediğimiz bir yola sapınca sorular sormak yerine emniyet kemerimin tokasını izleyerek yolu izledim. Asale konusu kafamı karıştırıyordu, o kadar çok karıştırıyordu ki yalnız kaldığım an en çok bunu düşüneceğime emindim. O bir çocukken bile rüyalarında bana benzeyen biri vardı, bunun bir anlamı varsa *-ki her şeyin bir anlamla dünyaya geldiğine inanıyordum-* bu anlamın ne olduğunu merak ediyordum.

Öte yandan o gece bana sarılırken, kolları bana evimden bile daha güvenli bir yerdeymişim hissi verirken, aslında alnımda o sembolü görmüştü. Bunu benden belki akıl sağlığım için saklamıştı belki de açılmış bir sürü yaram varken bir yeni yara daha açmak istememiş, sakinleşmemi beklemişti. Benden gerçekten bir şeyler saklama niyetinde olsaydı beni direkt olarak Asale'yi öğreneceğimi bildiği, kendine ait olan o ine götürmezdi. İnine girmeme izin verirken aklında bir şeyler olduğu kesindi. Asale'yi artık öğrenmemi istiyordu. Belki de bu yük ona epeyce ağır gelmişti.

Ormandaki vahşi ağaçların aksine daha sakin görünen, kaldırım kenarlarına yerleştirilmiş süsleri anımsatan ağaçların ortasındaki uzun yolun sonu, gitgide yükselerek önümüze serilen gökdelenlere çıkıyordu. Genel olarak mimarisi eski olan bu yakada bu kadar lüks ve yüksek binalar görmeyi beklemiyordum. Tamamı mavi-gri pencerelerden oluşan en az otuz, kırk katlı binaların olduğu sokağa girdik ve plazalara ait şık giyimli insanlar dikkatimi çekti. Bir görevli elinde süpürgesi ve küreğiyle kaldırımdaki karları bir kenara süpürerek yığıyordu, kirli karın görüntüsünü ve adamın yüzündeki yorgunluğu izlerken cip yavaşladı ve sonra bir plazaya ait olduğu belli olan zemin kattaki otoparka girdik.

Otoparkın içinde dört yanı camdan oluşan bir asansör vardı. Asansöre bineceğimizi sandım ama bunun yerine beni otoparkın diğer kapısına yönlendirdi ve çift kanatlı geniş demir kapının önünde kahvesini içen güvenlik görevlisine göz kırptı. Güvenlik görevlisi onu anında tanıdı ve kapıyı bizim için açarken onu başıyla selamladı.

Kapının arkası gerçekten farklı bir şehre açılıyor gibiydi. Kendi kolonisini kurmuş insanları şaşkınlıkla izledim. İleride bir çocuk parkı, birçok basketbol ve futbol sahası, dik bir yokuş, yokuşun sağ ve sol kenarına yerleştirilmiş aynı renkte lüks binalar... Çok kısa bir an için burası bana İstan-

bul Levent'teymişim gibi hissettirdi. Tek fark burası karlar altında, buzlu ve loştu. Kar taneleri tanrının parçalayarak yeryüzüne fırlattığı bulut parçaları gibi usul usul düşerek saçlarıma tutunmaya başladığında oldukça yüksek, cam bir asansöre bindik ve manzara ayaklarımızın altındayken yükselen asansörden dışarıyı sakince izledim. Sorular sormamam Efken'in gerginliğini arttırıyor gibiydi ama o da benim gibi sessizdi.

Asansör durdu, dik yokuşun sonundaki bir düzlüğün önünde asansörden indiğimizde ufukta kırmızı bir nokta gibi görünen, uçurumun diğer ucundaki şehri gördüm. Efken'e, "Orası neresi?" diye sorduğumda, nereden bahsettiğimi biliyormuş gibi bakma gereği duymadan, "Kızıl Yaka," diye açıkladı.

Bir süre o kızıl şehre baktım, daha sonra Efken'in arkasına takılarak kentleştirilmiş yapıların arasında yürümeye başladım. Efken basketbol sahalarından birini işaret ettiği sırada rüzgâr saçlarımı yüzüme yapıştırdığı için homurdanıyordum. Bana doğru dönüp, hâlâ havada olan elini yüzüme yaklaştırdı ve koyu renk saçlarımı yüzümden çekip bana üstten üstten baktı. Kaşmir siyahı saçlarına tutunan kar taneleri aynı zamanda bir ok gibi ileri doğru atılan siyah kirpiklerinin üzerini de bir tabaka şeklinde örtmüştü.

"Bu yakada tüm evler eski sanıyordum. Gökdelen görmeyi garipsedim." Saçmaladığımı düşünüp sustum. Bakışları yüzüme bu kadar derin bir şekilde yerleşirken nasıl olurdu da saçmalamazdım ki zaten? Bana uzun uzun bakıp, dudağının kenarında silik bir tebessümle kurduğum cümleye alaycı bir karşılık verdi.

"Batı tarafında şehir daha lüks görünüyor," dedi sadece, sesindeki alayı hissettim ama abartılı bulmadım.

"İbrahim burada mı yaşıyor?"

"Hayır ama burada çalışıyor," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırdım. Omzunun üzerinden ilerideki basketbol sahasına baktı ve sonra, "İşte orada," dedi, o kadar uzak mesafeyi nasıl gördüğünü merak etmiştim çünkü ben baktığımda gördüğüm tek şey sahanın içindeki nokta büyüklüğünde insanlar olmuştu.

"O kadar uzağı görebiliyor musun?" diye sordum saf saf.

Gözleri anlık parladı ve söndü, bundan rahatsız olarak gözlerini yumup, "İnsan içinde olmamalı," dedi kendi kendine, ardından, "Evet," diye onayladı beni. "Sen göremiyor musun?"

"Dürbünüm olmadığı için hayır."

Sırıtarak, "Ya da belki sadece miyopsundur," dedi alayla.

"Ya da bir ihtimal çok uzağı görebilen gerçek bir canavarsındır," dediğimde aslında dalga geçiyordum ama bir an durup uzun uzun gözlerimin

içine baktı ve o gözlerin derinliklerinde anlamını çözemediğim bir girdap oluştu; sanki o girdap tüm anlamları içine alarak büyüdü, büyüdü ve büyüdü... Ta ki tüm duyguları içinde kaybeden koca bir hortum olana dek. "Kötü anlamda canavar demedim," diye fısıldadım, gözlerinden yansıyan parlak ışıklar yüzünden kendisini canavar diye nitelendirdiğini görmek için şaman bir falcı olmama gerek yoktu. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

Gözlerimi gözlerinden uzaklaştırmak istesem de başaramadım çünkü pürdikkat bana bakıyordu.

"Çünkü saçma konuştum."

"Bir canavar olmam yeni bir şey değil," dediğinde yutkundum. "Özürlük bir durum yok. Zaten bir canavar olduğum konusunda hemfikiriz, öyle değil mi?"

"Gerçekten kötü bir anlamda söylemedim."

"Biliyorum. Bana iltifat etmişsin olarak kabul edeceğim bunu. Özür dileme," dedi ve Efken'in arkasından birinin el salladığını görür gibi oldum.

Çok uzakta, bir nokta boyutundaydı ama sonra, "Şöbiyetim, fıstıklı sarmam, buradayım burada!" diye bağırmaya başlayan adamın sesini duyunca, bu kişinin İbrahim olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi.

"Geliyor," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Geliyor bu dünyada ödediğim en ağır bedel," dedi Efken gözlerini devirerek.

İbrahim düz bir yokuşu koşarak tırmandı, sonra durup ellerini dizlerine koydu, bir köpek gibi dili dışarıda uzun uzun soluklandı ve bir elini kaldırıp salladı. "Geldim geldim!" Tekrar bize doğru koşmaya başladı. "Telefonum çalınca ve şekerpare göbekli güvenlik görevlisi Adil Bey geldiğini, bir tazı gibi etrafı kokladığını, bir av köpeği edasıyla beni, yani şahsi avını aradığını söyleyince hemen demir tellere yapışıp bir maymun gibi telleri tırmanmamla beraber sana doğru koşmaya başladım."

"Maymun olduğunun farkındaysan sorun yok," dedi Efken kaskatı bir sesle.

"En azından ben evrimleşip şu anki hâlimi almışım Efkenciğim," dedi İbrahim hınzır bir sırıtışla. Ela gözler bana çevrildi. "Merhaba toprağım, görüşmeyeli delirmedin inşallah?"

"Eşiğindeyim," diye homurdandım.

"Vah vah. Alışılıyor biliyor musun? Bir süre herkes sana deli si-"

"Kes," diye böldü Efken lafını. "İşin var mı?"

"İşim sensin Efken, inanır mısın varlığından haberdar olduğum an elimdeki kütük gibi basketbol topunu çocuklardan birinin kafasına attım.

Umarım beyin kanaması geçirmemiştir ya. Bir de dolaylı yoldan katil olmayalım şimdi." Düşünür gibi çenesini kaşıdı. Sonra birden ciddi gözlerle bana ve Efken'e bakarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun denilemez ama bana lazımsın."

"Rafet El Roman gibi Bana Sen Lazımsın diye şarkı da söylersen gerçekten kuzenini terk eder sana kaçarım."

"Ne Roman?"

"El. Neyse boş ver, muhtemelen anonim bir eser olarak dinlemişsindir o şarkıyı. Canım İstanbul'uma bir dönsem hepinize telif davasını şak şuk açacağım da işte..." Gülümsemesi anlık parladı, sonra söndü ve özünde üzgün olduğunu hissedince içimde ağır bir his büyüdü. "Şuradaki kafede oturalım. Konuyu merak ettim."

Bir duvarı camdan olan kafenin cam duvarından neredeyse tüm yapılar görünüyordu. Kahverengi deriden koltuklar ve yine kahverengi muhtemelen ceviz masalar vardı; tavandan aşağıya halatların uçlarından sarkan sarı lambalar gün hâlâ batmadığı hâlde yanıyordu. İbrahim bizi cam duvarın çaprazındaki masaya yönlendirdi. Gösterişli görünen bir mekân olmasına rağmen içindeki insanlar sportif giyinmişlerdi. Efken cam kenarına, ben de onun yanına oturdum ve İbrahim karşımıza geçerken beyaz önlüğüyle bize yaklaşan garsona gülümsedi. Kahve siparişleri verildikten hemen sonra bu kendi içinde gelişmiş küçük bir şehri anımsatan yeri izlemeye başladım. Efken ve İbrahim konu hakkında konuşmaya başlayana kadar ağzımı açmayı düşünmüyordum çünkü zihnim ağrıyordu.

"Sizi buraya atanın hangi rüzgâr olduğunu kahveler gelince mi söyleyeceksiniz?" diye soran İbrahim'in üzerindeki eşofman takımına ait olan ceketin fermuarını indirdiğini fark ettim. Saçlarının dipleri terden parlıyordu, yanakları da az önce koştuğu için kızarmıştı. Burada da basketbolla ilgilenmeye devam ediyordu demek ki. İstanbul'daki arkadaşları onu içlerinde kalan son umut parçasını da ekrandaki sunucunun önüne bırakarak aramaya devam ediyorlardı. Ama İbrahim çoktan burada bir hayat kurmuştu.

Garsonun önüme koyduğu filtre kahveyi önüme çekip adama teşekkür ettim, Efken'in gergin omuzlarının yükseldiğini fark ettiğimde kahvemden bir yudum alıyordum. Efken sonunda, "Ay Tapınakları'nın da içinde olduğu harita hâlâ sende mi?" diye sordu. "Benim için çizmiştin."

İbrahim ilginç bir şey duymuş gibi kaşlarını kaldırırken espressosundan bir yudum aldı. "Senin için yaptığım her şeyi saklarım," dedi dürüstçe. "Tapınakları ziyaret etmeye mi karar verdin? Oraya asla gitmeyeceğini sanıyordum."

"Asla gitmeyecektim zaten," diye söylenip önündeki zifir kadar kara kahvenin yüzeyindeki yansımasına baktı. "Bana hesap sorabilecek konumda değilsin. Harita lazım."

"Sana hesap sormuyorum." Parmaklarını masaya bastırıp kaşlarını çattı. "Ama çöküntüyle beraber oluşan kenti tek başına bulma imkânın yok."

"Evet, o yüzden sen de benimle geliyorsun."

"Bizimle," diye düzelttim sertçe. Beni yok saymasa iyi ederdi.

Efken gözlerini devirerek, "Aynen, bizimle," diye homurdandı.

"Nereden çıktı ki bir anda?"

"Sana açıklama yapacak değilim. Geliyor musun gelmiyor musun?" Efken'in sesi İbrahim'e olumsuz bir yanıt vermeyi yasaklayan bir tonda duyulmuştu.

İbrahim istese reddedebilirdi ama yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Geliyorum elbette aşkım," dedi, Efken hırıltılı bir nefesle ona doğru bir atak yapacakken, gözlerim kafenin açılan cam kapısına çevrildi.

Rüzgârda oynayarak birbirine vuran çanların şıngırtısı etrafa dağılırken ateş sarısı saçları gördüm. Yoğun saçlarını omzunun üzerine doğru attı, şık eşofman takımının içindeki estetik bedeni ve ateş sarısı saçlarını görmek onun kim olduğunu anlamama yetiyor olsa da ateş sarısı gözler yüzüme doğru döndüğünde, artık anlamak bir kenara çekilmişti ve emindim. Crystal, zaten burada olduğumu biliyormuş gibi meraksız gözlerle bana baktıktan sonra içeri süzüldü ve İbrahim'in de bakışları ona doğru çevrildi. Efken ise ona bakmadı. Sanki onu önemsemediğini kanıtlamaya çalışıyordu ya da gerçekten önemsemiyordu. Her nedense bu hareketi bir şekilde içime sinir bozucu bir rahatlama hissi oturmasına neden olmuştu.

"Crystal," dedi İbrahim kaşlarını kaldırarak, ardından gözleri bana çevrildi ve ifademi görmek istiyormuş gibi bana dikkatle baktı. Bakışlarına karşılık vermedim ama zihnimi çekiştiren o sesi duyunca yüzüme yayılan rengi engelleyemedim. İbrahim tek kaşını kaldırarak bana baktı ama muhtemelen kalabalık masaların arasında ilerleyen ve sadece dudaklarını oynatan Crystal'i duyduğumu bilmiyordu.

"Konuşmamız gerek," diyordu Crystal.

Efken, "Evet," dedi sonunda, sanki Crystal'e kilitlenen bakışlarımı fark etmişti. Bana doğru sokulduğunu hissettim, sıcak nefesi kulak boşluğuma doğru akarken, "Buradaki sitelerden birinde oturuyor," dedi, söylediğini yok saydım ve başka bir şey söyler mi düşüncesiyle Crystal'e bakmaya devam ettim.

Crystal'in lavabo ve tuvaletlerin olduğu işaretle belirtilmiş olan koridora saptığında kahvemden bir yudum daha alıp gözlerimi İbrahim'e çevir-

dim. Bir şeylerden şüphe duyuyormuş gibi bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Ne zaman gideceğiz?" diye sorarak suçlayıcı ela gözlerini Efken'e çevirdi.

Efken, "Yarın akşam yola çıkarız," deyince, İbrahim de ben de şaşkınlıkla ona bakakaldık. Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim ama erken olması benim açımdan iyiydi. Onlar oturup konu hakkında konuşmaya devam ederlerken ben yavaşça masadan kalkarak, "Lavaboya gideceğim," dedim ve başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldım.

Lavabonun demir kapısını itmemle, Crystal'in kabinlerden birinin kapısını açıp çıkması bir oldu. Öfke ani ve şiddetli bir şekilde geldi. Bir şeyin tüm duvarlarımı yıkarak beni tamamen kapladığını, öfkenin bir su gibi yükselerek alnıma kadar içine aldığını hissettim. Gözlerine yayılan ifadeden öfkemi gördüğünü anladım ama buna aldırış etmedi. Sakince ona yaklaşmamı bekledi. Onu eşofmanının yakasından kavramamla, çaprazımızda kalan lavaboların mermer tezgâhına sürüklemem ve sırtını lekeli aynaya yaslamam bir oldu. Anlık olarak alev sarısı gözlerinin ortasında uzayan elipsin bir çizgi şeklini aldığını gördüm ama ifadesini hızlıca toparladı. Tepkisiz gözlerle bana bakarken ona neden öfkeli olduğumu bildiğini biliyordum.

"Bana yalan söyledin," diye tısladığımda tepkisiz gözleri hâlâ bendeydi. Onu yakasından tutup tekrar aynaya yaslamamla, arkasındaki aynadan güçlü bir çatırtı sesi geldi. Damarlarımı yakarak ilerleyen gücü durduramadım. Sanki ezelden bu yana içimde saklanan bir yırtıcı, sonunda demir kafesinin parmaklıklarını büküp dışarı süzülmüştü. "Nigin Bağı konusunda söylediğin her şey yalandı!"

"Sana gerçeği söyleyemezdim," diye fısıldadı, sarı bukleleri yüzünü anlık olarak örttü ve aldığı nefesle uçuştu. Daha da öfkelendiğimi hissetsem de kendimi durdurmaya çalıştım. "Her şeyi kendin öğrenmen gerekiyordu."

"Gerçeği söyleyemediğin için yalan söyleyebileceğini kim söyledi sana?" diye hırladığım an sesime bulaşan her neyse ürpermesine neden oldu, gözlerini kaldırıp bana dikkatle bakmaya başladı ama asla karşılık vermiyordu.

Öfke bir adım daha atarak damarlarımın içinde gezinen kan nehrinin genişlemesine neden oldu. Crystal gözünü kırpmadan derin bir sakinlikle bana bakarken onun yakasını bıraktım ve "Nigin Bağı'nın Efken'le olduğunu biliyor muydun?" diye sordum, sesimdeki meydan okuma onu üzmüş gibi başını aşağı yukarı sallayınca dişlerimi gıcırdattım. Bu öfkeden kurtulmanın bir yolu yok muydu? Fiziksel olarak benden daha güçlü olduğuna emindim ama ona meydan okurken onu yere serebilirmişim gibi geliyordu.

"Elbette biliyordum," dedi, bir an ona gerçekten tokadı yapıştırmak istesem de sadece dinmez bir sinirle öylece gözlerinin içine baktım. Derin bir nefes alıp üzerindekini düzeltirken, "Sana söyleyemezdim. Gerçeğe uyan-

ması gereken sensin. Her şeyin cevabı içinde. Ne olduğunun, neden var olduğunun, neden burada olduğunun ve kimle Nigin olduğun. Tamamı sende ve eğer sen bulamazsan her şey yarım olur. Anıların ve gerçeklerin sana gelmesine izin vermeyip tüm olup biteni bir başkasından öğrenirsen puzzle bir bütün olamaz, parçaları kaybolur. Şu an her şeyi unuttun, değil mi? Tek hatırladığın onunla Nigin olman," dedi.

Bunu nereden biliyordu? Gözlerine ısrarla baktığımda konuşmaya devam etti.

"Yaşanan Asreman'ı gördüğüm an Nigin Bağı'nızı öğrendiğini anladım. Muhtemelen onunla fiziksel bir yakınlaşma yaşadınız. Duygusu yoğun fiziksel bir yakınlaşma olmalı." Uzun uzun yüzüme baktı, ağzımı açıp tek kelime etmiyordum. "Yüzyıllardır güneş bu kentte hiç doğmadı," diye fısıldadı. "Ama sen onunla yakınlaştın ve güneş geldi. Anlıktı, her şey bir anlıktı ama o an içinde birçok şeyi gördüğünü, onu öğrenmenle beraber kendi gizemini de çözdüğünü biliyordum. Sonraysa unuttun."

"Unuttuğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü yarım kaldı," dedi. "Asreman yarım kaldı, tamamlansaydı eğer şu an karşımda her şeyi bilen bir kadın duruyor olurdu. Manevi kız kardeşini, düğümlü olduğu kişiyi aynaya yapıştırıp öldürmek istiyor gibi bakan bir kadın değil."

"Neden yarım kaldı?" diye sordum sertçe.

"Ya yaşadığın bir acıya katlanamadın ya da yeterince hissetmiyordun." Bu cümle kafamı karıştırdı ve o kafamın karıştığını anlamış gibi, derin bir nefes alarak, "Gördüğün gerçekler ve anılar sana duygusal olarak ağır geldiyse kendini kapatmış olabilirsin," dedi. "Sen tekrar kendini açana kadar sana hiçbir şeyi anlatamam. Kendin görmelisin."

Derinlerimde tüm şiddetiyle hissettiğim, bana ağır gelen bir acı... Ne görmüş, ne hatırlamış, ne hissetmiştim? Olduğum yerde birkaç başıboş volta attıktan sonra bakışlarımı Crystal'e çevirdim. Pürdikkat beni izliyordu. Hiçbir şey anlatmayacağını ama her şeyi bildiğini bilmek ona karşı duyduğum kini arttırsa da içimde bir yerde nedenini bilmediğim ama ona duymayı durduramadığım gereksiz bir şefkat vardı. Bunun sebebi bahsettiği düğüm müydü bilmiyordum, umurumda da değildi. Canımı sıkmaya devam ederse o şefkatin yerini başka duygular da alırdı ve benden güçlü ya da korkunç olmasını önemsemeden ona haddini bildirirdim. Bakışları yüzüme yoğunlaşınca kaşlarım daha da çatıldı.

"Efken konusunda bana kızgınsın," dedi sonunda, hissettiğim şaşkınlık yüzüme nasıl yansıdıysa gülümsedi ama gözleri kederli bakıyordu. "Gerçekten onun yüzünden bana kızgınsın."

"Niye kızgın olacakmışım?" diye sordum sertçe.

"Yaren'in sana anlattıklarını bilmeme ihtimalim var mı sence? Sana hâlâ durmadan Efken'e âşık olduğumu söyleyip duruyordur." Cümlesi karnımda bıçakla dimdik durmak zorundaymışım gibi hissettirirken yutkundum. Bu his nasıl oluyordu da karanlığı özünde taşıyan koca bir girdaba dönüşerek içimi alabora ediyordu? Tek kaşını kaldırdı. "Sana bunu açıklamıştım. Onu sevmiyorum."

Ama bu cümleyi kurması, bir zamanlar bunun olma ihtimali bile neden damarlarımda kan değil, beni öldürmeye hazırlanan bir zehir dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu?

"Sadece sana bağlıyım," dedi Crystal zihnimdeki çığlıkları duyuyormuş gibi mahcup bir sesle. "Kalbim, ruhum, tüm varlığım senin için yaratıldı. Bu kadarını bilmen kâfi."

"Böyle şeyler söyleyerek beni huzursuz etme," dedim ama içimdeki his biraz bile olsa kaybolmamıştı. Oysa bu hissin çıkıp gitmesine, içimi terk etmesine öyle çok ihtiyaç duyuyordum ki.

"Efken benim için senin hayatını koruması gereken bir piyon," dedi ve ekledi: "Burada kalabilmen için hayatta kalması gerek. O yüzden onu da koruyacağım. Onun yok olması demek senin de gitmek zorunda kalman demek."

"Aptal gibi konuşma," dedim. "Bir zamanlar onu seviyordun." Bu cümleyi kurarken içimden bir şey kopuyormuş, biri içimdeki bir şeyi kanırta kanırta söküp çıkarıyormuş, yoluyormuş gibi hissettim.

"Senin için var edildim. Senin için kendimi bile yok ederim."

"Efken'in bu durumdan haberi yok," dediğimde anlayışla başını salladı. "Senin ve benim aramızda o bahsettiğin... göbek bağı gibi olan şeyden de haberi yok, Nigin'den de."

"Peki ona Mar ile ilgili başka şeyler söyledin mi?"

"Hayır, tekrar konuşmadık."

"Nigin konusunu ona açacak mısın?" diye sordu merakla, ona ters ters baktım. "Senin için her şeyi yapabilecek kıvama gelmesi çok da zor görünmüyor. Hatta şimdiden sana nasıl bakmaya başladığı ortada." Konuştukça sinirlerimi zıplatsa da dile getirdiği her cümlenin sonuna yerleştirdiği noktayla beraber, o cümleye ait görüntüler beliriyordu zihnimde. Durduramadım bunu. "O yüzden bence ona Nigin'den şimdilik bahsetme kardeşim." Son kelimesi kaşlarımın ortasındaki yarığın derinleşmesine neden oldu. "Çünkü bir şeye değer vermek nedir bilmiyor ve ona bunu öğretiyorsun. Senin için kendi hayatına son verebilecek kadar delirdiği bir noktaya gelirse-

niz, ki bu çok da uzun bir gelecek değil bana kalırsa, onun ölümüyle beraber yok olup gidersin ve bu her şeyi mahveder."

Kalbimin derinliklerinde yüzmeye başlayan ölümü hissettim.

Bu kez, durduramadığım bir öfkeyle birden Crystal'i aynaya doğru itip, "Onu kullanmaktan bahsediyorsun," diye hırladım. "Kimse benim oyuncağım değil. Sakın benim yerime karar verebileceğini sanma." Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Onun boğazına sarılma isteği içimde ona karşı beslediğim o isimsiz şefkati bile boğuyordu. "Efken'in yaşamasını sadece benim için istiyorsan, sırf bu yüzden yaşaması gerektiğini düşünüyorsan, sakın bana yaklaşayım deme. Senin zehrin benim düşüncelerime sızamaz." Bu söylediğim çok canını yakmış gibiydi, birdenbire gözlerinin dolmasını beklemiyordum. Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Hem ağlamasın istedim hem de onu parçalamayı... "Efken ne kadar kötü biri gibi görünse de olduğunu sandığınız canavar değil. Ve ben de kendi çıkarlarım için onun hayatını tehlikeye atacak değilim."

Tam arkamı döndüğüm sırada, "O bir canavar da olsa insan da olsa benim için önemli olan sadece sensin," dedi titreyen bir sesle. "Ay Tapınakları'na gidecekmişsin. Peşinden geleceğim."

"Özel hayatıma kulağını yaslayıp olup biten her şeyi dinlemeyi bıraksan iyi edersin Crystal."

"Konu senken benim sınırlarım olamaz, bunu zamanla anlayacaksın." Derin bir nefes aldı ve onu yasladığım aynanın önünden ayrıldığını hissettim ama ona bakmadım. "Bunu duyunca ne hissediyorsun bilmiyorum ama evet bir zamanlar onu önemsemiştim. Ama doğuş nedenimin, asıl önemsediğimin sen olduğunu anladığımda, etrafımdaki her insan gibi o da buzlu bir camın arkasındaki bulanık silüete dönüştü."

"Bana Efken'le alakalı düşüncelerini söyleme." Çünkü buna katlanamıyordum ama cümlem bununla sınırlı kaldı. Asıl hissettiğimi ona söylemedim.

"Çünkü ona karşı bir şeyler hissetmeye başladın?" dedi sorar gibi ama ona bakmadım, söylediği şeyi duymazdan geldim; özellikle de kalbim duymazdan geldi. Şu an böyle bir ihtimali, belki de gerçeği önüme katarak zaten bulanık olan geleceği daha da çamura döndüremezdim. Üstelik Efken'i ona karşı savunsam da bu savunma Efken'in aslında kim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Tam kapıyı açacakken, "Ben de geleceğim," dedi. "Ay Tapınakları'na."

"Efken'in buna izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Karşısına geçip ona istediğini yaptırabilecek bir kadın olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Gelmeni isteseydim belki dediğin gibi bir kadın olduğumu kabul ederdim."

"Çok acımasızsın."

"En azından yalancı değilim."

"Arkandan gelir seni takip ederim, bu Efken'i daha da öfkelendirir ve sonunda belki de sana tapınaklara girmeden geri dönüş yolu görünür."

"Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye sordum, ona doğru dönüp sert bakışlarımın arkasında saklanmayı başaramayan bir sorguyla gözlerinin içine baktım. "Efken benden zaten şüpheleniyor. Ona en başta Marlardan söz etmiştim, biliyorsun. Benim Letonca konuştuğumu söyledi, hatta alnımdaki hilâli de gördü." Hilâl ayrıntısını duymak Crystal'in gözlerindeki şaşkınlığın harelerinden gözlerinin altına taşmasına neden oldu. "Beni ona daha fazla detay vermememem konusunda uyardın ama o zaten farkındaydı. Şimdi senin de çıkıp gelmen o karın ağrısı çeker gibi sakladığın sırları daha da ortaya sermek olmaz mı?"

"Kendi anlıyorsa bu olayları doğallaştırır," dedi tek kaşını kaldırarak. "Bunu çözdüyse artık ondan saklamamıza gerek yok. Alnındaki o bahsettiğin hilâl en son ne zaman belirdi?"

"Birkaç saat önce."

"Sen kim olduğun konusunda kendini gerçeklere kapatsan da sanırım bedenin ve gücün daha fazla kendisini gizleyemeyecek," dedi düz bir sesle. "Sizle geliyorum. O hırlayıp duran erkeğe söyle, bu yolculuğa bensiz çıkabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Arkanızdan gelirim ve bu bence daha rahatsız edici olur."

"Ona her şeyi anlatacak mısın?"

"Tahmin ettiği kadarını," dedi Crystal, ardından gözleri hızla arkamdaki kapıya kaydı ve "Nāk," dedi. *Geliyor.* Kim geliyordu?

Kapının sertçe açılmasıyla, odağıma giren uçurum mavisi gözlerdeki endişe beni yakıp kavurdu. Gözlerime bakışı ayaklarımın altındaki yerin çatlayarak yarıldığını, ayrılarak cehenneme ait vadiler gibi uzadığını, ayaklarımın ucundaki uçurumlarda lavların dalga gibi patlayarak tenime sıçrattığı ateşlerin yandığını düşündürdü. Crystal sessizce ikimizi izlerken, Efken'in beni gerçeklikten bir anlığına alıp götüren gözleri bu defa sertçe Crystal'e doğru çevrildi. Bana bakarken hissettirdiklerinin büyük bir hızla silindiğini gördüm. Gözlerindeki saatin ibresi bu defa endişeyle değil, öfkeyle bir adım attı ve tehditkâr vaatleri öne süren gözlerini yavaşça kıstı.

"Bu kızın etrafında dolaşman canımı sıkmaya başladı Crystal," dedi net bir sesle. Crystal hâlâ tepkisizdi. "Anlamazdan gelmek başka, anlamamak başka şeyler." Efken'in bu cümlesi bir an bana çok tanıdık geldi, sanki yüz-

yıllardır zihnimde var olan bir cümleydi. "Ben anlamazdan gelsem de her şeyin farkındayım."

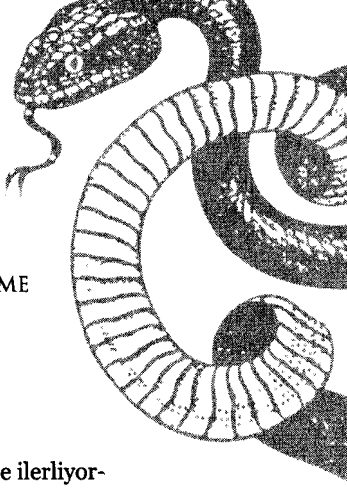
"Mesela?" diye sordu Crystal meraklı bir sesle, ona doğru dönüp baktığımda kollarını göğsünün üzerinde bağladığını gördüm, tüm ağırlığını bir bacağına vermiş, çatık kaşlarla Efken'e bakıyordu. "Nelerin farkındasın?"

"Senin sadece güneyden gelen başarılı bir dansçı olmadığını biliyorum." Crystal duruşunu dikleştirdi. "Medusa'nın zihnine yavaşça işlediğin, benden saklamasını istediğin her şeyi biliyorum." Şaşkınlık bir dalga gibi üzerime çıkıp beni altına aldı ve boğuluyormuşum hissiyle Efken'e bakakaldım. Efken beni arkasına alıp Crystal'e doğru bir adım attı. "Elbette bilmediğim daha çok fazla şey vardır. Benden gizlediğin, gizlemek zorunda olduğun ama senin bir Mar olduğunu biliyorum." Crystal donuk gözlerle ona bakarken başka neleri bildiğini merak ediyor gibiydi ama bunu dış görünüşüne yansıtmadı. Yine de Efken'in bu tepkisizliğin altında yatan asıl anlamları çözdüğünü hissettim. "Ben bir şeyi öylece reddedecek biri değilim. Ben tanrıya bile araştırmadan inanmadım. Seni birden arazimde gördükten sonra sana inanacağımı," beni arkasına tamamen sakladı, "ve onun söylediklerini yok sayacağımı mı sandın?"

"Senin için ne ifade ediyor?" diye sordu Crystal, sesi düşmanca değildi, sanki bilmesine rağmen bunu Efken'den duymak istiyordu.

Efken'in omuzlarının yavaşça yukarı doğru kabardığını gördüm ve sonra kısık bir sesle o şeyi söyledi.

"O sana göre düğüm kız kardeşin olan bir Mar olabilir. Ama o benim Asale'm."

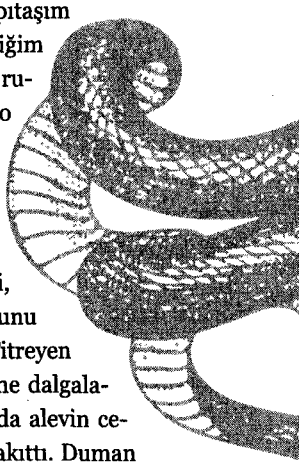

APRİL RAİN, SLEEPİNG BEAUTY SYNDROME

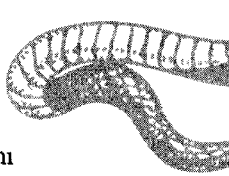
EFKEN KARADUMAN

Bazen ruhum, bedenimin içinde dar bir şeritte ilerliyormuş gibi sıkışarak ilerlerdi.

Öfkem vardı, dindiremiyordum; ummadığım anda boğazıma kadar nefretle doluyordum. Benim yapıtaşım öfkemmiş gibi geliyordu. Sanki nedenini bilmediğim bir intikam duygusu daha ben yaratılmadan önce ruhuma armağan edilmişti. Dünyaya geldiğimde de o intikam duygusu bir mıknatıs olarak öcü alınabilecek her şeyi üzerime çekmeye başlamıştı.

Önümdeki Mitolojik Bağ ansiklopedisine uzun süre baktıktan sonra kapağı sertçe kapattım. Bu, onun bulabileceği bir ansiklopedi değildi, en zor bulunan dördüncü ciltlerden biriydi ama bunu ona gösterecek olursam korkuya kapılabilirdi. Titreyen mumun alevi ansiklopedinin kalın cildinin üzerine dalgalanan ışıklar çiziyordu. Muma sertçe üflediğim anda alevin cesedi dumanı bedeninden akan bir kan gibi hızla akıttı. Duman kıvrılarak havaya karışırken mumun fitilinden yükselen kokuyu soludum.

Eve çöken sessizliği bölerek huzura çeviren onun düzenli nefesinin sesiydi.

Omzumun üzerinden arkamdaki yatakta boylu boyunca serilmiş, geçmişe meydan okuyan değerli bir anı gibi öylece uzanan kadına baktım. Koyu renk saçları birden her yeri saran karanlığa tutunarak kurum siyahına dönmüş, yastığımın üzerine yayılmıştı. Bağ kitabını kaldırıp çekmecelerden birine koydum. Gözünün önündeki bir şeyi bulması daha zor olurdu. Eğer bir şeyi arayacak olursa,

bunu asla bulamayacağı yerlerde sakladığımı düşünerek aramaya koyulacaktı. Her insan gibi...

Ama onda, diğerlerinde olmayan bir şeyin olduğunun şiddetle farkındaydım.

Haklıydı. Crystal'de bir şeylerin normal olmadığını onu ilk gördüğüm an anlamıştım. Ona çekilmemiştim, benim için diğer tüm kadınlardan farksızdı ama öte yandan kendi özünde onda bir farklılık olduğunu da hissedebiliyordum. Karanlığı omzuma bir pelerin gibi alıp yatağa yaklaştım, kemiği belirgin dizimi yatağa bastırdım ve yatak ağırlığımla benden yöne doğru çökerken dikkat kesilen gözlerimi ona sapladım. Cenin pozisyonu aldığında yüzü benden yana dönüktü. Yastığa bir şeye sarılıyor gibi sarıldı ve koyu saçlarının bir kısmı yüzünü örttü. Aldığı düzenli nefesler o koyu telleri hafifçe yukarı kaldırıyor, sonra tekrar yüzüne yayılmasına izin veriyordu.

Onu izlerken biri sanki çocukluğumu, adamlığımı, var oluşumu, ruhumu yere seriyor ve sertçe tekmelemeye başlıyordu.

Yatağın üzerine çıkıp yavaşça ondan tarafa döndüm ve yüzlerimiz birbirine dönük ay ile güneş gibi karşı karşıya dururken elimi yüzümün altına koyarak onu izlemeye başladım.

Benim gözlerimde durduramadığım bir canavarın ruhu vardı; bir gün beni tamamen ele geçirip geçirmeyeceğini hiç bilmediğim, üzerinde tahminler yapmayı da bıraktığım o canavarın kendini usulca bana kazımaya başladığını biliyordum. O gece, ormanda görüp kendime unutturduğum görüntü sanki karşımdaymış gibi yeniden zihnimden dışarı sızdığında kaşlarım çatıldı. Saçlarının arasından görünen pürüzsüz alnına bakarken orada bir hilâl olduğunu, güneş misali alevler içinde parladığını hayal ettim. Tıpkı o gece, ağaca sokulup ağacın kovuğundaki aynaya bakarken alnındaki hilâli görüp dehşete kapıldığı gibi içimi kaplayan o hissi durdurmak istedim. Artık hiçbir yolu yoktu. Pusulamı paramparça etmişti.

"Demek gerçekten bir Mar'sın," diye fısıldadım, yüzü kıpırtısız olsa da zihni beni duyuyormuş gibi oynayan kirpiklerini izlerken ona dokunma isteği parmak uçlarımda yeni bir nabzın gümlemeye başlamasına neden oldu.

Tenimi kaplayan o ateşin terini ruhum döküyordu.

"Sana Medusa dediğimde, seni bir yılana benzettiğimde, kastettiğim bu değildi aslında." Yutkunup bakışlarımı suretinin tamamında dolaştırdım. Yukarı bakan burnunun altındaki belirgin sus çizgisine baktım ve akabinde o sus çizgisinin altındaki dudaklara kayan bakışlarım bir çocukmuşum gibi panikle dolmama neden oldu. "Sanki seni rüyalarımdan değil, tüm benliğimle, ruhumla içimden tanıyorum." Ahmak gibi konuşmak kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ağzıma bir tane geçirme isteğiyle derin bir nefes al-

dım. Mumun fitilinden yayılan duman, içeriye o kokuyu doldurmaya devam ediyordu ama tenindeki hoş kokuyu da soluyabiliyordum.

Bana ait bir kazağın içinde, yorgan bedeninin sadece alt kısmını örterken ve saçları tıpkı düşünceleri gibi dağılmışken önümde olmasına rağmen erişilmez görünüyordu.

"Belki de seni bu denli içimde hissettiğim için aslında olduğun şeyi görmüşümdür."

Gözlerimi ondan uzaklaştırdım, uzaklaştırmasam kıyamet olurdu.

Okuduğum satırlara bakılacak olursa, Crystal'in ona karşı aniden beliren rahatsız edici ilgisinin sebebi, Marların kendi aralarındaki kız kardeşlik bağlarından oluşuyordu. Mar erkeklerinin erkek kardeşleri, Mar kızlarının da kız kardeşleri oluyordu; aynı göbek bağıyla var edildiklerini ve bağlandıklarını düşünüyorlardı. Saçma gelse de Crystal'in birdenbire onun önüne atılıp düşmanca gözlerle onun etrafındakileri incelemesinden anladığım kadarıyla, gerçekti.

Crystal ile bağı vardı ama benimle yoktu.

Sarışın kendine yeni bir düşman edinmişti.

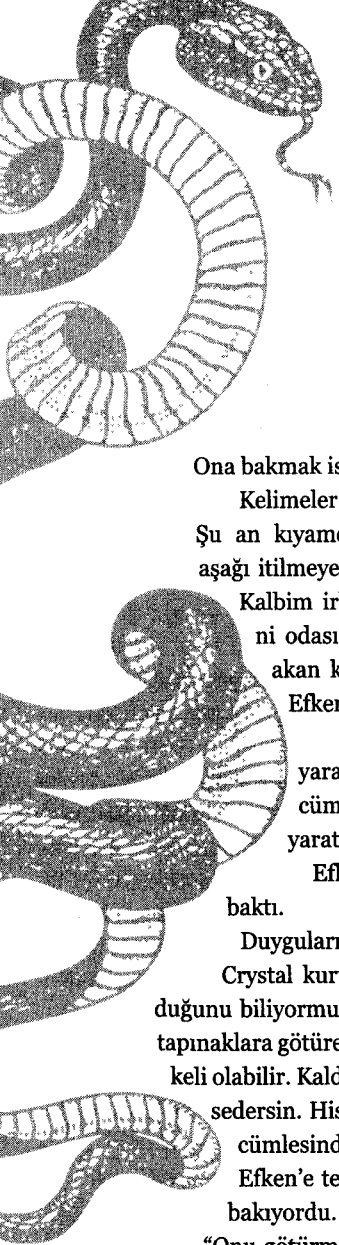
Gözüyle selektör yapan birine bu tür şeyler saçma gelmemeliydi.

Sinirlerimi bozan gerçeğe öfkeyle gülümseyip gözlerimi tekrar ona çevirdim. Öfkem dindi.

Eğer bir Mar'sa, ki artık buna emindim, uğrunda savaşacağı bir davası vardı. Neydi, gerçekten bir efendisi mi vardı, bir kraliçe için kendini ortaya mı atacaktı bilmiyordum ama uyanışı başladığında amacı için yola koyulacağını biliyordum. İçimi kaplayan sıkıntıya anlam yükleyemedim. Belki de onu bir savaşın ortasına göndermektense, Nigin Bağı kurduğu enayiyi bulup sağlam eziyetler yaparak ruhumu doyuracak türden dehşet verici bir biçimde öldürmek ve onu özgür bırakmak daha mantıklı olabilirdi.

Zarar görmesine dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Bu dünya sırlarla dolu güzel kızım," diye fısıldadım ve soğuk saç telini sıcak parmağımın etrafına sardım. "Ama sen neyi korumak için gelmiş olursan ol, seni ben koruyacağım."

4. DÜŞMAN

KALANDRA, SLOW MOTİON

Ona bakmak istedim ama bakamadım.

Kelimeler kalbimi düğümledi ama ona bakamadım. Şu an kıyametim olan gözlerine bakarsam, uçurumdan aşağı itilmeyecektim, uçurumdan aşağı atlamış olacaktım. Kalbim irkildi ve kapakçıklarını hızla kapatıp, kendini odasına kilitledi. Zihnimin duvarlarından sicimle akan kan, yüzeysel olarak dokunduğu her kıvrıma Efken'in isminin harflerini işliyordu.

Saatin ibresi bir adım daha öne çıktığında, yaratılan gelecekte asılı durmaya devam eden o cümle, Crystal'in gözlerine sinen farkındalığın yaratıcısıydı.

Efken'e baktım; evet, bunu yaptım. O da bana baktı.

Duyguları yüzünde sanki alnına yazılmış gibi açıktı.

Crystal kuru bir öksürüğün ardından Asale'nin kim olduğunu biliyormuş gibi anlayışla başını salladı ve "Onu öylece tapınaklara götüremezsin," dedi. "Bu onun için son derece tehlikeli olabilir. Kaldı ki sen salak bir adam değilsin. Tehlikeyi hissedersin. Hislerinin çok iyi olduğunu herkes biliyor." Son cümlesindeki imayı fark ettim ama üzerinde durmadım. Efken'e tekrar baktığımda artık çatık kaşlarla Crystal'e bakıyordu.

"Onu götürmemi istediği her yere götürebilirim," dedi Efken düz bir sesle. Kelimeleri ruhuma bir ok gibi saplanınca nefesimi tutmak zorunda hissettim kendimi. Sanki nefesimi tutarsam ruhum daha az yarayla kurtulurmuş gibi gelmişti bana bu savaştan.

"Ben de geleceğim," dedi Crystal her harfin üzerine vurguyla bastırarak.

"Onu ben korurum." Efken'in sesinde ölüm vardı ama Crystal ölümden korkmuyordu.

"Umurumda bile değil. Sen önce kendini koru," dedi Crystal sertçe. "Onu korumak benim görevim."

"İkiniz de üzerimde hak ilan etmeyi kesin derhâl," diye hırladım. "İkinizin de korumasına ihtiyacım yok benim." Kapıya doğru dönerken, "Madem istiyorsun, gel ama beni korumak için değil çünkü ben kendimi koruyabilirim," dedim ve gözlerim Efken'e çevrildi. "Sen de şuradan çıksan iyi edersin, burası kadınlar tuvaleti."

Oradan çıkarken hem öfkeliydim hem de aklım allak bullaktı. Masaya döndüğüm an bakışlarım direkt o koridora kaydı, Efken'in gelmesini beklerken kaşlarım sertçe çatılmıştı. İbrahim'in dikkatli bakışlarını hissetsem de pek oralı olmadım. Zihnim, kalbim ve damarlarım birbiriyle çatışma hâlindeydi. Zihnim çıkmazda, kalbim ağrılar içinde, damarlarım öfkeyle doluydu.

"Bu Asreman sanılandan daha tehlikeli olacakmış gibi bir his var içimde," dedi İbrahim, sesi düşünceliydi, anında tüm dikkatim ona çevrilirken dudağının kenarında kuşkulu bir tebessüm belirdi. "Asreman'ın nedeninin ikiniz olduğunu biliyorum. Tabii bu sadece bir his de olabilir."

"Ne?"

Gözleri bileğime kayınca bir an kaskatı kesildim. Sıyrılan kumaşı hızla indirmeye çalıştığımda, "Demek artık biliyorsun," demesiyle gözlerim irice açıldı. Ela gözlerinde dostça parlayınca gevşediğimi hissettim ve pürdikkat ona baktım. "Ben neredeyse emindim ama yine de senin fark etmeni bekledim. O bilmiyor mu?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bağ," dedi. "Nigin Bağı."

"Madem biliyordun neden söylemedin?" Öfke harlanacağına sönmüştü, sakin gözlerle onu izliyordum.

"Nigin'i öylece birine söyleyemezsin, bırakmalısın ve kendileri çözmeliler," dedi, "hem ihtimaller her zaman gerçekler demek değildir. Sadece ihtimal veriyordum." Elini masaya doğru uzatınca bir an irkildim, bileğimi tutup kumaşı yukarı sıyırdı ve kar tanesi dövmesine bakarken, "Demek sizin sembolünüz bu," diye mırıldandı.

"Sembolümüz mü?" Bileğimi dokunuşundan kurtarıp kumaşı indirdim. "Ne demek istiyorsun?"

İbrahim birden yan dönünce tek kaşımı kaldırdım. Kulağının arkasını işaret etti ve sonra kulağını yavaşça kenara çekerek kulağının arkasını gösterdi. Kulağının arkasında küçük, minyatür bir güneş dövmesi olduğunu görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi irileşti ve İbrahim duruşunu

düzeltirken, "Yüzündeki şapşal ifadeyi sil, Efken geliyor," dedi. "Bu benim Yaren'le sembolüm. Bizim ilişkimiz saf bir arkadaşlıkla başladığı için, onu ilk kez yanağından öptüğümde ikimizde de bu sembol oluştu. Ama bence sizinki sadece yanakla olmamıştır..."

"Ha?"

"Artık ne yaptınız bilemem," dedi omuz atarak gülerken.

"Bu Yaren'de de varsa nasıl açıkladın ona?"

"Başta fark etmemiş. Kim kulağının arkasını görür ki?" Sırıttı. "Birbirimize âşık olduğumuzda çoktan reşitti ve bir süre sonra kulağımın arkasındaki dövmeyi gördü. Onda da olduğunu söyledim. Tamamen birbirimizin kaderi olduğumuza inanmayı seçti, Nigin ile ilgili hiçbir şey bilmediği için ihtimal de vermedi. Sadece bir süre tanrının onun için gönderdiği gerçek aşk olduğumu söyledi durdu." Yine bir sırtlan gibi sırıttı. Göz ucuyla yan tarafa bakıp, "İşletme sahibiyle konuşuyor bağlı olduğun adam," diye takıldı. "Ve Crystal de gözlerinden alevler saçarak masamıza doğru yaklaşıyor. Çok korkutucu birisi. Sanki beni bacaklarımdan tutup hiç zorlanmadan sağa ve sola olmak üzere Hulk'un Loki'yi çarptığı gibi iki yana çarpmaya başlayacak."

Crystal birden avuç içlerini masaya bastırınca İbrahim ürkerek arkasına yaslanıp Crystal'e korktuğunu alenen gösteren gözlerle baktı. Crystal ise doğrudan bana bakıyordu. "Ben de geliyorum," dedi. "Karaduman ikna oldu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tamam?"

Gözlerini İbrahim'e çevirip, "Sen de geliyorsun sanırım," dedi.

"E-evet hanımefendi."

"Harita sende mi?"

"E-evet hanımefendi."

"Daha önce oraya gidip keşif yaptın, öyle mi?"

"E-evet hanımım."

"Onu korkutuyorsun," dedim sert bir sesle.

"Bu erkek hiçbir şeyden korkmuyor," dedi Crystal gözlerini birden bana doğru çevirerek. İbrahim'in korkak bakışlarının usulca yok olduğunu, gözlerini kısıp sinsi bir şekilde Crystal'e bakmaya başladığını fark edince ürperdim. Crystal'in gözleri usulca İbrahim'e çevrildi. "Değil mi leşçi?"

İbrahim neredeyse ölümcül bir sırıtışla, "Bilmem, öyle mi hanımefendi?" diye sordu, sesinde safkan bir alay dolanıyordu. Sonra o alay yıldırım hızıyla kayboldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum kuşkuyla.

"Boş ver," dedi Crystal, ardından yeniden bana baktı. "Seninle geleceğim. Hayvanla dolu bir kafesin içinde yolculuk yapmana izin veremem."

Kaşlarım çatıldı ama Efken, "Geleceksin anladık," deyince konu birden dağıldı. "Gidip hazırlan o hâlde."

"Beni atlatacak olursanız peşinize düşerim."

"Hiç şüphem yok Crystal. Uzatma da gidip hazırlan." Efken gözlerini bana çevirip, "Kahven bittiyse gidelim, Yaren'i Sezgi ile Ceyhun'un evine bırakmam gerek. Hem Ceyhun'a emanet etmem gereken birkaç anahtar var," dedi.

Oturduğum yerden kalkarken hâlâ aynı pozisyonda oturarak şirin bir sırıtışla bizi izleyen İbrahim'e baktım. İçimden bir ses, onda da normal olmayan bir şeyler olduğunu fısıldıyordu.

"Nereye gideceğinizi söylemeyeceksiniz yani?" Karanlık aracın içine çöken sessizliği kılıcından geçiren bu sorunun sahibi Yaren Karaduman'dı.

İleride, karlı ve karanlık sokağın sonundaki metal merdivenlerin yükselerek ışığı yanan daireye doğru kıvrılıp bir düzlüğe dönüştüğü noktaya baktım. Merdivenlerin bitiminde metal bir veranda başlıyordu, dairenin kapısı verandaya açılıyordu. Veranda oldukça uzundu ama bağlı olduğu tek bir daire vardı. Bu daire, Sezgi ile Ceyhun'un birlikte yaşadıkları daireydi. Evin penceresinden dışarı sızarak metal korkuluğu aydınlıkla ödüllendiren turuncu ışığı uzun uzun izledim ve Efken'in merakla ona bakan Yaren'e vereceği cevabı bekledim.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum," dedi sonunda Efken, Yaren sanki bu onun için bir umut ışığıymış gibi genişçe gülümsedi, neredeyse abisinin boynuna sarılacak gibi görünüyordu.

"İstanbul'a inanmaya mı karar verdin? Sana İbrahim'in bir deli olmadığını söylemiştim."

"Onun adını yanımda kolayca andığına göre şu an beni bir canavar olarak görmüyorsun sanırım küçük hanım," dedi Efken kinayeli bir sesle. Yaren gözlerini kaçırdı ama Efken beklediğimden daha insancıl bir tepkiyle sessiz kaldı.

Sonunda Yaren, "Ne kadar kalmam gerekecek? Aslında evde tek de kalabilirdim," dedi.

"Böyle bir şeyin ihtimali yok. Hem her zaman karanlıkta yalnız olmaktan korkarsın. Güneşi seviyorsun. Sadece Kızıl Yaka'ya gidince görsen bile..."

Bir an durdum. Güneşi seviyordu. Gözlerim kurum siyahı saçlarına kaydı, kulakları görünmüyordu ama kulağının arkasında bir güneş sembolü olduğunu biliyordum. Güneşi sevmesi ile sembol arasında bağ kurmaya çabalasam da zihnim fazla mesai yaptığı için düşünmeme izin vermeden beni

dışarı itti. Her zaman kar tanelerini ve soğuğu sevmiştim, bir yanım karanlık kıştan korksa, hatta bazen yağan karı izlerken ağlama isteğiyle dolsam da içimde bir yerlerde kar ve kışı seviyordum. Semboller belki de içimizde hiç çözümlenememiş, geçmişten bugüne dek bizle gelmiş bazı anılara göre şekilleniyordu.

"Tamam, en azından Ceycey daha anlayışlı bir abi figürü," dedi Yaren dudaklarını büzerek kapıya yönelirken.

"Evet ama anlayışlı bir abiye ihtiyaç duyacağını sanmıyorum. Çünkü o gereksiz de bizimle geliyor."

"Ha?" Yaren kaşlarını çatarak abisine baktı. "Kim?"

"Kaç tane gereksiz var?"

"Onun ismi İbrahim."

"Bak, sen bile içten içe tek gereksizin o olduğunu kabullenmişsin kız kardeşim."

"Tam bir hıyarsın." Yaren söylenerek cipten inince, açık kapıdan içeri sızan soğuk hava anlık düşüncelerimi toparlamama yardımcı oldu, sonra bedenim o soğuğa kolayca uyum sağladı ve hiç üşüme hissetmeden araçtan inerek Yaren'in arkasından ilerlemeye başladım.

Bize kapıyı açan Ceyhun oldu, bizi beklediği bakışlarından belli oluyordu. Dar bir holden geniş bir salona geçilen hoş, büyük sayılabilecek modern bir evleri vardı. Duvarlar fildişi renginde, mobilyalar pudra tonlarındaydı, salonun tavanı oldukça yüksekti. İlk dikkatimi çeken aydınlık salonun bir duvarını neredeyse boydan boya kaplayan, kızıl tonların ağırlıklı olduğu görkemli tabloydu.

Sezgi'nin yanına gitmek için Ceyhun'un gösterdiği aralık duran kapıyı ittim ve yine aynı tonlarda, açık renklerle dizayn edilmiş bir mutfakla karşılaştım. Sezgi tezgâhın üzerindeki pastayı keserken omzunun üzerinden bana doğru baktı. Dağınık bir topuz şeklinde topladığı kızıl saçlarından firar eden saç telleri boynuna, ensesine ve yanaklarına yapışmıştı. Üzerinde Ceyhun'a ait olduğu belli olan geniş bir erkek tişörtü, altında da eşofman vardı.

"Mahinev," dedi beni gördüğüne sevindiğini belli eder gibi gülümseyerek. Ona solgun bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde pastayı kestiği bıçağı tepsinin kenarına bırakıp bana doğru döndü. "Ne kadar da solgun görünüyorsun."

Tezgâha yaklaşıp kalçamı tezgâha yaslarken hiç gevelemeden, "Tapınakların yerini öğrendim," dedim, çok kısa bir an için gözlerime baktı ve o gözlerde belirmeyen şaşkınlık, bunu zaten bildiği gerçeğini yüzüme acı bir tokat gibi geçirdi.

"Öğreneceğini görmüştüm," dedi, bir an afalladığımda gülümsedi. "Bana deliymişim gibi bakma."

"Babaannemi görüp birebir tarif eden ve var olan bir tapınağa beni yönlendiren birinin delirdiğini düşünecek değilim."

"Şu ana kadar ne zaman bir şeylerin haberini önceden versem deli olduğumu düşündüler, o yüzden sustum." Gözlerini pastaya çevirdi, pastanın üzerindeki kirazı alıp ağzına attı, bir süre çiğnedikten sonra çekirdeğini çıkarıp, "Ama bugün bana tapınakların yerini öğrendiğini söyleyeceğini biliyordum. Hatta o tapınaklara gideceksin, değil mi?" diye sordu. "Bu yüzden Yaren'i buraya bırakacaksınız."

"Evet," diye fısıldadım onu incelemeye devam ederken.

Bu onu yoruyormuş gibi buruk bir gülümsemeyle bana baktı. Ardından tezgâhın diğer ucunda duran kâğıt havlu rulosuna uzanmak için eğiliyordu ki, gözlerimi iri iri açmama neden olan o şey oldu; o avucunu açtığı an rulo tezgâhın üzerinde kayarak hızla geldi ve avucunun içine çarparak durdu. Sezgi ile aynı anda irkildiğimizde, "Lütfen," diye yalvardı bana dehşetle açılan yeşil gözlerini çevirerek. "Lütfen bunu gördüğünü söyle."

"Gördüm," dedim sakince.

"Bu birkaç kez daha oldu." Derin bir nefes alıp bana yardım bekleyen gözlerle baktı. "Ama Ceyhun'un yanında hiç olmadığı için ona bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Bana cadılarla ilgili bir şeyler anlatmıştın, hatırlıyor musun?"

"Cadı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, gülmüyordu, ciddi gözlerle bana bakıyordu. Sanki içten içe buna inanmamak için çok çabalıyor olsa da bir yanı onu bu düşünceye doğru şiddetle itmeye başlamıştı.

"Dışarıda buzdan bir dolunay var ve rüyana babaannem girip tapınaklardan bahsetti," diye fısıldadım, kurduğum cümledeki her bir detay kanımı bile ürpertse de yok sayılamaz şeylerdi. "Sanırım bu imkânsız değildir."

"Böyle bir şey olsaydı Samuel de benim gibi olmaz mıydı?"

Ah, kuzeni. "Olmadığını nereden biliyorsun?"

"Gözleri yemyeşil değil, saçları da kızıl değil," dediğinde anlayamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattım. Saçlarını işaret ederken elinde yeniden bıçak vardı. "Ben tamamen kızılım, gözlerimde de anlamsız parlak bir yeşillik var. Cadıların gözlerinin zehir gibi parlak bir yeşil olduğu söylenirmiş."

"Erkek cadılarda durum farklı olamaz mı?"

"Samuel her zaman hisli biridir," dediğinde kaşlarım çatıldı ama Sezgi bunu normal karşılıyormuş gibi bıçağı tuttuğu elini salladı.

"Samuel'e hiç bu tarz şeyler anlattın mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Az önceki gibi bir cismi hareket ettirmenden ya da rüyalarından."

"Hayır," dedi derin bir nefes alarak. "Sağ kalan tek akrabama da bu tür şeyler zırvalayamazdım, benden korkmasını istemedim."

"Bence herkesten önce bu konuyu Samuel'e açmalıydın."

"Çünkü," dedi içimdeki şıllık saçlarının uçlarındaki kara yılanlardan birinin başını okşarken, *"kuzeninin balodaki hâlleri de epey garipti. Büyücü kılıklı herif."*

"Onda da bir tuhaflık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sezgi, olduğumuz bu yerde her şey yeterince tuhaf, kendinden bir ucubeymişsin gibi bahsetmekten vazgeç. Belki sana her şey normal geliyor ama benim tarafımdan bakıyor olsaydın, buradaki en normal şeyin sen olduğunu anlardın."

Yeşil gözleri minnetle doldu. Bir süre sustuktan sonra, "Tapınaklara gitmeye nasıl ikna oldu?" diye sordu.

"Bana bir borcu vardı."

"Efken kimseye borçlu kalmak istemez, doğru," dedi, sanki daha soracağı çok soru vardı ama beni sıkıştırmak istemiyor gibiydi. Bana, onu yeryüzünde anlayan tek insanmışım gibi baktı.

Sezgi'ye Samuel ile ilgili bir şeyler daha sormak istedim ama yapmadım. İçimden bir ses, Samuel'de Sezgi'nin sandığından fazlası olduğunu söylüyordu. Yine de bu konuyu üstelemedim, Sezgi'yi daha fazla köşeye sıkıştırmak istemiyordum. Sezgi'nin avucunun içine hızla çarpan ruloyu hatırlayınca midem tuhaf bir hisle kasılsa da sanırım içten içe artık bu duruma alışmaya başlamış olacağım ki sandığım kadar ağır bir tepki vermedim; hatta kendi içimde bile nedenini çözemediğim bilge bir sakinlik vardı.

Salona döndüğümüzde Ceyhun ile Efken'i konuşurken bulmuştuk. Yaren ise koltuğun kenarına oturmuş, uzun tırnaklarını telefona sertçe vurarak mesajlaşıyordu. Efken o an bu durumu önemsemese de Yaren'in İbrahim ile mesajlaştığına emindim. Efken bu gecelik onu görmezden geliyor gibiydi ya da kafası cidden farklı bir yerdeydi. Efken orta sehpanın üzerine halkası bir dizi anahtarla dolu olan anahtarlığı bıraktıktan sonra, "Döndüğümüzde Medusa mekânın restoresi için çizim yapmaya başlayacak," dedi, Ceyhun bu konuya zaten hakimmiş gibi başını salladı. Sezgi dik dik bana bakıyor, bıyık altından gülüyordu. "Diğer mekânla ilgilenmeyi unutma."

"O iş bende," dedi, diğer mekândan kastı neydi anlamadığım için sessizce ikisini izleyip Sezgi'nin imalı bakışlarına yorumsuz kalmaya devam ettim. "Bu gece burada mı kalacaksınız?"

"Gün beyaza dönmeden alacaşafakta çıkacağız," dedi Efken, yeni bir terim öğrenmiş gibi kafamda birkaç defa kelimeleri tekrar ettim.

"Nereye gideceğinizi söylemeyeceksin sanırım." Ceyhun başını sallayarak bu gerçeği kabullenmiş gibi güldü. "Kızın başını belaya sokma."

"Benim yanımdayken daha büyük bir belayla karşılaşma ihtimali yok," dedi Efken, muzip sesi Ceyhun'un sırıtışını genişletirken çatık kaşlarla ona baktım.

"Yola koyulmadan önce biraz dinlenin kardeşim," dedi Ceyhun. "Biz Sezgi ile odalarınızı hazırlarız. Zaten Yaren'in bir odası var. Malum, bu cimcime bizden hiç çıkmıyor..."

"Aşk olsun Ceycey, istenmiyorsam söyle yani," diye dudak büktü Yaren.

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun. Sen Sezgi'nin de benim de kardeşimizsin. Burası senin de evin."

"Duydun mu abi, canımı sıkarsan evi terk ederim."

Efken alaycı gözlerle Yaren'e bakıp, "Çok güvenme bu herife," dedi. "Bir telefonuma bakar seni kapının önüne yavru bir köpek gibi koyması."

Bir süre aralarındaki çekişmeli sohbeti dinledim, göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığındaysa Sezgi benim için hazırladığı odaya gidebileceğimi söyledi. Küçük ama derli toplu odadaki lambaderin ipini yavaşça çektiğinde içerisi sisli bir beyaz rengine boyanarak aydınlandı ama ışık çok kördü, odanın tamamını aydınlatmaya yetmiyordu. Sezgi, beyaz sabun ve mercanköşk kokan pudra rengi pike ile örtülü yatağı işaret ederek, "Biraz dinlen, yol uzun olabilir," dedi.

Uzun süre iki tarafında ceviz komodinler olan yatağa baktıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim ve Sezgi bir hayalet gibi odanın içinden silindiğinde artık odada yalnızdım.

Yalnızken saldıran düşünceler vardı; yalnızlığın yolunu gözleyen eli bıçaklı acılar, sırtına bineceği ânın geleceği ümidiyle tırnaklarını keskinleştiren çaresizlikler... İşte ne zaman yalnız kalsam, kalbim yıllardır sebebini bilmediğim ama dindiremediğim bir acıyla, zihnim içinden çıkılmaz düşüncelerle, sırtım ise tenimi yırtan çaresizliklerle doluyordu.

Yatağın ucuna oturdum ve Asreman zamanı zihnime dokunup bir kılıç gibi hafızamı deşen anıları hatırlamaya çalışırken odayı sis gibi örten beyaz ışığı izledim. O anları tekrar hatırlayabilecek miydim? Evden çıkmadan önce giydiğim lacivert kazağın kumaşını yukarı sıyırıp bileğimin içinde, nabzımın hemen üzerinde duran kar tanesi sembolüne uzun uzun baktım. Geçmişimden kopan görüntülerdi, diye düşündüm içimden. Ama ne kadar uzak bir geçmişten?

Kılıç seslerini duydum; bozuk bir radyo frekansı düşüncelerimin üzerini kapladı ve kar soğuğunun kokusu ciğerimi kesmek isteyen ince bir hastalıkmış gibi içime doldu. Ayaklarımı gördüm, karlara gömülüp çıkan ayakla-

rımı... Koşuyordum. Sonra görüntüler tekrar geri çekildi ve boşalan hafızam yine bana beklediklerimi vermemeyi seçti.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp bunun ne zaman son bulacağını düşündüm. Bunu düşünürken, o karmaşık düşüncelerin arasından saçma sapan bir düşünce daha çıkıp önüme geldi. Efken bu odada değildi, burası ona ait bir oda da değildi, bu gece onun gölgesi bu odanın duvarlarını koyu renklere boyamayacaktı; bu gece gerçekten yalnız olacaktım. Karnımda bilinmezlikle gelen bir ağrı hissedince yatağa devrilip tortop oldum. Dizlerimi karnıma yaslanana dek içeri çektim, ta ki uzun bedenim küçücük bir cenine dönüşene dek yaptım bunu. Ona alıştığımı fark etmiştim. Bu çok sancılı bir süreçti ama fark etmiştim. Ondan bir şeyler saklıyor olmanın ağırlığı, şu an burada, bu odada benimle olmamasının ağırlığının üzerine binince, büyük cüsseli bir canavar yere kan lekeleri bırakan ayaklarıyla bana doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Nigin Bağı'nı eninde sonunda öğrenecekti. Öğrendiğinde vereceği tepkiyi kestiremiyordum. Herhâlde beni özgür bırakmak için kendi canını ortaya serecek değildi, değil mi? Oysa bugün o tabloyu gördüğümde ve bana kanla yazılmış bir yemini hatırlatan o cümleleri sarf ettiğinde, onun gerçekten de benim uğruma ölümü göze alabileceğine inanmıştım. Şimdiyse bu inancı yakıp yıkmak, içimde parçalara ayırmak ve küle döndürmek istiyordum. Çünkü buna inanmak canımı acıtmıştı. Buna inanmak beni bir yangının ortasında savunmasız bırakmış, alevleri kabullenmemi sağlamıştı.

Asale... Bunun da Mar ile bir bağlantısı olabilir miydi? Çocukluğundan adamlığına uzanan o serüvende bir şekilde görsel bir ikizimin kâbuslarında, belki de ona iyi gelen rüyalarında dolaşması nasıl açıklanabilirdi? Karnımdaki ağrı şiddetlendi. Üzerime binen düşünceler ve yalnızlık, kıvamı bozuk bir duygu gibi akışkan hâlde içimi doldurunca birden tüm bu baskıyı kusarak içimden çıkarıp atma isteğiyle doldum.

Asale ve Medusa. Hayatındaki yerim bu iki isimden ibaretti. Mahinev'i yok sayıyordu. Sanki ben yoktum. Onun var ettikleri vardı. Onun var ettiği bir şeye dönüşmekten korkuyordum.

Belki de korktuğum şey çoktan gerçeğe doğru ilk adımını atmıştı.

Uyuyamayacağımı, değil dinlenmek burada yalnız kaldıkça daha da yorgun düşeceğimi anladığımda yataktan doğrularak kalktım ve dağılan saçlarım sol omzuma doğru döküldü. Odadan dışarı süzüldüğümde beni karşılayan karanlık hol olmuştu, holü parmaklarımın ucunda yükselerek bir kedi gibi sessizce aştım ve dış kapının hafif aralık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Kapının soğuk metal kulpunu tutup yavaşça çektiğimde, demir verandada sırtı dönük bir şekilde karanlık sokağı izlediğini gördüm. Yük-

sekte olduğumuz için metrelerce ötede yanan sokak lambaları da alev alıp yere düşmüş yıldızlar gibi parlıyordu.

Üzerinde kazağı yoktu, beyaz sporcu atleti vardı, siyah kot pantolonunu çıkarmamıştı ve postallarının bağcıkları da gevşek bir şekilde bağlandığı için zemine sürtüyordu. Kolunu kırarak kaldırınca parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına götürdüğünü düşündüm, geniş omuzlarının şişkin başları bir dağ gibi yüksek duruyor, esmer teninin altındaki masmavi damarlar görünüyordu. Sigaranın dumanı yüzünün iki tarafından dağılarak havaya yükseldi, kurum siyahı saçlarının arasından süzülüp giden dumanı izlerken yavaşça dışarı çıktım ve kapıyı aralık kalacak şekilde çektim.

Kedi kadar sessiz olsam da "Uyumamışsın," deyince kalbim yerinden hoplamıştı, sırtında da gözleri olmalıydı, hatta biçimli ve damarların tıpkı boynu gibi terk etmediği ensesinde de gözleri olmalıydı. Belki olmadığı zamanlarda bile beni izleyen gözleri duvarlarda, içime çektiğim havada, altında durduğum gökyüzündeydi. O cüsseli bir bombaydı ve vücudunun her noktasında o bombayı infilak ettirecek ölümcül kablolar vardı; belirgin damarları...

"Gözlerin nasıl oldu?" diye sordum kısık sesle, sonra ona doğru yürüdüm ama bana doğru dönmedi, sigarasını içmeye devam etti.

"Selektör yakmıyorum şimdilik," dedi. "Sanırım vücudumla doğru orantılı giden bir şeyler var."

Ellerimi soğuk demir korkuluklara bastırıp omzumun üzerinden ona doğru baktığımda fazla düzgün, hatta uhrevi güzellikteki profiline baktım. Burnunun ucu sanki tanrı parmak uçlarında bir kili şekillendiriyormuş gibi yukarı doğru şekillendirilmişti, kirpikleri tanrının meleğinin sırtına koyduğu zehirli oklardan silahlardı, dolgun dudakları tanrının bahçesindeki yasak elmanın rengindeydi.

"Vücudunla mı?"

Tek kaşını kaldırdığını fark ettim, üzerinde dikiş izi olan kaşı benden taraftaydı, onu kaldırmıştı. Bana bakmadan, "Masum rolü mü yapıyorsun yoksa gerçekten bazı şeyleri kafan mı basmıyor hiç anlamıyorum," diye itiraf etti, sesinde ne muzip bir tını vardı ne de alay. Aklını karıştırdığım apaçık ortadaydı.

"Kafam bir şeyi basmıyorsa, sen açıkça söylemiyorsun diye basmıyordur."

"Açıkça demek?" Kaşlarını kaldırdığını gördüm, sonra o bakışlar tutulan bir güneş gibi usulca karanlığa doğru batarak bana çevrildi. Gözleri siyahtı, sanki hiç mavi olmamış gibi koyu... Gece gibi. "Bende yarattığın etkileri görmüyor olman senin aptal olduğunu gösterir. Ya da kör."

"Etkiler," dedim kısık sesle. Soru değildi, sadece ondan duyduğum şeyi kendime kanıtlamak ister gibi tekrar etmiştim.

"Çok seksisin," dedi, bir an ona bakakaldım. Bu itiraf beklenmedikti, hele öyle kararmış, tutulan bir güneş gibi etrafı aydınlık ama kendi karanlığa batmış gözlerle söylediğinde etkisi normalde yaşatacağından birkaç kat daha sert geliyordu. "Ve seksi olmak için çaban yokken öylesin. Seni seksi bulmam için kışkırtıcı görünmene gerek yok. Basit bir kazağın içindeyken de çok çekicisin. Bana ait olan, sana büyük bir kazağın içindeyken de. Bana ait olanların içindeyken daha seksisin hatta." Ardı arkası kesilmeden ateş etmeye devam etti. Her bir cümlesinde içimde yeni bir kurşun yarası açılıyordu. "Dün gece seni öptüğümde daha fazlasını istedim," diyerek son darbeyi vurdu; sanki kalbime ateş etmişti. Parmaklarının ucunda tuttuğu sigaranın uzayan gri külü kırılarak aşağıya doğru süzülürken, diğer elinin avucunu korkuluğa sertçe bastırıp, "Bu seni korkuttu mu?" diye sordu.

Korkutmak diyemezdim, başka bir şeydi. Bir şeydi işte. Ne olduğunu bilmiyordum. "Daha fazlasını istedin ama yapmadın," dedim. "Neden korkutsun?"

"Daha fazlasını isteseydim, eğer sen de istiyor olsaydın karşılık verir miydin?" diye sordu bu kez, gözleri artık karanlık bir oyuktu ve ben o oyuğun içine çekiliyor, o oyuğun girdabına kapılıyordum.

Bir sarmaşık gibi ruhuma dolanan sorusuna verecek karşılık bulamamaktan ziyade, dilimin ucuna kadar gelip tüm vücudumu ateşe veren o gerçeği ona söylediğimde yaşanacakları düşündüm. Bana bakışı yoğunlaştıkça daha da çıkmazda hissettim.

"Mantıklı olan sana karşılık vermemem olurdu," dediğimde kaşlarını daha da kaldırdı, oyuk gibi bakan kararmış gözlerine bakarken nabzımın gitgide daha da hızlandığını hissediyordum. "Ama o an, mantık yoktu."

Gözleri birden alevlerle dolan bir deniz gibi yanmaya başladı ve o karanlık, yükselen alevlerin dalgalarının altında kalarak kayboldu. Ateşi gördüm. Onun gözlerindeydi. Mavi gözlerini ruhuma dikti, dudaklarımdan dökülenler zihnine doldu ve bakışları keskinleşirken ruhum o keskinliğin dokunuşuyla kesilip hislerini kan gibi sızdırmaya başladı. Ona verdiğim gerçek onun için alevleri çağırmak gibiydi; alevleri çağıran o değildi bendim ama ateşlerin esir aldığı oydu.

Sigara parmaklarının arasından kayıp aşağıya doğru düşmeye başladığında tamamen bana doğru döndü ve soğuk bir meltem saçlarımın arasından geçip ona doğru gitti, onun saçlarını da dağıttı. Âdem elması yukarı çıkıp aşağıya indi ve yoğun bakışlarını benden çekmeden beni izlemeye devam etti.

"Karşımda durup, dün gece geri çekilmeseydim benimle her türlü mantıksızlığı yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Buna cevap vermek istemedim, bakışlarım ondan uzaklaşarak karanlığa doğru kaydı. Bir adım atınca yerdeki demirler titredi, gözlerimi kıstım ama ona bakmadım. Soğuğa rağmen sıcak olan parmağını çeneme koydu, çenemi yavaşça kaldırdı ve sonra başımı ona doğru çevirdi. Aramızdaki o gerilimin yükselerek bizi birbirimize çeken bir mıknatısa evrildiğini hissettim.

Onun da bunu hissettiğini, hatta bunu benden daha iyi bildiğini biliyordum.

"Gözlerini bana değdir, sana yangınları göstermekten ileriye gideyim, seni o ateşlerin içine alayım," dedi, erkeksi sesi doğrudan boynuma akan nefesiyle birleşince beni allak bullak etti. "Gözlerini bana değdir, bu kez asla geri çekilmeyeceğimi sana göstereyim. Göstermeyeyim, hissettireyim."

"Bana karşı neden böylesin? Asale sandığın için mi?" diye sordum anlık bir cesaretle. Duraksadığını hissettim. Gözlerim gözlerine işte ilk defa o zaman dokundu, bana dokunuşundan korkmadan, bana sorduğu sorudan saklanmadan, dudaklarımda onun için doğmuş bir soruyla ona baktım. Şeytan, cehennemin kapısını ilk kez araladı ve arafta kaybolan ruhlardan birini ilk kez o zaman gördü; sanki o da ilk kez kapısını açtı ve kaybolan beni ilk kez o an gördü.

"Belki Asale'ye çok benzediğin için, belki gerçekten o olduğun için," durdu, ikimiz de sessizdik, zaman bile sessizdi. "Belki de," diye mırıldandı, "sadece senin için."

Bir bebeğin boğazına dolanan kordonun onu hayatta tutmak için değil, öldürmek için var olmuş olması gibiydi. Seni hayata bağladığını sandığın bir şey, bir gün seni öldüren şey olabilirdi. Kalbim öyle çok hızlandı ki, şu an beni yaşatan bu kalp atışları, bir gün beni öldüren şey olabilirdi. Ve bu ölümün sebebi kalp atışlarıma kendini doluyor olması olabilirdi.

Yüzü yüzüme yavaşça yaklaşmaya başladığında, onun olmasını umduğum insan olmadığını, bir insanın kanıyla dolmuş parmak boğumlarına sahip olduğunu içimden durmadan tekrar etsem de geri çekilme isteği yoktu. Yaklaşsın istedim. Bir dalga gibi başımın üzerinde devleşsin, beni altına alsın, yutsun... Çaresizce ona bakarken sadece bunu diledim. Dudakları dudaklarıma bir mühür uzaklığındaydı. Aramızdaki Nigin Bağı'nın cehennemdeki bir çukurda fokurdayan ateş gibi fokurdadığını hissedebiliyordum.

Dudakları dudaklarıma bir çıkmaz sokaktı. O an, gökyüzünde alev gibi yanarak tüm göğü kaplayan ışık gözümü aldı ve bir çığlık dudaklarımın arasından firar edecekken Efken beni sertçe çekerek arkasına aldı. Kolunun kenarından bir havai fişeğin parıltılı kolları gibi kızıl yansımalar hâlinde

gökyüzüne dağılan ışıklara bakakaldım. Sanki göğün bağrında bir volkan patlamıştı. Buzdan dolunaydan geldiğini anlamam çok da uzun sürmeyen bir uğultu tüm sokağı kapladığında ışık söndü ve gökyüzünden iri buz taneleri yağmaya başladı.

Efken beni demir verandanın çatısının altına doğru iterken buz taneleri sivri oklar gibi şiddetle yağmaya devam ediyordu. Güçlü ve sıcak bir rüzgâr, soğuğun içinden mızrak gibi geçerek esti ve dik bir şekilde düşen buz taneleri bu kez yan yatarak kurşun gibi bize doğru gelmeye başladı.

Kapı aniden ardına dek açılırken Ceyhun, "Ne oluyor?" diye bağırıyor, mahşer yerine dönmüş yeryüzüne iri gözlerle bakıyordu. Hemen arkasında Sezgi ve Yaren'i gördüm. Yaren korkuyla çığlık atarak Sezgi'nin arkasına sindi.

Sezgi birden ellerini başına koyunca ona doğru döndüm. Buz taneleri küçük ama sivri oklar gibi demir verandaya düşüyor, taş gibi yuvarlanıyorlardı. Saniyeler içinde ayaklarımızın etrafı cam kırığı gibi duran buz kırıklarıyla dolmuştu. "Bu uğultu da ne?" diye hırladı Sezgi, uğultu çoğalmıştı, ben de duyuyordum ama Ceyhun, "Ne uğultusu?" diye sorunca gözlerim dehşetle aralandı. Sezgi birden Ceyhun'u itti, çıplak ayaklarıyla buz kırıklarına basarak demir verandaya çıktı ve Efken gözlerini ona dikerken üzerinde uzun, beyaz geceliğiyle ürkütücü bir görüntü çizerek korkuluğun önünde durdu.

"Sezgi!" diye bağırdı Ceyhun, tam ona doğru atılıyordu ki, Sezgi, "Lalin plen," diye fısıldadı ve avuç içlerini kulaklarına daha sert bir şekilde bastırdı. Bir çığlık kopardı: "Lalin plen!"

Lalin plen, diye düşündüm ama bu ne demekti bilmiyordum, sonra birden sanki bu kelimelere cevap veriyor gibi uğuldayan ayın sesi zihnimi sıkıştırdı ve soluk boşluğuma yumruk yemişim gibi nefesim kesildi. *Dolunay,* diyordu. Sezgi, bilmediğim ama gelen karanlıkla beraber anladığım bir dilde aya sesleniyordu.

Sezgi'nin çığlığı dolunayın daha da uğuldamaya, üzerinden kopan buzların şiddetle rüzgâra tutunarak yeryüzüne savrulmaya başlamasına neden oldu. Sanki dolunay atmosferin içindeydi, buzlarını üzerimize yağdırıyor ve uğulduyordu. O an, dolunayın huzursuz hissettiğini, bir insan gibi kendine ait hisleri, hatta benliği olduğunu fark ettim.

Ceyhun ve Yaren, bu gürültüyü sonunda duymuşlar gibi birden ellerini kulaklarına götürerek geri çekildiler; bozuk bir frekansın sesi gibi yükselen dolunayın sesi, Sezgi birden kollarını havaya kaldırınca yavaşladı ve Sezgi'nin geceliğinin uzun, geniş kolları geriye doğru düşerek Sezgi'nin omuzlarına kadar açılmasına neden oldu. Sezgi avuçlarının içinde kocaman bir küre varmış, küre başının üzerinde sallanıyormuş ve çok ağırmış gibi elle-

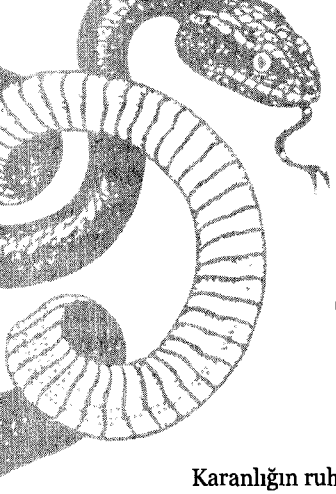
rini havada tutmaya, bir şeyi kavrıyor gibi durmaya devam etti ve sonra bir çığlık kopardı. Çığlığı uğultunun içinden bıçak gibi geçerken alnımın yanmaya başladığını hissettim. Efken önüne geçmeyeyim diye kolumu tutuyor, uğultudan biraz olsun etkilenmeden Sezgi'ye bakıyordu. Sezgi görünmez küresini birden ileri doğru savurdu ve saçları bir anda havalandı; şehirdeki tüm elektrik direklerinin sırayla arka arkaya alevler saçarak patlamaya başladığı anı izledim ve yerküre derinden gelen bir depremle sarsıldı.

Deprem anlık olarak vurup hızla geri çekildiğinde, artık şehir kapkaranlıktı. Sezgi'nin kolları aniden aşağı düştü, geriye doğru sendeledi ve saniyeler içinde yere yığıldı.

Bilinci kaybolurken buz kırıklarının içinde uzanıyordu, ne ara Efken'in kollarından sıyrılıp onu tutmak için yanına fırlamıştım bilmiyordum ama gözlerinin beyazı son kez görünürken, "Düşman," diye fısıldadı ve devamında artık baygındı.

Ayın uğultusu sustu, buz kırıkları yağmayı kesti; şehir karanlıktı ve o kelime durmadan zihnimde tekrar edip durdu.

Düşman.

5. AY TAPINAKLARI

BLACKBRİAR, YOU'RE HAUNTİNG ME

Karanlığın ruhumda mayalandığını hissediyordum.

Her zaman karanlık olana daha yakın olduğumu biliyordum ama bir gün karanlığın kendisine dönüşme düşüncesi beni ışığa doğru koşmaya zorluyordu.

Şimdi karanlık, sığındığım güven veren kollar gibiydi. Beni sarıp sarmalayan, ışığın üzerime değip yaralarımı açığa çıkarmasına engel olan bir koruyucu, kurtarıcıydı.

Karanlık bir nehrin önünde durduğumu hatırlıyorum. Zehri yapraklarının teri gibi akarak nehre damlayan kısa boylu ağaçların sarmaşığı anımsatan dalları nehrin içinden yavaşça yükseliyor, nehrin suyu dallara çarptıkça kuru kalan yerler de koyu renge boyanıyordu. Çamur gibi yumuşak bir toprağın üzerinde yalın ayak durmuş, durgun olmasına rağmen bazen yükselip dalları boyayan nehrin karanlık sularını izliyordum.

Suyun ortasında bir halka beliriyor, görüş alanıma siyah saçlar giriyordu. Suyun içinden yavaşça yükselen saçlar suyun yüzeyine dağılıp kara yılanlar gibi yüzüyor, akabinde suyun içinden beni izleyen bir çift göz de yüzeye çıkıyordu. Etrafında saçların yüzdüğü o gözler doğrudan bana kilitlenmişti. Aldığım nefesin içime karanlık gibi dolduğunu, ruhumun boğulduğunu hissettiğimde bile ona bakmayı sürdürdüm. Kızıl gözlerinin içi ateş gibi parıltılıydı. Ağzı ve burnu suyun içindeydi, ıslak kirpiklerinin arasında duran suçlayıcı bakışları çok uzun süre bende kalmaya devam etti.

Sıcak ellerin dokunuşunu hissettim. Gözlerimi açmak için karanlığa kılıcımı çektiğimde yorgundum ama savaşmaya hazırdım. Kirpiklerim yukarı doğru kalkınca bakışlarım tavana dokundu. Açık renk tavanın üzerinde uçuşan toz zerreciklerini bile net bir hâlde görmek şaşırmama yetmedi. Ama bana yaklaşan mavi gözleri gördüğümde artık şaşkındım. Endişeli bakışları yüzümdeydi, alnıma düşmüş saçları avucunun içiyle geri iterken sıcak avucunun baskısını alnımda hissettim. Bilincim karanlık bir boşluğun içinden ışığa çekilmiş gibiydi ama ne gariptir ki o bana böyle endişeyle bakarken sanki asıl karanlığa tam da şu anda sığınıyordum. Onun karanlığına...

"Her şey yolunda fıstık," diye fısıldadı, gözlerimi kırpıştırdım ama cevap veremedim. Sesim içimde bir yere saklanmıştı; kelimelerimi de yanına almıştı.

"Bana ne oldu?"

"Sezgi'den hemen sonra sen de bayıldın," dedi sakince, evin içine çökmüş sessizliğin esas nedenini merak ederken yutkundum. Tavanı boyayan ışığın bir mumdan yükseldiğini tavandaki gölgelerin titrediğini gördüğümde fark ettim. Şehirde elektrikler kesilmiş olmalıydı. Patlayan elektrik direklerini ve sokak lambalarını hatırlayınca yutkunamadım.

"Sezgi iyi mi?"

"Evet," dedi Efken, bakışlarının durgun olduğunu fark edince yeniden ona bakıp daha dikkatli bir şekilde onu incelemeye başladım. "Ceyhun'un sol kulağı duymuyor, geçici bir şeymiş, depremin yarattığı uğultudan kaynaklanabileceğini söyledi doktor."

"Doktor mu?"

"Evet, arka sokaktaki lojmanlardan birinde kalıyordu. Bulmak çok zor olmadı." Derin bir nefes aldı. "Sana da seni rahatlatabilecek bir şeyler bıraktı."

"Efken, bunun gerçekten deprem olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır," dedi, gözlerim gözlerinde saplıyken derin bir nefes aldı. "Ama Yaren öyle bilse, olur mu?"

"Hım?"

"Korkmasını istemiyorum," diye fısıldadı. "Dakikalarca ona depremin bu tarz emarelerle gelebileceğini anlattım, ikna etmesi çok zordu, hâlâ ağlıyor."

"Sezgi'nin o hâli..."

"Sezgi'nin korkudan ne yaptığını bilmediğini düşünüyor sadece," diye açıkladı, tüm bu saçmalıkları göz önüne alan Yaren'in korkuyla bunlara inanmayı seçeceğini ama içten içe hiçbir şeyin duyduğu gibi değil, tam da gördüğü gibi olduğunu bileceğini biliyordum.

"Sezgi'nin o hâlinin korkudan olmadığını gayet iyi biliyorsun o zaman."

Gözleri ürpertici bir soğuklukla yüzümü deşip bedenime indi, bedenime karanlık duygularla baktıktan sonra tekrar gözlerime tırmanan bakışları keskindi.

"Evet," dedi, bu kadar açık bir itiraf beklemediğim için kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü kullandığı o dili bilmediğine eminim. Çok küçükken o dili duyduğuma da."

"Ne?"

"Küçüklüğümde böyle bir anı yok ama sanki varmış gibi, sanki çocuktum ve bu dili kullanan insanlar etrafımdaydı," dedi düşünceli bir sesle, ardından mekanik bakışları bir noktaya çevrildi ve onun düşüncelere dalış ânına şahitlik ettim. "Sana da bazen senin olmayan ama seninmiş gibi hissettiren anıların varmış hissi geliyor mu?"

Kuru bir sesle, "Bazen," diye fısıldadım.

"Gökyüzünde yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi bu konuyu kendi içinde sonlandıramadığı hâlde ikimizin arasında sonlandırma ihtiyacı duyuyormuş gibi. Şakaklarımdaki ağrının varlığını o bu cümleyi kurduğu an fark ettim. Parmak uçlarım şakağıma kayarken gözleri üzerimdeydi, pürdikkat bana baktığını gördüm. Konuşmadığım için yeniden, "Ve Sezgi bir şekilde..." diyordu ki, sustu.

"Bir şekilde ne?"

"Farklı." Gözlerini benden çekerken tüm bunlara anlam yüklemeye çalışıyormuş gibi çatık kaşlarla boşluğa bakıyordu. "Sikeceğim sonunda bu işin ızdırabını."

"Tüm bunlar ben geldikten sonra mı başladı?"

"Sayılır."

"Mustafa Baba dediğin adam bir şeyler biliyor," dediğimde gözleri bana çevrildi. Ne karşı çıktı ne de beni onayladı. "Dahası içimde bir yerlerde ben de bir şeyler biliyor gibi hissediyorum ama hatırlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi donuk bir sesle.

"Sezgi konusunda..."

"Ceyhun'un tepkisi koca bir tepkisizlik şu an," dedi. "Muhtemelen Sezgi'nin psikolojik olarak çöktüğünü, bu yüzden böyle şeyler yaptığını düşünüyor. Eğer bir süre önceki düşüncelerim hâlâ benimle olsaydı, ben de öyle düşünmeyi seçerdim. İnsan zihni bazen gerçeği geri yansıtıp ondan bir yalan doğurur Medusa."

"Tüm bu olanları psikolojik olarak adlandıramaz herhâlde, değil mi? Normal şeyler olmadı." Sustum, Efken de sessizleşmişti. "Her şeyi bir an önce çözmek için önce tapınaklara gitmem gerekiyormuş gibi," diye mırıl-

dandım yeniden konuştuğumda. Aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum. Babamın beni bir şeylerden korumaya çalıştığını hissetsem de şimdi o şeylerin ortasına çekildiğimi yeni fark ediyordum; babam her şeyi biliyordu.

Babam beni buraya gönderilmemden korktuğu için koruyordu.

Peşimde bir şeyler olduğunu hissediyordum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve hayatımın meridyenlerinden kayışını izlerken hiçbir şey yapamayacak olma ihtimalinden delice korkuyordum.

"Crystal içeride," dediğinde şaşırmadım, sadece gözlerimi yumup geri açtım. "Onu ensesinden tutup karanlık sokağa bırakabilirdim ama yapmadım. Şehirdeki deprem etkisini her yerden hissettirmiş. Şehirde bir panik havası var. İbrahim de geliyor. Yolda. Alacaşafağı beklemeden çıkarız."

Efken tam geri çekilecekti ki bileğini yakaladım. "Efken," diye fısıldadım.

"Söyle," derken gözlerinde güven vardı, kendimi biraz daha iyi hissettiğimde derin bir nefes aldım.

"Sezgi bilinci kapanmadan önce bir şey söyledi."

Efken, "Biliyorum," dedi. Farkındalık içimi deşip geçti. "Duydum."

"Ne demek istedi?"

"Çözeceğiz."

İçinde olduğumuz odanın kapısı yavaşça açılınca gözlerimi Efken'den çekip kapıya bir namlu misali doğrulttum. İçeri süzülen, her şey olurken üzerinde beyaz geceliği olan Sezgi'ydi, hâlâ o geceliği giyiyordu, kızıl saçlarını toplamıştı ama yüzü renksizdi. Kuru dudaklarını yalarken, "Gelebilir miyim?" diye sordu, ikilemde kalmış gibi bakıyordu. Sanki beklemediği ters bir cevap alırsa hemen çıkıp gidecekti; gözlerinde gördüğüm korku muydu yoksa endişe miydi çözemedim. Başımı salladım ve Efken'in geri çekilmesiyle sahne Sezgi'ye kaldı.

"Ben..."

"Hepimiz gördük," dedim yavaşça.

Cesur bakışları gözlerine yayılsa da yaşananların getirdiği sarsıntı hâlâ ruhunu titretiyor olmalıydı. "Neredeyse hiçbir şeyi hatırlamıyorum, sadece ay... Ay yıkılacak gibi görünüyordu. Patlamak isteyen bir yanardağ gibiydi."

"Biliyorum," diye mırıldandım, Efken tepkisizce boşluğa bakıyordu. Sezgi onun varlığından dolayı asıl kelimeleri geri itip daha uygun kelimeleri önüne alarak kısıtlı cümleler kuruyordu.

"Mahinev, Ceyhun bunu görmesine rağmen bana inanmamayı seçecek çünkü bu inanılacak bir şey değil," diye fısıldadı, Efken'e baktı, Efken sessizdi; sert bakışları boşluğa saplı duruyor, sanki oradan kan taşırıyordu. "Ama sen inanıyorsun. Önceden inanmamak için direnen ben de artık kendime inanıyorum."

Sertçe yutkundum.

"Ben delirmiyorum," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim ve lütfen o tapınaklara git." Gözlerimi kırpmadan ona bakmaya başladım. Artık Efken'in gözleri de ondaydı. "Çünkü gelecek olan ya da gelmiş olan her neyse, baban annen bunu biliyordu. Rüyama geldi çünkü seni uyarmak istedi."

Efken birden kapıya doğru baktı ve onun duyularının ne kadar kuvvetli olduğunu, o kapıya doğru baktıktan birkaç saniye sonra dış kapının tıklatılmasıyla bir defa daha anladım. İçinde olduğumuz odanın değil, sokak kapısının sesini bile henüz o ses zamana yayılmadan duymuştu.

"İbrahim," diye fısıldadı Efken. Tekrar o oldu; kimin geldiğini bilmeden kimin geldiğini bildi. Gelenin İbrahim olduğunu telaşlı sesi eve dağıldığında anladım. Yutkunarak Efken'e baktığım sırada Sezgi öyle dalgındı ki bunu fark etmemişti bile. Belki de Efken'in duyularının bu denli gelişkin olmasına alışkındı ve bu durumu yadırgamıyordu.

Efken odanın çıkışına yöneldi, tam arkasından gitmek için doğrulmuştum ki Sezgi bileğimi kibarca tutup, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Onu görmedim, hissettim, nasıl hissettim bilmiyorum, ben tam olarak neyim, söylendiği gibi miyim yoksa lanetli miyim bilmiyorum ama o ya çok yakında ya da burada." Gözlerim gözlerine mıhlandı. Yeşil gözleri gerçekleri bebeğinde yakmış bana yansıtıyordu. "İyi niyetli bir şey değil."

"Düşman dedin."

"Öyle mi dedim?" Şaşırarak bana baktı, daha sonra başını salladı. "İyi bir şey değil."

"Yaren'i koru," dediğim anda irkildi. "Sezgi, sen güçlüsün."

"Ma..."

"Sıradan değilsin. Bunu hatırla ve onu koru. Şimdilik bilmese daha iyi. Ama koru. Ne zaman döneriz ya da ne olur bilmiyorum." İçimdeki o his büyüdüğünde Sezgi bana anlayışla bakıyordu.

Odadan çıkıp üç kolu olan bir boynuzu anımsatan şamdandaki beyaz, uzun mumların aydınlattığı uzun holün ortasında durdum. Yaren'i İbrahim'in kolları arasında görmek kaşlarımı kaldırmama neden oldu ama Efken ortada yoktu. Yine de içimden bir ses, Efken'in şu an burada olmamasının nedeninin Yaren'e iyi gelecek olan şeye sığınması için zaman vermesinden kaynaklı olduğunu söyledi. İbrahim bir süre Yaren'in karanlık saçlarını okşadıktan sonra geri çekildi ve bir şeyler söyledi ama kulak vermedim. Crystal antrenin sonunda, sokak kapısının önünde durmuş, kollarını göğsünün üzerine toplamıştı. Siyah, dizlerine dek uzanan parlak çizmelerinin altında siyah bir tayt, üzerinde siyah deri ceketi ve ceketin içinde de siyah boğazlı

kazağı vardı. Alev sarısı saçları turuncu görünüyordu, yüzünün iki yanından büyük bukleler hâlinde göğüslerine dek akıyordu.

Üzerimi değişmem çok zamanımı almadı. Siyah saçlarımı özgür bıraktım, belimi açıkta bırakan boğazlı badinin üzerine içi pamuklu deri bir ceket giydim ve böylelikle açık kalan belimi de örttüm. Ceketin fermuarını boğazıma kadar çektim, bacaklarımı saran taytın altında kulakları gevşek bir şekilde aşağıya doğru sarkan postallarım vardı. Küçük bir çantada birkaç parça daha kıyafet vardı ve kıyafetlerin olduğu deri çanta Efken'in cipinin arka koltuğundaydı.

Yaren'in durgun bakışları biz evden çıkarken de üzerimizdeydi. Ceyhun kulağını ovalarken tedirgin bakıyordu; sanki inanmak istemese de bir şey zihninin çekmecelerini karıştırıp düşünceleri gelişigüzel etrafa fırlatıyordu. Yaren, Ceyhun'un arkasında bize son kez baktığında, siyah gözlerinde farklı bir şey gördüm. Durgun bir yüzle evden çıkışımızı izledi.

Sanki o durgun bakışların altında, İstanbul gibi bir yer varsa, çok daha farklı şeylerin de olabileceğine dair koyu renk bir inanç saklanıyordu.

Efken demir verandadaydı, çoktan erimiş kar kırıklarından kalan tek şey zeminde süzülen soğuk suydu. Efken'in de üzerinde deri bir ceket olduğunu gördüm, önü açıktı, içine beyaz, yuvarlak yaka bir tişört giymişti, altında açık renk bir kot pantolon vardı ve postallarının bağcıklarını da sıkıca bağlamıştı. Saçlarını geriye yatırırken Yaren'e bakmamaya dikkat ederek, "Semih konusunu aklından çıkarma," dedi Ceyhun'a, Ceyhun onu kara zorla da olsa duymuş gibi başını salladı. Semih ile ilgili konu kısa bir anlığına zihnimde tekrar sahne aldı ama üzerinde durmadan metal merdivenlere doğru yöneldim.

Sokak karanlıktan ibaretti. Dolunayın gümüş ışığı şehri aydınlıkla çevrelemeye yetmiyordu. Efken yanımdan geçerek arabasına doğru ilerlemeye başladığında Crystal'in dikkatli gözlerinin profilimdeki baskısını hissedebiliyordum. Kar ince ince atıştırmaya başlamıştı, yerdeki buz kalıntılarına bastıkça çıkan sesler şehre çöken sessizliği bölüyordu. Efken büyük elini cipinin üzerine atıp aracın üzerinde birikmeye başlayan kar tabakasını temizledi.

Efken aracın ön yolcu koltuğunun kapısını açtığında gözleri bana dokundu ama ben ona bakmadan doğrudan arka koltuğun kapısını açtım ve cipe bindim. Crystal de arkamdan bindiğinde ön yolcu koltuğunda yerini alan kişi İbrahim'di. Araç çalışana ve karanlığı far ışıkları yararak ilerlemeye başlayana kadar çıt çıkmadı. Efken'in dikiz aynasına yansıyan ifadesi hiç hoş değildi.

İbrahim sululuk yapmayı bir köşeye bırakıp büyük, dürülerek ortasından bir kurdele ile bağlanmış haritayı çıkarıp dizine vurduktan sonra, "Deprem epey şiddetliydi," dedi, Crystal'in gözlerinin tekrar bana çevrildiğini hissetsem de ben bakışlarımı camdan dışarıya çevirip gecenin karanlığını izlemeye başlamıştım bile.

"Depremden önce dikkatini çeken bir şey oldu mu peki?" diye bir soru yönelterek yeniden konuştu İbrahim. Efken hareketsiz bir suratla arabayı sürmeye devam ediyordu. "Gökyüzünde bir sürü havai fişek patladı sanki. Penceremden içeri kızıl ışıklar girdi."

"Depremden dolayıdır," dedi Efken sadece. "Çeneni kapat ve yakadan ayrıldığımızda yolu tarif etmeye başla."

"Darling, deprem sende sinir ve baskı yapmış. Boşalması gereken bir el freni gibisin, seni çekip boşaltmak gerekiyor." İbrahim bir an durdu. "İnanın o anlamda yapılmış bir espri değildi hanımefendiler ama şu an o anlama çıktığı için de gülesim gelmedi desem yalan olurdu."

"Biraz daha konuşacak olursan arabayı kenara çekerim, arabadan inerim, kapını açarım, seni de dışarı çıkarırım, yere yatırırım..."

"Sonra da yasak meyveyi yeriz galiba..."

"Hayır, yattığın yerde bırakır, arabaya binip üzerinden geçerim. On kez üst üste. Yerde fotoğrafın çıkana kadar."

"İnanır mısın bu olmadan bile kemiklerime bir ağrı girdi."

Yakanın çıkışına ulaştığımızda gün beyaza dönmeye başlamıştı, kar artık şiddetle yağıyor, uçurum kenarındaki yolda ilerlerken radyoda çalan müziği dinliyordum. Bakışlarım gitgide derinleşen uçurumların başından eteklerine kadar uzanan karla örtülü bitkilerde, ağaçlarda dolaşıyordu. Crystal'in gözleri ise sanki onun yanında oturuyor olmama rağmen uzağındaymışım gibi tedirgince benim üzerime konup duruyordu. İbrahim'in birçok şeyi bildiğini göz önünde bulunduracak olursak, belki de Crystal ile ilgili gerçeği de biliyordu. Benim bildiğim ya da bilmediğim başka neleri bildiğini merak ediyordum.

Birkaç saat daha sessizlikle devam eden yolculuğun bir kısmında Crystal, "Deniz yolunu seçseydik çok daha kolay bir şekilde karşı yakaya geçerdik," diye söylendi, Efken buna cevap vermedi ve İbrahim de gürültülü bir şekilde horlayarak uyuduğu için bunu duymadı.

Birkaç saat sonrasındaysa bir benzin istasyonunun gişesindeydik, soğuk bedenimi etkisi altına almasa da çenem titriyordu. Kollarımı bedenime sararak Efken'in elindeki pompayla arabaya benzin dolduruşunu saçakların altında durup izlemeye başladım. İbrahim sigara içiyor, Crystal benzin istasyonundaki marketten aldığı pet şişedeki suyu içiyordu. Efken'in de du-

daklarının arasında bir sigara vardı, benzini doldururken çatık kaşlarla sigaradan yükselen dumanlar yüzünden gözlerini kısıyordu. Uzayan kül yere dökülünce, zamanda bir adım daha ilerlediğimizi hissettim ve bakışlarım karşıdaki karlı dağa kaydı. Eteklerindeki toprak kızıldı, yarık kaya parçalarının içi kanla doldurulmuş gibi duruyordu.

İbrahim, "Geceleri bu istasyona çakallar, kurtlar falan iniyormuş," dedi baktığım yere doğru bakarken.

Kurt demesi bana İstanbul'da geçirdiğim o şafak vaktini hatırlattı, mutfağın balkonunda gördüğüm ve kurda benzettiğim o yansıma zihnime kendini yeniden var ediyormuş gibi çizdiğinde, gözlerimi kısarak dağın eteklerinden tepesine doğru baktım. Crystal bu konu ile ilgili yorum yapmadı, suyu bana doğru uzattı ama istemedim ve o da şişenin kapağını sıkıca kapattı.

"İstanbul'la ilgili soracakların olur diye düşünmüştüm," dedim sonunda düşünceli bir sesle.

Efken sanki beni duyuyormuş gibi omzunun üzerinden bana doğru baktı, mavi gözleri koyu gri havaya rağmen gök gibi parlıyordu. İbrahim'in sessizliği kısa sürdü, omzunu silktiğini hissettim.

"Özlediğin bir şeyi devamlı anarsan ondan asla kurtulamazsın," dedi. "Benim için İstanbul artık içinde benim olmadığım eski bir anı."

"Burada da basketbol oynuyorsun demek."

"Evet, küçüklere koçluk yapıyorum."

Bir şeyler daha söyleyecektim ki Efken, İbrahim ile konuşmamdan rahatsız olmuş gibi, "Faydasız," diye seslendi İbrahim'e. "Şu haritayı bir aç. Hangi yöne gideceğiz?"

İbrahim sigarayı yere fırlattı, izmarit su birikintisinin içine düşüp cızırtılı bir ses çıkararak söndü ve ölü bir beden gibi yüzmeye başladı. Dalgın gözlerle izmaritin cesedinin usulca yüzdüğü anları izlediğim esnada İbrahim arabanın içindeki haritayı çıkarıp açtı, 1/1000 ölçekli haritayı Efken'in cipinin ön kaputunun üzerine serdi. Kollarımı bedenime sıkıca sararak Efken'in arkasından sokuldum ve gözlerim düzgün bir şekilde çizilmiş olan haritaya kaydı. Efken'in göz ucuyla bana baktığını hissetmiştim ama dalgın bakışlarımı haritadan kaldırıp Efken'e dokundurmadım.

İbrahim parmağını düzgün bir şekilde resmettiği tepelerden birinin üzerine bastırdı. "Kan ve Şarap tepeleri," diye açıkladı, karmaşık ama hoş görünen bir el yazısıyla tepenin altına da yazılmış olan bu isim bana bir şeyler çağrıştırsa da sessizce İbrahim'i dinledim. "Bu tepelerin aralarına yerleştirilmiş yolları kullanırsak kestirmeden gitmiş olacağız."

Efken'in omzu omzuma sürtünce ürperdim, onun da ürperdiğini hissettim, büyük elini haritanın üzerine koyup gümüş yüzüklerin parladığı esmer parmaklarını haritadaki çizimlerden birine bastırdı. "Tapınaklar," dedi.

"Evet, ibadetler ve ritüeller için kullanılan sıradan tapınaklar," diye açıkladı İbrahim. "Bu Hristiyan bebeklerin vaftiz törenini gerçekleştirdikleri Gümüş Kristal Kilisesi, isminin bu olmasının sebebi bu bölgede yarı insan kurtların ve yarı insan kar leoparlarının olmasındanmış. Gümüşler ve gerçek kristallerin bu canavarları öldürebildiğine inanıyorlar."

Efken bir an için ölümcül ve alaycı bir sırıtışla İbrahim'in parmağının altında duran kiliseye baktı. Sonra kaşlarını çatıp neden bunu yaptığını sorgular gibi homurdanarak parmağını İbrahim'in parmağının yanından geçirip bir diğer tapınağı işaret etti. "Bu?"

"O bir cadı tapınağıymış, *White Witch* Tapınağı." Altında yazan yabancı dil ismi gösterdi. "Beyaz Cadı Tapınağı da deniyor. Kızıl Yaka daha gelişmiş gibi görünse de günümüzde de cadılara inanılıyor sanırım. Gerçi insanlar bunun hurafe olduğunu söylüyormuş. Geçmişten günümüze mimari bir yapı olarak kendini koruduğu için günümüzde de insanlar onu korumaya devam ediyor."

"Bizim tapınaklar da şu sanırım," dedim ve parmağımı Efken'in parmağının üzerine bilinçsizce sürtüp yavaşça yukarıya doğru tırmandırdım. "Çöküntü," diye fısıldadım.

"Evet, tapınaklar bu çöküntünün altında kalmış. Yeni bir şehir gibi düşün. Şehrin içinde bir antik şehir," dedi İbrahim.

Crystal yavaşça eğilip haritaya baktı. "Doğru konumlandırılmış."

"Teşekkür ederim şekerim," dedi İbrahim böbürlenerek.

Tek kaşımı havaya kaldırarak, "Sen bu kadar iyi çizim yapmayı nereden biliyorsun?" diye sordum. "Doğal bir yetenek için bile fazla. Lejantını bile oluşturmuşsun."

"Şehir plancısıydım," dedi haritaya bakıp çenesini kaşırken. "Üniversitede eğitimimi bu alanda aldım. Şehir bölge planlama."

"Bizden çok sizin lejantlarınız böyle ayrıntılı olur," dediğimde, "Sen mimarlık falan mı okuyordun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet."

Bir süre bu konuyla ilgili sohbet ettik. İbrahim ile ilgili ikinci fark ettiğim şey, sulu ve şakacı kimliğini saymazsak, gerçekten keyifli bir muhabbeti olmasıydı. Göründüğünün aksine bilgiliydi, bölümlerimizle ilgili sohbetimiz bittiğinde yeniden yollara düşmüştük. Yine aracın ön koltuğunu tercih etmemiştim, bitkindim ve arka koltuktayken Efken ile daha az göz kontağı kuruyorduk; onunla daha az bakışırken düşünmek de daha kolaydı. Gece

yaşananlarla ilgili sonuçlara ulaşmaya çalışıyordum. Eğer yalnız olsaydık olup biten hakkındaki soruları Crystal'e de yöneltebilirdim ama bana ne kadar doğru cevaplar verirdi orasını kestiremiyordum.

Güven duygum, ölüm için hazırlanan günleri sayılı yaşlı bir kadın gibiydi.

Düşman. Sezgi düşman diyerek neyi, kimi kastetmişti? Ben olabilir miydim? Yoksa gerçekten başka biri miydi? Hayatlarının ortasına bir anda şiddetle düşmüş bir yıldırım gibi ortalığı ateşe vermiştim ve tıpkı yıldırım çarpan insanlar gibi onların üzerine çarpıp onlarda iz bırakmaktan korkmaya başlamıştım.

Yakanın derinlerine girdikçe, renk değişmeye, altında ilerlediğimiz gökyüzüne kan sızmaya başladı. Bir süre sonra kömür gibi siyah olan güneş oradaydı, etrafında sarı-turuncu bir hale ateş gibi dalgalanarak parlıyordu ve güneş öyle karanlıktı ki, sanki geceye aitti. Kızıl gökyüzünün yakasına iliştirilmiş siyah elmastan bir bronşu anımsatıyordu. Kan donduran görüntüye duyduğum hayranlığı gizleyemedim. Arabanın camına sokulup göğün bağrında asılı duran kara güneşi izledim.

Olağanüstü manzarayı izlerken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Tüm gece gözüme bir gram uyku girmediğinden artık bedenim de bilincim de bana savaş açmıştı. Ağırlaşan göz kapaklarımı güçlükle açık tutabiliyordum. Karanlığın usul usul çökmeye başladığını fark ettim ama güneş hiç kaybolmadı. Kara bir elmas gibi gökyüzünde durdu, etrafındaki sarı-turuncu alevler de hafifçe titreşmeye devam etti.

Aracın durduğunu gözlerimi yavaşça araladığımda ve uykunun tenime is lekesi gibi sindiğini fark ettiğimde anladım. Hangi ara içim geçmişti bilmiyordum ama şimdi karanlık bir orman ile uçurum arasındaki tenha yolda duran arabanın içinde yalnızdım. Denizin üzerinde karınca kadar küçük görünen gemiler ve tekneler epey uzakta olmalıydılar, ışıkları küçük sim parçaları gibi sonsuz görünen denizin üzerinde ışıldıyordu. Huzursuzlukla titrediğimde arabanın kapısı açıldı ve soğuk tenimi ısırdı. Gözlerimi ovuşturarak karanlıkta gri bir silüet gibi görünen bedene baktım. Cüsseli bedeninden onun Efken olduğunu hemen anlamıştım.

Crystal ile İbrahim'in sesleri geliyordu ama onları göremedim. Neden burada olduğumuzu sorgular gibi kaşlarımı çattığımda Efken arka koltuğa, yanıma oturdu ve "Arabayı başımıza yıkmandan korktum ve kenara çektim, biraz uyu," dedi, anlamadığımı belli edercesine homurdandığımda da "Küçük bir ayı yavrusu gibi horluyorsun," diye alay etti.

"Horlamadım."

"Öyle diyorsan..." Alayı hissettim ama kaşlarımı çatmak dışında bir şey yapmadım. Karanlık aracın içinde bana biraz daha sokulup, "Çok yorgundun," dedi, "toprak yolda cip bile sarsılır, sarsıntıda uyumak zor olurdu. Biraz dinlen."

Yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Gerçekten düşünceli miydi yoksa sandığım her şeyin bir fazlası, hatta çok daha fazlası mıydı bilemiyordum. Yine de kendimi daha iyi hissetmedim desem yalan olurdu. Deri ceketini üzerime örttüğünde ona şaşkınlıkla baktım. Beyaz tişörtünün içinde hiç de üşüyor gibi görünmüyordu.

Ceketi üzerime bir battaniye gibi çekerken, "Başına bela oluyorum," diye mırıldandım, sesimdeki yorgunluğu fark etmemesine imkân yoktu. Gözlerim tekrar ağırlaşmaya başlamıştı.

Beni yavaşça kollarının arasına çekerken, "Emin ol," dedi sert, erkeksi bir sesle. "Hiçbir belayı bu kadar çok istememiştim."

Cümlesi göğsümden girip sırtımdan çıkan, zamanın içinde benim kanımı taşıyarak hızla ilerlemeye devam eden bir ok gibiydi. Duygularımın mırıltıları, düşüncelerimin çığlıklarını bile bastırabilecek güçteydi. Hiç hareket etmeden kollarının arasındayken derin bir nefes aldım.

"Uyu fıstık," diye mırıldandı rüyalarımı çağıran güven verici bir sesle. "Alacaşafakta orada olacağız."

Crystal'in şişenin içinden avucuma döktüğü suyu yüzüme çarpıp su yüzümden gözyaşları gibi akarken, bizi bekleyen labirent görünümündeki moloz yığınına baktım. İbrahim haritayı havaya doğru germiş inceliyor, Efken yüksek bir kayalığın üzerine çıkmış etrafı kolaçan ediyordu.

"Bu taraftan," dedi İbrahim, yaklaşık yarım saattir durmaksızın yürüyorduk, arabayı antik kentin, yani çöküntünün başladığı kısımdan içeri sokabilmemiz mümkün olmadığından dışarıda bırakmıştık. Üzerinden kıyamet geçip gitmiş gibi görünen yıkıntıların içinde yavaşça ilerlemeye başladım. Labirent benzeri zikzaklar çizen yüksek molozların arasında yürüdüğümüz sırada Efken, "Deprem burayı bambaşka bir yere dönüştürmüş," dedi düşünceli bir sesle. "Ebesini sikmiş resmen."

"Deprem ne zaman oldu ki?" diye sordum gökyüzüne doğru bakarak. Kömür gibi güneş uzaklarda bir yerde yanıyordu, kızıl yıldız parıltılarının ışıldadığı gökyüzü artık simsiyah sayılmazdı. Şafak her an bir yaradan akan kan gibi gökyüzünün yarasından taşmaya başlayabilirdi.

"Birkaç yıl evveldi sanırım," dedi Efken, sesi yine mesafeliydi, yine bir duvarın arkasına geçip bizi o duvardaki küçük bir delikten izlemeye başla-

mıştı. Crystal ile İbrahim birkaç adım önden gidiyorlardı, Crystal telefonunun feneriyle önümüzü aydınlatırken İbrahim haritayı incelemeye devam etti. Efken ile beraber onların arkasında kaldığımızda tedirginliğim kaybolsun diye ona biraz daha yakın durup o şekilde yürümeye başladım. Bunu fark etmiş gibi burnundan sert bir nefes vererek gülüp bana doğru baktı.

"Korkmuş gibisin, hayrola?"

"Korktuğumdan değil," diye homurdandım.

"Neyden o zaman? Biraz daha sokulursan kucağıma çıkacaksın..."

"İşine gelmez miydi?" diye sormamla, sorduğum sorudan dolayı pişmanlığı damarlarımda hissetmem bir oldu. Bana baktığını hissetsem de ona bakmadım.

"İnanılmaz işime gelirdi. Senin de gelirdi bence. Kucağımda olup senin için kabaran, zonklayan tüm damarlarımı, gerginleşen derimi, tamamını, benden her parçayı en net hâliyle hissederdin." Karanlık sesi sadece benim duyabileceğim bir sinsilikle kanıma dolduğunda yutkunup adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama beni birden bileğimden yakalayınca saçlarım yüzüme çarptı ve saçlarımın arasından ona baktım. "O zehirli kızıl gözlerin yine dolunaya kan çökmüş gibi bakıyor, ne o, sen de beni mi parçalamak istiyorsun yoksa?"

"Sen beni parçalamak istiyorsun yani?" diye sordum bileğimi avucunun içinden kurtarmak için sertçe geri çekerken.

"Cevabım evetse ne yaparsın, zehirli dişlerini derime batırıp kanıma kendini mi akıtırsın?" Hain bir sırıtışla bana bakınca kalbim öyle bir dehşetle çarptı ki bedenimdeki kasılmayı hissetmesinden korkarak hızla ondan uzaklaşıp önüne geçtim ve onu arkamda bırakarak yürümeye başladım.

"Ben de senin için akıtmak isterdim," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Zehrimi."

Onu duymamak için sağır olmayı diledim. Ona göre kurması basit cümleler, benim bedenimde burayı harabeye çeviren o depremden bile daha şiddetli bir sarsıntıya neden oluyordu. Ona karşı duyduğum hislerin birbiri üzerine binerek ruhumu içimdeki doluluktan dolayı sıkıştırdığını, köşeye yasladığı ruhumu deştiğini hissediyordum.

Birden belimden yakalayınca panikle İbrahim ve Crystal'e baktım, bir şeyler konuşarak ilerlemeye devam ediyorlardı. Kalbim göğsümü delip çıkacak gibi hissettiğim sırada beni kendine doğru çevirdi ve soğuğun yerleştiği koyu saçlarım yüzüne çarpıp göğsüne doğru döküldü. Gözlerimiz buluştuğunda, işte orada, o uçurum mavisi gözlerinde yine yıldırımları anımsatan ışıklar parlıyordu. Dudaklarım aralandı ama bir şey söylemek için değil, şaşkınlığın resmini çehreme çizebilmek için.

"Sezgi'yle ilgili benim bildiğimden fazlasını biliyorsun," dedi, yakıcı sesi hücrelerimi alevler içinde bırakırken gözlerimi kırpmadan parıltılı gözlerine bakmayı sürdürdüm. "Yanlış mıyım?"

"Yanlışsın desem inanacak mısın?"

Bir süre bana baktı, tam aksini iddia edeceğini düşünecektim ki, "Canım isterse," diyerek sert bir duvara toslamama neden oldu. Bir iyiydi bir kötü, bir karanlıktı bir aydınlık, bir cennetti bir cehennem, belki de aynı anda hem hiçbiri hem de hepsiydi; yani araftı.

"Ben de tüm sorularına canım isterse cevap vereceğim Karaduman."

"Dene de nasıl bir yanlış yaptığını göstereyim sana."

"Başladın yine balon tehditler uçurmaya."

"Bu kadar rahat olmanın esas nedeni sana karşı kimseye olmadığım gibi olmamdan," dedi karanlık bir sesle. "Senin dışındaki herkes karşımda titrerken sen bana meydan okuyorsan, bunun da sorumlusu benim."

Ona aldırış etmeden labirente doğru yürüdüm ama söylediklerinde haklılık payı olduğunu biliyordum. Buraya, bu bir zamanlarki yaşantımda olağan gelmeyen her şeyin birdenbire doğal gelmeye başladığı şehre geldiğim ilk zamanlar ondan tanrıdan korkar gibi korkmama rağmen, tıpkı tanrıdan korkmasına rağmen ona savaş açan şeytan gibi ben de ona meydan okuyordum.

Ne kadar süre labirentin içinde ilerledik bilmiyorum, sadece rüzgârın uğultulu sesini duydum ve rüzgâr bazı anlamları içinde taşırken saçlarıma takılıyormuş gibi bana dokunup eserek ilerlemeye devam etti. Şafak kurumuş kan rengiyle gökyüzünü boyamaya başladığında, İbrahim haritayı dürdü, ip ile bağladı ve ileride yükselen sisin içinde bir hayalet gibi görünen yapıyı işaret etti.

"İşte," dediğinde sesi heyecan yüklüydü. "Ay Tapınakları."

Hayallerden, belki de en süslü masallardan çıkıp gelen o yapı, sislerin ardında yavaş yavaş belirdi. Önce kalın, uzun ve yuvarlak kolonları gördüm. Sarı tonlarında kumtaşı bloklardan oluşuyordu. Kolonların arkasında kalan kısım geniş bir alan olarak devam ediyordu. Çöküntü gibi duran tapınağın taş blokları parçalanarak dökülmüştü. Sis usulca dağıldı ve sonunda tapınak tamamen gözler önüne serildi.

Efken'in nefesi enseme akarken, "Hatırladığımdan çok da farklı değil," diye mırıldandığını duydum.

İbrahim, "Son gördüğümde de böyleydi, depremden sonra daha da beter hâle gelir diye düşünmüştüm ama kendini korumuş," dediğinde, Crystal kalın kolonlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. İbrahim de peşine takıldı. İki kalın kolondan bir tanesinin ortasında yarık vardı, bir kısmı kırılmıştı,

o yüzden oyumlu duruyordu. Bu iki kolonun arasından geçildiği an geniş alana çıkılıyordu.

Efken ile yan yana kolonların arasından geçtik ve pürüzsüz, çöl kumunu anımsatan kadife kumun üzerinde yürürken omzumun üzerinden etraftaki parçalanmış bloklara göz gezdirdim. Sanki yüzlerce yıllık bir ruh bu taşların arasında süzülerek dolaşıyor, bizi karşılarken eskimiş kalbindeki anılar gün yüzüne çıkıyordu.

Vahşi bir tanıdıklık hissinin tüm bedenimi ele geçirdiğini hissettim.

Taştan bir kapıdan içeri girdik, bizi karanlık bir koridor, âdeta mistik bir geçit karşıladı. İçerideki ağır toz kokusu ciğerlerimi yakarken yüzlerce yılı kapsayan anılar da duvarlardan kafalarını uzatarak içime dolmayı bekledi.

Geçidin ucunda bir ışık gördüğümde Efken'e sokuldum, Crystal'in topuklu çizmelerinin yere emanet ettiği sesler ve devamlı olarak bir su birikintisinin içine damlayan suyun sesi birbirine karışıyordu. Efken beni kolunun altına çekince güvende hissettim, bundan nefret etsem bile ona sığındım ve bu hissin daha fazlasına açlık çektiğimi fark ettim.

"O ışık da nereden geliyor?" diye sordum kısık sesle.

"Bilmiyorum," dedi Efken, İbrahim korkmuş gibi etrafına baktıktan sonra ışığa doğru yürümeye başladı. Muhtemelen arkasını dönüp kaçmayı da düşünmüştü ama Crystal'in ona sapladığı tehditkâr bakışlar buna engel olmuştu.

Işığın geldiği yere girmek için oval kesim taş bir kapının altından geçtik, kapının kapağı hemen yan tarafta ortadan ikiye yarılmıştı ve taştandı, kullanılmadığı belli oluyordu. Üzerinde örümcek ağları vardı. Efken avucunu omzuma bastırıp vücut ısısını bana net bir biçimde hissettirdi. Kapıdan geçip içeri girdiğimiz anda bizi karşılayan geniş bir avlu oldu. Pürüzsüz toprak bir zemin yerde boylu boyunca uzanıyordu. Başımı kaldırdığım an, tapınağın ikinci bir katının olduğunu gördüm. Sınırlarının taştan bir korkulukla çevrelendiği balkonunun korkuluklarında kabartma motifler vardı.

"Bu tapınak korunmaya devam ediyor," dedi Crystal, "bakın, meşaledeki alev ne kadar taze."

Meşale, balkonun altındaki büyük, geriye doğru eğimli duran kavlamış kerpiç duvara monte edilmiş bir demirin içinde duruyor, alev hafifçe esen rüzgâra rağmen hareketsiz görünüyordu.

Benim kalbime ait bir atış sesi duydum ama göğsümden gelmiyordu. Sanki benden bir tane daha vardı, bu tapınağın kabartmalı duvarlarına uzun, içine kan oturmuş tırnaklarını sürterek ilerliyor, onu bulmamı bekliyordu. Geçmiş de buradaydı, gelecek de. Yürümeye başladığımı Efken'in,

"Nereye?" diye sormasıyla fark ettim ama ona cevap veremedim. Sadece yürüdüm. Avlunun tavanı gökyüzündendi, güneş sanki tam tepemizde duran kara bir elmastı. Efken hırıltılı bir nefes alarak, "Beni bekle," dese de duramadım, bu kez gerçekten durmak istediğimde bile sadece yürüyordum.

Crystal, "Onu rahat bırak," dediğinde, Efken birden Crystal'e doğru döndü, ölümcül mavi gözlerin kıza saplandığını hissettim. Onlara bakmasam da sanki bedenimin dışında duruyordum ve hem onlardan uzaklaşan bedenimi hem de onları izliyordum. Ağır adımlar beni tapınağın diğer girişine kadar taşıdı. Kısa, yarısı kırık olan taş kapının içinden eğilerek geçtim.

O an taytının ve deri ceketinin içindeki Mahinev değildim, o an ay mavisi bir elbisenin içinde usulca süzülürken dalgalı saçları tülün arkasındaki göğüslerinin uçlarını örten kutsal kadındım. Ayaklarımda botlar yoktu, ayaklarım çıplaktı, halhallarımın beyaz altın topları birbirine çarparak çıngırağı anımsatan sesler çıkarıyordu. Sessizlik vardı, bir de rüzgârın sessizliğin içinde çaldığı o kısık, bir yılanın tıslamasını anımsatan ıslık...

Tavanı alçak bir geçitten geçip süzülerek duvarlarına gümüş yaldızlar takılmış gibi parlayan mağara gibi açılmış oyuğa doğru ilerledim. Bir an ellerim eteklerimi aradı, yerde sürüklenen tok kumaşı avucumun içine almak istedim ama o kumaş yoktu. Soğuk taytımın kumaşına avucumu silerken arkamdan gelen gölgenin farkındaydım.

Bu gölge Efken Karaduman'a aitti.

Alnımın yeniden yanmaya başladığını hissettiğimde artık hareketlerime engel olamıyordum, bedenimin dışında durmuş benden bağımsız akıp giden tepkilerimi izliyordum. Görüntü birkaç defa kaydı; bir modern görüntüsü içinde ilerleyen o kız oldum, bir kutsal mavi elbisesinin içinde ilerleyen o kadın... Birbirine girip bozulan o görüntü sonunda yaldızlı gibi parlayan bozuk duvarın önünde durduğumda normale döndü ama ben bedenimin iplerini elime alamadım. Elimi uzatıp duvara doğru yaklaştırırken, hiyeroglif bir dilin kullanıldığını fark etmem çok uzun sürmemişti. Bir an gözlerim elime kaydı, uzun parmaklarıma sarmaşıklar gibi çizilmiş dövmeleri gördüm, her biri duvardaki dilde kullanılan sembollere benziyordu.

İşaret, orta ve yüzük parmaklarımın tırnak bitimindeki ters duran siyah hilâllere bakarken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Geçmiş parmaklarıma bulaştığı an, o dövmeler yeniden açığa çıkarak bana kim olduğumu anlatmak ister gibi kendilerini gözüme sokmuşlardı. Tırnaklarımın iç diplerinde hilâl şeklinde kan lekelerinin olduğunu fark ettim, daha sonra o mistik görüntüden ayrılan gözlerim duvarın bütününü kavradı ve ruhumdan bir domino taşı çekildi; şimdi ruhum geriye, geçmişe doğru hızla yıkılıyordu.

Diğer elimi de kaldırıp duvardaki dili iri gözlerle izlerken bilinçsizce avuç içlerimi duvarda dolaştırmaya başladım. Avuçlarıma kına gibi bulaşan kiremit rengi tozu hissediyordum ama aldırış etmiyordum, altın gibi görünen ama kızıl renk bulaştıran duvardaki sembollere çıldırmış gibi dokunuyordum.

"ES atnācu," dedim bilinçsizce. *Ben geldim.*

Ve yeniden bağırdım.

"ES atnācu!" *Ben geldim!*

Duvara delirmiş gibi sarılmak ister gibi dokunurken Efken'in bana doğru atılacağını hissettim ama Crystal sırtımın önünde bir duvar gibi durup, "Sakın engel olma!" diye hırladı.

"Kur tu esi?" diye sordum çaresizce. *Neredesin?* Elbisem ayaklarıma değiyormuş gibi hissediyordum; hatta belki de artık ne modern kıyafetlerim ne de elbisem vardı, ilk defa böylesine çıplaktım. "Kur tu esi?" *Neredesin?*

"Medusa," diye fısıldadı Efken, istese Crystal'i püskürtüp beni omuzlarımdan sarsarak kendine doğru çevirebilirdi ama yapmadı. İbrahim'in ve Crystal'in sessizliğini dinlerken sadece sembollere bakıyordum. Dil, sanki bana aitmiş, benim buraya bıraktığım bir izmiş, belki de içimde kalmış bir izmiş gibi bana kendini fısıldadı.

Sembollerden birine dokunup, "Buz," diye fısıldadım, parmağım dehşetle diğer sembole gitti, sembole uzun uzun bakıp, "Mar," diye mırıldandım. Crystal etten bir duvar gibi beni hem Efken'den hem de tüm dış etkenlerden korumaya çalışıyordu. "Kalp. Kalbim."

Birden durup bir adım geri çekildim ve kafamı kaldırdım.

Bütüne baktım.

"Kalbim donsa da ruhum seni hiç unutmayacak," diye fısıldadım. Semboller, sanki doğru okuyormuşum gibi zihnimde uğuldadı ve devam etmemi ister gibi bütüne bakmam için beni zorladı.

"Valdnieks," diye fısıldadım. *Hükümdar.*

"Vilkacis," dediğimde Efken'in garip bir hırıltı çıkardığını duydum ve bağlantı yavaşça kopmaya başladı. *Kurt adam.*

"Vilku Valdnieks." *Kurt Hükümdarı.*

Efken'in boğazından kopan hırıltıyla birden ona doğru döndüm. İbrahim yerde yatıyordu, o an onun baygın olduğunu anladığım andı ama bir anlam yükleyemedim. Crystal tam önümde durmuş, bacaklarını saldırıya hazır bir pozisyonda ayırmış ve bedenini aşağıya doğru çekerek zıplamaya hazır hâle getirmişti. Efken'e düşmanca bakıyordu ama Efken sadece derin nefesler alarak bana bakıyor, göğsü körük gibi inip kalkarken gözleri bu kez mavi değil, yıldırım beyazı bir ışıkla hafifçe parıldıyordu.

"Efken," diye fısıldadım ikilemde kalmış gibi.

"Karaduman," dedi Crystal sert bir sesle. "Boynunu koparmamı istemiyorsan, gözündeki floresanı kapat."

"Deniyorum," dedi Efken dişlerinin arasından.

"Deneme, yap şunu. Kızdan uzak dur." Crystal birden bana doğru dönünce olduğum yerde irkilerek sırtımı duvara yasladım ve kabartmalar sırtımı okşadı. Crystal'in alev gibi yanan gözlerinin ortasındaki elips incecik olmuştu. "Bir şeyler hatırladığını söyle. Yoksa ikisinin dost mu düşman mı olduğunu asla anlayamayacağım ve biraz daha devam ederse birini parçalamak zorunda kalacağım."

"Saçmalama," dedim dehşet içinde.

"Gözlerini gördün mü sen onun?" diye hırladı Crystal, ardından tıslar gibi bir ses çıkararak Efken'e döndü. "Normal olmadığını kendisi de kabul ediyordur."

"Onların zaten kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum sakince, oysa kalbim korkuyla patlayacak gibi çarpıyordu.

"Biliyorum," dedi Crystal, hâlâ saldırı pozisyonundaydı. "Ama senden duymadığım her bilgi asılsız ve çöptür." Omuzları düştü. "O yüzden lütfen Mahinev, beni hatırla, bizi hatırla, kim olduğunu, neden burada olduğumuzu hatırla. Bu iki adamı hatırla." İbrahim'e baktı. "Gözlerimi görünce bayılacak kadar ödlek olsa da o da normal değil."

Efken bir an için kafasını geriye doğru atınca Crystal de ben de irkilerek ona doğru döndük. Kafasını öyle hızlı bir şekilde geriye ve yukarıya doğru salladı ki yüzü bile buğulu gibi görünmüştü. Sonunda, "Crystal," dedi boğuk bir sesle. Tavana bakıyordu. Sadece tavana ve boynundaki tüm damarlar patlayacak gibi dışarı bükülmüştü. Birden başını sağa sola doğru eğerek boynunu kıtlatıp, gümüş gibi parlayan mavi gözlerini Crystal'e dikti. "Bir kez daha ona yaklaşmama engel olursan, çıngıraklı kuyruğunla yahni yapar, zehirli suyu sana içiririm."

Crystal'in onca zaman sonra ilk kez bir adım geri attığını gördüm, sertçe yutkunduğunu duydum.

"İbrahim," dedi Efken ağır, mekanik bir sesle. "Uyan."

İbrahim'in yerde kıpırdayan parmağını gördüm, ardından bedeni yavaşça kıvrıldı ve kafasını kaldırıp gözlerini ağır ağır açtı. Dudaklarına ölümcül bir gülümseme yayıldığında, o sinsi tebessüm kanımın kar kristalleriyle dolmasına neden oldu. Boğazından gelen o kıkırtı, bir sırtlanın avının etrafında attığı ölümcül alayla kaplı kahkahayı anımsatarak tüm tapınağa yayıldı. Her yere yankısı değdi, her yere ölüm bulaştı.

Efken birden başını önüne eğdi. Sanki tüm bağlantısını kesti ve birkaç saniye sonra kafasını kaldırdığında hâlâ sert baksa da alaycı ve ölümcül gözler artık orada değildi.

İbrahim'in bilincinin yeniden kaydığını ve ondan koparak karanlığa battığını gördüm. Yeniden baygındı ama artık olan her şey hafızamdaydı.

Artık her şey olabilirdi. İnanç tüm zerreme yayıldı ve bana esas kimliğimle, esas dünyayla, esas olan her şeyle karşılaşma fırsatı tanıdı.

Crystal, "Buradan çıkalım mı?" diye sordu bana doğru dönerek, gözlerinde gördüklerime tutunarak başımı salladım. İbrahim kendine gelirken geçitlerden birinde ilerliyorduk, az önce olanlar zihnimde bir çarmıh varmış da görüntüler o çarmıha gerilmiş gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. Avuçlarımı kaldırıp avuç içlerime gömülmüş kızıl tozlara baktım, Efken'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakamadım. Kalbim karman çormandı.

Kalbim donsa da ruhum seni hiç unutmayacak. Mar bedenim kurusa da bir faninin derisi senin aşkını taşıyan bana, yeniden kılıf olacak.

İşte yazan tam olarak buydu. Devamını o an getiremesem de kelimesi kelimesine buydu.

Ve artık tıpkı Efken gibi, İbrahim'in de normal olmadığını biliyordum.

Crystal ve benim gibi olmasalar da biliyordum ki onlar da bir şeydiler.

Babaannemin burada bulmamı istediği şeyin sadece sembollerin içine gizlenmiş kelimeler olduğunu sanmıyordum. Burada başka bir şey daha vardı. Bilmece gibi zihnime oturanlardan daha farklı bir şey. Efken ile İbrahim, biraz önce olanlardan bihaber gibiydiler, sadece İbrahim, Crystal'den on adım kadar uzaktan yürüyor, bazen irkilerek ona doğru bakıyordu.

Sonunda İbrahim, "Bayan," dedi Crystal ile göz kontağı kurmamaya özen göstererek. "Umuyorum az önce kontakt lensiniz falan kaymıştır."

Crystal cevap vermedi.

"Zaten şekerim düştüğü için bayıldım, gözünüzle alakalı bir durum mevzubahis değildi."

"O sembolleri çözebildin," dedi Efken sessizce yanımda yürürken. "Okuyabildin, değil mi?"

Crystal hâlâ temkinli gözlerle onu süzüyor, muhtemelen ne konuştuğumuzu da duyuyordu. Başımı salladığımda Efken'in bendeki bakışlarının daha da derinleştiğini hissettim. Sorular zihnini tırmalasa da bunu bana yansıtmadı.

"Döndüğümde Semih denen orospu çocuğuyla ilgilenmem gerekmeyecekmiş gibi bir de şimdi senin daha önce görmediğine emin olduğum ama çözdüğün o dille bağlantının ne olduğunu düşünüp duracağım," dedi açıkça. "Kafamı sikmekten çok hoşlanıyor olmalısın ifrit."

"Kafası sikilen tek kişi sen değilsin," dediğimde, dudaklarımdan dökülen küfrü şaşkınlıkla karşıladı. "Beni buraya boşuna göndermedi, başka şeyler de olmalı."

"Sembollerin ne anlama geldiğini anlıyorsun, bu boş değil," dedi Efken mesafeli bir sesle. "Neleri çevirdiğini söylersen belki biz de sana yardımcı olabiliriz."

Bilmece gibi iki cümle dışında elimde var olmuş bir şeyler yoktu. Letonca kelimeleri de hatırlayınca kaşlarım çatıldı ama dudaklarım aralanmadı. Efken'in ifadesi her ne kadar kabuk bağlayan bir yara gibi soğukluk ve öfke bağlasa da sanırım yaşadıklarımın ağırlığını göz önünde bulundurarak tek kelime etmemeyi seçti.

Yoğun bir kalp çarpıntısıyla sol tarafıma doğru baktığım an bir kilisenin çift kanatlı kapısını anımsatan o kapıyı gördüm, kapının üzerinde vitray cam vardı. Cam ve hakiki taşların birbirinden ayırt edilmeksizin bir bütün oluşturduğu cama baktım. Yakutlar ve elmaslar göze çarpıyordu ama gerçekler miydi bilmiyordum. Kurşunlarla birbirine tutturulmuş cam ve taşlara baktığımı fark eden ilk kişi Efken oldu çünkü camın üzerindeki ışıltılı taşlar yüzüne yansımıştı. Gözlerini kısarak cama baktı.

"Yine kendini tutamayıp gideceksen bu kez bensiz gitme," dedi Efken kısık sesle, sesinde tehdit yoktu, sadece bana karşı hissettiği apaçık belli olan, derinden gelen bir endişe vardı.

"Kalbim oraya yalnız girmem gerektiğini söylüyor," dememle kaşlarını öfkeyle çattı ve kaşının üzerindeki dikiş izinin bir çukur gibi derinleştiğini gördüm.

"Sana bensiz gitme diyorum." Gözlerinde öfkeyle büyüyen alevlere içimi sarmış buzdan bir ifadesizlikle baktığımda dişlerini sıktı. Mavi gözleri ateş gibiydi. Sanki ona bakıyordum ve gözlerinde yanan ateş, benim göz bebeklerimin karanlığında yanmaya başlıyordu. "Laftan anlamayacaksın, değil mi? Her şeyi tek başına yapacaksın diye bir şey yok. Sok şunu kafana."

"İstersem dünyayı bile tek başıma yakarım. Senden de izin almam." Duraksadığını hissettim. "Beni ya dışarıda beklersin ya da gelip burnunu sokarsın. O güzel burnun bir kez daha bir şeyleri yarım bırakmama neden olursa onu tek yumrukta kırarım. Bu ihtimali de göz önünde bulundur Yıkım Getiren."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından. Crystal bizi izlese de sessizdi, tepki vermiyor, sadece sakin gözlerle bizi izliyordu. İbrahim ise elindeki haritayı sanki ağır bir şeymiş gibi tetikte bir şekilde tutarak Crystal'e bakıyordu. Sanki Crystal ona saldırırsa, Crystal'i haritayla püskürtebilmesi mümkünmüş gibi...

"Tehdidi senin gibiler uygular, ben yapmayacağım hiçbir şeyi yaparım diye boş vaatlerde bulunmam," diye homurdandım.

"O dilini!.."

"Ee? Acı biber mi sürersin dilime?" diye sorarak üzerine doğru bir adım attım ve kafamı kaldırıp ona meydan okuyan gözlerle baktım. "Söyle, ne yaparsın dilime?"

"Beni zorlama."

"Zorlarsam?" diye sordum üzerine doğru bir adım daha atarken. "Hadi, ne yaparsın? Küfür mü edersin? Yoksa her seferinde şaka olarak söylediğin o cümleyi gerçeğe dökersin ve bir çarparsın bir de duvardan mı yerim?"

"Fazla olmaya başladın." Ölümcül mavi gözler gözlerime bir bıçak gibi girse de korku yoktu, içimde heyecan dışında başka hiçbir duygu kanamadı. "Anlıyorum gerginsin ama o zehirli dilini dışarı çıkarıp durursan işler değişecek." Sakin bir suratla ifade ettiği her şeyi göz ardı ederek tam karşısında dimdik durdum.

"Söyle, zehirli dilime ne yaparsın?"

Bir fırtına gibi esti. Çenemi kavramasıyla havaya kaldırması, akabinde dudaklarının dudaklarıma büyük bir baskıyla çarpması bir oldu. Zemindeki kumla beraber havaya kalkan şaşkınlığı hissettim. Gözlerim açıktı, onun gözleri de... Beni birden sırtım vitray camlı kapıya gelecek şekilde çevirip, çenem hâlâ onun parmakları arasındayken kapıya yaslayarak sertçe öpmeye başladı. Öyle sert öpüyordu ki, kalp atışlarım tapınağı başımıza yıkacak büyüklükte bir depremin yerden gelen derin sarsıntısıymış gibi şiddetle çarpmaya başlamıştı.

İbrahim, "Ben de tam olarak bunu bekliyordum," dedi hayretler içerisinde. "İnanır mısın saniye bile tutmuştum."

Efken beni yalnız olmamamızı, bir tapınakta olmamızı ve birçok şeyi umursamadan şiddetle öpmeye devam ederken ne yapacağımı bilmez hâlde öylece durmuş yüzünü izliyordum. Kafamı cama yasladığında ve öpüşü içimi altüst edecek düzeyde derinleştiğinde ellerim saçlarına kaydı; saçlarını avuçlarken öpüşüne beceriksizce karşılık vermeye başladım. O beni öptükçe, hisler bir mürekkebin kâğıda siyah damarlar misali yayıldığı gibi içime yayılıyordu.

Mumun fitili kısaldı, ateş biraz daha yükseldi ve duvarlarda titreyen gölgeler devleşti. Bu tapınaktaydım, bu tapınağa ait bir kadındım, bu tapınağın zemininde çıplak ayaklarla yürürken elimde hep kutsal bir kitap olur, konuştuğum dil herkes tarafından biliniyor diye duvarlara kendi var ettiğim dile ait semboller kazırdım. Her bir sembol bir kelimeydi, hepsini gecelerimi günüme katarak, duvarların önünde saatlerce durup kimsenin anlayamayacağı şekle nasıl sokacağımı düşünerek geçirirdim. Hatırlıyordum. Paslı, kan

kokan, ciğerime kum doluyormuş gibi hissettiren oldukça eski bir anıydı. Parçaları kayıptı ama önemli parçalardan biri işte tam şu an hafızamda duruyordu.

Onu seviyordum.

O zamanlar, anılarımda yanımda olan adamı seviyordum. Onun için ölecek kadar seviyordum. Ona dair ettiğim her yemini, duvarlara işleyecek kadar çok seviyordum. Parmaklarımı uyuşturan bir yetenekle her hissi duvarlarına kazıdığım bu tapınak, aynı zamanda soyum, korumak için var edildiğim ırkım için ibadetlerimi gerçekleştirdiğim tapınaktı. Kızıl Yaka'ya sürgün edilmiş, tapınaklarını burada inşa etmiş soyumun asıl yurdu Mavi Yaka'ydı. Mavi Yaka'ya kaçak yollarla gidebiliyordum, ormanda topladığım, parmaklarıma batıp kanatsa da beni zehirlemeyen beyaz yılankökünün dikenlerini hatırlıyorum. Karahindibaya benziyor, üflesem dağılacak ama dikeninde özüm var, kristal gibi uçuşan taneciklerinde bir insanı öldürecek güç gizleniyor.

Efken beni öptükçe anılar birken on oldu, onken yüze doğru yükseldi.

O adamın yüzünü hatırlayamıyordum. Köknarların arasından bana gelişini hatırlıyordum, kudretini ve gücünü, gölgesinin heybetini, sıcaklığını ve ona sığındığımı... Ondan güçlü olduğumu bilirken bile ona sığınınca güvende hissettiğimi hatırlıyordum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar taşmaya başladı. Efken durmadı, beni sertçe öpmeye devam etti.

O adamın yüzünü görmek istedim. Hatıralarım derinleşti, bir kuyunun içine usulca inmek yerine birden düşmüştüm çünkü halatım kopmuştu; şimdi o kuyunun karanlığındaydım ve anılar o kuyunun içinde beni bekleyen canavarlar gibiydi.

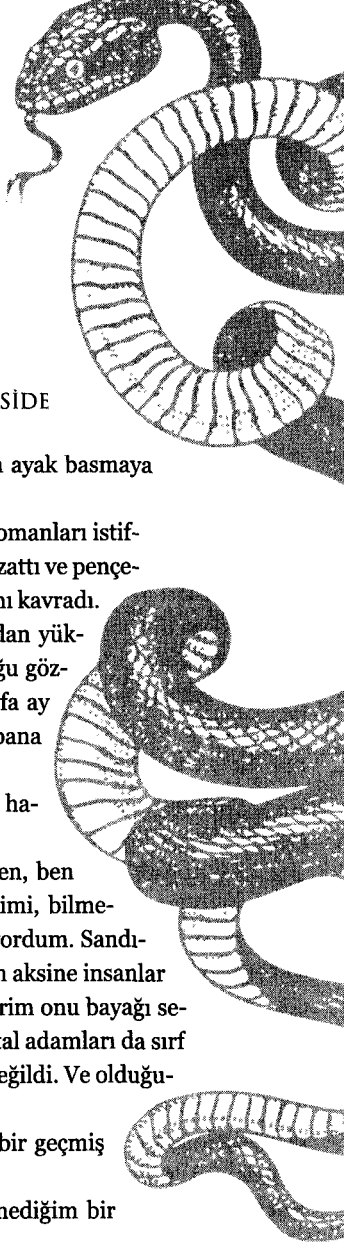
Gözyaşlarım parmaklarına akmış olacak ki birden durdu ama gözlerimi açamadım. Ne zaman kapattığımı bile hatırlayamıyordum. Yanaklarımdan yavaşça süzülen gözyaşlarını büyük parmaklarıyla silerken, "Gözlerini aç," dedi, keskin bir emir gibi içime batan sesine karşılık vermeyeceğimi sansam da gözlerim usulca aralandı.

Onu bir an için kendisi gibi değil, ona çok benzeyen bir yabancı gibi gördüm.

Saçları daha uzundu, mavi gözleri daha sıcak bakıyordu, dolgun dudakları düz bir çizgi şeklindeydi ve modern görüntüsü yerini bir şövalyenin, kıdemli bir askerin görüntüsüne terk etmişti. Zırhının demirinin soğukluğunu bile hissettim. Ürperdim, kirpiğimde asılı kalan son gözyaşı damlası da yanağıma düştüğünde, artık o görüntü dağılmıştı.

Karşımda yeniden Efken Karaduman vardı.

Ama ben artık onun kim olduğunu biliyordum.

6. ŞİFA

AS EVERYTHİNG UNFOLDS, ONE THE INSİDE

Okyanusun dibine, kafam suyun dışındayken ayak basmaya çalışmak gibiydi.

İçimde sakladığım, dibinde okuduğum romanları istiflediğim geçmişim, ellerini nefes boşluğuma uzattı ve pençelerini altında sakladığı parmaklarıyla boğazımı kavradı. Mavi bir uçurumun en dibindeki kayalıklardan yükselen tozlar, mavinin ve yeşilin tabiat kurduğu gözlerini griye boyamıştı. Yıllar önce onu ilk defa ay ışığının altında gördüğünü hisseden kalbim, bana bir hatıra daha sundu.

Ay ışığının altında beni izleyen gözlerini hatırlıyordum.

Birbirine devrilen günler zamanı çizerken, ben onunlaydım. Onunla ilgili birçok şeyi bildiğimi, bilmesem de yavaşça öğrenmeye başladığımı sanıyordum. Sandığım gibi değildi. İnsanları sevmiyordu, bunun aksine insanlar onu bayağı seviyordu. En azından hemcinslerim onu bayağı seviyor gibiydi. Karanlık ve çekiciydi, bazen aptal adamları da sırf bu tanıma uyduğu için severiz. Ama o aptal değildi. Ve olduğunu sanmaya başladığım adam da değildi.

Onun Nigin'iydim çünkü bizi bağlayan bir geçmiş vardı.

O benim yıllar önce, zamanını bile bilmediğim bir zamanda sevdiğim adamdı.

Hatırladım.

"Seni bu karta benzetiyorum," diye fısıldayışını hatırladım, ay ışığı esmer teninde yakamoz gibi parlıyor, siyah saçlarının üzerinde gümüş parıltılar oynuyor, rüzgâr kokusunu ciğerlerime taşıyordu. Kokusu aynıydı.

Parmaklarının arasında tuttuğu kartı havaya kaldırdı ve arkasında ay ışığı kalan kart karanlık bir şekilde karşımda belirdi.

Azize kartı.

"Sen de benim sessiz, bilge, güçlü Azize'msin."

Uzandığımız çimler henüz kar tutmamıştı, karta bakarken gülümsediğimi hatırladığımda içim acıdı.

"Sana bu kartı bırakıyorum," dedi ve işaret parmağının önde, orta parmağının arkada durarak aralarında tuttuğu kartı yüzüme doğru yaklaştırdı. "Ne zaman bu karta baksan, Azize'm olduğunu hatırla."

Hatırlıyordum.

Daha da acısı, o bunu hatırlamıyordu, sadece ben hatırlıyordum.

Çaldığımı sandığı o kartın bana onun tarafından emanet edildiğini, bir zamanlar onu yüreğimde kan gibi yükselen bir aşkla sevdiğimi, bir zamanlar onun da beni Azize'si olarak kabul ettiğini hatırlıyordum. Çok acıydı çünkü o, tüm bunları hatırlamıyordu.

Ve o yemini anımsadım, kan gibi süzülerek aramızda ilerleyen sessizlik yeminini. Karşımızdaki her şeyi hatırlayana dek, hiçbir şeyi ona söylememek zorunda olduğumuz yeminini. Yoksa ona her şeyi tamamen, kalıcı olarak, sonsuza dek unutturacağımız konusunda bizi uyarıp ettirdikleri yemini. Yemin bir ninni gibi zihnimde döndü ama ağzımı açamadım. Sadece ağladım.

Bu yemini ne zaman, neyi göz önünde bulundurarak verdik hatırlamıyordum ama ağladım.

Ve ben ağlarken, Crystal'in bir şeyleri hatırladığımı bildiğini biliyordum. Ruhuma dokunan parmaklarını hissettim, zihnime kendi sesinden teselliler bıraktı, onu yok saydım ve Efken'e bakarken akan gözyaşlarımı tutma gereği duymadım.

"Ne oldu?" diye sorarken sesindeki o buz dağı yıkılır gibi oldu.

"Hi-hiç," diye fısıldadım, kekelemem dikkatinden kaçmadı. Ellerini yüzümden iterken bana bakmaya devam ediyordu. Cama doğru dönüp, "Tek başıma gireceğim," dedim ama sanki benimle beraber tüm dünya titriyordu. İçimde sıkışan bu gerçeği çığlıklar eşliğinde haykırmak, onun yakasına yapışıp ben çalmadım, bana sen verdin diyerek ağlamak, o zamanlar aramızda neler geçti tamamını bilmek istedim.

Sanki beni ağlatan buymuş gibi, "Tamam," diye kabullenmesini beklemiyordum.

Belki de Asale'si olmamın sebebi, bir zamanlar Azize'si olmamdan.

Belki de içinde bir yerlerde bana karşı açtığı ama kazanamadığını kendisine bile zor itiraf ettiği savaşın esas nedeni buydu.

Belki de bu dünyada kötü bir gölge olduğunu bilsem de ona karşı koyamayışımın esas nedeni, geçmişten gelen o bağdandı.

Gözleri gözlerimdeyken usulca ışıldayınca panikledim, bunu gören İbrahim sanki az önce yazıtların önündeyken onu uyandıran Efken değilmiş gibi irkilerek yerinde zıpladı. "O neydi?" diye sordu, sesinde gerçek bir korku vardı. "Gördün mü?" Crystal'i sarstı. "Gördün mü sarı kadın? Gözüyle selektör yaktı, gördün mü? Yansıma mıydı?" Crystal öfkelenerek kolunu sertçe geri çektiğinde bile uslanmayan İbrahim, bu kez ellerini yüzüne örtmüş, "Allah'ım ne olur bugün herkes kontakt lens takmış olsun, Efken'in lensleri de küçükken giydiğim spor ayakkabıların tabanındaki ışıklar gibi parlayan türden lenslerden olsun. Ne olursun," diye yalvardı.

Crystal, "Doğru gördün," dedi sonunda sertçe. İbrahim olduğu yerde donup kaldı, daha sonra sırtını duvara yaslayıp gözlerini kıstı. "Belki bunu bize Efken'in kendisi açıklamak ister."

"Efken, kontakt lens de darling, hadi söyle ona."

İçim hislerle bulanıyordu. Efken sadece, "Bir göz yanılsaması," dediğinde Crystal burnundan sert bir nefes vererek alayla güldü. Efken gözlerini kısarak ona baksa da İbrahim rahatlamış gibi görünüyordu.

"Her halükârda bu dünyada inandığım tek ve yegâne insan, aşkım, paşam, sevdiğim kişi, belalım, delalım, canım, cananım, tabii ki de ışık yansımasıydı, inanmadım ben bu kadına."

Düşünceler başımı döndürürken kapıya uzandım ve açtım, Efken arkamda kalmayı kabullenmişti, gelmeyeceğini bilmenin getirdiği rahatlıkla içeri süzüldüm ve bir kilisedeymişim hissi veren geniş salon önümde uzandı. Ahşap bankların arasında yürüdüğüm sırada kapının arkamdan kapandığını duydum ama aldırış etmedim.

Büyük, beyaz bir kadın heykelinin altında tabutu anımsatan cam bir kutu vardı. Cam kutuya doğru ilerledim. Bir şeyin çağrısına kulak vermem gerektiğini hissetmiştim ve o çağrının çıkış noktası kristal gibi parlayan cam kutuydu.

Cam tabut kutusu...

Kutunun önüne kadar ağır adımlarla geldikten sonra gözlerimi kutunun içine çevirdim. Saatin ibresi bir adım daha attı ama zaman, bu adımı reddedercesine geriye sarmaya başladı. Sanki tüm zamanların içinden geçtim. Sanki tüm zamanlara izim değdi. Tüm zamanlarda bir parçamı bıraktım, tüm zamanlardan bir parça oldum.

Yılanın ölü, belki de donmuş olan vücudu oradaydı, cam tabutun içinde hoş bir kıvrımla öylece yatıyordu. Onunla aramda bir ip uzadı sanki, o ipin bir ucu göbek deliğimden içeri girdi, diğer ucu onun zehirli diline dolandı.

Gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. O benden bir parçaymış, o benim anılarımın devamıymış gibi hissediyordum. Anılarımdan bir parçayı bulmuştum, diğer parçaları ne zaman bulacaktım bilmiyordum ama bu bulduğum beden, en az bulduğum anı kadar değerliymiş gibi hissediyordum.

Heykelin arkasındaki kızıl-turuncu tonlarındaki vitray camın arkasından bir karartı geçtiğini fark eder etmez gözlerimi bedenden çekip cama sabitledim. İçime kademsiz bir hissin sürüklenerek yerleşmesiyle beraber bir adım geri çekilip zemine kulak verdim. Kum zeminde yürüyen birinin ayak sesi zor duyulurdu ama o an, bir başkasına ait kalp atışlarını bile duyabileceğim kadar konsantre olduğum bir andı.

Tüm sesleri duyabileceğim bir andı.

Gözlerim yeniden cam tabuta kaydı, cam tabutun içindeki yılan bedeninin etrafında zümrütler, yakutlar, kristaller ve elmaslar vardı; muhtemelen hepsi gerçekti. Bir yabancının bulması takdirde kolayca girebileceği bu tapınakta bu kadar değerli taşların olması normal miydi? İçimde biriken huzursuzluk duyularımı etkilemiş gibi gözlerimi kısmamla, camın arkasında ilerleyen silüetin netleştiğini gördüm. Bunu yadırgamadım, o an olması gereken oluyordu, o an içimde sürüp giden karmaşanın nedeni olan o Mar, gücünü benimle paylaşıyordu. Çığlık atıp kaçabilir, saklanabilir, ağlayabilirdim ama hiçbir şey yapmadım. Sadece gücün varlığına inandım ve o da beni kuşattı.

"Vay canına, beni görüyor musun?" Bu soru gırtlağında hâlâ sigara izmaritleri gömülü duruyormuş gibi boğuk çıkan bir sese aitti. "Enerjin ne kadar da dikkat çekici. Bir Kanbaz değilsin, öyle değil mi? Kanbazlar sadece et parçası gibi kokar." Derin bir nefes aldığını duydum. "Sense bir elmasın üzerindeki pahalı kristaller gibi kokuyorsun."

Göz ucuyla arkama doğru baktım, kapıdan metrelerce uzaktaydım. Efken bir aptal değilse kapıyı açıp içeriye bakabilirdi, geç kaldığımı düşünüp beni merak edebilirdi ama Crystal'i göz önünde bulunduracak olursam, muhtemelen her şeyi hatırlamamı istediği için Efken'in ânı bozmasına engel oluyordu. Beni koruduğunu düşünürken aslında beni küf kokan bir tehlikenin kollarına ittiğini bilse ne hissederdi?

Vitray camın içinden sanki şeffafmış, bir bedeni yokmuş gibi geçerek karşımda beliren uzun boylu, zayıf ve sivri çeneli siyahi adamı gördüğümde, kalbim korkuyla kasıldı. Çığlık atma dürtüsüyle kabaran boğazıma rağmen durup adama dikkat kesildim. Üzerinde eski çağlara kolayca ayak uydurabilecek bir takım, takımının üzerinde de iplerini boğazının biraz altında bağladığı pelerini vardı. Az önce bir adamın camın arkasından bir hayalet gibi

geçmiş olmasının dehşeti kanımın bile dehşete düşmesine neden olmuşken, ben nasıl bu kadar ifadesiz, sessizdim?

"Bana ait olan birkaç zümrüt parçasını alıp gideceğim şekerim," dedi adam mizah dolu bir tebessüm ve sıcak bir ses tonuyla. "Zorluk çıkarmayacağını umut ediyorum. Bu kadar yüksek enerjili genç, seksi ve güzel bir kadının böyle bir çöküntünün içerisinde işi ne?" Bir adım atınca kaşlarımı çatarak düşmanlığı giyinen kızıl gözlerimi yüzüne diktim. Dilini şaklatıp, "Bir koruyucu olamazsın, Kanbaz değilsin," diye tekrarladı, anlamını bilmediğim kelimeye değil, onun bana olan bakışlarına odaklanmıştım. Cambazlıkla parlayan iri zeytin karası gözlerini cam tabuta çevirip, "Ah Marların Çöldeki Serabı," diye iç çekti. "Ölün bile görkemli, gösterişli görünüyor. Seni görmek için kalan ömrümden iki bin yılı gözden çıkarırdım."

İki bin yıl mı?

Tekrar kapıya baktığımı fark ettiği an, "Seni duymazlar," demesini beklemediğim için dişlerimi gıcırdattım. "Dilsiz misin Ahu Güzel?" diye şakıdı. "Kapıya basit bir çöl mührü bıraktım. Dışarıda garip dostların olduğunu biliyorum." Sivri burunlu pabuçlarının yere emanet ettiği adımları izlemeye başladığımda kalbim sıkışıyordu. Cam tabutun olduğu platforma çıkıp tabuta doğru yürüdüğünü görünce boğazımda birikmiş bir hırıltı gibi dışarı kopan öfke onu duraksattı.

"Tabuta yaklaşmam seni rahatsız mı etti canım?" Hilekâr gözleri beni baştan aşağıya süzdü. "Ne kadar da eşsiz bir güzellik. Tıpkı elmas gibi."

"Sen kimsin?" diye sordum sonunda, sesimdeki sertliği duyunca kaşlarını kaldırıp iki elinin avuçlarını birbirine yasladı ve ciddiyetle bana baktı ama gözleri hâlâ hilekârdı.

"Ben Gabriel," dedi ve eski zamanlara ait bir reveransla beni selamladı. "Lütfen beni mazur gör leydim, sana kendimi tanıtamadım. Ama şimdi izin verirsen zümrütlerimi de alıp çekip gideceğim. Gittiğim an mührü kaldırırım." Kapıyı işaret etti. "Malum, kapıyı mühürledim, arkadaşların da şu an şiddetli bir tartışmanın ortasında gibi geldi bana."

Tam tabuta doğru dönüyordu ki zihnimdeki kızıl gözlerin sahibi kirpiklerini kaldırıp düşüncelerimin arasından uzanarak adama baktı. Dudaklarım aralandığında biri bana, diğeri geçmişime ait iki ses ağzımın içinden zehirli bir ok gibi fırlayıp zamana saplandı.

"Sana geldiğin çöllerdeki kızgın kumları yalatıp tükürmene izin vermeden hepsini yuttururum." Gabriel bir an donup kaldı. Gözlerim otomatik bir şekilde onun gözlerini kavradı. "Sıkıyorsa, dokun."

"Sen bir Mar'sın?" dedi sorar gibi.

"Evet Çöl Cadısı," dedim bilinçsizce, sanki biliyor, sanki onu tanıyor, sanki onu aşağılıyor gibi. "Ömründen iki bin yıl feda etme konusunda ciddi miydin? Test etmek istiyorum."

"Siktir, sen..." diyordu ki arkamdaki kapının öne doğru devrilerek yıkıldığını kapı daha yere çarpmadan hissettim. Vitray camlar hızla parçalara ayrılarak salona dağılmaya başladığında, İbrahim'in dudaklarından sesli bir çığlık koptu ve çığlığı takip eden gürültülü bir çıngırak sesi oldu.

"Evet," dedi Crystal ateşten bir bayrak gibi dalgalanan saçlarıyla. "Ve buradaki tek Mar o değil."

"Çıngıraklı yılan ha?" Gabriel kaşlarını kaldırarak Crystal'e baktıktan sonra, "Seni durdurmak benim için çocuk oyuncağı evlat, bana bulaşma. Alacağımı alır yoluma bakarım. Yıllar önce Kanbazlara bırakıp gittiğiniz bu tapınakta hak iddia ediyor olamazsınız," dedi, hâlâ alaycı bir yanı olsa da gerildiğini görebiliyordum.

Gözlerim Efken'i aradı, yıkılan kapının ardında Crystal ve İbrahim dışında kimse yoktu. Bir saniye sonraysa, Gabriel'in önünde durduğu vitray camlar yıkıldı ve Efken cam kırıklarının arasından bir gölge gibi çıkarken kolunu açıp Gabriel'in boynuna sardı, cam kırıkları Gabriel'in başından aşağıya yağmur gibi yağdığında artık Efken'in kolu kapanmış, dirseği sıkı bir şekilde Gabriel'in çenesinin altından dışarı doğru bir bıçak gibi sivrilmişti. Gabriel bir an için nefessiz kalıp elini geriye doğru atmaya çalıştı ama içimde yükselen alevlere karşı koyamadım ve "Apstājies!" diyerek durmasını emrettim, Gabriel'in eli havada asılı kaldı, gözlerinin etrafında beliren altın rengi bir haleyle bana doğru baktı.

"Çöl engereği," dedi Gabriel dişlerinin arasından. "İki bin yıllık ömrüme bedel güzellikteki elmas yılan."

Gabriel'in cümlesi, derin bir sessizliğin sağanak gibi üzerimize yağmaya başlamasına neden oldu. Efken onu daha sıkı kavrayınca, "Ne kadar da güçlüsün," dedi şaşırmış gibi, "ama senin bir Mar olmadığına yüzde yüz eminim. Oldukça sıcaksın."

"Tek bir hamleyle boynunu kırabilirim, yerinde olsam sakince dururdum," dedi Efken dişlerinin arasından ama bu Gabriel'i sadece güldürdü.

"Çocuğum, çocuğum diyorum çünkü muhtemelen benden onlarca yaş küçüksün. Bir Çöl Cadısı'nı öldürebileceğini sanmak ne büyük ahmaklık. Sen boynumu kırsan, ben sadece üç saniye nefessiz kalırım." Gabriel, cümlesini bitirmesiyle algılayamadığım, harfleri bile oturtamadığım bir dil kullanarak bağırdı ve Efken'in kollarının arasından bir duman gibi kolayca süzüldü. Birkaç saniye içinde Efken'den beş metre kadar uzaktaydı.

"Siz ne olduğu belirsiz karma sürü," dedi Gabriel avuçlarını havaya kaldırıp altın rengi bir halenin içinde gibi parlarken. "Bırakın zümrüdümü alıp gideyim, yoksa her birinizi çöldeki bir kum tanesine çeviririm." Gözlerinin bana döndüğünü hissettim, altın sarısı hale bir zar gibi gözlerini de örtmüştü ama bakışları tüm merakıyla üzerimde parlıyordu. "Sen o musun?" diye sordu. Ardından çenesiyle cam tabutu işaret etti ve zihnimin üzerine yıkılmaya başlayan o soru cümlesini tekrarladı: "Sen o musun?"

İbrahim, tüm anı bozmak istiyormuş gibi, "La ilahe illallah," dediğinde korkusu güçlü bir dalga gibi duvarlara yayılmıştı.

Parmak uçlarımda kıpırdayan elektriği, belki de ateşi hissettim. Sıcaktı ve tenimi ürpertiyordu. Gözlerim Gabriel'in gözlerindeyken Gabriel'in gözleri benden ayrılmayı seçerek Efken'e çevrildi. Efken'in elindeki büyük cam parçasını görünce kaşları öfkeyle çatıldı ve "Dövüşmek mi istiyorsun kötü çocuk?" diye sordu. "Yoksa elmasla mı ilgileniyorsun?" Başını benden tarafa yatırıp beni işaret ettiğinde Efken öfkeyle kaşlarını çattı. "Ben sadece zümrüdü istiyorum." İç çekti. "Ya da belki elması da istiyorumdur, tabii elmas o ise..."

"Kafanın derisini yüzeceğim," dedi Efken, ardından öyle hızlı bir şekilde Gabriel'e yöneldi ki, Gabriel'in etrafını saran hale bir cam gibi yarılarak dağılmaya başladı. Gabriel'in şaşkınlığı anlıktı, gözlerindeki koyuluklar arttığında göz bebeklerinin büyüdüğüne emindim ama kısa sürmüştü. Efken cam ile ona saldırınca, İbrahim de korkuyu bir köşeye bırakmış olacak ki Gabriel'in arkasından sokulup onu Efken'e doğru itti. Efken, camın keskin ucuyla Gabriel'in kulak boşluğuna bir yarık açtı, Gabriel titreyerek dizlerinin üzerine düştü. Yere damlayan kanın rengi siyahtı.

Crystal bir kedi gibi onlara doğru yürümeye başladığında, her bir adımında zehirli bir çıngırak sesi tapınağın duvarlarına siniyordu. Gabriel'in normal olmadığı kesindi, İbrahim'in ise bunu ilk kez yadırgamadığını fark etmiştim çünkü İbrahim korkusuzca Gabriel'i kısa siyah saçlarından kavrayarak kafasını kaldırdı. Tam da o anda, Efken de durmadı ve Gabriel'e bir yumruk geçirdi. İbrahim'in dudaklarında yine o sinsi, rahatsız edici gülümseme belirmişti.

Gabriel, "Kulağımın arkasını çizmen gerektiğini nasıl bilirsin sen iblis?" diye bağırınca, biri girdiğim transtan çıkmama neden olan bir tokat patlatmış gibi irkilerek Efken'e baktım. "Gücümün aktığı yeri nereden bilebilirsin ki?"

Crystal'in her bir adımıyla etrafa yayılan çıngırağın sesi artıyordu. Crystal, İbrahim'in yanında durup öne doğru eğildi ve yerde duran Gabriel'in

yüzüne akan ateş sarısı saçlarının arasından zehirli bir sesle fısıldadı: "Buradaki herkes senden daha güçlü seni küçük bedevi."

"Çıngıraklı yılan," diye tısladı Gabriel, "bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ödet." Crystal saçlarını Gabriel'in yüzüne sürterken sırıtıyordu. İbrahim'in yüzündeki ölümcül gülümsemenin de derinleştiğini gördüm. Efken gözlerini ayırmadan Gabriel'e bakıyordu.

Sanki şu an girdiği transın içinden kendini izliyor, hareketlerini engelleyemiyor, anılarımdaki o mavi gözlü adamın onu ele geçirmesine karşı koyamıyordu. Gabriel, Efken'in gözlerinde her ne gördüyse, harelerine hızla bulaşan korkuyu durduramadı. Dehşet, devamında paniği de beraberinde getirdi ve "Âdil, Şânil," dedi birden Gabriel yerdeki parmaklarını şaklatarak.

Rüzgâr saçlarımı uçuşturmaya başladığında, hızla inime gelen karanlığı algılamam zamanımı aldı. Gölgeler kırık camların arasından bir bütün hâlinde ahenkle gelmeye başladığında İbrahim'in sinsi gülümsemesi yüzünden silindi, bir an insana ait bir dehşetle, güçlü bir varlığa ait nefret arasında gidip gelen bakışları gölgelerdeydi. Gölgelerden biri Efken'in koluna dolandı, kara bir duman gibi kolunu sarınca Efken saplandığı transtan çıkıp kaşlarını çatarak dumana baktı. Bunu anlamlandıramıyor gibiydi, buna koyabildiği bir isim yoktu ama yine de sakindi. Elinde tuttuğu siyah kana bulanmış cam parçası yere düşüp iki farklı parçaya bölündüğünde ona doğru koşacaktım ki, duman kümelerinden bir diğeri bana doğru gelip kalın gövdeli bir yılan gibi bedenimi sararak beni olduğum yere mühürledi.

"Mahinev!" diye bir çığlık attı Crystal, çıngırağın sesi zamanı delip geçerken gölgeler ona da saldırdı ve İbrahim bir adım geri çekildi. Gölgeler ona doğru gidiyordu.

Efken'in bakışları bana döndü. Paniği ve öfkeyi aynı anda var eden mavi gözlerindeki parıltılar dışarı doğru süzülmese de göz bebeklerinin içinde bir ateş böceği gibi yanıyordu. Gabriel, avucunu kulağının arkasına bastırarak ayağa kalktı ve bakışları bana çevrildi, hissetsem de o bakışlara karşılık vermeden bedenimi olduğum yere mühürleyen dumanlara meydan okumaya devam ettim.

Dumanların içinden gelen rahatsız edici incelikteki bir ses, "İnsan değiller," diye tısladı. "Aralarında hâlâ uyanmayanlar olduğu için üzerlerinde gölge kalkanı var, göremiyorum efendim."

Bir diğer kalın ses, "Ateş saçlı gerçek bir çıngıraklı," diye doğruladı Gabriel'i.

"Elmas yılan o mu?" diye sordu Gabriel kanlı parmak ucuyla beni işaret ederek.

"Senin evveliyatını sikeceğim," diye hırladı Efken ayağa kalkmak için direnirken ama gölgeler daha şiddetli bir şekilde tüm bedenine dolanıp onu karanlık bir sarmaşığın içine hapsetti.

"Terbiyesiz," diye fısıldadı Gabriel.

İnce sesin sahibi tam konuşacaktı ki, vereceği cevap birden beş parmağını genişçe açmamla kesildi. Bileğimi saran gölgenin genişlediğini, bileğimin etrafından yavaşça çekildiğini gördüm ama yine de zorluyordu. Tırnak diplerimdeki acıyı hissettim, daha sonra tırnaklarım öne doğru gelerek köklerinden ayrılıyor gibi uzadı ve gölgeden kurtardığım elimi yüzüme doğru getirip avucumun içine baktım. Sivrileşen tırnaklarımı gördüm, parmak boğumlarıma kara bir kınayla işlenmiş gibi duran dövmeleri gördüm, avuç içimdeki çizgilerin içinde gümüş gibi parlayan yarıkları gördüm; gücümü gördüm. Kontrolsüz bir hırıltı çıkararak elimi hızla diğer koluma bastırdığımda, ince sese ait olan çığlık tapınağın tozlarını kaldırdı.

"Şânil," dedi Gabriel hayal kırıklığına uğramış gibi. Gölgelerden bir diğeri İbrahim'i karşıdaki duvara yaslamış, âdeta duvara çakmıştı. İbrahim'in yüzü bile gölgenin altında gibi görünüyordu. Gölgenin titreyen dokusunu sertçe tırnakladığımda bir çığlık sesi daha yükseldi ve gölge bedenimi öyle hızlı serbest bıraktı ki dizlerimin üzerine düştüm. Saçlarım yüzümün önüne düştüğünde nefesim saçlarımı uçuşturdu ve Efken, "Medusa!" diye hırladı. Hırlamadı kükredi, işte o an, kalın sesli gölgeden de bir çığlık koptu ve Efken'in özgür kaldığını anladım.

"Gölgelerime ne yaptınız?" diye bağırdı Gabriel, bir adım gerilediğinde arkasındaki boşluğa denk gelen adımı onu kıçının üzerine düşürdü. Efken beni bileklerimden kavrayarak yerden kaldırdı, İbrahim'i ve Crystal'i saran gölgenin adını bilmiyordum ama güçlü çıngırak sesleri ile bir yırtıcıya ait gibi yükselen kıkırtı sesini duymaya başladığımda, arkadaşlarımın da kurtulmanın eşiğinde durduklarını anlamıştım.

Avuç içlerimi yere düz bakacak şekilde açtım ve Efken'in önünde durduğum sırada avuçlarımdan yere akan o enerjiyi hissettim. Sanki bedenim benim değildi ama benimdi, sanki içimde açığa çıkmak için ruhumu delip geçen güç benim değildi ama benimdi. Gölgeler hızla bir bütüne dönüştü, iki farklı beden tapınaktaki salonun iki farklı noktasındaki yerde uzanıyor, gölgeler onların üzerine kapanıyordu. Efken iyi olduğumdan emin olduktan hemen sonra Gabriel'e yöneldi, Gabriel Efken'i görünce irkilerek saldırı pozisyonu aldı ama yarası hâlâ kanıyordu. Gücünü muhafaza ettiği yerde bir kesik vardı ve bu onu zayıf düşürmüştü. Tam anlamı ne bilmesem de Efken ona doğru bir hamleyle saldırmıştı.

Efken, Gabriel'i boğazından yakalayıp karşıdaki kabartmalı duvara kadar sürükledi ve sırtını sertçe duvara çarptı. Gabriel fiziksel olarak oldukça

güçlü gibi görünse de Efken onu bir böcek gibi öylece duvara yapıştırmıştı ve Gabriel bundan hiç memnun görünmüyordu. Yere yığılan iki insan bedeninin gölgelerin tamamını içine emdikten sonra netleşen görüntüleri zihnime kazındı. Biri uzun, siyah saçları olan uzun bir erkekti, diğeri ise kısacık siyah tonlarında mor renkte saçları olan zayıf bir kızdı. Siyah kıyafetlerinin içinde zorla nefes alabildiklerini fark etmiştim. Crystal kızı kısa saçlarından tutarak kaldırınca kız beyazı olmayan kara gözlerini açtı ve Crystal'e düşmanca hırladı.

"Gölge cini," dedi Crystal sırıtarak. "Beni tanıdın mı sevgilim?"

"Orospu," diye homurdandı kısa saçlı kız. "Çıngıraklı, zehirli bir yılansın. Sürüngensin."

İbrahim'in uzun saçlı erkeğin saçlarını eline dolayarak erkeği yerden sertçe kaldırdığını ve hoş olmayan ürkütücü bir kıkırtıyla adamın yüzüne dik dik baktığını gördüm. Bilinci yerinde değilmiş gibi sadece kıkırdıyor, gözünün beyazı bile siyah olan adamın öfkeyle hırıldamasına neden oluyordu.

Efken, Gabriel'in boynuna yapışınca direkt onlara yöneldim, artık gözümün gördüğü her şey kızıldı; gözümün yüzeyine kan damlamış gibiydi. Etraftaki her şey kızıl görünüyor, hafif bir titreşimle dalgalanıyordu. Avucum hâlâ yere doğru açıktı, avucumdan akan bir şey tapınağın zeminine düşüyor, pürüzsüz kum zemin titriyordu.

Efken, Gabriel'e, "Benim elmasıma göz dikersen, gözlerini oyarım, soyun bunu ne çabuk unuttu?" diye sorunca, bir an için adımlarım durdu, avuçlarımdan akıp giden enerji de durdu; kumlar geri çöktü ve Efken dediği şeye anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çattı. Anlamlandıramamak onu daha da öfkelendirmiş olacak ki Gabriel'in boğazını saran parmakları sıkılaştı, Gabriel'in alnındaki damarların patlayacak kadar belirgin hâle gelişini izledim.

"Se-sen," diye kekeledi, dili boğazında kırk düğüm olmuş gibi sustu. Çölün kumlarında yaşayan o gazap verici sıcaklığı tenimde hissettim. Bu, Gabriel'in özüydü. Gücünü son damlasına kadar kullandığını etrafa dalgalar hâlinde yayılan sıcaklıktan anladım ama Efken bu sıcaklıktan etkilenmiyor gibiydi. Gabriel kan ter içinde kalmış, boğazındaki düğümden dolayı sessizce Efken'e bakıyor, Efken onun boğazını her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyor gibi sertçe sıkıyordu. Gabriel onun ellerinde ölecek gibiydi.

Gölge cinlerinden dişi olanın çığlığını dinledim ama o yöne bakmadım. Crystal ona gün yüzü görmemiş işkenceler etmeye başladı. İbrahim ise sadece o rahatsız edici, ölümü çağrıştıran kahkahasıyla erkeği deliye çeviriyordu.

Dişlerimin arasından kısık bir tıslama sesi dışarı döküldüğünde, Gabriel'in ölümle süslenmeye başlayan kara gözleri usulca benden yana doğru geldi. Efken bana bakmadı, deri ceketi üzerinde değildi ve beyaz tişörtünün açıkta bıraktığı kalın kollarındaki tüm damarlar ölümcül kablolar gibi dışarı doğru filizlenmişti.

Gabriel, "Aklımdan geçeni biliyorsun, değil mi?" diye sordu acı çekiyormuş gibi pürüzlü, titreyen bir sesle. Adi gülümsemesi, ölüme meydan okur gibi yüzünün sınırlarına yayıldığında gerçekten de ne yapacağını hissettiğimi fark ettim.

Avucumu yere sertçe itmemle, avucumdan akan o enerji yerdeki pürüzsüz kumu havalandırdı ve Gabriel bana fırsat bırakmadan, "Çölde kızgın yılankökü, öldürürsün ölümlüyü, ne yaptığımı sorgulama, acı gelecek benden sana," diye tuhaf, kafiyesi içime batan bir tekerleme söyledi. Gabriel'in elinde oluşan krom saplı bıçağı izlerken nefesimin kesildiğini hissettim. Yerdeki kumlara avucumla bir baskı daha gönderdiğimde kumlar, küçük yılanlar gibi ince şeritler oluşturarak Gabriel'in bacağına dolanmaya başladı ama Gabriel durmadı. "Çölde kızgın yılankökü, öldürürsün ölümlüyü, ne yaptığımı sorgulama, acı gelecek benden sana."

"Efken, elindekine bak!" diye bağırdım onlara doğru koşmaya başlamadan bir saniye kadar öncesinde. Kumlar da benimle beraber koştu, yılanları anımsatan kumdan şeritler yükseldi, Gabriel'i sardı ama Gabriel hızlıydı, sanki karşısında ne olduğunu tahmin ediyormuş gibi pratik bir şekilde saldırmanın yolunu bulmuştu.

Efken bıçağı fark ettiği an eliyle bıçağın sapına dokundu ama bıçak onu dağlayıp geçti, ateşin tene bastırılırken çıkardığı o cızırtıyı duyup bir çığlık attım. Kumlar yükseldi, Crystal ile İbrahim gölgeleri bırakıp bana doğru koşmaya başladı. Efken, hissettiği kızgın acıya rağmen Gabriel'i boynundan yakaladığı gibi ters çevirip alnını duvara vurdu. Cadı kükredi, öfkeyle hırladı ve gölgeler yeniden ayaktaydı ama duman formuna giremediler, bir insana ait vücutlarıyla Crystal ile İbrahim'i durdurmak için koştular.

Gölgelerden biri, "Az önce sizi sadece tek bir uzvumuzla durdurduk, dördünüzü iki kişi dört kişiymiş gibi tuttuk," diye hırladı. "Bizi yenebileceğinizi düşünmeyin bile."

Gülümsedim. Gölgelerin korkusu içime doldu, korktular. Evet, bunu hissettim, korktuklarını hissettim. Korkularının tadı küf gibiydi.

"Jūs nevarat mani pārspēt." *Beni yeneceğini düşünme.*

Dudaklarımdan dökülen bu cümleyle, Gabriel'in içinde kaynayan endişeyi hissettim. Avucumu yere biraz daha itmemle, Gabriel inleyerek yere doğru kaydı ve yanağı duvara yaslı hâlde yan gözle Efken'e baktı. Efken, kan akan büyük avucunu Gabriel'in ensesine yerleştirip onu kaldıracaktı ki, Efken'in avucundan akan kan Gabriel'in tenine temas ettiği anda Gabriel ölümü anımsatan kıyamet yüklü çığlıklar atmaya başladı.

Acı, resmedilesiydi.

Efken eğilip yerdeki krom saplı bıçağı aldığında, gölgeler ağıt yakar gibi çığlıklar atmaya başladı. Yerdeki kumu göğe kaldırdım, tavana gömülmüş

taşlar yere dökülmeye başladı. Efken bıçağın keskin ucunu Gabriel'in ensesinden boynuna kadar sürükledi ve siyah kan fışkırarak duvarda ebru sanatına ait bir desen gibi iz bıraktı.

İbrahim'in ruh emen kıkırtıları tapınakta yankılar uyandırdı. Ölüm her yerdeydi; ölüm İbrahim'in gülüşündeydi, Efken'in sapı kanlı bıçağı tutan elindeydi, Crystal'in mor saçlı dişinin kırdığı boynundaydı.

Saniyeler dakikaya evrilmeden, İbrahim'in gülüşü erkek gölgeyi deliliğe sürükledi ve gölge yere eğilip mermer karo basamağa kafasını vurmaya başladı. Kan çok hızlı yayıldı, alnı mermer karoya yaslı şekilde kendini infaz eden bedene bakan İbrahim hâlâ gülüyordu.

Gabriel'in elinin boynundaki dev kesiğe yaslandığını gördüm. Normal bir insanın ruhu bedeninden çoktan kopmuş olmalıydı. Yerde iki büklüm sürünüp Efken'e bakmaya başladı. Gözleri cansızdı, dehşetle renklendirilmiş ölümü anımsatan bir tablo gibiydi. Yavaşça Efken'e doğru ilerledim ve geçmiş zamandan damlayan anı, saatin ibresini kana buladı.

O anıda karanlık bir ormanda, bir nehrin önünde duruyordum. Nehre ayın gümüş renkli ışığı vuruyor, yakamoz parlıyordu. Kısa boylu ağaçların gövdeleri nehrin içindeydi, dalları nehre sarkmıştı ama tamamen suya batmış olduğu söylenemezdi. Bileğimden akan sıcak sıvıya yasladığı bembeyaz kesilmiş dolgun dudaklarına baktığımda kalbim acıyla burkuldu. Kanımı içerken titriyor, çamura bulanmış zırhı ve üniformasıyla dizimde uzanıyordu. Kanım, dudağının kenarından ona ait gibi akınca gözlerimi yumduğumu hatırladım. Gözyaşı yanağımdan süzülüp çeneme doğru aktı ve o anı beni tekrar geleceğe doğru fırlattı. Saatin ibresindeki kan değil, mürekkepti ve yeni bir anı zihnime bir yazarın romanına işlediği sayfa gibi işlenmişti.

Onu kurtaran benim kanımdı.

Benim kanım, onun şifasıydı.

Haddinden fazla keskin olduğunu hissettiğim dişimi, onunla bağımın belgesi olan kar tanesi dövmesinin hemen altındaki damara saplamamla, kanım hızla akmaya başladı. Efken, yaralı eli ona acı veriyormuş gibi inledi, daha sonra kanımın akışını fark edip gözlerini irice açarak bana baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun aptal?!" diye bağırdı öfkeyle, canımın yanması, onun bedenine yayılan zehirden bile önemliymiş gibiydi. Ama değildi. Yılankökü, demişti Gabriel. Kızgın yılankökü. Beyaz yılankökü kadar zehirli olmayan ama kanda uzun süre dolaşırsa kalbi krize zorlayıp durduran bir zehirdi. Bu bilgi taze değildi, geçmişe ait tozlu bir raftan çıkıp zihnime gelmiş bir bilgiydi.

Efken'e bir cevap vermeden, yeni bir cümle doğurmak için aralanan dudaklarına bileğimi yasladım ve Efken'in uçurum mavisi, diplerinde kara yılanların birbirine dolandığı kuyu gibi gözlerindeki o yuvarlak bebeğin da-

ğınık bir görüntü eşliğinde genişlediğini gördüm. Kanımın tadını aldığı o ilk an, gözleri yıldırım ışığıyla dolup taştı, sonra mavi bir şafak aydınlığına boyandı. Ardından da kendi gözlerini gördüm.

"Em," diye emrettim, emrime sadık kaldı, bana boyun eğdi, kanımın hükmü altına girdi ve beni emmeye başladı.

Kanım çok hızlı tesir etti. Avucundaki büyük yarıktan anlık olarak akan kara zehri gördüm, sonra yarık hızla birleşti, kan lekeleri dursa da artık avucunda bir çizik bile yoktu. Efken'in dudakları kan rengindeydi çünkü benim kanımı içmişti. Gözlerim gözlerine saplı hâldeyken, yerde kıvranan Gabriel'in titreyen elini kaldırdığını gördüm, güçsüz nefesler aldığını duydum.

"Sen osun," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Lütfen. Bana da şifandan ver. Bir damla. Bir damla kanınla eskisinden güçlü olurum. İyileşmem çok yavaş. Bu yavaşlıkla devam ederse geç kalıp felç olacağım. Lü-lütfen." Ağzının kenarından akan zehirli kanı izlediğim sırada Efken işini tamamlamak ister gibi hırıltıyla ona doğru döndü. Efken'in elini kavrayıp onu durdurdum.

Bir alkış sesi algılarıma saplandı.

Kırılarak yere yıkılmış camların ortasında bizi izleyen mavi gözlü adamı gördüğümde Gabriel bir defa daha inledi.

"Mükemmel gösteriydi," dedi, bir elinde siyah eldiven vardı, diğer eliyse çıplaktı. Eski zamanlara ait görüntüsüne rağmen oldukça yakışıklı olan adamın teni ölüm beyazı rengindeydi. "Şimdi o ahmak Çöl Cadısı'nı kurtaracak mısın, yoksa öldürecek misin?"

"Sen de kimsin?" diye hırladı Efken ama ben kararımı çoktan vermiştim.

Avucumda kalan son damlayı yumruğumu sıkarak saklayıp Gabriel'e doğru ilerledim.

Yavaşça eğildiğimde gözleri minnetle parlıyordu.

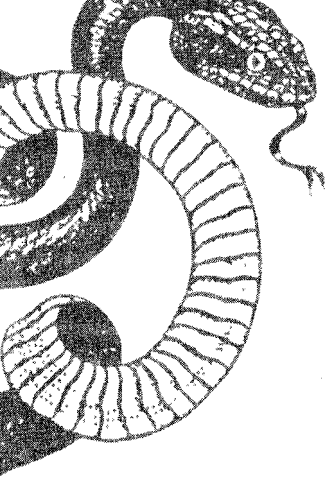
"Ağzını aç Çöl Çocuğu," dediğimde dudaklarını araladı, titreyen elini bana uzatmak istedi ama Efken ona öyle bir bakış attı ki bunu yapamadı. Açık duran ağzına ve beyazlayan dudaklarına bakarken avucumdaki kanı sıktım, bileğime doğru yol çizen kan sonunda durdu ve bir damla gözyaşı gibi cadının ağzının içine girdi.

Kanım Efken için şifaydı.

Bir anı daha saklandığı yerden çıktı.

Çöl Cadısı, boğazına saplanmış ateşten bir mızrak varmış gibi ellerini boğazına götürdü, yarasından daha şiddetli bir şekilde akmaya başlayan kan sanki boğazından ağzına yükseliyor gibiydi. Gözleri açıkken, kendi kara kanıyla boğulmaya başladığı ânı ölümcül bir sessizlikle izlemeye başladım.

Kanım bir başkası içinse, zehirdi.

LOVE AND DEATH & KEITH WALLEN,
THE HUNTER

İSTANBUL

Yağan şiddetli kara rağmen, bir yangının eleğinden geçen orman kül kokuyordu. Yelkovan yanık ağaçların kovuklarına dokunuyor, akrep kül kokusunun içinde ağır ağır hareket ediyor ve bir kurt sürüsü usul usul ay ışığının altında ilerliyordu.

Onu arayan sürü karamsar ve öfkeliydi. Şehirde artçıları bile bir ülkeyi yıkabilecek büyüklükte depremler gerçekleşmiş, birçok bina göçüğü altında yuttuğu canlarla beraber ölüme terk edilmişti. Yine de İstanbul, her zamanki gösterişiyle haritadaki yerini koruyordu.

Miraç, üst üste koyduğu notları masanın üzerine bırakıp gözlerini pencereye çevirdi. Yağan karın şehri boyadığı anları yüzüne sinmiş bir sakinlikle izlese de son zamanlarda hiç sakin hissetmiyordu. Ablasının, babasının bahsettiği yerde olmadığını biliyordu.

Babasının bir şeyler sakladığını biliyordu.

Günler artık haftalara değil, aylara devriliyordu. Annesi ve kardeşleri nasıl oluyordu da ablasının gidişini bu kadar doğal karşılıyorlardı? Neden kimse sorgulamıyordu? Önündeki kâğıtlardan birini kaldırıp beyaz sayfanın üzerine yerleştirilmiş kelimeleri okudu. Bir adresin detaylıca işlendiği kâğıtta bahsi geçen adres, değil İstanbul, Türkiye üzerinde bile var olmayan bir adresti. Koordinatların tamamı yanlıştı ya da yalandı; böyle bir adres olmadığına neredeyse emindi. Ablası bir şafak vakti öylece kalkıp şehir değiştirecek biri değildi. Bunu ailesine veda etmeden yapacak biri hiç değildi.

Biliyordu ama bunun normal karşılanmasını anlamlandıramıyordu.

Annesi nasıl olurdu da ablasını aramazdı? Nasıl olurdu da bir şafak vakti öylece evden silinip gidişini kabullenerek babasının dediklerine inanırdı? İkizi nasıl inanırdı? Şehir dışında olmasına rağmen hep iletişimde olduğu abisi Mahzar nasıl inanırdı?

Nasıl inanmayan tek kişi o olabilirdi?

Evdeki sakinlik öyle korkutucuydu ki, dudakları bu soru için aralanamıyordu bile. Sanki her şey normalken, garip olan oydu. "Baba," diye fısıldadı çatık, keskin kaşların altında parlayan kızıl gözleri kâğıttan bir an olsun ayrılmadan. "Ablama ne yaptın?"

Derin bir nefes aldı, babasının uykusuzluktan çöken göz altlarını hatırlayıp yutkundu.

"Dahası, evdekileri bunun normal olduğuna nasıl inandırdın?"

Yağan karı izlemeye başladığında, çaresizlik kalbinin damarlarını öfkeyle dolduruyordu.

"Abla," dedi dişlerinin arasından. "Ne olur iyi olduğuna dair bir işaret gönder. Neredesin? Neden bizi, neden beni aramıyorsun?"

Kar fırtınası zamanın içinde hızla dönen anılar gibi şehrin üzerine dökülmeye başladığında, karanlık sokakta ilerleyen dokuz adamın tam ortasındaki dokuzuncu bir adım önden gidiyordu. Yağan kara rağmen üstleri çıplaktı, altlarında yer yer kesiklerle dolu, eski püskü kot pantolonlar vardı ve gölgeleri her bir adımda karın örtemediği buzlu zeminde büyüyordu.

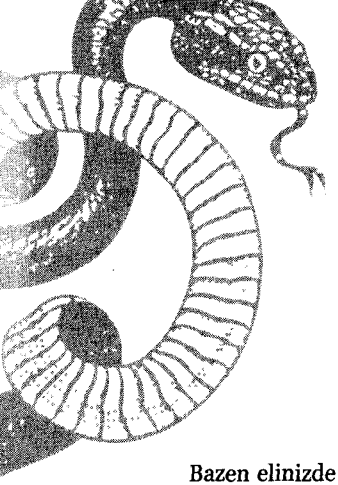
"Dişi Mega'nın kokusu gitgide azalıyor," dedi arka saflarda yürüyen kumral adam.

En önde ilerleyen kısa saçlı, gözlerini kısarken ellerini kot pantolonunun ceplerinin içine yerleştirdi. Ölümcül sesine kelimelerin kanı bulaştı.

"Gerekirse bu dünyayı yıkacak, göçüğünün altından Mega'mı çıkaracağız."

Bir saniye sonra gölgeler büküldü, devleşti, şekli değişti; bir saniye sonraysa gölgede gizlenen insanlar silindi.

Artık ormana doğru yürüyen bir kurt sürüsüydü.

7. KAN YEMİNİ

SOEN, LUMERİAN

Bazen elinizde sapını sıkıca kavradığınız bir bıçakla karanlıkta usulca yürürsünüz ve siz de dâhil, hiç kimse nereye gittiğinizi bilmez.

Zaman, o karanlık sokağa benimle beraber girmişti. Zaman, arkamda beni izleyen yabancı gözlere benimle ilgili bir anı bırakmış, zaman o bıçağın keskin yüzeyine anılarımdan akan kanın resmini çizmişti. Sanki hâlâ o bıçağın sapını sıkıca kavrıyormuşum, avuç içlerim o bıçağın sapının soğukluğu ve sertliğiyle acıyormuş gibi hissediyordum. Sanki o bıçağın sapını o kadar çok kavramıştım ki, avuç içim nasır bağlamıştı.

Bir uçurumun kenarındaydım.

Kendime çok benzeyen bir kadın, uçurumun karşısındaki kayalıklarda durmuş beni izliyordu. Kadın ağlıyordu. Uçurumun eteklerinden yükselen dev dalgalar, kayalıklara çarpıyordu. Sanki yine karanlık bir sokaktaydım, sanki elimde sapını sımsıkı kavrayarak tuttuğum o bıçakla karanlığa doğru ilerliyordum, sanki yabancı gözler sırtımı hedef almış beni izlerken, tıpkı kaybolmuş ruhumun nereye gittiğimizi sorguladığı gibi, nereye gittiğimi sorguluyordu.

O kadın neden ağlıyordu bilmiyordum, o kadın neden bana benziyordu bilmiyordum. Zamanın içinde kendi masalıma doğru düşüyor gibi hissediyordum. Kendi masalımın içine çakıldığımda tüm kemiklerim, artık yaşanması imkânsız olan güzel anlar gibi kırılarak içime batacaktı.

Bir yaranın üzerini bağlayan kabuğu koparır gibi içimdeki o iyilik duygusunu koparıp kötülüğün kanamasına izin verdim.

Çöl Cadısı'nın yaşamını sonlandırmayı içimdeki kötülüğün sahibi olan zehir dilli kadın değil, sanki kalbimi doldurup taşıran tüm duyguların esiri olmuş olan ben istemiştim.

Ramon Velencoso. Hoş bir reverans ile önümde eğilip kendini taktim eden adamın ismiydi bu.

Bu, tam da İbrahim'in kendine gelip, manzarayı görünce çığlık atarak bayıldığı anda olmuştu.

"Ah," demişti Ramon eldivenli elini çıplak elinin üzerine koyup manzaraya normal bir şeye bakıyormuş gibi bakarken. "Cadı pisliği süpürmek zorunda kalacağım sanırım." Sonra Crystal'in parmak uçlarını öperek, "Sevgili Crystal'im," diye şakıyarak birbirleri ile olan mazilerinden söz etmeden hemen önce, "Seni çok özledim," demişti.

Bize karşı nazik tavırlarına rağmen, Efken'in saldırganca karşılığı ondaki nezaketi biraz olsun azaltmamıştı. İbrahim'i nazikçe ayıltmış ama İbrahim, etraftaki karmaşayı görünce yine bayılmıştı. Adamda normal olmayan şeyler olduğunu anlamamak için buraya gelmeden önce olduğum kız olmam gerekiyordu. Değildim ve ânında anlamıştım. Artık her şey ihtimaller dâhilinde bile değildi, doğrudan gerçekti.

Velencoso, bizi tapınaktan çıkarırken yaşadığım şok hâlâ tazeydi. Konuşamıyordum, tepkilerim çekilmişti, öylece adamın arkasından giderken aklımda kanımla zehirlediğim o adam vardı. Ona son kez baktığımda, gözlerinin siyahının önüne beyaz bir zar inmişti. Titreyerek ağlamam gereken yerde, ifadesiz bir şekilde öylece durup o beyaz zarı ve ölümün yüzüne çizdiği desenleri izlemiştim.

Efken çok tehditkârdı, devamlı olarak adamı sorgulamış, hatta saldırmaya kalkışmıştı ama sonunda adamdaki o güvenilir his onu da sarmış olacak ki onun arkasından tapınaktan çıktık. Cam tabutta beni bekleyen sırra rağmen çıktık çünkü içeride kalmanın akabinde daha büyük bir kaosu da bizim üzerimize doğru yıkacağını biliyordum; sanırım bunu Efken de hissetmişti.

Velencoso, bizi büyük, siyah ve camları da filmli olan minibüsüne davet ettiğinde bile ona güvenmeye devam ettim. Yaşadığım şokun bir ürünü müydü bilmiyordum ama Crystal'in gözlerindeki güveni de gördüğümde, artık Ramon Velencoso'dan emindim. Tabii Efken'in kimseye güvenmediği gerçeğini önüme çektiğimde, belki de adamın arkasından tapınaktan çıkmasına neden olan şey, Crystal'in adama kur yapar gibi gülümsemesi ve onunla sohbet etmesiydi. Crystal'in geçmişi olan biri bana zarar veremezdi; bunu biliyordu. Bunu bildiği için mi sakin davranıyordu? Crystal ile olan düğü-

müm, Crystal'in çevremde güven vermeyen birinin olmasına izin vermeyeceğinin tesciliydi ve Efken de gücünü bundan mı alıyordu?

Ramon Velencoso, uzun zamandır Ay Tapınakları'nın korumalığını yaptığından bahsettiğinde de Efken'in güvenini bir nebze olsun kazanmış gibiydi. Üstelik bir anda ortaya çıkmasının nedeni, tapınakları koruma görevini üstlendiğinden olmalıydı.

Ramon'un minibüsüne doğru ilerliyorduk. Efken yanımda yürürken, "Hatırlıyorum," deyince kalbim duracak sandım ama ölümün ağırlığı daha fazlaydı, susup bekledim. Neyi hatırlıyordu? "Tapınakta olanları," dedi zihnime dokunur gibi. "O dangalak şarlatanın kulağının arkasında gücünün özünü gizlediğini nasıl bildiğimi bilmiyorum. Kendimi bir an olsun dizginleyemedim. Ben çok kontrollüyümdür. Anlamıyorum."

Gözlerim korkudan bir köpek yavrusu gibi titreyerek Crystal'e sokulan İbrahim'e dokundu. "Ama o, hiçbir şeyi hatırlamıyor gibi duruyor. Gölgelerden birini öldürdü."

Efken gözlerini Ramon'un ensesine dikerek, "Crystal onu tanıyor diye peşinden gidecek miyiz yani?" diye hırladı. Sonra gözleri İbrahim'e dokundu ve durgun bakışlarının yüzünü kapladığı ânı izledim. "Hatıralar," dedi Efken. "Birden değil, yavaşça geliyor gibi." Yutkundum, bunu duydu ama benimle göz kontağı kurmadan yürümeye devam etti. "Bir şey kafamın içinde durmadan susmam gerektiğini söylemese, İbrahim'in yakasına yapışıp sorgulardım. Ama o gerçekten hatırlamıyor ve susmam gerekiyormuş gibi geliyor."

"Anıların parçalanmamasını istiyorsan, susmalısın," dediğimde şaşırdı. "Crystal söylemişti," diyerek gözlerimi yere indirdim. "Muhtemelen İbrahim'in de bazı anıları var ve sanıyorum ki ona bundan bahsedersek anılarını parçalarız. Her şeyi kalıcı olarak unutmak demekmiş bu. O yüzden bırakalım, hatırlayacağı gün gelene kadar sadece anlık olarak unutsun."

"Anılarım olduğunu biliyorsun. Bu ne demek?"

"Bilmiyorum. Hem bence... hepimizin anıları var."

"Yaşanmamış anılar? Bu kadar sikik şeye inandığım için diplomamı kendime sokmam lazım," dedi gürültülü bir nefes aldıktan hemen sonra.

Anılarımdan bahsetmek istesem de o hatırlamadığı için onun anılarını parçalamaktan korkup sustum. Oysa bir zamanlar kanımla şifa verdiğim, bana bakarken dolunayın ışığının bile hislerle titrediğine şahitlik ettiğim o adam yanımdaydı ve biz birbirimize yabancıydık. Bunu bilse ne hissederdi? Birbirimize duyduğumuz o ilgi, belki de bu hatıralarla var olmuş bir illüzyondu. Belki de o hatıralarda bize benzeyen insanlar bile değildik.

Üstelik kanımla birini bilerek zehirlediğimden haberi bile yoktu. Sadece ona şifa olduğumu bildiğinden haberi bile yoktu.

Birini zehirlemiştim.

Kalbim yangın yerine döndü. Ona dün geceye kadar katil diyen zihnim, bana kirli kelimelerle öfkesini kustu ve kalbim sadece yandı. Yangını söndürmeye çalışmadı, hiç karşı koymadı, sadece durdu ve yandı.

Sanki zihnimde ilerleyen bir hayaletmiş gibi, "Kanın," dedi düşünceli bir sesle. "Kanın beni iyileştirirken onu..." Sustu. Sanki bu gerçek canımı yakacakmış gibi sustu. Bana baktı. Uçurum mavisi gözlerine sis çökmüştü. "Sadece yardım etmek istiyordun."

Neredeyse kahkaha atacaktım ama ifadesiz gözlerimi yüzünden çekip minibüse çevirdim. Ramon minibüsünün lüks kapısını açtı ve Efken'in ona öfkeyle bakan gözlerine rağmen gözlerinin kenarları kırışana dek gülümsedi. Hoş, bir mermer kadar pürüzsüz teni nasıl kırışırdı orası meçhuldü. Çizgiler yaşlılık değil yaşanmışlıkla anlık var olup sonra da kaybolmuştu.

Yolculuk sessizlikle başladı, sessizlikle bitti. Yeniden o tapınağa döneceğimi bilmenin huzursuzluğuyla yeni durağımıza bakmak için filmlerin örttüğü cama yaklaştım. Güneşin bulutların arkasında kızıl halesiyle bir ay gibi parladığı konağına geldiğimizi gördüğümde donup kaldım. Kubbeleri olan konağının her bir kubbesinde devasa büyüklükte melek heykelleri vardı. Tıpkı demir parmaklıkların arkasındaki arazinin bitiminde, konağın giriş kapısında karşılıklı duran iki aslan heykeli gibi oldukça büyük heykellerdi bunlar. Eski, korku aşılayan bir şatoya benziyordu.

İbrahim, "Ne değişik bir zevkiniz varmış beyefendi," derken kireç gibi bir yüzle etrafını inceliyordu. Birini sadece gülerek delirtip öldürdüğünü bilse, ne düşünürdü? Sadece bir çatışma çıktı sanıyordu, sadece Efken'in 'yine' birini katlettiğini sanıyordu. Katliamcılardan birisi kendisiyken hem de...

Ramon Velencoso, yüksek demir parmaklıklı bahçe kapısını itince, kilitli olduğuna neredeyse emin olduğum kapı gıcırdayarak açıldı. Koruluktan esen soğuk bir rüzgâr saçlarımı yana doğru savururken, Ramon eliyle kibar bir şekilde bahçesini gösterdi.

"Sevgili dostlarım, bu taraftan lütfen."

Efken beni kolunun altına çekince kalbim kasıldı ama tepki veremedim. "Neden tapınakları koruyan kişi sensin?" diye sordu Ramon'a, Ramon gülümseyerek ona bakıyordu ve Efken'in bu gülümseme yüzünden onun çenesini kırmak istediğini hissedebiliyordum.

"Çünkü tapınağın son sahibine ne pahasına olursa olsun orayı koruyacağımı söyledim, sevgili dostum." Gülümsemesi derinleşti, Efken sadece kaşlarını çatıyordu. "İçeri buyurun, lütfen."

Efken beni kendine bastırırken, "İşimiz tapınakta sanmıştım," dedi tehditkâr bir sesle ama tepki vermedim. Yaşananlar bir girdap gibi ruhumda dönüyordu.

Konak, yaşananların izini silemese de anlık olarak bulanık bir şaşkınlık hissetmeme neden olacak türden bir yerdi. Dev kapılarından girdiğimiz an bizi karanlık karşılıyordu. Holün yan tarafında büyük, şamdanlarla süslenmiş gösterişli bir yemek masası vardı ve üst kata giden merdivenler oldukça genişti. Merdivenlerin tırabzanlarının başladığı yerlerde de heykeller olduğunu gördüm. Merdivenin bittiği yerde büyük vitray cam, camın önünde oldukça kaliteli bir tablo vardı ve iki tarafa ayrılan yerlerden yukarı uzanan iki merdiven daha olduğu açıkça belli oluyordu.

Şamdanlar konağın her yerindeydiler. İçlerindeki uzun, beyaz mumların ince bedeni hiç erimiyor gibiydi ve güçlü alevi titreyerek etrafa mistik bir aydınlık kazandırıyordu. Efken, Crystal'e, "Medusa'ya dua et," dediğinde göz ucuyla ona baktım. "Yoksa senin tanıdığın sikik heriflerin peşine düşüp tanımadığım birinin evine asla gelmezdim. Kraliyet uşağı mı bu pezevenk?"

"Bir minnet göstergesi olarak susmaya ne dersin?" diye çemkirdi Crystal.

"Benimle böyle konuşma, bunca zaman karşımda insan rolü yaptın."

"Gözünle selektör yaptığını herkesten sakladın," diye çemkirdi Crystal.

"O gerçekten oldu mu, hayal gücüm değil miydi, gözüyle dörtlüleri cidden yaktı mı?" diye sordu İbrahim dehşetle fısıldayarak.

"Sen bir sus," dediler aynı anda, aralarındaki problemin esas nedeni olduğumu hissettiğim için gözlerimi kısarak ikisini izlemeye devam ettim. İbrahim ise dudaklarını bükerek arkama saklanıp onlara baktı.

"Bu arkadaşın ne peki? Kraliyet Yılanı mı?"

İbrahim, "Yılan mı?" diye sordu tekrardan.

Yine aynı anda, "Dur bir," dediler. Sanki biri sağ kolumdan biri sol kolumdan tutup beni çekiştiriyor, ikisi de onda olmamı isteyerek diğerine öfkeleniyordu. Ramon yemek masasının çaprazındaki konsolun önünde durmuş aynadan bizi izlerken, gümüş renkli ibrikten kadehine şarap dolduruyordu.

Crystal, "Benim arkadaşım en azından bunca zamandır başarılı bir şekilde insan rolü yapabiliyor, keşke sen de biraz yapsan," dedi, sonra bana hayran hayran baktı. "Çok güzelsin."

"Sana ne güzelse, seni ne ilgilendiriyor?" diye diklendi Efken.

"Bunca zamandır insan mı rolü?" diye sordu İbrahim tekrar korkuyla fısıldayarak.

"İkiniz de bu güzel hanımefendiyle ilgileniyorsanız bir düello yapmak yerine hanımefendiye tercihini sorabilirsiniz," dedi Ramon kadehini havaya kaldırarak.

"Güzelliğinden sana ne?" diye sordu Crystal ile Efken aynı anda.

"Ups..." Ramon'un gülümsemesi derinleşti, gülerken iri açık mavi gözleri kısılıyordu. "Pekâlâ. Sanıyorum ki yol yorgunusunuz çünkü benim değerli Crystal'im Mavi Yaka'daydı, bu da demek oluyor ki hepiniz oradan geldiniz. Sizi daha önce görsem hiç unutmazdım." Kederli mavi gözlerindeki bakışlar anlık olarak beklenmedik bir hisle dolmama neden oldu. "Sizin için konağımdaki süitlerden birkaçını hazırlatayım. Karnınız açsa söylemem gerekir ki, insan damağı uzmanıyımdır."

"Başka ne damağı uzmanı olacaktınız birader?" diye sordu İbrahim hem saygılı hem de kaba bir dili aynı soru cümlesinin içine sığdırarak.

Efken olması gerekenden daha düz bir sesle, "Bana kalırsa geceyi burada değil, dışarıda geçirirdim ama onu yalnız bırakmayacağım," dedi.

Bana karşı bu kadar koruyucu olmasını beklemiyordum. Onu ilk tanıdığım zamanlar olduğu adamı düşününce benim için bir şey yapmasının imkânsız gelmesi normaldi. İbrahim, yaşadığı korkuya rağmen gözlerinde ciddi bir ifadeyle, onun bir kadın hakkında böyle bir cümle kurması beklenmedikmiş gibi Efken'e bakıyordu.

Sonunda Ramon, "Bu konakta erkek kardeşim ve kuzenlerim ile birlikte yaşıyorum fakat onlar şartlar gereği bu gece evde değiller," dedi, şartlar gereği olarak nitelendirdiği şeyin ne olduğunu merak ettiğimi hissettim ama ruhum yenik düşmüş gibi yorgun olduğundan kendimi kelimelerine bulaşmış gizemi çözmeye adayamadım. "O yüzden keyfinize bakın ve kendinizi asıl ev sahipleriymiş gibi hissedin. Sizin için süitleri hazırladığım sırada içkilerinizi yudumlayarak biraz rahatlamaya ne dersiniz?"

Efken hiçbir şey söylemeden Ramon'a baksa da İbrahim korkusunu biraz yenmişe benziyordu, o yüzden Ramon'a sorular yöneltebildi. Muhtemelen normal gitmeyen şeyler olduğunun farkında olan İbrahim, belki de hepimizin bildiğinden fazlasını bilmesine rağmen hafızası onunla oyunlar oynuyordu. Birinin onun hafızasını parçalayıp parçalamadığını merak ettim.

Ramon'un konağının ikinci katı alt kata nazaran daha genişti. Uzun, kırmızı bir halının takip ettiği koridorda dört farklı antre daha vardı. Altın varaklı kapı kollarına, tabloların altın varaklı çerçevelerine baktım, binlerce yılı üzerinde taşıdığı belli olan antikaların süslediği koridorda içimdeki şaşkınlığa rağmen bir ruh gibi sakince ilerledim.

Ramon'un benim için ayırdığı süit, konağın karanlık ve gösterişli aurasına rağmen huzur vericiydi. Beyaz tül perdeler, düz uzanıp tepe noktasında

ovalleşen boydan camın arkasında gizlenen karanlık ormanı bir nebze de olsa örtüyordu. Çift kişilik beyaz nevresimler serilmiş büyük yatağın tepesinden bir gelinliğin eteği gibi yere uzanan cibinlik de beyaz tüldendi. Odayı aydınlatan, şamdanda hiç sönmüyormuş gibi yanan mum aleviydi, hiç sönmüyormuş gibi yanan bir mumun aksine ince bedenli beyaz mum yeni yakılmış gibi görünüyordu.

Huzursuzluğun ve bulantının sardığı ruhumdaki sessizlik, saniyeler zamanın üzerine düşerek bir yığın oluşturdukça beni daha da telaşlandırıyordu. Soğuk yatağın üzerine oturduğumda, neden burada, bir yabancının korku filmlerine konu edilebilecek türden karanlık atmosfere sahip olan konağında olduğumu düşünüyordum. Görüntüler zihnimde cadının damarlarından boşalan siyah kan kadar tazeydi. Sanki hâlâ o andaydım, hâlâ onun yerde benden iyilik dilendiği andaydım, hâlâ onun infazına karar verdiğim andaydım. Kalbim bu yükün altında tekledi. Efken'den uzak durmam gerektiğini düşündüren o leke, şimdi benim kalbimin üzerinde bir ur büyüklüğündeydi.

Yalnızlığın ruhuma çöktüğünü hissetmiş gibi zihnime seslenen kadını dinledim, Crystal'in sesi ilk seferde olduğu gibi korkutmadı bu defa beni. Hatta yalnız olmadığımı hissettirdi.

"Beni duyuyorsun, biliyorum," diyordu. "Ramon iyi biri ve güvendesin. Yaşanan sancılı olaydan sonra seni yalnız bırakmanın daha nazik ve doğru bir karar olduğunu düşündüğüm için odanın kapısını kırmayacağım. Ama benimle konuşmak istersen, düğümümüzü hatırla, düğümümüzü düşün. Ben hep seninleyim."

Cevap vermedim, belki vermeyi bilmediğim belki de vermek istemediğim için. Karnımda yumru gibi büyüyen ağrıyla yatağa doğru devrildiğim an, koyu renk saçlarım bembeyaz çarşafların üzerine derisi endişeyle parlayan yılanlar gibi yayıldı. Ağırlaşan göz kapaklarıma rağmen gözlerimi yummadım, sadece kıstım ve tül perdenin arkasında gizlenen karanlık ormanı seyre daldım. Efken'in yanımda olmamasını mı içerliyordum yoksa onda bir leke gibi gördüğüm o şeyin bende de olduğunu fark ettiğim için vicdan azabı mı çekiyordum tam olarak belirsizdi. Ona katil demiştim, birinin infazına karar veren biri olarak yapmıştım bunu, içimde bir zehir taşıdığım hâlde onu zehir olmakla suçlamıştım. Şimdiyse bu konağın kasvetli ve gösterişli odasında onsuz, yalnızdım.

Zihnimde sessizliği umursamadan uzanan o zehirli kadın, saçlarının uçlarında yılanlar besleyen Medusa uzun, kırmızı tırnaklarını izliyordu. Bana bir şeyler söylemedi. Kışkırtmak ya da rahatlatmak adına... Sanki o bile, bu kez kendimi dinlemeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bugün, o ormanda cam gibi parçalanan kalkandan, etrafımda koşan gölgelerden, beni bir kurttan koruyan diğer kurttan bile daha çok etkileyen bir hadise yaşamıştım ama sanki ruhum öyle boştu ki, içimde huzursuzluğun boy vermeye başlamış rutubetli tohumlarından başka hiçbir şey yoktu.

Kulun kınadığını yaşamadan ölmeme durumu bende çok hızlı aksetmişti. Acaba ölüm kapımda mıydı?

Süit küçük bir apartman dairesi kadar kapsamlıydı, korkunç bir havası olmasına rağmen konforluydu. Çift kanatlı kapının tıklatıldığını duyunca geniş yatağın üzerinde yavaşça yan dönüp kapıya doğru baktım. Huzursuzluğu değil, onu hissettim. Sanki oradaydı ve orada olduğunu bildiğimi biliyordu. Onu bu kadar derinden hissetmem başka zamanlar bana sıra dışı gelebilecekken, üzerimde ölü toprağı varmış gibi hissetmeme neden olan parçalar zihnime girdiği andan itibaren bunu doğal karşılamaya başlamıştım.

Hatırlamasını istiyordum. Eğer aynı parçalara o da sahipse, gördüğüm ona benzeyen adam gerçekten o ise, hatırlamasını deliler gibi istiyordum.

Kapının bir kanadı öne doğru açılınca nefesimi tutup gözlerimi kapıya çevirdim. Önce karanlık, sonra da karanlığı bile koyuya boyayan gölgesi geldi. Kaslı ve epey uzun olmasına rağmen zarif görünen bedeni kapının ardında belirdiğinde yutkundum. Üstündeki tişört kan ve pislik içindeydi. Cadının kara kanı hâlâ üzerindeydi.

"Uyumamışsın," dedi kapıyı yavaşça kapatırken.

"Mümkün olsaydı uyuyor olurdum."

Cümlemde de sesimde de sitem yoktu. Efken beni anlamış olacak ki başka bir şey söylemeden yatağa doğru yürüdü. Onu izlerken tenime sinmiş ölüm sessizliği yavaşça dağılmaya başladı. Artık kalbimin yaşamı haykıran atış seslerini daha net duyabiliyordum. Ruhum sessiz akan bir nehir gibi içimde geziniyordu.

Yatağın ucuna oturduğunda artık sırtı bana dönüktü. Sırtında da silkelese de geçmeyecek toz lekeleri vardı. Tişörtünün kumaşı hasar görmüştü. Birkaç uzun nefesin ardından, "Kendini bok gibi hissettiğini hissettim," dedi, kaba sesinden bana akan güven duygusu içimdeki soğukluğu ısıtırken, yatağın içinde biraz daha küçüldüm. "Madem bok gibi hissediyor, en azından yalnızlığı yanından sileyim dedim kendi kendime."

Efken'in varlığı bana iyi geliyordu.

Bazı anılar, yaşandığı anda ne kadar acıttıysa, hatırlandığında da o kadar acıtırdı. Hatta belki de daha fazla acıtırdı. Varlığı şu an bana iyi geliyor olsa da anılar paramparçayken, bir bütünken bile böyle acıtıyorsa, anıların tamamı geldiğinde şu an parça parça oldukları gibi beni de parçalamaz mıydı?

Onu o kadar uzun süre izledim ki sonunda bir cevap vermeyeceğimi anlayıp bana doğru dönünce, ona takılmış gözlerimle karşılaşmak onu durakattı. Sonra sanki gözlerimde ihtiyacım olan şeyi görmüş gibi dizini yatağa bastırıp yatağa çıktı, beni kollarının arasına aldığı anda hiç zorluk çıkarmadan kollarımı onun ince beline sardım. Bu hareketimle beraber, Efken'in çenesi saçlarımın arasına yerleşti. Yeryüzüne düşmeye başlayan yağmurların toprağın kokusunu açığa çıkardığı gibi, bu hareketi de kalbimin gürültülü atışlarını açığa çıkardı.

"Senin bir suçun yok," dediğinde kalbimdeki ağırlık arttı ama güçlü atışların sesini duymaya devam ettim. "Ona yardım etmek istemiştin."

"Ya istemediysem?" diye sordum durgun bir sesle, bu sorunun akabinde harfleri takip eden o sessizlik, sağırlığı soğuğunda taşıyan ölümcül bir rüzgârın aramızdan esip geçmesine neden oldu. Parmaklarını omuzlarımın arkasına koyup kafamdaki çıkmazları besleyen parmaklarını tenime sürttü.

"İstemediysen mutlaka bir sebebi vardır," dedi, sesi sertti ama verdiği his yumuşaktı. Omuzlarımda dolaşan parmaklarının hareketlerini anlamlandıramadım, sanki tenime bir şeyler kazıyormuş gibi hissettim ve sonra, "Sezgi de mi öyle?" diye sorarak konuyu kapatmak istediğini açıkça belli etti. "Yani o herif gibi mi?"

Artık inanıyordu, belki de en başından beri inanmıştı ama reddetmeyi seçmişti.

"Sezgi tam olarak ne bilmiyorum ama geçmişinden hâlâ peşini bırakmayan bir konu bu. Yani inanmak istemese de çok küçük yaşlarda maruz kalmış bu konuya. Geri kafalı insanlar onu çocuk olmasını önemsemeden dışlamış."

"Bilmiyordum," dedi sakince. "Ama her zaman mistik şeylere merakı vardı. Kartlarımı hiç görmedi ama kartlarım olduğunu öğrendiğinde günlerce peşimden koşarak kartlarımı görmek ve ona tarot okuması yapmamı istedi."

"Ceyhun'la da mı konuşmamış bu konu hakkında?"

"Ceyhun bu konularda inançsız biri, kartları da manevi değeri olduğu için sakladığımı düşünüyor."

Çenesi saçlarıma sürtünürken sakince, "Ama öyle değil, değil mi?" diye sordum. Kartları ile arasındaki tek bağın manevi değer olmadığı belli oluyordu. O kartlardan tek bir tanesi için bana neredeyse işkence edecekti.

"Bazen o kartlardan nefret ettim," dedi düşünceli bir sesle. "Bazense o kartlar tek dostumdu. Yoldaşımdı. Deli saçması olduğunu savunan mantığıma rağmen, canavarın kalbi de bazen dile geliyordu ve o kartların benim parçam olduğuna inandırıyordu beni."

Nefesi saçlarımı okşamaya devam ediyor, çenesi saç diplerime baskı yapıyordu. Karanlık derinlerde doğum sancısı çeken bir kadının karnında taşıdığı şafağı doğuracağını bilmenin acelesiyle, sinebildiği kadar çok noktaya sindi. Bu noktalardan birisi geçmişti ve geçmiş, hâlâ bir yerlerde bizim için derin bir yaraydı; geçmemişti.

Daha fazla konuşmak istiyordum. Sezgi'den, benimle olmadığı yakın geçmişten, kartlardan, cadının zayıf noktasını bularak gücünün çıkış noktasını etkisiz hâle getirişinden... Onunla konuşmak istediğim çok fazla şey vardı ama kalbim böyle sancıyla dolu bir kadın gibi içindeki son ışığı da doğurmanın telaşına düşmüşken, dudaklarım yeni sorular ve yeni kelimeler için aralanmadı. Oysa Efken ve İbrahim arasında gelişmiş o bağı, Efken'in tek bir kelimesiyle İbrahim'i uyandırışını, rahatsız edici kahkahalar atan İbrahim'in birinin zihnini parçalayarak onu intihara sürüklediğini görmüştüm.

"Medusa," dedi Efken, bu isim bana verilmiş bir ceza değil, armağanmış gibi gözlerimi gözlerine yerleştirdiğimde, beni kendine doğru çekerek göğsüne yatırdı. Saçlarım kirli tişörtünün üzerine yayıldığında, "Öldürmek için saldırdığım birini kurtarmaya çalıştın, sonra da benim yüzümden kurtulan birinin ölümüne sebep olmuş gibi hissettin. Bilmeni istiyorum. Evet, bir cinayet var ve o cinayetin tek suçlusu benim. O cadıyı öldüren bendim."

"Yanılıyorsun," dedim, ruhum can çekişiyordu, hissetti ama bir şeyler söylemeden bekledi. Zaten bildiğini hissettiğim o gerçeği pürüzsüz bir ruhsuzlukla dillendirdikten sonra ağlarım sanmıştım ama ağlamadım. "Kanımın sadece sana şifa olduğunu biliyordum."

Sanki bu cümlem, yüzyıllardır aramızda büyüyüp giden bir kaybedişin, acının, ağrının, uyutmayan bir sancının kaburgasıydı. Onun şifası olmam, sanki bizi bir araya getiren hikâyenin kaburgasıydı. Gözlerim gözlerine tutunduğu an, bu cümlenin onda var ettiği enkazı gördüm, o enkaz bir yuva gibiydi; çökmüştü ama sıcaktı, evim gibiydi. Mavi gözleri gözlerimden geçmişi çalmak ister gibi bakıyordu. Kaybolmuş küçük bir erkek çocuğuydu sanki, kabuk bağlamayan bir yara gibi devamlı kanayan, o kalabalığın içinde annesini arayan küçük bir erkek çocuğu...

"Sadece benim şifamsın," dedi, kelimeleri bu denli yakıcı bir duyguyla seslendirmesinden mi yoksa beni delip geçen uçurum kıyısı, uçurum dibi, uçurum mavisi gözlerinden mi etkilenmiştim ayrım yapabilecek gibi hissetmiyordum. Sanki bir bütün olarak Efken Karaduman, beni alaşağı etmek için yaratılmıştı. Sanki hem en büyük düşmanım hem de tek sırdaşımdı; sanki hem en büyük rakibim hem de tek destekleyenimdi. Yükselebildiği en üst noktaya yükselsin ve yolumu gösteren, önümü aydınlatan bir yıldız gibi parlasın istedim.

"Birini isteyerek ölüme sürüklemem sorun değil mi?"

"Her gün içimde elimi değdirmeden onlarcasını öldürüyorum. Bazen içimdeki ölümler dışıma taşıyor, parmaklarıma kanları bulaşıyor." Cümleleri kan ile mühürlenmiş kara bir yemin gibiydi. Gerçeğin ta kendisiydi. Ölüm mavisi gözlerini gözlerimden çekmeden tekrarladı. "Ben bir katilim Medusa. İnsanların ruhlarındaki yaraları sarıp, zihinlerindeki fazlalıkları çıkararak boşlukları da doldurmak için yemin etmiş diplomalı bir katilim." Yutkundum, gerçek içime kan gibi aktı. "Ve ben iyileştirmem gereken ruhları bedenlerinden söktüm. Ben doldurmam gereken her zihnin içine bir şarjör dolusu mermi boşalttım."

Kanımı dondurması gereken her cümle, yani bu kanlı gerçeği yansıtan her cümle, sanki saatler önce tam tersini düşünen ben değilmişim gibi yavaşça içimdeki kabullenişi besledi; hatta o kabullenişe yuva oldu ve içimi ısıttı. Onu her hâliyle kabul eden bir tarafım mı vardı? Yoksa o taraf bana değil, anılarımda olduğum kadına mı aitti? Belki de ben o kadın bile değildim. Ben sadece o kadına çok benzeyen, onun geçmişinin sanrılarını gören bir yabancıydım.

"Sen benim gibi değilsin. Onun içindeki kötülüğü gördün, biliyorum. Benim içimdeki canavarın başını okşadığında senin insanların içine saklanmış her hissi, her kaybı, her kayboluşu görebildiğini anlamıştım." Kelimeleri o kadar ağır geldi ki, gözlerimi kaçırmasam biliyordum ki bu kez kirpiklerim göz pınarlarıma birikmiş hisleri akıtırdı. "Sen görüyorsun aptal yılan," diye fısıldadı bir ninni gibi. "İçimde iyi kötü ne varsa görüyorsun. Kayboluşlarımı, yok oluşlarımı görüyorsun. Hatta o kadar görüyorsun ki, keşke beni bu kadar görmesen."

"Seni görmüyorum," diye itiraf ettim. "Seni hissediyorum."

"Beni hissediyorsun," diye doğruladı kurduğum cümleyi. Çaresizlik bir örtü gibi üzerimi örttüğünde, geri dönüşümün anahtarının kolları arasındaydım, geri dönebilmek içinse bu anahtarı kullandıktan sonra karanlık bir kuyuya atmak zorundaydım. Benim için öldüreceğini söylemişti, gerekirse ölebileceğini... Bencil bir yanı olsa da verdiği her sözü tutan birinin intihar notunun altına onay imzasını nasıl atabilirdim ki? Teni tenime yuva gibi sinince yutkunup bu yabancının kollarında kırk yıllık bir hatırmışım gibi ona sığındım. Kaçmam gerekiyordu, her şeyi öğrendiğimde kalıp savaşmak yerine kaçıp gitmeliydim, evime dönmeliydim.

Biliyordum, tüm bu düşünceler boşaydı.

Ne onun ölmesine izin verebilirdim ne de kalbimi deri gibi kaplayan o sadakat hissini kalbimden soyarak geçmişi arkamda bırakabilirdim. Bir görevim olduğunu hissediyordum. Hissetmiyor, artık tamamen biliyordum.

Herkesten farklı bir görevim vardı. Gabriel ölü gözleriyle kâbusların içinden bana uzanıp tekrar fısıldadı ama bunu sadece ben duyabildim: *Elmas yılan...*

Bir kolumu Efken ile yatak arasına soktum, diğer kolumu da Efken'in kolunun üzerine attım ve onu sıkıca sarıp birleşmeyen ellerimi sırtına yerleştirdim. Bu hareket onu şaşırttı ama doğaüstü saçmalıklardan bahsetmek yerine bana sıkıca sarılarak karşılık verdiği için ona minnet duydum.

"Böyle kalabilir miyiz?" diye sordum yüzümü göğsüne yaslayıp tişörtün temiz olan kısmına sinmiş kokusunu solurken. Sesimdeki bir şey onu duraksattı, ardından çenesini kafamın üzerine bastırıp, "Sorman hata fıstık," diye fısıldadı. "İste ve olsun."

Efken'in göğsüne saklanırken Gabriel'i düşünmemeye çalıştım.

Ama ne Gabriel'in kara gözlerinden kaçabildim ne de hafızama dolan o karanlık, bir kuyunun dibinde ölüp kokuşarak çürümüş gibi hissettiren o anıdan...

Efken bana daha sıkı sarıldı, sanki zihnimde dönen bıçaklar gibi anılarımı kanatan o girdaptan kurtulmamı istiyordu; yani öyle sarıldı ve ben de kurtarıcımın o olduğunu biliyor gibi ona sığındım.

Ama kutsal Tevrat'ı göğsüme bastırarak ay mavisi elbisemin kuyruğu beni bir gölge gibi takip ettiği sırada tapınağın koridorlarından birinde ilerlediğim ânı hatırlamayı durduramadım. Yüreğimde sanki o an olduğu gibi derin bir keder taşıyordum. Yeniden o kederi hissetmek acı vericiydi.

Oradaydı. Yaşam ve ölüm gibiydi. Hem varoluşu hem de yok oluşu simgeleyen bir figür gibiydi. İnsandan çok bir semboldü. Karanlığın ve aydınlığın ortasında duran cennet ile cehennemin geçtiği yoldu; araftı.

Cübbesinin içinde beni izlediğini hissediyordum ama yüzü karanlığın evladıydı. Sakallarının karnına dek uzamış olduğunu görebiliyordum, elinde kahverengi bir asa tutuyor, asanın ucu bir meşale gibi görünüyordu; her an alevler yükselecek gibi duruyordu. Elimdeki kitabı kalbime bastırırken hissettiğim çaresizliği hatırlıyordum. Ne kadar da yakıcıydı.

"Ey Azize," dedi, sesi hem yaşlıydı hem gençti, hem iyiydi hem de kötüydü. "Bir karara vardın sonunda, öyle mi?"

Kitap göğsümdeyken, "Tapınağıma hoş geldiniz," dedim saygılı bir sesle.

"Azize, hoş buldum elbette, hoş buldum..." Başını omzuna doğru yatırdığını hissettim. "Konseyden çıkan karar hakkında ne düşünüyorsun sevgili kızım?"

"Bu Kan Yemini'ni kabul edemem," diye fısıldadım. "Geleceği değiştirmek için çok uğraştım ama Azize kartı yanılmaz. Sırların ve gücün kartıdır. Gerçeğin kartıdır Azize. Bu sırrı daha fazla saklayamam. Her gün olması ih-

timaller dâhilindeki geleceği hatırlayarak çıldırıyorum. Konseyin bu gelecek ihtimalini düşünüp böyle bir karar vermesi kabul edilemez."

"Sen istediğin kadar yaşayabilecek, sonsuzluğu görebilecek bir kadınsın. Ama bir hükümdarın kartları yalan söylemez." Adam gülümsedi. "Geleceğiniz ölümle gölgelendiyse sevgili kızım, yani bu vahim hadise yaşanırsa, soyunu ve tüm soyları kan ile mühürlediğini ilan etmen gerekecek. Kan Yemini edilmezse ve olası gelecekte sizi bir başka yaşantıdan çağırırlarsa, yeniden kim olduğunuzu hatırlayana dek, kimse size kim olduğunuzu söylememeli. Her anı bir sinirimiz gibidir, yanlış bir sinire yapılacak müdahale, tüm vücudu felç bırakır."

"Böyle bir gelecek gelmeyecek, uğraşacağım," dedim kısık sesle, bizi bekleyen gelecek gölgelerle doluydu. Azize kartı o gece alacaşafakta bana ölümü göstermişti. Ölümü ve yeniden doğumu. Bir gün onunla mutlu bir yuva kurabilsek, bu savaşı dindirebilsek bile sonsuz olarak betimlenmiş yaşamımıza ölüm düşme ihtimali vardı. Kart tam olarak bir şeyleri göstermese de gösterdiği parça soğuktu; benim tenim gibi değil, ölüm gibi soğuktu.

"Gelirse?"

"Kan Yemini'ni net olmayan bir gelecek uğruna edemem. Hepsinin hafızasını parçalama ihtimalim var."

"Olası bir yanlışa karşı hafızaları ayakta tutan Karga Sarmaşıklarının Kraliçesi uyandığında, sana ve soyuna yardım edecektir," dedi o kötü ve iyi, yaşlı ve genç sesiyle.

"Bu Kan Yemini'nin esas nedeni ne?"

"Soyların birbirine sadık kalması için, hafızalarının bir düğüm gibi bağlı kalması, sadakat geliştikçe anıların yavaşça oradan dışarı sızması gerek," dedi kesin bir sesle. "Gelecek her nasıl olursa olsun, tüm ihtimalleri göz önünde bulundurarak Kan Yemini etmen gerek."

"Peki ya... Böyle bir gelecek hiç olmazsa?"

"O zaman yeminin de bir anlamı kalmayacak zaten sevgili Azize."

İçim anlık da olsa rahatlamıştı ama o susmadı ve kısık sesle, "Ama unutma," dedi. "O sana boşuna Azize kartını vermedi. Sırlar, gerçekler, güçler senin. Sen bir okyanus kadar derinsin."

Kan Yemini, bir daha gelme ihtimalimiz için bizi birbirimize bağlayan sadakatin yeminiydi; zihinlerimiz, günü gelene dek sessiz kalacak, sadakat anıları kusmaya başlamadan bir şeyleri öğrenecek olursak, hafızalarımız parçalanacaktı.

Efken'in kollarındaydım, uyku ölüm gibi tenime çöktü ve gözümden bir damla yaş hızla akarak şakağıma doğru kaydı.

Geçmişin parçaları hafızamdan önce, kalbime battı.

8. VELENCOSO AİLESİ

BEARTOOTH, KİNG OF ANYTHİNG

Çığlık sesiyle araladığım gözlerime oturan ilk ifade korkuydu.

Efken beni kollarının arasından bıraktığı an içimdeki korku paniğe dönüştü ve Efken'in jet hızıyla yataktan kalkarak kapıya doğru atıldığını gördüm. Yattığım yerden dağılmış saçlarla kalkarak onun arkasından çıkışa yöneldiğimde ses kesilmiş olmasına rağmen, Efken sesin kaynağının nereden geldiğini biliyor gibi doğrudan altın varaklı karanlık holü aşarak bir diğer antreye keskin bir dönüş yaptı. Ben de ona uyum sağladım ve arkasından koşmaya devam ettim. Crystal'in kaldığı süitin kapısı açıldı ve Crystal, "Ne oluyor?" diye sordu, onu cevaplayamadan Efken'i takip etmeye devam ettim.

Efken, çift kanatlı kapısı tavan kadar yüksek olan odanın önünde durdu ve bir saniye beklemeden kapıyı sertçe tekmeleyerek açtı. Kapının kanatları içeri doğru hızla açıldı ve kanatlar duvarlara çarparak yüksek bir ses doğurdu. Burası gördüğüm en büyük ikinci kütüphanedeydi, birincisini Mavi Yaka'dayken görmüştüm. Yerden yaklaşık on metre yükseklikteki kütüphane tavanına değen raflara bakakaldım. Birbiri ardına sıralanmış, yan yana durmuş bir sürü ahşap raf vardı ve hepsi bilgiyle donatılmış kalın ciltli kitaplarla doluydu.

Efken bir an durup rafları taradı ve sonra yaşanan sessizliği dinledi. Tekrar yürümeye başladığında, arkamda Crystal'in varlığını hissettim. Efken raflardan birinin arasına girip yürümeye başladığında, onu önünde yürüdüğü rafın küçük aralıklarından görebiliyordum.

Yavaşça arkasından gittim, rafların arasında ilerledim. Saçları uzun sayılabilecek boyutta, açık sütlü çikolata renginde olan zayıf, uzun boylu adam sırtı bize doğru dönük şekilde, raf ile arasına aldığı İbrahim'in üzerine doğru abanmıştı. Adamın saçlarının uçları dışa doğru kıvrılmış duruyordu, sanki özenle fönlenip taranarak şekillendirilmiş gibiydi. Beyaz vatkalı gömleğinin kolları da fırfırlı ve genişti. Altında bir binici taytı olduğunu, ayaklarında da çamurlu, sivri burun botlar olduğunu gördüm. Saçları kütüphanenin tavanından sarkan araba büyüklüğündeki avizeden sızan sarı ışıkların altında daha da kumral görünüyordu.

Efken aniden adama doğru atılınca, adam sanki ona yaklaşan tehlikeyi hissetmiş gibi yana doğru çekildi ve Efken hızını ayarlayamadığı için İbrahim ile yüz yüze geldi. İbrahim'in ela gözleri korkuyla parlıyordu, ellerini kendini korumak istiyormuş gibi göğüslerinin üzerine kapatmıştı. Efken bu görüntü karşısında öfkelenmiş gibi hırıltı çıkararak adama doğru döndü ve süt beyaz rengindeki tene sabitlenmiş yeşil gözler de Efken'in üzerinde gezindi. Gözleri sinsilikle parlıyor, kısık bakan gözleri yanlara doğru oldukça uzun görünüyordu. Güzel ama zehirli gözleri vardı.

"Aman aman," dedi büyüleyici sesiyle, ardından uzun, inci beyazı köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir gün içinde tam iki tane bomba..." Gözleri bana kaydı. "Hatta üç," dedi beğeni dolu gözlerle, sonra da Crystal'e baktı. "Hatta dört."

Efken'in öfkesini hissettim, birden büyüyüp her yanı saran yangın gibiydi; sanki o kadar büyüdü ki küreselleşti ve dünyayı kül etmeye başladı. İbrahim, "Namusuma göz dikilmiş gibi hissettim," dedi ortamı yumuşatmak istiyor gibi ama gerçekten korktuğunu hissetmiştim. Efken yabancı genç adama doğru yaklaşıp adamı birden yakalarından kavrayınca, adam hiçbir tepki vermeden ayakları hafifçe yerden kesilmiş şekilde gözlerini Efken'e dikti. Nefeslerin tutulduğu o kısa süre zarfında Efken, ölümü hatırlatan bir sesle konuşmaya başladı.

"Bir daha ona elini sürecek olursan, elinden bir masa lambası yaparım ve her gece kitabımı okurken ışığımı derisi yüzülmüş elinin kemikleri tutar." Tehdit açık ve sertti, adam ise sadece bakıyordu, gözlerini dahi yummadan bakıyordu. Crystal onu tanımış gibiydi ama bu defa Efken'e hak veriyor olduğundan mıdır bilinmez sessizdi.

İbrahim, "Çok etkilendim darling," dedi ağlamaklı bir sesle. "Efken, lütfen kaslı kollarından akan güç bileğinde bir yırtıcıya dönüşsün ve onun yüzünü yumrukla. Az daha arım, namusum, şerefim ve haysiyetim tam bu noktada bu sivri dişli erkek tarafından ayaklar altına alınıyordu."

Genç adam yavaşça sırıtınca, keskin köpek dişleri dudaklarının üzerine yavaşça saplandı ve sinir bozucu bakışları Efken'deyken, "Ramon bu eve hiçbir zaman boş bir misafir getirmez," diye şakıdı.

Ramon'un sesi, endişemin bir nebze kırılmasını sağladığında, Efken yabancıyı yakalarından tutmaya devam ediyordu. Her an alnında yükselen o siniri adamın burnunda patlatabilirmiş gibi geliyordu.

"Lütfen onun kusuruna bakmayın sevgili dostlarım," dedi Ramon, ardından bir kuğu gibi süzülerek yabancıyı ensesinden tutup Efken'in ısrarla onu kavrayan ellerinden çekerek kurtardı. "Kuzenim biraz densizdir ama kesinlikle kötü bir niyeti yoktur."

"Ne demek yoktur, vardır," diye diretti İbrahim, ardından kedi adımlarıyla Efken'e yaklaşıp onun kolunun kenarından ikiliye baktı. "Kuzeninizin ar damarı çatlamış olabilir mi biraz beyefendi? Çünkü bana insan sütlacı gibi kokuyorsun dedikten sonra birden üzerime çullandı. Efken'im gelmeseydi Allah bilir bana neler yapardı? Sütlaç sandığı nazik ve el değmemiş, muhteşem bir anatomiyle şekillendirilmiş nahif vücuduma kaşık mı sokardı, yemeye mi çalışırdı beni?" Efken'in kolunun kenarına tutunup, "Ama kara atlı prensim tam zamanında gelerek beni ırz düşmanı kuzeninizin saldırısından kurtardı." Kafasını kaldırıp bir kedi yavrusu gibi Efken'e baktı. "Az daha benden yararlanacaktı. Öldür onu."

Ramon yarım bir gülümsemeyle, "Sevgili dostum İbrahim, biraz abartıyor olmayasın?" dediğinde, yanındaki yabancı adam, "Abartmıyor," diye dudak büktü. "Tek istediğim biraz koklamak ve oynaşmaktı. Çok uzun zamandır bir insan erkeğiyle oynaşmadım."

"Ahlaksızlık etme," dedi Ramon sert bir sesle, "hemen özür dile misafirlerimizden."

"Oyun oynamak istediğim için özür mü dileyeceğim bir de?"

"Senin oyununu ters yatırır düz sikerim," dedi Efken dişlerinin arasından. Yabancının sinsi bakan yeşil gözleri yeniden Efken'e çevrilirken, dudaklarında alaycı bir gülümseme şekillenmesi Efken'in öfkesinin damarlara ayrılarak güçlü yıldırım ışıkları gibi etrafı aydınlatmasına neden oldu.

"Siker," diye onayladı İbrahim, Efken'in arkasında başını aşağı yukarı hızla sallayarak. Sonra birden dönüp, "İnsan erkeği mi?" diye sordu şoka girmiş gibi yabancı adama bakarak. İbrahim bunu sorana dek, yabancının cümlesini süsleyen bu kelimenin özüne inmemiştim, şaşkınlık anlıktı, Ramon'un normal bir insan olmadığı gerçeğini kabul ettiğime göre, kuzeninin de öyle olmaması anormal olmazdı.

Yabancı, bir adım öne çıkıp, Efken'in ona saldırgan tavrına rağmen saygın bir şekilde başını önüne eğerek Efken'in önünde kibar bir reverans yap-

tıktan sonra, "Bendeniz Frederick Velencoso," dedi. Kafasını kaldırıp parlayan muzip yeşil gözlerle Efken'e baktı. "Siz de şu efsanevi Efken Karaduman olmalısınız." Tekrar başını önüne eğip saygıyla, "Yarattığım rahatsızlıktan dolayı önce değerli arkadaşınızdan, sonra da siz ve grup üyelerinizden af diliyorum. Lütfen beni affedin. Öte yandan," gözlerini kaldırıp İbrahim'e baktı, "açlık bende cinsel dürtülerin açığa vurmasına neden oluyor. Kadın ve erkek vücuduna eşit değerde verdiğim önemden dolayı taze bedeninize çekilerek sizin için işleri zorlaştırdıysam lütfen kusura bakmayın İbrahim. Zaten kokunuzu tamamen aldığımda, aradığımın siz olmadığını anladım. Maalesef ben gerçekten kanı şeker gibi kokan insanlardan hoşlanıyorum. Yine de söylemem gerekir ki, ihtiyaçlarımı bir köşeye itebilseydim sizle uzun soluklu maceralara atılmaktan onur duyardım."

Alenen İbrahim'in safkan bir insan olmadığını ima ediyor olsa da İbrahim kafası tamamen karıştığı için sadece çatık kaşlarla ona bakıyordu.

Peki onlar neydi? Ya da İbrahim, o gülüşün, o yaratılan psikolojik travmanın sahibi aslında neydi? Kafamın içine bir sandalla yaklaşan ihtimali düşünmemeye çalıştım. Tıpkı Efken'e bakınca da zihnime uğrayan o ihtimali düşünmemeye çalıştığım gibi... Hafızalarımızın sağlığı için, her şey gününü bekliyordu.

Efken sert bir sesle, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Frederick, "Konağımıza öylesine insanlar kabul edilmez," dediğinde, insanlar kelimesini vurgularken ışıldayan gözleri dikkatimin ona yoğunlaşmasına neden olmuştu. "Beni affedecek misiniz?"

"Bir daha seni İbrahim'in etrafında görürsem, işler değişir ve konağınız sikimde bile olmaz." Gözlerini Ramon'a çevirdi. "Bu veya bir başkası, benim yanımdaki insanlardan birini rahatsız edecek olursa, bu konağı içinde rahatsız eden kişi varken yakarım. Sorumluluğu kabul etmiyorsan şimdi çıkar gideriz. Ama bence edeceksin çünkü burada olmamızı istiyorsun." Ramon, Efken'in kurduğu cümlenin onda yarattığı şaşkınlığı gizleyemedi.

Ramon, Efken'in zihnindeki fırtınaya kapılarak, "Kalın lütfen," dedi ve Frederick'e yandan uyarıcı bir bakış attı. "Fred, neden inip değerli misafirlerimiz için kahvaltı hazırlamıyorsun?"

Frederick, "Tek istediğim biraz oyun oynamaktı Ram," dediğinde dudakları hayal kırıklığını yansıtmak ister gibi aşağı doğru bükülmüştü. "Madem oyun oynamama izin verilmiyor, peki, öyleyse gidip kendim için bir oyun arkadaşı bulurum." Gözlerini Crystal'e çevirdi. "Ah güneyin ateşli dans kraliçesi, seni görmek bir şeref. Ramon ile yaptığınız yaramazlıkların uhrevi seslerini dinleyerek terasımda pornografik resimler çizmeyi özledim. Söylemem gerekecek olursa, o tablolara konu olan eşsiz vücudunu hep merak

etmişimdir." Crystal alayla gülünce, "Tanrı sana güzel bir vücut, soğuk bir gülümseme ve kutsanmış alev sarısı saçlar vererek sonuma mührünü basmış olmalı tanrıçam."

"Zevzekliği bırak, değerli İbrahim'den özür dile ve kız kardeşini de alıp yemek masasında bizi bekle. Küçük, tatlı erkek kardeşimin de masada olmasını ilet. Eğer masada olmazsa, onu vücudunda ne kadar fazlalık varsa o kadar yerinden tavana asacağımı söyle."

"Vücudunda ne kadar fazlalık var ki?" Frederick düşünüyor gibi elini çenesine attı ve birden gözleri muziplikle parlarken bağırdı: "Aman Tanrım! Yoksa onunki çift başlı bir ejderha mı? Anlarsın ya Ram, Valerio'nun pantolonunun önü içine cevizler doldurulmuş gibi kabarıktır hep. Yoksa gerçekten çift başlı mı?" Ellerini açarak tavana baktı. Yüzümü buruşturmadan edemedim. "Bu ayrıcalığı benim üzerimde kullanmadığın için oturup konuşma zamanımız geldi değerli yaratıcım. İnanılmaz incinmiş hissediyorum. Demek çift başlı, ha?"

"Elbette çift başlı değil. Ben ondan büyüğüm. Yani abisiyim."

"Valerio'yu her zaman kıskanırsın, hadi ama rahatla." Frederick'in, Efken'in tehditkâr gözlerini yok sayarak bana baktığını gördüm. "Evime şeref getirdin, senin önünde de bir prens edasıyla reverans yapmak ve parmak uçlarına dizeler yazarcasına öpücükler kondurmak isterdim fakat birkaç yüzyıllık daha ömrüm olsun istiyorum." Gözleri Efken'e kaydı, Efken'in ona doğru bir adım atmasıyla hızla elini havaya kaldırıp salladı. "Dostum, ciddiyim, sarışınlar bir adım öndedir, sakinleş."

Efken'in öfkesi, Frederick kütüphaneyi terk edene dek sürmüştü. Bir rüzgâr gibi esen gerginliğini, Ramon'a çevirdiği gözlerine yerleşmiş ölümü hatırlatan ifadeyi görünce daha derinlerimde hissettim. İbrahim, duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyor gibi etrafına ve bilhassa Ramon'a bakarken, ben artık hiçbir şeye anlam yükleme gereği duymadan sadece öylece duruyordum.

Ramon, "Sanıyorum ki tapınakta yarım kalan bir işiniz var aziz dostum," dediğinde Efken sadece başını aşağı yukarı sallayarak bu kibar salon erkeğini doğruladı. "Tapınaktaki dağınıklık çok kısa sürede toparlanacaktır. O zamana kadar burada misafirim olmaya devam edin lütfen."

Efken'in ölümü çağrıştıran gözleri bu kez daha tehlikeli akisler çizerek Ramon'a kenetlendi. "Ne kadar sürer?" diye sorarken sesi mermer gibi soğuk ve sertti.

"Çok kabasın," dedi Crystal. "Velencosolar seni konaklarına kabul ediyor, seninse şu tavırlarına bak."

Efken dişlerinin arasından konuşmasına rağmen oldukça sakin çıkan bir sesle, "Seninle konuşmuyorum," dedi Crystal'e bakmadan.

"Birkaç saate kalmaz tapınağa dönebilirsiniz. Tapınakların sorumlusu olduğum için güvenlik açısından size eşlik edeceğim. Tapınağa zarar vereceğinizi düşündüğümden değil, tapınağı korumak zorunda olduğumdan yapacağım bunu." Ramon o kadar anlayışlı ve nazikti ki, karşısında bir mağara adamı yokmuş gibi sakin cevaplar veriyor, kibarlığı bir an olsun elden bırakmıyordu.

Alt kata inip Velencoso ailesinin tamamıyla tanışmadan önce, Ramon Velencoso'dan Velencoso kütüphanesini incelemek için izin istedim. İkinci kez düşünmeden bu izni bana verdi ama Efken de, diğerleri de temkinli görünüyordu. Yine de hepsi kütüphaneden çıktığında, artık yüzyıllardır ayakta gibi görünen kütüphanenin içindeki kitaplarla baş başaydım. Kitapların sayfaları, bir insanın sigaradan kararmış ciğerleri gibiydi; ne kadar yıl görmüşlerse, o kadar hasarlıydılar. Tıpkı ciğeri ele geçirmiş bir hastalık gibi çoğunun sayfalarını da zaman ele geçirmiş ve yaşlandırmıştı.

Velencosolar, tıpkı Gabriel'in de kendisini altında gizlediği o cümlede olduğu gibi, yüzlerce yıldır var oldukları ve olacakları gerçeğini süsleyen cümlenin altında gizleniyor gibiydiler. Bu aile hakkındaki ihtimalleri düşünemedim çünkü zihnim kenarlarındaki çatlaklardan su sızdırıyor gibiydi, sanki o su kafamın içinde boş bırakabildiğim noktaya akacak ve son boşluğu da ağzına kadar doldurup beni tamamen boğacaktı.

Rafların arasında yürürken zihnimdeki doldurulması gereken açıkları yalanla değil, gerçekle örtmem gerektiğini biliyordum; anılarımdaki çukurlar o kadar fazlaydı ki artık ben görmezden gelsem bile çukurlar beni görmezden gelmezdi. Sonunda o çukurlardan birine düşeceğimi biliyordum. İnsanın kendi zihnindeki çukurlara düşünce o çukurda çürümemesi olası değildi. Ve ben o çukurların etrafında gözlerime bağlı beyaz bir çaputla yönsüz bir şekilde dolaşıyordum. Çaputların gözlerime denk gelen noktalarından yukarı kabaran kan, kumaşın üzerini lekelemişti.

Raflardan birinin önünde durup kalın ansiklopedilerin sırtlarını incelemeye başladım. Her sırtta başka bir yaldızlı sembol vardı. Kan damlası şeklindeki kırmızı yaldızlı sembolün olduğu ansiklopediyi yavaşça çekmemle hafif bir toz tabakası boğazıma doldu. Tozun kokusu ciğerlerimi yakarken ansiklopedinin kapağını kaldırdım. Sayfada beni karşılayan ilk görsel, büyük bir kan damlası figürüydü ve bu figürün etrafından dışarıya doğru damarları anımsatan kızıl kökler çıkıyordu. Her bir kök, bir aileyi temsil ediyormuş gibi hissettirdi; sanki bir soy ağacı değil, bir kan ağacıydı.

Kafamda belirmiş önlenemez bir soru işaretiyle diğer sayfayı çevirdim ve o andan itibaren her bir kelime, bana nerede olduğumu, kimlerin yanında olduğumu, Velencosoların aslında kim olduğunu fısıldamaya başladı. İlk sayfada birkaç İtalyan ve Fransız soyadını anımsatan aile soyadları gördüm, daha sonra bu ailelerin arasında Velencosolar da belirdi. Baskısı 1800'lü yıllara dayanan bu kitabın içinde her bir ailenin Kızıl Yaka'daki konumuyla ilgili bilgiler yer alıyordu. Velencosolar için Kraliyet Kanbazları dendiğini fark ettiğimde, parmağımı satırların üzerine yasladım ve cümle boyunca kayan parmağımın üzerindeki kelimeler zihnimin mezarlığına gömülmeye başladı. Kanbaz kelimesi zihnimde bir anının daha hızla bana doğru gelmeye başlamasına neden oldu. Bu kez anı hırçındı, kanlı parmaklarının arasında içimi deşip geçmişi akıtmak isteyen bir hançer tutuyordu ve kan damlaları tıpkı yağmur damlaları gibi ayaklarımın önüne yağmaya başladı.

Anılardan korktum. Anılar beni yakıyordu. Onları durdurmak istedim ama durduramadım. Hızlı bir şekilde gelseler, acıyı anlık hissetsem belki katlanılabilir olabilirdi ama parça parça geliyorlar, her geldiklerinde benden büyük bir parça koparıp, beni en olmadık noktalarımdan deşerek yaralıyorlardı.

Sırtımda bir nefes hissettiğimde dönüp arkama bakma gereği duymadım çünkü tehlikede hissetmedim. Kendimi savunma ihtiyacı duymadım. Sadece anının gözlerimin önünde net bir kıvam almasını bekledim. Bir tuvale yavaşça işlenen renkler gibi önce birkaç renk belirdi, daha sonra bütünü gördüm; artık oradaydım. Tapınağın önünde durmuş, iki kalın gövdeli kolonun arasında elimde tuttuğum bir kâğıtla bekliyordum. Kan damlaları zamanın içinden hızla kayıyor, yağmur damlaları gibi yağarak zamanı ölüm ve yaşamla çiziyorlardı. Üzerimde ay beyazı bir elbise vardı, ayaklarım yine çıplaktı ve bileğimdeki altın topları olan halhalın ağırlığını hissedebiliyordum. Saçlarımda yılanköklerinin nadiren verdiği beyaz çiçeklerden yapılmış tokalar vardı, alnımdan geçen örgüm saçımın içine doğru giriyordu ve lüle lüle saçlarım örgüden tacımın altından omuzlarıma salınıyordu. Tapınağın diğer ucundan bana doğru gelen erkeği izliyordum.

Tam önümde durduğunda bir reveransla dizlerinin üzerine çöküyor, ardından başını kaldırıp bana bakıyordu ve toz mavisi gözlerini görüyordum. Onu tanıyordum.

Ramon Velencoso.

Anılarımdaydı. Var olmadığım bir tarihteyken, bana çok benzeyen, benmişim, kendimmişim gibi hissettiren o bedenin içinden ona bakarken bunu yadırgamasam da benliğim panikle kavruluyordu. Elimdeki kâğıdı ona uzatırken, "Velencoso," dediğim an titredim, içinde olduğum beden tit-

remedi. "Bu gece ben ve soyum, Kan Yemini edeceğiz. Sana bildirmek istedim çünkü onun ve benim senden başka güvenebileceğimiz bir başkası yok. Sen oldukça güvenilir bir Kanbaz'sın. Her zaman dostumuzdun."

Öyle miydi? Ramon, başını aşağı yukarı sallayarak, "Bu bir onur," dedi.

"Bir gün kehanetim gerçeğe dönerse, sen hayatta olmaya devam edeceksin, ölümsüzlüğün belki de şu ana dek bana yaptığın en büyük iyiliğindi. Bir gün işler ters giderse, savaş kapıyı zorlamaktan vazgeçip kırarak içeri girerse ve kartın söylediği şey olursa, ne olursa olsun Ramon Velencoso, Ay Tapınakları artık senin sorumluluğunda olacak. Ta ki ben bir gün yeniden gelip seni bulana dek." Gülümsedim. "Belki bulduktan sonra da."

Ramon'un verdiği cevabı duyamayacağım kadar büyük bir hızla geri çekildiğimde, sırtımdaki nefesin sahibinin kim olduğunu biliyordum. Büyük bir hızla ona doğru döndüm, toz mavisi gözler beni bilerek burada bırakmış gibi dostça bir ışıltıyla parlıyordu. Eldiven olan elini kalbinin üzerine koyup hatıralarımda oldukça canlı olan reveransını bir defa daha önümde gerçekleştirdiğinde yutkundum.

"Uzun zaman oldu kadim dostum," diye fısıldadı. "Sizi özledim."

"Sen..."

"Ne olduğumu biliyorsun uyanıştaki," diye seslendi bana. "Görüntün, sesin, seni sen yapan her parçan aynı. Sadece hafızan farklı. Anılar bir gün geri gelecek."

"Parça parça," diyebildim, şoktaydım, bunu gördüğü için üzerime gelmemeyi tercih etse de sonunda, "Ne olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kanbaz?" dedim sorar gibi, anılarıma tanıdıklık hissi veren bu kelimenin literatürde ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ramon, yüzünü ışıkla dolduran bir gülümsemenin ardına sığınarak bana baktı.

"Kadim dostum, biliyorum ki oldukça gençsin, toysun ve buraya varlığı bizim için bilinmeyen bir yerden kopup geldin. Son zamanlarda gördüklerin kalbinde kimi zaman korkuyu, kimi zaman deliliği uyardı. Kimi zaman aklını yitirdiğini düşündün, kimi zaman ise kimsenin sana inanmayacağını bile bile sen kendine inanmayı seçtin ve kendinle savaştın." İçimi okuyor gibi konuşması beni derinden etkilerken sadece onu dinliyordum. "Çok sevgili Mahinev, ismini ve seni biliyorum, şaşırma lütfen, kendini bana takdim etmesen de hakkında oldukça fazla bilgiye sahibim. Ben ölümsüz bir kulum, bir faninin gözünde canavarım, hiç olmayan bir masalım, uydurulmuş bir adamım ama gerçeğim." Kaşlarım çatıldı, daha açıklayıcı olması gerektiğini anlamış gibi, "Affedersin," diyerek özürlerini sundu. "Kanbaz nedir biliyorsun ve benim bir Kan Yeminim olmadığı için sana kendimi takdim edebi-

lirim. Her on yılda bir zamanın onun için on yıl durduğu, otuzuncu yaşına geldiğindeyse saatin bir daha onun için ilerlemediği, daima böyle görünmeye mahkûm yaşamak zorunda olan bir muhafızım. Romantik hikâyelere konu olmuş vampirler benim gölgemdir, benzerimdir ama gerçek değildir. Atalarımı bilen, hisseden, araştıran ölümlülerin zamana yaydığı asılsız efsanelerden doğmuş birer fenomendirler. Oysa Kanbazlar, bir diğer deyişle Acroblood da diyebilirsin, bizler gerçeğiz. İnsan etiyle beslenen kardeşlerimiz de var, Kızılderili Mitolojisi'nde onlara her şeyi yiyen şeytan anlamını taşıyan Wendigo ismini veren bir azınlık olmadı diyemem ama onlar da safkan Kanbazlar. Ben öldürmeden beslenirim, herhangi bir canlıyı yemem, hayatını elinden almam. Sıcak kan yemeğimdir ama insan yiyeceklerini de tüketebiliyorum, özellikle fanilerin içkileri ile avladıkları taze hayvan etleri son derece besin değeri yüksek şeyler bizim gibiler için."

Yüzümdeki kan anbean çekilirken Ramon, "Kaç yaşında olduğumu sormayacaksın, değil mi?" diye sordu, yine o hoş gülümsemesiyle bana bakıyordu ve bu gülümsemeye sahip olduğu için istesem de ondan korkamıyordum.

"Sormamam mı gerekiyor?"

"Düşüp bayılmadığına dua ediyorum aslında. Çünkü epey korkmuş görünüyordun."

Sertçe yutkunup, "Kim olduğumu benden iyi biliyorsun ve kanla beslenmiyorsun, muhtemelen yüzyıllardır da hayattasın," dediğimde gülümsemesi biraz solgunlaştı.

"Kan Yeminim yok, sana kim olduğumu kolayca söyleyebilirim ama senin Kan Yeminin var kadim dostum. Maalesef sana kimliğini açıklayamam. Elbette bir şeyler hissediyorsundur. Önemli bir şahsiyet olduğunun farkındasındır."

"Yani gerçekten biliyorsun."

"Anılarının tamamı geldiğinde sen de bileceksin."

"Neyin içine düştüğümü bilmiyorsun," dedim yavaşça. "Belki de şu an bir akıl hastanesinin küçük odasında oturmuş kendi kendime konuşuyorumdur."

"Hayır, oldukça aklı başındasın. Buradasın ve her şey yeni başlıyor." Ona korkan gözlerle baktım, bunu yadırgamadı, beni küçük görmedi, aksine kıymetli bir insana bakıyor gibi uzun uzun gözlerimin içine baktı. "Dünya sandığın gibi bir yer değil Sevgili Mahinev. Hiçbir zaman olmadı."

"Fark etmeye başladım."

"Dahası da var. Sen uyanmaya başladın. Ve bu, sandığımdan da güçlü geri döndüğünün en büyük göstergesi kadim dostum. Bu kadar erken uyanışa geçmeni inan beklemiyordum." Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerin-

den kütüphanenin diğer ucuna baktı. "Eski dostlarımı yeniden görmek içimi coşkuyla dolduruyor ama ne yazık ki Efken Karaduman beni hatırlamadı. Onun bu ismine alışması zor. Yıllardır arkadaşlık yaptığım birinin isminin tamamen değişmiş olması çok z-" Bir an durup bana baktı. "Ah," diye fısıldadı. "Kan Yemini. Konuşmak tehlikeli ve ahmakça."

"İsmi farklıydı," diye mırıldanarak kütüphanenin diğer ucuna doğru baktım. Artık kurcalamaktan vazgeçip, anıların bana doğru gelmesini beklemek daha doğru olacaktı. Ramon bir Kanbaz'dı, beni ve Efken'i tanıyordu, Efken anılarımdaki o adamdı, bir zamanlar onu kanımı akıtacak kadar çok seviyordum. İsmi neydi acaba? Yutkundum. Peki ya benim ismim neydi? Bu soruları Ramon'a soramadım. Gözlerim mavi gözlerine tutundu. Ay Tapınakları'nı emanet ettiğim eski dostuma bir yabancıya bakıyor gibi baktığım sırada, soruları sıralasam bile cevapları alamayacağımı biliyordum.

"Sana küçük, hafızanı çok da zedelemeyecek bir bilgi vermek isterim," dedi Ramon, düşünceli toz mavisi gözlerin bende olduğunu fark ettim, kurduğu cümlenin ağırlığını hissederken yavaşça ona doğru baktım. "Kan Yemini eden tek ırk, Mar ırkı değil." Gözlerimiz birbirine çarptı, kelimedeki her bir anlam geçmiş olup kucağıma doğdu ama gözlerini açamadan öldü. Başka bir şey söyleyemeyeceğini bildiğim için ağzımı açamadım ama gözlerindeki anlamlar çok farklıydı, sanki söyleyemediği her şeyin ağırlığı en çok onu tüketiyordu.

Başını önüne eğip yavaşça gülümseyerek salladı, ardından, "Lütfen benimle yemek masasında buluş. Seni tapınaklara geri götüreceğim Sevgili Mahinev," dedikten sonra kütüphaneden ayrıldı. Elimde tuttuğum kitaba bakakaldım.

Ne kadar süre orada öylece durdum bilmiyordum ama aşağıya inerken kalbimin de ellerim gibi buz tuttuğunu hissediyordum. Merdivenlerin başında beni karşılayan Ramon'un aksine küllü sarı saçları olan bir adam ve bir baloya gidecek gibi hissettiren çemberli elbisesinin içindeki kahverengi saçlı kadındı. Kadın bu konağa ait olduğunu belli eden kıyafetinin içinde asil bir şekilde süzülerek benimle selamlaşmaya geldiğinde onu yadırgamadım. İbrahim ise her an çığlık atarak kaçacak gibi kapıya bakıyor, olup biteni algılayamadığı için tedirgin görünüyordu.

Ramon'un kardeşi Valerio, Ramon'un aksine serseri bir görüntüye ve daha alaycı bir kişiliğe sahipti. Vasili, yani İbrahim'i sıkıştıran Frederick'in ablası, zihniyeti bu yıllara değil, çağlar öncesine aitmiş gibi bakıyor, sabit cevaplar veriyor, saygılı bir tutumla kurallarının dışına çıkmadan iletişim kuruyordu.

Onların beslenme alışkanlığına uymayacak şekilde insanlara özgü kahvaltı masasında oturduğumuz sırada Valerio ve Ramon arasındaki çekişmeye dikkatimi veremedim. Aralarında hep yaş ile alakalı bir şakalaşma dönüyordu, algılayabildiğim tek şey bu olmuştu. Vasili, kardeşi Frederick'in aksine çok saygılıydı, durmadan, "Misafirlerimiz varken birbirinizle bu şekilde küçük çocuklar gibi uğraşmayın lütfen," diyor, sözünü geçiremediği için sinirlenip hiçbir şey yemediği hâlde peçetesiyle dudaklarının kenarlarını siliyordu.

Sonunda Efken, masada olmaktan ne kadar rahatsız olduğunu belli edercesine, "Tapınağa döneceğiz," dedi sertçe, gözlerim ondaydı ama bakışlarıma karşılık bulamadım. Ramon yine aynı ölçülü ve sakin ses tonuyla, "Sizi oraya bırakacağım," diye mırıldandı.

Efken'in bakışları anlık beni kavrayınca, masadaki gerginliğe rağmen gözlerine sakinliğin çöktüğünü gördüm. Uçurum gibi yanan gözleri şimdi daha durgun bakıyordu. Dudakları kıpırtısız, yüzü dudaklarına uyum sağlarcasına hareketsizdi.

"Tapınaklarda ne yapıyorsunuz ki? Turist misiniz?" diye sordu Vasili, altın kaplama çatalıyla kahvaltı öğününe pek de uymayan, görüntüsüyle midemi burkan kanlı, az pişmiş bir et parçasını dürtüyordu. İbrahim et parçasına bakınca benimle aynı fikirdeymiş gibi yüzünü buruşturarak dehşetle örülmüş ela gözlerini genç kadının yüzüne çıkardı.

"Sence kuzenin öylesine turistleri evine alır mıydı?" Efken'in sorusu, Vasili'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu, sonra Vasili bu sorunun ne kadar mantıklı olduğunu kavramış gibi soğuk bir gülümsemeyle başını kaldırıp az pişmiş et parçasını ağzına götürdü.

"Aranızda Crystal de var, onun için almış olabilir," dedi Vasili soğuk bir sesle. "Sonuçta bir zamanlar Crystal ve Ramon oldukça tutkulu bir aşk yaşamıştı. Değil mi Ramon?" Vasili sözü Ramon'a bırakmaktan oldukça uzak soğuk gözlerini kuzenine çevirdi, ardından kraliyet içinde dönen bir entrikanın sahibesiymiş gibi hoş bir kahkaha attı. "Sonra güneyin dansçısı başka bir erkeğin peşinden Mavi Yaka'ya gitmişti, değil mi?"

O erkek Efken miydi? Hissettiğim bu defa kıskançlık olmadı. Göbek deliğimden dışarı uzanan bir ipin dürtüldüğünü, çekiştirilerek karnımı acıyla doldurduğunu hissettim.

"Bir erkeğin peşinden gitti derken?" diye sordum Vasili'ye zehir zemberek gözlerimi dikerek. Onun da bir Kanbaz olmasını, beslenme alışkanlıklarının bile normal bir insanın ölümüyle sonlanabileceğini hiç düşünmedim, zihnime uğrayan bu düşünce kelimelerimi durdurmaya yetmedi, hatta hafızamdan hızlıca silindi. "Vasili, sanıyorum siz bu konaktaki örümcek ağ-

larından başınızın üzerine büyük tokalar yaparak vakit öldürdüğünüz için artık kızların onlarla evlenmek için gelecek zengin dükleri, tüccarları ve kraliyet mensuplarını beklemediğinden bihabersiniz. Yirmi birinci yüzyıldayız Vasili, bu yüzyılda kadınlar çemberi bir erkeğin ayağının altında kırılacak kabarık elbiseler giyip onları almaya gelecek zengin kocaları beklemiyorlar. Aşkın peşinden gidiyorlar, geleceklerinin peşinden gidiyorlar, kararlarını kendileri veriyorlar. Örümcek ağlarına verdirmiyorlar."

Vasili bembeyaz bir suratla bana bakakaldığında, Frederick avuç içlerini birbirine çarparak, "Şahane, sanırım kalbim artık senin en sadık askerin olacak," dedi, Efken bu cümleyle beraber ölüm rüzgârı gibi esen gözlerini Frederick'e çevirdi ve Frederick'in elleri birbirine yeniden çarpmadan öylece havada asılı kaldı. Yavaşça yerine geri oturdu. "Ah benim şu ablam," diye iç çekti. "Aynı karından, farklı ruhtan geldiğimizin bir kanıtı değil de nesi?"

Biri zihnime, *"O erkek Efken değildi,"* deyince irkildim, daha sonra bu sesin beni izleyen gözlerden geldiğini anlamamla karnımdaki ağrı yavaşça dağıldı. Crystal gözlerimin içine bakıyor, dudakları aralanmasa da sesi ruhuma doluyordu. *"Artık yok."*

Yutkunmakla yetindim, ne demek istediğini anlamadım, anlasam da belki de anlamamayı tercih ettim. Artık yok, iki kelimelik koca bir cümleydi bu, derin anlamları olan, ruhu sancıtan bir cümleydi hem de. Ruhum zaten sancıyorken, biraz daha sancısın istemedim.

Vasili'ye söylediklerim masadaki şaşkınlığın uzun süre kırılmadan öylece dimdik bir duvar gibi aramızda durmasına neden oldu. Kimse bu konu hakkında en ufak yorum yapmadı. Sözlerime maruz kalan, eti çiğnemeden yutan Vasili bile. Belki verdiğim cevap densizceydi, belki çatısının altında durduğum insanlardan birine böyle sert çıkışmamalıydım ama karnımdan dışarı çıkıyormuş gibi hissettiren o ip beni öyle çok çekiştirmişti ki, kelimeler dudaklarımdan süzülüp çıkıvermişti.

Anladığım kadarıyla, Ramon dışında beni tanıyan kimse yoktu. Frederick, Valerio ve Vasili benden tamamen bihaberdiler. Her birini tek tek eleğimden geçirirken kaç yaşında olduklarını düşündüm. Tüyler ürpertici detayların tamamını bilmesem de olurdu.

Konağın karanlık, tavana değen dev çift kanatlı kapısı yavaşça açılırken dışarıdaki kızıllık parçalara bölünerek konağın içine sızmaya başladı. Dışarıda ayazı kesen bir sessizlik vardı, bu sessizlik kapıların bahçeye tamamen açılmasıyla beraber ıslık sesini anımsatan bir esinti gibi aramızdan geçti. Güneş, gökyüzünde tıpkı ay gibi duruyor, kızıl gökyüzüne ait siyah bir lekeye benziyordu.

Ramon bizi tapınaklara getirdiğinde, camların parçalandığı, ölümlerin yaşandığı o salonda her şeyi yerli yerinde, sanki o anlar hiç yaşanmamış gibi sapasağlam bulmak hepimizi şaşkına uğratmıştı. İbrahim bir köşeye çömüp, ellerini bacaklarının etrafına bağlayarak manzarayı izlerken sessizdi. Buradan çıkıp gitmemizin üzerinden çok zaman geçmemişti ama vitray camlar, onları ilk gördüğüm andaki gibi sapasağlam duruyor, doğaüstü cesetler ortalarda görünmüyordu. Vitray camlar yeni takılmışa benzemiyordu çünkü sol cepheye bakan camlardan kırmızı olan desenin içindeki leke bile aynıydı; o lekeyi anlık olarak görmüştüm ama hafızam onu içine yerleştirmiş, belleğim onu tekrar gördüğüm an her şeyi ortaya sermişti. Yani eski vitray camlar sanki parçalanmamış gibi yerli yerine dönmüştü.

Boğazıma takılan öksürüğü durdurdum, artık şaşırmayacaktım.

İbrahim'in korktuğu her hâlinden belliydi. Titriyor gibi bir hâli vardı, şaka yapmıyor, sadece çatık kaşlarla bizi izliyordu ve oturduğu yerden asla kalkmıyordu. İbrahim o cesetlerin doğaüstü varlıklara ait olduğunu biliyor muydu yoksa gerçekten bir şeylerin tuhaf olduğunu düşünse de anlam veremiyor muydu bilmiyordum; zihni hâlâ derin bir uykuda olduğuna göre o da Kan Yemini edenlerdendi. Yani normal değildi.

Tıpkı Efken gibi...

Peki o ikisi aslında neydi?

Yüksek ihtimalleri, beynimi kan gibi dolduran olasılıkları bir kenara bırakarak gerçeği görme isteğiyle kıvranmama neden olan soruydu bu.

O ikisi aslında neydi?

Cam tabutun önünde durdum ama tabuta yaklaşmadım. Efken bir adım arkamda duruyordu, herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olduğunu hissedebiliyordum. Ramon, Crystal ve İbrahim salonun çıkış kapısında duruyorlardı. Yerdeki pürüzsüz kumun üzerinde bir adım atarak cam tabutun olduğu platformun önüne geldim ve basamağı yavaşça çıktım.

Karanlık gökyüzünün altında, dolunay ışığı tenimi kafes gibi parmaklıkları arasına alırken, o sonsuz ışık kafesinin içinde koşuyormuşum gibi hissettim. Cehennemin arşınlanmamış, keşfi henüz şeytan tarafından bile yapılmamış topraklarının altında o toprağı çamura çeviren ateş, kanım olup damarlarımda ilerledi. Kökü çürümüş bir ağacın dalında taze kalan son meyveydim ama içimde beni çürüten ölümcül kurtlar kıvrılıyordu. O an hem her şeydim hem de hiçbir şeydim. Cennette ölü bulunan ilk günahtım, cehennemde büyümeyi başarmış bir iyiliktim, arafta yere düşüp camı kırılmış bir pusulaydım, yöndüm, gündüz ve geceydim, kış ve yazdım, soğuk ve sıcaktım. Ayağımın altındaki yer kayınca belimi saran kuvvetli ellerin baskısını hissettim.

"İyi olduğunu söyle," dedi Efken sert bir sesle, nefesi ılık bir meltem olup tenime dolarken yutkunup gözlerimi cam tabuttaki bedenden çekmeden başımı salladım.

Cam tabuttaki elmas parçalarının kabuğunun üzerinde parladığı, derisi de buz ile elması anımsatan ince bir yüzeyden oluşan siyah yılanın kızıl gözleri açıktı. Bomboş bakışları tek bir noktada sabit duruyordu. Yılan tamamen cansız gibi dursa da sanki derisinin altında buz gibi atan bir kalp vardı. Üzerine dizilmiş elmasların parıltısı öyle güçlüydü ki, kar kristallerini anımsatıyor, ışığıyla göz kamaştırıyordu.

Yılanın çatallı dili dışarıdaydı, buzdan bir mızrağı anımsatan dili donmuştu. Tıpkı kızıl bakan gözleri gibi... Etrafında zümrütten, yakuttan, onlarca değerli taştan oluşmuş bir yatak vardı ama o tüm mücevherleri sönük gösterecek kadar göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

Elmastandı.

"Bak," dedi zihnimdeki zehirli sesin sahibi. *"Bak ona. O senin bir parçan. Bak ona."*

Kalp atışlarımın göğsümü delmek değil yakmak ister gibi hızlandığını hissettim. Bir adım öne doğru gittiğimde, Efken ellerini bedenimden çekmeden benimle geldi. Artık onun da o yılanı gördüğünü biliyordum. Gördüğünü, elleri beni normalde tuttuğundan daha sıkı kavrayınca anladım.

"Bak," dedi yılandan saçların sahibi, artık seslenmiyor, yalvarıyordu. *"Oradayız, uzanıyoruz, geçmiş orada, gelecek orada, gücümüz ve güçsüzlüğümüz orada."*

Tiksinti hızla gelip beni altüst eder sansam da bu olmadı. Yakıcı bir farkındalıkla sadece bedene bakıyordum. Bu beden bana aitti, içinde olsam da dışında olsam da benim temsil ettiğim bedendi. Tüylerimin dikildiğini hissederek elimi yavaşça cam tabuta koyduğumda, kimsenin duyamayacağı o uğuldamalı titreşimi avuç içlerimde hissedip fani kulaklarımla duydum. Beden bana tepki veriyordu.

Elmas yılan bana tepki veriyordu.

"Bunu yanıma almalıyım," dediğim anda Efken ellerini bedenimden güçlü bir elektrik akımı tüm tenini yakmış gibi hızla geri çekti. Saçlarım kendi yüzüme çarpacak kadar büyük bir hızla Ramon'a doğru baktım. "Bunu alacağım."

Ramon başını anlayışla salladı ama cevap vermedi. Sadece bu hareketin onay içeren bir hareket olduğunu anladım o kadar. İbrahim, "O ne ki?" diye sorsa da cevap alamadı, cam tabutun içinde donmuş elmas bir yılanın bedeninin olduğunu bilse çığlık atıp bayılır mıydı? Yoksa yine o sinsi gülümsemesiyle bana bakar ve ruh sıkıştıran kahkahalarını atmaya mı başlardı?

Gözüm cam tabutun altındaki kabartmalı motiflere sahip sandığa indiği anda güçlü bir titreşimin bedenimde pır pır ettiğini hissettim. Yavaşça eğildim. Efken'in gözleri sırtıma saplı duran bir hançer gibiydi. Ona bakmıyordum ama bana baktığını biliyordum. Sandığın gümüş renkli kilitlerini indirdiğimde sandığın dilinden gelen sesi duydum ve kapaklar aşağıya doğru düştü. Sandığın üstünü kapatan kapağın kenarlarını tutup yavaşça çekmemle beraber bir başka yılan bedeni görüş alanıma girdi. Üzerinde mavi safirden taşların parıldadığı bir başka yılan bedeniydi bu, elmas yılandan daha küçük görünen safirden bir yılandı. Kalbimin güçlü çığlıklarını Efken'in bile duyabildiğini hissettim. Belki de salonun diğer ucundaki Ramon, Crystal ve İbrahim bile duyuyordu.

Yavaşça, "Sapphire," diye fısıldadığımda, uzaklarda küçük bir kız çocuğunun gölgesi üzerime doğru gelmeye başladı ve geldikçe büyüdü, büyüdükçe beni altına aldı. Sebebini bilmediğim bir kalp ağrısıyla kapağı yavaşça kapattım.

"Sapphire?" diye sordu Efken sessizce.

"Bilmiyorum. Neden öyle söyledim, bilmiyorum."

"Nedenler sikimde değil. İyi misin? Bana bunu söyle."

"İyiyim," diye fısıldayarak ona doğru döndüm, uçurum mavisi gözlerinin dibinde okyanusa ait yosunlar, karanlık sokaklar, lacivert yıldızlı bir gökyüzü vardı. Beni belimin kenarlarından kavrayarak kaldırdı ve basamaktan indirdi. Ayağım yere dokunana dek onun gözlerindeki ruhta kayboldum ve o ruhta boğuldum. Gözlerim onun gözlerinden ayrılarak Ramon'a saplandı. "Buranın koruyucusu olduğunu biliyorum ama onu almak zorundayım."

"Eğer alman gerektiğini düşünüyorsan, elbette almalısın," dedi Ramon, Efken ona yandan pek de aydınlık olmayan bir bakış attı.

"Teşekkür ederim."

"Senin için onu sandığa koyacağım." Ramon bize doğru ilerlemeye başladı ve Efken beni belimden kavrayarak kendisine doğru çekti. Yüzünde renksiz bir soğuklukla Ramon'un bize yaklaştığı ânı izlediği sırada kolları bana dolanmış tehditkâr yılanlar gibiydi. Ramon dostça gülümsemesinden hiçbir şey kaybetmeden Efken'e doğru baktı. "Dilerseniz beni dışarıda bekleyin. Burası bir zamanlar ibadetlerin gerçekleştiği, artık ziyaretçisi olmasa da kutsallığını koruyan bir tapınak. Yeterince gürültü yaptığımızı düşünüyorum Kıymetli Dostum."

Efken dişlerini gıcırdatarak avucunu belime bastırıp yürümem için diretince kaşlarım çatıldı ama zorluk çıkaracak hâlde olmadığımdan karşı koymadım. Ramon'a düşmanca bakışlar atarak yanından sıyrılıp geçti, beni de beraberinde geçirdi. Salondan çıkarak kabartmalı sembollerin süslediği

duvarların arasındaki geçitten doğruca avluya çıktık. Kan renginde bulutlar simsiyah güneşin önüne geçerek onu arkasında tutulmuş bir ay gibi saklıyordu. Avluda esen rüzgârla beraber kollarımı bedenime sardım.

"Babaannen başımıza böyle işler açtığı için şu geldiğin yere gidip onunla sert bir konuşma yapmayı düşünüyorum," dedi Efken ağzının içinde homurdanarak. "Akıl sağlığımı yitirmeden önce bu sikik yerden çıkıp gidebiliriz umarım."

"Biri benim pötibör bisküvime zaten akıl sağlığının yerinde olmadığını söyleyebilir mi?" diye sordu İbrahim tırnaklarının kenarındaki derileri büyük bir dikkatle soyarken. "Şahsen ben canımı sevdiğim için bu tarz cümleler kurmamaya çalışıyorum ama biri kurmazsa içimde kalacakmış ve ölecekmişim."

"Tek kelime daha edersen üç tapınak koştururum seni. Yakaladığımda neler olacağını iyi bilirsin."

"Üç sokak koşturmaya alışkın beni tabii," dedi İbrahim kafasını kaldırıp sırıtarak. Bana baktı. "Beni her zaman en az üç sokak koşturur. Yakaladığında da birlikte Bihter ve Behlül sera sahnesini çekeriz. Ah ah, buraya geldiğimden beri izlemeyi en çok özlediğim ikinci dizim. Birincisi Yaprak Dökümü tabii ki. Bu arada hâlâ her yaz Aşk-ı Memnu'yu veriyorlar mı?"

"Yazın geldiğinin resmi ilanı o dizi, tabii ki veriyorlar," dedim, Efken ile Crystal bize garip garip bakıyorlardı.

"Her seferinde final sahnesini sanki Bihter o kurşunu kalbine sıkmayacakmış gibi salakça bir umutla izlememiz yok mu bir de," diye söylendi İbrahim, korkusunu biraz yenmiş gibiydi, belki de kafasını başka şeylerle meşgul ederek içinde bulunduğumuz duruma anlamlar yüklemekten kurtuluyordu.

Zihnimi esir eden ilk ses, uzaklardan ninni gibi savrularak gelip düşüncelerimi bir bıçak gibi ikiye bölen ince, küçük bir kız sesi olmuştu. Sonra o kız çocuğunun sesi zaman gibi ilerleyerek büyüyüp genç bir kadının sesine dönüştü. Çatık kaşlarla tapınağın bir diğer girişine doğru bakmaya başladım. İbrahim, "Toprağım?" dedi sorar gibi. "Yine buga girmiş gibi bakıyorsun, beni çok korkutuyorsun."

Parmağımı kaldırıp susmasını işaret etmemle susması bir oldu. Birkaç hızlı adım atarak tapınağın diğer girişine yöneldim, tavanında bir pencere olan, penceresi kırmızı ağırlıklı vitray camla kaplı olan taş bir geçide girdiğimde ses arttı. Sonra birdenbire kesildi. Ne nefesi kaldı ne de sesi, ne çözemediğim kelimeleri ne de varlığı. Delirdiğimi düşünerek kollarımı bedenime sarıp, geçitten çıkıp avluya ayak bastığımda Efken'in arkamdan gelmemesine şaşırmıştım. Orada durmuş, taş kolona sırtı yaslı vaziyette beni izliyordu. Çatık kaşlarının altındaki mavi gözlerinde sorgu yoktu, ya-

şananlara duyduğu hisler kirpiklerine birikerek gözlerine öfkenin alevlerini çizmiş gibiydi. Neye ve neden öfkeli olduğunu anlayamasam da gerilimini hissedebiliyordum.

Ramon beklenmedik bir şekilde az önce o sesin beni çektiği geçidin olduğu girişten çıkınca irkilerek ona baktım. Elinde uzun bir sandık tutuyordu, sandığın üzerinde de dikdörtgen şeklinde, elinde tuttuğu sandığa oranla epey küçük bir başka sandık vardı. Efken'in ölüm mavisi gözleri Ramon'u kavradı, gözlerini kısarak sanki zihninde bir katliam süzülüyormuş gibi uzun uzun Ramon'a baktı.

"Bu istediğin şey," dedi elindeki büyük sandığı işaret ederek. "Bu da benim sana armağanım."

Efken'in sinirinin bozulduğunu açık eden gülüşü, avluda esen rüzgârın şiddet kazanmasına neden oldu. İbrahim ve Crystal'in bakışlarının ona çevrildiğini hissettim. Küçük kutuyu elime aldım ve kahverengi, üzerinde ay taşları olan sandığın kapağını kaldırdım. Işıltısıyla şakağıma sert bir ağrı saplanmasına neden olan siyah elmas avucum kadardı ve siyah, ipek bir kumaşın içinde parlıyordu.

"Işıltısı ta buraya kadar geldi, Kaşıkçı Elması mı o?" diye sordu İbrahim abartılı bir sesle.

"Sen kimsin de ona böyle bir şey hediye edebileceğini düşünüyorsun amına koyayım? Eceline mi susadın?" diye sordu Efken, sırtı hâlâ kolona yaslıydı, yerinden bir santim bile kıpırdamadan Ramon'a bakıyordu. Gözlerimi elmastan ayırabildiğimde Efken'e doğru bakabilmiştim. Tüm tehditleri sadece kelimelerle kalmayacağını belirtircesine gözlerine süngü gibi yerleştirmiş, karşısındaki adama bu dünyadaki cehennemi olmak istiyormuş gibi bakıyordu. "Biri ona bir hediye verecekse bu kişi sadece ben olabilirim. Biri ona gülümseyecekse, bu kişi de sadece ben olabilirim. Biri ona bir metreden daha yakın duracaksa, bu kişi de sadece ve sadece ben olabilirim." Sırtını kolondan ayırıp bedenini öne doğru itince ölüm de bir gölge gibi onunla geldi. "Ve sen," derken GEBER yazan parmaklarını kaldırmıştı. "Üç kuralı da ihlal edip her ne siksen buna güvenerek hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben sadece dostum," dedi Ramon, sesi Efken'in ürkütücü sakinliğinin aksine gerçekten sakindi, içinde hiçbir duygu yoktu, eğer varsa da o duygu kesinlikle sadakatti.

Efken bir yırtıcının sinsi adımlarıyla bize doğru gelmeye başladığında, elmasın parıltısının içinden geldiğine inandığım yumuşak bir ses, *"Bir elmas bir elmasa bakarsa, güneş bile o kadar parlamaz,"* diye fısıldadı; ince, hoş bir kız sesiydi. Gözlerim elmasa çevrildi, güçlü ışığı gözlerimi alırken

siyah elmasın yüzeyine düşen on farklı yansımam da beni izliyordu. *"Bana baktın, sana baktım, güneş bile bu kadar parlamaz."*

Bir adım geri çekildim, o an Efken'in sert göğsüne çarptım ve Efken'in benim duyduğum sesi duymadığını anladım. Sadece Efken'in değil, diğerlerinin de.

"Parladın, parladım, bana baktın ve sana baktım, beni senden başkası duyamaz."

"Ona bir elmas verirken aklından ne geçiyordu?" diye sordu Efken hırıltıyı anımsatan sert, erkeksi bir sesle. Gözlerimi elmastan ayıramadığım için kendimi sorduğu soruya veremedim. "Ben senin kim olduğunu bilmiyorum ama eminim sen benim kim olduğumu iyi biliyorsundur."

"Dostça bir armağan," diye tekrarladı Ramon. "Armağan için onu seçmedim, armağanım onu seçti."

Efken, "Ne diyorsun lan sen yavşak herif?" diye sordu sertçe.

"Beni kimse seçemez, ben sahibime giderim, elimi tutarsın, elin olurum, elinde olur, senin olurum. Parla benimle, parla, güneş utansın sönsün elmasın aydınlığıyla." Bir tekerleme gibi seslendirdiği kelimeler zihnime yığıldı ama onu kimse duymadı. Sesi ninni okuyor gibiydi, söyledikleri ise gizemliydi, bir bulmacaya aitti sanki, aynı zamanda ezberine sinmiş eski bir tekerlemeydi.

"Efken," diye fısıldadığımda duraksadı. "Ramon gerçekten dostumuz." Gözlerim hâlâ elmastayken, Efken'in ret dolu homurtusunu dinledim.

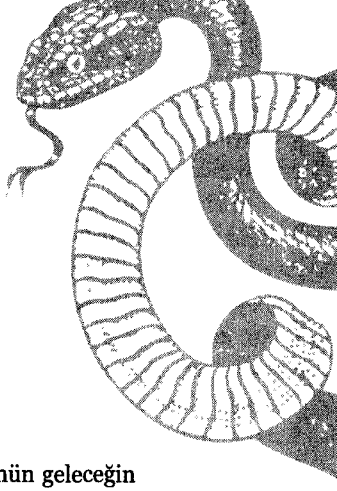
Siyah elmas, *"Beni bırakmayacaksın değil mi? Beni bırakmayacaksın değil mi?"* diye sordu. *"Seni tek bırakamam, güneş bizi kıskanmalı. Seni tek bırakamam, Asreman Yırtığı kapanmalı."*

Bir an, "Asreman Yırtığı?" diye sordum ve o an, Efken'in ellerinin Ramon'un yakasına yapışmış olduğunu fark ederek yerimde sıçradım. Kurduğum iki kelimelik cümle, Efken'in dövmeli parmaklarının yapıştığı kumaşın üzerinden yavaşça kayarak uzaklaşmasına neden oldu. Ramon da çatık kaşlarla bana bakarken dudaklarımdan dökülen iki kelimelik cümleden hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Elmas yine seslendi, onu kimse duymadı, onu sadece ben duydum.

"Düşman güneş gibi parlak, bir elmas iki elmas, birbirine bakarsa olur güneşten daha parlak."

"Efken," dedim ellerim bilinçsizce titremeye başladığında. "Eve dönmeliyiz."

9. UYKU YARASI

SOEN, MONARCH

Bazen geçmiş o kadar yakınındadır ki, bugünün geleceğin olur, geleceğin kaybolur.

Ben geçmişte yaşayan bir ruh değildim, ben geçmişte taşıdığım ruh tarafından bugünü esir edilmiş bir bedendim. Ve şimdi geçmiş, beni sadece esir etmek için değil, tamamen ele geçirmek için bana doğru taarruza geçmişti.

Kaçmaya çalışmadım, geçmişe bugünüme tutunarak savaş açmadım, geleceği düşünerek ümitsizliğe kapılmadım. Sadece durdum ve anıların bana çarpıp beni geriye doğru devirerek altına alacağı ânın gelmesini bekledim.

İbrahim'in sorgulamaları, Crystal'in bana biraz daha yakın olma çabalarıyla beraber bir haftayı daha geride bırakmanın yorgunluğu hem zihnimde hem de bedenimde tortop olmuş bir ağrı şeklinde yuvarlanıyordu. Ramon'a veda ederek tapınaklardan ayrıldığımız anları hayal meyal hatırlıyordum. Efken, Ramon'un yakasına yapışıp ona meydan okuyorken bir anda gözlerimde her ne gördüyse durup beni ve olanları anlamaya çalışmıştı. Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde duran küçük sandığa bakınca yatakta küçücük kalan bedenim biraz daha büzüştü. Açık pencereden içeri karın soğuğu vuruyordu, tül perde rüzgâra meydan okuyamadığı için aşağı yukarı kabararak sallanıyor, donmuş dolunayın gümüş ışığı odanın içini şaşılacak derecede güçlü bir şekilde aydınlatıyordu.

Efken'in hatıraları da bölük pörçüktü ama bir şeyler yavaşça zihninin merkezine doğru yola koyulmuştu. Bense ona nazaran daha sert ve mantığı

parçalayan bir farkındalığa sahiptim. Bunun farkındaydı ama sanki mayınlı bölgeymişim gibi bana yaklaşmıyor, bunu sorgulamıyordu. O da bir şeylerin zamanında geleceğini anlamış gibiydi.

Kızıl Yaka'ya gitmeden hemen öncesinde yaşanan o sarsıntılı gecenin izlerini taşıyan Yaren, her gece kâbuslar görüyor, elinde yastığıyla bulduğu her köşede uyumaya çalışıyordu. Mustafa Baba ile görüşme şansı bulamamıştık çünkü Efken yangından sonra açılan yaraları sarmak için kolları sıvamıştı. Bu süre zarfında iki kez Sezgi'yi görmüş olmama rağmen bana o gece yaşananlarla ilgili hiçbir şey söylememiş, hatta tapınaklardan bile bahsetmemişti. Oysa bana soracağı sorular olduğunu düşünmüştüm. Aksine, beni karşılayan ondan bana doğru akan duru bir sessizlik olmuştu.

Son birkaç gündür zihnim ve kalbim bir olmuş durumdaydı. Kafamın içindeki o zehirli kadın sesi tam tersini şiddetle savunuyor olsa da kalbim ve zihnimde sarhoş bir başıboşlukla dolaşan düşünceler beni aynı yöne çağırıyor ve yolun sonu hep aynı konuya çıkıyordu. Nigin Bağı ve bunu Efken'e söylemek...

Ondan hafızalarımızı parçalamamak için sakladıklarımın aksine, bu kendi irademle sakladığım bir şeydi ve artık onunla paylaşmam gerektiğini hissediyordum. Kalbime doğru ilerlemeye başlamış bir iğne gibi hissettiren bu sır, her geçen gün kalbime batıp atışlarını söndürmek için hedefe biraz daha yaklaşıyordu.

Bir de buraya kadar bizimle gelen yılan bedeni ve Ramon'un bana armağan ettiği, ninniyi anımsatan melodik sesiyle bana bilmeceler, belki de tekerlemeler sıralayan elmas vardı. Efken ne kadar her şeye şahitlik etmiş olursa olsun, elmasın benimle iletişim kurduğunu söyleyecek olursam bunu kaldıramayabilir, yine saçma bir diyalogun içine bodoslama dalabilirdik. Yine de yol boyunca elmasa dikkat kesilerek elmasın sesini dinlediğimi gördüğü için muhtemelen bir şeylerden şüphe etmesi olasıydı.

Her ne kadar o sesi duyamıyor olsa da...

Gabriel'in infazını kanımla onayladığım o anı hatırlayınca titredim. Tırnaklarım yastığın kılıfına saplandı ve gözlerimi yumup o görüntüden uzaklaşmaya çalıştım. Ama oradaydı, kara gözleriyle bana bakıyor, benden bir damla şifa istiyordu, bense ona bir damla zehir vereceğimi bile bile kanımı sunuyordum. İnfazını ona onatıyordum ve o, kendi infazının altına mürekkebi kanımdan olan bir kalemle imza attığını bilmiyordu.

Kanımda hem zehir vardı hem de şifa.

Kanımda Efken'i yaşatan bir şifa, bir başkasını öldüren bir zehir vardı.

Ve Efken Karaduman, bunu biliyordu.

Pencerenin camının sertçe kapatılmasıyla irkilerek gözlerimi açtım ve onun ay ışığının altında parladığını gördüm. Göz alıcı güzelliğiyle oradaydı. Siyah saçları ayın ışığını aldığı için gece mavisi görünüyordu, çıplak sırtı geniş ve tanrının sanatıymış gibi görünen gölgeli, vurgulu, belirgin dokulara sahip kaslarla şekil kazanmıştı. Altında siyah pantolonu vardı, kemerinin gümüş tokası parlayarak cama yansıyordu. Perdeyi camın önüne sertçe çekince sırtındaki ve pazularındaki kas öbekleri oynaştı. Dikkatimi dağıtan görüntü yüzünden karnıma ağrılar girmişti. Öfkeli gözlerle bana dönünce, karnımdaki ağrı şiddetlendi çünkü gözlerimin onun üzerinde dolaştığını en çıplak hâliyle görmüştü.

"Neden camı açıp yatıyorsun?" diye sordu sertçe, gözlerini yüzüme diktiği sırada bana dönüp yatağa doğru ilerlemeye başlamıştı. "Canın üşütmek mi istiyor?"

"Bağırmanı gerektirecek bir şey yok."

"Koca kıçın donduğunda ve hasta olup yataklara düştüğünde sana bakmam için inim inim inleyecek olursan diye söylüyorum, kılımı bile kıpırdatmam."

"Yine öküz modunu açmışsın. Ben de nerede kaldı diyordum," dediğimde bana ters ters baktı.

"Eğer öküzü görmek istersen göstereyim. O dilin beni sokmak için fazla dışarı çıkar oldu. Beni sokmaya çalışmak yerine daha güzel şeyler de yapabilir aslında..." Sinsi gülümsemesine boş boş baksam da yanaklarıma kan gibi oturan o ısıyı net bir şekilde hissettim. Böyle anlamı içimi deşen, iyi mi kötü mü bir türlü anlayamadığım bir hisle dolmama neden olan cümleler kurmasa her şey daha kolay olabilirdi.

"Bok gibi konuşuyorsun."

"Ney gibi?" Kaşlarını çatarken dizini yatağa bastırdı, yatak onun ağırlığıyla aşağı doğru çöktü ve bedenim de içeri çöken kısma doğru kaydı. Efken bana büyüklük taslayan bir gülümsemeyle başımın üzerinde duran tavan gibi baktığında, kaşlarımı çatıp emekleyerek yatağın diğer ucuna tırmandım. Gülümsemesi genişledi. "Kısa boylu bir kız da değilsin ama nasıl böyle küçücük kalabiliyorsun hiç anlamıyorum. Şu tipe de bakın..."

"Sen kocamansın, o yüzden etrafındaki her şeyi minyatür olarak görmen çok normal, değil mi?" diye söylendim yorganı tutup üzerime çekerek bedenimi altına gizlerken.

"Bak sen." Sihirli cümlesi, iki kelimeden oluşan ve aklımı bulandıran... Bedeninin ısısını hissettim, aramızda santimler olsa da sanki derimiz birbirine yapışmış gibi oldukça netti. Büyük elini yüzümün yanına koyunca gözlerim bileklerine dolanmış kabloları anımsatan damarlara takıldı. Sırtım

ona dönük olduğundan yüzünü göremiyordum ama biraz daha abanınca beni görebileceği bir pozisyona gelmiş oldu. Bense ona bakmamak konusunda ısrarcıydım. "Demek kocaman olduğumu düşünüyorsun."

"Çok sıcaksın, biraz uzaklaş," dedim cansız bir sesle. Bana işkence ettiğini anlamış gibi genizden gelen erkeksi bir sesle güldü.

"Sıcaklığım seni rahatsız etmemeli. Bu soğuk şehirde sığınabileceğin tek liman olduğumu unuttun herhâlde? Seni ısıtan tek adam da ben olacağım."

Kelimelerini böyle pervasızca bana doğru savurmasının içimde yarattığı zelzelelerden bihaberdi. Ona göre alay barındırma ihtimali oldukça yüksek olan bu cümleler, onun haberi olmasa da benim içimde fırtınalar estirebiliyordu. Tam bir aptal olduğu için anlamaması normaldi. Hödüğün tekiydi ve bazen kalbimle bir kukla sanatçısının oyup şekil verdikten sonra iplerle parmaklarına asıp oynatmaya başladığı kuklası gibi oynadığını bilmiyordu.

"Çok büyük konuşuyorsun."

"Her yerim gibi sözlerim de büyüktür," diyerek birden arkama uzandı, yüzümün önünde duran elini indirip boynumun altına sardı ve bedenini bedenime sertçe yaslayarak gözlerimin aralanmasına neden oldu. Ben karlı bir dağ gibiydim, soğuk ve yüksektim, o ise hemen altıma serilmiş kızgın kumları olan cehennem yerini anımsatan bir çöldü; çığ olup onun üzerine düşmeye başladığımda onu altımda bırakırım sanıyordum ama o tüm karlarımı sıcağıyla eritmişti. "Ve sen bu büyük adamın kollarında olmaktan gayet mutlu gibisin küçük yılan." Kelimeleri içimi yakmadı ama onun elleri kadar büyük eller oldu ve ruhumu sardı.

"Tüm gün neredeydin?" diye sordum, geçen hafta yaşananlarla ilgili konuşmamız gerektiğini düşünsem de Efken bu konudan kaçar gibi gündelik işlerini halletme odaklı hareket ediyordu.

"Mekânda çalışan çocukların evlerine gittim," dedi birden ciddi bir sesle. Durdum. Zihin sahnemde ona ait, içinde olmadığım birkaç karışık anı belirdi. "Mekân yeniden inşa edilene dek idare edebilecekleri kadar paraları vardı içeride. Onları dağıttım." İçimden bir ses, içeride paraları olduğunu değil, onun onları yarı yolda bırakmadığını söylüyordu. Efken'in göğsüne yaslandığımda beni daha sıkı sardı. Özündeki iyilik çok yakıcıydı, cehennem ateşi gibi yakıcıydı. Cehennemde iyilik olur muydu? Onun cehennemi iyiliklerle doluydu.

Ve ben o iyiliklerin yaktığı alevlerin içinde yanıyordum.

"Kötü taklidi yapan iyi biri olma ihtimalini düşünüyorum da..." diye mırıldandım, burnunu omzuma sürttü ve mırıltım az daha miyavlamaya dönecek sandım. "Mekân konusunu ne yapacaksın?"

"O iş seni bekliyor," dedi, kaşlarımı kaldırdım, sıcak nefesi tenime akarken konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Sağlam bir değişikliğe gitmek iyi olur. Bence Luxury'ye yeni bir soluk getireceksin."

"İstersen daha profesyonel mimarlarla da çalışabilirsin."

"Amatörlerden hoşlanıyorum sanırım," dedi ve karanlık imasıyla beraber eli boynumdan iki göğsüm arasına doğru indi ama bana dokunmadı. Yine de avucunu iki göğsümün arasındaki boşlukta hissedince göğün yere serildiğini düşünmüştüm.

"Yapmayı gerçekten istiyorum ama bir iş geçmişim yok."

"Yapmayı çok istemen, en iyisini yapmana yetecektir."

Bir anı dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Geçen yıl bir çizim tableti aldım kendime, dijital çizim yapmak istiyordum," diye mırıldandım, Efken sanki bir şey anlatacağımı anlamış gibi bana daha sıkı sarılıp beni dinlemeye başlamıştı. "Miraç, yani erkek kardeşim, basketbol takımındaydı ve formaları için bir amblem oluşturmak istiyorlardı. Ben tabletimi aldığımda yaparım dedim ve kaba taslak karakalem olarak amblemi çizdim. Sonra Miraç'ın sınıfından bir kız boyandığında nasıl görünüyor bir bakalım diyerek benim çizimimi dijitale atıp bir de üzerine boyamış. Sinir olsam da sadece göstermek için çizeceğini düşündüğümden tamam dedim, kız benim çizimimi boyadı ve sonra Miraç da gelip daha tableti almadığım için vakit olmadığını, ben öğrenene kadar çok uzun zaman geçebileceğini, kızın boyadığını kullanabileceklerini söyledi. Çizim benimdi!" Efken genizden gelen bir kahkaha atınca kaşlarımı çattım. "O hafta tabletim geldi. Hiç unutmam, babam bir aile dostumuzu çağırmıştı ve barbekü yapıyorlardı. Ben yemeği bırakıp odama kapanmıştım. Bir gece içinde tabletin dilini çözdüm ve o gece amblemi çizip boyadım. Kızın yaptığından daha iyi şekilde. Miraç hep bunu anar ve benim tam bir inatçı olduğumu, istediğimde yapamayacağım hiçbir şey olmadığını ve kindar olduğumu söyler..."

"Kızın saçını çekip, onu ben çizdim diye bağırdığını söylemeni bekledim ama yapmamışsın," dedi Efken, eğlendiğini alenen gösteren sesi bana kendimi iyi hissettiriyordu.

"Öf, keşke tabletim de benimle gelseydi," diye mırıldandım, bu onu daha da çok güldürdü. "Ne? Çizim yapasım geldi."

"Dijital çizim yapmayı seviyor muydun?"

"Evet," dedim. "Başta yapamayacağımı düşündüm, hatta tabletimi sipariş ettiğimde tablet elime geçene kadar durmadan ya yapamazsam diye kendi kendime kuruntu da yaptım ama Miraç'ın arkadaşına sinir olmuştum."

"Bir şeyleri kolay kavrayan biri olduğun belli. Bence Luxury ile ilgili güzel şeyler yapabilirsin." Kafamdaki kaosu gidermek ister gibi beni farklı şey-

lere yönlendirmeye çalıştığını anladığımda sadece başımı salladım. Efken kollarını bana biraz daha sarınca nefesimi tuttum, nefesimi tuttuğum için kalp atışlarım da yavaşlar mıydı acaba? "Luxury yeniden kapılarını geceye açana dek şimdilik başka bir yerde devam edeceğiz. Orası küçük ve eski, babamdan kalan bir yer. Babamın değil, babamın bir arkadaşının üzerine kayıtlı olduğu için orayı bilen birileri yok. Yani daha güvenilir eski bir bar. Bizim çocuklardan birkaç tanesini oraya yönlendirdim." Babasının adına kayıtlı bir mülk olsaydı tehlikede mi olurduk? Yaren'in ailelerinin ölümünden bahsettiği o günü hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Efken tüm bunlarla nasıl başa çıkabiliyordu? Hem etrafında ona düşmanlık besleyen insanlar vardı hem de inanması güç olaylar ardı ardına patlayarak üzerine yıkılıyordu.

Efken, "Ramon denen herifin verdiği elmas hakkında hiç konuşmadık," deyince, konuşmamız gereken şeyin bu olmadığını haykıran mantığıma rağmen ifadesizce kollarının arasında yatmaya devam ettim. "O elmasın bir sırrı mı var? Eğer yoksa neden bir herifin sana verdiği elması kabul ediyorsun?" Sesi ölüm gibi sakin ama yıkıcıydı, sessizce gelmişti ama arkasında enkazlar bırakacak cinstendi. Öfke damarıma enjekte edilmiş bir ilaç gibi hızla tüm bedenimi kaplasa da sesimi çıkarmadan bir sonraki cümlesinin geleceği anı bekledim. Çok uzun sürmedi. "O elmastan bedeni anlarım, bir şeylerin peşindesin, demek ki ben de bu işin içindeyim ama diğer armağanı kabul etmen sinirlerimi bozuyor. Bir açıklama da yapmadın."

"Açıklama yapmak zorunda mıyım?"

"Benim kollarımda olduğun her siktiğimin saniyesinde elbette bana açıklama yapmak zorundasın," dedi. Belki o an kötü bir niyeti yoktu ama birden açığa çıkan öfkeme sıkıca tutunarak sert bir şekilde kollarının arasından doğrularak kalktım. Yatakta sırtüstü uzanıp beni izlemeye başladı. Yüzü sakindi ama bu sakinliğin arkasından gelecek olan kaosu görebiliyordum.

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim," dedim. "Benden malınmışım gibi bahsetmekten vazgeç. Senin sana ait olan bir eşyan ya da parayla çalıştırdığın kölen değilim. Bak köle diyorum, işçi demiyorum, çünkü en adi insanlar bile işçilerine kibar davranmak zorunda. Sen benden kölenmişim gibi bahsediyorsun."

"Saçmalamayı bırak," derken gözlerini devirdi, gözlerinin beyazına dişlerimi gıcırdatarak baktım. Mavi gözleri yeniden sahnede belirdiğinde, "Ne o?" diye sordu bana sert bir üslupla. "Velencoso'nun sana verdiği elmas bu kadar mı başını döndürdü?"

"Çok ayarsız bir insansın," dediğimde patlama noktasındaymış gibi gözlerini yüzüme dikti. Yüzü gergindi ama sesini yükseltmiyor, hatta hiçbir şey söylemeden sadece bana bakıyordu; yine de gözlerinin arkasındaki

canavarın ayak seslerini duyabiliyordum. Canavar, yaratacağı kaosa doğru keskin adımlar atarak ilerlemeye başlamıştı. "İnsanların kalbini öylece kırıp sonra da onlardan seni anlamalarını bekliyorsun."

"Ben kimsenin beni anlamasını beklemiyorum Medusa," dedi Efken. Ölüm gibi bakan gözlerini yumunca geriye uzun kirpikleri ve damarlı göz kapakları kaldı. Bakışlarını merak ettim çünkü bakışları bazen bana onun söyleyemediklerini söylüyordu, onun bana ulaştıramadıklarını kirpikleri arasından bana fısıldıyordu. Şimdi gözleri kapalıydı ve asıl hissettiği neydi, işte bunu tam şu an hiç bilmiyordum. Gözleri kapalıyken bana hangi duyguyla kurduğunu bilmediğim şu cümleyi fısıldadı: "Kendi kafanda yarattığın Efken'e inanmaktan vazgeç."

"Her neyse." Saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla topladım, kenarlardan fırlayan saç tellerini kulağımın arkasına tıkıştırarak odanın çıkışına yöneldiğim sırada yatakta doğrulduğunu fark ettim.

"Nereye?" diye sordu sertçe.

"Olmadığın bir yere."

"Konuyu değiştirme yöntemin bu mu?" Önüne taşlar dizmeyi bırakıp duvarlar bile örsem onun öfkesinden kurtulamayacağımı anladığımda, dönüp ona bomboş gözlerle baktım. Sorusu içimde hiçbir şeyi ayyuka çıkarmadı. Aksine, koca bir sessizlik olarak baktım ona. Efken başını omzuna doğru eğip, kan gölünde yüzüyormuşum gibi hissettiren bir ses ve o sesi tamamlayan bakışlarla, "Ramon konusunu örtbas edebilmek için konuyu farklı yerlere çekip sonra da kaçıp gidiyor musun?" diye sordu.

"Sen ne saçmalıyorsun be dağ öküzü?" diye sordum dümdüz bir sesle. "Bir haftadır ağzını bıçak açmıyordu, şimdi oraya oturmuş asarım keserim bakışları altında bana Ramon'dan aldığım elmasın hesabını mı soruyorsun sen? Sence konumuz bu mu? Sen," diyerek ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yaptım ve "bir cadıyla dövüştün, ben de o cadıyı kanımla öldürdüm," dedim sertçe. Ellerimi indirmemle yüzümü öfkenin sarması bir oldu. "Tüm bunlar normal, benim bir elması kabul etmem anormal, öyle mi? Gidip tedavi ol Efken."

"Bir haftadır tek yaptığım ağzımı bıçak açmaması mı sence?" Yatakta dizlerinin üzerine kalkınca koca vücudundaki kaslar gerilerek bedeninin sıkılığını gözler önüne serdi. "Senin o küçük kafan daha fazla karışmasın diye dünyanın en saçma kitaplarını önüme alıp araştırma yaptığımdan haberin var mı senin?" Bir an duraksasam da kaşlarım yumuşamadı, hâlâ çatıktı. "Ben dünyamda yeri olmayan şeylerin varlığına inandım. Sadece gördüğüm için değil, bana bunu sen söylediğin için. Yalanladım, sana deli gözüyle bak-

tım ama bunu sadece senin akıl sağlığın için yaptım. Sana inansam da sen bir şeye körü körüne inanma diye yaptım."

Sanki yıllar bile geçse, her şey geride de kalsa, ben ait olduğum yere de dönsem onu sonsuza dek içimde taşımaya devam edecektim. Asıl canımı yakan, onun da beni içinde taşıyacağı gerçeğiydi. Dilimin ucunu uyuşturan gerçek birden kalbimi de tekletti. Nigin Bağı'mın sahibiydi, eğer o yaşayacaksa burada kalıp onunla yaşamam gerekirdi, eğer gidersem ölecekti. Başka bir yolu yoksa, ben onun ölümü olacaktım, başka bir yolu varsa da ölümü olmamı sorun etmez gibi bakıyordu.

Er ya da geç bunu öğrendiğinde beni azat etmek için kendi canını ortaya koyar mıydı?

Yaren vardı, Yaren için yaşıyordu, belki de yapmazdı. Her sözü yemin olmasına rağmen bu kez yeminini bozar, benim için kendi canını ortaya koymazdı. Sıkışmış bir kalple onu izlediğim esnada birden ayağa kalkıp yanıma geldi. Beni kollarımın kenarlarından tutunca gözlerimi kaldırıp onun yüzüne sabitledim. Bakışları tehditkârdı, gözlerinin aynasında bana ait bir yansıma vardı ve yansımadaki varlığım güçsüzlüğün bir sembolü gibiydi. Çok zayıf düşmüş hissediyordum. Bu hayata yenilmek üzereydim sanki.

"Senin için yaptığım kadar yapamadıklarım da var biliyorum ama deniyorum seni salak," dedi sertçe, yutkundum, gözlerini gözlerimden çekmedi. "Bir adamın sana değeri oldukça yüksek bir tapınak parçasını hediye etmesinin ne demek olduğunu biliyor musun? Sana kur yaptığını gördüğüm hâlde onu o tapınağın kumlarının altına gömmediysem bu senin içindi. Daha fazla sarsılma diyeydi. Çözmen gereken bilmece her neyse seni daha fazla yıpratmadan çöz diyeydi."

"Beni önemsiyor gibi davranıyorsun," dedim, tutuşu sertleşti. "Belki de beni gerçekten çok önemsiyorsun." Bu cümle, sert tutuşunun belli ölçüde yumuşamasına neden oldu. Gözlerim gözlerindeyken, "Elmas benimle iletişim kuruyor," diye itiraf ettim. Bakışları bir boşluktan düşüyor gibiydi. Uzun süre bende kaldı. Bu kez dudakları ret ile renklenmedi, hatta o kadar uzun süre sustu ki sonunda bu sessizliğin kabulleniş olduğunu anladım.

Bir süre sonra, "Bu elması o yüzden mi sana verdi?" diye sordu.

"Sanırım. Duyduğunu düşünmüyorum ama ben duydum. Sanırım o da hissettiği için onu bana verdi. Birdenbire Ramon'un çıktığı geçide gittiğim anı hatırlıyor musun? Bir ses beni çağırıp durdu. Sanki ninni gibiydi." Kelimeler yüzüme utancın kızıllığını bırakarak dudaklarımı terk ediyordu. Tüm bunları normal bir şeymiş gibi anlatmak ne kadar da zordu. Artık her şey halının altına süpürülemez hâle geldiği için konuşmanın tam zamanıydı. "Elması kabul ettim çünkü o taş parçası bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor

gibiydi. İki üç gün önce salonda sana bir şey söylemek üzereydim, hatırlıyor musun? Lafı ağzıma tıkmamış olsaydın, söyleyecektim."

Yüzü renksiz bir tuval gibiydi ama duygular şeffafken bile okunuyordu. Başını sallayarak beni onayladı.

"Elmas bir şeyden bahsetti. Asreman Yırtığı dedi, düşman dedi, güneş ile ilgili garip, çözmesi zor cümleler kurdu. Bazı şeyleri sık sık tekrarlıyor ve bir tekerleme gibi mırıldanıyor." Yutkundum. "Kulağa çok garip geldiğini biliyorum."

"Daha gariplerini yaşadık," derken sesi toktu.

"Ramon bana bu elması bir şeyleri çözeyim diye verdi. Senin düşündüğün gibi bir şeyden dolayı değil." Uçurum mavisi gözlerine daha dikkatli bakınca kanında dolaşan alkolün varlığını hissettim. Sarhoş denemezdi ama çakırkeyif olduğu kesindi. Bunu şimdi fark ediyor olmak şaşkınlığın ruhuma yavaşça çarpmasına neden oldu. "O gün oradan ayrılana dek sizin de duyup duymadığınızı merak ettim. Hepinizi tek tek inceledim ama elmasa kulak vermediniz."

Efken derin bir nefes alıp, "Kafam sik gibi oldu," diyerek ellerini üzerimden çekti. Boynunu sağa sola çevirip çıtlattıktan sonra kapıyı açtı ve karanlık hole doğru çıktı. Arkasından çıkarken başka bir şey söylememem gerektiğini fark ettim. Efken salona girdi, bir kapakla kapatılmış olan şöminenin sağ çaprazında ahşap bir bar dolabı vardı. Alçak dolap oldukça eski ve pahalı görünüyordu. Efken kapaklardan birini açınca yan yatmış içkileri gördüm. Eski bir şişeyi çıkardı, jelatinini soydu ve kapağı yavaşça çevirerek açtı. Masanın üstündeki zeminde duran kristal kadehlerden birini alırken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Kadehin içini içkiyle doldurdu, içkinin altını anımsatan renginin içinde parlayan kristalleri izlerken omzumu duvara yaslamıştım. Göz ucuyla bana bakıp, "Bir kadeh ister misin?" diye sordu, sesi daha sakindi. Sanki az önce kavga ettiğim adam gitmiş, yerine daha anlayışlı ve huzur getiren bir adam gelmişti. Yine de onun bir yıkım getiren olduğunu biliyordum.

"Kahve yapacağım."

"Pekâlâ." İçkisinden bir yudum aldı. Büyük dövmeli parmakları şakaklarına giderken onu izliyordum. Şakaklarını ağır ağır ovdu, ardından, "Tüm bu olup bitenleri Yaren'e yansıtmadığın için sağ ol," dedi. "İçinde yaşadığı dünyanın normal bir yer olarak kalmasını istiyorum. Her zaman korkan bir kız çocuğu oldu. Karanlıktan korktu, kâbuslardan korktu, benden korktu, geçmişimizden korktu." Sustu, bir yudum içki daha içtikten sonra yorgun bakan gözlerini yüzüme çevirip beni incelemeye başladı. "O gece Sezgi'yi o şekilde gördükten sonra onun için her şey anormal bir boyut kazanmaya

daha yakın. Çocukluğundan bu yana bu tarz fantezileri var. Böyle şeylere inanmaya oldukça meyilli. İbrahim'in bambaşka bir yerden geldiğine inandığım zamanlar olduğunda bile Yaren'in çocukça fantezilerini beslememek için inanmıyor gibi davrandım. Onu da buna inanmaması için durmadan şartlandırdım."

"Ama o her şeye rağmen İbrahim'e inanmayı seçti," diye fısıldadım.

Viski kadehini kafasına dikip içinde kalan son yudum içki de boğazına akana kadar öylece bekledi. Daha sonra dövmeli parmaklarının kavradığı kristal kadehe bakıp, "Evet," dedi. "Bazen biri inanabilmen için kendine ve inançlarına bile ihanet etmen gerekecek bir şey söylese de söyleyen kişi o olduğu için inanırsın."

Kelimeleri zihnimin içinde devamlı olarak dönüp durdu, içime o kadar çok dokundu ki bir an sadece ona sarılıp gözyaşlarına boğulacağımı sandım.

"İbrahim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onun attığı kahkahaları hatırlıyorum." Bu cümlenin sonunda tekrar şişeye uzandı, içi altın rengi kristallerle parlayan içkiyi kadehine doğru devirdi ve sıvının cam kadehi doldururken çıkardığı ses zihnim tarafından emildi. Şişenin kapağını kapattıktan sonra kadehi tekrar eline alıp bedenini benden tarafa çevirdi, kalçasını ahşap bar dolabına yaslayıp, "Normal olmadığımı ilk anlardan beri biliyordum," diye açık bir itirafta bulundu. "Ama kahkahaları o kadar kuvvetliydi ki, aklımı her zaman pençelerim arasında saklıyor olmasam beni bile delirtebilirdi."

Bu gerçek bir bataklığın içinde olduğumu anlamama neden oldu. Aslında günden güne o bataklığın içine gömülüyordum. O susmadı. Konuştu. Ben bataklığa gömülmeye devam ettim.

"Öte yandan, sen de gördün, ben de normal değilim. Kabul etsem de etmesem de bu doğru. Benim lanetimin gözlerimden sızan ışıklar olduğunu düşünürdüm. Sonra bununla sınırlı olmadığını keşfetmeye başladım." Bu kadar uzun cümleler kurmasına alışkın olmadığımdan şaşkındım ama yine de içinde olduğum bataklıkta çırpınmadan durup onu dinlemeye devam ettim. "Bana gözlerinde ışık olan çocuğu anlattığın günü hatırlıyor musun? Kar Ormanı'ndan geliyordun, korku içindeydin, bana bir şeyler anlattın ve sonra sana kendi ışığımı gösterdim."

Anılar birden gelince ürperdim. Başımı sallayıp onu onaylayana dek konuşmadı.

"Sana o gün hiç kimseye inanmadığım kadar inandım. Tüm ruhumla inandım. Tesadüf eseri bile neler oluyor bu dünyada, bu mu olmayacaktı? Sorguladım. Gökyüzünde donmuş bir dolunay olmasına verdiğin tepkiyi önüme aldım, mantığını kavradım ve bir noktadan sonra haklı olduğunu

anladım. Gözlerinde sırlar taşıyan tek kişi olmadığımı o gün o çocuktan bahsettiğinde anladım ve gidip ormanda onu aradım. Bir şey bulamasam da onun var olduğuna inandım."

İçkisinden bir yudum daha içti.

"Senin benim karşıma çıkman bir rastlantı ya da kaderdi, ne olduğu fark etmez Medusa. Ben sanki içimde asırlık bir karanlığı yırttım ve seninle beraber zihnime bir güneş doğdu. Sen aydınlığı getirdin. Kanında hem zehir hem şifa olmasına şaşmamalı. Kanının beni iyileştirmesine şaşmamalı. Sen kafamın içindeki zehir bağlamış o karanlığa ışığınla şifa getirdin."

Nigin Bağı'nı haykırarak ona göstermek istediğim an, o andı. Ona baktım ve kendimden geçtim, ona baktım ve kendimi bulmaya başladım. Tıpkı onun bana bakıp kendinden geçmesi, sonra da kendini yavaşça keşfetmesi gibi...

Tam dudaklarım tüm gerçekleri ona vermek için aralanıyordu ki, "Sana inanıyorum," dedi ve durdum, kelimeler dilimin altında güçlendi, daha büyük bir gerçekleri haykırma isteğiyle doldum. "Ama sana neden inandığımı bilmiyorum." Kristal kadehi sertçe bar dolabının üzerine koyup bana doğru bir adım attı. İçki kadehinin soğuttuğu parmaklarını çeneme koyup başımı yavaşça kaldırdı. "Senin için öldürebilirim ama neden senin için öldürebileceğimi bilmiyorum." Kalbim tekledi, bir diğer cümleyi duymak istemedim, gerçeği içime gömmek istemedim. Gözlerimin kenarlarına gelerek akmayı bekleyen gözyaşlarını istemedim. "Senin için ölebilirim ama neden senin için ölebileceğimi bilmiyorum."

Gerçek, kalbimin derinliklerinde bir yangın gibi söndü. Her yeri sarıp küle çevirdikten sonra yakabileceği hiçbir şey kalmadığı için sönen bir yangın gibi söndü.

Ona bunu söylersem olabileceklerden korktum.

Sanki benim için ölüm bile onun için ödüldü.

"Böyle konuştuğumda, bir canavarken seninle konuştuğum anlardan bile daha korkunç görünüyormuşum gibi bakıyorsun," dedi yüzümdeki renk kaybını görmüş gibi beni dikkatlice izleyerek. "Korkma."

"Korkmadım," dedim. Kafamın içinde volta atan düşünceleri, beni kenara sıkıştıran o gerçeği bilse ne yapardı acaba?

Derin bir nefes alarak yavaşça ondan uzaklaşıyordum ki parmakları çenemi tekrar kavradı ve bu kez ona çatık kaşlarla baktım. Kalbimi ağrıtan cümleler kuruyor, beni bir gerçeği ondan saklamak zorunda bırakıyordu. Anlamıyordum, hiç mi hissetmiyordu? Bileğimize mıhlanmış dövmeden, var ettiğimiz Asreman'dan, kelimelerimle onu durdurabilmemden de mi

anlamıyordu? Yoksa tüm bunların nedenini rüyalarında beraber olduğu Asale'si olduğumu sanmasına mı bağlıyordu?

"Neden kaçıyorsun o zaman? Duymak istemediğin şeyler mi söylüyorum yoksa?" Bakışlarının ağırlığı altında şoka uğramış gibi baktım ona. Kaşlarını çatınca mavi gözleri daha yoğun bir renk aldı. Sanki o gözlerin içinde yeşiller, siyahlar, kahverengiler, kızıllar vardı; sanki gözleri hem güneş, hem ay hem de deniz ve çöllerdi. "Aramızdaki çekimden nefret ediyor gibisin."

Aramızdaki çekimin farkındaydı, ben de farkındaydım, bunu yok saymamız aptallık olurdu ama göremediği şeyleri düşündüğümde evet, Efken Karaduman da bazen aptallaşabiliyordu.

"Aramızdaki çekimden nefret ettiğim yok," diyerek bu kez kelimeler doğrultusunda ben de bu çekime olan onayımı ona göstermiş oldum.

Ve evet, o çekimden nefret ettiğim falan yoktu. Sadece bir sırrı tek başıma omuzlamak zorunda kaldığım için kendime kızgındım. Anlamadığı için de ona kızgındım. Sanırım ikimize de eşit şekilde kızgın hissediyordum. O da bu kızgınlığı, aramızdaki çekime duyduğum bir nefretmiş gibi görüyordu. Gerçekleri kolayca görebileceğini sandığım gözleri nasıl olurdu da böyle ortada duran bir gerçeği yok saymayı seçerdi?

"O zaman derdin ne?"

"Benim herhangi bir derdim yok Efken," dedim yorgun bir sesle. "Seninle hiçbir derdim yok."

"Neden bir anda sinirlendiğini anlamıyorum." Sinirlenmiş miydim? Dışarıya yansıttığımın ne olduğunu merak etsem de tepkisizce omuz silktim. Efken derin bir nefes alarak, "Öfke problemleri olan kişi benim ama ağzıma sıçan sensin," dedi sitem eder gibi.

"Araştırdığını söyledin," diyerek konuyu değiştirmeye çalışırken elimi bileğine koyup parmaklarının çenemle olan temasını kestim. "Şu bir hafta içinde bir şeylere ulaşabildin mi?"

"Bir sürü angarya."

"Angarya?"

"Gereksiz bir sürü çıldırtıcı bilgi," dedi sertçe.

"Sana göre gereksiz." Sırtımı dönüp salonun çıkış kapısına doğru yürürken omzumun üzerinden ona bakarak, "Kahve yapacağım," dedim, "seni mutfakta bekliyorum." Cevap vermesine izin vermeden salondan çıkarak karanlık holü aştım, mutfağın aralık kapısını iterken düşünceler yüzünden patlayacak gibi baskıyla dolan zihnim yüzünden başım çok şiddetli ağrımaya başlamıştı. Işığı açma gereği duymadım çünkü dolunayın gümüş-mavi ışığı mutfağın camını aşarak içeri uzanıyordu. Mutfak dolaplarına doğru yöneldiğim sırada gözüm masadaki tapınakların olduğu çizime takıldı. Ay ışığı

üzerine devrildiği için daha mistik görünen tapınağa uzun uzun baktıktan sonra mutfak dolabının kapağını açtım ve silindiri anımsatan metal kutuyu çıkarıp tezgâha koydum. Suyun kaynaması için içi yarıya kadar suyla dolu ısıtıcının düğmesine bastım ve mekanik fokurdama sesi mutfağa dağılırken tezgâhın üzerine çıkıp oturdum. Bacaklarımı yere doğru sallayarak Efken'in gelmesini beklerken düşünceler mutfaktaki karanlıkta belirmiş siyaha boyalı kelimelerdi sanki ve o kelimeler etime batıyordu.

İçine düştüğüm şeyin dibinde boğulacaktım ve ben çürüyene kadar kimse beni boğulup dibine çöktüğüm o bataklıktan çıkaramayacaktı.

Bir yanım Efken'e Nigin Bağı'nı anlatmam gerektiğini savunurken, diğer yanım onun deliliğinden korkuyordu. İhtimaller dâhilindeki her şeyi önüme koyup enine boyuna düşünmeden adım atarsam yaratabileceklerimden korkuyordum. O yüzden zihnimdeki son mantık kapısı da kırılıp üzerime düşene kadar düşünmeye devam edecektim.

Suyun ısındığını belli eden uyarı sesi beni daldığım düşünce okyanusunun içinden ensemden yakalayarak çıkardı. Yüzeye çıkan bakışlarımı ısıtıcıya çevirdim ve oturduğum yerden kalkacakken, "Öyle kal," dedi içeri süzülen sert sesi. Gözlerimi kapıya doğru çevirdiğimde büyük bedeniyle orada durduğunu gördüm. Silüeti bir gölgeden ibaret olmasına rağmen, gölgesi bile çok güzel görünüyordu. Dudaklarının arasında bir sigara olduğunu gördüm. Büyük adımlarla bana doğru geldi, bakışları beni keskin bıçaklarından geçirip sıyırdı ve kahve kutusunun kapağını açıp kahveyi kokladıktan sonra küçük bir kaşıkla fincanın içine kahve boşalttı, ardından su ısıtıcısındaki suyu fincana dökmeye başladı. Omzumun üzerinden ona doğru çevirdiğim gözlerimdeki durgunluk bir anlığına bulandı, onu izlerken tüm dikkatim bir silüetken bile güzel olması yüzünden epey dağılmıştı. Sigarasının ucundan yükselen alevin çıtırtısını duydum.

Kahveyi yavaşça karıştırıp bana doğru dönünce sigarasının ucunda uzayan kül kırılarak yere düştü. Alevin harlandığını gördüm. Gözleri sanki ışığını alevden alıyormuş gibi masmavi parıldadı. Siyah kahve fincanını bana uzatırken, "Genelde kupada içerdin," dedi, "daha büyük olduğu için."

"Elime ilk geçen bu fincan oldu."

Sigarayı iki parmağı arasına alarak dumanını yüzüme üfledi. "Sabırsız bir gece geçiriyorsun öyleyse," dedi imalı bir sesle. Bir şey söylemeden fincanı elinden aldım ve sıcak olmasına aldırış etmeden iki avucumun içinde tutarak yükselen kızgın dumanın yüzümü terletmesine izin verdim. Efken'in bakışları hâlâ bendeydi ve bu ayaklarımı sallamama neden oluyordu. Gerginliğin bir dışa vurumu olan hareketim dikkatinden kaçmadı. "Ayaklarını küçük bir çocuk gibi sallıyorsun."

Sonunda dilimi yakmak pahasına kahveden bir yudum aldıktan sonra uyuşan dilimi dişlerime sürttüm ve "Anlat," dedim söylediklerinin üzerinde durmadan. "Neler öğrendin?"

"Öncelikle bana emirler veren ağzına neler yapmak istediğimi bilseydin, bunu yapmazdın." Yutkununca âdem elması boğazı boyunca kayıp yerine geri döndü. Bana bir adım daha yaklaşıp, "Ya da belki de yapardın," diye fısıldadı. "Bana emirler yağdırma Medusa. Bundan hoşlanmıyorum."

"Benim de seninle ilgili hoşlanmadığım bir milyon tane falan şey var ama ağzımı açıp konuşmuyorum."

"Bu konuşmayan hâlinse, bir de konuşmaya karar verecek olursan kulak zarımı aldırtmam gerekecek."

"Ya da sesimi kesmem için bir çarparsın bir de duvardan yerim, değil mi?" Tek kaşımı kaldırdım, o ise kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Şu ana kadar sana elimi kaldırdım mı? Bunun lafın gelişi olduğunu her aptal bilir."

"Eğer lafın gelişi olmadığını bilseydim o duvara çarpılan sen olurdun zaten canım," dedim ona dik dik bakarak.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi ve parmakları arasında sigarayı tutan elini diğer eliyle beraber mutfak tezgâhına yaslayarak beni kollarının arasına mühürlemiş oldu. "Bana sertçe çarpman beni ne kadar azdırırdı, bilemezsin."

Nabzımın birden damarlarımı yolar gibi acıtmaya başlamasıyla yutkundum. Bu onu neredeyse güldürecekti ama yüzlerimiz arasındaki mesafeyi biraz daha kapatmak dışında yaptığı başka herhangi bir şey olmadı. Sıcak, sigara kokan nefesi yüzüme çarpıyor, avuçlarımın arasında duran fincan tıpkı kalbim gibi yanıyordu.

"Bence seni azdırmayan tek bir şey yok," dedim ona meydan okuma içgüdüsüyle. "Mesela kafandan aşağı bu kahveyi boşaltsam, cayır cayır yanarken de azgın hisseder misin merak ettim?" Açıkça sorduğum bu soru kendi yanaklarımı kızartırken onun yüzündeki rengin atmasına neden oldu. Ciddiyeti gördüğünü fark ettim, hissettiğim utanca rağmen bunu yapabilecek kadar çılgın olduğumu, cesaretimin deliliğimden geldiğini anladı. "Yeterince açık olduysam Karaduman, konuyu saptırma ve neler öğrendiysen benimle de paylaş. Bilgi paylaştıkça güzeldir, değil mi?" Kahve fincanını avuçlarımın arasında yavaşça yukarı kaldırıp tehditkâr bir gülümsemeyle gözlerinin dipsizliğine baktım.

"Azgın kelimesini o kadar iyi telaffuz ettin ki gerçekten öyle hissetmeye başladım," diye fısıldadı, gözleri dudaklarıma, ardından da avuçlarımın içinde duran fincana kaydı ve dudaklarına yayılmış zehirli bir tebessümle

yavaşça benden uzaklaşıp çıplak kollarını kaslı göğsüne sardı. Parmakları arasındaki sigara derisine sürtünecek gibi harlandı, ucunda uzayan külün rengi ölüm grisiydi. "Beni daha azgın yapmak istersen durmadan böyle geri püskürt ve tehdit et. Bu kadar hoşuma gideceğini düşünmemiştim."

"Konuyu çarpıtma da anlat artık," diye homurdandım huzursuzca.

Bedenine sardığı kollarını geri indirip ellerini yeniden kalçamın iki yanından tezgâha koydu ve yüzlerimiz tekrar birbirlerine son derece yakınken, "Velencoso soyadını merak edip araştırdım," dedi, "sonuçta şu ana kadar kaç kez konakta yaşayıp oldukça eski dönem kıyafetler giyen bir aile gördük ki?"

"Onlar Kanbaz," dedim rahatça, sonra bu rahatlık beni irkiltti. Velencoso ailesi ve mensup olduğu ırk Kan Yemini etmediği için onlardan bahsetmek kolaydı. Hiçbirimizin hafızasında derin çatlaklar oluşturacak türden bir konu değildi bu. Efken bunu biliyor olmama şaşırmamış gibi derin bir nefes aldı.

"Peki Kanbaz ne demek biliyor musun sen?"

Bir an huzursuzca yerimde kıpırdandım, rahatlamak için kahvemden bir yudum aldım ve Ramon'un verdiği kısa bilgi parçalarını kafamda bir araya getirip sonuca gitmeye çalıştım. Vampir değillerdi, hatta mitlerde geçen vampirlerin varlığını şiddetle reddetmişlerdi, onlara maruz kalan insan azınlıklarının onları fantezilerinde süsleyerek bugüne kadar vampir adı altında getirdiklerinden dem vurmuştu.

"Vampire benzer bir şeyler?" dedim sorar gibi. Efken, ilk zamanlar tanıdığım Efken olsaydı eğer, şu an bana acıyormuş gibi güler ve ardı arkası kesilmeyen hakaretler sıralayarak zihnimdeki bulanıklığı âdeta düşüncelerimi yiyen bir bataklığa çevirirdi. Ama bunu yapmadı. Çünkü artık o da kabullenmişti. Bana inanmayı seçmeyi bırakmış, daha da ötesine geçerek benimle bu yolda ilerlemeye başlamıştı.

"O adam, büyük büyük büyük dedemden bile büyük olabilir," dediğinde güçlükle yutkundum ve dudaklarımı yeniden kahve fincanına yaklaştırdım, bu olurken gözleri dudaklarıma kaymış, fincana yapışan dudaklarıma içimi titretecek bir dikkatle bakmıştı. "Her on yılda bir donup on yıl boyunca hiç yaş almadıklarını ve otuzuncu yaşlarına geldiklerinde bu döngünün de durduğunu, sonsuz bir süre zarfında daima otuz yaşında kaldıklarını biliyor muydun?" Kendi söyledikleri sinirine dokunuyormuş gibi güldü. "Yaren'le dalga geçtiğim zamanları hatırladım. Onun fantezilerini süsleyen bu şeylerin saçmalık olduğunu söyler, okuduğu aptalca doğaüstü fantezi kitaplarını ulaşamayacağı raflara kaldırırdım. Şimdi o kitaplardan birinin içindeymişim gibi hissediyorum."

"Başka?" diye sordum merakla. "Neler öğrendin bilmek istiyorum."

"Crystal ile arandaki ani sinir bozucu yakınlaşmanın çıkış noktasını da öğrendim sanırım." Gözlerime uzun bir süre baktı. Bir cevap bekliyor gibiydi ama bana bir soru sormamıştı. "Düğüm gibi bir şeymiş sanırım. Onun gibi birkaç manevi kız kardeşin daha olabilirmiş." Kaşlarım çatıldı, bunu bilmediğimi anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı. "Bu tarz bilgiler işte. Elle tutulur bir şey yok bana kalırsa."

Kahvemden bir yudum daha aldığım sırada o da tezgâhta duran elinin birini çekti ve sigarasını dudaklarının arasına dengeledi. Ben dalgın gözlerle kahvemi içerken o da sigarasını içti ve bu süre zarfında hiç konuşmadık. Efken benim bildiğimden fazlasını bilmiyordu, hatta ben ona oranla daha fazla şey biliyordum.

"Peki sen?" Soruyu sorduğum esnada parmakları arasındaki beyaz filtreli sigaranın cesedini tezgâha bastırıyordu. Ateşin son bir defa yanmak ister gibi can çekişircesine fısıldadığını duydum, akabinde rahatsız edici bir izmarit kokusu ateşin ölümünü ciğerlerime resmetmek ister gibi içime doldu. "Kendinle ilgili ne düşünüyorsun? Gabriel denen adamın düğmesini buldun ve gücünü sekteye uğrattın. Sonra..." Duvardaki kabartmaları, Crystal'in düşmanca duruşunu ve Efken'in başının hızla sallanışını hatırlayınca ürperdim ama bundan bahsetmek yerine konuyu farklı bir yöne çektim. "Kendinle ilgili araştırma yaptın mı?"

"Eğer ormanda gördüğünü söylediğin çocuğu bulabilseydim belki elle tutulur somut bir şeyler olurdu ama yok. Belki kartlarımla alakalıdır." Bu cümleyi kurmak bile canını sıkıyormuş gibi burun kemiğini parmaklarının arasına alarak sıktı. "Kabul etmek bir ucube gibi hissettiriyor olsa da bir kart ustasıyım."

"Gözlerinin de mi kartla ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Belki," dedi. "Genetik bir bozukluk olamaz. Uzun yıllar araştırdım. Bu tarz bir hastalık ya da hastalık semptomu yok."

"En azından belki birimiz normaldir," dediğimde kaşlarını çatıp alayla karışık bir soğukluğu sesine giydirdi ve cevabı, "Gözünden sebebi bilinmeyen ışıklar akan birinin daha normal olduğunu düşünmen tam bir aptallık, senin gibi bir aptaldan da daha farklı bir şey duymayı beklemezdim zaten," oldu.

Avuçlarım arasında duran fincanın içindeki kahve ilk anki kadar sıcak olmasa da içimdeki öfke o kadar harlandı ki parmaklarımdan fincanın seramiğine alev akıyormuş gibi hissettim. Birden fincanın içindeki tüm kahveyi sertçe onun suratına çarptım ve Efken, "Siktir, ne yapıyorsun amına koyayım?" diye kükredi. Avucumun içinde ısınan kahve onu yakmış olmalıydı ama sanki bu sıcaklık onda hiçbir etki yaratmamış gibi yüzündeki kahveleri

eliyle silmeye başladı. Göğsü öfkeyle körük gibi kalkıp iniyor, ben oturduğum yerde kıpırtısız bir yüzle onu izliyordum.

"Hak ettin," dedim sertçe. "O şafak vakti kapına düşen korkak, titreyen kız değilim ben. O zaman korkuyordum çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi öğreniyorum ve senden korkmuyorum."

Yavaşça yere inip işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Bir dahaki sefere Efken Karaduman, beni ayaklarının altına almaya çalıştığın an, cehennem ateşi olur içinden geçerim."

"Sen haddini çok fena aşmaya başladın," diye tısladı yüzüme doğru ama ben buna aldırış etmeden, parmağım hâlâ ikaz yüklü bir şekilde havada dururken onun gözlerinin içine tüm sertliğimle bakmaya devam ettim. "Bu gücü sana olan ilgimden alıyorsun," derken öfke göğsünün altında kalp gibi atıyordu sanki.

"Bana olan ilgin senin sorunun," dedim sertçe. "Ama ilgi duyduğun her şeye hakaret edersen, istediğin hiçbir şey tarafından istenmeyeceksin."

"Sen beni istiyorsun," diye hırladı.

"Kendini kandır kuçu kuçu." Onu sertçe iterek yanından geçtiğim an gerilim bir adım daha yükseğe tırmandı ve Efken beni belimden tuttuğu gibi sertçe döndürerek buzdolabına yasladı. Yanağım buzdolabının soğuk kapağına yaslıyken arkamdaki bedenini bana bastırarak kaçmama engel oldu. Birkaç kez zorlasam da onun tutuşundan kurtulamadığım için, "Ne o?" diye sordum öfkeyle. "Bir emirle kor ateşlerde yanıyormuşsun gibi hissetmene neden olabileceğimi, istersem elinden kılımı bile kıpırdatmadan kurtulabileceğimi unuttun mu yoksa?"

"Ne o?" diye tısladı kulağıma sürttüğü dudaklarıyla. Bedenim öyle bir ateşin içinde yandı ki eğer öfkeyle dolu olmasam bu hareketinin beni inleteceği gerçeğiyle yüzleştim. Bu yüzleşme çok sertti, birkaç yumruk arka arkaya yemişim gibi hissederek dişlerimi gıcırdattım. "Bipolar hastası değilsen, beni istediğini gayet net bir şekilde dillendirdin. Çekimi kabullendiğini ne çabuk unuttun seni küçük, sinsi yılan?"

"Emrettiğim an tüm havan sönecek," diye mırıldandım sırıtarak. Öfkeden kabaran damarlarımın zonklayışlarını tüm sinirlerimde hissediyordum; bedenim koca bir kalbe dönüşmüş atıyordu.

"Neden emretmiyorsun o zaman bebeğim?" Erkeksi sesi gözlerimi sıkıca yummama neden oldu. Bedenim ateşle dağlanmış bir bıçak tarafından oyuluyormuş hissine kapıldım. "Emretmiyorsun çünkü sana böyle," diye hırlayarak kendini bana bastırdı ve bu kez ses çıkarmamak için dilimi ısırdım, "bu kadar, bu şekilde yakın olmam seni delirtiyor. Daha fazlasını istiyorsun ama kaçmak daha eğlenceli. Şu an kaçmıyorsun çünkü ikimizi

tüketecek noktaya getirene kadar bu oyunu oynayacaksın. Hadi, beni istemediğini söyle. Söylesene."

"İstemiyorum," diye fısıldadım ıslıklı bir nefes vererek. İstiyordum. Ve bunu biliyordu. Bilmesi iyiden iyiye sinirimi bozdu.

"Seni küçük yalancı."

"Kendine bunu yediremiyorsun, değil mi?" Sorum onu daha da kışkırtmış olacak ki nefesi kulak boşluğuma akarken dudaklarının varla yok arası baskısını kulak mememde hissettim. "Böyle çırpınmanı izlemek hoşuma gidiyordur belki Yıkım Getiren? Olamaz mı?"

"Vücudundan vücuduma buz gibi akan ateşin sebebi ne o zaman?" Bunu neredeyse kahkahalara boğulacak gibi keyifli bir şekilde ama bir yandan da öfkeyle dolup taşan bir hırıltıyla sormuştu.

"Kandır kendini."

"Kandırıyorum, öyle mi?" Dili boydan boya boynumu yırtar gibi dolaşınca kısık iniltim geçmişle gelecek arasında, arafta kalmış bir çınlamaya dönüştü. Efken, bu iniltiden haz almış gibi genizden gelen bir hırıltı çıkararak güldü ve daha fazlasını duymaya ihtiyacı varmış gibi dilinin hareketlerini boynumdaki kalın damarın üzerinde tekrar devreye soktu.

Dili yaşamımın üzerinde kaydı. Yaşamım da ölümüm de dilinin altında atıyordu. Damar boyunca kayan dilini tekrar derime sabitleyip boynuma kıvrak izler bırakmaya başladı. "Dur," diye fısıldadım ama bu emir geçersizdi, her nasılsa ona ulaşamadı, onu durdurmadı. Durmasını istemiyor muydum? İstemiyordum! Bir eli karnıma kaydı, buzdolabının kapağı ile karnım arasında kalan parmakları üstümdeki bol kazağın eteklerinden içeri girerek tenime temas etti. Dokunuşuyla irkilirken nefes nefese, "Efken," diye inledim, bu, arkamda kalçalarımı zorlayan bir sertliğin çamaşırlarımıza rağmen tenimde kalp gibi atmasına neden oldu. Gerçekten dur deseydim duracaktı, bunu ikimiz de biliyorduk, emir verdiğim an zaten durmak zorundaydı ama sahte emrim bir işe yaramıyordu. O da bu yüzden istediğime emindi.

Yabancı bir duyguydu ama onunlayken bir o kadar da tanıdıktı. Başım dönmeye başlayınca bir yere tutunma ihtiyacıyla doldum ama beni her taraftan mengene altına aldığı için bunu yapamadım. Alnımı soğuk dolap kapağına yaslayıp, "Yıkım Getiren," dedim bu kez, sesim temeli çürümüş bir binanın ilk depremde ayakta duramayacağını anlayıp sağa sola devrilmek ister gibi sallanmaya başlamasını anımsatıyordu; öyle çok titriyordu ki, harfler birbirine çarparak var etmesi gereken kelimeden uzağa savruluyordu.

Onu durduramıyordum. Sebebi neydi?

Sebebini biliyordum, çok iyi biliyordum.

Neydi o sebep? Gerçekten durmasını istemiyor olmam mı? *Evet...*

Durmasını istemediğimi kabullenmek beni korkuttu.

"Mahi...n..." Durdu, ben de durdum. Dudaklarından ismimin neredeyse dökülüceğini fark ettiğim için göğsümün altındaki uslanmaz kalp, onun dilinin bedenime yaptığından katbekat fazlasını yaparak durma noktasına gelmişti. Efken ismimi tamamlamadı, içine gömdü. Alnını enseme yaslarken, "Bir daha," diye fısıldadı, "bana bu kadar seksi bir şekilde meydan okursan, tüm uzuvlarım içinde zonklamak zorunda kalacak. Lanet olsun."

Soluk soluğa, "Benim uyumam gerek," dedim, sesim soluklarımın arasında titriyordu. Efken beni usulca özgür bıraktı. Bırakmasını istemiyordum ama bıraktı. Tenimdeki yangın düşüncelerime de sindiği için başka bir cümle kuramadım. Gözlerim gözlerine dokunamadı. Mutfağın çıkışına yöneldiğimde arkamdan baktığını biliyordum. Yatak odasına gidene kadar ayağımın altındaki yer devamlı olarak parçalara ayrılıyor, her bir adımdan sonra arkamda kalan zemin parçalanarak içeri göçüyormuş gibi hissettim. Yatak odasının kapısını kapatıp sırtımı kapıya yaslarken ve karanlık, tenime misafir olmak ister gibi beni altına alırken, bir süre öylece durup sakinleşmeye çalıştım.

Bana böyle delice şeyler hissettirmesi normal miydi?

Aklımı kaçıracakmışım gibi hissetmiştim.

Kapıdan ayrılıp yatağa yürüdüğüm sırada suyun sesini duydum ve onun banyoda olduğunu anladım. Soğuk suyun altına mı girmişti? Soğuk su bedenindeki izleri silse de o an ruhuna gömdüğüm tutkuyu silebilecek miydi bilmiyordum. Yatağa girip yumuşak yorganı omzumun üzerine kadar çektim ve suyun sesini dinlemeye devam ettim. Suyun tenine çarparken çıkardığı sesler bir süre evin tüm duvarlarına yankısını bıraktı.

O gece aramızdaki tutkunun boyutu cehennem alevlerine denk gelse de yanıma gelir, benimle birlikte uyur sanmıştım ama Efken o gece yatağa gelmedi.

Babam hep mutsuzluğun sonsuza dek sürmeyeceğini, tıpkı mutluluk gibi mutsuzluğun da gelip geçici olacağını söylerdi. Ruhumda ur gibi büyüyen bu mutsuzluk şu an hiç geçmeyecekmiş gibi gelse de bir gün ondan tamamen sıyrılıp kurtulacağımı biliyordum. Bu mutsuzluğun sebebinin Efken olması işleri zorlaştırıyordu.

Sapı karlara saplı şövalenin önüne koyduğum küçük taburede otururken zihnim dün gecenin yankılarıyla çınlıyordu. Yeni bir tabloya başlamak için tüm çizim gereçlerimi evin verandasının önüne taşımıştım. Karlar ilk

yağdığı andaki kadar yumuşak olmasa da soğuk havadan dolayı hâlâ taşlaşmış sayılmazlardı. Deliğinden parmağımı geçirerek avucuma sabitlediğim ahşap palete siyah boyayı sıktıktan sonra, yanımda duran bir diğer taburenin üzerine bıraktığım kupadaki sıcak kahveden bir yudum içtim. Dağınık bir topuz şekli verdiğim saçlarımın tokadan firar eden telleri enseme ve yüzüme yapışmıştı. Kulağımın arkasında da uzun, bedeni ahşap bir fırça vardı. Siyah kazağımın omuz kısmı, kazağın genişliğinden dolayı durmadan düşüyor, çıplak omzum soğuktan dolayı uyuştuğundan artık kazağın kolunun düştüğünü bile fark etmiyordum.

İleriye, bir sırrın uyuduğu mezarlık gibi Kar Ormanı'na bakarken taburede duran fırçalardan birini aldım ve gümüş rengi boyanın üzerine batırdım. Dalgınlığın demir attığı zihnimi biraz olsun boşaltabilmek için bir şeyler çizmek istiyordum ama ne çizeceğimi bilmiyordum. Ta ki sıklaşan köknarların arasında beni izlediğini hissettiğim gölgeyi fark edene kadar.

Başta sadece kuruntum olduğunu sansam da saatin içinden dökülen saniyelerin zamanı oluşturması gibi yavaş yavaş oluşarak şeklini tamamlayan gölgenin ne olduğunu fark ettiğimde kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. Başta o gölgenin uzun boylu, zayıf ama bedeni kaslı genç bir erkeğe ait olduğuna emindim; şimdiyse orada, zihnimdeki tabuları yıkarak kalbimdeki korku duygusunu ateşe veren her şeyi dirseğiyle kenara itmiş koca cüsseli, bir insan kadar uzun olduğuna yemin edebileceğim büyüklükteki gümüş rengi kurdu görüyordum.

Kurda baktığım saniyeler fırçanın renklere savaş açtığı saniyelerdi. Kalbim gürültüyle çarparken ellerim hiç durmadı, tuvalin üstünde buzun üzerinde kayan zarif bir beden gibi kaydı. O an her nasılsa dudaklarım bir çığlık için aralanmadı, o an hissettiklerim bir kasırgadan farksızdı ama uğrayıp geçtiği şehirlerdeki hiçbir ev tavansız kalmadı. O kurt belki de zihnimin bir ürünüydü, belki bu kez gerçekten geçmişten kopmuş bir parçayı görüyordum, belki ağaçların arasında zihnimle oynayan oyunbaz bir rüzgârdı ama hissettiklerini kendime bile açıklayamadım.

Nefesimin hızlandığını hissettim. Elim çok hızlıydı, sanki gözlerimi o gölgeden, o var olduğunu düşündüğüm koca cüsseden çekip elime çevirsem, elimin hızından dolayı parmaklarımı bulanık görecektim.

Köknarların arasındaki gümüş kurt uzun ön bacaklarından birini öne doğru atınca ağaçların arkasında gizlenen cüssesi biraz daha açığa çıktı ve nefesim göğsümü parçalamak istiyormuş gibi harlanarak boğazıma tırmandı. Parmaklarım durmadı, fırçanın sapını daha sert kavrayarak tuvale düşen darbeleri sertleştirdim. Gümüş Pençe, diye düşündüm. Mitolojik Bağ kitabının sayfalarında bana kendinden söz eden o ırk, devasa boyuttaki formlar,

azılı düşmanlar... Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ama bu yaşlar korkunun ya da başka bir duygunun doğurduğu yaşlar değildi. Sebebi belirsiz yaşların gözlerimin kenarlarından hızla elmacıklarıma devrilerek aktığını hissettim. Kurt bir adım gerileyince köknarların gölgeleri onu tekrar arasına aldı ve kurt geri adımlar atarak köknarların arasında kayboldu.

"Medusa," diye fısıldadı biri sanki ait olmadığım bir zamanın içinden. Oturduğum yerden neredeyse fırlayarak kalkacaktım ki sıcak ellerinin baskısını biri çıplak, diğeri kazağın altında olan omuzlarımda hissettim. Omuzlarıma bastırarak ayağa kalkıp panikle dolu tepkiler vermeme engel olurken, "Benim," dedi beni yatıştırmak ister gibi. "Hemen korkma."

Birkaç defa yutkunarak kurdun cüssesinin kaybolduğu köknar yığınına doğru baktığım sırada Efken, arkamdan sokularak öne doğru eğildi, kafası kafamın hizasında durdu ve uçurum mavisi gözlerini tuvalin üzerine bir bıçak gibi sapladığını fark ettim. O an, benim de tuvale doğru bakmak zorunda hissettiğim andı.

Ve yine o an, tuvalde köknarların arasındaki gümüş renkli kurdu gördüğüm andı.

Efken'in dikkatli bakışlarının tuvalden ayrılarak hemen karşımda duran köknarlara doğru kaydığını fark ettim ama ben gözlerimi tuvalde beni karşılayan resimden alamıyordum. "Orada ne gördün?" diye sorarken sesi tüm sertliğine rağmen yatıştırıcıydı, sanki söylesem beni sorgulamayacak, bana sadece inanacaktı.

"Sadece bir hayal," diye fısıldadım yanağımdan akan yaşı avucumun içiyle silerken. "Sanırım."

Uçurum mavisi gözler önce tuvale, sonra yeniden ormanda birbirine yaslı duran köknarlara çevrildi. Bir şeyler söylemesini beklesem de söylemedi. Ama bakışlarındaki ruhun onun diline bulaşan kelimelerden daha fazlasını konuştuğuna emindim.

"Efken," dedim elimdeki fırçanın ucundan kayan siyah boya damlası karların içine düşüp mürekkep gibi yayılmadan hemen öncesinde. "Madem artık her şeye olabilir gözüyle bakıyoruz, peki ya sence kopartıcılar gerçekten var mıdır? Yani bu ormanın derinliklerinde bir kurt sürüsü olabilir mi?"

Bana sadece, "Güvendesin Medusa," dedi.

Efken şövale ve fırçaları içine doldurduğum çantayı içeri götürürken ben de elimde yüzü bana dönük şekilde tuttuğum tuvalle holün ortasında dikilmeye başlamıştım. Kurdun bir metal gibi parlayan gümüş gözlerini, kirli gümüş rengindeki kürkünü, öne doğru bir adım atıyormuş gibi duran bacağını ve köknarların dallarının kürkünün arasına bir bıçak gibi dayanışını izledim. Efken kapısı olmayan salondan çıkarken bir an bakışlarımız

buluştu ve dün geceye ait sesler sanki duvarlardan kavlayıp kopan büyük boya parçaları gibi üzerime dökülmeye başladı. Duraksadığını hissettim. O an sadece durduk ve birbirimizin gözlerine dalıp gittik. Gözleri gözlerimdeyken ona ait erkeksi ve karanlık bir ses tenimde dolaşıyormuş gibi hissediyordum. O ne duyuyor, ne hissediyordu bilmiyordum ama içimden bir ses aynı ateş tarafından yakıldığımızı söylüyordu.

Gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

Efken, "Mekânla alakalı işleri halletmek zorunda olduğum için Mustafa Baba ile görüşme fırsatını bulamadım ama en kısa zamanda bu dövme mevzusunu açacağım ona," deyince, bileğimin iç kısmı yanmış gibi irkildim ve gözlerimi tuvaldeki kurt çizimine çevirdim. Acaba bu dövmeyle ilgili de araştırma yapmış mıydı? Yaptıysa ulaştığı sonuçlar olmuş muydu? Neler öğrenmişti? Sessizliğim üzerine, "Bu konuları da açacağım," dedi ve afallayarak ona baktım. "O çatlak moruk bir an olsun sorgulamadan inanacaktır. Hatta ona deli gözüyle baktığım zamanlar olsa da çoğu kitaptan daha fazla bilgi ve birikime sahip olduğunu düşünüyorum."

"Öyle diyorsan," diye fısıldamakla yetindim. Bu sinirlerini bozmuş gibi kaşlarını çattı.

"Benimle neden bu kadar durgun konuşuyorsun?"

"Nasıl konuşmam gerek? Sevinçten çıldırıyor gibi mi?" Ona boş boş bakarak sorduğum bu soru kaşlarının ortasındaki çukurun daha da derinleşmesine neden oldu. Bana yöneltmek istediği her soru, o çukurda kendine bir mezar bulmuştu.

"Sadece karşımda olduğu için bile sevinçten çıldıracak kadınlar var," dediğinde birden dişlerimi birbirine bastırarak gülümsedim.

"Sevinçli bir surat ifadesi görmek istiyorsan gidip onların karşısında durabilirsin o zaman."

Şaşkınlık yüzüne hızla su gibi taştı. Bir şey daha söyleme gereği duymadan yanından geçtim. Onunla ilgili hiçbir konuda hakimiyetimi yitirmemem gerektiğini düşünüyordum. Dün gece hakimiyet ayaklarımın altından bir sarhoşun ayaklarının altından kayıp giden yer gibi kayıp gitmişti; tutamamıştım. Şimdiyse bunun pişmanlığı içimi delip geçiyordu. Onun gibi bir hödükle bu kadar derin bağlar kurmayı nasıl hayal edebilirdim ki? Tutku benim için öylesine değildi, herhangi biriyle hissedebileceğim bir şey değildi, şehvet kadar anlık ve herkese duyulabilecek kadar basit değildi ve ben onu tutkuyla istemiştim.

"Kıçını dönüp gitmeye iyi alıştın," dedi arkamdan ama aldırış etmedim. Ama beni durdurabilecek asıl soruyu sorduğunda kaşlarım çatılmıştı. "Dün gece yüzünden bana kızgın mısın?"

Bir çocuk gibi suçluluk duygularını en net hâlleriyle hissettirerek bu tarz bir soru sormasını beklemediğimden, omzumun üzerinden ona doğru baktım. "Neden kızgın olayım?"

"Açıkça söylememi ister misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Şayet benim için hiç sorun değil."

"Başka kadınlarla gönül rahatlığıyla yapabildiğin için sorun değildir eminim," dedim soğuk bir sesle. "Eğer fazlasıyla özel bulduğum bir konu olmasaydı inan benim için de sorun olmazdı."

"Biraz daha devam edersen başka kadınları kıskandığını düşüneceğim," dedi, dudağının kenarında alayla şekil bulmuş tebessümü görmezden geldim.

"Seni kıskanmam için ayaklarımın önüne kapanırdın bence," diye hırladım, birden bu kadar fevri bir tepkiyi neden verdiğimi, neden bu kadar saçma bir cümle kurduğumu düşünecektim ki başını geriye doğru atıp kapı pervazına yaslayarak iç ürpertici bir kahkaha atınca donup kaldım. Âdem elması attığı kahkahanın etkisiyle baş döndürücü bir şekilde kalkıp geri inmişti.

"Bazen o kadar cüretkâr konuşuyorsun ki tahrik olmamak imkânsız hâle geliyor," dedi kollarını göğsünün üzerinde topladığı için pazuları patlayacakmış gibi şişerken. Başını iki yana sallarken alaycı gülümsemesi yüzünün sınırlarını ateşe vermeye devam etti. "Sen de haklısın, nasıl biri olduğumu tam olarak bilmediğin için benimle bu şekilde konuşmak senin için oldukça kolay olmalı." Gülümsemesi alaydan ölüme geçiş yapınca yutkundum. "Ama unutma, sana canavarın varlığından bahsettim, canavarı hiç göstermedim."

İlk kez gülümsemesine rağmen saf bir şekilde gerçeği söylediğini hissettim. Tehdit değildi, görmeyi reddettiğim, belki de kaçtığım bir gerçekti. Özünde olduğu insanı, asıl hayatını, neler yaşadığını ve yaşattığını hâlâ tam olarak bilmiyordum. Sırtını yasladığı duvardan kendini öne doğru iterek ayrılıp kollarını boşluğa doğru bıraktı.

"Akşam görüşürüz Güzel Medusa."

Zehirli sesi damarlarımdaki kanın bile ters yöne akmaya başlamasına neden olurken o karanlığı omuzlarına palto gibi atmış bir gölge gibi kayboldu. Elimde tuvalle bir süre kapanan kapının zihnimde kalan sesini tekrar tekrar dinledim, cipinin güçlü motorunun sesi de cip oldukça uzaklaşmış olsa da devamlı olarak kafamın içinde tekrarladı.

O akşam koltukta tilki uykusuna yatmadan önce Yaren'in geldiğini duymuştum, evin ortasına çantasını atıp saçlarını çekiştirerek Fizik Hocası hakkında ağza alınmayacak küfür ve hakaretler savurmuş, sonra söylenerek duşa girmiş, duşta düştüğü için daha da sinirlenip internette Fizik Hoca-

sı'nın kayıp düşmesini sağlayacak bir ritüel arayışına girmişti. Daha sonra bir şeyler yemek için mutfağa gittiğini hayal meyal hatırlıyordum, uykuya yenik düşmüştüm. Uykum çok hafifti, belli aralıklarla uyansam da dünyayla bağlantıyı sonlandırmış olduğumdan mıdır bilinmez, etrafıma kör gibi bakınıp hiçbir şey görmeden tekrar uykuya dönmüştüm.

Yeniden gözlerimi açtığımda dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun sesi salonun içini inletiyordu.

Üstümde yumuşak, pelüş bir battaniye olduğunu fark edince battaniyeye daha sıkı sarılarak koltukta biraz daha küçüldüm. Çakan şimşeklerin ışığı içeriye mavi bir damar gibi girip anlık olarak salonu ışıkla boyuyordu. Battaniyeyi üzerime seren kişinin Yaren olabileceğini düşündüğüm için bunun üzerinde çok durmadan battaniyeyi omuzlarım altında kalacak şekilde iyice üstüme çektim. Saçlarımın arasında bir şeyin sertliğini hissedince irkilerek kaşlarımı çatıp elimi o şeye doğru götürdüğümde, kafama batan o şeyin üzerinde kaygan jelatini olan bir kutu olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi. Kutuyu kaldırıp önüme doğru çekerken kutunun ağırlığı dikkatimden kaçmamıştı. İçerisi oldukça loş olduğu ve şimşeklerin ışıkları anlık olarak parlayıp söndüğü için kutunun neye ait olduğunu o an için anlayamamıştım.

Saçlarım koltuğa ait küçük yastığa doğru dökülecek şekilde doğrulup bedenimi dirseğime yaslarken kutuyu yüzüme biraz daha yaklaştırdım ve bu kutunun bir tablete ait olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. Şimşeğin ışığı bir defa daha yandı ve salonun içini gümüş-gri bir ışıkla aydınlığa boğdu, bu sayede tablet kutusunun kenarında siyah bir not kâğıdı olduğunu gördüm, üzerine beyaz yaldızlı bir mürekkeple kelimelerin dizildiği not kâğıdını parmaklarımın arasına aldığım an, şimşeğin ışığı sönerek odayı karanlıklara emanet etti.

Ama ben içeriyi yutan karanlığa rağmen bir an için her yeri kızıl görmeyi ve bu sayede not kâğıdının üzerinde yazan harfleri de kolayca okuyabilmeyi beklemiyordum.

Gözlerin dokunduğu her şeyi taşa çevirebilir ve bu özelliğin tüm heykeltıraşları kıskandırabilir.

Büyük bir el yazısıyla not kâğıdına dizilmiş cümle buydu. Hemen altındaysa daha küçük bir şekilde şu yazıyordu:

Kırıcı biri olmak elimde değil ama küçük yılanım için bir tablet satın almak oldukça elimde olan bir şeydi, ben de yaptım.

Heyecanla gözlerimi tekrar tablet kutusuna, sonra da üzerindeki yazının onun el yazısı olduğunu düşündüğüm not kâğıdına çevirdim. Miraç

ile ilgili olan anımı anlattığım âna ait sesler kulaklarımda tekrar çınladı ve ona tabletle çizim yapmayı özlediğimi söylediğimi hatırladım. Allak bullak olmuş bir kalple battaniyeyi ayaklarımla iterek koltuktan kalktığımda kutu elimde duruyordu. Bir an ne yapacağımı bilemediğim için salonun ortasında durup sağa sola baksam da sonunda ayaklarım beni salondan çıkarıp holü geçirerek yatak odasına kadar götürdü.

Kapıyı tıklattım ama bir ses duyamadım, o yüzden yavaşça kapıyı açıp diğer elimdeki tablet kutusunu göğsüme bastırarak karanlık odaya girdim. Şimşeğin gümüş-mavi ışığı odanın camından içeri bir pençe gibi hızla saldırıp duvarlara kan gibi ışığı sıçrattığında, işte oradaydı; tekli koltukta, dirseği koltuğun kolçağında, yüzü damarlı dirseğinin takip ettiği büyük avucunun içinde, bir bacağı diğerinin üzerindeyken karanlığa ait bir melek gibi orada öylece oturuyordu.

"Küçük yılanım gözünü açar açmaz hediyesini bulmuş." Beyaz gömleğinin dışa doğru katlanmış manşetini takip eden gözlerim usulca bileğine indi ve avucunun içinde duran keskin, kemikli yüzünü taşıyan bileğindeki dövmeye baktım. "Hediyen seni mutlu etti mi?"

Öylesine kurduğum bir cümleyi hafızasına mıhlayıp benim için bunu yapması belki onun için çok basit, maliyeti düşük ve önemsiz olabilirdi ama benim için öyle değildi. Tablet kutusu göğsüme yaslı hâldeyken başımı yavaşça sallayıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir cevap vermedi ama diğer eli hemen çaprazındaki küçük sehpada duran kristal viski bardağına uzanınca kanının yüksek dozda alkolün tesirinde olduğunu anladım. İçki kadehini dudaklarına taşırken odaya çöken karanlığa rağmen gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bir an için, onu görememenin sancısı, tekrar her yerin kan gibi kızıla boyanmasını ve her şeyi net bir şekilde görebilmeyi istememe neden oldu. Tanrı sanki içimdeki gazabı duymuş gibi şimşeğini gönderdi, gökyüzüyle beraber oda da tanrının pençe iziyle aydınlandı. Dudaklarını yasladığı içki kadehinden aldığı yudum âdem elmasını oynatırken gözleri doğrudan bendeydi.

"Medusa," dedi dudaklarından uzaklaştırdığı kristal kadehi yavaşça sallarken ve kadehin içindeki altın rengi içki kristal kadehin parıltısı duvarlara çarparak dalgalar oluştururken.

Bir çocuk gibi tablet kutusunu göğsüme yaslarken, "Hım?" diye mırıldandım.

"Dün gece hiç uyuyamadım," dedi, dudakları bir defa daha kristal kadehle buluştu ve küçük bir yutkunuşun ardından, "bu kez koltuğun rahatsız olmasını bahane etmeyeceğim. Uyuyamadım. Çünkü yanımda sen yoktun," diye devam etti. Kalbimin atışları öyle çok ağırlaştı ki sanki kalbim bir gü-

neşti, yavaşça göğsümün içinde göğün derinlerinde boğuluyor gibi boğuluyordu. Şimşeğin ışığı bir kez daha pençesini duvarlara geçirerek ışığı kan gibi akıttığında mavi gözlerinin gözlerime boynuma geçirilmiş bir pranga gibi geçtiğini hissettim. "Benimle uyumak istemiyorsan bile ben uykuya dalana kadar biraz yanımda durur musun?"

Başımı yavaşça sallarken onu düşünüyordum. Damarımda kanım gibi ilerlemeye başlayışını...Bedenimin içine oturmuş zincirlerle bana bağlı ruhum sanki tüm parçalarını ondan almıştı.

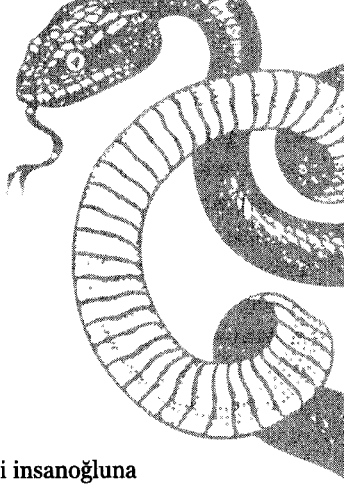
Efken, zamanın anıların içini yardığı gibi ruhumu yarıp kendini ruhumun kalbine gömüyordu.

Ruhun kalbi olur muydu?

Ruhumun kalbi vardı.

Ruhumun kalbinin adı Efken'di, soyadı Karaduman'dı ve ondan kaçsam bile kurtulamayacağımı anlamamak artık imkânsızdı.

"Sanki içimde hep bir ses seni düşününce kulağıma 'hep' diyor," diye fısıldadım ama bunu duymasını istemediğim için dudaklarım sadece hareket etti, sesim bu kelimelere dolanmadı. "Seninle daima uyurum Yıkım Getiren."

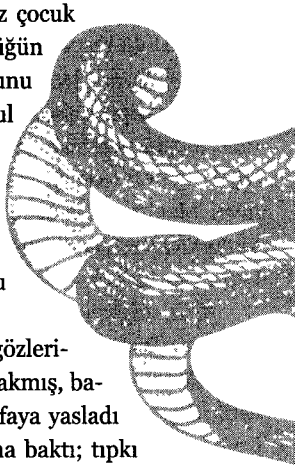

KWOON, I LİVED ON THE MOON

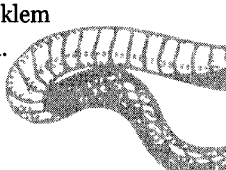
İSTANBUL

İblis, cehennem obruklarından çıkardığı ateşi insanoğluna sunduğunda, dünyaya kötülüğü bir ağaca ait kalın kökler gibi yayabileceğini biliyordu.

Kadın, kötülüğün ne anlama geldiğini henüz çocuk yaşlarda öğrenmişti. Ve orantısız gücün, kötülüğün göbeğini kitle gibi şişiren urdan bir cenin olduğunu her zaman bilmişti. Dünyada henüz varlığı kabul görmemiş, hiçbir kutsal topluluk tarafından bilinmeyen kitabın son kopyasına ait bir sayfayı çevirdiğinde, dışarıda devam eden kar fırtınasına rağmen açık olan penceresinin güçlü bir rüzgârla uçuşturduğu beyaz perdesi bir hayaletin öfke dolu gölgesi gibi şişti.

Gözlerinin altına çektiği siyah sürmeler yine gözlerinin altına yuva edinmiş göz torbalarının üzerine akmış, bakışlarını dumanlandırmıştı. İşaret parmağını sayfaya yasladı ve tırnak dibinde başlayan dövmenin baş kısmına baktı; tıpkı tırnak dibi gibi başlayan ters hilâl dövmesinin sırtından aşağıya doğru eşit büyüklüklerde olmayan noktalar iniyor, eklem kemiğinin ortasında küçük bir yengeç figürü beliriyordu. Parmağını insanlarca bilinmeyen gizli kitapta gezdirdiği sırada esen garip bir rüzgâr, saksılarına gömdüğü gölge iliklerinin uğultuya benzer bir alarm sesi çıkarmaya başlamasına neden oldu. Gölge ilikleri bekçileriydi, onları toprağın altına gömdüğünde taze fesleğenler toprağın yüzeyini kaplar, toprağın içindeyse gölge ilikleri bir alarm sistemi gibi tehlikeye barikat örerdi.

Beyaz perde ağır çekimde havaya kabardı, şeytanın damarlarında dolaşan zehirli ateşi anımsatan bir ağırlıkla yavaşça aşağıya doğru söndü ve az

önce perdenin kabararak örttüğü duvar kenarında dikilmiş onu izleyen genç adamı gördü. Adamın dizleri yırtılıp parçalanmış kot pantolonunu, üstsüz çıplak ve kaslı vücudunu, pençe dövmesini gördüğü an, o adamın ruhuna inmesine gerek bile kalmadan kim olduğunu anlayabilmişti.

"Ne haddine?" Mahinur'un sorusu adamın dudaklarındaki zehir saçan gülümsemenin daha da vahşileşmesine neden oldu. Mahinur, önündeki kitabın kapağını sertçe kapatıp, oturduğu sandalyeden doğrularak kalktı. Saçlarının kenarlarından aşağı doğru akan siyah tül şalını düzeltip, "Sen kimin evine dilin tılsımsız giriyorsun?" diye sordu sertçe. "Şehri altüst ettiğin yetmedi mi?"

"Yetmedi," dedi adam, sesi iki kişiye ait gibiydi; biri boğazı kanayana kadar bağırmış bir canavara diğeri de genç, çekici bir erkeğe aitti. "Ben bana ait olanı almaya geldim."

"Sana ait hiçbir şey yok bu şehirde."

Adam gözlerini devirip, "Zorluk çıkarma," dedi ve bakışları yavaşça tekrar Mahinur'a doğru inerken, kadının yıllar içinde bu kadar değişmesini beklemediğinden şaşkınlığı hissetti. Demek ki artık yaşlanmayı kabul etmiş, bünyesine çağırmıştı. Şaşkınlığı arttı. Sonsuz güzellik ve yaşam varken, neden yaşlılığı bünyesine çağırmıştı ki? Oysa bu kadının dillere destan güzelliğiyle ilgili birçok efsane duymuş, bu kadına ait tabloları hayranlıkla izlemişti. Mavi Yaka'da da Kızıl Yaka'da da bu kadına âşık binlerce şair, ressam, heykeltıraş ve müzisyen olduğunu biliyordu. Sanata âşık olan her adam, bu kadına da âşık olurdu.

"Çok değişmişsin Mahinur. Hâlâ güzelsin, çocukluğumda gördüğüm tablolarındaki kadar güzelsin ama bir şeyleri değiştirmişsin."

"Neden şehre işkence ediyorsun?" Mahinur'un diken gibi sesi adama battı, adam kaşlarını çatarak tablolara konu olmuş eskiyen güzelliğe uzun uzun baktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Mega'mı almaya geldiğimi çok iyi biliyorsun. Neden onu saklıyorsun?"

"Seni aptal," dedi Mahinur dişlerinin arasından. "Onun sadece bir mega olduğunu sanacak kadar aptalsın." Elini ahşap masaya vurmasıyla, zarif parmaklarının içinden bıçaklar gibi uzayan tırnakları masanın ahşabını delip geçti. Adamın gözleri masada açılan yarıklara kaydı ama yüzündeki sabit ifade sekteye uğramadı. "Soyumu ne çabuk unuttun seni soysuz," diye hırladı Mahinur, şimdi sesi dillere destan güzellikteki o kadının sesiyle, tıslamayı anımsatan bir yaratığın zehirli sesiydi; çiftti.

"Seninle savaşmaya değil, onu almaya geldim," dedi adam tekdüze bir sesle. "Yaşlanmayı seçmiş bir Mar kadınıyla dövüşecek değilim."

"Soysuz. Sen gerçek bir mega bile değilsin, sonradan olmasın, yapaysın. Bir de kendine Mega Dişisi mi arıyorsun?" diye hırladı tekrar Mahinur. "Başında yularını tutan bir alfan bile yok, kendini alfa sanıyorsun, seni başıboş köpek, kendi sürüsü olduğunu sanan yetim omega seni. Senin özün omega! Sonradan mega olunur mu sanıyorsun?" Tırnaklar ahşabı biraz daha deldi. "Aradığın mega benim neyim, biliyor musun sen?"

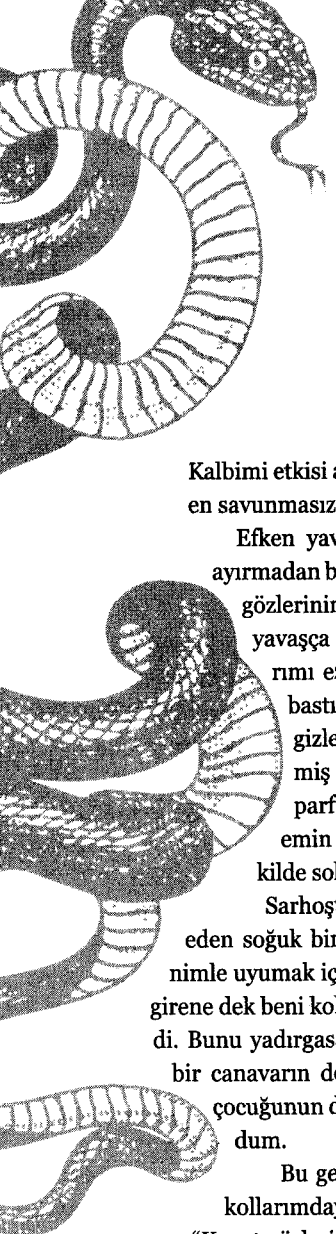
Adam duraksadı. "Torunun," dedi. "Bir Mar ve Gümüş Pençe melezi."

"Torunum," dedi Mahinur kükrer gibi ve o an, gümüşlükteki camın arkasında yanan mumlar hava akımına maruz kalmadığı hâlde bir anda söndü. "Tablolarda gördüğün Mahinur'un oğlunun bir Gümüş Pençe melezi olduğu, bir Mega olduğu doğru ama kızı sadece Mega sanıyorsan yanılıyorsun. Bu şehri altüst ettin seni soysuz köpek, peki sen kraliçeyle de başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Adamın kanının uğultusunu bile duydu Mahinur. Şaşkınlık hızla çarptı. Arka arkaya indirilmiş tokatlar gibiydi.

"İmkânsız," dedi adam. "O benim Mega'm."

"O sadece bir Mega değil ahmak! O hem bir Mega hem de Yılanların Özü." Mahinur elini sertçe masaya vurdu ve o an, öz olmayan Mega'nın önünde durduğu perde alevlere esir düştü. "O Marların Kraliçesi! Mega Mar Kraliçesi!"

10. GÜMÜŞ KURT

BEARTOOTH, HATED

Kalbimi etkisi altına alan çaresizlik, karanlığın içine gizlenip en savunmasız ânımın gelmesini bekleyen düşman gibiydi.

Efken yavaşça yanıma uzandığında gözlerimi ondan ayırmadan bekledim, daha sonra benden izin isteyen mavi gözlerinin içime ektiği çaresizliğe teslim olarak yatakta yavaşça ona doğru sokuldum. Büyük elleri omuzlarımı ezer gibi kavradı ve beni kendisine tamamen bastırırken ben de kollarımı onun gömleğin altına gizlenmiş esmer beline sardım. Gömleğine sinmiş alkol ve sigara kokusuna rağmen ağır erkeksi parfümünü ve onun tenine gömülmüş olduğuna emin olduğum tarçının kokusunu da yakıcı bir şekilde soluyabiliyordum.

Sarhoştu, aramızda hâlâ erimemiş buzlar, devam eden soğuk bir savaş vardı ama buna rağmen kibardı. Benimle uyumak için izin isteyecek, ben onun kollarının arasına girene dek beni kollarının arasına çekmeyecek kadar centilmendi. Bunu yadırgasam da onun ruhunun derinliklerinde sadece bir canavarın değil, aynı zamanda masum küçük bir erkek çocuğunun da orada öylece durmuş beni izlediğini biliyordum.

Bu gece hem canavar hem de küçük erkek çocuğu kollarımdaydı.

"Kapat gözlerini Karaduman," diye fısıldadım gözlerimi yavaşça kapatmadan hemen öncesinde.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o arafta, cehenneme ait sesiyle cennetten çaldığı hisleri içime tohum gibi ekti.

"Senin için gözlerimi yaşama bile kaparım."

Sezgi fırından nar gibi kızarmış tavuğu çıkarıp mutfak tezgâhına koyarken, ben de önümdeki salata malzemelerini doğruyordum. Aramızda uzayıp giden sessizliği bölen, salondaki televizyonda oynayan basketbol maçının sesiydi. Ceyhun'un kulağının daha iyi durumda olduğunu, hatta sanılandan daha erken iyileşmeye başladığını öğrendiğim için içim rahatlamıştı ama Ceyhun'un Sezgi'ye tedirgin bakışlarını yakaladığım için biraz karmaşık hissediyordum. O gecenin izleri aralarındaki aşkı etkilemese bile evdeki huzuru etkilemiş gibi duruyordu.

Sonunda, "Samuel ile konuştum," dedi ve elimdeki büyük bıçak, soğanın üzerinde yarı saplı hâlde asılı kaldı. Fırın eldivenini elinden çıkarıp bana doğru döndüğünü hissettim. "Uzun zamandır uyanmamı beklediğini söyledi."

Bir an yutkunamadım ama cevap vermeden Sezgi'yi dinlemeye devam ettim.

"Buna şaşırmış gibi görünmüyorsun," diye fısıldadı, sesi tedirgindi, birinin onu delilikle suçlamasından korkuyor gibiydi.

Ona ne diyebilirdim ki? Zaten çoktan bir cadıyla tanıştığımı, cadının güçlerini görmesem de yeteneklerinden haberdar olduğumu, oldukça uzun ömürlü iyileşebilen bir cadıyı kanımla infaz ettiğimi mi? Onun gibi birinin hayatına noktayı koyduğum için beni suçlar mıydı? Kıpırtısız bir surat ve sesle, "Samuel de mi öyle?" diye sordum.

"Tam olarak konuşamadık, Ceyhun geldi ve konuyu kapatmak zorunda kaldık ama uyanmamı beklediğine göre evet, o da öyle."

"Tapınakta senin gibi birini gördüm." Bu gerçeği ona öylece söylemek doğru karar mıydı bilmiyordum ama yalnız hissetmesini istemiyordum. İrkilerek, "Ne?" diye sorunca başımı sallayarak bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıp ona doğru döndüm. Zümrüt gibi parlayan ihtişamlı yeşil gözlerinde endişe dolu gölgeler büyüyordu. "Cadılar sandığın gibi sadece yeşil gözlü olmuyor. Yani Samuel'in de cadı olması olası. Kaldı ki biliyormuş. Gördüğüm cadının gözleri kapkaraydı. Gece gibi."

"Gerçekten bir cadı gördüğünü söylüyorsun."

"Sessiz ol," diye fısıldadım mutfağın açık kapısına doğru bakarak. "Yaren içeride. Kafası karman çorman olsun istemiyoruz."

"İstemiyorsunuz?" Sezgi tamamen allak bullak olmuş, soru işaretleriyle dolmuş gibi bakıyordu. "Mahinev, bana neler olduğunu anlat." Bileğimi yakaladığı gibi beni mutfak masasına doğru çekip karşısındaki sandalyeye oturttu.

Efken ve İbrahim ile ilgili detaylara girip sonunda cadının infaz edildiğinden bahsetmeden olayları üstünkörü, olabildiğince kısık bir sesle, her şey yeniden gözlerimin önünde canlanır vaziyetteyken anlattım. Her bir detayda Sezgi'nin yeşil gözleri irice açılıyor, dudakları korkuyla aralanırken o korkuyu örtmek isteyen elleri dudaklarının önündeki yerini alıyordu. Zihni bulanık bir su gibi anlattıklarımla örtüldüğünde, artık düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Konuşan bir elmasın varlığından bahsediyorsun," dedi, "ve bir düşmanın varlığından şüphe ediyorsun." İnce işaret parmaklarını mutfak masasının yüzeyine bastırıp birbirlerine yaklaştırdı ve birden kafasını kaldırıp bana dehşetle baktı. "O geceki deprem, dolunaydan yükselen uğultu, yağan buzlar... Sebebi bahsettiğin şey olabilir mi? Elmasın tekerlemesinde sık sık dillendirdiğini söylediğin şey. Düşman."

Ruhumdaki huzursuzluğun arttığını, kalbimin duvarlarından kavlayan kan rengi endişelerin ruhuma döküldüğünü hissettim. "Sanırım," dedim. "Elmas durmadan güneşten ve ışıktan bahsetti, Asreman'dan bahsetti ve... gökyüzü tuhaftı. O gece gökyüzü çok tuhaftı." Sanat galerisinden çıktığımızda olan olayı hatırlayınca ürpererek başımı önüme eğdim ve o an Yaren mutfağa girince konunun üzerine büyük, küflü bir asma kilit geçirmek zorunda kaldık.

"İçeride gerçekten İbrahim var ve köşedeki tekli koltukta oturmuş basketbol maçı izliyor, değil mi? Ben rüya falan görmüyorum?" Yaren iri kara gözlerini önce bana sonra Sezgi'ye çevirip bizden onay bekliyor gibi bakarken şaşkınlığı yüzünün tüm hatlarına gömülmüş gibi duruyordu.

"Evet, hatta abin de çok yakınında durmasa da onunla aynı odada," dedi Sezgi, gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşamadı, zihni çok yorgun olmalıydı. "Eminim uzak oturmalarının sebebi İbrahim'i öldürmek istemiyor olmasındandır."

"İbrahim tam yarım saattir burada ve asla kavga etmediler, inanabiliyor musunuz buna? Acaba son günlerimi falan mı yaşıyorum? Abim son günlerimi mutlu mesut geçireyim diye mi onu dövmek yerine sadece ondan uzağa oturuyor?"

"Sanırım mekân için bir aradalar," dedim gerçeği Yaren'den sakladığım için karnımdaki ağrının arttığını hissederek. "Abin mekânda iyileştirmeye ve revizeye gidecekti."

"Yine de şaşırtıcı." Fırın tepsisi içindeki büyük tavuğa doğru yürüdü ve "Bu soğumadan masaya götürmemiz daha doğru olmaz mıydı?" diye sordu, ardından tek kaşını kaldırarak bize doğru döndü. "Biraz garip davranıyorsunuz hanımlar. Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?" Alt ve üst kirpikle-

rini birbirine yaklaştırarak kısık, kuşkucu gözlerle bizi süzmeye başlamıştı ki oturduğum yerden hızla kalkıp, "Salatayı tamamlamam gerek," dedim. "İbrahim'in varlığı seni fazlasıyla heyecanlandırmış küçük hanım, bence gözlerini süzerek çocuğa bakma, yoksa senin içine kirpik kaçmış gibi kırpıştırıp süzdüğün gözlerin yüzünden çocuk akşam yemeğinden önce kırk araba dayak yiyecek."

"Abim kendimi yere atıp ellerimi zemine vura vura ağlamayacağımı bilse hole bir sandalye koyup oturmamı, onunla aynı odada durmamamı isteyecek benden. Resmen kapının yanına sandalye koydu, orada oturttu beni. İbrahim de odanın diğer ucunda..." Büyük bir kabın içine doldurulmuş kuş üzümlü pilavı alıp mutfağın çıkışına doğru yürürken bir an için durup omzunun üzerinden bize doğru baktı. "Bu arada, duydunuz mu?"

Sezgi ile aynı anda, "Neyi?" diye sorduğumuzda bir süre gözlerini üzerimizden çekmeden sessizce bizi izledi ve sonra derin bir nefes aldı.

"Kopartıcıların kamp için gelen birkaç turisti parçaladığını."

Şaşkınlığın bir kapının altındaki dar boşluktan sızmaya başlayan ışık gibi zihnime sızmaya başladığını hissettim. Gözlerimde bir nehre karışıp nehri kendi rengine boyayan kan gibi harelerimi boyayan dehşeti gören Yaren, "Eskiden onlarla ilgili hikâyeler duyardım," dedi dalgın bir sesle. "Çok uzun zamandır onlarla ilgili hiçbir şey duymamıştım. Anladığım kadarıyla uzun zamandır sık sık kamp yapılan bir bölgede gerçekleşmiş olay. O yüzden kopartıcıların uzun zamandır burada olmadıkları, tekrar göç ederek buraya döndüklerini düşünüyorum."

O dev, cüssesi hiç de normal olmayan kurdu düşündüm. Ormanın ortasında gümüş bir alev gibi yanıyordu. Beni izleyen gümüşten bir alev gibi... Sanki gümüş gözlerinin derinliklerindeki anlamlar köklenip toprağın altına yayılıyordu.

"Onlara kopartıcı ismini vermene gerek yok tatlım," dedi Sezgi, Yaren'i yatıştırmak istiyor gibi. "Aç bir kurt sürüsü olmalı. Belki de başka bir yırtıcıdır. Tabiata ait hiçbir canlıya katil gözüyle bakmamalısın, bir noktada unutma ki onlar da kendi besin zincirini oluşturuyorlar. Bu onları katil yapmaz."

"Avladıkları besin zincirini oluşturan hayvanlar olsaydı belki söylediğinde haklı olabilirdin ama avladıkları kişiler insandı Sezgi. Senin ve benim gibi," dedi Yaren, son cümledeki kelimeleri siyah gözlerinde yanıp sönen anlamlarla vurgulamıştı. Sezgi gözlerini kaçırdı ve bir şey söylemeden masaya doğru döndü. Ben salatayı tamamlamak için bıçağa uzanırken bu konuyla ilgili tek bir yorum yapmadım ama içimden bir ses, kopartıcılar olarak adlandırdığı katil kurt sürüsü ile benim tuvale döktüğüm çizimdeki kurdun birbirleriyle hiçbir bağı olmadığını söylüyordu.

Yaren bir süre Sezgi'den bir cevap bekliyor gibi olduğu yerde dursa da beklediği cevabı alamayınca mutfaktan çıktı. Sessizce soğanları doğruyor, soğanların özü gözlerimi doldururken ara sıra burnumu çekerek Sezgi'ye doğru bakıyordum. Sonunda Sezgi, "Yaren verandadaki hâlimi gördüğünden beri bana karşı daha sorgulayıcı bir tavır takınmış durumda," dedi, sesi gocunmuş gibiydi, biraz da çaresizlik bulaşmıştı tınısına.

"Yaren'den çok Ceyhun'un sorgulayıcı bir tavır içerisinde olması gerekmez miydi?"

"Sandığından daha gerçekçi birisidir. Aramızda kalsın ama Efken'in kartlara olan ilgisini fark ettiği zamanlar bu duruma çok gülmüş, Efken gibi birinin bu tarz merakları olmasını çok saçma bulmuştu."

"Ben bir oğlak burcuyum, gerçekçilik nedir bana sorsun, ben bile içinde olduğum durumu bu kadar kolay kabullenmişken Ceyhun gözlerinin önünde olanları nasıl görmezden gelebiliyor, anlamıyorum." Kaşlarımı çattım, o uğultunun onu neredeyse kulağından edeceğini ne çabuk unutmuştu? Bıçağı suyun altına tutarken, "Ona şu cadılık mevzusundan bahsedecek misin?" diye sordum, aslında bu soruyu sorarken içimde beni dürtüp duran bir suçluluk duygusu vardı.

"Aklımı kaçırdığımı düşünüp beni terk etmesi için mi? Ceyhun'dan başka kimsem yok ve onu seviyorum Mahinev. Üstelik bir ucube olduğuma inandığında başım göğe ermeyecek," dedi. "Bu tarz şeyler sadece izlediğimiz filmlere konu olduğunda havalı geliyor. Hangi erkek, henüz nelere yol açabileceğini bilmediği bir cadıyla aynı evi, aynı yatağı paylaşmak ister ki?"

Bir insandan başka tutunacak dalının olmaması, o insanın tek kökün, tek toprağın, tek yaprak veren dalın olması nasıl bir histi acaba? Sezgi bunu hissediyordu. Derin bir bağ olmalıydı. Damarlarının içinde ilerleyen aşk dolu kökler gibi onun bedenine yayılmış ve onu bir adama ait kılmıştı. Asıl mucizevi olan, Ceyhun'un da ona ait olmasıydı. Şu anki durumumuza bakacak olursa, aslında benim de Efken'den başka köküm, toprağım, yaprak veren dalım yoktu. Bir gün bir başkası olacak olsa bile geçmişimde ve bugünümde Efken Karaduman vardı.

"Kendine büyük haksızlık ediyorsun. Hem daha kendin bile ne olduğunu, nasıl şeyler yapabildiğini bilmiyorsun," diye fısıldadım suçluluk duygusunun karanlık gölgesi altında. Kendimi Sezgi'ye karşı hem bir dost kadar yakın hem de sinsi bir düşman kadar uzak ve soğuk hissediyordum. Bunun sebebi onu sevmemem değildi, aksine, onu gerçekten seviyor ve gitgide daha da yakın olduğumuzu hissediyordum ama şimdi onunla kan bağı olmasa da ırk bağı olan birinin infazını gerçekleştirdiğimi düşününce, bana karşı hislerinin her zaman bugünkü kadar sağlam ve şefkatli kalıp kalmaya-

cağından emin olamıyordum. Bir gün düşmanı olduğuma karar kılıp beni karşısına alır mıydı?

Onunla savaşmaktan değil, onu tamamen kaybetmekten korkuyordum.

"Beni boş ver. Eminim Samuel'in bana yapacağı bazı açıklamalar vardır," diye fısıldadı. "Peki sen? O tapınağın duvarlarındaki sembolleri okuyabildiğini söyledin, o tapınağa ait olduğunu, geçmişinle ilgili bazı vizyonlar gördüğünden bahsettin. Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Babaannemin rüyalarına gelip bana bir haber göndermeye çalışmasının altında yatan asıl neden buydu. Yani babaannem bir şekilde kim olduğumu öğrenmemi, neden burada olduğumu anlamamı istiyor. Tapınağın sırrını belli oranda çözdüğümü düşünüyorum."

Sezgi, cadı ve Ramon Velencoso ile ilgili sorular sorar sandım ama yapmadı. Ona Mar durumunu tam açamasam da bir şeylerin üzerini örterek gerçekleri önüne koyduğum için Crystal ile aramda bir bağ olduğunu anlamıştı. Yemekleri masaya taşıdık ve basketbol maçının kritiğini yapan spor yorumcularının sesi salonda çınlarken Efken ile İbrahim'in birbirlerinden en uzak noktalara oturduğu büyük yemek masasında hep birlikte akşam yemeği yemeye başladık.

"Tuzluğu ver rahatsız," dedi Efken, önündeki tepeleme doldurulmuş servis tabağına bakarken. İbrahim, hiç ikiletmeden tuzluğu eline aldı, sandalyesini geriye doğru sürüyüp ayağa kalktı ve yemek masasının Efken'in oturduğu ucuna doğru yürüyüp, Efken'e doğru eğildi. Efken tek kaşını kaldırarak ona baktığında aralarındaki ölüm sessizliğinin bir beden gibi kalıplaşıp şekle girdiği anları izledik.

"Tavuğunun üzerine mi yoksa pilavının üzerine mi hünkârım?" diye sordu İbrahim yavşak bir gülümsemeyle yüzünü Efken'in yüzünün hizasına yaklaştırarak.

"Sana tuzluğu ver dedim, yanıma gel mi dedim?" Aralarında düz, ruhsuz bir bakışma geçerken İbrahim tehlikeyi hissetmesine rağmen genişçe sırıtmaya devam ediyordu.

"Bana rahatsız, faydasız, sıkıntılı gibi söylemlerde bulunduğunda, bunun anlamının aşkın ateşi yakarmış ateşi duydunuz mu aşkın ateşini olduğunu biliyorum," dedi, ben hariç kimse bir şarkıya gönderme yaptığını anlamamış gibi bakınca da "Tüm eserlerimizi anonim adı altında çorlayıp bu şarkıyı çorlamadıysanız bir gün geri dönme gibi bir durumum olursa Hande Yener'i bulup bu kepazeliğinizi ağlayarak anlatırım," diye homurdandı. "Neyse aşkım, nereye dökeyim tuzu?" Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Diri vücudunu da tuzlamak isterdim Efken. Seni bebekken güzel tuzlamamış olma ih-

timallerine karşı istersen şuracıkta tuzlayabilirim. Bizim oralarda bebekleri tuzlarlar biliyor musun? Kokmasınlar diye."

"Ne saçmalıyorsun?" diye hırladı Efken. Gözlerini kaldırıp İbrahim'e hırıltılı nefeslerini takip eden ölümcül gözleriyle bakmaya başlamıştı.

"Sana tuzluğu ver dedim, tuzu getir demedim. Ölmek mi istiyorsun lan?"

"Aaa ne yapsaydım be? Taa diğer ucundayım masanın, tuzluğu kafana mı fırlatsaydım?" diye çemkirdi İbrahim birden çirkinleşerek.

Efken birden ayağa kalkınca İbrahim besmele çekerek geriye doğru sendeledi ve Yaren, "Abi!" dedi panikle. "Yapma, lütfen."

"Ya sen kör müsün?" Efken bu soruyu Yaren'e bakıp kaşlarını çatarak sormuştu. "Şu faydasızın, rahatsız manyağın nesi güzel geliyor sana?" İbrahim'i işaret ettiği için İbrahim ellerini komik bir şekilde göğsüne koymuş dehşetle Efken'e bakıyordu. "Yakışıklı desen, aynı götüme benziyor."

"Götüne benziyorsam dönünce Best Model of Turkey'e katılırım yalnız," dedi İbrahim elleri hâlâ komik bir savunma mekanizmasıyla göğsünün üzerinde duruyorken.

"Lan kes." Efken hırlayarak ona doğru döndü. "Boynunu kırarım senin sikik."

"Ay ne ayıp gerçekten de ya," dedi İbrahim kaşlarını çatıp kollarını kendi bedenine sararak. "Frederick'in kollarından kurtarırken gayet de helalini kurtarır gibiydin. Şimdi şu söylemler hiç yakışıyor mu sana darling?"

Yaren, "Frederick kim?" diye sordu, Ceyhun peçeteyi ağzına kapatıp gülüşünü saklamaya çalışıyordu ama gözlerinin kenarına yerleşen çizgiler peçetenin işlevini kaybetmesine neden oluyordu.

"Hiç karıştırma orasını kara meleğim," dedi İbrahim, Efken onun üzerine yürüyünce de "Ay kara kız seni ya, karasın kara, ondan kara dedim sana, yoksa senin neren melek tam olarak ya?" diye bağırdı Yaren'e.

"Cesur desen, gördüğün üzere cesur da değil," dedi Efken tekrar İbrahim'i işaret ederek. "Ayrıca gittiğimiz yerde bir kütüphane vardı ve kütüphanede bir herifle oynaşırken yakaladım bunu."

"Aa hayır, o herif benim ırzım ve de namusuma göz dikmiş bir ırz sapığıydı!" İbrahim kendini savunmak istiyormuş gibi Efken'in yanından kaçarak Yaren'e yönelince, Yaren rengi atmış bir surat ve çatık kaşlarla İbrahim'e bakmaya başladı. "Sana yemin ederim gerçekten bir gün seni aldatırsam, seni aldattığım tek kişi Efken olur. Ben kafaya koydum, Karadumanlardan birini alacağım kendime."

"Konuştukça batıyorsun İbrahim," dedi Yaren çatık kaşlarla.

Efken birbirlerine yakın durmalarını umursamıyordu çünkü planladığı şey olmuştu. Sinsi denecek bir sırıtışla ikisini izlediğini gördüğüm an, onları birbirine sokmanın keyfini yaşadığını anlamam çok da uzun sürmedi.

"Gerçekten başıma neler geldi bilemezsin, kütüphanede senin için kültürlenme düşüncesiyle dolaşıyordum ki birdenbire fırfırlı gömlekli bir delinin peşime düşmesi suretiyle kendimi duvara yaslanmış bir biçimde alenen namusumla tehdit edilirken buldum."

"Kütüphanede biriyle flörtleşirken abime mi yakalandın?"

"Tövbe bismillah, Allah'ım beni kuru, yaş, her türlü iftiradan sakınsın saklasın. Gerçekten de böyle düşünüyor olman beni derinden sarsarak yaraladı." Bir elini göğsüne koyunca Ceyhun bu kez yüzünü masaya kapattı ve gerçekten ses çıkarıp omzunu geriye doğru atarak gülmeye başladı. İbrahim'in gözleri anlık Ceyhun'a dokundu. "Aa cinli. Ben burada tacize uğrayışımın dokunaklı hikâyesini anlatırken iftiraya maruz kalıyorum, o omzunu attırarak gülüyor."

"Birader, Frederick sanıyorum ki bir erkeğin ismi, ilgilendiğin tek erkeğin Efken olduğunu sanan bana, başka erkeklerle fingirdeşmen şoku biraz fazla geldi, sen bakma bana," dedi Ceyhun yüzü yemek masasına doğru kapanmış şekilde gülmeye devam ederken. "Bir de elini göğsüne koyup böyle tepkiler vermiyor mu, bir gün bir toplantının ortasında yapsa eli silahlı adamların önünde omzumu attıra attıra gülmeye başlayacağım."

"Öncelikle 'Ferdi' Bey evet bir beydi ve dilersem başka beylerle de flört edebilirim, homofobik gülüşün canımı sıktı, ben gülersem canın yanar," dedi İbrahim, o an kahkahası zamana yayılmış gibi ürperdim. "Sonralıkla, ben heteroseksüel olmamın yanında bir diğer cins olarak sadece Efkenseksüelliğe de sahibim. Altını çizmem gerekirse heteroseksüel olmakla övünmemekle birlikte, eğer beni kütüphanede sıkıştıran Efken olsaydı, inanır mısın kıç sokumumdan oldukça kıvrak bir kuyruk çıkardı ve deli gibi sallardım."

"Gözümün önünde abime yavşıyorsun," dedi Yaren gözlerini kısarak.

"Ama aşkım bir baksana şuna," diye mırıldanıp Efken'e doğru dönen İbrahim, ellerini dua eder gibi açtı ve Efken'i işaret etti. "Yavşanmayacak gibi mi? Rabbim oturup üzerine düşünmüş, bu öylesine olmasın, bu bayağı farklı ve bayağı of of dedirtecek türden olsun demiş. Maşallah sana ya. Gel bir okuyup üfleyeyim. Boya posa bak, kafası neredeyse tavana değecek."

Kısa bir an için bir sessizlik oldu.

İbrahim, "Aov," dedi ve parmağını havaya kaldırdı. "Duyuyor musunuz sessizliği? Ben bu sessizliği tanıyorum." Sertçe yutkundu. "Üç sokak koş-

turulup, dördüncü sokakta yakalandıktan sonra yerlerde sürükleneceğim türden bir dayağın geldiğini işaret eden sessizlik."

Ceyhun'un kahkahası salonda çınlarken, İbrahim çoktan sokak kapısına doğru koşmaya başlamış, Efken de arkasından fırlamıştı.

Sonunda ne yaşandı bilmesem de üç sokak öteden bile gelen çığlık seslerinin İbrahim'e ait olduğunu biliyordum.

Bazen hayat bizi öyle bir uçurumun kenarına sürüklerdi ki, kendimizi en büyük düşmanımızın gözyaşlarını silip, can bildiğimiz dostumuzun sırtına bıçağı saplarken bulurduk. Bazen kendi hikâyemizin kötüsü olurduk. Bazen bize yazılan kaderi çamurla kaplı bir bataklığa gömüp sonra da tanrıya isyan etme hakkını kendimizde bulurduk. Bazen en çok kendimize karşı nankör olur, bazen ilk ihanetimizin kurbanı yine kendimiz olurduk.

Karla kaplı yolu izlerken düşüncelerim birbirine çarparak dağılan misketler gibi oradan oraya savrulsa da, çarptığı duvarlar yine benim aklımın rutubetli duvarları oluyordu. Sigaranın kokusu boğazımı yakıyordu ama soğuk içeri dolmasın diye arabanın camını indirmiyordum. Dijital çizim kalemini indirdiğim çizim uygulamasının üzerinde denediğim sırada radyoda sözlerine aşina olduğum ama bir başkasının seslendirdiği eski bir rock şarkısı çalıyordu. Şarkı tamamen hareketli olmasa da nabzı yüksek tutan bir melodiye sahipti.

Efken direksiyonu hafif sağa kırınca diğer şeride geçtik ve yanımızdan geçip giden bir kamyonun büyük gölgesi cipin üzerini anlık olarak örttü. Gökyüzü kurşun grisi rengindeydi, kar yüklü bulutlar gökyüzünün üzerinde göçebe kuşlar gibi usulca ilerliyor, buzdan dolunay bulutların arkasında uğuldayan bir yaranın üzerini bağlayan kan gibi titriyordu.

"Çocukça bir dikkatle elindeki tableti inceliyorsun. Her şeyini ortaya koymuş gibi baktığın o cihaz senden gerçekten etkilenmiş olmalı," dedi Efken muzip bir sesle. Çocuksu bir heyecanla tableti karıştırıyor olmam yakıcı dikkatinden kaçmamıştı demek. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Evdeyken kullandığımın neredeyse aynısı. Bunun işletimcisi ve özellikleri daha üstün." Tableti çevirince sırt kısmındaki meyve figürüne kaşlarımı çatarak baktım. "Logosuna kadar da çalmışsınız."

"Ne?"

"Anonim bir şirket tarafından üretildi bu ürün, değil mi?" diye sordum çünkü markanın ismi tamamen değiştirilmişti, sadece logosu ve içeriği aynıydı.

"Evet," dedi Efken, sonra neyden bahsettiğimi fark etmiş gibi gergin bir çeneyle tablete doğru baktı. "Bayağı garip detaylar."

"Paralel evrene inanıyorum," diye fısıldadım sakince. "Üstelik düşünmem gereken bu değil." Dün gece Sezgilerin yanında olduğumuz için konuşma şansımız olmamıştı ama benim zihnimi yoran tapınak konusu artık konuşulmayı beklemekten vazgeçmiş, direkt konuşulması gerektiği alarmını çalıştırarak zor kullanmaya başlamıştı. "Babaannem önüme bir sürü ipucu bırakıyor ama o kadar çok parça var ki hangilerini hangileriyle birleştireceğim bilmiyorum."

"Şu Nigin Bağı olayını halletmemiz gerek," deyince gerildiğimi hissettim. "Her an tehlikede olduğunu düşünmek sadece canımı sıkıyor."

Sanki bu cümlenin altında daha derin anlamlar taşıyan başka kelimeler de gizliydi ama Efken onları açık etmedi. Nigin'im hemen yanımdaydı ama bundan haberi yoktu, o yanı başımdayken başım belada olmayacaktı, ölümcül bir hastalık atlatmayacaktım, ölüm döşeğine uzanmayacaktım. Ama tüm bunları bilmediği için ağzımı açıp tek kelime etmeden gözlerimi yeniden tabletin ekranına indirdim.

"Cevap vermedin."

"Verilecek bir cevap yok ki."

"Öyle mi dersin?" Bana yandan bir bakış attığını hissettim ama karşılık vermedim. Tabletin kalemini parmaklarımın arasında çevirmeye başladığım sırada, "Mar olayının detaylarına inmeliyiz," dedi. "Önceliğimiz bir cadı ya da Kanbaz olmamalı. Önceliğimiz babaannenin verdiği mesajların ne anlama geldiğini anlamak ve Mar konusunu çözüme kavuşturmak."

"Sezgi ne olacak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Sezgi'ye karşı duyduğum suçluluk duygusu gitgide şiddetleniyordu.

"Kendinden başka kimseyi umursama. Sezgi içten içe her zaman psişik bir güce sahip olduğunu biliyordu zaten. Bu deli saçması olay onun hayatında çok büyük bir değişiklik yaratmayacaktır."

"Çok rahat söyledin."

"O benim arkadaşım, onu tanıyorum. Bunu bir dramaya çevirmeyecek."

"Peki ya Ceyhun?"

"Gabriel denen yavşağın gölgelerinin insan gibi görünmeye başladığını görseydi belki inanırdı ama şu an karşısına geçip sevgilin bir cadı desem altına işeyene kadar güler ve Sezgi'ye sataştığımı düşünür."

Gabriel deyince yüzüme çöken sakinliği fark etmiş olacak ki altımızda akıp giden yolun daha hızlı bir şekilde geride kalmasına neden olacak şekilde gaza bastı. Araç avının kanlı etine atılan bir yırtıcı gibi öne doğru atıldı.

"Sence Sezgi gerçekten bir cadıysa..." Evet, öyleydi, yine de ihtimaller dâhilinde onun bir insan olmasını da bulundurmak istiyordum. "Gabriel yüzünden sinirlenecek mi? Marlar birbirine bağlı oluyormuş, öyle okumuştum. Peki ya cadılar?"

"Bence onlar daha geneller," dedi soğuk bir tonda. "Onların birbirlerinden farklı mezheplerde olduklarını düşünüyorum. O adam durmadan çölden bahsetti, Sezgi ile bir bağı olacağını sanmam. Hem öyle olsaydı bile o an o adam bize saldırmıştı." Beni yatıştırmak için mi yoksa gerçekten böyle hissettiğinden mi bu şekilde konuşuyordu bilmiyordum. Hissettiklerinin de böyle olması için ona yalvarabilirdim. Beni sakinleştirmesine değil, gerçekten hissetmesine ihtiyacım vardı. "Eğer Sezgi birinin dostlarına saldırdığını bilseydi, o kişi kanıyla bağlı olan biri bile olsaydı onun cezasını kendi elleriyle verirdi. Bana bu konuda güvenebilirsin. Bana her konuda güvenebilirsin Mahi. Çünkü benim her sözüm bir yemindir ve ben asla yalan söylemem."

Bana Mahi diye seslendiği için kalbimden damarlarıma anason pompalandı.

Ona her konuda güvensem de bunu dillendiremediğim için gözlerimi beni izleyen mavi gözlerine çevirmekle yetindim. Duyguların bir ağacın köklerinin toprağın altına yayıldığı gibi ruhuma yayılmasına neden olan bakışlarını benden çekip yola çevirdiğinde, ben de gözlerimi ön cama çevirdim ve kaşlarım çatıldı. Artık içinden geçtiğimiz her yolu tanıyordum; her yer kar ve ağaçla kaplı olmasına rağmen tanıyordum hem de. Bu yüzden eve ya da en uçuk ihtimal ile sanat galerisine gitmediğimizi biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum çatallı bir sesle.

"Gittiğimizde görürsün."

"Çok açıklayıcısın."

"Her zaman," dedi sadece.

Tabletin tuş kilidini kapatıp arka koltuğa koyduktan sonra dizlerimi karnıma doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına sararak yolu izlemeye devam ettim. Efken, "Ayakkabıları çıkar," dedi sertçe. "Döşemeleri mahvediyorsun."

"Gören de döşemelerine sıçtık sanacak," dedim ses tonuna uyuz olduğum için. Bir an bana bakakalsa da ayakkabılarımı kafasına atacak gibi sinirle çıkarıp yere fırlattığım için bir şey söylemedi. "Hayret bir şey," diye söylendim kendi kendime.

"Sana ayrılan sabrın sonuna geliyorsun yavaşça."

Ses tonu hiçbir duyguya sahip değilmiş, sanki kelimeler bir robot tarafından seslendirilmiş gibiydi. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda bile bakışlarıma karşılık alamadım.

"Bana ayrılan sabır?" dedim sorar gibi. "Ayı moduna geçmeden önce senin de gözlerinden neden ışık çıkardığını araştırman gerekiyor bence. Çünkü İbrahim ve sen..."

"Bu konuyu açma," diyerek ben daha cümlemi tamamlayamadan konuyu ikiye böldü.

Birden gelen sessizliğin nefesi kan kokuyordu.

"Tapınak meselesini çözmeliyim," dedim sonunda çünkü ben ağzımı açmazsam o da sonsuza dek susacakmış gibi hissetmiştim. "Yani tapınak meselesi derken, şu yılan bedeni ve elmastan bahsediyorum. Elmas yılan bedenini nerede saklıyorsun?"

"Sanat galerisi," dedi gözleri yoldayken. "Merak etme, o da güvende. Ama sormam gerektiğini hissediyorum, o bedeni neden aldın?"

Derin bir nefes alarak, "Onu neden aldığımı bilmiyorum ama almam gerekmiş gibi hissettim," dedim, Efken başka bir şey sormadı, bu konuda beni yormadığı, sorgulamadığı için kendimi bir nebze de olsa daha iyi hissediyordum. Bedenin bana ait olduğunu biliyordum ama nedense bunu kendime bile itiraf edemiyordum, Efken de bilmesin istedim, ben de bilmiyor gibi yapacaktım. Çünkü içgüdülerim tam da böyle olması gerektiğini haykırıyordu.

"Tapınaklara boşuna gitmedin, demek ki bu gereken bir şeydi," dedi sadece, sanırım hâlâ bir şeyler tuhafına gittiği için uzun, derin açıklamalar yapmıyor, suyun yüzeyinde kalmayı tercih ediyordu. Bense o suyun dibine kadar dalmış, ayağıma zincirli kayalar olduğu için kafamı kaldırıp yüzeye istekle baksam da o dipten çıkamaz hâle gelmiştim.

"Sence düşman konusu ne olacak?" diye sordum sessizce. "Yani eğer o elmas gerçekten..."

"Eğer ortaya bir düşman çıkarsa bunu zaten görürüz." Duraksayarak ona baktım. "Artık korkma. Ben varım."

"Korkmuyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Ben de senden farklı sayılmam." Göz ucuyla bana baktı. "Yani anlamaya çalışmak konusunda. Bak, bu konu ertelenecek türden bir konu değil, biliyorum ama mekânım kundaklandı, çok sayıda çalışanım ve davete katılan insanın ölümüyle sonuçlanan bu olayın da peşini öylece bırakamam. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Başımı yavaşça salladım.

"Bana güven, çözeceğim," dedi. "Sadece biraz sakin ol."

Beni soktuğu bu çıkmazdan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bir yanı sanki o geçmişten kopup zihnimi allak bullak eden anılarda olduğu gibi güvende hissetmeme neden oluyor, bir yanıysa asıl tehlikenin onun yanında olmak

olduğunu vurguluyordu. Başta olduğu insanı öylece sineye çekemeyecek olsam da şu an olmak için çabaladığı insanı da görmezden gelemezdim.

"Haklısın," diye fısıldadığımda sesimde sitem değil, kabullenmişlik duygusu vardı. Gözlerimi kaldırıp dikiz aynasına baktığımda son derece solgun göründüğümü fark ettim. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı, beyaz tenli olduğum için bu halkalar çok daha belirgindi, sanki sağlam bir dayak yemişim gibi görünüyordu. Gözüm dikiz aynasına yansıyan, arkamızda yavaşça silinen karlı yola takılırken, "Ortada çözülmesi gereken tek şey benim sorunlarım değil. Senin sorunların da var. Hatta belki de senin içinde yaşadığın çoğu sorunun yanında benimkiler çok çocukça ya da saçma kalabilir. Ucube gibi hissettiren bir ton şeyle karşılaştım ve sanırım seni fazla baskı altına aldım. Yani sonuçta dünya sandığım yer değilmiş, bunu öğrendim ama sen bu dünyada benim gördüklerimden fazlasını gördün. Mistik şeylerden daha acısını... Ölümü gördün."

Aklı karışmış, daha önce kimse onunla ilgili böyle bir şeyi önüne alıp önemsememiş gibi kaşlarını çatarak, "Çocukluğum cesetlerin üzerine basarak varacağım yere gitmeyi öğrenmekle geçti," dedi, sesi mesafeliydi ama kalbindeki karmaşa, başı okşansın diye ağlayan bir çocuğun sesi gibi içime doluyordu. "Ve bu süreçte kimse ölümü görmemle ilgilenmedi. Herkes ölüme dâhil olmamla ilgilendi."

Birden kendimi çok bencil biri gibi hissederek, "Seni önemsemediğimi düşünme," dedim çat diye, Efken'in duraksadığını altımızdaki canavar gibi öne atılan cipin bile sarsılmasıyla net bir şekilde anladım. "Ölüme dâhil edilmen kadar, ölümü görmen de büyük bir şey." Omzumun üzerinden ona baktığımda onun da bana baktığını görünce duraksadım. Bakışları en derin çukurlarıma yatırdığım korkuları, acıları, duyguları kazıyarak oradan çıkarıyordu. "Ama ne yaşarsak yaşayalım, günün sonunda olduğumuz insanları var etme nedenimizin yaşadığımız travmalar olduğunu sanmamız da bencillik bence. Prens ve prensesler bile pamukların içinde doğmuyor Efken. Doğuyorlarsa bile inan o pamukların içinde onların canını acıtarak karakterini oluşturacak bir iğne illaki gizleniyor."

Her şeyi, söylediğim tüm diğer ayrıntıları bir köşeye itip sadece, "Beni önemsiyor musun?" diye sordu.

Sorusu anlık olarak ona bakakalmama neden olsa da içime ektiği hisler kalbime son sürat bir sarmaşık gibi dolandı ve "Evet," dedim, yanaklarıma pompalanan kanı görebildi mi bilmiyordum ama tenim bir ölü kadar beyaz olduğuna göre muhtemelen kan önce o beyazlığın altına yayılmış olmalıydı.

"Arabayı köşeye çekip dudaklarını ısıra ısıra öpmemi, hatta kanatmamı, şifa akan kanını yalamamı istiyorsun," dedi sert, erkeksi, öfkeliymiş gibi yükselen baş döndürücü bir sesle. "Eğer istiyorsan, hiç durmam."

"Edepsizsin," dedim kaşlarımı çatarak ama o an söyledikleri öyle büyük bir tesirle kanıma karışmıştı ki, tüm bedenimin kanla değil alevlerle çevrili olduğunu hissedip nefessiz kaldım.

Aracı biraz daha yavaşlattı, koruluğun kalbinden çıkmış, karlı iki arazinin ortasındaki otobanda ilerliyorduk. Bakışlarını yüzümden çekmeden, "Daha edepsiz olduğum yerler var," diye fısıldadı. "Mesela kafam bacaklarının arasındayken daha edepsiz olurum. Sadece kelimeler değil, o kelimeleri bacaklarının arasına sert fiskelerle bırakan dilim de edepsiz olur."

Ortam birdenbire alevlerin altında kaldı. Efken altındaki canavarı tek bir hamlede durdurunca bedenim öne doğru gitti ama elini aracın konsoluyla arama koyarak çarpmama engel oldu. Ben daha sözcüklerin etkisi yüzünden kendime gelememişken, iri parmakları çenemi kavradı ve kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Uçurum mavisi gözlerinin siyah kuyusundan taşan kara yılanların, gözlerinin dibindeki telaşını gördüm. Sanki yüzümü ezberlemek istiyormuş gibi bakıyordu. Her bir zerremi zihin duvarının gerisine atmak, belleği parçalara bölündüğünde bile yüzümden bir parçayı içinde tutmak istiyor gibi bakıyordu. Öyle uzun süre büyük bir derinlik ve dikkatle baktı ki sonunda çenemi sıkıp dudaklarıma yapışacak sandım ama sadece gözlerimin içinde kayboldu.

"Gözlerime bak Mahi," dedi sanki gözlerim gözlerine saplı hâlde durmuyormuş gibi. "Gözlerime bak ve gözlerimde ne kadar güzel göründüğünü keşfet."

Bakışları bakışlarıma tutsak gibiydi ama gözleri esir düşen bendim.

Gözlerinin ayna gibi parıldayan mavi yüzeyinde beni izleyen yansımama bakmaya başladığımda, artık bu kadar derin bir şekilde birbirimize bakıyor olmak rahatsız edici gelmiyor, aksine beni huzurla dolduruyordu.

"Gözlerimde ne kadar güzelsin, gördün mü?" Sesi kalbimin üzerinde kuruyan, yaprakları duygularımın üzerine düşen eski, siyah bir gül gibiydi. Yumuşak ve kırılgan, sert ve zarif. Hem yangın hem ırmak.

"Gözlerinin güzelliği yüzünden kendimi göremiyorum ki."

Göz bebeklerinin genişlemesiyle kelimeler zamanın içinde hızla parçalanmaya başladı ve her bir parça, anıları saklandığı yerde yakalayıp yaraladı. Orada, o gözlerin derin kuyularında bana ait anılar vardı, biliyordum. Bir gün o anılar açığa çıktığında, benim aslında geçmişten bir hayalet gibi geldiğimi, artık o insanlar olmadığımız için eski anlamımı yitirdiğimi düşünür müydü? Bana karşı bu ilgisinin nedeni geçmişteki anılara dayanıyorsa, her

şeyi hatırladığında artık onun için bir şeyler ifade etmemeye başlayabilirdim. Belki de bu ilginin şu an olduğu kişiye değil, eskiden olduğu o adama ait olduğunu fark edip benden geri dönülmez bir şekilde uzağa giderdi.

"Sen..." Burnundan sert bir nefes verip çenemi daha sıkı kavradı ve kafamı kaldırıp yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Gözlerinin içinde bana uğuldayan o hislerin daha da derinleşebileceğini tahmin etmezdim ama bu oldu. Gözleri artık yangın yeriydi ve şeytan orada, onun gözlerinde kemikten tahtına oturmuş kadehindeki alevden şarabı yudumluyordu. Şeytan onun gözlerinin sahibiydi. Belki de onun gözleri, şeytanın yeryüzüne kurduğu cehennemiydi. "Sen beni daha kaç farklı şekilde çıldırmanın eşiğine sürükleyeceksin?"

Bu soru, sanki benden çok kendisine sorduğu bir soruydu. Cevabı değil dudaklarıma, zihnimin limanına bile yaklaşamayan bu soru, dudaklarının dudaklarımın üzerine yerleşmesiyle karanlıkta kayboldu. Beni öpüşü sert ve ısrarcıydı ama asla hızlı değildi, yavaşça gelip derinlerime ulaşıyordu. Bir ağacın, toprağın altında usulca ilerleyip etrafa yayılan kökleri gibiydi. Usulca içimde ilerliyor, tüm noktalarıma yayılıyor, kökleriyle beni benden çıkarıp kendisine katıyordu.

Kalbimin dibine çöken duyguların tamamı birden havalandı ve kalbimin içini bulandırdı. Efken'in parmakları çenemden çözüldü ve büyük avucu yanağıma doğru kaydı. Avucunun baskısını elmacık kemiğimde hissederken bir şeyleri değiştirebilir miyim düşüncesi de onun dudaklarının hislerime hızla çarptığı gibi zihnime çarpmaya başlamıştı. Efken'in avucunun sıcaklığı benim buz gibi tenime akarak sanki tenimi altına alarak dondurmuş buzları eritiyordu. O ısrarcı, sert öpüşme birden öfkeyle taçlandırıldı ve beni öpüşünün altındaki kini hissedince kaşlarım çatıldı. Ama her nedense bu kindar tavır bedenimdeki ateşin harlanmasına, beni daha fazla öpmesi için yalvaracak hâle gelmeme neden olmuştu.

Sırtımı aracın kapısına yaslayınca saçlarımın arasında camın soğukluğunu hissettim ve bir elim ön konsola, diğer elim aracın koltuğuna gitti. Bir şeylere tutunma ihtiyacıyla parmaklarımı koltuğun kumaşına bastırdım ve Efken dudaklarının arasından çıkan gürültülü bir inlemeyle biraz daha üzerime abandı.

Bedenim bir yılan gibi kıvrılıyor, ihtiyaçla çınlıyordu ama bu ihtiyaç, benim alışkın olduğum türden bir ihtiyaç değildi. Yoksunluğunu yaşadığım his her ne ise beni yavaşça tüketiyormuş gibi hissediyordum. Sanki bir mumdum ve filtremin ucunda yanan alev filtremi biraz bile küçültmüyor ama beni neredeyse yok edecek kadar çok eritiyordu. Efken'in ıslak ve sıcak dili ağzımın içine girince bedenimdeki çınlama da çoğaldı ve buna anlam

yüklemekten korktuğum için gözlerimi sıkıca kapatarak bu ânın bitmesini diledim. Bu dilek içimdeki zehirli gülümseyişin sahibinin hoş olmayan bir kahkaha atmasına neden oldu.

Zehirli gülümseyişin sahibi kahkahalarının arasından durmadan, *"Yalancı,"* diye fısıldadı.

Efken'in varlığı, ruhumun eteklerini tutuşturuyordu; yavaşça yanmaya başlayan ruhum, eriyen zihnimin içinde yanarak yere damlayan ve kendi kendini yok eden mumun arkasında bıraktığı kalıplar bırakıyordu. İzler...

Dudaklarımız daha şiddetli bir şekilde birbirine karışırken, "Efken," diye inledim ve bu onu hem duraksattı hem de inletti. Uçurum mavisi gözleri beni bulunca dudaklarımız birbirinden koptu. O mavi gözlerde bir beşik sallanıyordu, beşiğin içinde bir bebek değil, bir yıkım vardı. Beni böldüğü parçaları bereketli topraklarına gömmüştü, şimdi benden aldıklarıyla beni besliyordu çünkü ben onun toprağının ürünüydüm ve yeniden var olabilmem için yine onun toprağına muhtaçtım. Onun hayatımdaki yeri o kadar büyüktü ki, artık her şeyi berrak, duru bir şekilde görebilmekten korkuyordum.

Nefes nefese, "Seni kollarımda uyutmak, altımda inletmek istiyorum," dedi yakıcı bir gerçeklikle. "Sana hem kıyamıyorum hem de parçalamak istiyorum. Aklımı kaybediyorum ve sebebi sensin, sebebi varlığın, ellerin, gözlerin, sesin, tenin, ruhun. Sen baştan başa felaketken, ben senin felaketim olacağını bilmeme rağmen sana kendimi veriyorum."

"Böyle konuşursan..." Nefeslerim hızla yüzüne dökülürken susmak zorunda kaldım. Gözleri uzun süre dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuduktan sonra, "Konuşursam?" diye sordu, o da benim gibi soluk soluğaydı ve hâlâ üzerime abanmış hâldeydi. Parmaklarımı koltuğun yumuşak kumaşına bastırarak yutkundum ve Efken dudaklarını çeneme sürtüp tıpkı benim gibi sertçe yutkundu. "Konuş, konuş da o zehirli bal cümlelerini duyayım."

"Böyle konuşursan sana kafa atmak zorunda kalacağım," diye fısıldadım nefes nefese ama cümlemin böyle olmayacağını o da biliyordu, yine de dudakları çeneme yaslıyken burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Çok zehirlisin."

"Ama sana şifayım. Bunu sakın unutma," diye mırıldandım, dudakları tekrar çenemdeki çukura yaslandı ve dudakları oradayken, "Asla unutmam," dedi boğuk bir sesle.

Karanlık bir gölge düşlerimin üzerine çöktüğünde, "Sen nasıl birisin anlamıyorum," dedim. "Bana hem zehir hem şifa diyorsun ama senin de hiç farkın yok. Hem iyisin hem kötü. Sanki ne kadar zıt şey varsa, hepsini içinde tutuyorsun."

Efken uzun uzun yüzüme baktı. Kokusu içimi yakıyordu.

"Sana kendimi anlatabiliyor muyum acaba?" diye sorduğumda nefesim tenine aktı ve yutkundu, cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Senden hem korktuğumu hem seninle bir savaşım olduğunu hem de sana sığınmak istediğimi sana anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum."

Gözlerine sinen cevaplar dudaklarından çıkan tek kelimelik cevaptan daha uzun ve ayrıntılıydı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Böyle," dedim çenemle bana son derece yakın duran kemik mezarlığı yüzünü işaret ederek.

"Nasıl yılan?" diye tekrarladı sorusunu.

"Bir suç işlemişim gibi bakıyorsun," dedim, o an, ön cama çarpmaya başlayan yağmur damlalarının sesi anlık gelen sessizliği böldü, o kadar şiddetli düşüyorlardı ki neredeyse ön camı çatlatacaktı. Efken'in gözlerinde kapkara bir yılan belirdi; o yılan önce onun harelerine dolandı, ardından tüm o uçsuz bucaksız maviliği gölgesinin rengine boyadı ve zehrin yeşilini göz bebeğine kusmaya başladı.

"Sadece merak ediyorum," dedi düşünceli bir sesle, o yılan hâlâ orada, onun gözlerindeydi ve zehrini kusmaya devam ediyordu. İrislerindeki şekilleri bir şeylere benzetirken sessizce gözlerini izlemekten ileri gitmiyordum.

"Neyi merak ediyorsun Karaduman?"

"Hiç kimseyi sevmediğini, hayatına hiçbir elin değmediğini söylemiştin. Birini önemsemek için onu sevmen gerekir mi bilmiyorum, o yüzden sormak istiyorum. Beni önemsediğini söyledin, bunu duydum. Peki beni önemsediğinden daha çok ya da daha az önemsediğin başka bir adam oldu mu?"

Gözlerimde âdeta taşa dönen o yılanlar, taşı bile çatlatabilecek zehre sahip olan dillerini Efken'e uzattılar. Kaşlarımın ortasında inkârı besleyen bir yarık oluştu, ona sorgu dolu gözlerle baktım ama Efken o kadar ciddi görünüyordu ki, bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Oysa koltuğu sıkı sıkıya kavramıştım.

"Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Evet," dedi. "Az önce sordum."

Bir süre sessizce onu izledim. Daha sonra yüzümün sınırlarında duran yüzüne biraz daha sokuldum ve gözlerindeki beklenti bir deniz gibi dalgalandı. Burnumu burnuna sürttüğümde burnunun ucu bedeni ateş gibi olmasına rağmen soğuktu. Bu hareketim onu irkiltti, bedeninin taşa döndüğünü

hissettim ama uzaklaşmadı. Gözlerim gözlerinde asılı kaldı, dudaklarından akan sıcak nefes dudaklarımı parçalayacak gibi kavuruyordu.

"Neden bilmiyorum," diye fısıldadım. "Nasıl bilmiyorum. Aslı var mı bilmiyorum, içimde durmadan sorguluyorum, durdurmayı deniyorum, durdurabileceğime inandıkça inancımdan vuruluyorum ve aksine inanmaktan çok korkuyorum." Her bir kelime dudaklarımı yakıyordu. Gözlerindeki beklentinin daha da arttığını gördüm. "Cevabı benim için çok korkutucu bir soruya tekabül ediyor. Yani..." Gözlerinin içine bakarken cesaret kendini kalbimde idam ediyordu. "Senin için cenneti birbirine katabilecek bir kadına sorulacak soru mu bu yıkım getiren?"

Dudaklarımdaki kelimeler dudaklarına aktı, zihnine de akmasını ve oraya yerleşmesini, asla unutamayacağı bir anıya dönüşmesini istedim.

Burnundan sert bir nefes verdi. Duymak istediğinin bu olduğunu o an anlamıştım. Bunu kendisi alenen belli etmişti. Ne eksik ne de fazla, Karaduman karşımdaydı ve yalnızca beni istiyordu. Gözlerinde bir körebe oyununda kullanılan çaput bağlı olsa, o beni kokumdan değil, attığım adımın ona çarpan rüzgârından tanır, bulurdu. Bu geçmişle ilgili olsun ya da olmasın, böyleydi. Değiştirilemezdi.

Dudakları tehlikeli, şeytandan ödünç aldığı bir kıvrımla yukarı doğru çekildi, etli üst dudağı iki dudağımın arasına sürtündü. "Peki cehennemi de birbirine katabilir misin Mahi?" diye sordu. O an cesaret bir bedendi, ben o bedenin içinde tutsak bir ruhtum. Kendimi durduramadım ve dolgun üst dudağını yavaşça öptüm. Bir yılan kalbime dolanıp kalbimi sıkarak kalbimdeki fazlalık kanı göğüs tasıma akıtmaya başladı.

"Arafı bile tutuştururum," dedim, bunu benim dudaklarım değil, bunu o altın halhallı, göğsüne Tevrat'ı bastıran kız söylemişti, durduramamıştım. "Şeytan bile elinde bir meşale, cehennemin ateşinden yaptığı ışıkla arafın tüm koridorlarında beni arar. Şeytanı bile oyuna getiririm senin için."

"Araf," dedi dudakları dudaklarıma sürterken, sesi düşüncelere saplı bir bıçak gibiydi. "Cehenneme bile kabul edilemeyeceğimiz kadar çok günahı birlikte işlediğimizde, seninle el ele orada kaybolacağız."

Onunla arafta kaybolmak... El ele, kimse arkamızda bıraktığımız izin devamında attığımız adımları görmezken, şeytan elinde ateşiyle yaktığı bir meşaleyle bizi ararken, tanrı cennetin kapılarını sonsuza dek ikimizin suratına kaparken...

"Aklımı bulandırıyorsun," diye fısıldadım ve o geçmişin içinde yürüyen kadının ayak bileğindeki halhalın altın topları birbirine vurdu. "Yine de bu benim için bir zevk olurdu Karaduman."

"Senin için daha büyük zevkler biliyorum," dedi muzip bir sesle. Eli arkaya kayıp kapı ile belim arasına sabitlendi. Büyük avucu belim boyunca aktı ve dokunuşu tenimin altındaki şeytanı günah için uyandırdı. Uçurum mavisi gözlere ektiği tutku, şehvetin tomurcuklarını rahminde taşıyordu.

"Çok edepsizsin," dedim utanarak.

"Utanıyor musun benden?"

"Birdenbire sebebini bilmediğimiz bir çekimin içinde birbirimize son sürat çekilmeye başladığımızda evet," diye fısıldadım, ona bakmadan konuşuyordum. Yutkunup, "Sanki bu anı daha önce de yaşamışız gibi hissediyorum," dedim.

"Sen de mi?" Şaşkınlığı erkeksi sesinin bileklerine dolanmış soğuk bir zincir gibiydi.

"Evet. Yoksa sen de mi?"

Bir şey söylemek yerine alnını alnıma koydu. Efken'in yüzü yüzüme çok yakındı, bu yakınlık beni mahvediyordu. Gözleri kısaca dudaklarıma kaydı.

"Bu arabada daha önce kaç kızı bu şekilde cama yasladın kim bilir," diye mırıldandığımda bu cümleyi bana kurduran net bir şekilde göğsümü karışlayan kıskançlık duygusuydu.

Efken genizden gelen bir hırıltıyla gülerek, "Oldukça fazla kızı," deyince bir an gözlerim irice açıldı ve vites kolunu söküp onun kafasında parçaladığını hayal ettim.

"Siktir oradan," diye homurdanarak ellerimi göğsüne koymamla onu itmem bir oldu ama güçlü bedeni biraz olsun uzaklaşmadı. Tekrar üzerime kapanıp bir dalga gibi yükselerek beni altına aldığında öfkeden kızarmıştım. "Çekil," dedim öfkeyle.

"Ne oldu?" Dudaklarındaki sinir bozucu tebessüme düz düz baktım. Sahiden de ne olmuştu? İçimde alev yuvarlanıyormuş gibi hissederken ona esaslı bir tükürük atmak istedim. Yüzünün ortasından süzülen bir tükürük.

"Utanmasan bu arabaya kimleri attığını da anlatacaksın bana."

"Bu araba dediğin canavar benim bebeğim," diyerek cipini savundu.

"Üzerimden kalk."

"Kaldırabiliyorsan kaldır. Gerçi kaldıramazsın diyemeyeceğim, kaldırma gücünün gayet bilincindeyim..."

"İğrençsin," diye hırladım öfkeyle. "Siktir git!"

"Neden bu kadar sinirlendiğini söylersen çekilirim." Dudaklarında bir yılanı bile kıskandıracak türden zehirli bir kıvrım belirince bu kıvrımın beni ölümcül bir şekilde saracağını ve yok edeceğini düşündüm.

"Hadi ya?" dedim sertçe. "Sana bir şeyleri söylemek zorundaymışım gibi!"

"Az önce bülbül gibi şakıyordun."

"Sen hayvanlık yapıp turp sıkmadan önceydi o canım," diyerek onu bir kez daha ittim. "Senin çarpık cinsellik hikâyelerinle de ilgilendiğim falan yok."

"Sakin lütfen... Sana ilgileniyorsun dediğimi hatırlamıyorum. Bu konuyu açan sendin."

"Öf, çok sinir bozucusun. Kafanı kabak gibi yarmak istiyorum," dediğimde sivri köpek dişlerini göstererek sırıttı. "Utanmaz arlanmaz! Bir de sırıtıyorsun! Bir gram utanman yok Efken!" Gözlerimi kıstım. "Yazıklar olsun."

"Böyle komik tepkiler vereceksen çok daha fazla hikâye anlatırım sana. Hem konuyu sen açtın..."

"Konuyu ben açtıysam uzatan da sensin ayva kafalı!" Kaşlarım daha da çatıldı. "Gerçekten yazıklar olsun ya."

"Komik tepkiler veriyorsun. Neden?" Durmadan soru sorması beni daha da sinir sahibi yaptığı için cevap vermek yerine ona düz düz baktım. Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Bu canavar benim bebeğim," diyerek yüzüme biraz daha yaklaştı. "Ve ben bebeğimin içinde kimseyle böyle yakınlaşmadım." Dudakları çeneme sürtünce kaskatı kesildim. "İster inanırsın istersen inanmazsın ve komik sesler çıkararak bana sinirlenmeye devam edersin. Böyle yapmaya devam ettiğin sürece sertliğimi yumuşatabilecek derecede soğuk su bulabilmek imkânsız olacak."

İması yanaklarımdaki basıncı arttırdı, öfkem geçmedi, daha da harlandı ama dudaklarımı aralayıp hiçbir şey söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Dudaklarını çenemden yukarı doğru tırmandırınca yutkundum, sonra o dudaklar ters yöne akan bir su gibi yükselerek dudaklarıma kaydı. Beni önce yavaş, ardından kıtlıktan çıkmış gibi delice öpmeye başladı. Dili ağzımın içindeydi, nefesi ciğerlerimde dolanıyordu ve köşeye sıkıştırılmış yaralı bir av gibi hissediyordum.

Başta saf öfkeyi hissetsem ve ondan kaçmayı delice dilesem de sonunda ona karşılık verirken buldum kendimi. Dilini ağzımın sınırlarına kabul ettim ama bu beni bir önceki öpüşmemizden daha çok utandırdı. Karnıma ağrıların saplanmasına neden olan bu olay bir süre, aklımın rayından çıkmasına neden olacak kadar uzun bir süre devam etti. Baş döndürücü bir histi bu.

Sanki tüm ormanı kaplayan o ağaçların kökleri benim kalbimdeydi ve bir fırtına çıkmıştı; bu fırtına kalbimi söküp koparmak istiyordu.

Arazilerin ilerisinde ve arkamızda kalan ormanlara köklerini salmış ağaçlar yağmurun dokunuşlarıyla sallanırken o da ruhumu sarsarak beni öpmeyi sürdürdü.

Uçurum mavisi gözler gözlerimdeydi, dolgun dudaklar dudaklarımdan ayrılmıyordu. O gözlere baktım. Ecel orada nefes alıyordu, ölüm orada din-

leniyordu, yaşam orada susmuştu ve kalbim göğsümün altında değil, onun uçurumunda atıyordu. Karanlık bir inilti dudaklarının içinden koptu ve ağzımın içinde can buldu.

Kafamda Efken'in öldürdüğü bedenlerin isimleri, bizi bekleyen karanlık ve belirsiz gelecek ile ilgili milyonlarca soru olmasına rağmen, onun nefesini hissettiğim an umursamaz, bencil bir yaratığa dönüşüyordum. Bir canavara... Kendimin en büyük düşmanına...

Cipin ön kaputuna aniden çarpan bir şey ikimizin de sıçrayarak birbirimizin dudaklarından ayrılmasını sağladı. Gözlerim yavaşça ön cama kaydı. Saniyeler birer mum olup göğsümde dakikaları oluşturarak yanmaya başladığı anda, bir kurtla göz göze gelmeyi beklemiyordum.

Köknarların arasında gizlenerek beni izleyen o devasa büyüklükteki kurtla göz göze gelmek, aklıma gelecek son şey bile olamazdı.

Gri bir kurttu, hayır, gümüş rengiydi. Tıpkı tuvale resmettiğim gibiydi. Kül renginde gözleri vardı ve tüyleri de gümüş gibi parıldayan külleri anımsatıyordu. Gözlerinin derinliklerindeki o ölü küllerin de tıpkı tüyleri gibi gümüş parçalar taşıdığını fark ettim. Ön kaputun üstüne çıkmış, gözlerini camdan içeriye dikerek bizi izlemeye başlamıştı.

Aniden yükselen tansiyonla yerimden kıpırdayamaz hâlde gözlerimi kurttan çekmeden, "Efken," diye fısıldayabildim.

Efken'in de tıpkı benim gibi ön cama kilitlenmiş hâlde olduğunu yan gözle bile olsa görebiliyordum ama o bana oranla daha rahat bir ifadeye bürünmüştü. Gözlerini dahi kırpmadan onu izleyen kurda bakıyordu. Kurt, hareket bile etmiyordu, sanki heykeldendi ve orada öylece durmuş içeriyi izlemeye devam ediyordu. Sanki cansızdı. Nefes bile almıyordu. Sadece bize, en çok da Efken'e bakıyordu.

"Efken," dedim tekrardan, sesim temkinliydi.

"Sakin kal fıstık," dedi Efken, cevabı kısa ve netti ama benim sakin olmamın imkânı yoktu. O kurdu biliyordum. Tuvale silüetini döktüğüm kurdun ta kendisiydi. Normal bir kurttan katbekat büyüktü, devasa bedeni onun normal olmadığını gözler önüne seriyordu. Efken kornaya basmaya başladı ve kurt kaputun üzerinde sarsakladı, ardından kül rengi gümüş parıltılı gözlerini Efken'den çekmeden kaputun üstünde yavaşça hareketlendi. Kalbim âdeta boğazımda atıyordu. Yutkunsam kalbimi tekrardan yutabilirdim ama döndüğü yer göğsüm olmazdı. Yaren'in kopartıcılardan bahsettiği anlar zihnimde kendini tekrara almış bozuk kasetler gibi dönüp duruyordu.

Gözlerim Efken'in profiline kaydı, gözlerinin uçurumuna yuvarlanmaya başlayan gri kayaları profilinden bile olsa görebiliyordum. Sanki o gözlerde dev bir deprem oluyordu. Kurt yavaşça arabanın ön kaputundan indi, yola

doğru yürümeye başladı. Yolun ortasında durdu, tekrar bize doğru döndü, bakışları sivri birer ok gibiydi; geçmişe saplanıyor, geleceği kanatıyordu.

Kurt kafasını havaya kaldırdı, gözlerini kıstı ve ulumaya başladı. Yağmur onun tüylerinin arasına bıçaklar gibi saplanırken o koca cüssesiyle durmadan uludu.

Efken sadece kurdun hareketlerini izliyordu, yüzü tepkisizdi, gözleriyse yüzünün aksine bir şeyleri anlatmaya çalışıyor gibiydi ama ben anlam veremiyordum. Birden gözleri ışık sızdırınca irkildim, bir kurda bir ona bakıyor, karmakarışık bir ruh hâlinde endişeyle titriyordum. Gözleri devamlı yanıp söndü, maviden şimşek beyazına akan ışık akisleri çizdi. Kurt birkaç kez daha uluduktan sonra bize sırtını döndü ve koşarak arazinin içine girdi. Gözden kaybolup yüksek çalıların arkasında yalnızca hareketlerinin izini taşıyan kıpırtılar bıraktığında, sonunda tuttuğum nefesi dışarı bırakabilmiştim.

Kalbim gümbürtüyle çarparken, "O nereden çıktı?" diye sordum, sesim titriyordu ama bunun sebebi korku değildi.

Efken gözlerini ön camdan çekmeden, "Muhtemelen günlerdir açtı, bir şeyler bulabilme umuduyla şehre inmiştir," dedi, sesinde bir farklılık hissettim ama bunu irdelememeye çalıştım.

"Acıktığı için mi?" diye sordum sessizce.

"Muhtemelen öyledir."

"O bir kopartıcı mıydı?"

Sadece, "Sanmıyorum," dedi, sesi de kendisi de ifadesizdi.

"Tuvale kazıdığım kurdu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onun aynısıydı." Gözlerim sanki o hâlâ önümüzde duruyormuş gibi ileriye çevrilirken, "Ve çok büyüktü," diye fısıldadım. "Efken, buradan gitmek istiyorum. Hemen."

"Tekrar gelmeyecek." Efken yan gözle bana baktı. "Rahatla."

"Nereden biliyorsun?"

Aramızda uzun soluklu bir bakışma yaşandı.

"Öyle hissediyorum," dedi, sesindeki o sır, zihnimin pencerelerindeki camları indirdi, dışarıdaki soğuk hızla zihnime doluşmaya başladı.

Birden beynimde bir şimşek çakmış gibi hissederken, "Bu kurt," dedim sıçrayarak. "O... O beni kurtardığını söylediğim kurttu!"

Efken sessizce, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dediğimdeyse aldığım cevapsızlıktı. Efken aracı çalıştırdığında ikimiz de sessizdik, artık ona değil, hemen yan tarafımdaki camda hareket etmeye başlayan yola bakıyordum. Bir şeyler sormadım ya da kendimi ispat

etmeye çalışmadım. Muhtemelen Efken zaten bana inanıyordu. Sadece artık tüm bu olup bitenlere anlam yükleyemiyordu.

Birden sebebini bilmediğim bir hüzün göğsümü deldi, kalbime yerleşti.

İçime saplanan ağrının bir bıçağı olsaydı, sapından şarıl şarıl kanım akardı.

Yağmur dindiğinde karanlık bir sokaktaydık. Yerlerde birikmiş su kuyularının içinden geçen cip sonunda tenha bir yerde durdu ve gökyüzü karanlıklar tarafından sarılıp sarmalandı. O kadar dalgındım ki yol boyunca ağzımı bıçak açmamıştı. Sonunda nerede olduğumuzu anlamak için cama sokulduğumdaysa daha önce hiç gelmediğimiz bir yerde olduğumuzu fark edip kaşlarımı çatmıştım. Yüksek tuğla bir binanın yangın merdivenlerinde oturan bir kedinin bizi izlediğini fark ettim, doğrudan aracın içine bakıyordu ve yangın merdivenlerinin çaprazındaki duvarda duran borudan yere su damlıyordu. İlerisi çıkmaz sokaktı, dikenli tellerin önünde çöp konteynırları ve konteynırların önünde de sayıca oldukça fazla koli yığını vardı. Sağ tarafta cızırdayan bir sokak lambası yanıyor, ışık ara sıra sönüp tekrar parlayarak yanıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Kıyametin kopacağı yerde."

Efken aracı sokak lambasının altına doğru sürdü, eski bir dükkânın cam vitrininin arkasında cipe doğru bakan yaşlı bir adam olduğunu gördüm. Araç biraz daha ilerledi ve Kovboy filmlerinden bir sahnedeymişim gibi hissettiren kısa kesik kapıları olan bir barın önünde durdu. Çift kanatlı ahşap kapının altındaki ve üstündeki boşluklardan sokağa turuncu renkte soluk bir ışık sızıyordu. Çift kanatlı kapının üstündeki duvardan aşağıya sarkan demir tellerin tuttuğu elips şeklindeki levhanın yüzeyinde yazan yazı dikkatimi çekti.

Pandemonium.

Eski bir Kovboy barını anımsatan barın ismiydi bu.

Kıyamet ve şeytanların toplandığı yer anlamına gelen kelimeye o kadar uzun süre baktım ki Efken'in kapıyı açtığını bile fark etmedim, hatta aracın içine dolan soğuk bile etkisiz eleman gibiydi. Efken oturduğum taraftaki kapıyı açınca girdiğim transtan çıkarak kafamı kaldırıp ona baktım. Başıyla barı işaret ederek, "Hadi yılancık," dedi.

Sorgulamadan yavaşça arabadan indim, deri ceketimin önünü kavuşturup fermuarını çektikten sonra ellerimi deri ceketin dar ceplerine sokarak Efken'e baktım ve o da başını iki yana sallayıp muzip gözlerle beni süzerken cipin kapısını kapattı.

"Kıyamet," dedim barın tam önünde durup kafamı kaldırarak levhaya bakarken. "Ve şeytanların toplandığı yer."

"Aynı zamanda da gürültü anlamına gelir," dedi enseme doğru eğilerek. Sıcak nefesi saçlarımın arasına usulca süzüldü.

Kolunu omzumun üzerinden uzatıp kanatlı kapılardan birinin kanadını itti ve diğer kanat da hareketlendi. Açılan kapıdan geçtiğimde ilk gördüğüm ahşap sandalye ve masalar oldu. Hemen çapraza bakan tarafta da L şeklinde ahşap bir bar bankosu vardı. Bar bankosunun üzerinde bankoyu içe alan duvarı kaplayan eski tablolar dikkatimi çekti. Barın içindeki tavandan sarkan uzun kristal şarap kadehleri oldukça büyük görünüyordu ve tamamı ahşaptan oluşan barın önünde yüzeyi deriden ahşap tabureler duruyordu. Bar bankosunun uzun tarafının sonunda bir ayna vardı ve aynanın hemen önünde, ahşap bankonun üzerinde de oldukça eski püsküllü ve büyük bir abajur vardı, abajurun içindeki ışık bardaki ışıklandırmadan biraz daha parlak bir şampanya rengindeydi.

Masalar boştu, bankonun arkasında sırtı bize dönük genç bir adam dikiliyor, elinde beyaz bir havluyla muhtemelen kadehlerden birini parlatıyordu. İçeride hafif anason ve portakal çiçeği kokusu vardı. Bir de pahalı ve eski ahşap kokusu... Ahşap parkelerden oluşan zemine düşen adımlarımın sesini yutan gramofonda çalan nazik, ellilere ait hissi veren şarkının cızırtılı sesiydi.

"Burası ne güzelmiş," dedim hayranlığımı gizleyemeden. Küçüktü ama havası çok farklıydı. İnsana kendini çok huzurlu hissettiriyordu. Kurdun gölgesi zihnimden silinmese de artık o anı yok sayabiliyordum çünkü burası ruhuma iyi gelmişti. Efken, "Beğendin mi?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Evet." Gözlerim duvar kenarındaki ahşap masanın çaprazında duran camlı ahşap vitrine kaydı. Vitrinin içinde oldukça eski olduğu sararmış sayfalarından belli olan kıvrışmış onlarca kitap olduğunu gördüm. Kitapların önlerinde birkaç küçük heykel figürü ve vitrininin tavanında da birbirlerinin üzerlerine istiflenmiş plaklar vardı.

"Tercih edeceğin bir yer mi olurdu?"

Kaşlarım çatılırken, "Takılmak olarak soruyorsan, evet, böyle yerleri çok severim. Üniversitedeyken de tercihim bu tarz yerler olurdu. Böyle mekânlarda çalışmak daha zevkli oluyor," dedim.

"Güzel. O zaman burada çalışabilirsin," deyince tek kaşımı kaldırıp ona doğru döndüm. Sarı ışıkların çarparak parlattığı mavi gözleri şimdi su yeşili gibi görünüyordu. "Burası bana ait. Yani babama. Bahsettiğim eski bar burasıydı."

Bu tamamen aklımdan çıktığı için kaşlarımı kaldırıp ona, sonra da arkasında kalan mekâna baktım. Efken gibi birinin böyle yerlerde değil daha lüks, duvarlarına cinselliğin sindiği pahalı mekânlarda takılacağını düşünürdüm. Bu eski ve bir köşede unutulmaya başlamış muhteşem barın ona ait olduğuna kim inanırdı ki?

"Çalışmaktan kastın ne?"

"Luxury'nin restorasyon planını burada yaparsın. Çizimleri ve planlamayı kafa rahatlığıyla yapman önemli ve burada neredeyse hiç kuru gürültü olmaz." Eliyle barı işaret etti. "İstediğin her içeceğe anında ulaşırsın, arkada küçük bir mutfak var, yaşlı bir şef her öğlen birbirinden farklı tatlarda makarnalar çıkarıyor. Bugün hindi etiyle makarna yapacak diye duydum." Gözlerimin içine tepkilerimi ölçmek istiyor gibi bakıyordu. "Düşündüm ki, biraz uzaklaşmak sana iyi gelebilir. Ben de bu sırada şu Nigin denen sikik olayın peşinde dolaşayım. O herifi nasıl bulurum bilmiyorum ama bulacağım."

Bu konu içime bıçakla bir şeyler çiziliyormuş gibi hissettirdiğinden, "Arama," dedim, bir an şaşırarak bana baktı. "Crystal onu bulmuş." Gözlerimin içine öyle bir öfkeyle baktı ki, bir an yanımdan hızla ayrılıp Crystal'e gideceğini, sonra da Crystal'in bulduğu herifin adresini alıp o herifi öldürmek için yola koyulacağını sandım. Ona yalan söylemek istemesem de sakince, "Bana bir şey olmaması için onu güvenli bir alanda tutacak," dedim.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun Mahi?"

"Kafam çok karışıktı."

"Geri dönmek istiyorsun," dedi sertçe. "Bunun için onu öldüreceğime ant içmiştim."

"Birinin ölmesini istemiyorum." Gözlerinin içine baktım. İçimden ona, senin ölmeni istemiyorum, diye bağırmak gelse de sadece gözlerine bakmakla kaldım.

"Yine de bana bunu söyleyebilirdin. O sikik herifi nasıl bulacağımı düşünüp kendi kendime işkence yapmazdım." Bir an durup burnundan sert nefesler vererek yüzüme baktı. "Crystal onu nasıl bulmuş?" Sakin olmaya çalışıyor gibiydi. Öfkelenmekte ne kadar haklı olduğunu bilsem de bir şeyler söyleyecek gücüm olmadığından başımı önüme eğip deri ceketimin soğuk fermuarını tuttum, fermuarı ileri geri oynatırken, "Crystal çok fazla şey biliyor," dedim. "Benim hakkımda."

"Ve en son ben öğreniyorum." Derin bir nefes aldı, gözlerini bar bankosunun arkasındaki genç adama çevirip, "Önüne dön!" diye emretti sertçe. "İşinle ilgilen."

"Kusura bakma abi," dedi genç adam önüne dönerken. Ben ise gözümü kırpmadan Efken'e bakmaya devam ediyordum.

Efken burun deliklerini genişleten bir nefes alırken boşluklarla dolu gözlerini bana çevirdi. "Onun kim olduğunu söylemedin, onu bulduğunuzu söylemedin çünkü ona zarar vermemden korktun. Doğru mu?" Bu soruyla beraber kaşlarım sertçe çatıldı. Buna aldırış etmeden zihnimin içindeki kökleri büyük elleriyle çekiştirip sökmeye devam etti. "Onu hissediyorsun, onu öldürmemi istemiyorsun, aranızdaki bağ büyüyor, öyle mi?"

"Efken ben böyle bir şey söylemedim!" dedim sertçe.

"Söylemedin. Tıpkı bana onu bulduğunuzu söylemediğin gibi."

"Saçmalıyorsun şu an."

"Saçmalıyorum öyle mi? Bunun başka bir açıklaması olabilir mi? Sana yardım edeceğime dair bir yemin ettim, yemin değildi ama her sözümün yemin olduğunun altını çizerek sana bunun yemin olduğunu alenen söylemiş oldum." Bar bankosunun önüne doğru ilerleyip büyük avucuyla ahşap bankoya sertçe vurunca bankonun üzerinde ters bir şekilde kapalı duran kristal bardaklar titreyerek birbirlerine çarptılar. "Ama sen, o sikik bağ yüzünden onu benden saklıyorsun. Seni kurtarmamı isterken onu öldüreceğimi biliyordun. Şimdi birini öldürmek istemediğini söylüyorsun. Hadi lan oradan."

"Her şey koca bir kaosa dönüşmüştü," diye fısıldadım.

"Sikimde değil kaos falan!" dedi sertçe, gözlerini öfke bürümüştü, bir süre susup o öfkeyle kaynayan gözlerini ruhuma dikti ve canımı yakan bakışlarıyla beni âdeta kapana kıstırdı. "O sarı çıyan o herifi buluyor ama bana bunu söylemiyorsun. Henüz görmediğin bir herife merhamet mi besliyorsun sen?" Bir an durdu. "Görmedin değil mi onu?"

"Görmedim," diye fısıldadım o adama bakarken.

"Görmediğin birine merhamet besliyorsan, onu görünce ne besleyeceksin? Ona ne hissedeceksin Medusa?" diye sordu sertçe. Bir an verecek cevap bulamadığım için ona bakakaldım ve avucunu bir defa daha sertçe bar bankosuna vurmasıyla kristal bardaklardan biri diğerine sertçe vurdu ve çarptığı bardak öne doğru kaydı. Gözlerimiz birbirine mıhlandı. "Görmediğin birini koruyorsun. Benden. Hem de dönmeyi deliler gibi istiyorken."

"Deliler gibi istediğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki cehennemin üzerine tanrının gölgesi düştü.

"İstemiyor musun?"

Bu soruyu duymazdan gelmeyi seçip, "Sana en başta da birini öldürmeni istemediğimi belirtmiştim diye hatırlıyorum," dedim. "Sen buna merhamet de ya da başka isimler koy. Ben kurtulayım diye birinin canına kıyamam."

"Onun canına ben kıyacağım," diye hırladı.

Kendi canına mı? Dişlerimi sıktım.

"Sebebi ben olmayacağım." Derin bir nefes alarak, "Gabriel o infazı hak etti, bize saldırmıştı," dedim. "Ama benim Nigin'im olmayı seçen o adam değildi. Bana hiçbir şey yapmamışken onun ölümünün altına imzamı atmamı nasıl istersin?"

"Ona Nigin'im demeyi derhâl kes."

"Nigin'im," dedim bomboş bir sesle.

"Seni doğduğuna pişman ederim," derken işaret parmağını kaldırıp tehditkâr bir şekilde sallamaya başlamıştı. "Bunu yaparım. O dilindeki zehri bana sürtüp beni zehirlemeye kalkışma. Seni mahvederim."

"Gerçekleri söylemem ne zamandan beri mahvolmam için yeterli bir sebep?"

"Benim üzerime oynama Medusa."

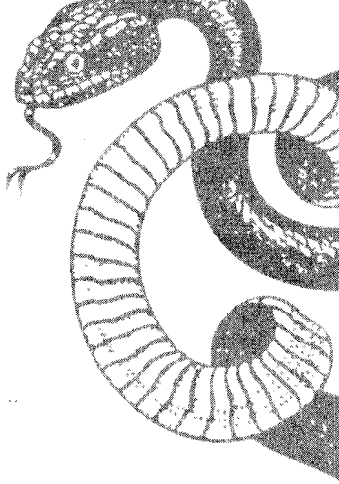
"Oynadığım falan yok. Gerçekleri duymaya tahammülün yoksa bana o gerçekleri sunup sorular sorma," dedim sakince. "Sana bunu söylememe nedenim sadece kafamın allak bullak olmasındandı. Kimseyi korumadım. Gidip birini de öldürmene göz yumamam çünkü artık burada olmamın bir sebebi olduğunu biliyorum. Sırada o sebebi bulmak var."

Efken bir şeyler söylemek ister gibi ağzını birkaç defa aralayıp hiçbir şey söylemeden geri kapattı ve "Onu göreceğim," dedi. "Ama sen onu asla görmeyeceksin."

Kalbim korkuyla sıkıştığında onun ecele bir adım kaldığını ilan eden gözlerine uzun uzun bakıp ona doğru bir adım attım ve "Onu neden görmemi istemiyorsun?" diye sordum.

Bu soruyu cevaplamak yerine, "O gümüş kurdu araştıracağım," dedi ve sırtını bana dönüp barın çıkışına doğru yürümeye başladı.

Zihnime gümüş kurdu ve kendisiyle ilgili birçok soruyu emanet ederek gidişini izlemek zorunda kaldım.

11. DÜŞMAN

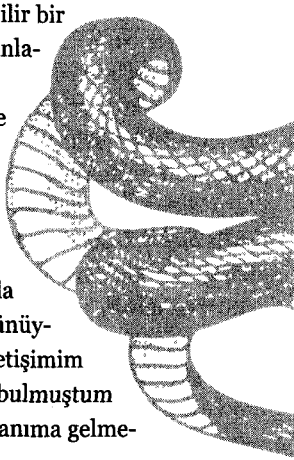
BLACKRİAR, I'D RATHER BURN

Efken benim çıkmaz sokağımdı.

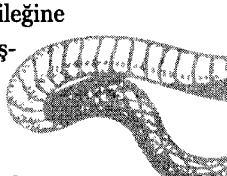
Ve ben, o çıkmaz sokağa girip bir daha çıkamamıştım.

Efken benim düşmanımdı.

Ve ben, bir düşmanın bir dosttan daha güvenilir bir liman olduğunu, onun kollarına sığındığımda anlamıştım.

Önümdeki bar bankosuna geniş bir şekilde açarak koyduğum Luxury'nin eski planına düşüncelere dalmış bir hâlde baktığım sırada barın ahşap kapılarının kanatları öne doğru itildi ve kapıların duvara çarparken çıkardığı sesi duyup omzumun üstünden kapıya doğru baktım. Burada Luxury üzerinde çalışmaya başlamamın üçüncü günüydü, son üç gün içinde Efken ile neredeyse hiç iletişimim olmamıştı, hatta birkaç kez onu salonda uyurken bulmuştum ve odaya gelmemesi kalbimi kırsa da ona neden yanıma gelmediğini sorma cesaretini gösterememiştim.

Gelen kişi İbrahim'di. Elinde iki kahve kutusu, bileğine taktığı bir pastane torbasıyla bana doğru yürümeye başladı. Bankonun arkasında kadehleri parlatan çocuğun ismi Selçuk'tu, Selçuk yüzünde geniş bir tebessümle İbrahim'e bakıp başıyla onu selamladıktan sonra sırtını dönerek içkilerin öne doğru eğimli durduğu raflara ilerledi. Yüzümdeki solgunluğu fark etmiş gibi kaşlarını çatıp dirseğini tezgâha yaslayarak, "Yüzünden düşen bin parça toprağım," dedi. "Hayrola?"

Önüme bıraktığı kahvenin pipetini dudaklarımın arasına alıp düşüncelere dalmış bir hâlde kahveden bir yudum aldıktan sonra, "Kahve için te-

şekkürler," demekle yetindim. Tabletin tuş kilidini açtım ve önümdeki plana tekrar göz attım.

"Luxury için kolları sıvamışsın."

"Evet, deniyorum bir şeyler."

Bir süre yüzümü izledikten sonra kahvesinden bir yudum içip, "Efken dün Crystal'i görmeye geldi," dedi, yüzümdeki kan hızla çekilse de tepki vermeden bir sonraki cümlenin bana çarpıp düşüncelerimi tepetaklak edeceği anı bekledim. "Kafede oturdular, Crystal gergindi, Efken durmadan bir şeyler sormuş."

"Ne gibi şeyler?"

"Nigin'in kim olduğunu," dedi İbrahim, ardından göz ucuyla Selçuk'a doğru bakıp derin bir nefes aldı ve fısıldadı: "Ona o olduğunu söyleyecek misin?"

"Söylemem doğru olmaz, değil mi?"

"Ama Crystal'in bildiğini söylemişsin. Bu olayı daha büyük bir çıkmaza sürüklüyor bana kalırsa." Torbayı işaret etti. "Sıcak kurabiye aldım, tadına bakmak isteyeceksindir."

"Teşekkürler." Çizim kalemini elime alıp kalemle planın üzerine hafifçe vururken, "Öyle söylemek zorundaydım," dedim. "Deliye dönmüş gibi o adamı aramasını istemediğim için söyledim."

"Şimdi daha çok peşine düşecek. Kafayı yemiş gibi bakıyordu. Ne kadar öküz olsa da kadınlara karşı duracağı yeri her zaman bilir, yine de Crystal'e bakışı düşmana bakıyor gibiydi. Bir an fena hâlde dövüşmeye başlayacaklarını düşündüm."

"Kafama sıçayım," dediğimde kahkaha atması beni sinir etti ama tepkisizce yüzüne bakmaktan ileri gitmedim.

"Ben Yaren'e Nigin olduğumuzu hiç söylemedim, söylemeyi de düşünmüyorum. Ama Efken Nigin denen şeyden haberdar, yani böyle birinin varlığını didiklemeye devam edecektir." Bir süre susup beni düşüncelerimle baş başa bıraksa da sonunda tekrar, "Şu Velencoso Konağı hakkında," dedi düşüncelere dalmış bir sesle. "Kafamda her şey bölük pörçük durumda ama... Bak, delirdiğimi düşünmeni istemiyorum. Sadece... Aman ya, neden delirdiğimi düşünesin ki, sonuçta bambaşka bir evrende olmamız kuvvetle muhtemelken her şey doğal gelebilir." Ona baktım, gergin görünüyordu. "O tapınak ve Velencosolar normal değildi. Fark ettiğine eminim ama..."

"Hatırlamıyor musun?"

"Neyi?" diye sordu gözlerime beklentiyle bakarak. "Mahinev, neyi?" Israrcı bakışlarından kaçındım ve kahkahasını zihnimin derinlerine göm-

meyi denedim. Onun tüyler ürpertici kahkahası sanki mekânın duvarlarına sinmişti.

"Bazı sonuçlara kendin ulaşmalısın."

"Bu dünyada bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındayım ama kendimi soktuğum düzenin dışına çıkarmak istemiyorum. Bir şeyler hep parça parça." Parmağını şakağına götürdüğünü gördüm. "Sanki kafamın içinde bir ses durmadan bir şeyi hatırlatıyor bana ve ben durmadan o şeyi hatırlamaktan kaçınıyorum. Hiç böyle hissettiğin oldu mu?"

"Evet."

"Bir şeyler biliyorsun."

"Belki öyle belki de değil," dedim, "sadece çok rahatsız edici gülüyorsun."

Komik bir sırıtışla, "Biraz daha Efken ile kalırsan büsbütün bana sinir olmaya başlayacaksın, emin ol," dedi. "Ona benzemeye başladın."

Bu cümle yanaklarımda bir sızıya neden oldu. Sessizce İbrahim'e baktım ve sonra, "Bir gün Yaren seninle Nigin olduğunu öğrenince bunu ona söylemediğin için üzülür ya da seni terk eder mi?" diye sordum. Bu soru İbrahim'in yüzünün kireç gibi beyazlamasına neden oldu.

"Geri dönmek istediğimi düşünüp, kendini sorumlu hissedip başını belaya sokacağına, hayatını tehlikeye atacağına, beni terk etsin Mahinev," dedi. "Hiçbir şey kara meleğimin tek bir saç telinden daha önemli değil. Onun için canımı verecek olmam bile. Onu deli divane seviyor olmam bile."

Söyledikleri boğazımı düğümledi. Ruhumun gebe kaldığı yabancı his, tüm parelerime eşit miktarda yayılıyor, içimde kuyular kazan çaresizlik her kuyuya kendi bileklerini yararak akıttığı kanı dolduruyordu. Uzun süre önümde açık duran plana baktım ve İbrahim'in söyledikleri üzerine düşündüm. Birine değer vermenin karanlık sonuçlar doğurabileceğinin bir kanıtıydı.

Bazen karşımızdakini o kadar önemserdik ki ona yalan söylemek kaçınılmaz olurdu.

Bazen en büyük yalanları, içimizdeki en büyük yere sahip olan insanlara söylerdik.

"O tapınaktaki insanlar," dediğinde düşüncelerimden çıkıp ona doğru savruldum. "Yani Efken'in katlettiği insanlar." Bu cümle canımı acıttı çünkü bu kez katleden Efken değildi. "Nasıl oldu? Korktuğumda sistemi otomatik kapatmak gibi huylarım vardır ama hiçbir şey hatırlayamıyorum. Efken neden onlarla kavga etti? Neden Velencoso cinayeti örtbas edip cesetleri ortadan kaldırdı?" Kahve kutusunu sallarken, "Velencosolar aslında ne?" diye sordu kendi kendine. "Bu sorular yüzünden gözüme uyku girmiyor."

Kan Yemini yüzünden dudaklarım kelimelerle bir bağ kuramadı ama İbrahim'e öyle bir baktım ki, sanki gözlerime baktığında tüm olup biteni hatırlayamasa da sorgulamaması gerektiğini anlamıştı. Kahvesinden bir yudum alıp, "Boş ver, kendimi olayları kapı kenarından izleyen Ali Rıza Bey gibi izliyorum. Sonunda öğrendiklerim yüzünden felç inmesin sonra bana," dedi muzip bir sesle.

Bar kapısı bir defa daha açılınca İbrahim gözlerini kapıya çevirip, "Ceyhuncuğum," dedi yavşak bir tonlamayla. "Kızılşından ayrı görmeyeli bayağı yakışıklı olmuşsun." Bana baktı. "Kızılşın derken Sezgi'yi kastettim. Normalde yapışık ikiz gibi gezdikleri için mübalağa sanatımı konuşturuyorum şu an."

"Selamlar," dedi Ceyhun, torbanın içindeki kurabiyelerden birini alırken, "Nasılsın Mahinev?" diye sordu.

"Teşekkürler, iyiyim ama izninizle çalışmam lazım Ceyhun." Keyfim o kadar kaçıktı ki ikisiyle de konuşasım yoktu. Bir şeyler çizmek, kafamı dağıtmak istiyordum. Ekranda yeni bir sayfa açıp sayfayı istediğim boyutlarda ayarladıktan sonra dijital kalem uçlarından bir kalem seçtim ve Luxury'nin planına sadık kalarak bir şeyler çizmeye başladım. Elim hızlıydı, kafamda kolayca şekillenen görüntüleri sayfaya aktarmakta zorlanmıyordum.

Ceyhun ve İbrahim bir süre tavrıma şaşkınlıkla baksalar da sonra kendi aralarında sohbet etmeye başlamış, varlığımı unutmuşlardı. Bu işime de gelmişti. Zihnimden gümüş kurdu ve Efken'i kovarak çizgilere odaklanmak belli oranda rahatlamamı sağlamıştı çünkü. Üstelik Efken yokken fedaileri benim için buradaydı, bunun Efken'in fikri olduğuna emindim çünkü üç gündür başımda ya Ceyhun ya İbrahim ya da Ulaş varken burada oluyordum. Ulaş, Efken'in o hayvan adamla kafes dövüşü yaptığı gün tanıştığım adamdı, Efken ile uzun zamandır arkadaş olduklarını anlatırken üç tekila yuvarlamış sonra sarhoş olduğu için bankonun üzerine uzanıp uyuyakalmıştı. Değişik bir tipti ama güvenilir biri olmalıydı.

Bugün mekân, üç güne oranla daha doluydu. Duvar kenarındaki birkaç masa boştu, diğer masalarda insanlar vardı ama bu insanlar belalı tipler değillerdi, aksine kafasındaki karmaşadan kurtulmak isteyen merdümgiriz tiplere benziyorlardı. Kimisi önündeki kitabın sayfasını çevirirken viskisini yudumluyor, kimi dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak espressosunu içiyordu.

Önce içime kadar sinip beni yakan bir sıcaklık hissettim, sonra o sıcaklık bir rüzgâr olup koyu renk saçlarımın arasından esti geçti. Uçuşan saçlarımı düzeltirken bel oyuntumda hareket eden o ürperti öyle çoğaldı ki oturduğum yerden düşecek gibi sendeledim ama bunu kimse fark etmedi. İçimi

dolduran karanlık hissin nedenini kendime bile açıklayamadım, düşüncelerim hızla birbirine çarpan insanlara dönüştü; hatta cesetlere... Alnımın ortasından alevler fışkırıyormuş, o alevler bir hilâlin yılan derisinden bedenini derimin üzerine işliyormuş gibi hissederken nefesim boğuklaştı ve birden karanlık bir içgüdüyle hızla omzumun üzerinden kapıya doğru baktım.

Zehirli sesin sahibi zihnime ördüğü buzdan duvara yaslı sırtını hızla duvardan uzaklaştırdı ve sırtından dışarı dikenler çıkıyormuş gibi eğilip bükülen bedeniyle bana bakıp, *"Bu o,"* diye fısıldadı, onu duymazdan geldim, görüntüsünü gözlerimin önünden silmeye çalıştım ama bedenim anında kan ter içinde kalmıştı.

İki kanatlı ahşap kapı rüzgârla öne doğru çiçek gibi açıldı ve onu gördüm. Kor alev turuncusu bedeni kaslı ve yarıklarla kaplıydı, yarıkların içinden alev sarısı parıltılar geçiyor, sıcaklığının rüzgârı yüzüme çarpıyordu. Sırtında bir yarasanın kanatlarını anımsatan, uçları sivri bordo kanatlar vardı ve kanatlar iki yana katlanmıştı. Geniş omuz başlarından başlayan yanmış kara zincirler el parmaklarına kadar dolanarak iniyordu. Gözleri iki turuncu kehribardı, göz bebekleri yoktu ve gözlerinin beyazı da simsiyahtı. Bu görüntünün gözlerimin önünde yanıp sönmesi üç saniye sürdü. Daha sonra o beden yerini kızıl-sarı uzun saçları ensesinden topuz yapılmış uzun boylu genç bir adama bıraktı. Adam soluk turuncu bir takım giymiş, takımın içindeki beyaz gömleğin düğmelerini de göğsü görünecek şekilde açık bırakmıştı. Yüzünde dostça bir gülümsemeyle içeri süzüldüğünde ben dışında ona bakan kimse yoktu. Onun da kehribar rengi gözleri doğrudan beni hedef alıyordu.

İbrahim, "Mahinev?" dedi sorar gibi. "İyi misin?"

"E-evet," diye fısıldadım gözlerim hâlâ içeri süzülen yabancıdayken. Anlık olarak gözlerimi süsleyip zihnime resmini bırakan o görüntünün tam tersi yakışıklı görünüyordu. Bir an için onu neden öyle görünen bir şey olarak hayal etmiştim? Ya da bu gerçekten bir hayal miydi?

Ceyhun telefonuna bakarak, "Efken geliyormuş," dedi, ardından, "Ben bir mutfağa bakayım. Açıkçası karnım acıktı," diyerek yavaşça bizden uzaklaşmaya başladı. İbrahim'in yavaşça kapıya doğru döndüğünü fark ettim. Mekânın ortasında durmuş etrafına yabancı gözlerle bakan uzun boylu adamı görünce huzursuz olmuş gibi tekrar bana doğru döndü. "O turuncu takımı giymesinin nedeni neydi ki? Ucuz moda programlarında jüri koltuğuna oturtulmuş şarkıları tutmayan popçulara benziyor."

"Bilmem," dedim düşünceli bir sesle. "Buraya ilk kez geliyor gibi. Onu daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır."

Gözlerim yeniden turuncu takımlı adama saplandı, adam ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarıma karşılık verdiğinde tek kaşımı kaldırmıştım. Adam bana nazik bir gülümseme bahşetti ama o görüntüyü gözlerimin önünden silemediğim için tek yaptığım ona düz düz bakmak oldu.

Adam bir elini takımının pantolonunun cebine koyarak bize doğru yaklaşırken diğer elini de havaya kaldırmış, bir şey soracak gibi dudaklarını aralamıştı. İbrahim hiç de dostça olmayan bir tavırla adama baktığında benim de bakışlarım İbrahim'inkinden farklı değildi.

"Affedersiniz, ne önerirsiniz?" diye sordu adam, bozuk ve aksanlı bir Türkçesi vardı, her an akıcı bir Fransızca ya da İspanyolca konuşmaya başlayacaktı sanki. Kehribar gözler yeniden gözlerime mıhlanınca kaşlarımı çattım.

"Ne önerirsiniz derken birader?" diye sordu İbrahim.

"Ben pek dilinizle iyi değilim," dedi sanki Türkçe konuşmak onun için zulümmüş gibi bozuk bir cümle kurarak. "Buralarda yeniyim ve bir şeyler içmek istiyorum."

İbrahim, "Selçuk, bu turist, bu ne içerse üç katını isteyin tamam mı? Bizim oralarda turizm böyle şahlanıyor bak inan bana," diye fısıldadı bar bankosunun arkasında bizi izleyen Selçuk'a. Sonra adama doğru dönüp, "Valla kanka viski var, kahve var, İtalyan havan olduğuna göre makarna da seviyorsundur sen, makarna da var. Bu arada ne zaman İtalya'yla bir maçımız olsa, İtalya bize laf atsa, makarnaya ketçap sıkarak öcümüzü alırız. Bu kısa infoyu geçme gereksinimi duydum."

Adam İbrahim'in söylediklerine anlam veremiyor gibi bakıyordu. Tek kaşımı kaldırarak, "Biraz terlemiş gibisiniz," dedim adama, adam durakladı, alnındaki ter birikintisine dikkatle baktığım sırada dışarıda yağmaya başlayan karın varlığını ve bu yakanın soğuğunu hatırladım. "Bence buzlu bir şeyler tercih edin."

"Ah, teşekkürler." Adam, Selçuk'a gülümseyerek, "Buzu bol bir içki alabilir miyim?" diye sordu. "Peri Ruhu tercihimdir."

Selçuk, "Peri Ruhu oldukça eski bir içki, satışı kaldıralı neredeyse yüzyıl olacak, dedem bile şişesini görmemiştir," deyince adam kaşlarını kaldırdı.

"Ah... İyi bir içki koleksiyoncusuyum, barımda hâlâ muhafaza ediyorum," dedi daha akıcı bir şekilde konuşarak. "Burası da eski bir bar olduğu için olabileceğini düşünmüştüm. Affedersiniz."

"Selçuk salak mısın?" diye sordu İbrahim bar tezgâhına abanarak. "Viskiye biraz limon suyu koyup buzu bassaydın sonra da az bulunan Peri Ruhu içkisi diyerek kakalasaydın da sekiz katı ödeme alsaydın ya, bunu da mı ben öğreteceğim sana? Ticari zekâmdan hiç mi bir şey kapmadın ya?"

Selçuk, "İbo, kanka o ticari zekâ değil, o dolandırıcılık," dedi.

İbrahim homurdandı. "Üstüme iyilik ve de sağlık, sen ne anlarsın zaten."

Adam, İbrahim ile aramızdaki boş sandalyeye yerleşip dirseğini bar bankosuna yaslarken gözlerini çizimime indirdi, tezgâha yayılmış plana da kısaca baktıktan sonra, "Mimar mısınız genç bayan?" diye sordu nazik bir sesle.

Ondan yavaşça uzaklaşarak, soğuk bir şekilde, "Evet," dedim.

"Mükemmel bir meslek."

Cevap vermedim. Huzursuzluğun nirvanasını hissediyordum. Benden uzaklaşması için ona sol kroşeyle dalabilirdim. O sıradan bir insan bile olsa zihnim inatla ondan gelen karanlık aurayı kusuyordu.

Selçuk gri bir termosa buz ile içecekleri koyup termosu çalkalarken adama garip garip bakıyordu. İbrahim ise saçma sapan bir hikâyesini anlatmaya dalmıştı ama Selçuk onu dinlemiyordu. Sonunda Selçuk kadehe doldurduğu içkiyi adamın önüne koyup, "Afiyet olsun," dedi tehditkâr bir sesle. Sanki adamın yanımda oturması Selçuk'u da huzursuz etmişti.

Adam bana, "Buralı mısınız?" diye sordu, cevap vermek yerine yeni bir sayfa açıp boyutlarını girdim ve kalemle sayfaya kafamı dağıtabileceğim bir çizimin ilk nefesi olan çizgileri atmaya başladım. O görüntüyü gördüğüme emindim, bir hayal gücü ya da sanrı değildi, onu anlık olarak ateşlerin yardığı bir yaratık olarak görmüştüm. Mahinev'in mantığı duraksasa da Medusa'nın, yani o zehirli görsel ikizin sesi hiç susmadı. "Sanırım konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz."

İbrahim birden kolunu adamın omzuna koyarak, "Tatlım, ben konuşmaktan çok hoşlanırım," dedi tehditkâr bir sesle. "İstersen aklındaki tüm soruları bana yöneltebilirsin. Gel bakayım sen şöyle." Adamı kendisine doğru çevirdi ve yüzünde bir sırtlanı anımsatan gülümsemesiyle adama baktı. "Sor hadi."

Adamın bedeni her nasılsa kasıldı, sırtının dikleştiğini gördüm. Sanki İbrahim'in gülüşünde gördüğü şey saf bir tehlikeydi, beklemediği bir şeydi, korktuğu bir şeydi; korkmasa bile ona kendini endişeli hissettiren bir şeydi.

Birden elini cebine atıp cüzdanını çıkardı, bankonun üzerine yüklüce miktarda bir para bıraktıktan sonra, "İyi günler," diyerek hızla çıkışa doğru yürümeye başladı.

Her şey anlık olarak olup bitmişti. İbrahim sinsi bir sırıtışla önüne dönerken adamın bu korkulu hâli dikkatimden kaçmadı ve omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Adam kapıyı iterken tıpkı benim gibi omzunun üzerinden bana doğru döndü ve o an, güzel yüzünü saran yarıkları gördüm, o yarıkların içindeki alev sarısı parıltılar karnıma tekme yemişim gibi his-

setmeme neden oldu. Adam hızla kapının diğer tarafına geçerek gözden kayboldu.

Oturduğum yerden fırlar gibi kalkıp kapıya koşmaya başladığımda İbrahim ile Selçuk dehşet içinde bana doğru döndüler ama o kadar hızlıydım ki ne olduğunu kavrayamadılar bile. Çift kanatlı kapıyı itip kendimi dışarı atmamla bir şeyin sıcak rüzgârının yüzümü yalaması bir oldu. Ardından sert bir bedene çarparak duraksamak zorunda kaldım. Bedenin sahibi beni kollarımın kenarlarından kavradığında dehşetle kafamı kaldırdım, gökyüzüne sabitlenen bakışlarıma yansıyan dehşet beni tutan kolların sahibinin tutuşunun sertleşmesine neden oldu.

Gökyüzünde anlık olarak açılıp kapanan kanatları gördüm, sonra yakut renginde bir ışık parlayıp söndü ve o görüntü silinerek kayboldu.

"Medusa," dedi Efken, o an, beni tutan ellerin sahibinin o olduğunu kavrayarak endişeyle ona baktığımda, gözlerine yapışmış endişeyle karşılaşmayı beklemiyordum.

"O buradaydı," dedim keskin bir sesle. "Düşman buradaydı."

"Ne?"

Gözlerimi yeniden göğe doğru kaldırdığımda, usulca düşen kar taneleri saçlarıma ve kirpiklerime tutunmaya devam etti.

"Düşman," diye fısıldadım. "Buradaydı."

Dikkatli bakışlarının altında ezilerek gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. Yeşilin hakimiyet kazandığı, mavinin siyaha kılıç çektiği uçurum gözleri bir buzun kemiğe dayanıp kemiği yaktığı gibi ruhuma dayandı ve ruhumu yaktı. İnancı ve karmaşayı gördüm, belirsizlik de orada onlarla beraberdi. Kafasını kaldırıp gökyüzüne bakınca boğazını yarıp dışarı çıkacak gibi uç veren âdem elmasını fark ettim. Esmer tenine rağmen teninin altına gömülmüş her damar dışarıya doğru ışık verircesine belirgindi.

"Peşimde biri var," dedim yeniden. "İnan ya da inanma. Elmas haklıydı." Gözlerini indirip tekrar bana baktı. Aramızdaki buzları hissetsem de gözlerindeki inancı görmek karnımdaki ağrıyı biraz olsun dindirmeye yetti. "Ve peşimdeki her neyse, onun aslında nasıl göründüğünü biliyorum."

Yüzümü büyük avuçlarının içine aldı.

"Sakinleş."

"Sakinleşebileceğim bir konumda değilim. Beni anlamak istemiyor musun? Sana o şeyin nasıl göründüğünü gördüğümü söy-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla kelimeler saman alevi gibi yanıp sönerek dilimin altına küllerini bıraktı.

Yaşadığım şoku bastırmak istiyor gibi ona tutunup dudaklarına teslim olduğumda, beni öpüşü saniyeler bile sürmeden derinleşti. Kar taneleri saç-

larımızın arasına tutunurken kafamın içindeki kaostan uzaklaşmam için elinden geleni yaparak beni kendi cennetine kabul etti. Onun cennetinin özünün cehennemden geldiğini biliyordum. Onunla girilen her günah, onun cenneti için işlenmiş bir sevaptı. Dikkatim anlık olarak onun dudaklarında dağılırken amacının zaten bu olduğunu anlamıştım. Israrcı öpüşü yumuşak ve dinlendirici bir dokunuşa dönüşene dek ona amatör bir şekilde karşılık vermeyi sürdürdüm.

Dudaklarımız, İbrahim'in, "Ay çok pardon!" diye bağırıp çift kanatlı kapıya dayanması ve kapı öne doğru açıldığı için yere düşmesiyle ayrıldı ve bakışlarımı İbrahim'e çevirdim. Yavaşça doğrulurken, "Sadece esneme hareketleri yapıyordum," dedi, "bakmayın lütfen bana. Siz devam edebilirsiniz. Kar tanelerinin altında, romantik falan... Haha." Gözlerini kaçırıp ellerini birbirine çarparak silkelerken, "Neden kendimi Nihal ile Behlül'ü görmüş Bihter gibi hissediyorum Allah'ım? Bu benim sonu intiharla bitecek olan destansı boynuz hikâyem mi?" diye söylendi kendi kendine.

Efken, "Konuşalım," dedi buzdan duvarlarının arasından bana yaklaşarak. Soğuğunu hissettim ama ona sığınmaktan vazgeçemedim.

Bana kızgın da olsa ona sığınmama izin vereceğini bildiğim için geri çekilmedim, şu an tam da onunla konuşmaya ihtiyacım vardı.

Efken bunu hissediyormuş gibi beni omuzlarımdan tutarak bardan içeri soktu ve İbrahim bir iki adım önümüzden ilerlerken Efken keskin bakışlarını bardaki kendi hâlinde takılan kalabalıkta gezdirdi. Duvar kenarındaki boş ahşap masalardan birine doğru yürüdük. Yıkım Getiren sırtını duvara veren sandalyede oturdu, ben de karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum ve titreyen ellerimi gizlemek için ellerimi masanın altında bırakıp dizlerimin üzerine yerleştirdim.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi, mavi gözlerinin ibresi duyguların üzerindeki zamanı belirliyor gibi hareket ediyordu. Tırnaklarımı taytımın kumaşını delmek ister gibi bacağıma bastırırken, "Buraya biri geldi," diye fısıldadım. "Onu görmeme imkânın yoktu. Kapıdan dışarı fırladığım an sana çarptım, o dışarı çıkalı ise bir iki saniye falan olmuştu. Yani onu görmemen imkânsızdı."

"En başından anlat."

Gözlerinin içine tedirgin gözlerle bakarken, "Kapıdan ilk girdiği andan itibaren normal olmadığını biliyordum," dedim yumuşak bir sesle. "O normal bir insan gibi görünmüyordu. Bak, anlıktı ama gördüm, tamam mı? Derisi yarıklarla doluydu, o yarıklar sapsarıydı, sanki güneş ışığı dışarı çıkıyormuş gibi sapsarı. Derisi bordo gibiydi hatta turuncu gibi, garipti, betimleyemiyorum bunu. Kanatları vardı, kanatları tamamen bordoydu, uç kısım-

larında iki sivri siyah zımba vardı sanki. Diken ya da boynuz da denebilir." Efken'e dikkatle baktım, benimle alay etmesini beklesem de sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Üç saniye falan sürdü, sonra normal genç bir erkek gibi görünmeye başladı. Soluk turuncu bir takım giyiyordu. Kehribar rengi gözleri vardı, gözlerinin rengi bulanık ve normal değildi, anla işte. Garipti."

"Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır hayır." Başımı iki yana salladım. "Ama bana baktı. Sanki bende bir şey görüyormuş gibi dikkatle baktı." Göz ucuyla bar tezgâhının önünde oturan Ceyhun ve İbrahim ikilisine baktım, Ceyhun önündeki derin tabağa doldurulmuş makarnayı yiyor, İbrahim göz ucuyla bize bakıyordu. Bakışlarımı tekrar Efken'e sürükledim, gözlerine rahatsız olduğunu belirten bir ifade oturmuştu. Öfke ya da tedirginlik değildi, daha farklı bir ifadeydi ve buna bir isim koyamadım. "Benimle konuşmaya çalıştı. Aksanlı konuşuyordu."

"Seninle konuşmaya çalıştığı sırada oradaki alageyikler ne yapıyordu?" diye sordu Efken öfkeyle barı işaret ederek. "Kalkıp buradaki herkesin ve her şeyin belasını sikmemi istiyorsan durma ve anlatmaya devam et. O seninle konuşmaya çalışırken bu yavşaklar durup izledi mi? Onları boşuna mı yanına gönderdim ben?"

"Konu bu değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Ciddi misin sen? Dur da dinle."

"Bir adam seninle konuşmaya çalışıyor. Muhtemelen sadece senin anlık olarak garip bir yaratığa benzediğini iddia ettiğin bir adam. Bu iki geri zekâlı o sırada ne yapıyordu? Birbirlerini mi beceriyorlardı?" Gözlerini tekrar ikiliye dikince cesaretime kurban giderek elimi masanın üzerinde duran elinin üstüne koydum. Dokunuşum onu ürpertti, gözleri hızla gözlerime saplandı.

"Çok tuhaftı. Kısa sürdü, onunla konuşmak istemedim çünkü ondan rahatsız oldum. İbrahim onun beni rahatsız ettiğini fark edince ona haddini bildirdi. Hatta... Nasıl oldu bilmiyorum ama İbrahim'den çok korktu ve kaçar gibi çıkıp gitti." Duraksadım. "Hatta çıkıp gitmedi. Çıldırmadım. Onun uçup gittiğine eminim. O garip zara benzer kanatlarıyla yaptı bunu. Onu görmemen de bunun kanıtı."

"İbrahim'den korktuğuna göre bir şeyler biliyor," dedi Efken birdenbire, o an kaşlarım çatıldı, onu doğrulamak ister gibi başımı hızla aşağı yukarı salladım. Parmaklarını kıvırınca elinin üzerinde duran elimi kavramış oldu, parmak uçlarındaki sıcak nabzın zonklayışlarını hissederken gözlerim gözlerindeydi. "Buradan çıkınca Mustafa Baba'nın yanına gidelim. O ihtiyar bir şeyler biliyorsa biliyordur ve öğrenmek için boğazına ayağımla basmam gerekse bile bunu yapacağım, anladın mı? Güvendesin Medusa. Sana kızgın olduğumda ve seni paramparça etmek istediğimde bile yanımdayken güven-

desin. Daima. Bunu unutma." Elini elimin altından çekip bana derin gözlerle bakmaya devam etti. "Kimmiş o ucube, öğreneceğiz ve hissettiğin gibi o bir düşmansa, emin ol fıstık, ben düşmanlarımın her birini yere serdikten sonra ayağım gırtlaklarındayken keyif sigarası içtim."

"Bir Mar'ım," dedim kısık sesle. "Ve içimde beni yakıp kavuran o gücü açığa çıkarmam gerektiğinin farkındayım. İçimde bir şey var." Elimi kalbime götürdüm. "Burası hem buz gibi hem de yanıyor. Bir şey derimin altında beni zorlayıp duruyor Karaduman. Bu berbat bir his. Her an derim parçalanacak ve içeriden bana çok benzeyen bir canavar çıkacak gibi hissediyorum."

Gözlerindeki anlamları benden saklamadan, "Bu hissi bilirim," diye mırıldandı.

"Bu hissi bilirsin çünkü bir şey senin de derini yakıp kavuruyor, parçalayıp dışarı çıkmak istiyor." Masaya biraz sokulduğumda gözleri dudaklarımda, gözlerimde ve omuzlarımda dolaştı. "Efken," diye fısıldadım. "Sen gözlerinden sızdırdığın o alev gibi sıcak olan mavi ışıktan fazlasısın. Sen çözülmesi gereken bir sırsın."

"Benim için önemli olan senin sırrın," dedi ama bunu söylerken sesi sanki beni önemsemiyor gibi buzdandı. "Senden sonraki tüm sırlar, özellikle de içinde olduğum sırlar, sikimde bile değil."

"Neden?"

"Bana soru sorabilecek konumda değilsin," dedi sadece. "Sadece korkma."

"Ne demek sana soru sorabilecek bir konumda değilim?"

"Değilsin." Oturduğu yerden kalktı, sanki bir şey olmamış gibi, "Bana Luxury ile ilgili fikirlerinden bahset. Sana baktığımda o sikik herifin varlığını hatırlamak cinlerimi tepeme topluyor. Kafamı dağıt." Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldım. Gergin bir vücutla beni arkasında bırakarak bar bankosunun önüne doğru yürümeye başladı.

"Hiç mi ihtimal vermiyorsun ahmak adam?" diye fısıldadım duymayacağını bile bile. "Sırrının sırrımla bir bağlantısı olacağına, kaybolmuş parçalarımızın birbirlerine ait olabileceğine hiç mi ihtimal vermiyorsun?" Dirseklerimi masaya bastırırken başımı avuçlarımın içine alarak, "Of babaanne!" diye inledim. "Bana ihanet mi ettin yoksa kaderime boyun eğmem gerektiğini düşündüğün için beni terk mi ettin anlamıyorum. Ne anlatmaya çalıştığını anlayabilmemin hiçbir yolu yok mu?"

"Cevaplar senin içinde," dedi içerideki şırfıntı. *"Cevaplar doğrudan ikimizin kalbini bağlayan damarın içinde yüzüyor ama sen kendi kanının farkında bile değilsin aptal."*

Başımı iki yana sallayarak altımdaki sandalyeyi kıçımla geri itip ayağa kalktım, bakışlarım kısaca barın içinde dolandı, ardından ağır adımlarla Efken'in yanına gittim. İbrahim sakin bir şekilde Luxury'nin uğradığı saldırıyla alakalı bir şeylerden bahsediyordu ama kulak misafiri olmak yerine çizim tabletime uzanıp tuş kilidini kaldırdım.

Efken göz ucuyla bana baktıktan sonra tekrar İbrahim'e doğru döndü ve derin bir nefes alarak, "Semih'le ilgili bir şeyler öğrenebildin mi? Şehir dışına mı kaçmış?" diye sordu, sesi kurşun gibi deliciydi.

İbrahim'e böyle bir konuda bile güveniyor olması şaşırtıcıydı, her an kavga hâlindeydiler ve İbrahim'in varlığı onu geriyordu ama yine de sanki kadersel bir şekilde birbirlerine çekiliyorlardı. Bu romantik düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Muhtemelen teknesiyle Kızıl Yaka'ya doğru açılmıştır. Mekânları boşaltılmış, adamlarının yarısından fazlası işsiz kalmış, ev adreslerinin tamamı çöp çünkü devamlı olarak konut değişikliğine gidiyor. Yediği bokun farkında darling, emin ol uzun süre karşına çıkacak yüreği bulamayacaktır." İbrahim boynunu esnetti. "Öte yandan senin onun peşinde olduğunu da bildiği için şu an tek düşündüğü sağlam bir kaçış planı. Ceyhun marinaya bağlı olan lüks yatlarından birini ateşe verdiğinde ve o koca yat denizin üzerinde bir alev topuna döndüğünde senin ayak seslerini duyup altını doldurmuştur."

Ceyhun çatalına doladığı makarnayı ağzına götürürken, "Semih'in böyle bir pislik yapacağı belliydi," dedi. "Kardeşim, o senden deli gibi korkuyor ama bu seni kıskandığı gerçeğini de değiştirmiyor. Kıskançlık cesaret getirir. Krallar olduğu sürece soytarıları da olacak, bunu unutma."

"Neden Efken'i kıskanıyor ki?" diye sorduğumda Efken'in omuzları gerildi ama bana doğru bakmadı. Tam yanımda oturuyordu, uzun bacaklarını sığdırabilmek için açık tutmuştu ve dizi bacağımın dış kısmını dürtüyordu.

Ceyhun, "Efken her zaman için dostlarına güven, düşmanlarına korku saldı," dedi arkadaşıyla gurur duyuyormuş gibi böbürlenerek. "Semih her zaman Efken ile iş yapmak isterdi ama Efken kabul etmezdi. Ve yine kimle iş yapmak istese, o insanlar hep Efken'i seçerdi. İnsanlar Efken'in kim olduğunu bilmiyorken bile, soyadı yokken bile ona güveniyor ve ondan korkuyor. Bu, ortamda bir numara olmak isteyen bir adam için ego zedeleyici olsa gerek. Düşünsene, soyadını çoğu kişinin bilmediği, çoğu kişinin yüz yüze denk gelmediği bir adam herkesin korkulu rüyası. Üstelik herkesin korkulu rüyası olmak isteyen senken..."

"Çoğu insan Efken'in soyadını bilmiyor mu?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak, sonra karanlık bir geçmiş yavaşça önüme uzandı ve bu sorunun pişmanlığı içime çöreklendi. Ceyhun buz gibi bir suratla yapay bir şekilde

gülümsedi ama sanki ağzından kaçırmaması gereken bir şeyi kaçırmış gibi gergin görünüyordu.

Efken ile Yaren'in ailelerinin kurban gittiği suikastın ayrıntıları henüz bilmesem de üzerime çökmüş gibi hissettim. Efken ise tepki vermedi, Selçuk'a bir işaret yaptı ve Selçuk onun önüne içinde iki adet buzun yüzdüğü bir kadeh viski bıraktı. Efken dövmeli parmaklarını kristal viski kadehine sararken ortama rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü.

İbrahim, "Bu arada neden öyle koşarak çıktın toprağım?" diye sordu bana doğru bakarak. "O turuncu takımlı adamın kafasını yarmaya gittiğini düşünüp heyecanlanmıştım."

Ceyhun, "Turuncu takımlı adam mı?" diye sordu. Efken gergin omuzlarla tam karşısındaki ışıklı rafları izleyerek viskisini yudumluyordu.

"Evet, sen boğazının derdine düşüp şefin yanına gitmeden önce kapıdan içeri giren komik takımlı, benim kadar olmasa da yakışıklı diyebileceğim tuhaf olan tipten bahsediyorum. Selçuk salaklık etmeseydi onu bir güzel yolar, kısa günün kârı olarak kasayı enayi parasıyla doldururduk," dedi İbrahim iç çekerek.

"Ha o garip giyimli herif," dedi Ceyhun. "Ne oldu ki? Bir andavallık mı yaptı?"

"Aslında yapmadı ama toprağımla konuşmaya çalışıp durdu, ben de ona geri basmazsa onu sünnet edeceğimi kibar bir dille belirttim. Korktu benden. Mükemmel bir erkek olmamla alakalı. Testosteronlarımla alakalı da olabilir, bilmiyorum. Korktu bayağı. Bilirsin ki hakikatli bir erkeğim ben. Benden herkes korkar. Çaktırmasa da Efken bile biraz korkar benden. Korkutucu biriyim, bu doğru."

"O herif kızla konuşmaya çalışırken siz ne yapıyordunuz?" diye sordu yeniden Efken. Ceyhun gergin gözlerle İbrahim'e ve bana baktıktan sonra, "Ben şefin yanına gitmiştim," diye açıkladı.

"Ben ne yaptığımı söyledim. Salak mısın, aptal mısın, beynin mi yok? Beni mi dinlemiyorsun?" diye atarlandı İbrahim komik bir yüz ifadesiyle, ardından bir an duraksayarak, "Öyle demek istemedim gözümün erkeği, biliyorsun ki sadece korkutucu biriydim ve içimdeki korkutuculuk birden dışarı fırladı, tutamadım..."

"Al şu dangalağı git Ceyhun, yoksa elimde kalacak," dedi Efken, parmağıyla Selçuk'a bir işaret yaptı. "Çubuk tarçın versene."

"Efken'im viskinin içine çubuk tarçın koymak yerine parmağını sok istersen, tarçın tadının alasını bırakmış olursun..." dedi İbrahim ama Efken o kadar dalgındı ki onu umursamadı.

Süren gerginlik, İbrahim ile Ceyhun gittikten sonra yerini iç çatlatacak bir sessizliğe terk etti.

Efken'in öfkeli suskunluğu, "Luxury hakkında ne yapacağını düşündün mü?" diye sormasıyla beraber yerini yüzünde alan sakin bir ifadeye bıraktı. Aklında bahsettiğim şeyin olduğunu biliyordum. Bu konuyla ilgili düşünüyordu. Bir düşman olduğunu iddia ediyordum ve o bunun gerçek olabileceğine neredeyse emindi, çünkü söylediğim çoğu şey zamanla onun da şahit olmasıyla gerçek olduğu açığa çıkan şeylerdi. İçine çubuk tarçın koyduğu viskisinden bir yudum alırken bana doğru dönmüş, dirseğini bar bankosunun ahşap yüzeyine yaslamıştı. Tabletin altındaki plana ve tablette oluşturduğum taslağa baktıktan sonra ona doğru döndüm.

"Çok büyük bir hacme sahipsin," dediğim anda dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı. Kaşlarım çatılırken karnıma sebebini bilmediğim bir ağrı saplandı ve "Yani mekâna," diye düzelttim ters bir sesle.

"Her alanda büyük bir hacme sahibimdir Medusa," dedi. "Sadece mekânımın değil, vücudumun her bir..."

"Susup dinlersen sevinirim," diye böldüm onu, şu an edepsiz şakalarının altından kalkacak türden bir ruhsal durumda değildim. Hem bedenim de istemediğim tepkiler vererek onun benimle daha çok eğlenmesi için ona çanak tutuyordu. "Dışarısı karlar altındayken mekânın içinde daha sıcak bir atmosfer olsa nasıl olurdu diye düşündüm. Bu mekân senin değil de bir başkasının olsaydı kabul edilebilir olurdu." İmalı gözlerimle onu deştiğimde yüzünde birkaç kasın seğirdiğini gördüm. "Seni düşündüm, burayı buzlarla kaplı bir mağaraya dönüştürmek istedim." Bir an için yüzündeki kasılmalar yerini durgunluğa bıraktı ve içinde açık mavi yarıklar olan gözlerini gözlerime sabitleyerek bana uzun uzun baktı.

Gözlerimi Luxury'nin eski planına indirerek bu bakışmaya son verdim çünkü o gözlerdeki buz sıcağı yarıklar bir hançer olup ruhuma saplanıyormuş gibi hissetmiştim.

"Eski bar bankosunun yerine U tipi bir bar bankosu düşündüm. Tamamen camdan olursa mekândaki ışığı iyi yansıtacaktır. Işık önemli. Işıklar duyguları harekete geçirir. Buraya bankonun mekân için ideal ölçülerini de not ettim."

"Demek ışıklar duyguları harekete geçirir?" dedi sorar gibi, o an, ona bakmasam da gözlerinin yarıklarının şimşek ışığı gibi parladığına emindim. Sorusuna cevap veremedim.

"Duvarlar için kar beyazı düşünüyorum ama renk kartelasına tekrar bakacağım," diye mırıldandım. Viskisinden bir yudum daha alırken başını salladığını yan gözle de olsa görebildim. "Masalar oval ve camdan olacak.

Masaların alt kısmına yerleştirilecek küçük mavi ledlerle aslında bardaklarını cam bir masaya değil de bir buzun üzerine koyuyorlarmış gibi hissedecekler."

Tepkilerini görmek istediğim için yüzüme düşen saçların arasından ona baktığımda beğeniyi gözlerinin haresine yerleştirdiğini fark ettim. Verdiğim küçük ayrıntılar bile kafasında net bir şekilde canlanmış ve canlandırdığı görüntüden epey hoşlanmış gibi bakıyordu. Efken Karaduman'ın gözlerinde beğeniyi görmek farklıydı. Sanki o bu dünyaya ait olan hiçbir şeyi yeterince beğenmezmiş gibi geliyordu.

"Bu dünyaya ait olmayan biri için bu dünyaya bu kadar hakim ama bir o kadar da farklı hayal gücünün olması hoş," dediği anda yutkundum.

O bu dünyaya ait olan hiçbir şeyi yeterince beğenmezdi.

Ve ben onun için bu dünyaya ait olmayan biriydim.

Sanki zihnime ait seslere cevap veriyormuş gibi dudaklarına akıttığı kelimeler kalp yakıyordu.

Sanki söylediğini duymamış gibi yaparak, "Mekânın dışındaki o pençe izini içeriye alacağız," dedim. "İlk gördüğümde ürkütücü olduğunu düşünmüştüm ama asıl içeride olursa ürkütücü hissettirir. Ve ürkütücü denince akla gelen ilk isim olduğun için bence bu senin imajına ait bir imza gibi olur." Bana alayla bakınca omuz silktim. "Sağ ve sol duvarda büyük bir pençe izi için birkaç top duvar kâğıdı işimizi görecektir." Tabletteki taslağı büyütüp, "Burada da üst kattaki locaların nasıl konumlandırılacağını gösterdim." Kalemle birkaç çizik darbesi atıp taslağımı belirginleştirdim. "Burası ay ışığı vuruyormuş gibi parlarken üst kat daha kör bir ışıkla aydınlatılacak. Daha sakin ve insanların kendi köşelerine çekilebileceği bir ortam yaratmak da gerekiyor."

"Rahatça sevişmeliler tabii."

Gözlerimi devirirken, "İnsanların yan yanayken sadece sevişebileceğini düşünmen garip değil. Senden de başka şeyler düşünmen beklenemezdi," diye homurdandım.

"Beni sevişirken görmüş gibi konuşuyorsun."

"Görmedim, görmeyi de tercih edeceğimi sanmam."

"Tüh," dedi ama ona bakmadım. Büyük parmağını bar bankosunu çizdiğim kısma yaklaştırıp bankoyu işaret ederek, "Bu bir yılan mı?" diye sordu, sesi boğuk geliyordu ve bana yaklaştığı için kokusu içime dolmuştu.

"Evet, bir yılan. Bar bankosu camdan bir kutu gibi ve içinde bir yılanın olması ilgi çekici gelebilir."

"Erotik ve ürkütücü bir görüntü olurdu ama bu tehlikeli olmaz mı?" diye sordu, nefesi saçlarımın arasından sızarak yanağıma aktı ve içimi yaktı.

"Kraliyet Pitonu besleyebiliriz. Her şey tamamlandığında onun yaşayabileceği rahat bir ortam hazırlayacağım ve rahat olup olmadığından emin olacağım. Onu istemeyeceği bir yere hapsetmek istemem. Hem bulunduğu ortama oranla büyüyor hem de haftada bir beslenmesi onun için yeterli oluyor. Her ne kadar yoğun bir mavi ışık kullanmayı düşünmesem de yılanın bulunacağı kısmın yüzeyini cam film ile kapatalım. Biz onu görebilsek bile o bizi tam görmemeli. Mavi ışık, daha doğrusu mavi renk onu rahatsız eder."

Efken nefesi tenime akarken, "Çünkü mavi onlara ateş gibi görünür," diye fısıldadı ve karanlık sesi tüm duyularımı harekete geçirdi. Gözlerim onun gözlerine tutunduğunda o gözlerin uçurumunun kenarında olduğumu hissettim. O gözler bir uçurumdu ve ben de kenarında duruyordum; uçurumun dibindense ateşler yükseliyordu.

"Evet," dedim yavaşça. "Mavi onlara ateş gibi görünür."

Tıpkı onun mavi gözlerinin bana ateşe bakıyormuşum hissini tattırdığı gibi...

Bana sataşıyor, bana Luxury hakkında sorular soruyor, aslında tüm bunları bana kızgın olmasına rağmen, ona düşman olduğunu düşündüğüm tuhaf şeyden bahsediyor olmama rağmen yapıyordu. Aptal değildim. Bana kızgınken bile kafamı dağıtmak için çabaladığını görebiliyordum. Kaba olduğu zamanlar böyle olduğu zamanlardan daha fazla olsa da bir iyilik yaparken bunu göstermeden, belli etmeden, hatta reddederek yapıyordu. Bu, onun üzerimdeki iyiliklerini daha da kutsallaştırıyordu.

Yüzüne dalıp gittiğimi fark ettiği an, "Beni izliyorsun," dedi, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Derin ve manalı bakıyorsun. Ama ağzından çıkan kelimelerle gözlerindeki bakışlar birbirine uymuyor. Beni yere yatırıp karnımı tekmelemek istiyor gibi konuşan güzel ağzının aksine, gözlerin beni çırılçıplak soyup koynuna çağırıyor." Altımdaki bar taburesinin ahşap bacağını tutarak beni kendine doğru çekti ve yerde çıkan sürtünme sesi birkaç kişinin dönüp bize doğru bakmasına neden oldu. Yüzlerimiz birbirinin eksenine girdiğinde, "Ve açıkçası," diye fısıldadı nefesini yüzüme bırakarak. "Bu durum hem kanımı kaynatıyor hem de canımı sıkıyor. Sanırım biraz da azdırıyor."

"Bana kızgınsın," dedim, bunu reddetmeden gözlerime bakmaya devam etti. "Ama kafamı dağıtmak için her şeyi yapıyorsun. Ağzını bir bıçak bile açmaz ama benim gözlerim o ağzı açabiliyor."

"Bunun farkındasın demek?" Gözlerinde hem öfke hem de tutku titriyordu.

"Sana ondan bahsetmediğim için üzgünüm," dedim içtenlikle, gözlerini kıstı, öfke gözlerinin içinde çığır açtı ama dudakları kırıcı kelimelerle

süslenmedi. Sadece susup bana bakmaya devam etti. "Nasıl bir çaresizliğin ortasındayım bilemezsin. Seni daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum."

"Daha fazla mı? Tehlike mi? Sen birinin bana zarar vereceğini düşünebilecek kadar aptal değilsin. Yoksa öyle misin?" Gözlerini gözlerimden çekmeden heceleyerek konuştu. "Ben tehlikeye girmem, ben tehlikeye sokarım."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Efken. Sadece... biliyorum, senden saklamam aptallıktı." *Ve ben hâlâ saklıyorum.*

"Çünkü aptalsın," diye fısıldadı zihnimin derinliklerinde yılandan saçlarını ören Medusa.

"Evet, en azından bunun aptallık olduğunu anlamışsın," dedi ama sesi o an olduğu kadar öfkeli değildi, artık kendini tutabiliyor gibiydi. Viskisinin içinde kalan son birkaç yudumu tek seferde kafaya diktikten sonra kadehi tezgâha sertçe bırakıp tekrar bana baktı. "Şu yedi ceddini siktiğimin konusunu açmasan olmaz mıydı? Kendime böyle bir şey olmamış gibi davranmayı öğretmeye çalışıyorken çıkıp yine o sikiğin varlığını hatırlattın bana."

Kendi kendine sövdüğünü bilse ne olurdu acaba? Tabletin ekranını kapatıp kalemi tabletin kenarına sabitledikten sonra, "Bu konuyu konuştukça sinirleneceksin," dedim. "En iyisi şimdi asıl konuya odaklanmak."

"Şu an konuyu değiştiriyorsun ama emin ol hiçbir şey o herifi bulup sikmeme engel olamayacak." Bana ters bir bakış atıp boynunu çıtlattıktan sonra, "Mustafa'ya gidiyoruz," dedi buz gibi bir sesle. İşte yine oradaydı, bir buz kütlesi olarak tam karşımda duruyordu.

Mustafa'nın Nigin ve benimle ilgili daha fazla şey bildiğinden emin olduğum için karşı çıkmadan oturduğum yerden kalktım. Göğsüme bir kitap gibi yasladığım tabletle bardan çıkarken ruh gibiydim. Ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum. Gözümün önüne vücudunda yarıkları olan o yaratığı, sırtında katlanmış vaziyette duran boynuzlu kanatları düşünüyordum. Bulanık bir zihinle cipin ön koltuğuna yerleşip tableti arka koltuğa bıraktım. Emniyet kemerimi bağlamam için uyarı veren ses bir an önce kesilsin diye emniyet kemerimi bağladım ve Efken arabayı o yalnızlığa mahkûm edilmiş sokaktan çıkarana kadar tek kelime etmedim.

Karların içinde siyah bir gölge gibi ilerleyen aracın içindeki sessizliği, sorduğu kısa, soğuk sorular kırıyordu. Bana o turuncu takım elbiseli adamla ilgili daha fazla ayrıntı soruyordu. Görüntüsüyle ilgili bilgiler veriyordum, kısıtlı sürede bana karşı olan davranışlarından bahsediyordum. Verdiğim her ayrıntıda sessizliği daha da artıyor, kafasında adama bir şekil kazandırmaya çalışıyordu. Bir ucunun karlar, bir ucununsa hiç kış görmemiş gibi

bahar altında olan ormanların arasındaki yolun sonu bizi Mustafa Baba'nın geniş arazideki kulübesine çıkardı.

"Mustafa Baba'ya şu garip heriften bahsetme," dedi, "sadece dövmeyi ve şu gelip giden silik anıları soracağız, tamam mı?"

"Neden?"

Bana ters ters baktı. "Çünkü gerçekten bir düşmanın olup olmadığından hâlâ emin değiliz. Bu sadece bir ihtimal. İhtimallerden değil, doğrudan yaşananlardan konuşmak daha mantıklı. Sen olayların sıralamasını yanlış yapıyorsun ve bu da kafanı daha fazla allak bullak ediyor. Sonunda aklını yitirmeni istemiyorum."

"Şu ana dek yitirmediysem, daha da yitirmem sanırım," diye mırıldanarak Mustafa Baba'nın evine doğru baktım. Evin hemen önünde bir kütük ikiye yarılmıştı, ortasında balta duruyordu, odunları yeni kesmiş olmalıydı çünkü kar ile karışık yağan yağmur biz yoldayken hafiflemiş, on on beş dakika öncesinde de tamamen kesilmişti, kütük ise oldukça kuru görünüyordu.

Yaşlı adam bizi hissetmiş gibi ahşap verandasına çıkınca nefesimi tutarak Efken'e doğru baktım. Efken bana değil, ön camdan dışarıya, Mustafa Baba'ya bakıyordu. Mustafa Baba'nın dövmeleri görünce vereceği tepkileri düşününce korkuyla atan kalbim tekledi. Bir yanım zaten Nigin olduğumuzdan haberdar olduğunu söylüyordu, yani şimdi Nigin olduğumuzu söylemezdi sanırım, söyleyecek olsaydı en başında Efken'e her şeyi anlatmaz mıydı? Öte yandan Mar konusu ile ilgili de çok fazla bilgi vereceğine dair inancım yoktu. Yine de sapaya dönmeden önceki son duraktan alabileceğim her şeyi almakta fayda vardı.

Efken araçtan benden önce indi. Karlara batıp çıkarak benden uzaklaştığı anı ön cama diktiğim gözlerimde salınan bir boşlukla izledim. O, içinde kaybolduğum sokaklara benziyordu. Öte yandan evimdeymişim gibi de hissettiriyordu. Bir süredir evimden öyle çok uzaktaydım ki, sokaklar ve evler aynı yerlermiş gibi geliyor, aralarındaki ayrım zihnimden silinerek kayboluyordu.

Efken verandanın önünde durduğunda Mustafa Baba başını omzuna yatırıp gülümseyerek bir şeyler söyledi. Sakalları daha uzun duruyor, uzun bedeni yaşına uymayacak şekilde atletik görünüyordu. Sonunda arabanın kapısını açıp kendimi karlı araziye bıraktım ve onlara doğru yürümeye başladım. İkisinin de gözlerinin bana çevrildiğini hissettiğim anda artık ben de onları tüm dikkatimle izliyordum.

Verandanın önünde, Efken'in hemen yanında durduğumda Mustafa Baba, "Hoş geldin Mahinev," dedi dostça bir gülümsemeyle. "Gözlerim yollardaydı, geleceğinizden emindim."

Bu cümle bende derin bir huzursuzluğa yol açtı, Efken ise benim aksime gerçekten ifadesiz görünüyordu. "Sana soracaklarım var," dedi ifadesizliğine bir de buz gibi sesini katıp ortamı kutuplara çevirerek.

"Biliyorum evlat." Mustafa Baba ellerini korkuluktan çekip parmaklarına bulaşan karları büyük avuç içlerini birbirine çarparak silkeledikten sonra başıyla evini işaret etti. "Ama önce içeri gelin de size sıcak şarap ikram edeyim. Virginia gül şarabı yapmış, bana da getirmişti. Virginia'yı hatırlıyorsun, değil mi Efken? Kambur, tıknaz bir kadın. Düş Çıkmazı Ormanı'nda yaşıyordu. Eşini kaybettikten sonra geçimini şarap yaparak sağlamaya başladı. Belki şarabın tadını seversin ve ondan biraz şarap satın alırsın. İnan maddi yönden çok büyük bir iyilik yapmış olursun ona evlat. Hadi içeri girin, sulusepken neredeyse başlayacak." Havaya doğru baktı. "Karla karışık yağmur mevsimi erken geldi."

Efken omzunun üzerinden bana baktı ve sonra çenesiyle geçmemi işaret ederek beni merdivenlere yönlendirdi. Hatıralarımda son derece canlı kalan kulübede bazı değişiklikler yapılmıştı. Şöminenin önündeki sallanan koltuk daha yeni duruyor, içerisi deterjan gibi kokuyordu, anladığım kadarıyla temizlenmişti. Tavandaki kalın kirişlerden birkaçına farklı renkteki tahtalarla yama yapılmıştı, bu yamalar sağlamlığı arttırmak için yapılmış olmalıydı. Mustafa Baba, boncuklu iplerin perde görevi gördüğü bir odaya doğru gitti ve yanan taze ateşin önünde durup onu beklemeye başladık. Ateşin içinde yanan odunların çığlığı anımsatan sesi ahşap duvarlara izler bırakıyordu. Boncuklar şangırdayınca Mustafa Baba'nın geldiğini anlayıp ona doğru döndüm. Efken ateşi izlemeye devam ediyordu.

Mustafa Baba elinde tuttuğu iki bakır bardakla bize doğru yaklaştı ve içi ağzına kadar gül şarabıyla dolu bardakları bize uzatırken, "Virginia bu işi cidden biliyor çocuklar," dedi.

Bakır bardağı iki avucumun içine aldım, bardak ılıktı, şaraptan bir yudum aldığımdaysa şarabın gerçekten sıcak olduğunu fark ettim. Mayhoş tadı dilimin ucunu uyuşturmuş da çok hoşuma gitmişti. Gözlerim yaşlı adamdan ayrılmadı, sağ gözünden sakallarına doğru inen üç pençe izini anımsatan belirgin ize uzun uzun baktım ve Efken'in konuşmasını bekledim. Eğer ben konuşmaya başlarsam yaşlı adam ile aramızda soğuk bir savaş çıkacaktı.

Efken bardaktaki şaraptan bir yudum alıp, "Söylememe gerek bile yok, o uyanık yaşlı gözlerin çoktan dövmeleri görüp inceledi bile," dedi. "Bir fikrin var mı ihtiyar?"

Mustafa Baba sinir bozucu ama şefkatli bir gülümsemeyle, "Benim gözlerimden bile keskin gözlerin olduğunu unutmuşum," dedi. "Her hareketimi

zihnine mıhlıyorsun, değil mi? Rahatla, ben senin düşmanın değilim, asla da olmam. Herkesi incelediğin gibi beni de incelemene gerek yok."

"Ama sen beni inceleyebilirsin, öyle mi? Gerçi haklısın. Sen benim düşmanım olmayabilirsin ama ben herkesi düşmanı olarak görebilecek biriyim." Efken'in boş bakışları yaşlı adamın yüzünde bir süre bekledi, dudakları tekrar şarap bardağıyla buluştu ve adamdan gelecek cevabı pek de umursamıyor gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bu saldırgan tavırların bir an olsun kaybolmayacak, öyle değil mi?" Adam başını iki yana sallayarak gülüp bana doğru döndü. "Görüyorsun işte, o hep böyledir. Buna rağmen onunla yakınlaştın, öyle mi?"

Efken, "Ne saçmalıyorsun?" diye hırladı. "Düzgün konuş onunla."

"Dur bakalım delikanlı," dedi yaşlı adam bir elini hafifçe havaya kaldırarak. "Suçlayıcı bir cümle kurmadım. Dövmelerinizin nedenini açıklamak için başlattığım konuşmanın ilk cümlesiydi bu." Kalbim tekledi. Söyleyecekti. Onunla Nigin olduğumuzu söyleyecek, Efken sözünü tutmak pahasına canını önüme serecekti. Korku yüzüme öyle hızlı bir şekilde yayıldı ki Efken'in bile bunu görebildiğini hissettim ama muhtemelen o, bu korkuyu farklı şekilde yorumlayacaktı.

"Açıkla o zaman," dedi Efken sertçe.

"Karşında senden yaşça büyük bir adam var, insanlığının düğmesine basarak konuş ve hayvanı kapının dışında bıraktığına emin ol," diyerek ona doğru bir rüzgâr gibi eserek döndüm. "Açıklayacak işte. Neden herkese karşı böyle asıp kesme içgüdüsüyle dolusun? Salak mısın?"

"Salak mısın mı?" Efken hırıltılı bir nefes alarak bana baktı. "Anlamadım?"

"Salak mısın?" diye tekrarladım daha sert bir sesle. "Ona işi düşüp kapısına gelen sensin. İnsanlarla konuşurken böyle sinir bozucu bir üslup takınmaktan vazgeç. Çok itici ya."

"Benimle düzgün konuşsan iyi edersin," derken üzerime doğru bir adım atmıştı.

Mustafa Baba bir anda, "Efken," dedi boğuk gelen öfkeli bir sesle. "O adımın ikincisini atarsan, üçüncüyü atabileceğin bir bacağın olmaz evlat."

"Hadi ya? Ne zamandan beri onu koruyorsun?" Efken'in bakışları bu defa Mustafa Baba'daydı. "Birbirinizi savunmanız göz yaşartıcı. Şu durumu açıklığa kavuşturacak mısın? Açıklamak yerine direteceksen söyle de boşuna vakit harcamayayım."

Vakit intikam vaktiydi, tıpkı bir zamanlar bana yaptığı gibi ona, "Alık mısın?" diye sordum boş bir sesle. "Açıklayacağını söyledi işte."

"Bir kez daha bana hakaret edecek olursan, sana dünya kaç bucakmış göstermekten büyük bir zevk duyacağım," dedi Efken ölüm sakinliğiyle. "Sana karşı bu kadar anlayışlıysam sebebi biraz da kolay şeyler yaşamadığından. Emin ol. Ama benim sabrımı sınayıp durma Medusa." Gözleri sert bir manevrayla Mustafa Baba'ya saplandı. "Şimdi bana tüm olup biteni açıkla yoksa bir daha asla buraya gelmem."

Mustafa Baba derin bir nefes alıp arkamızda gelen yeni çakılmış döşeği işaret etti. "Geçip oturun, şaraplarınızı soğutmadan için ve beni dinleyin."

Divanın bir ucuna ben, bir ucuna o oturdu ve aramızda soğuk bir rüzgâr eserken korkuyla irileşmiş gözlerimi yaşlı adama çevirdim. Korkumu hissetmiş gibi bıyık altından gülümsedikten sonra, "Asreman zamanı aranızda tensel bir yakınlaşma mı oldu?" diye sordu. "Olmuş olmalı."

Yanaklarımın içini ısırdım. Utançtan karnıma kramplar saplanıyor, korkudan gözlerim dolacak gibi hissediyordum. Efken sonunda, "İleri seviye hiçbir şey yaşanmadı," dedi net bir sesle. "Yaşansa da ikimizin arasında ve kimseyi ilgilendirmez." Beni rahatlatmak ister gibi kurduğu cümlelerin beni daha da utandırması yüzünden şarap bardağını yere bırakıp ellerimi karnıma bastırdım ve gözlerimi ateşe diktim. Şu an ölsem daha iyiydi. Yaşlı adama bir şeyleri açıklamaya çalıştıkça utancım daha da artıyordu. "Yani onu sadece öptüm."

"Asreman büyük bir doğa olayıydı. Eşine en son onlarca yüzyıl önce rastlanılmıştır. Bu büyük olayın etkisi olduğuna eminim. Asreman zamanlarında etkileşime giren her canlıda izler kaldığı, bir şeyler olduğu gözlemlenirmiş." Bir an afallayarak Mustafa Baba'ya baktım. Gerçekten bununla ilgili olabilir miydi? İbrahim ve Crystal'in söylediklerini bir kenara iterek düşünmeye çalıştığım sırada bir an için bu çok mantıklı geldi ve bunun böyle olması için içten içe dua etmeye başladım. Ama bir yanım gerçeği en saf hâliyle biliyordu. Ve yine bir yanım, bu gerçeği Mustafa Baba'nın da bildiğine emindi.

"Yani bu dövme tamamen doğa olayıyla ilgiliydi diyorsun, öyle mi?" Efken tek kaşını kaldırdı. "Yani o an orada olduğumuz için, o an onu orada öpt-"

"Lütfen şunu söyleyip durma," diye inledim.

"Evet evet," dedi Mustafa Baba elini kaldırıp gülerek. "Ayrıntı vermeye gerek yok Karaduman. Gerçekten..."

"Yani başka bir anlamı yok," dedi Efken sakince. "Sadece doğa olayıyla ilgili bir şey. Öylesine bir şey."

"Büyük ihtimalle. Çünkü zamanında bu tarz vakalar kayıtlara geçmiş." Mustafa Baba bana baktı, bakışları kısa süreliğine de olsa içimde bir yere dokundu.

Efken sanki bu cevaptan hiç hoşlanmamış gibi konuyu değiştirme ihtiyacıyla, "Marlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sıradaki sorunun bu olacağını biliyordum." Yaşlı adam yanan ateşe doğru dönüp bizi sırtıyla baş başa bıraktı. Büyük ellerini arkaya atıp birleştirdi ve düşünceli bir şekilde ateşin önüne yöneldi. "Esasen, kızı ilk gördüğüm anda onun bir soylu olduğuna emindim. Kimse, hiç kimse ait olmadığı bir yere ortada hiçbir sebep yokken gelmez."

"Bana neden söylemedin?" Efken bu kez yargılayıcı konuşmuyordu, soruları bile daha çok içine girdiği çıkmazdan çıkmak istediğini gösterir cinstendi.

"Çünkü evlat, sen bu dünyadaki gerçeklerle o kadar meşguldün ki gerçek olamayacağına ihtimal verdiğin her şeye kapıların kapalıydı. Ve bu kız, senin dünyan için gerçek olamayacak bir hadiseydi." Yaşlı adam, ateşin içinde her ne görüyorsa derin bir nefes aldı. "Şimdi gerçek olamayacağını sandığın her şeyin nasıl birer birer gerçeğe dönüşebileceğini anlıyor musun?"

Bir an için sessizliğin koynuna yayılan mavi gözlerinin yerdeki bir boşluğa takılıp kalışına şahitlik ettim. Bir an sonra ise, "Bildiklerini anlatacak mısın?" diye sordu, sesindeki katil surların arkasında gizleniyordu, meraklı çocuk ise duvarları aşıp ortaya çıkmıştı.

"Sana tüm bunları anlattığımda inanacak mısın?" Mustafa Baba'nın bu sorusu, Efken'in uçurum mavisi gözlerini kaldırıp onun sırtına bakmasına neden oldu.

"İnan bana babalık," derken sesi durgundu, "masalların bile boyunu aşacak türden şeyler gördükten sonra, diğer tüm ihtimallere inanmak ile aramda sadece bir adım kaldı."

"Sizle paylaşamadığım için her geçen gün bir önceki günden daha yaşlı atmasına izin verdiğim kalbimi ağrıtan gerçekler var," dedi Mustafa Baba ateşin içinde yanıp küle dönen, sonrasındaysa usulca kaybolan anılarını izliyormuş gibi iç çekerek. "Ama Kan Yemini beni durduruyor çocuklarım."

Kalbimin atışları göğsümün altında bir deprem yaratmaya başladı.

Kan Yemini'ni biliyordu. Kim olduğumu, kim olduğumuzu, Efken ile geçmişe dayanan hikâyemizi biliyordu.

Efken, bu iki kelime ona çok büyük bir şeyi çağrıştırıyormuş gibi, "Kan Yemini?" dedi. Sesinin tınısında meraktan fazlası vardı. Sesinin tınısında kurcalanan bir hafıza vardı ve o hafızanın duvarlarından anılar kavlayarak dökülüyordu.

"Asreman bu ize neden oldu," dedi Mustafa Baba konuyu burada kapatmak istiyor gibi. "Olup bitenlere anlamı da Kan Yemini bozulduğunda vereceksiniz. Şimdi her şey yaşanması gerektiği gibi yaşanıyor. İlerlemesi

gerektiği şekilde ilerleyen döngüyü bozmak benim ya da bir başkasının elinde değil." Sır gibi konuştuğu için Efken'in boynunun öfkeyle kabardığını görebiliyordum. "Efken, kabul ettin mi etmedin mi bilmiyorum ama anladığını görüyorum. Bir şeyler her zamanki gibi değil. Belki de hiçbir zaman öyle değildi. İçinde olduğumuz dünyada hiçbir şey düşündüğünüz gibi ilerlemiyor. Evrenin çok karanlık ve bilinmeyen sırları tarafından kuşatıldık ve her gün bir yenisini öğreneceğiz. Ben bile hâlâ öğrenmeye devam ediyorum."

"Biliyorsun ama söylemiyorsun," dedi Efken, sesinde etrafı çatlaklarından kan sızan bir öfke vardı. "Bana Kan Yemini'nin ne olduğunu açıkla."

"Zihnine sızan hatıralardan haberim var," dedi Mustafa Baba net bir sesle. "O vizyonları boşa görmüyorsun. Sana cevabı verecek olan sensin. Ben bu yemini bozan kişi olursam, hepinizin hafızasının yıkımına neden olan kişi de olmak zorunda kalırım. Hafızalarınız sizin korunması gereken kaleleriniz. Üzgünüm evlat, bilmeceyi siz çözmelisiniz."

"Hafızanın parçalanması ne demek?" diye kükredi Efken oturduğu yerden hışımla kalkarak. "Bir şeyi söyleyip açıklama yapmadan konuyu havada bırakarak sadece kafa sikiyorsun şu an. Bana hiçbir şey anlatamıyorsan bile Kan Yemini zırvalamasını açıklamak zorundasın!" Öfkeden gözü dönmüş gibiydi, elindeki şarapla dolu bardağı yere fırlatınca gül rengi şarap ahşap zemine rengi suyla açılmış kan gibi yayıldı. Mustafa Baba, gördüğü öfke patlamasına rağmen sakin gözlerle Efken'i izliyor, tepki dahi vermiyordu. "Bana bir cevap ver. Peşimde bir sürü sikik herif var, Semih denen yavşak mekânımı kundakladı, bir sonraki adımımda kanla yıkanmış bir arazide cesetlerin üzerine basarak yürümeme çok az kaldı ve bir de şimdi bunlar..." Sustu, burun delikleri genişledi. "Bana Kan Yemini'nin ne olduğunu söyle."

Mustafa Baba derin bir iç çekip boncuktan perdelerin arasından geçerek gözden kayboldu. Efken başını iki yana sallayıp öfke dolu gözlerle omzunun üzerinden yanan ateşe bakarken burun delikleri aldığı nefeslerle genişlemeye devam ediyordu. Mustafa Baba yeniden boncukların arasından çıktığında elinde bir şarap testisi tutuyordu, yerdeki bardağı işaret ederek, "Evlat," dedi, "onu yerden al ve oturup sakinleş. Kan Yemini'nin ne olduğunu açıklayacağım."

Efken bunu reddeder gibi baksa da "Efken hadi," diye direttiğimde gerilen vücudunu bana doğru çevirdi, daha sonra bir şey demeden yerdeki bardağı alarak tekrar divanın diğer ucuna oturdu. Mustafa Baba, testideki şarabı Efken'in elindeki bardağa doldururken Efken'e bakıyordu. "Yeterli," dedi Efken sertçe.

Mustafa Baba cevap vermeden geri çekilip testiyi ateşin önüne bıraktı, ardından sallanan sandalyesinin yönünü bize doğru çevirip sandalyesine

oturdu ve uzun bedeni sandalyenin üzerinde öne arkaya sallanırken, "Kan Yemini bir soy mühürleme yeminidir," dedi. "Bu yemini eden soy, birbirine sadık kalmak için bağlanıyor. Genelde büyük savaşların sonunda yeniden doğuma inanılır, savaşçılar öldüklerinde yeniden gelirler bu dünyaya ve Kan Yemini edilmişse, birbirlerine bağlı olurlar, birbirlerini yeniden bulurlar. Kan Yemini, savaşçılar arasındaki sadakat geliştikçe, taraflar birbirini sevip inandıkça anıları dışarı sızdırır. Sonunda eğer gerçek bir savaşçıysan ve sadıksan, Kan Yemini devre dışı kalır, anılar yerli yerine koyulur, ister yeniden savaşı başlatırsın istersen başlatmazsın ama artık kim olduğunu bilerek yaşarsın." Burnundan içeri çektiği sesli nefesi uzun süre geri bırakmadan bekledi. "Ve anılar açığa çıkana kadar, kendi hatırladıklarını hatıralarında seninle olan insana sen söyleyecek olursan, onun zihnini parçalamış olursun. Hafıza bir duvar gibi dökülür, sonunda zihin o hafızadan düşen büyük parçaların altında kalır ve geçmiş o insan için kaybolur."

"Soy?" dedi Efken sorar gibi ama yaşlı adamın anlattıkları kafasında oturmayan taşları yerine vura vura, zorla oturtuyor gibiydi. Dışarıda aniden bastırarak yağmaya başlayan yağmurun, rüzgâra tutunarak savrulduğunu duydum ve ahşap duvarların oyuğunu örten pencereleri kırmak istiyor gibi camlara çarptığını gördüm. Efken'in sorusu bir süre havada asılı kaldı. Yaşlı adam bize olup bitenleri anlatırken bile umutsuzluk göğsümün kalbimi taşıması gereken kemiğinin içine yerleşiyor ve kalbim yerine içimde atmaya başlıyordu.

"Bu da Kan Yemini'nin kurallarını çiğnemek. Sana bunları ben anlatırsam doğacak kötü sonuçları tahmin bile edemezsin. Yarattığın enkazın içinde yaşamaya alışmış olabilirsin Efken ama henüz bir başkasının yarattığı enkazın tadı nasıl bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum?" Efken yamuk bir gülümsemeyle yaşlı adama baktı. "Bir yatağın altındaydım. Babamın bedeni yere devrildiğinde ve açık gözleri yatağın altındaki bana dikildiğinde. Bilmiyorum öyle mi? Ben bir başkasının yarattığı enkazın içinden kendi enkazlarımı var etmeyi öğrenerek çıktım."

Birden hızla düşmüşüm, düştüğüm yerdeki karanlığa alışamadan duvarları bulmak ister gibi karanlığın içinde bir yerlerimi kırarak ilerlemeye başlamışım gibi hissettim. Parmaklarıma duvarların nemi bulaştığında artık karanlıktaydım ama duvarı bulduğum için güvende hissediyordum. Oysa ışık yokken bazı nemleri gözyaşı sanabilirdik ama gözümüz karanlığa alıştığında onun gözyaşı değil, kan olduğunu bilirdik. Gözüm birdenbire karanlığa alıştı. Efken'e çevrilen eksikliğin ninnisiyle uğuldayan bakışlarım Efken tarafından reddedildi, görmezden gelindi.

"Söylemek istediğim bu değildi." Yaşlı adam duydukları tarafından derin bir yara almış gibi başını önüne eğdi. "Söylemeye çalıştığımın bu olmadığını biliyorsun."

"Kan Yemini," dedi Efken konuyu değiştirmeyi seçerek. "Parçalanan hafızalar. Yani ben de bu kaosun bir parçasıyım, öyle mi?"

"Sen her zaman kaosun yaratıcısıydın, bunu çok da yadırgayacağını düşünmüyordum."

"Yanlış. Ben yıkımın yaratıcısıyım. Ben kaos çıkarmam, yıkıp geçerim."

"Yıkıp geçmen değil, sadece durup kabullenmen gerekir bazen." Bu kelimeler dudaklarımdan öylece döküldüğünde, yaşlı adamın ve Efken'in gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim. Çaresizlik, paslı bir makas gibi göbek bağımı hayattan keserek beni ya kaybolacağım ya da sahibi olacağım karanlığa doğru savrulmaya terk etmişti. Omzumun üzerinden mavi gözlerin sahibine baktığımda yağmur hızlandı. "Efken, bir kez olsun durup kabul et ve gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalış. Kan Yemini söylendiği gibi bir şeyse, belki de durup beklememiz gerek."

Efken bir süre sustuktan sonra birden, "Kızın Mar olduğunu biliyordun, değil mi?" diye sordu yaşlı adama, yaşlı adamın yüzüne hızla yayılan beyazlığın nedeni bu soruydu, biliyordum. Nefesimi tutarak ona baktım. Bildiğine emindim, ben bilmiyorken bile biliyordu, beni ilk gördüğünde de biliyordu. Sanki beni tanıyor, hiç görmemiş olsa bile geleceğimi biliyordu.

"Evet. Ama bunu sana söylesem bile bana inanmazdın. Çok realist birisin Efken, elinde tarot kartları varken ve onları kararken bile realistsin, kartlar sana bilmemen gerektiğinden fazlasını söylediğinde bile realistsin. Gözünle gördüğüne bile inanmıyorken, birden karşında belirmiş bir kızın melez olduğuna nasıl inanırdın? Dayatılmış gerçeklere bağlı yaşıyorsun. Peki ya hiç söylenmemiş gerçekler? Onları daha ne kadar görmezden geleceksin Efken Karaduman?"

"Sana inanmayıp deli olduğunu söylesem bile en azından bana doğruyu söylemiş olurdun."

"Bak, işte sen hep böylesin. İnanmadığın zamanlarda bile gerçekleri istiyorsun. Sen inanmadığın zaman o gerçeğin ne önemi kalacak? Bencilsin çocuğum." Mustafa Baba derin bir nefes aldı. "Oldukça uyanık bir adam olmana rağmen neden sence bazı şeyleri hâlâ idrak edemiyorsun, hiç düşündün mü?"

"Lafı dolandırarak soru soracağına keşke doğrudan sorsan baba," dedi Efken her bir kelimenin, özellikle de baba kelimesinin üzerine bastırarak.

"Her şey parça parça gelecek. Sen bütünü yakalayana kadar. Zekisin ama anlayamayacaksın. En karanlıkta olan parçayı bile ışık olmadan gö-

rürsün ama bunu göremeyeceksin. Çünkü Kan Yemini sizin zihninizde bir elek olarak duruyor. Alması gerekeni içeri alıyor, alamayacağı şeyleri dışarı bırakıyor. Sana verdiğim, senin gördüğün birçok ayrıntı gerçeği keşfetmeni yarayacak şeyler ama elek öyle güzel süzüyor ki, senin gibi zeki bir adam bile sonuca gidemeden tıkanıyor." Efken sanki başı zonkluyormuş gibi parmaklarını şakağına götürünce yaşlı adam genişçe gülümsedi. "Demiştim." Ama bende hiçbir değişiklik yoktu. Olmayacak mıydı? Bana bakmadı, sadece gülümseyerek Efken'e bakıyor, gülümsemesi Efken'eymiş gibi görünse de sanki beni cevaplandırıyordu.

"Bu siktiğimin şeyi ne zaman geçecek?" Efken parmakları şakağındayken konuştu. "Melez ne demek? Benimle ne ilgisi var?" Derin nefesler alarak yaşlı adama baktı. "Zihnimdeki elek mi süzgeç mi her ne boksa, o şeyi parçalayarak sökmemi istemiyorsa, umarım zihnimi rahat bırakır."

Melez... Ben bir melezdim. İnsanı var eden toprak aynı zamanda yılanı doyuran topraktı. Ben kendi kuyruğunu yiyen bir Ouroboros gibiydim.

Kalp atışlarım hızlandı, nefesim körük gibi içimi yakarak harlarken sakinliğimi korumaya çalıştım ama parmak uçlarım sırılsıklam olmuştu.

Efken, "Hiçbir cevap alamadan dönüyoruz," dedi imalı ve sert bir sesle.

"Aslında birçok şey öğrendin."

"Bu konuyu şimdilik uzatmayacağım babalık."

"Uzatmamak senin lehine olur. Parçalanmış anılar hiçbir işine yaramaz Efken."

Efken'in bu konuyu ciddiye almasını beklemiyordum ama aldı. Sanki sahip çıkmak istediği bir geçmişi, hatta sahip çıkmak istediği birisi vardı ve bunu korumak irdelememekten geçiyorsa, Efken bu konuyu irdelemeyecekti. Bakışları çok kısa bir anlığına yüzüme dokundu, gözleri gözlerimde gördüğü ifadelerden birine takılıp kalmış gibiydi. Yüzümde her ne gördüyse bakışları o gördüğü şeyin içine mıhlandı ama çok uzun sürmedi. Hisleri oraya bıraktı ve gitti.

"Mar konusunda araştırmalar yaptım ama hep aynı verilere ulaştım," dedi gözlerini benden ustura gibi sıyırıp Mustafa Baba'ya çevirerek. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Nigin Bağı ile ilgili hiçbir şey sormadın," dedi yaşlı adam, gözlerinin kenarlarını kırıştıran gülümsemesi yeniden dudaklarındaydı. Efken'in bakışlarına salınan karanlığın büyük bir hızla tüm duyguları tuzla buz edişini izledim. Gitgide bana daha da çok yaklaşan karanlığın ruhumu titrettiğini hissediyordum.

"Çünkü o gün o bağdan bahsettin ve bitti, başka soracak bir şeyim kalmadı," dedi Efken dişlerinin arasından. "Senin de irdelemen gereken bir şey kalmadı."

"Öfkelisin."

"Sadece gidiyorum, tamam mı?" Efken pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp kulübeden çıktı ve camın önünden geçip gidişini izledim. Bir diğer camdan da verandanın korkuluklarının önünde durduğu görünüyordu. Bir elini verandanın korkuluğuna yaslamış, diğer elinde telefonu tutuyor, birinin telefonu açmasını bekliyor gibi görünüyordu. Gergin sırtını izlediğim sırada beni izleyen bir başkasına ait gözlerin de farkındaydım ama bakışlarına karşılık veremedim.

"Sen daha hızlı hatırlıyorsun ve elek senin fark etmeni engellemekte zorlanıyor," dedi Mustafa Baba, sesi düşünceler deryasında kaybolmuş gibiydi. Anlamlar bana daha da yaklaşıyor gibi hissediyordum. Bir elek vardı ve hatırlamadan kavramamızı engelliyordu, ben hızla hatırlıyordum ve hatırlamadan da bazen sonuçlara gidebiliyordum. Mustafa Baba sallanan sandalyesini durdurup üzerinden kalktı ve "Ona Nigin olduğunuzu söylememişsin," dedi, kalbimin atışları göğsümün içini yırtmak isteyen bir kaplana ait pençeler gibi keskinleştiğinde yaşlı adamın gözlerinin içine bakakaldım. Gülümsemesi derinleşti. "Hisleri çok kuvvetli bir kızsın ve doğru kararlar veriyorsun. Seni ilk gördüğümde aklının bir karış havada olma ihtimalinden korkmuştum açıkçası. Ama sen gerçekten his ve akıl sahibi bir kızsın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Doğru yaptığımı mı ima ediyorsun?"

"Doğru yaptığını düşünmesem dövmelerinizin var oluş nedenini ona doğrudan söylerdim."

Bakışlarımı yaşlı adamdan çekmeden, "Neden?" diye sordum. "Eğer ona söylersem ne olur?"

"Her sözü bir yemindir." Bu cümle onu altına alan ağır bir cümleydi. "Belki anlık olarak tutku sarhoşu olur ve kendini düşünür, bilirsin, o bencil biri. Ama sandığın kadar bencil değil. Sarhoşluğu dindiğinde senin için kendini ortaya koyup infaz edecek, ettirebilecek türden bir adam o. Verdiği bir sözü tutamamaktansa bileklerini birbirine yaslar ve ecelin ona vuracağı kelepçenin demirindeki soğukluğu hissetmeyi bekler."

"Ölümün soğukluğunu hissetmeyi bekler," diye düzeltti yılandan saçların sahibi tırnaklarını zihnimin duvarlarına geçirmekten vazgeçerek.

"Çözmemiz gereken bir geçmiş varken kendine zarar vermez," dedim korkuyla, aslında bir şekilde kendimi kandırmak istiyordum, onun bu yemini yerine getirebilmesi için kendini ortaya koymayacağından emin olmak

istiyordum. Mustafa Baba dışarıdaki rüzgâr kulübenin içini dolduruyormuş gibi hissettiren uğultulu bir sessizliğin akabinde başını iki yana salladı.

"Çözüldüğünde ne olacak peki?" diye sordu. "Kim olduğunuzu fark ettiğinizde, savaşçı olup olmama seçiminin hemen ardından ne olacak? Seni öylece bir savaşın ortasına bırakır mıydı?"

"Savaş?"

"Senin zarar görmenden korkuyor, kör değilsen bunun farkındasındır zaten." Bakışları omzumun üzerinden cama doğru aktı ve Efken'i izledi. "Şu an bile senin güvenliğini arttırmak için telefon görüşmesi yapıyor. Bir savaşçı olmayı kabul edersen, o savaşı kabul edersen, o büyük savaştan önceki savaşlara da meydan okumak zorunda kalacaksın. Sence buna göz yumar mı? Yoksa seni kurtarmak için doğrudan gidiş biletini kesmeyi mi seçer?"

Korku, camın açılmasıyla beraber bir odayı hızla kaplayan soğuk gibi içimi kapladı. Sanki sorduğu soruyla elini göğsümün camının koluna uzatmış, kolu indirmiş ve içeriyi buza çevirecek olan pencereyi açmıştı. Gözlerim yara izine dikilmiş bir hâlde donakaldım ve hislerin beni terk edeceği ânı bekledim. Babamın gülümseyişini düşündüm, annemin saçlarını omzunun üzerine atarken tek kaşını kaldırarak babama bakışını, ikizlerin birbirlerine omuz atışını, Mahzar'ın beni takip eden kızıl-kahve gözlerini. Onlara gidişim ona gelişimi yakmaktan mı geçiyordu?

"Yaren için yaşar."

"Yaren için yaşadı, bu doğru ama Efken'in seçimi hiçbir zaman yaşamak olmamıştı." Bu cümle kalbime bir yumruk yememe neden oldu ama yüzüm çektiğim acıyı buzdan bir ifadenin arkasındaki derinliklere gömdü. "Yaren için müthiş bir gelecek inşa etti. Her kıtada adına açılmış onlarca banka hesabı var, hepsi ağzına kadar parayla dolu, her kıtada onun için mülk edindi, iş imkânları sağladı. Ne kadar aksi gibi görünse de İbrahim'in de onun için hep olacağını biliyor. Yaren için uzun zamandır planladığı her projeyi hayata geçirdi. Hepsini. Sanki intiharının altına atılmış bir imza gibi, değil mi? Kendi intiharının. Efken yaşamın içinden geçerken ölümü koynunda taşıdı. Hep öyleydi. Şimdi koruyacak yeni bir mücevheri var. Yaren için gelecek hazırlayan adam, seni kurtarmak için kendinden geçmez mi sanıyorsun?"

"Geçmez," dedim başımı iki yana sallayarak. "Anlamıyorsun. Geçmemeli."

"Nigin olduğunuzu ona söyleyen sen olma," dedi. "Bu onun intiharının altına senin de imza atman demek olacak."

"Ona yalan söylüyor gibi hissediyorum."

"Sadece gerçeği söylemiyorsun. Her şeyi tamamen hatırladığında zaten Nigin olduğunuzu bilmeyecek mi sanıyorsun? Belki her şeyi öğrendi-

ğinde sen çoktan bir savaşçıya dönüşmüş olursun Mahinev. Ona bu hayatı bağışla."

Ona bu hayatı bağışla...

O an, belki yaşlı adam için hiçbir şey ifade etmeyen bir damla gözyaşı yavaşça göz çukurumdan düşüp yanağıma kaydığında, bu cümlenin hayatımı derinden etkileyip sarsarak köklerimin bambaşka noktalara uzanmaya başlamasına neden olacağını bilmiyordum.

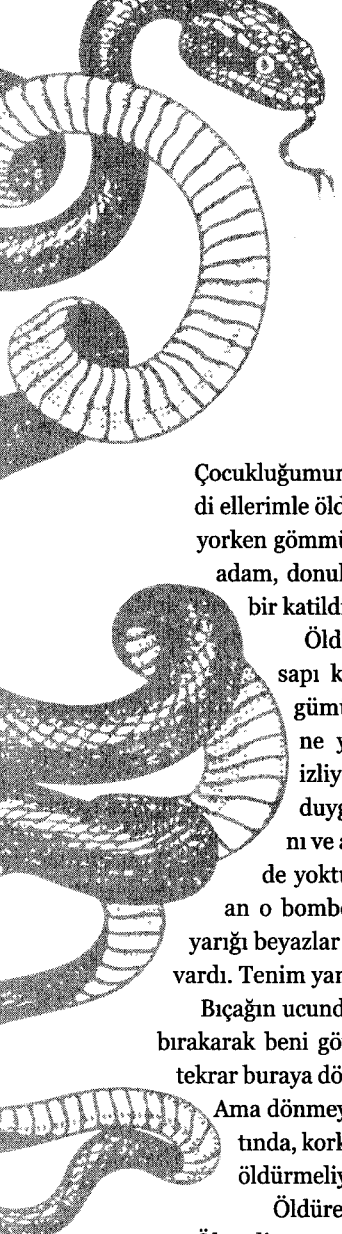
Anılar birden değil, yavaşça geldi ama tüm kapıları çarptıklarını hissettim. Misafir gibi girdikleri o evin içinde savaş çıkaran düşmanlara dönüştüler. Ellerinde ne varsa duvarlara fırlattılar, zihnimi yağmaladılar ve en büyük hasarları gerilerinde bırakarak sonunda durulduular.

Gözümden akan yaş tam çenemde durduğunda, çenesinin altına kadar uzanan siyah saçlarını hatırladım.

Yağmurun ıslattığı saçları bir kamçı gibi savrularak suyun içinden geçip yağmurun gözyaşlarını ikiye böldü ve mavi gözleri bana çevrildi. Elinde tuttuğu kurşunla kaplı gümüş kılıcı kaldırdı, kılıcı tutan kolunu geriye atıp dirseğini arkaya doğru çıkardı ve çenesinden birkaç yağmur damlası gözlerinden de aktığına emin olduğum gözyaşlarına karışarak yere damladı. Siyah zırhının içindeydi. Bana bakıyordu. Kılıcın ucunu bana doğrultmuştu ama ağlıyordu.

O kişi Efken Karaduman'dı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım gözlerim tek bir noktada yaşlar içinde donup kalmışken. "Düşmanıma nasıl âşık olduğumu hatırlıyorum."

BON IVER, HOLOCENE

EFKEN KARADUMAN

Çocukluğumun dibine bana ait olan o kadar çok parçayı kendi ellerimle öldürüp, parmaklarımda hâlâ sıcak kanı dolanıyorken gömmüştüm ki, artık aynaya baktığımda gördüğüm adam, donuk yüz hatlarına sahip olan, göğsünün içi boş bir katildi.

Öldürdüğüm ilk insanı hatırlıyorum. Elimde sapı kandan yapış yapış olmuş bir bıçakla, ayın gümüş benizli ışığı altında öylece durmuş zemine yayılarak ayaklarımın altını kaplayan kanı izliyordum. O an çaresizlik yoktu, içi pas tutmuş duygular yoktu, o an göğsümün altında sıcaklığını ve atışlarını hissediyor olmama rağmen bir kalp de yoktu. O an bomboş bakan mavi gözler vardı. O an o bomboş bakan mavi gözlerin derinliklerinde buz yarığı beyazlar vardı. O an o gözlerde sadece soğuk ve ölüm vardı. Tenim yanıyordu ama içim buz gibi olmuştu.

Bıçağın ucundan damlayarak yere akan kan arkamda bir iz bırakarak beni götüreceği geçmişten bir gün çıkacak olursam tekrar buraya dönmemi istiyormuş gibi bana bir yol çiziyordu. Ama dönmeyecektim. O çocuğu o gün orada, o yatağın altında, korkmuş gözlerinde hâlâ insanlık duygusu varken öldürmeliydiler.

Öldüremediler.

Ölmedim.

Öldürebilmek için.

Babamın yere düştüğü anda beni kavrayan buz gibi bakan mavi gözlerini hatırlıyorum. O gözlerde ölümün soğukluğu, ecelin lekesi, kaybettiğim ilk savaşın üzerine saplanmış bir düşman bayrağının dalgalanan kumaşı vardı.

O günden sonra, onu yok eden kişiyi çok aradım. Benim hâlâ var olduğumu düşünmemesi için bir ölü gibi davranarak aradım. Her taşın altına girdim, her mekânda oldum, her karanlıkta ben vardım. Onun adını öğrendim, yerini hiç bulamadım, o beni ölü sanıyorken, ben her gün onu öldüreceğim günün gelmesini bekledim.

Karanlık tenime ait bir imzaya dönüştüğünde artık hazırdım. Arkada kalan tek Karaduman'ın da hayatını garantiye almıştım. Artık yoluma çıkan her şeyi öldürüp, geçeceğim köprüleri yarattığım cesetlerden yaparak ona gitmeye hazırdım. Onu da yok ettiğimde, kendimi de yok etmek için bir şansım daha olacaktı.

Sonra o geldi.

Rüyalarımda üzerimi örten, ay ışığının önünde durup bana gülümsemesini gösteren, göğsümde ateş gibi büyümüş bir ter tabakasıyla uyandığım rüyalardan sonra her sokakta benzerini aradığım o kadın geldi.

Geldi ve eksenimi yitirdim.

Geldi ve yeni bir sebebim oldu.

Zihnimi deşip kendini akıtan ilk hatırayı hatırlıyorum. Onun yanında uzanıyordum, derin bir uykudaydı, göğsüme sokulmuştu ama uykusundayken bile bana dokunmaya korkuyordu. Açık bıraktığım pencereden içeri sızan rüzgâr yavaşça tül perdeyi kaldırıyor, kabaran tül perde geri sönerken sadece onu izliyordum.

Uykusunda huzurlu gibiydi, oysa gözleri açıkken hep huzursuzluğa sahne oluyordu.

Kokusu genzime yerleşen bir sigara dumanı gibiydi, öksürsem çıkacaktı ama dişlerim nikotinsizlikten kamaşıyordu. Yakıcı ve tatlı kokusunu içimde tutabildiğim kadar tutmak istiyordum.

Kokusu bambaşka bir şeydi. Kokusu olmadan olmazdı.

O hatıra birdenbire çıkıp geldiğinde öyle hazırlıksızdım ki bakışlarım onun yüzündeyken donup kalmıştım. Önce bir ses duymuştum, zil sesi gibiydi, sonra bunun bir demirin birbirine çarparken çıkardığı ses olduğunu anladım, sonrasındaysa o sesin nereden geldiğini görmediğim hâlde ne olduğunu fark ettim. Bir halhaldı, altın bir halhal, altın topları o yürüdükçe birbirine çarpıyordu. Damarlarımda akan kanın donup birden geriye doğru hızla çağlamaya başladığını hatırlıyorum.

Koştuğunu hatırlıyorum, bana doğru koştuğunu biliyor ama onu göremiyordum. Halhalının sesini duyuyordum sadece. Karla karışık yağmur yağıyor, şiddetli sulusepkenin altında yürümeye başladığımda yağmurun altında görüntüsündeki netliği yitiren orman yavaşça önümde beliriyordu.

Onu ilk gördüğüm an, bu ânın bir rüya değil, zihnimden kopmuş bir parça olduğunu anladım.

Bir an değil, bir anıydı.

Bana doğru geliyordu. Halhallarındaki altın toplar birbirine çarpıyor, o kollarımın arasına girmek için ay beyazı elbisesinin ıslak eteklerini savura savura bana doğru koşuyordu. Kollarıma girdiğinde burnuma dolan kokuyu hatırlıyorum.

Bana sokularak uyuduğu yatağa bıraktığı kokunun aynısıydı.

Bu parçalar yavaşça gelse de bıraktıkları darbeler hızlı ve sertti; kalıcı izlerini ruhuma gömüyordu.

O andan sonra, tapınakta yaşananlar artık kafamı bulandıran şeyler değildi, beklediğim şeylerdi. Bana doğru hızla yaklaşan fırtınanın aslında onun için geldiğini ve beni de içine alıp ikimizi sürüklemeye başlayacağını biliyordum. Hesapta bir cadı yoktu, bir cadının gücünün nerede toplandığını ve o gücü nasıl inaktif hâle getirebileceğimi bilmem de yoktu. Bunlar bazı şeyler göz önünde bulundurulduğunda kulağa çılgınca geliyordu ama zaten onun bendeki değişimlere yol açması da çok büyük bir çılgınlıktı.

Onu kulübenin içinde Mustafa Baba ile bırakıp sağanak yağan yağmuru izleyerek hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken, çatık kaşlarımın altında dalgalanan gözlerimde bir fırtına öncesi sessizliği vardı. Sanki öğrenemediğim sırlardan çok, bileğimi yakıp kavuran dövmenin var oluş nedenini bilmek canımı sıkıyordu. Bir şey mi bekliyordum? Beklediğim neydi? Yağmur damlalarının kar kalıplarının içine düşerken çıkardığı tok sesleri dinlerken hattın diğer ucundaki sesin sahibini bir anlığına yok saydım.

Anılarımda daha önce yaşamadığıma yemin edebileceğim parçalar beliriyorken ve bu parçaların içinde o da varken, nasıl olurdu da bağlanmak için bir başkasını seçerdi?

Bileğimin içindeki dövmeye baktığım sırada Ulaş, "Ona neden ok kullanmayı öğretmem gerektiğini anlamıyorum," dedi. "Sen onun yanına bir metreden fazla yaklaştığım için ayak bileğimi kırdın."

"En kısa zamanda öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyor. Ve evet, okçuluğu öğretirken de bir metre kuralı geçerli olabilir. Neden olmasın?"

"Onu bu kadar önemsemen çok tehlikeli." Ulaş'ın sesini sikmek isteyebileceğimi düşünmemiştim hiç. Ama şu an istiyordum. Gözlerimi yavaşça kısıp dövmeye bakmaya devam ettiğim sırada, "Kendini senin hayatındaki tehlikelerden koruyabilmesi için mi eğiteceksin onu?" diye sordu. "Yapma dostum, kızcağıza yazık edeceksin. Ceyhun aramızdaki en normal insanken bile Sezgi'nin birçok defa başını belaya soktu."

Kendini benim hayatımdaki tehlikelerden de elbette koruması gerekiyordu ama onun hayatının girdiği yolda da oldukça tekinsiz şeyler olduğunu görebiliyordum. Onu öylece bırakamazdım. Güçlüydü ama amatördü, olgundu ama korkaktı. Bunları aşması gerekiyordu.

Homurdanarak, "Sezgi ile Ceyhun ne alaka?" diye sordum.

"Sonunuzun onlara dönüşeceğini ima ettim aslında ve evet, sen de anladın," dedi dayak arsızı Ulaş.

Bu düşünceyi zihnimdeki karmaşanın içinden hızla ite kaka çıkararak, "Sen ona öğretmeni istediğim şeyleri öğret, gerisine burnunu sokma," dedim net bir sesle.

Ulaş, "O senin için farklı, öyle değil mi?" diye sorma cüretini gösterdiğinde, içime çöken o ıssızlığı durduramadım. Bakışlarım omzumun üstünden yavaşça pencereye kaydı, önce ateşin kızıl-turuncu akislerini gördüm, sonra da onun dalgalanarak inen saçlarını... Ateşin çarparak aydınlattığı bedeninin eşsiz gölgesi duvara düşüyordu. O benim için farklıydı, bunu kendi içimde kabul edebiliyordum ama biri bana bunu sorduğunda sadece gözümü kan bürümüş bir öfkeyle küfürler savurup o ortamdan çekip gidiyordum. Aynı soruyu Ceyhun sorduğunda mekândaki tüm masaları tekmeleyerek devirip çıkıp gittiğim o karanlık geceyi hatırlayınca, kaşlarımı ortasında koca bir yarık oluşana kadar çattım.

"O benim için farklı falan değil," dedim yalan olduğunu bile bile. Muhtemelen Ulaş da yalan olduğuna emindi. "Ona bir söz verdim ve sen benim için verilen sözlerin ne anlama geldiğini iyi bilirsin. En kısa zamanda seni çağıracağım."

Telefonu kapatıp deri ceketin ön cebine soktum ve kulübenin giriş kapısına doğru ilerledim. Mustafa Baba sanki adım seslerimi duymuş gibi birden sustu, oysa konuştuğuna emindim. Yüzümde kireçten bir soğuklukla içeri girdiğimde o oturduğu köşeden kalktı ve saçlarını parmaklarıyla tarayarak bana doğru yürümeye başladı. Yüzünde solgun bir ifade vardı, kızıl gözleri dalgın bakıyordu, sanki sustuğu bir şey vardı ve konuşmak, susmaktan bile daha zor geliyordu. Tek kaşımı kaldırarak yüzünü incelemeye devam ettim, bunu anladığında yüzünü saçlarıyla örterek kulübenin tahta kapısına doğru giderek beni arkasında bıraktı ve eşikten bensiz geçip verandaya çıktı.

O an, ona bir şey söyleyip onu bu hâle getirdiğini düşündüğüm için yanan şöminenin önündeki demir maşayı alıp, ateşe tutarak harlayıp Mustafa'yı dağlayabilirdim. O an, bunu yapabilecek olmanın getirdiği dehşet o kadar keskindi ki kendimi sıkmak zorunda kaldım. Kendimi sıktım ve bedenimdeki tüm damarlar dışarı fışkırdı; yeşil mavi kökler filizledi. Mustafa her şey anlamış gibi uzun uzun yüzüme baktı.

"Ona ne söyledin?" diye sordum dişlerimin arasından. "Onun yüzünü o hâle getirecek kadar büyük ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylediğini görebildiğimi çok iyi biliyorsun," dedim kemik gibi bir sesle. "Sana duyduğum saygının son kullanma tarihi geçtiğinde neler yapabileceğimi iyi biliyorsun. Ve o tarihin geçmesi an meselesi." Tehdidim onun yüzünde herhangi bir mimik oynatmadı.

"O sordu, ben cevapladım, cesaretin varsa sen sor, o cevaplasın."

Söylediği şey birden duraksamama neden oldu. Ona neden böyle bir şey söylediğini sormak istedim. Ne demek istediğini sormak istedim. Hatta yakasına yapışmak, içime neden böyle bir his bıraktığı konusunda ona hesap sormak istedim. Ama hiçbirini yapmadım.

"Kim derdi ki senin bile bir gün birine alacağın cevaplardan korkacağın için bir şey soramayacağını..."

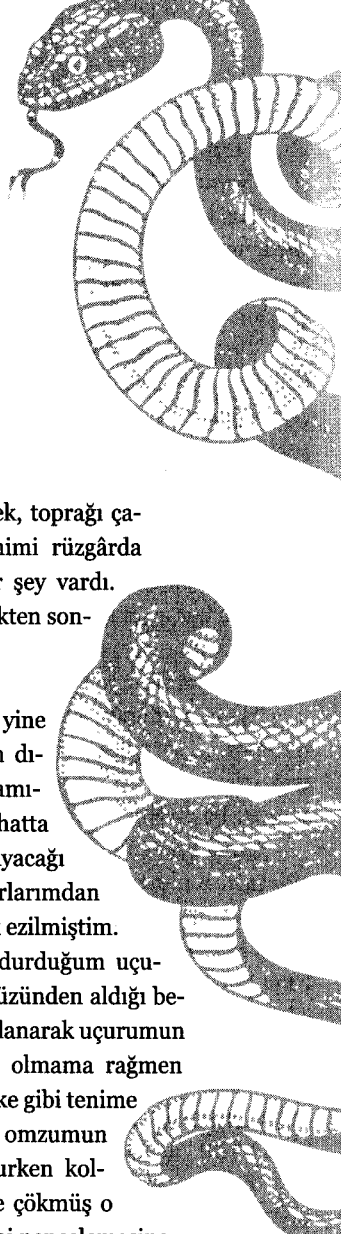
Mustafa acı acı gülümsedi ve yeniden konuşarak ruhumu sessizliğin satırlarına gömdü.

"Neden korkuyorsun Efken? Soracağın sorunun sende yaratacağı farkındalıktan mı? Yoksa soracağın soruya onun vereceği cevaptan mı? Yoksa direkt ondan mı?"

Bu soruyu kendime sorarken kendimle en büyük kavgalarımdan birine girmek üzereydim.

Ben ona soracağım sorunun bende yaratacağı farkındalıktan mı yoksa onun o soruya vereceği cevaptan mı korkuyordum?

Yoksa gerçekten ondan mı korkuyordum?

12. CADI AVCISI

VOLA, STRAİGHT LİNES

Kaçmıştım.

Ayaklarımın altı parçalarına ayrılana dek, toprağı çamurlaştıran kanın sahipliğini yapan bedenimi rüzgârda yara yara kaçmıştım. Fakat bilmediğim bir şey vardı. Kaçtığım her coğrafyaya kendimi de götürdükten sonra, ne anlamı kalırdı kaçmanın?

Hiçbir anlamı yoktu.

Kaçarken ona yakalanmıştım ve onda yine kendimi bulmuştum; kendimi hiçbir zaman dışarıda bırakmıyordum, kendimden kurtulamıyordum. İnsanın ailesine, en yakın dostuna, hatta aynanın karşısına geçip kendisine bile açamayacağı derin, ıssız ve karanlık sırları olurdu. Ben sırlarımdan birinin altında kemiklerim un ufak olana dek ezilmiştim.

Yüzümde buzdan bir ifadeyle ucunda durduğum uçurumun dibini izliyordum. Dev dalgalar gökyüzünden aldığı beyazlıkla bir gelinliğin kabarık etekleri gibi sallanarak uçurumun kayalıklarına vuruyordu. Oldukça yüksekte olmama rağmen deniz suyunun küçük damlaları sıçrayarak leke gibi tenime konuyordu. Saçlarım rüzgâra tutunarak sol omzumun üzerinden yana doğru flama misali savrulurken kollarımı bedenime sardım ve ruhumun dibine çökmüş o münferit duygunun beni parçalamak ister gibi pençelemesine izin verdim.

Uçurumun açıkta bıraktığı alanda esen sert rüzgâr bir defa daha saçlarımın arasından tırnaklarını geçirerek geçip gitti. Yağmurun ve karın soğuk

kokusu genzimi yakıyordu ama ikisi de yağmayı bırakarak gökyüzünü terk etmişlerdi, geride sadece onlara ait içimi yakan bir koku kalmıştı.

"Sessizsin," dedi simsiyah gölgesi sırtıma devrildikten saniyeler sonra.

"Kafamın içindeki sesle savaşıyorum," dedim açıkça, şaşırdığını hissettim ama aldırış etmedim. "Zihnimde bana tıpatıp benzeyen ama düşünceleri benden tamamen farklı olan biri var. Hem onunla hem de seninle savaşmak çok zor."

"Benimle savaştığını kabul ediyorsun." O bana doğru bir adım daha attı ve uçurumun eteğine çarpan dalgadan yükselen su damlaları tenime sertçe çarptı. Başımı sallamakla yetindim. Onunla savaşıyordum, bunu ondan hiç saklamamıştım ki. Sakladıklarım başka şeylerdi. "Kafanın içinde sana çok benzeyen biri mi var?"

"Evet," dedim solgun bir sesle.

"Bana anlatabilirsin."

Bir an duraksayıp kaşlarımı kaldırarak ona doğru baktım. Sakin mavi gözler bu kez tehlikeyi değil güveni aşılıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra dalgaların uçurumun eteğine çarparken çıkardığı sese kulak kesilerek, "Terapi yapabiliriz yani?" diye sordum. "Ben senin hastan değilim."

"Bana hasta olduğunu ne zaman kabul edeceksin?" diye sordu muzip bir sesle, bu sorunun esas nedeni beni girdiğim sessizlik çukurundan çıkarmak istemesindendi, kafamı dağıtmak için uğraşıp durmasına şaşırsam da sanırım bu duruma alışmaya başlamıştım.

"Sana hasta olmamı isterdin ama değilim," diye yalan söyledim, yalan olduğunu muhtemelen gördü ama yine de hakkında uzun uzadıya konuşmayı seçmedi, bunun yerine sessizliğin her yanıma dağılmasına izin verdi. Sessizliği bölmek adına, "Gerçekten varmış gibi hissediyorum," dedim. "Senin bana koyduğun ismi kimliği olarak kabul etti ve sanki o ismin sahibiymiş gibi davranıyor. Ben Mahinev'im, o Medusa." Dalgın bakışlarımı derinliğine bakarak bile boğuluyormuş gibi hissettiğim denize indirdim. "Ne düşünürsem tam tersini düşünüp savunuyor, bazen düşüncelerimle dalga geçiyor, bazen beni parçalamak istiyor ama hiçbir zaman bana destek olmuyor. Sanki en büyük düşmanım kafamın içinde yaşıyor."

"Benim için Medusa sensin," dedi, bir şey söylemeden gözlerimi ona çevirip yüzüne bir süre baktıktan sonra başımı iki yana sallayarak tekrar önüme döndüm.

"Mustafa canını sıkacak şeyler mi söyledi?" diye sordu, sesi sakindi, bu yüzden bir gerilim çıkmayacağını düşünerek rahatladım ama Mustafa Baba'nın kelimeleri yeniden zihnime süzülerek Medusa'nın yılandan saçlarının arasından dikkatle beni süzmeye başlamasına neden oldu. Bu kez zehir

dilli ikizim de afallamıştı, bana ne söylerse söylesin, söyledikleri ruhumdan büyük parçalar koparacaktı ama bu kez onun da ruhundan parçalar kopacakmış gibi tedirgin olduğu için sustu. Sanki bazı kelimeler benim canımı yaktığından daha çok onun canını yakmıştı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sadece dikkatli olmamı istedi."

Dalga bir defa daha uçurumun eteklerine sertçe çarptı, saatin ibresi hızla geriye doğru dönmeye başladı ve ateşin çatırtıları ilk duyduğum andaki tazeliğiyle zihnimi doldurdu. Mustafa Baba'nın bakışları yeniden yüzümdeydi, yeniden o divanın ucunda oturuyordum, yeniden kalbim korku kapanına kısılmış, şiddet ve acıyla kasılıyordu, yeniden Efken verandada durmuş telefonda biriyle görüşüyordu. Mustafa Baba'nın gölgesi ateşin hareketleriyle dalgalanıyor, bazen o kadar yükseliyordu ki tüm tavan onun gölgesine boyanıyordu.

"Seni üzmek istemedim," dedi gözleri üzerimdeyken. Kirpiklerimin arasından onu takip eden bakışlarıma yerleşen hüznü kovmak için çabalıyordum ama sanırım çabalarım ilk kez boşa gidiyordu. İlk defa duygularımı yüzümün üzerindeki mermerden ifadesizliğin altına gömemiyordum. "Üstelik Asreman Yırtığı bu kadar genişlemişken, yapman gereken duygusal kararlar vermek değil, dövüşmeyi öğrenmek olmalı."

Asreman Yırtığı... Bu içimi sıkıntılı bir tanıdıklıkla dolduran iki kelime bana elmasın fısıldadıklarını yeniden hatırlattı ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Yüzlerce yıllık mühür kırıldı," dedi. "Güneş ile ay yan yana geldi, birbirlerine dokundu, tılsımlar parçalandı ve mühür ortadan ikiye ayrıldı. Bu yakaya yasaklanan her şey buraya girebilmenin bir yolunu bulabilecek. Üstelik öyle büyük bir enerji bıraktınız ki göğe, elbet bu enerji bazı mahlukatların dikkatini çekecek ve yırtıktan içeri sızacaklar."

Düşman... Birden gözlerine öyle bir derinlikle baktım ki, "Çoktan biri içeri sızdı, değil mi?" diye sordu Mustafa Baba buz gibi bir sesle.

"Onu gördüm," diye fısıldadım. "Depremin olduğu gece bunu yapan oydu, biliyorum. Gökyüzünden geldi. Buna eminim."

"Depremin doğal yollardan olmadığına emindim." Şarap testisini yerden alıp testideki yansımasına uzun uzun baktı. "Güneyden gelen kız ne kadar hakim?" Bu soruda saklanan kimliğin Crystal'e ait olduğunu anladığım için kaşlarımı kaldırdım. Onu da biliyordu. Her şeyi biliyor muydu? "Sana bir şeyler öğretirse iyi olur. En basitinden vücudundaki direnci arttırmak bile seni hazır kılar, vücudun ne kadar güçlü olursa savaşmaya o kadar yatkın hâle gelirsin, çevik bir vücudun içinde saklanan güç daha kolay açığa çıkacaktır."

"Crystal'i bir erkekle dövüşürken görmüştüm," dedim. "Ormandaydı. Beni korumaya çalışıyordu."

"Bir erkekle mi? Nasıl bir erkekle?"

"Gümüş rengi saçları olan genç bir erkekti. Her neyse, enerji dedin. Ne enerjisinden bahsediyorsun? Bu enerjiyi Efken ve ben mi sağladık?"

"Evet," dedi dalgın gözlerle testideki yansımasına bakarken. "Bana o genç erkeği anlatabilir misin?"

"Crystal, yani bahsettiğin kız ona saldırdığında genç erkeğin gözlerinden..." Kaşlarım çatıldı ve Efken'in de gözlerinden sızan ışıkları hatırlayıp yutkundum. "Işıklar çağladı."

"Güneyden gelen kıza da bakın siz," dedi dudaklarında hafif bir tebessümle. "Yeterince açılmış. Sana da yardımı olacaktır." Gözleri cama doğru kaydı. "Eminim Efken'in de bir sonraki planı seni kendini savunabilir hâle getirmek."

Yutkunup, "O genç erkekle ilgili ne biliyorsun?" diye sordum.

"Benim gibi olduğunu biliyorum," dediğinde, Mustafa Baba'nın gözlerinden sarıya yakın solgun bir ışık süzüldü ve o an, kalbimin duracağını sandığım andı. Nefesim kesildi, dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanacak gibi oldu ama bu ışıltı çok kısa sürdü, zayıflayıp tamamen sönerek gözlerinin gerisinde kayboldu. Dudaklarına ihtiyar bir gülümseme bulaştı. "Hepsi bu kadar işte," diye fısıldadı şefkatle.

Saatin ibresi bir ok gibi hızla fırlayıp, rakamların sayıya evrildiği o yokuştan hızla tırmanıp dönmeye başladı. Ateşin çatırtıları zihnimden silindi, yerini dalgaların kuvvetli sesi aldı, Efken'in kokusunu soludum, denizin tuzuna karışan tarçının kokusu genzimde soğukla beraber ilerledi ve ürperererek kendime daha sıkı sarıldım.

"Hiç kendin gibi davranmıyorsun," dedi dikkatli buz yarığına sahip gözleriyle beni süzerken. "Bana anlatmadığın bir şey mi var yılan?"

"Herkesin anlatmadığı şeyler vardır Yıkım Getiren," diye mırıldandım. "Üşüdüm. Artık eve gidebilir miyiz?"

Bir süre sessizce bana baktı. Beni zorlar, tehditler savurur ve dilimin altına gizlediğim sırları almak için benimle savaşır sandım ama bu olmadı. Kabullendi. Neyi ya da neden kabullendi bilmiyordum ama içimde büyüyen o koca kara delik daha da genişleyip her duyguyu ve düşünceyi içine yuttuğu için kendimi ona bile veremedim.

Yolda sessizdik, hafif bir post-rock parçanın durgunlaştırdığı arabanın içinde cama doğru sokulmuş, altımızda akıp giden yolu ve bir kaybolup bir yeniden var olan kalabalık ağaç topluluğunu izliyordum. Metrelerce aralık bırakarak seyrek bir şekilde yol kenarına yerleştirilen sokak lambalarının

güçlü turuncu ışığı bile karanlığı yarmaya yetmiyordu çünkü etraf zifir rengindeydi. Gökyüzünde ne buzdan yıldızlar vardı ne de donmuş ay. Hiçbiri yoktu. Sanki gökyüzü tüm güzelliklerinin üzerine bir perde çekmiş ama Efken'i yeryüzünde unutmuştu. Efken'in gök rengi gözlerine bakmak için bakışlarımı ona çevirmemle onun bakışlarının da beni kavraması bir oldu.

"Ulaş sana ok kullanmayı öğretecek," dedi ve irkildim, Mustafa Baba'nın söylediklerini hatırladım, sanki bir kâhin gibi Efken'in bir sonraki adımını tahmin etmiş, hatta bilmişti. "İbrahim tam bir salak olabilir ama çok iyi bıçak kullanır. Ceyhun Kızıl Yaka ordusunda görev yapmıştı, çok değil altı ay kadar görevde kaldı ama nasıl tuzak kurulacağını, pusuya nasıl yatırılacağını, nasıl görünmeden saklanabileceğini yani kamuflaj sanatını çok iyi bilir. Onlar da sana bir şeyler öğretecekler." Sessizce onu dinliyordum. "Crystal sana olduğun şeyle ilgili bilgiler verecek, ona bir mesaj bıraktım ve beni şaşırtmadı, doğrudan kabul etti."

Başımı salladığımı gördü. Onayımı aldığı için yeniden konuştu.

"Ben sana dövüşmeyi ve silah kullanmayı öğreteceğim."

Bir an için aramızda uzayan o sessizliğin sebebini ben bile anlayamadım. Silah kullanmayı ve dövüşmeyi öğretecekti. Bana...

Gözlerimi hızla ellerime indirip temiz parmaklarıma baktım. Gabriel'i düşündüm, bu parmakların altında ilerleyen kanı düşündüm, zehrimi düşündüm, bir gün bu parmakların altında dolaşan zehirden fazlasının geleceğini biliyordum, bir gün parmak boğumlarım kan ile dolacaktı.

"Tamam," diye fısıldadım, kabullenmiş olmam onu duraksatsa da cevap vermedi ve arabayı karanlığa doğru sürdü. Gittiğimiz karanlığın şu an içinden geçtiğimiz karanlıktan daha koyu olduğunu biliyordum. O karanlıktan bir daha hiç çıkamama ihtimalim olduğunu da biliyordum.

Eve gelip sıcak bir duş aldığımda görüntüler artık daha sakindi, hareketini yitirmiş ve donuk bir fotoğraf karesine dönüşerek aklıma ait duvarlardan birine sivri bir iğneyle tutturulmuştu. Islak saçlarımı parmaklarımla tarayarak şekillendirdim ve üzerime bordo, tek omzu düşük bir kazak ile kısa bir şort giyerek mutfağa geçtim. Saçlarım ıslak olduğu için ağırlık yaparak omzuma düşüyor, açık olan omzumu ıslatıyordu. Ev sessizdi, Yaren'in Ceyhun ve Sezgi'nin evinde kaldığını hatırlayınca bu sessizliğin nedenini kavrayabildim. Mustafa Baba'nın gözlerinden taşan viski rengi solgun ışığı unutmaya çalışsam da olmadı. Aynı ışık Efken'in gözlerinde daha şiddetli ve mavi-gümüştü, o genç erkeğin gözlerinde tamamen gümüştü ve Mustafa Baba'nın gözlerindeyse solgun, ölü bir sarı rengindeydi; o kadar da kuvvetli durmuyordu.

Bu konuyu Efken'e açacaktım, bunu bilmesi gerekiyordu, belki kendisi de gözlerindeki sırrı bu şekilde çözebilirdi. Öte yandan kalbim her bir atışından sonra bana bildiğim bir sırrı hatırlatmak istiyor gibi tekliyordu. O kurdun arabanın ön camından bize diktiği gümüş rengi gözlerini anımsayınca dolaptan çıkardığım viski kadehini tezgâhın üzerine koyup avuç içlerimi mutfak tezgâhına yaslayarak karşımdaki mermere düşen yansımamı izledim.

O koca cüsseli kurdun gözleri genç erkeğin gözlerinin hemen hemen bir kopyası gibiydi. Genç erkeğin tuhaf konuşmaları hafızamdan bir geçit açarak zihnime akmaya başladığında gözlerimi kristal kadehe indirerek yutkundum. Olabilir miydi?

Mümkün müydü?

O kurt, o genç erkek olabilir miydi?

O genç erkek, bir Gümüş Pençe olabilir miydi?

Ama öyleyse, Mustafa Baba ve Efken'in de öyle olması gerekmez miydi? Mustafa Baba atletik görünen çevik bedenine rağmen epey yaşlıydı, bedeni bir Gümüş Pençe için uygun muydu? Olamazdı. Crystal'in sesinden dökülen kelimeler hızla bana doğru akın etse de bunu reddettim.

İhtimaller yığılarak içimi ateşe verse de bir yerde aklım bunu reddediyordu. Eleği düşündüm. Kan Yemini'nin zihnime tutturduğu o elek beni bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir miydi?

Düşüncelerim aklıma tutunamadı ve kafam birden allak bullak oldu. Burnumdan aldığım sert soluklar alnımı yaktığında buzdolabının kapağını sertçe açıp yarıya inmiş viski şişesini aldım ve kapağını hızla açıp kristal kadehi yarısına kadar içkiyle doldurdum. Şişeyi buzdolabına koymak yerine tezgâhın üzerinde bırakarak kadehi elime aldım ve mutfak penceresine doğru yürüdüm.

Perdenin altına girip camdan dışarıyı izlemeye başladığımda Kar Ormanı'na sinen o karanlık ıssızlık derimin altında zehir gibi dolanan bir duyguyu tetikliyordu. Ağaçların kalabalığı arasında beni izleyen gümüş kurdu hatırladım, o kurt gözlerini bize diken kurttu, emindim; cüssesi bile aynıydı. Öte yandan o genç erkek de o ormanda karşıma çıkmış eski, yırtık pırtık bir pantolonun içinde tuhaf konuşan ama beni tanıyor gibi davranan bir yabancıydı.

Crystal'in onun üzerine atmaca gibi atıldığı anlar dün gibi gözümün önünde tüm tazeliğiyle yerini muhafaza ediyordu.

Dalgın gözlerle o kalabalık ağaç topluluğunun ormanı saran büyülü görüntüsünü izledim. O kör karanlığın içine çökmüş beyazlığı öyle uzun süre izledim ki sonunda gözlerimi oraya saplanmış bir bıçak gibi kan içinde geri çektiğimde, düşünceler de kafamın içinde yavaşça dağılmaya başlamıştı. Viskiden bir yudum aldığımda, düşüncelerimi asıp değerlendirdiğim duvara

yasladığı zarif sırtını duvardan ayıran Medusa, zihnime ait odalardan birinin kapısını açtı ve içeri girdi. Sessizdi. Sessizliğini koruyarak odanın içinde yavaşça ilerledi, çekmeceleri karıştırmaya ve o çekmecelere saklanmış anıların her birini eline alıp omzunun üzerinden arkaya doğru atmaya başladı. Her attığı anı bir diğer anının üzerine biniyor ve arkasında anılardan bir dağ oluşmaya başlıyordu. Yılan dili sessizdi, sadece anıları arkasında biriktiriyor, sanki bana saklanan bir hatırayı hatırlatmak için çabalıyordu. Viskinin yakıcı tadı önce kulaklarımı etkisi altına aldı ve sıcaklığını kulağımın içinde hissettim. Sonra boğazım yandı, soluk borumdan akıp giden ateş gibi sıvı göğsümü doldurup ateşe verene kadar ikinci yudumu almadım.

Efken'in mutfağa girdiğini hissettim. Hiçbir şey söylemeden ağır adımlarla bana doğru yaklaştı ve perdeyi kaldırıp çekti. Omzumun üzerinden ona bakarken ne kadar dalgın olduğum çehreme sinmiş dikkatsizlikten okunuyor olmalıydı. Okudu ve derin bir nefes alarak bu defa dikkatli gözlerini elimde tuttuğum içki kadehine indirdi. Kristal kadehin üzerinde kıpırdayan ışık yansımalarının sebebi sonunda bulutların arkasından çıkarak parlamaya başlayan buzdan aydı.

"Eğer hâlâ o düşmanı düşünüyorsan düşünme."

"Düşünüyorum," dedim. "Ama düşündüklerim sadece bunlar değil."

"Başka?" diye sordu, sesi yine soğuktu, sanki içinde bir duvar vardı ve o duvarı aşıp yanıma gelemiyordu. Ben de o duvarın arkasına geçip onun yanına gidemiyordum. O duvarın iki yüzünde durmuş birbirimizi göremesek de duyarak öylece bekliyorduk.

"Gabriel'i düşünüyordum," dedim. "Ona yaptığım şeyi..."

"Ona bir şey yapmadın." Elimdeki kadehi aldı ve içinde kalan içkiyi kafasına dikip, başını omzuna yatırarak bana baktı. "İçki içtiğinde böyle dökülür müsün?"

"Sadece birkaç yudum almıştım," dedim yorgun bir sesle. Tekrar cama doğru döndüğümde Efken çenesini omzuma bastırdı ve bu hareketi kalbimin çığlık çığlığa bağırmasına neden oldu.

"Bana o adamı bulduğunu söylemediğin için, bunu benden sakladığın için sana neler yapmak istiyorum bir bilsen," dedi, sesinde tehdit yoktu, sadece sitem vardı. Sanki bu durum onu kendisinin bile beklemediği şekilde derinden üzmüştü. "Neden benden sakladın?"

"Bazen bazı şeyleri saklarız çünkü kendimizi değil başkalarını korumak isteriz," dediğimde birden geri çekildi ve panikleyerek ona doğru döndüm. "Hayır Efken, onu korumaya çalışmıyordum. Korumaya çalıştığım sendin."

Çatık kaşlarının altındaki suçlayıcı çelik gözlerini gözlerimden çekmeden başını eğerek yüzümü izliyordu. Kristal kadehi elinden aldım, içinde hiç

içki kalmadığı için pencerenin kenarındaki pervaza kadehi bırakıp yeniden ona doğru döndüm. Geri çekildi, tam benden uzaklaşacaktı ki onu bileğinden yakalayıp önüne geçerek tam karşısında durdum. Bunu yaptığımda gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kızgın görünüyordu ama bağırmıyordu. Kırgın görünüyordu ama konuşmuyordu. Yıkmak istiyor gibi baksa da sanki kendi içine yıkılan oydu ve beni kendi enkazından uzak tutmaya çalışıyordu. Gözlerini gözlerimden çekmeden elini eşofmanının cebine attı, cebinden sigara tabakasını çıkarıp gümüş renkli tabakayı kaldırdı, içinden bir sigara çıkardı.

"Ateşi versene," dedi sigarayı dudaklarının arasına sabitlemeden hemen öncesinde.

Başımı sallayıp önünden çekilerek tezgâha doğru gittim, tezgâhın kenarında duran lacivert çakmağı alıp ona döndüğümde olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. Çakmakla önüne geldim, o bana bakarken elimi kaldırıp parmağımla çakmağın taşını ittim ve alev, rüzgârı anımsatan bir ses ile beraber aramızda fırlayarak yandı. Başını yavaşça eğdi, gözleri gözlerimdeydi, sigarasının ucunu benim yaktığım ateş ile tutuşturup bir süre gözlerimin içine bakarak öylece bekledi, sonra geri çekildi ve sigarayı parmaklarının arasına alıp dumanı yüzüme doğru üfledi.

Bakışları o kadar derindi ki sanki bir kuyuydu ve ben tek bir yanlış adım sonucunda o kuyunun en dibini boylamıştım.

Bu gözlere nasıl hayır denirdi, bilmiyordum.

Yutkunduğunda gırtlağı kalkıp indi. "Sorun benden bir şey saklaman bile değil, onu saklaman," dedi, birden bu cümle diklemesine kalbime girip kalbimi parçalayarak çıktı ve kalbimin etrafından dışarı çıkmış dikenler gibi kan içinde parladı. "O adamı benden sakladın Medusa. Sanki aranızdaki o eşsiz bağ onu her şeyden korumana neden olacakmış gibi sakladın. Şimdi karşımda durup onu saklamanın sebebinin beni korumaya çalışmak olduğunu söylüyorsun. Neden? Kim bu adam? Tanrı mı?"

"Seni korumaya çalışıyorum derken kastettiğim bu değildi. Yani o adam güçlü ya da başka bir şey diye değildi." Bana beni anlamaya çalışıyor gibi baksa da yüzünde öfkenin fırça darbeleri vardı. "Seni korumaya çalışıyorum çünkü o adamı öldürürsen kaybolup giderim, bir daha burada olamam ve başına açtığım her şeyle sen ilgilenmek zorunda kalırsın. Yalnız başına." Bir an kaşlarını kaldırdı, yalanım dilimi ağrıttı, kalbim parçalanıyordu. İçimde büyüyen o hisle, "Seni korumak istedim çünkü seninle kalmak istedim," dedim kendimi tutamayarak. İşte bu yalan değildi, bu en saf gerçekti ve doğrudan ona söylenmişti.

"Bana bunu yapma," derken başını öfkeyle iki yana salladı. "Bana bu gözlerle bakıp bunları söyleme." Yanlış bir şey mi yaptığımı düşündüğüm sırada birden çenemi kavrayıp büzdüğü dudaklarımı ağzının içine alarak sertçe emmeye, beni ihtirasla öpmeye başladı. "Beni," dedi dudakları dudaklarımda kaybolurken, "böyle çıldırtıp sonra da bir çocuğu sakinleştiriyor gibi birdenbire sakinleştirme."

Sigarayı tutan elini de yüzüme koyunca sigaranın ucundaki alevin sıcaklığını derimde hissettim. Dikkatle tutuyordu yüzümü, yanmama engel olsa da dumanın kokusu ciğerlerimi deşiyordu. Beni öyle sert öpüyordu ki ayağımın altındaki yerin kayıp gittiğini hissetmeye başlamıştım.

"Söyleyeceksin bana onun kim olduğunu," diye inledi ve dişlerini alt dudağıma geçirip ayağımdaki prangaların sıkılaşmasına neden olacak bir tutkuyla dudağımı ısırdı. "Onu öldürmeden hayatta tutarak da doğduğuna bin pişman edebilirim. Ona öyle şeyler yaparım ki..." Dili ağzımın içine girip çıktı. Bedenimi geriye doğru iterek beni yürütmeye başladı. Kalçam arkamızda kalan masaya çarptığında durmak zorunda kaldık. "Ölmek için yalvarır ama yaşatırım onu. Ölmeyi dilene dilene yaşar. Ölmek için yalvararak yaşar. Nasıl seninle bağ kurabilir, nasıl?"

Hırıltılı nefeslerini dinlerken başım dönüyor, dudaklarıma yaptığı saldırılara verdiğim karşılıklar bile ona az geliyordu. Bir süre sonra o kadar çok duyguyla doldum ki ona karşılık bile verememeye başladım. Elindeki sigara yere düşüp yuvarlanmaya başlamıştı.

"Medusa, onun kim olduğunu söyle," diye inledi, dudaklarını dudaklarıma iyice yasladı ve beni birden kucaklayıp masaya oturttu. Aklım başımdan kayıp giderken bile ona direnmek için uğraştım.

Zihnimde anılardan bir yığın yapan Medusa durmuş, omuzları düşmüş bir şekilde yarattığı yığına bakmaya başlamıştı. Benimle savaşacak gücü yoktu, benim de onunla savaşacak gücüm yoktu. Şu an Efken ile savaşıyordum.

Hâlâ elimde tuttuğum çakmak yere düştü ve ellerimi kaldırıp Efken'in gece siyahı saçlarını kavradım. "Olmaz," dedim. "Seni tehlikeye atmayacağım."

"Saçma sapan konuşma," diye hırladı, "tehlikeymiş. Tehlike benim. Söyle." Dudaklarımı tekrar ısırınca az daha inleyecektim, tırnaklarımı saçlarının derisine sapladım.

"Onun adını bile bilmiyorum," dedim içim acıyarak. Bu onu hırlattı ve beni daha sert öptü. Onu korumak zorundaydım, onu kendi ettiği yeminden korumalıydım. Parmaklarını bacaklarımın üst kısmına bastırınca şort biraz daha yukarı sıyrıldı ve derimin altına girecek gibi beyazlayan parmak boğumlarının altında vuran nabzı hissettim. İçimi yakan duygularla ona daha

sıkı tutunup dudaklarımı dudaklarına yaslayarak bu kez ben onu öpmeye başladım. Bu defa amatör değildim, onu öperek onu nasıl öpmem gerektiğini öğrenmiştim. Bu onu inletti, aklı başından uçup gitmiş gibi elini kazağımın eteklerine götürdüğünde kalbim gümbürtüyle çarptı ama onu durdurmak istemedim bile.

"Efken," diye inledim ve bu onu çıldırtmış gibi parmaklarını kazağın içine sokarak karnımın çıplak derisine bastırdı. Dokunuşu yüzünden yanmaya başlayan bedenimin içinde zor tuttuğum aklımı korumak için onu öpüşümü yavaşlatmak zorunda kaldım. "Efken, sana söylemem gereken bir şey var."

"Siktir et," dedi dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırarak. "Seni istiyorum."

Bu kadar açık bir şekilde söylemesi göğsümün altındaki kalbin ileri doğru abanarak göğsümü dışarı doğru germesine neden oldu. Mutfağın penceresine yansıyan far ışıklarıyla dikkatim parçalanırken Efken de o ışıkları fark etmiş gibi elini karnımdan çekmeden dudaklarını dudaklarımdan uzağa götürdü ve nefes nefese, "Siktiğimin çocukları," diye inledi. "Şimdi zamanı mıydı?"

"Kim?" diye sordum nefes nefese, dudaklarımın şiştiğini hissedebiliyordum, acıyorlardı.

"Ulaş ve İbrahim'dir," dedi Efken sertçe yutkunarak. "Bir çalışma planı hazırlayacaklar senin için." Gözlerini gözlerime mıhladığında aramızdaki elektriğin hâlâ çatırdadığını hissedebiliyordum, o da hissediyordu, gözleri tutkuyla yükselmiş bir deniz gibi kapkaraydı.

"Bu kadar erken mi?" diye sordum, gözleri tüm günün aksine daha sıcak bakıyordu ama yine de buzlar da oradaydı, ondan bir şeyler saklamamdan çok, ondan o insanı saklamama öfkeliydi. Bilmediği bir şey vardı, aynaya baksa o insanı zaten görebilirdi.

"Erken," dedi Efken. "Şu turuncu takımlı herifin olayını İbrahim'e açmalıyız. Ayrıca... Crystal ile olan olayını da anlatmamız lazım. En azından ona deli diyenler bu konuyla ilgili zırvaladığında onu ciddiye almaz ama yanımızda bir şeylerin bilincinde biri olmuş olur."

"İbrahim'in anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Efken benden uzaklaşırken kısa bir an için düşündü, daha sonra, "Evet," dedi, bana beklentiyle baksa da başka hiçbir şey söylemedim. "Neden sordun?"

Kazağımı aşağı doğru çekerken, "O da Marlardan bahsediyordu," dedim. "Anlattığı hikâyede." Efken bir süre sustu, daha sonra o elek onu durduruyormuş gibi derin bir nefes aldı ve yerdeki sigarayı söndürüp mutfağın çıkışına yöneldi. Kafamızın içinde her ne varsa, bizi gerçekten durdurduğunu o

an daha net anladım. Bir şey düşünmeme engel oluyor gibi kafamı zonklatıyordu ama ben Efken ile diğerlerinden daha iyi durumdaydım. Yemini ben başlattığım için böyle oluyor olmalıydı.

"Anlaman değil, hatırlaman lazım," dedi zehir dilli kadın, haklı olduğunu bilen tarafım bunu reddetmek istedi.

Ulaş ile İbrahim eve sessizliği ve soğuğu beraberlerinde taşıyarak girdiler. Efken lambaderin ipini çektiğinde salon aydınlıkla kuşatıldı. Ulaş'ın bakışları evin duvarlarında dolanırken İbrahim üstündeki montun fermuarını indiriyordu. Yaren'in burada olmadığını bildiği kesindi, yine de gözleri kısa süreliğine onu aramıştı.

Efken bar dolabına doğru ilerledi, dolabın kapağını açarken Ulaş ve İbrahim yan yana oturmuşlar, gergin bir şekilde Efken'i izlemeye başlamışlardı. Efken'in her hareketi yavaş ve dikkatliydi ve bu ortamdaki gerginliğin artmasına neden oldu. Efken kristal ve alt kısma doğru kalınlaşan bir viski şişesini çıkarıp şişenin ağzını kapatan kristal topu kaldırdı, kristal kadehlere viski doldurmaya başladığında kapısız girişte durmuş içeriyi izliyordum.

Sonunda İbrahim, "Neden birdenbire buna karar verdin?" diye sordu yavaşça. "Yine bir şeyden mi şüpheleniyorsun ya da saldırıya mı uğradın?"

"Hayır." Efken ölü gibi bir yüzle onlara doğru döndü, eline aldığı iki kadehi götürüp onlara uzatırken, "Ama ben her an tehdit altındayım, bunu unutma," dedi, sesi ifadesizdi.

"Her an tehdit altındasın ama kızı korumayı şimdi mi akıl ediyorsun?" diye sordu Ulaş tek kaşını kaldırarak. Kahverengi dağınık saçları ve sarı gibi parlayan kehribar gözleriyle yakışıklı bir görüntüye sahip olsa da Efken'in yanında pek şansı olduğunu söyleyemezdim. Efken gözlerini keskin bir virajla Ulaş'a saplayınca Ulaş dudaklarını birbirine bastırdı.

İbrahim, tapınakta yaşananların daha büyük bir kaosun ilk adımları olduğunu anlamış gibi bir süre elinde kadehle yerdeki boşluğa baktıktan sonra, "Yine anlatmayacak, boşa zorlama," dedi Ulaş'a.

"Ok ve yay konusunda iyisin, sanırım iyi olduğun tek alan buydu," dedi Efken kemik gibi bir sesle. "Umarım iyi olduğun bu şeyi öğretmekte de iyisindir."

"Elimden geleni yaparım ama kıza sadece bunları öğreterek onu karanlık işlerinden koruyabileceğini sanıyorsan-"

"Onu kendi karanlığımdan ben korurum, benim onu korumak istediğim karanlık ona ait olan karanlık," dedi Efken sertçe, Ulaş bu cevapla beraber afallayarak Efken'e bakakaldı. Oturduğu için kafasını kaldırıyordu, Efken ise kafasını indirme zahmetine bile girmeden sadece gözlerini aşağı doğru bir namlu gibi doğrultarak konuşuyordu. "Sorgusuz dediklerimi yapacaksanız

içkilerinizi için ve plan yapalım ama hayır, burnumu sokacağım diyorsanız, içkilerinizi içtikten sonra evden ayrılabilirsiniz." Efken bileğindeki siyah kayışlı saati düzelttikten sonra bar dolabının önüne gitti ve dolabın üzerine koyduğu bir diğer kadehi içkiyle doldurup tekrar arkadaşlarına doğru döndü. Kadehiyle onları işaret etti ve "Seçim sizin beyler," dedi.

"Söylediğin her şeyi her zaman seni sorgulamadan yaptım. O yüzden açıkçası bu durum da pek umurumda değil. Dediğini yapar, ödememi alırım," dedi Ulaş omuz silkerek. "Ödeme nedir biliyorsundur umarım, mekânımın sözleşmesinin son tarihi doluyor ve karşı taraf sözleşmeyi uzatmama konusunda kararlı."

"Olmuş bil," dedi Efken alayla, ardından kadehini Ulaş'a doğru kaldırdı. "Her zaman çok kolay bir yavşak olmak zorunda mısın?"

"Beni satın alması son derece kolay kardeşim," dedi Ulaş, tıpkı Efken gibi kadehini havaya kaldırarak. "O hâlde kıza ok ve yayın anasını ağlatmayı öğreteceğim."

"Kız değil, benim bir ismim var. Mahinev," diye terslendiğimde Ulaş kaşlarını kaldırarak önüne baktı, gözleri bana dokunmadı. "Burada ben de varım, ben yokmuşum gibi benden bahsetmeniz çok saçma. Saygısızca." Efken'e doğru döndüm. "Sordun mu hiç ben bu hödükten ders almak istiyor muyum?"

Efken dudağının kenarında tehditkâr bir tebessümle, "Başka şansın var mı?" diye sordu.

"Var," dedim üzerine basa basa. "Suratının ortasına sağlam bir yumruk atıp kendi başımın çaresine kendim de bakabileceğimi sana gösterdikten sonra bu iki hıyarı da sana yapacağım gibi yumruklamak."

"İnanır mısın şu an ayağa kalkıp alkış kıyamet seni desteklemek istiyorum, ne güzel dedin ya," dedi İbrahim. "Kıza geldiğinden beri yılan çıyan isimleri mi koymadınız, o bu şu muamelesi mi yapmadınız? Yeter gerçekten. Tamam, evet kendisinde biraz Ferhunde'lik yok diyemem, var, fakat durmadan da yılan ismiyle çağırmanız hiç hoş değil gerçekten Efken Bey."

Ne kadar Efken'e karşı koyup diğerlerine uyuz uyuz baksam da Efken'in belirlediği saatlerde yapılan çalışma planının işe yarayacağını düşünüyordum. Ulaş bana ok atmayı, daha doğrusu doğru yere nişan almayı öğretecekti ve İbrahim de kılıç benzeri kesici aletlerde oldukça iyiydi, hatta gecenin ortalarına doğru mutfağa gidip çekmecedeki doğrama bıçaklarıyla bir gösteri bile yapmaya kalkıştı ama Efken'den dayak yiyince küsüp gösterisini yarım bıraktı.

Sezgi ile Ceyhun'un evin ortasına yıldırım gibi düşmesi bu gece beklenen son şeydi. Yaren de sırtında kurs çantasıyla onların arkasından eve girmişti.

Sezgi öfkeli görünüyordu, Yaren bu öfkenin farkında gibi kapıda bana kaş göz yaptıktan sonra karanlık holde kaybolarak odasına gitti. Ceyhun ise kendi kabuğuna çekilmiş gibiydi, hiçbir şey söylemiyor, sadece boşluğa bakıyordu ama Sezgi bu sessizlik yüzünden daha da dolmuş olmalıydı.

"Samuel benim kuzenim," dedi ölümcül bir sessizliğin hemen ardından öfkeyle yanan gözlerini Ceyhun'a dikerek. "Böyle sessiz kalarak bana bunu kabul ettiremezsin."

"İster et ister etme," dedi Ceyhun ters bir sesle. "Samuel ile kan bağın falan yok."

Hissettiğim şok duygusuyla Efken'e bakakaldım, Efken keskin siyah kaşlarını kaldırmış ikisine bakarken içkisinden bir yudum daha aldı ama yorum yapmadı. Ulaş ile İbrahim ne olduğunu kavramaya çalışıyor gibi ikisine bakıyordu.

"Kan bağım falan yok mu? Sen kendinde bu haddi nasıl bulursun da ikimizin DNA'larını teste gönderirsin?"

"Haddi nasıl mı bulurum? Sen benim sevgilimsin. Oldukça uzun zamandır. O ise birdenbire kuzenin olduğunu iddia ederek ortaya çıkan bir yabancı. Hem de senin aklını saçma sapan şeylerle dolduran bir yabancı. Gördüğün kâbusların tamamı o sikik herifin seni inandırdığı hurafeler yüzünden."

Kan bağları yoktu demek. Bir an yeniden Efken ile göz göze geldik, gözlerini yavaşça yumup geri açtı ve gür kirpiklerinin altına gizlediği bakışların anlamını çözdüm. Karışmamam konusunda küçük bir uyarı alıyordum. Bu uyarıya sadık kalmaya karar verdim.

"Kimse beni hiçbir şeye inandırmıyor! Mahinev de buna şahit!" diye bağırdı Sezgi şiddetle. Bir an için Ceyhun duraksadı, bakışları bana döndü ve göz göze geldik. Sezgi ise gözlerini Ceyhun'a dikmiş Ceyhun'a öfkeyle bakıyordu.

"O gün olan deprem senin aklını karıştırdı," dedi Ceyhun bakışlarını usulca Sezgi'ye çevirerek. "Kendine gel artık Sezgi. O ruh hastasının seni zehirlemesine göz yummayacağım."

"Sen ne biliyorsun ki? Beni örseleyip durmaktan vazgeçip gerçekten kulak vererek dinlesen belki anlardın! Samuel'i benden uzak tutamazsın!"

"Tutarım!" diye bağırdı Ceyhun, İbrahim ile Ulaş birbirlerine komik bir bakış attılar ama gülemedim. "Sen benim sevgilimsin, o ise senin duygularınla oynayan, seninle hiçbir kan bağı olmayan bir sahtekâr. Onunla bir daha görüşmene izin veremem!"

"Başka kimsem yok, anlamıyor musun?"

"Ben neyim Sezgi? Ben senin için hiç kimse miyim? Neyim ben?" Ceyhun bunu yalvarır gibi sormuştu, içimdeki acıyı örtbas edemeden ona baka-

kaldım. Ellerini iki yana açıp sitemle, "Ne istediğini anlamıyorum, her zaman yanındayım, seni anlamadığım zamanlarda bile en çok ben anlayabileyim diye beynimi parçalarken bile hep yanındayım. Neden kan bağın bile olmayan, sana yalan söylemiş birini hayatımızda istiyorsun Sezgi? Seni kandırdı diyorum!"

"Sen benim her şeyimsin ama beni dinlemiyorsun bile Ceyhun," dedi Sezgi, öfkesi alçalmış bir deniz gibiydi, kıyıya vuran dalgaları bile güçsüzdü, bir anda sakinleşmeyi seçmiş, öylece durulmuştu. Ceyhun ellerini saçlarına götürüp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek sabır dileniyormuş gibi iç çekti. Sezgi artık öylesine sessizdi ki, kelimeler ruhunu bile terk etmiş gibiydi.

"Sezgi ben neyi dinleyeyim? Sen karşıma geçip bana..." Etrafına baktı, dişlerini sıkarak sustu ve o kelimeyi içinde yok etmeye çalıştı.

"Evet, sana," diye fısıldadı Sezgi. "Söyle işte. Neden utanıyorsun? Ben sana söylerken utanmıyorum ama sen bana inanmazken bile söylediklerimden utanıyorsun."

"Senden utanmıyorum. Senin inançlarınla alay eden o herifin sana yaptıklarına engel olamadığım için kendimden utanıyorum ben."

Çok gürültülü gelen bir sessizliğin ardından, "Samuel benim öz kuzenim olmasa bile bağlı olduğum birisi," diye fısıldadı Sezgi. "Belki de bana gerçeği öylece söyleyemeyeceği için kuzeniyim gibi davrandı."

"Hangi gerçeği Sezgi hangi?" diye bağırdı Ceyhun öfkeyle. "Cadı olduğunuz gerçeğini mi?"

Ulaş ile İbrahim ağızlarındaki içkileri aynı anda püskürtürken gözlerimi yavaşça yumdum ve Sezgi'nin birden ağlamaya başlamasıyla içime dolan öfkeyi durdurmaya çalıştım.

Efken ağır adımlarla Sezgi'nin yanına gidip elini kızın omzuna koyarak kızı kendine çekerken, "Evet," dedi korumacı bir tavırla. "O bir cadı."

Ve birden lambaderdeki ampul gürültüyle patladı.

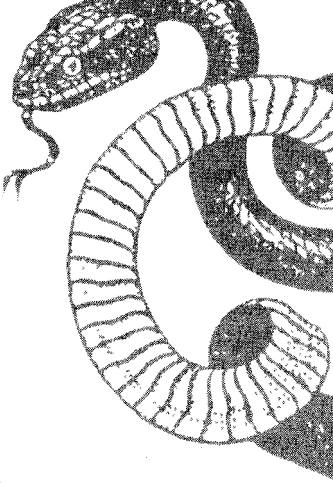
Şimdi Sezgi'nin kızıl saçları rüzgâra tutunuyor gibi havada süzülüyor, zümrüt yeşili gözleri ise tuhaf bir şekilde çok parlak görünüyordu.

Efken ölümcül bir sesle, "Ve ben de," dediğinde bakışlarım ona çevrildi. "Bir cadı avcısıyım."

Saniyeler kelimelerinin içindeki harflere tutunduğunda, Sezgi'nin ince boynunu avuçlarının arasına aldığını gördüm. Dudaklarım tam aralanacaktı ki, bir çatırtı duydum ve gözlerimi hızla kırpıştırdım. Sezgi'nin boynunu kolayca çevirip kırmıştı.

Saniyeler içime bıçak gibi batarken nefesim göğsümün içinde kayboldu.

Sezgi cansız bir şekilde yere yığıldı.

13. PANİK

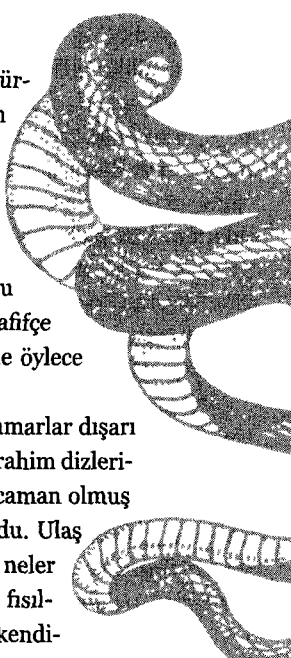
CHEVELLE, THE RED

Ve ölüm, zamanın ördüğü bir örümcek ağıydı.

İçinde durduğumuz saniyeler, kül tablasına dökülen ölü küller gibiydi. Bir buz yavaşça eridi, su oldu, su döküldü ve döküldüğü yerde kana dönüştü.

Ölüm zamanın içine karıştı, ölüm kayboldu.

Panik, hızla karmaşayı getirdi. Ama bu uzun sürmedi. İçimi alevlere veren o duygu, kızıl saçların arasından bizi kavrayan, canlı bakan yeşil gözleri görünce birden söndü. Ceyhun, Sezgi'yi kucağına çekerken deliler gibi bağırıyordu ama duyularım kısıtlanmış gibiydi, deli gibi bağırıyor olmasına rağmen ben çıt bile duymuyordum. Sezgi, Ceyhun'u iterek, "Neler oluyor?" diye sordu ve boynunu hafifçe esnetti. Ceyhun ona dehşet içinde bakarken yerde öylece oturuyordu.

"Ne?" diye sordu Ceyhun boğazındaki tüm damarlar dışarı fışkıracak kökler gibi belirginleşmiş hâldeyken. İbrahim dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini ağzına götürmüş, kocaman olmuş ela gözlerle Sezgi'nin canlanan bedenine bakıyordu. Ulaş ise koltuğun üzerine çıkmış yumruğunu ısırarak neler olduğunu algılamaya çalışır gibiydi. "Sezgi," diye fısıldadı Ceyhun, ardından kızı omuzlarından tutup kendine bastırarak, "Lanet olsun, boynundan gelen sesi duymuştum, yere nasıl yığıldığını görmüştüm, bu nasıl bir şaka? Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"O zaten ölmüştü aptal," dedi Efken kristal kadehini tekrar eline alıp sallayarak. "Ben sana onun yalan söylemediğini kanıtladım. Sevgilin bir

cadı. Gerçek bir cadı. Kavga ederken ona seslendiğim türden bir cadı değil, gücünü eğip bükerek götümüze sokabilecek bir cadı."

"Sen..." Ceyhun birden yerden fırtına gibi kalkıp Efken'in boğazına yapışınca, kadehteki içki yere döküldü ama Efken hareketsiz bir yüzle ona bakmaya devam etti. Ne karşılık verdi ne de kendini savunacak bir şey söyledi. İbrahim yerde elleri ağzında garip sesler çıkararak sallanıyor, "Nasıl ya?" diye bağırıp tekrar inler gibi sesler çıkarıyordu. "O ölüp geri mi geldi? Nasıl ya?"

"Sen nasıl ona bunu yaparsın?" diye kükredi Ceyhun. "Onun... onun boynunu kırdın!"

"Gözlerini ve saçlarını görmene rağmen inanmayacağını düşündüm ve onun gerçek bir cadı olduğunu sana kanıtladım," dedi Efken umursamazca. "Kıza eziyet edip duruyordun. Bunu hak ettin."

"Sen..."

"O bir cadı mı?" diye sordu Ulaş kekeleyerek. "Bizim Sezgi... Sezgi gidip geri mi geldi?"

"Onu öldürebilirdin lan!" diye bağırdı Ceyhun, Sezgi'nin geri gelmesini garipsemiyor gibi. "Lan! Sen onu öldürebilirdin!"

"Daha önce bir cadı öldürdüm, nasıl öldüreceğimi biliyorum, idmanlıyım," dedi Efken sakin gözlerle. Oysa Gabriel'i öldüren benim zehrimdi. "Eğer geri gelmesini istemesem onun gücünün çıkış noktasını devre dışı bırakırdım. Onu öldürmek değil, onun kim olduğunu sana göstermek istedim."

"Ya ona zarar ver-"

"Ceyhun," dedim sertçe. "Sezgi iyi ve onun ne olduğunu biliyorsun."

Ceyhun sarsılarak ellerini Efken'in boynundan çekerken Sezgi yerden kalkmış, afallamış gözlerle etrafındakilere bakıyordu.

"O gerçek bir cadı," diye fısıldadım.

İbrahim bayıldı.

Ulaş da arkasından bayıldı.

Yaren sanki olan her şeye sağırmış gibi salona yeni giriyordu. Sezgi'nin darmadağın hâlde yerde oturduğunu görünce tek kaşını kaldırdı ve sonra, "Neler oluyor burada?" diye bağırdı. Ulaş ile İbrahim'in baygın olduğunun bile farkında değildi.

"Ceyhun'a bir kanıt gerekiyordu, ben de ona o kanıtı verdim," dedi Efken. "Sen gidip odanda dinlen."

"Sonunda Sezgi'nin güçleri olduğuna inandınız mı?" Yaren bu soruyu öyle büyük bir ciddiyetle sormuştu ki bir an donup kaldım, Efken'in bile donup kaldığını hissettim. İbrahim ile Ulaş kendilerine geliyor gibiydiler ama az önce şahitlik ettikleri olay o kadar büyüktü ki sanki ayılmayı red-

deden kendileriydi. "Ne bakıyorsunuz? İbrahim ve Mahinev'in bilinmeyen bir şehirden gelmesi normal de Sezgi'nin güçleri olması mı anormal? Ben o gece, depremin olduğu gece Sezgi'nin ne yaptığını gördüm. Ceyhun abim de gördü, reddetse de kulağını anlık sağır eden o olayın depremle sınırlı olmadığını, Sezgi'nin o anki hâlini, hepsini gördü. Ben de gördüm. Sezgi'nin farklı olduğunu her zaman bildim."

Sezgi, "Eğer hâlâ aranızda inanmayan varsa," dedi sonunda kendine gelmiş İbrahim ve Ulaş'a, ardından da sevdiği adama bakarak. "O zaman bunu izleyin." Parmaklarını havaya kaldırdı. "Tankou anvan!" dedi aksanlı bir sesle, bu sesle beraber, az önce patlayan lambanın yere süzülen kırıkları usulca havaya doğru kalktı ve ortama çöken şokun sessizliği büyüdükçe büyüdü. Cam kırıkları lambaderin krem rengi şapkasının alt kısmına doğru hızla uçuşmaya başladı. Nefesimi tuttum. On saniye sonra cam kırıklarının birbirine dokunup kaynarken çıkardıkları sesi duydum ve bir on saniye sonra ışık yeniden salonu aydınlatmaya başladı. Sezgi, parmağını yavaşça indirdi ve başını yavaşça salladı. "Ben bir Kızıl Cadı'yım," dediğinde gözlerim ona mıhlanmıştı. "Atalarım İbrahim ile Mahinev'in geldiği dünyada infaz edildi."

Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sanki hafızası usulca zihninin içinde parçalanıyor ama parçalanması anıları unutturmuyor, aksine anıların etrafa saçılmaya başlamasına neden oluyordu.

"Bir yetimim. Annemi suda boğdular, babamı yaktılar. Yakarak idam en çok acı veren yöntemdi, Avrupa'daki cadı idamlarında daha çok tercih ediliyordu. Amerika'daki kolonilerde ise daha çok asma tercih edildiğinden soyumun bir kısmı da idamla katledildi." Gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ederken artık sesi her yerinden çatlamış bir kemik gibi acı içinde titriyordu. "Altmış bin kişi katledildi, bunlardan sadece üç bini gerçek cadıydı, yüzden fazlası benim soyumdandı, diğer soylar sırasıyla Çöl Cadıları, Beyaz Cadılar ve Ölüm Halefileriydi. Ölüm Halefileri bu kaostan kurtulabilir, insanlığın sonunu getirebilirlerdi ama yapmadılar, Beyaz Cadılar karşı koydu, Çöl Cadıları korktu, Kızıl Cadılar ise savaştı. Babam bir savaşçıydı." Yanaklarından akan yaşları avuçlarıyla sildi. "Babamı bu yüzden yaktılar. Onu daha acılı bir şekilde öldürmek istediler. İyileşmesi dursun diye gücünü devre dışı bıraktılar çünkü yansa bile, küle dönmeden yeniden dirilebilirdi, geri gelebilirdi. Onun güç kaynağını yaktılar. Sonra da tüm bedenini. Tıpkı diğer tüm cadıların gücünü durdurdukları gibi babamın da gücünü durdurup onu en savunmasız hâliyle katlettiler."

Gözlerim yanıyordu ama yine de onları bir an olsun kırpmadan Sezgi'ye bakmaya devam ediyordum.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Babil'de çığlık atan çocuk cadıları hatırlıyorum, orada değildim ama hafızama miras bırakıldı. İskoçya'da katledilen kardeşlerimi hatırlıyorum. Salem Cadı Mahkemeleri'ndeki yirmi dokuz kişiden birisinin kuzenim olduğunu hatırlıyorum. Bamberg Cadı Mahkemeleri'nde yüz olarak kayda geçmiş olsa da yüz elli idam gerçekleştirildi, dördü kan bağım olan cadılardı, hepsi suçsuz ve masumdu." Gözlerini kaldırıp bana baktığında, yeşil gözlerini karnında taşıyan beyazlık artık kan rengiydi. "En çok Almanya ve İsviçre'de kıyım yaşandı. Orayı hiç görmedim Mahinev ama biliyorum. Artık biliyorum."

Ceyhun yaşadığı şoku durdurmayı deneyerek Sezgi'ye doğru bir adım attığında Sezgi elini kaldırarak onu durdurdu. "Samuel bir Kızıl Cadı değil, o bir Ölüm Halefisi," dedi. "Kuzenim değil, beni kandırdı ama sanırım sebebini biliyorum. Çünkü o son Ölüm Halefisi." Gözleri birden bomboş bakmaya başladı. "Ve ben de son Kızıl Cadı'yım."

"Yani?" diye sordu Efken soğuk bir sesle. "Şimdi söyle. Bu ne demek?"

"Samuel..." Gözlerini Efken'e çevirdi. "Kıyım istiyor."

"Geldiğim yerdeki insanların canını istiyor," diye fısıldadım.

"Ve buradaki tüm köklerinin de." Gözleri beni yakaladı. "Samuel İbrahim'e dokunmadı çünkü onun bir..." Sezgi sustu, o an, Kan Yemini'nin onu da susturduğunu anladım. "İbrahim'in normal olmadığını sanıyor. Ama senin... Senin oradan gelmiş bir insan kızı olduğuna emin." Sezgi gözyaşlarını yeniden silip saçlarını düzeltti. "Samuel, Mahinev'in canını istiyor."

Güneş doğduğu anda karanlığın gökyüzünden silindiği gibi bir an için mantık da zihnimden silindi. Bakışlarım bir robota aitmiş gibi ağır ağır Efken'e döndüğünde, Efken'in GEBER dövmesini taşıyan yumruğunun sımsıkı kilitlenmiş bir şekilde ineceği yüzü beklediğini gördüm. Sonra bakışlarım yüzüne tırmandı. Duygularını gömdüğü yerden çıkarmış, tüm vahşiliğiyle Sezgi'ye bakıyordu.

"Onun kılına zarar verecek olursa, cadı mahkemelerinde bile göremeyeceği türden bir zulmü tattırırım ona," dedi Efken gece gibi bir sesle. "Seçimin ne Sezgi? İntikam mı? Dostların mı?"

"Seçimim her zaman sizdiniz," dedi Sezgi hiç düşünmeden. "Benim ailemi öldüren sizler değildiniz. Ve benim içtiğim bir yemin var. Nasıl var bilmiyorum ama o yemin boğazımı düğümlüyor. Ne zaman ettim bilmiyorum, nasıl ettim ve ederken neredeydim bilmiyorum ama o yemini ettim. Kanla mühürlenmiş bir yemin. Sadakatim tam olmasaydı anılarım geri gelmezdi."

İbrahim, "Anıların mı? Benim normal olmadığım da ne demek?" diye sordu, zihninde zikzaklar çizen bulanık anılar hâlâ hafızasının içine köklerini salmamış olmalıydı. "Sen hiç gelmediğin, görmediğin, bilmediğin bir

yerdeki her şeyi biliyorsun Sezgi. Sen öldün ve geri geldin. Sen az önce gözlerimin önünde kırılan camları birleştirip patlayan ışığı tekrardan yaktın. Şimdi anılar diyorsun, Mahinev ile benden bahsederken benim normal olmadığımdan söz ediyorsun." İbrahim korkusu birdenbire kaybolmuş gibi salonun ortasına doğru ilerledi. "Burada neler oluyor?"

"Kader bizi yeniden bir araya getiriyor İbrahim." Sezgi'nin bakışları bana çevrildi. "Lütfen uyan."

"Sezgi," dedi Ceyhun, Sezgi'nin yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Özür dilerim."

"Biraz geç bir özür," diye fısıldadı Sezgi, Ceyhun şaşkınlıkla omuzlarını kaldırıp alnını Sezgi'nin alnına yasladı. "Üzgünüm," dedi. "Şu an bu bir rüyaysa bile uyandığımda yemin ederim sana inanmaya devam edeceğim."

"Bunu duymak bana yeter," diye fısıldadı Sezgi titreyen bir sesle. "Bunu duymak bana artık bir ömür yeter." Yavaşça Ceyhun'dan ayrılırken, yüzü kireç gibi olmuş Ulaş'a baktı. "Kızıl Cadılarla ilgili bir rivayet hâlâ hatıramda biliyor musun?" diye sordu. "İhanet edenin kellesini tırnaklarını o kişinin çenesinin altına bastırıp yukarı çekerek kopartırlar. Ya burada olan burada kalır ya da zihnine tırnaklarımı sokup hâlâ tam olarak nasıl kullanmam gerektiğini bilmediğim agresif güçlerimi bilinçsizce kafanın içinde kullanarak hafızanı resetlerim."

"Be-ben sadığım," dedi Ulaş telaşla.

"Buna sevindim Ulaş." Derin bir nefes aldı. "Asreman Yırtığı'ndan içeri ciddi bir tehdit sızdı," dedi, zaten bildiğimiz bu bilgi ortamın ateş hattına dönüşmesine neden oldu. "Türünü bilmiyorum, nasıl göründüğü konusunda hiçbir fikrim yok, özelliklerini bilmiyorum, nasıl saldırır ve amacı ne bilmiyorum ama ya enerjiyi hissetti ya da yırtığı fark edip içeri daldı. Güneş ile bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum."

Yaren, "Bir yaratık mı?" diye sordu heyecanla ama Sezgi onu duymazdan geldi.

"Muhtemelen bu şey Mahinev'in enerjisini hissetti veya Efken'in, bilmiyorum, belki de ikisinin enerjisini birden. Daveti nasıl aldı, gerçekten doğal yollarla mı geldi orası tartışılır ama bir şeyler yapmak zorundayız. O gün depremi durdurabildim, gökyüzündeki kaosu durduramasam da yeryüzüne bıraktığı emareleri silebildim ama ben sadece olduğum kişiyi hatırlıyorum, güçlerimi nasıl kullanacağımı bilmiyorum, neyde iyiyim bilmiyorum, nasıl özelliklerim var bilmiyorum. Bu yüzden gelişmek zorundayız. Çünkü tehdidin tam ortasında duruyoruz ve hepimiz amatörüz."

Efken, "Ondan haberimiz var," dediğinde Ceyhun ve Ulaş alık alık Efken'e baktılar ama Efken bu bakışlara karşılık vermedi. "O yüzden olabil-

diğince hızlı bir şekilde Medusa'nın kendini savunabilecek hâle gelmesini sağlamalıyım."

"Ondan sonra da güçlerini nasıl kullanacağını öğrenmeli," dedi Sezgi, sanki boynu kırıldığında ve ölüm bedenine hızlı bir giriş yaparak ruhunu tartakladığında, o geri dönüş yolu boyunca tüm bilgiler içine gömülmüştü; şimdi karşımızda yeniden doğmuş bir cadı duruyordu.

"Ben onu gördüm," dedim. "Neye benzediğini biliyorum. Sen söyleyince taşlar yerine oturdu, evet, o kesinlikle güneşe ait. Vücudu yara ve yarıklarla doluydu, kızıl-sarı tonlarındaydı, hatta turuncu... Yanıyor gibiydi. Kanatları vardı ve..."

İbrahim detayları anlattığım sırada yeniden bayıldı.

Gözlerimi yere yığılmış İbrahim'e indirip, "İnsan formu alabiliyordu," diye tamamladım cümlemi.

"Kapuçin maymunu, bayılmanın sırası mı amına koyayım?" diye söylendi Efken ayakucuna yığılmış İbrahim'e bakarak.

"Benim de biraz tansiyonum düştü ama bayılırsam eğer Sezgi kızar mı diye düşündüğüm için bacağım koltuğa yaslı şu an," dedi Ulaş masum masum.

"Peki sen cadıysan, Mahinev ve İbrahim ne?" diye sordu Yaren çat diye.

Derin bir sessizliğin ardından, "Ben bir Mar'ım," dedim. Bu itirafla beraber, sırların kapalı tutulduğu odalardan birinin daha kolu aşağı doğru çekildi ve aralanan kapıdan dışarı anılar sızmaya başladı. Tüm gözlerin bende asılı kaldığını hissettiğimde bile gözlerimi indirdiğim boşluktan kaldırıp beni izleyen yüzleri incelemek istemedim. Ulaş bu kelimenin anlamını bilmiyordu ama İbrahim gözlerini açıp tavana bakmaya başladığında bakışlarım ona takılmıştı. Sanki bunu biliyormuş gibi ağır nefesler aldıktan sonra yanağını zemine yaslayarak bana doğru baktı.

"Neden zaten bunu biliyormuş gibi hissediyorum?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hatıralarının kapısını zorlayıp durma İbrahim. İçeri neyin sızacağını bilemezsin," dedim ve bakışlarım Efken'e çevrildi. "Madem artık herkes bu saçmalığın içinde, başlayalım Karaduman."

O gece Ulaş ve İbrahim birkaç defa bayıldı ama sonunda akıllarını topladıklarında ya girdikleri şoktan dolayı ya da bir şeyleri mantıklı bulduklarından kendilerini konuya dâhil edebildiler. Sezgi zihnine kazınan birkaç bilgiyi daha bizimle paylaştı, hepsi cadılarla ilgiliydi, Çöl Cadıları ile bağı olmaması içten içe rahat bir nefes almama neden olsa da insanların onun soyunu böyle kurutmasına rağmen nasıl oluyordu da oradan gelmiş bir me-

leze yardım etmeyi kabul edebiliyordu anlamıyordum. Sanırım dostluk, sadakat ve vefa böyle bir şeydi.

Gecenin sonunda, gün beyaza dönmeye başlamak üzereyken yatağa artık birilerinin bana inandığını hissedip, yine birilerinin bir şeyleri biliyor olmasının getirdiği huzura bulanarak girdim. Efken aramıza giren sırdan dolayı bana soğuk olsa da o da benimle odaya gelmişti. Sezgi'nin eve bıraktığı yankılar önümüzdeki günlerde de duvarlarda çınlayıp zihinlerimize sızmaya devam edecekti, biliyordum ama şimdilik biraz daha huzurlu hissediyordum. Artık müttefiklerimiz vardı ve müttefiklerimiz dostlarımızdı.

Soğuk yorganın altına girip onu izlemeye başladım. Üzerine kısa kollu, bol bir tişört giydi, tişörtün bant şeklindeki kolları geniş omuzlarını ortaya seriyordu, altındaki eşofmanı çıkarmadan bana doğru döndüğünde merakla onu süzen kızıl gözleri görünce duraksadı. Bakışları büyük bir kazanın içinden en ağır yarayı alarak çıkmak gibiydi. O an, en ağır yarayı taşıyor olmana rağmen, her şey, özellikle de yaran hâlâ sıcak olduğu için acıyı hissetmiyordun ama soğuduğunda ve karmaşa dindiğinde, acıyı iliklerini çınlatacak şekilde hissetmeye başlayacaktın. İşte onun uçurum mavisi gözlerine bakmak da böyleydi. Ağır yaralanıyordun ama uyuştuğun için hissetmiyordun, o an gözlerine bakarken yaran hâlâ sıcaktı, gözleri senden ayrıldığı an ise yaran soğuyor ve acı başlıyordu.

"Ulaş'ın ağzı sıkı mıdır?" diye sordum, aslında sıkı olacağını hissediyordum, hatta korkudan değil ağzını açmak, gözlerini bile oynatmayacaktı ama bu sessizliğin kırılıp parçalanmasını istedim.

"Sıkı olmazsa ağzına dikiş atacağımı bilir." Efken'in sesinde gizli bir öfke vardı, sakinliğin altına yerleşip gizlenmeye çalışan ama ne kadar saklansa da görebildiğim bir öfkeydi bu. Yatağın üzerine çıkınca yatak onun ağırlığıyla çöktü. Onun ağırlığını özlediğimi fark ettim.

İçimde amansız bir acının hareket ettiğini hissettim.

İçimde çığlık atan şeyleri susturabilmem imkânsızdı.

"Bana doğruyu söyle," deyince bir an nefesimi tuttum, ondan bir şey sakladığımı bildiğini görmek karnıma arka arkaya atılmış tekmeler gibiydi. "Kızıl gözlerindeki tüm ateşleri söndürmüşsün." Sert bakan gözleri beni izliyordu. "Sen bir bakışından ne hissettiğini anlayabildiğim, her şeyini baştan sona kadar ezbere bildiğim tek kadınsın. Söyle bana. Aslında neyin var?"

İçimdeki sızı kalbimdeki tortulara kadar sinmişti.

"Efken," diye mırıldandım çaresizce. "Tüm bunlar bittiğinde, tehlikeler ortadan kalktığında, benimle ne yapacaksın?"

Cevap vermedi ama pürdikkat bana bakıyordu.

"Bu garip şeyler bir gün geçecektir, yani sanırım geçecek. Efken... bir gün bitecek bunlar. Peki ya bittiğinde ikimiz de farklı yerlere sürüklenirsek?" Bu sorum onun için beklenmedik olmalıydı, gözlerini çekmeden bana bakarken ifadesine damlayarak yayılmaya başlayan şaşkınlığı görebiliyordum. "Bir gün bir başkasının elini tuttuğunda bana ettiğin yeminin anlamı kalmaz belki," diye fısıldadım ve ifadesi öyle bir sertleşti ki bu sertlik kemiklerimi tuz buz edecek sandım. İçim parçalansa da "Bir gün bir kadının elini tutunca..." diye cümleye başlamıştım ki Efken'in büyük eli elimin içine kaydı ve parmakları parmaklarımın arasından geçerken beni yeni bir bilinmezliğe sürüklemeye başladı.

"Peki sen?" diye sordu sertçe. "Her şey bittiğinde tutacak bir el mi isteyeceksin? Öyleyse ben olurum sana el." Kaşlarını çattı. Bir an Efken Karaduman'ın çaresizliğinin içime damladığını hissettim. "Tam şu anda tutmam gereken eli tuttum. Başka el yok. İstemiyorum. Duydun mu beni? Sen de istemeyeceksin." Gözleri alev alev baksa da okyanus gibi maviydi. Hem serinletiyor hem yakıyordu. "Tamam mı?"

Sanki güneş sönmüş, ay parçalanmıştı.

Hislerim işte böyleydi.

İçimi ağrıtan duygularla derin bir nefes aldım ve parmaklarımı parmaklarına bastırarak elini sıkıca tuttum.

"Gidersem beni özler misin?" diye sordum, gözlerim dolacakmış gibi hissediyordum, sanki ağlamak üzereydim. Kendime bu işkenceyi neden ediyordum? Gidebilmemin bir yolu mu vardı sanki?

O yol, onun ölümünden geçiyordu.

Gidemezdim ki.

Yine de bir gün başka bir yol olursa, ben gidersem, o kalırsa, her şey nasıl olurdu?

Efken ifadesizdi ama dişlerini sıktığını fark etmiştim. Yüzü âdeta bir kemik mezarlığına dönmüştü. Kalbim sızladı ama alacağım cevap benim için önemliydi. Bir kez olsun dikenli tellerini indirmeli ve bana çıplak gözlerle bakarak açıkça ne hissettiğini söylemeliydi.

Yanağımı yastığa bastırıp yatakta küçülebildiğim kadar küçüldüm. Onun içime ektiği duygular yüzünden aslında ruhumun önünde de tıpkı bu yatakta küçücük olduğum gibi küçülmüştüm. Alamadığım cevap diken olup içime battı. Gözlerim buğulanmaya başladı ve içimde hissettiğim o doluluk bir damla yaşın şakağıma, oradan da yastığa doğru akmasına neden oldu.

Efken'in ilk kez gözlerini o kadar hızlı bir şekilde benden kaçırdığı an, şu andı.

"Özlerim sanırım," diye fısıldadı, sesi en güçlü güçsüzdü.

"Ne kadar?"

"Başının yastığımda bıraktığı çukur kadar."

Bir yolu olduğunu, artık onun yanında olmadığımı, onun hâlâ nefes aldığını ama yanında başka bir kadının olduğunu düşündüm. Bu düşünce içime işlediğinde sanki hisleri yaşayan sadece ben değildim, derinlerimde içimi bir baltayla parçalamaya başlayan Medusa da acı çekiyordu.

Onunla geçen zamanımız, onun bana verdiği güvene rağmen bir noktada ona tamamen güvenmemem gerektiğini bana acı bir şekilde öğretmişti ama ben yine de ona ve ona karşı hissettiklerime sığınıyordum. Bu durdurulamazdı. Hissettiklerim avuçlarımı kanatacak kadar keskin olduğu için o hissin adının saklandığı dikenli sandık kapağını kaldıramıyorken bile karnımı deşen o duygunun ne olduğunu biliyordum.

Kıskançlıktı bu.

Onun yanında bir başkasını düşünmek zulümdü. Onun hayatına bensiz bir şekilde devam ettiğini düşünmek zulümdü. Her şey bittiğinde, bir yol daha bulunduğunda, ben gittiğimde, o kaldığında hiç var olmamışım gibi devam etme ihtimalini düşünmek ölümdü.

Birden doğruldum ve onun boynuna sarıldım. Bu, Efken için beklenmedik bir andı, sanırım benim için de öyleydi. Yine de beni içine sokar gibi sarıldı, sıcak nefesi saçlarımın arasına girerek düşüncelerimi yatıştırdı. İlk kez şefkati bu kadar dorukta hissetmiştim. Ondan bana çaresizlik akıyordu, benden ona acı...

Sağ göğüs boşluğumda onun çırpınan kalbinin feryatlarını hissediyordum, onun sağ göğsünü de benim kalbimin çığlıkları dolduruyordu.

Öyle bir andı ki, ölsem sorun değildi.

Bir adamın varlığıyla ölümü sevmek vardı.

"Geçecek biliyorsun," dedi. "Bir rüyadaymışsın gibi düşün. Uyandığında her şey normale dönecek fıstığım." Kelimeleri yumuşak bir dokunuş gibiydi, şefkatle içime akıyordu. Ona daha sıkı sarılarak kelimelerinin yaralarımı iyileştirmesini bekledim.

Efken yıkımı getirse de yıktığı yerde bir cennet yaratıyordu.

Bazı cennetleri alevler esir alırdı.

Onun cenneti ateştendi.

"Sen bu kâbustan uyanana kadar yanında olacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sen her rüyamda, her kâbusumda, sancılı olan her gecemde yanımdaydın. Ben de senin yanında olacağım Asale." Büyük avuçlarını belime yerleştirdiğini hissettim. "O anılardakilerin kim olduğunu öğreneceğiz, bize çok benzeyen o insanların gerçekten biz mi yoksa birer yabancı mı olduğunu öğreneceğiz. Eğer bizsek, kim olduğumuzu öğreneceğiz."

Anılardan bahsetmesi içimi acıttı. Acaba neler görüyordu? Acaba o anılarda o da benim gibi birbirimizi sevdiğimizi görüyor muydu? Soramadım. Sessizce beni yatıştıran kelimelerini dinledim.

"Ve sonunda kurtulacaksın," dediğinde onu itmek, ağlayarak yatağın diğer ucuna kaçmak, hatta yataktan atlayarak bir duvar kenarına kaçıp kollarımı bacaklarıma sararak hıçkırıklara boğulmak istedim. İşte yine bunu yapıyordu. Ona Nigin olduğumuzu söylememe engel olan yeminini ortamıza seriyordu. Üstelik bunu onun kollarına sığınmışken, ona inanmamam gerektiğini düşünürken bile ona delice inanıyorken yapıyordu. Tam şu an ona inanmamaya öyle çok ihtiyacım vardı ki...

Beni kollarının arasından azat etti. Yavaşça yatağa uzandım, üzerimi yorganla örtüp yanıma uzandı ve bakışlarımız birbirine tutundu. Gözlerindeki son buz kırıntıları da eriyip soğuk bir suya dönüşmüştü. O soğuk suda beni boğuyordu ama sorun değildi. Sular ısınana kadar ölmeyecektim, ne kadar boğarsa boğsun ona direnecektim. Şefkatini böylesine hissettirdikten sonra beni geri itemezdi.

"Yıkım Getiren," diye fısıldadım yanağım yastığa yaslı hâlde onu izlerken.

"Söyle."

Bir gerçek ve bir yalanın arasında sıkıştığımı hissettim.

En azından bir gerçeği ona verebilirdim.

"Mustafa Baba'nın da gözleri seninki gibi." Bu kelimeler içime sıkışmış gibiydi, ona doğru bıraktığımda biraz rahatlamış hissettim ama Efken'in yüzünde herhangi bir değişim yaşanmayınca duraksadım. Biliyor gibi bakıyordu. "Zaten biliyordun, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Ama şüphelerim vardı."

"Ne şüphesi?"

"Bu ışıkların kartlarımla alakası olduğunu düşünüyordum, sonra sen ormandaki çocuktan bahsedince kafam karıştı," dedi sert bir sesle. "O çocuğun da benim gibi kartlarla ilgilenen biri olabileceğini düşündüm. Sonra biraz daha derine indiğimde, kartlarla ilgilenmese de bazı insanlar tarafından kâhin gibi görünen Mustafa Baba'nın da böyle bir özelliği olabileceğini düşündüm. Bunu ona hiç sormadım, hoş sorsam da söyler miydi bilmiyorum. Realist biri olduğumu düşünüyor, bunlarla dalga geçmemi sevmiyor. Gerçi ben de bir süre öncesine kadar dünyanın en gerçekçi insanı olduğumu sanırdım. Evet, kartlarla oynayan bir realist kulağa tuhaf geliyor olabilir ama öyle. Kartlar benim için manevi değer taşıyan bir şeyden ibaret gibiydi."

"Artık öyle değil gibi mi?"

"Bilemiyorum," dedi ifadesiz bir yüzle.

"Tuhaf. Hiç garipsemedin."

"Beklediğim bir şeydi. Sadece sana nasıl gösterdiğini merak ettim. Ona bir şey mi söyledin?"

"Ormanda gördüğüm çocuktan bahsettim," dedim. "Çocuğun gözlerinden..."

"Ee?"

"O da bana gözlerini gösterdi işte. Çocuğun da kendisi gibi olduğunu söyledi." Efken sessizce bana bakarken ağzımı açıp gümüş renkli kurttan bahsedecektim ki bir şey dilimi bağlıyormuş gibi hissettiğim için dudaklarımı birbirine bastırarak sadece onu izledim. Sanki ikimiz de o gümüş kurttan bahsetmek istiyorduk ama bir şey dillerimizi düğüm düğüm ediyordu.

"Demek kendisi gibi," dedi sadece, sesi düşüncelere bulanmıştı.

"Evet."

"O nasıl biriymiş ki çocuk da kendisi gibi olacakmış?" diye sordu Efken kendi kendine. "Ya da," dedi gözleri arkamdaki pencereye takılırken, "Neymiş ki çocuk onun gibi olacak?" diye sordu. Bu soruyu bana değil, daha çok kendine sormuş gibiydi. Cevaplar zihnindeki uçuruma yuvarlandı ve düşüncelerini oluşturan bataklıklarda boğuldu. Sessizliği can yakıcı seviyeye gelene kadar konuşmadım, ben de onunla beraber sustum.

"Mustafa Baba'nın bir sırrı olduğunu düşünüyorum." Bu kelimeler benim dudaklarımdan, onun sessizliğini kırıp parçalamak adına dökülmüştü.

Efken'in gözleri yavaşça bana saplandı. "Hepimizin olduğu gibi," dedi. "Birdenbire değil, sırayla çözeceğiz Medusa. Her şeyi aynı anda yapmaya çalışırsan hiçbir zaman sonu göremezsin, bazen elinde olmadan bazı şeyler yarım kalır ve ortada yarım kalmaması gereken şeyler var."

"Ceyhun ve Sezgi iyi olacak mı?"

"Ceyhun'u zorlu günler bekliyor ama Sezgi artık kendini kanıtladı. Sadece Ceyhun'a değil, kendini kendisine de kanıtladı. Ceyhun biraz fazla realisttir, İstanbul konusunda bile hâlâ içinde şüpheler uyuttuğunu biliyordum ama artık gözüyle gördü, zor bir süreçten geçecek, sonunda da bu sürece uyum sağlayacak. Allah'tan kolay uyum sağlayabilen biri."

"Peki ya Yaren?"

"Yaren zaten böyle bir şeye hep hazırlıklıydı. Çocukluğu hep bu tür şeylere inanarak geçti. İbrahim'in olayına hepimizden önce inanmış bir kızın şu an olanlara inanmaması imkânsızdı zaten." Beni bileğimden tutup kendisine doğru çekti, kollarının arasına girip sıcaklığını hissettim. Yatakta onun kollarında uzanmaya devam ederken o da düşünceli bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Çok denedim. Her zaman onu korumayı denedim. Daima önceliğim o olmuştu. Yaren'i bana ait karanlıktan hep uzak tuttum, bana benzemedi çünkü hayatın her zaman aydınlık olan kısmında kaldı, onu aydınlı-

ğa ben taşıdım. Şimdi ne olduğu belirsiz bir şeyin ortasına onu sürükleyen yine benim. Fevri davrandım. Sezgi'nin ne olduğunu açık etmemeliydim. En azından Yaren varken olmamalıydı bu."

"Yaren zaten buna inanıyordu, yani sen söylemesen de öyle olduğunu biliyordu Efken. Kendini suçlama."

"İnanmak ve emin olmak aynı şeyler değil. Artık emin," dedi, nefesi saçlarımın üzerinden esip geçti. Ona biraz daha sıkı tutundum ve gözlerim arkasında kalan karanlık bir boşlukta asılı kaldı. "Üstelik artık İbrahim'in de öylesine biri olmadığını biliyor. Bu bir noktadan sonra İbrahim'e duyduğu hislerin abartılı bir hayranlığa dönüşmesine neden olur mu bilmiyorum."

"Yaren İbrahim'i seviyor," dediğimde vücudu taş kesildi ama kasılması çok uzun sürmedi. "Biliyorum, bundan hoşlanmıyorsun ama gerçek bu. Yaren'in İbrahim'e duyduğu şey hayranlıktan fazlası."

"O benim için hâlâ bir çocuk."

"Yaren on sekizini bitirdi," diye fısıldadım, kaşlarını çattığını hissettim.

"Bu zırvalıklar onun başını döndürmez umarım," dedi. "Çok meraklı. Bu merakın onun başına iş açmasından kuşkulandım hep. Hem başta İbrahim ile sadece arkadaşlardı, iki arkadaş birbirine zamanla öyle şeyler hissedebilir mi?" Bu soruyu bana sormasına şaşırdım ama tepki vermedim. "İbrahim ilk geldiği zamanlar Yaren ona arkadaşlık ediyordu, İbrahim'in hikâyeleri ona ilginç geliyordu ve İbrahim'in de ona hiçbir zaman arkadaştan fazlasıymış gibi davrandığını görmemiştim. O zamanlar İbrahim benim için sadece kafayı yemiş, zararsız ve çocuksu bir herifti. Yaren ile birbirlerini sevmeye başladıklarını söylemelerinin üzerinden henüz bir yıl bile geçmedi. Bu kadar yeni oluşmuş duyguların gerçekliği sence de sorgulanmaz mı? Belki de Nigin dediğiniz o sikik şey yüzünden Yaren bir yetişkin olduğu anda birbirlerine karşı aşk duyduklarını sanmaya başladılar. Yani bunun sebebi sadece Nigin ise e-"

"Bunun sebebi yalnızca Nigin ise benim de bağlandığım kişiye âşık olma ihtimalim vardır, değil mi?" diye sordum dilinin ucundaki sorudan emin olduğum için. Bu soru canını sıkmış gibi birden beni bırakıp benden uzaklaşarak yüzünü tavana döndü ve sırtüstü uzanıp öylece tavanı izlemeye başladı.

"Nigin'in o tür bir şeyle ilgisi yoktu, değil mi?" diye sordu Efken, sesi mesafeliydi.

"Sanırım," dedim, dişlerini sıktı ama konuşmadı.

"İbrahim ve Yaren'in ilişkisini onaylamadığını biliyorum ama öte yandan İbrahim'e güven duyduğunu da görebiliyorum." Tam karşı çıkacaktı ki,

"Hemen yalanlama," dedim. "Evet, sen kimseye kolayca güvenmezsin, hatta hiç güvenmezsin ama belki de güvenen sen değilsindir, kalbindir."

"O ruh hastasının attığı kahkahaları duyduktan sonra kalp denen gerzek organın da ona karşı güven duyabileceğine karşı şüphelerim var," diye homurdandı. "Her neyse. Uyumak istiyorum." Yeniden bana doğru döndüğünde onu takip eden bakışlarımı yakalayınca gözlerini kıstı, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sen?" diye sordu. Beklentiyle bakan mavi gözlerinin içinde yansımamı görüyordum.

"Dün uykumu alamadım," diye mırıldandım, gözlerinin daha derin bakmaya başladığını fark ettim. "Çünkü yalnızken korkuyorum."

"Hadi oradan yalancı sen de."

"İster inan ister inanma." Yorganı omzumun üstüne çekerek ona baktım. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Bana kızgın olduğun için odaya gelmediğini de biliyorum."

"Başka ne biliyorsun?"

"Benimle uyumak istediğini." Kolunu güçlükle kaldırdım ve altına girip onun göğsüne yaklaştım. Ona karşı bir çocuk gibiydim. Karşısındaki insanı seven ve neden sevdiğini bile bilmeyen, o insana güvenen, güveni parçalandığında bile o insana sığınan bir çocuk gibiydim. Ama o, aynı zamanda bana bir kadın olmam gerektiğini de öğretiyor, o küçük çocuğun elini bırakmama neden oluyordu. Yine de küçük kız oradaydı, onu seviyor, ona güveniyor, parçalandığında sadece ona sığınıyordu.

Belki gitmem gerekirdi ama buradaydım. Efken Karaduman'ın kollarının arasındaydım ve küçük bir kız çocuğunu kalbimin derinliklerinde yaşatsam da artık yetişkin bir kadındım.

"Bak sen," dedi Efken muzip bir sesle. O kız çocuğu, kalbimin derinliklerinde başını kaldırıp bana minnettar gözlerle baktı. "Demek seninle uyumak istiyorum?" Kollarını bedenime bu sorunun cevabını vermiş gibi sardı ve bana verecek bir cevap bırakmadı.

Ama ben yine de o cevabı onun sesinden duymak istedim.

"Evet. İstiyorsun." Yutkunup elimi ürkekçe göğsünün üzerine koydum. "İstemiyor musun?"

"Çocuk gibi soracak mısın hep böyle?"

"Cevap vermediğinde evet," dedim yavaşça. Parmaklarım geniş tişörtün açıkta bıraktığı göğsüne temas ediyor, sıcak teni parmak uçlarımı ateşe değen çıralar gibi tutuşturuyordu. "İstemiyor musun?" diye yineledim soruyu.

"İstemesem şu an kollarımda olmazdın Mahi," dedi. "İstemesem benim yatağım senin olmazdı, yastığımda başının çukuru oluşmazdı, kokun çarşaflarıma sinmezdi, tenin yorganıma dolanmazdı."

"Kısaca istiyorum demen yeterliydi." Gülümsedim, onun da gülümsediğini hissettim.

"O düşük çenen bulaşıcı sanırım, benim de çenemi düşürüyorsun."

"Senin konuşacağın varmış."

"Bak sen şu işe," diye alay ederek çenesini saçlarımın arasına bastırdı. "Uyuyalım."

"Bu kadar çok istiyorsan olur," dedim gülümseyerek.

"Alay mı ediyorsun sen benimle?"

"Bilmem, belki."

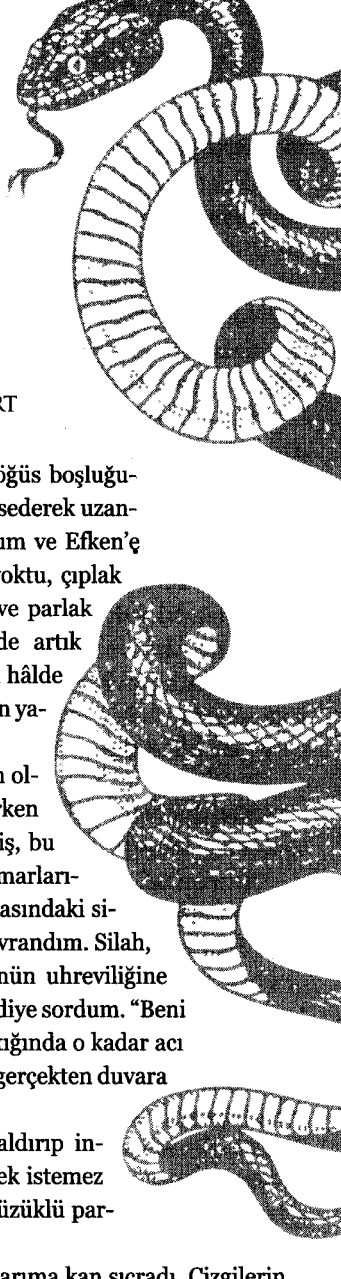
"Aptalsın."

"Sensin o," diye söylendim, homurdandı ama bir şey söylemedi. Uyku bize yaklaştı, oda sanki biz birbirimize yaslıyken daha da kararırdı.

Efken bir denizdi, dalga dalga içine çekildiğim...

Ben kendime bir liman arıyorken, boğulmaktan korktuğum o soğuk denizin içindeydim. Bu deniz, demirimi saplayabileceğim bir limandan bile daha sığınılası geliyordu bana.

Ve ben, boğulmaktan korktuğum denizin içinde kulaç atarken bulmuştum kendimi.

14. RAKİP

J2 & EIVØR, FIRE BURNING IN MY HEART

Seksen ikinci mekikten sonra karnıma ve göğüs boşluğuma saplanan ağrıyla yırtılıyormuşum gibi hissederek uzandığım karların içinde bağdaş kurarak oturdum ve Efken'e dik dik bakmaya başladım. Üstünde tişört yoktu, çıplak bronz teni karların altında heykel gibi diri ve parlak görünüyordu. Üşümediği belliydi. Sayesinde artık ben de yanıyordum ama uzun süre ısındığım hâlde bir anda aralıksız bu kadar mekik çektiğim için yanıyordum. Başka bir şeyden değil.

Yüzünde, gördüğü manzaradan memnun olduğunu gösteren alaycı bir sırıtışla beni izlerken kaslı kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, bu yüzden de pazıları patlayacak gibi şişerek damarlarını dışarı doğru kusmuştu. Pantolonunun arkasındaki silahın siyah sapını sanki hiç görmemiş gibi davrandım. Silah, güzelliğini örtmeye yetmiyordu. Görüntüsünün uhreviliğine lanet ederek, "Doğru yaptığına emin misin?" diye sordum. "Beni böyle hırpalarsan karşıma kanatlı bir şey çıktığında o kadar acı içinde olurum ki beni tek bir kanat çırpışıyla gerçekten duvara yapıştırır."

"Mızmızlanma," dedi Efken çenesini kaldırıp indirerek. "O ince belini beton gibi sertleştirmek istemez misin?" Kollarını çözüp büyük, dövmeli ve yüzüklü parmaklarıyla karın kaslarını ezdi. "Böyle."

Gözlerim karın kaslarına kayınca yanaklarıma kan sıçradı. Çizgilerin belirginliği bile baş döndürücüydü. O kadar uzun süre kaslarına baktım ki, "Şşh," dedi alayla. "Öğle yemeğinde tatlı olarak baklava yemek istiyorsun herhâlde?"

Homurdanarak karların içine yatıp saçlarımın arasından başıma ve sırtıma yayılan yakıcı soğuğu hissettim. Buna rağmen bedenim kan ter içindeydi. Ulaş ile Ceyhun ileride, Kar Ormanı'nın giriş kısmında okları saplamam gereken levhaları ağaçların kalın gövdelerine yerleştiriyorlardı. Ceyhun'un yüzü hâlâ kireç gibiydi, Sezgi'den öğrendiğim kadarıyla belli etmemeye çalışsa da tedirgin ve korkmuştu. Ulaş daha sakin gibi görünüyordu ama verandada kollarını göğsüne başlamış onları izleyen Sezgi'ye doğru her bakışında yerinde sıçrayarak gözlerini kaçırıp bakışlarını ormanın derinliklerine doğru çeviriyordu.

Yaren karların içine batıp çıkarak bize doğru yaklaşırken, "Peki düşman olduğunu düşündüğünüz adam neye benziyordu?" diye sordu bininci kez, bugün sabahtan beri durmadan bu konuyla ilgili sorular soruyordu. Evde bana sesini duyuran bir elmas sakladığımı öğrenirse ne yapardı hiç bilmiyordum, merakı o kadar sonsuzdu ki ona elmas konusunu açmamaya karar vermiştim. Zaten Efken de onu olabildiğince tüm bu olup biten olayların dışında tutmak istiyordu.

"Yaren, daha düşman olup olmadığı bile belirsiz, saçma sapan şeyleri kafana takacağına gidip kitap oku," dedi Efken ters bir sesle. "Durmadan soru soruyorsun."

"Sen de durmadan soruları ağzıma tıkıyorsun. Hem de cevap vermeden."

"Yaren."

"Ben de dövüşmeyi öğrenmeliyim bence," dedi Yaren, Efken'in ters sesine aldırış etmeden.

"Ben varken senin dövüşmeye ihtiyacın yok küçük hanım."

"Mahinev'in var yani," dedi kaşlarını kaldırıp imayla abisine bakarak.

Efken gözlerini kısarak, "Eve," dedi, Yaren yanaklarının içini şişirse de sabah yeterince dalaştıkları için konuyu uzatmama kararı almış olacak ki başını iki yana sallayarak sırtını dönüp verandaya doğru yürümeye başladı.

"Sen devam ediyorsun," dedi Efken gözlerini bedenime indirerek. "Şimdiden pes ediyorsan senin yerine ben dövüşeyim." Dudaklarında meydan okuyan bir tebessümle bana baktığında içimde çığlık atan o savaşçı gözlerimi kısmama neden oldu. Yeniden mekik pozisyonu alarak karnım yırtılır gibi acıyor olmasına rağmen sayının üzerine basa basa, "Seksen üç," dedim, gözlerimi doğrudan Efken'in gözlerine dikmiştim.

"İşte böyle fıstık," diye fısıldadı Efken iç gıdıklayıcı bir sesle.

Patikadan hızla gelen kan kırmızısı spor bir araba tüm dikkatleri üzerine topladı. Doksan birinci mekiğin bitmesiyle beraber durup yaklaşan arabaya baktım. Patikanın temiz yolundan karların içine daldı ve güçlü tekerlekler karları keserek savurmaya başladı. Araba Kar Ormanı'na dönük olarak dur-

duğunda o arabadan inen kişinin Crystal olması beni şaşırtmamıştı. Âdeta yerdeki karları ayağıyla kaldırıp etrafında yağmur gibi yağdırarak hızla bize doğru gelmeye başladı. Deri taytı, deri çizmeleri ve üzerindeki uzun deri ceketiyle siyahlar içindeki bir ölüm perisini anımsatıyordu. Topuklu çizmeleri karların içine saplanıp geri çıktı, adımları hızlandı ve "Sen!" dedi işaret parmağıyla beni hedef alarak. "Sen sırrımızı nasıl açık edersin?"

Ulaş ile Ceyhun'un panikle bize doğru geldiklerini fark ettim ama bakışlarım Crystal'den ayrılmadı. Efken hırıltılı nefeslerle önüme geçip bana etten bir bariyer olmaya çalıştığında bile bomboş gözlerle yerimden kıpırdamadan Crystal'e bakmayı sürdürdüm. Alev sarısı gözlerinde düşmanca bir ifade vardı, bu daha önce onun gözlerinde rastlamadığım bir ifadeydi.

"Sen bizim ne olduğumuzu nasıl bunlara söyleyebilirsin?" diye bağırdı şiddetle ve sesinin yankısı tüm ormana yayılarak ağaçların içinden geçip karları yere yıktı.

"Ona ne cüretle bağırırsın?" Efken'in sesindeki sakinlik birazdan bu karla dolu arazinin ateşlerin yükseldiği bir mahşer yerine dönüşeceğinin habercisi gibiydi. Ellerimi karlara bastırarak doğruldum, ifadesizliğimi koruyup karların yaktığı avuç içlerimi birbirine sürterek ısıtıp temizledim. Efken hâlâ tam önümde duruyor, beni olası bir tehlikeden koruyordu ama içgüdülerim biliyordu, Crystal buraya bana zarar vermeye değil, beni korumaya gelmişti.

"Aramıza girme," dedi Crystal ateş gibi bir sesle. "Onun ve benim aramıza girme. O benim kız kardeşim." Düğüm aramızda titredi, karnımdan karnına giden kordonu hissederek ona baktım, o ise hâlâ öfkeliydi.

"Neyin olduğu sikimde bile değil. Ona bağıramazsın. Onunla konuşurken sesini biraz bile yükseltemezsin. Bunun bedelini sana ödetirim," dedi Efken, onun arkasına yaklaşıp elimi çıplak ve sıcak koluna koyduğumda bedeninin ne kadar gergin olduğunu parmak uçlarımda bile hissedebildim.

"Sorun yok," dedim. "Sen bu işe karışma, gerçekten."

"Ne demek karışma? Sana bağıramaz. Onun çatallı dilini koparırım," diye homurdandı Efken, Crystal buna pabuç bırakmazdı, biliyordum, gözlerini Efken'e çevirmesiyle göz bebekleri yan yatmış bir elips gibi inceldi. Efken bu görüntüye karşı hiç tepki vermedi, dişlerinin arasından, "Beni bu şekilde korkutabileceğini mi sanıyorsun sen?" diye sordu. "Senin karşında kim var, biliyor musun?"

"Benim damarlarımda dolaşan zehir senin içini ateş gibi dağlar Karaduman," dedi Crystal çift sesle, bir an durup ona bakakaldım. Gözlerinin içi ateş gibi yanıyor, göz bebekleri gitgide daha da incelerek uzuyordu, sesinde

iki kadın vardı, birinin ince diğerinin kalın olan sesleri birbirlerine yaslanarak kelimeleri zamana emanet ediyordu.

Yaren ne olduğunu anlamaya çalışır gibi verandada ilerleyince, Sezgi elini onun önüne koyarak geçmesine engel oldu ve gözlerini Crystal'e dikti. Yaren muhtemelen Crystal'in gözlerini göremiyordu ama çift gelen sesini duyduğu kesindi. Sezgi ile aralarında bir şeyler konuşuldu ama konuşmalar boğuktu, hiçbirini duyamadım, tek duyduğum garip bir uğuldamayla çarpmaya başlayan kalbimin sesiydi.

"Beni tehdit mi ediyorsun Crystal? İnan, seni buna pişman ederim. Buraya onu korumak için geldiğini sakın unutma. Yoksa sana bunu bizzat ben hatırlatmak zorunda kalırım."

"Onunla," dedi Crystal öfkesinin arttığını belli eden cızırtılı çift sesiyle, "sakın. Aramıza. Gireyim. Deme." Her bir kelime tek bir cümle gibiydi. Vurgulu ve haşin, öfkeyle dövülmüş ve hırçın; intikamcı...

Alnıma yükselen ateşi hissettim. Bir romanın sayfasının çevrilirken çıkardığı ses gibi zihnimin içinde çevrilmiş bir sayfanın sesiyle beraber kelimeler içime akmaya başladı. Efken'i kolundan tutmamla yana doğru sertçe itmem bir oldu, nasıl bir güç uyguladım bilmiyordum ama Efken'in bedeni bu güce karşı koyamadan yana doğru sendelemişti. Efken'in şaşkın bakışları bir mızrak gibi sırtımdan girip kalbimden çıktı. Boğazımdan ateş gibi yükselen bir duyguyla Crystal'in tam karşısında durduğumda ayağındaki topuklulardan dolayı benden oldukça yüksekte duruyordu. Kafamı kaldırıp çenemi diktim ve gözlerimin etrafındaki yuvarlağın yukarı ve aşağı olmak üzere iki yana doğru çekilerek uzadığını hissettim. Birkaç saniye sonra gözlerim artık etrafı kızıl görüyordu.

"Sakın bir daha yaptıklarımın hesabını bana sorma," dedim, sesim hem benim sesimdi hem de zihnimden dışarı uzanan zehirli kadının sesiydi; birbirine çok benzeyen iki farklı ses birleşip zehirli bir çifte dönüşmüştü. "Sen ya da bir başkası, benim kararlarımı sorgulayamaz, kararlarımın hesabını bana soramaz." Boğazımda bir başkasının elleri varmış gibi hissederek kurduğum cümledeki her bir kelime bıçak gibi Crystal'e saplanırken, Crystal'in gözlerindeki dik duran elipsin genişleyerek yavaşça normal bir yuvarlağa dönüşme ânına şahitlik ettim.

Birden tek dizinin üzerine çöktü, başını önüne eğdi.

"Özür dilerim," dedi saygıyla, sesi şimdi sadece ona aitti.

"Tekrarı olmayacak Crystal. Ne sen ne de diğer kardeşlerim, beni sorgulamayacaksınız."

Son cümlemle birlikte, boğazımdaki elin hafiflediğini hissettim, artık sıkmamaya başladığındaysa yutkunup elimi boğazıma götürdüm. Efken'in

gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum, gözlerini bana dikmiş az önce yaşanan hadisenin ve dudaklarımdan akan o çift sesin etkisindeymiş gibi sadece beni izliyordu. Ceyhun ile Ulaş'ın, Crystal'i önümde diz çökerken görünce duraksayıp gelmekten vazgeçtiklerini fark ettim. Biraz ileride durmuş sorgulayan gözlerle olup biteni izliyorlardı. "Kalk," dedim demir gibi bir sesle. "Ne olduğunu bilmediğimiz bir şey yırtıktan içeri sızmış ve dibimize kadar gelmişken kavga etmenin sırası değil." Gözlerim Efken'e çevrildi. "Birbirinizle dalaşmayın."

"Düşman doğrudan senin için geldi," dedi Crystal yerden kalkarken. Bu bilgi Efken'in gözlerinin ona saplanmasına neden oldu. "Tıpkı Samuel yavşağı gibi." Crystal dizindeki karları silkeleyip gözlerini Efken'e doğrultarak Efken'in bakışlarına karşılık verdi. "O gün düşman göründüğünde İbrahim'in orada olduğunu ve adamın birdenbire ortadan kaybolduğunu söylemiştin Karaduman. Düşman İbrahim'in varlığından dolayı rahatsız olmuş olmalı. O yüzden hâlâ atağa geçemiyor. Çünkü aradığı hazinenin etrafının dolu olduğunun farkında." Parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Ve o hazine de sensin kardeşim."

"Samuel olayını nereden biliyorsun sen?" diye sordu Efken o aptal herifi hatırlamak cinlerini tepesine toplamış gibi.

"Dur bir bakayım nereden biliyorum?" Crystal parmağını çenesine koyup gökyüzüne bakarak düşünüyor gibi yaptı. "Salak arkadaşın Ceyhun'un yaptırdığı DNA testinin haberi tüm dansçılar arasında yayıldığı için olabilir mi? Test negatif çıkmış. O herif de bir Ölüm Halefisi. Mahinev de onun nefret ettiği insan soyunun fışkırdığı topraklardan geldi. Yani Sezgi ile bir bağı yoksa, dostluk da yoktur? Sonuca gitmek için geri zekâlı ya da Efken Karaduman olmak gerekiyor, değil mi?"

"Benimle düzgün konuş," dedi Efken sertçe.

"Ne yaparsın? Üst üste dizdiğin cesetlerin arasına mı atarsın beni? Cansız şekilde?" Crystal masum masum gülümsedi. "Efken Karaduman eli silah tutan karanlık adamları öldürür sadece, doğru, pardon. O yüzden karşıma geçip beni tehdit etmek dışında yapabileceğin bir şey yok sanırım psikolog bozuntusu."

"Crystal," dedim Efken tam bir adım atacakken elimi Efken'in göğsüne yaslayarak. "Onu kışkırtmayı kes. Konumuz Efken ile girdiğin sidik yarışı değil. Konuşmaya devam et. Demek ki bir şeylere fazlasıyla hakimsin."

"Dün buraya gelip başına dikilmememin tek sebebi derin bir araştırma üzerinde olmamdı. İz arıyordum, bir şeylerin peşindeydim." Alev sarısı gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "O şeyin türünü tam olarak bilmiyorum, yalamadığım ansiklopedi kalmadı, Efken görüntüsüyle ilgili kısa bilgiler

yazmıştı mesajda ama hiç görsel olarak ona benzeyen bir yaratık tasvirine rastlamadım. Onun kim olduğunu anlamam için onu canlı görmem gerek. Ama kırılan mühürlerin açtığı yırtıktan geçen her doğaüstü, o yırtığa sebep olan enerji için gelirmiş. Dolaylı yoldan senin için geldi. O enerjinin açığa çıkma nedeni sendin."

"Tamamen ben değildim."

"Nasıl yani?"

"İkimizdik," dedim Efken'e bakmadan. Efken'in yüzünde galibiyet dolu bir sırıtışla Crystal'e baktığını hissedebiliyordum.

"Süzme gibi gülmeyi kes," diye homurdandı Crystal. "Evet, tensel yakınlaşma yaşadınız." Kasılarak ona baktım, o da gözlerini devirdi. "Tamam, o kadar salak değiliz bunu anladık. Ama o enerjinin doğrudan senden sızdığını düşünüyor. Ve muhtemelen ne olduğunu bilen tek kişi de buradaki insanlar ve..." Gözlerini verandadan bizi izleyen kızıl saçlı cadıya çevirdi. "İnsan sayılanlar değil."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"O senin karşına çıkana kadar, senin de onun karşısına çıkman konusunda seni hazırlayacağız." Gözlerini Sezgi'ye çevirdi. "Ve inan bana, hazırlanması gereken tek kişi sen değilsin. Cadının neler yaptığını görmemiz gerek. Neler yapabileceğini de öyle..."

"Hâlâ tam olarak hatırlamıyoruz," dedim.

"Efken'in kafasına vura vura hatırlatmamı istersen, senin için bunu yaparım."

"Bir kere daha adımı anıp andığın cümle içinde benim canımı sıkarsan bir daha bu araziye bir adım atamazsın," dedi Efken. "Dene ve gör."

"Onu korumak için bana yalvarırsın bile." Crystal'in tokat gibi savurduğu bu cümle Efken'in dişlerini sıkmasına neden oldu. "Ne? Yalanlayamazsın Karaduman. Onun için bana mesaj attın. Sen tüm mal varlığın haczediliyorken avukata bile mesaj atmazsın. O senin için önemli, değil mi? Yirmi yedi yıllık hayatında belki de ilk defa bir zaafın oluyor."

Bu cümle, o an Crystal için kurulması çok kolay bir cümleymiş gibi dursa da aslında benim hayatımda hiç kapanmayacağını bildiğim bir yaraydı.

Efken'in benim kapanmayan yaram olacağını biliyordum.

"Sen benim hakkımda hiçbir sik bilmiyorsun. Bilebilecek konumda birisi de değilsin. Etkisiz elemansın. Sen sıfırsın." Efken işaret parmağını sallayarak büyük bir sakinlikle konuşuyordu, Crystal ise bu sakinlikle ona doğrultulan silah misali sözleri çatık kaşlarla dinliyordu. "Sen benimle ilgili yorum yapabilecek birisi değilsin."

"Kaybetmekten korkuyorsun," dedi Crystal. "Karşımda kaybetmekten korkan bir adam var."

"Ben ya kazanırım ya da tecrübe edinirim ama asla kaybetmem. Bunu aklından bir an olsun çıkarma."

"Bana sıfır diyorsun, peki, tamam sıfır olayım ama unutma, sıfır çarptığı her sayıyı etkisiz hâle getirir. En büyük sayıları bile."

"Çarpma işlemlerinde evet öyle ama burası gerçek hayat Crystal." Efken'in bu cevabıyla beraber Crystal dişlerini sıktı ama başka bir şey söylemeye tenezzül etmedi.

Gözlerini bana çevirdiği an, "Saldır bana," dedi ve dudaklarım aralanırken gözlerim irice açıldı. Crystal boynunu sağa sola çevirip kütletti. "Hadi. Saldır bana. Sana iyi davranacağım. Sadece nasıl saldırdığını görmek istiyorum."

Birden küçümsenmiş gibi hissettiğim için kaşlarım çatıldı. Az önce kimin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü unutmuş muydu? İçimdeki öfkenin damarlarında akan zehirli kan zamana karıştı. Avucumun içinde dolaşan sıcaklığın sebebi az önce karlara dokunuyor olmam değildi. Başka bir şeydi. Biliyordum. Hissedebiliyordum.

Zihnim her yerdeydi.

Medusa her yerdeydi.

Zaman gibi kocamandı, zaman gibi küçücüktü. Zaman gibi her yere sığıyordu, zaman gibi her şeyi altına alarak üzerini örtüyordu.

Efken, "Saldır," diye onayladı onu. "Ben varım. Sana elini sürecek olursa onu doğduğuna pişman edeceğimi biliyor. O yüzden hadi, saldır ona."

"Savunmasız kimseye saldırmam ben!" diye bağırdığım an, sesim öyle güçlü bir yankıyla ormana doğru savruldu ki, uluyan rüzgârını herkes gördü. Ulaş geri çekildiğinde yanından geçip giden bıçak gibi keskin rüzgârı takip eden gözleri şokla irileşmişti. O rüzgâr ormana daldı, köknarları sallayarak ormanın derinliklerine gitti. "Ya karşılık verirsin ya da bu asla olmaz."

"Sana karşılık veremem," dedi Crystal, gözleri endişeyle etrafında süzülüp yeniden bana çarptığında tedirginliğini gördüm. "Sana saldıramam. Aklını mı kaçırdın?"

"Bana saldır yoksa asla sana saldırmam. Karşında çocuk yok senin. Sen kum torbası değilsin. Sana vurup kendi gücümü test ettikten sonra bana karşı atak yapmamanı kabul etmek onursuzluktur."

"Sana saldıramam."

"Bana derhâl saldır," dediğimde Crystal yutkunup bir adım geri çekilerek başını salladı. Bu emir boyunduruğu altına girdiği değil, kalbiyle kabul

ettiği bir emirdi. Bunu onun üzerinde kullanmak istemesem de o an öylece ağzımdan çıkıvermişti.

"Onlar kavga mı edecek?" diye bağırdı Sezgi verandanın korkuluklarına abanarak.

"Evet Cadı Kız," dedi Efken. "Sanırım tam şu an bunun için hazırlanıyorlar."

Crystal bir bacağını geriye atıp öne doğru yaylanarak bana bakmaya başladı. Gözleri düşmanca bakmıyordu ama saldıracağını açık ediyordu, içimde biraz olsun korku yoktu, o gün her şeyi öğrendiğimde ve onu öyle gördüğümde hissettiğim korku içime gömülüp kaybolmuştu sanki. Avuç içlerimi yere gelecek şekilde açıp gözlerimi Crystal'in bedenine indirdim, bedeninin duruşunu kafamın içine âdeta kodlayarak yerleştirdim ve atağının nereden nasıl geleceğini hesaplamaya başladım. Crystal, gırtlağından gelen vahşi bir hırıltıyla bana doğru atılacaktı ki sanki bu hareketini önceden biliyormuşum gibi geri çekildim ve güçlü zarif bedeni hızla karların içine çakıldı. Omzumun üstünden kızın saplandığı kar yığınına baktım, Efken'in bir ıslık çaldığını duydum ve içimde yükselen garip bir içgüdüyle birden Crystal'i ensesinden tutarak kaldırıp yüz yüze gelebileceğimiz şekilde ileri doğru ittim. Crystal ayağında topuklu çizmeler yokmuş gibi karların içinde koşup bana doğru gelmeye başladı, elimi kaldırmamla elini kaldırması bir oldu ve sanki kollarımız birer kılıçmış gibi havada kesişti. Her bir kol hareketinde diğer kolum onu durdurmak için harekete geçiyor ve âdeta ellerimizle kapışıyorduk. Bir adım geri gidiyorsam, hırslanıyor ve onun on adım geri gitmesini sağlıyordum.

"Tüm paramı kızıma yatırırdım," dedi Efken başını iki yana sallayıp hayranlıkla bana bakarken. "O hareketi gördün mü?" Bunu ne zaman yanına geldiğini anlamadığım Ceyhun'a bakarak söylemişti. "Resmen sarışının içinden geçecek. Benim onu korumama gerek bile yok Cey, şuna bak. Kollarıyla nasıl savunuyor kendini. Müthiş değil mi?"

Kaşlarımı çatarak onu dinlerken dikkatim dağılacak gibi oldu, Crystal hırslanarak kolumu kavrayıp beni ters çevirdi ve sırtım onun göğsüne yaslanırken, "Şşh, bırak onu!" diye hırladı Efken ama daha Efken'in sesi zamana karışmamıştı ki bacağımı arkaya doğru kırıp, ayak tabanımla Crystal'in dizine sert bir tane geçirip onu geriye doğru düşürdüm. On saniye bile sürmemişti ki artık Crystal yerdeydi, ben üzerindeydim ve benim kolum içe doğru katlanmış, tehditkâr bir şekilde onun boynunun altındaki yerini almıştı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Crystal. "Sanırım seni hafife almışım."

"Hafife alacağın son insan bile olmamalıyım Crystal." Dirseğimi boynundan çekip doğrulacaktım ki İbrahim ıslık çalarak bize doğru gelmeye başladı.

"Hayda bre pehlivan, güreşe mi yattınız oraya?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Crystal yenilginin tadını alıyordu işte," dedi Efken böbürlenerek. "Sen neredeydin faydasız?"

"Mahinev'in mekânla ilgili çizimlerini Rıfat Bey'e teslim etmemi istedin ya bunak," dedi İbrahim, sonra birden korkarak düzeltti. "Yani tabii ki kafanın içi oldukça yoğun olmalı paşam, aşkım, bebeğim, o yüzden unutman gayet normal."

Ceyhun ile İbrahim birbirlerine baktılar.

"Ne bakıyorsun birader?" diye sordu İbrahim.

"Sen aslında nesin?"

"Neymişim?"

"Nesin işte?"

"Beni tedirgin edecek sorular sorma Ceyhun," dedi İbrahim. "Cadı falan değilim ben."

"Tamam değilsin, o zaman nesin?"

"Maymun," dedi Efken keyifli bir sesle. "Kapuçin maymunu."

"Şaka yapmıyorum Efken. O gece bu adamın da normal olmadığından bahsedildi, bunu hatırlıyorum."

"Bakın ben korkunca oturumu direkt kapatıyorum, eğer bayılmamı istemiyorsanız beni bayıltacak cümleler de kurmayın, tamam mı?" İbrahim yerde uzanmaya devam eden Crystal'e baktı. "Senin Facebook profiline bakınca anlamıştım sende bir tuhaflık olduğunu. Yılan olduğun için mi gözlerin öyle çıkıyordu senin fotoğraflarda kademsiz?"

"Ağzını tek kelime etmek için aralayacak olursan içini zehirle doldururum," dedi Crystal gözlerini İbrahim'e çevirerek.

"Yılan turşusu olmuşsun hâlâ artistlik yapıyorsun bayan, hiç hoş değil. Kız seni resmen dürmüş yere koymuş. Yıkanmaya gidecek halının binanın dışına rulo hâlinde koyulması gibi seni rulo yapıp yere koymuş, öğle sıcağı vurmuş halı gibi birinin seni arabanın arkasına atmasını bekliyorsun orada." Derin bir nefes alıp burun kemiğini parmaklarının arasına alarak sıktı. "Şu kıza yılan dedikçe kendimi yere atıp bu konuyla alakalı seksen beşinci bayılmamı gerçekleştirmek istiyorum ama ayakta kalıp Efken'ime destek olmam gerek. Sadık bir erkek olmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Bu ilişkiye büyük emek veriyorum gerçekten."

"Yılan mı?" diye sordu Ceyhun kireç gibi bir yüzle.

"Evet," dedi İbrahim. "Hani dün gece Efken, Sezgi'nin boynunu kırdı, biz bir şok olup kaldık, Sezgi Allah'ına kavuştu sanıyorduk ki geri geldi, sonra Sezgi patlayan ampulü patlamamış gibi tek parça yapıp ışığı yaktı, sonra Mahinev birden ortaya atlayıp bu nikah kıyılamaz siz kardeşsiniz dermişçesine, ben Mar'ım, dedi. Bu arada Mar'ın anlamı ne biliyor musun? Yılan. İşte bu kız," dedi ve beni işaret etti, ardından parmağını Crystal'e çevirdi, "ve bu kız da yılan."

Ulaş hâlâ kaçabileceği bir mesafede durmuş, muhtemelen pek duyamasa da ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi bizi izliyordu. Elinde bir arbalet vardı. Orta Çağ'a özgü olan yayı parlıyordu.

Ceyhun başını iki yana sallayarak, "Onlar insan," dedi şok içinde.

"Yani yılana dönüşüp kıvrılıyor değiller," dedi İbrahim, sonra bir an durup gözlerini irice açtı. "Değil mi?" diye sordu Crystal'e onay bekler gibi bakarak.

"Zevzeklik etme," dedi Crystal burnundan soluyarak. "Ayrıca Efken, yenilmekten söz ediyorsun ama buradaki yenilmiş tek kişi sensin."

"Az önce beni değil, seni yere devirdiler," dedi Efken muzip bir sırıtışla.

"Mahinev'i hafife alıyorsan karşısında durmayı dene, bilek gücünü bir kenara bıraktım, müthiş içgüdüsel hareket ediyor."

"Sen şuna yenilmeyi kendime yediremiyorum desene."

"Sen şuna Mahinev'in karşısında duramam desene," dedi Crystal, Efken'e dik dik bakarak.

"Karşısında duramayacağımı düşündüren ne?" Efken bu meydan okumayı yaparken bakışlarını ona çevrilmişti, sanki bilerek bana bakmıyor gibiydi; gözleri Crystal'e saplanmış bir kılıç gibi parlıyordu ve onu izlediğimi bildiği için bana dokunmuyordu.

"Bunu sesli bir şekilde dile getirdiğimde ya kaçacaksın ya da bunu mahvedecek şeyler söyleyeceksin. Seni değil, onu düşündüğüm için susuyorum. Yoksa sen bir şeyleri mahvetmek konusunda zaten yeterince idmanlısın."

Efken dişlerini sıktı. Ormana yayılan sessizlik birbirlerinin gözlerinin içine düşmanca baktıkları saniyeleri besledi ve korkutucu bir gölgeye dönüştürdü. Sanki o gölge üzerimde duruyor, o gölgenin altında karanlığa bulanıyordum.

"Medusa," dedi Efken gözleri Crystal'in yüzünü âdeta ateşe verirken. "Bana meydan oku."

"Ne?"

"Hadi," dedi Efken ve bana doğru bir adım attı. "Seni en zor rakiple tanıştırayım. Ben." Gözlerimiz birbirine saplandığı an dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Soğuk o kadar etkisiz hâle geldi ki sanki birden orman

yanmaya başlamıştı. "Ben senin görüp görebileceğin en güçlü rakibim." Efken bana doğru bir adım daha atınca, ayağının altına serilmiş karların alev aldığını düşündüm. Sanki bembeyaz karların değil, yükselerek her yanı kızıla boyayan alevlerin içinde bana doğru geliyordu.

Yumruklarımı farkında olmadan havaya kaldırıp yüzümün hizasına getirdim ve o yumrukların arkasından keskin gözlerle onu izlemeye başladım. Nabzım öyle hızlı atmaya başlamıştı ki sanki dakikalardır hiç dinlenmeden koşuyordum. Bedenim kasılıyor, damarlarımın içindeki kan yılan gibi kıvrılarak cildimi geriyordu.

"İşte böyle." Efken'in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Şimdi saldır bana."

"Ona zarar verecek olursan cesedindeki son kan da aksa seni bıçaklamaya devam ederim," dedi Crystal dişlerinin arasından tıslayarak ama onu duymazdan geldim, Efken de onu duymazdan geldi. Soğuk bir rüzgârın koyu renk saçlarımı uçuşturmasıyla Efken'in burun delikleri genişledi ve kokumu soluduğu an gözleri kısıldı.

"Şike karıştırıyorsun," diye fısıldadı içimde bir ateş yanmasına neden olan erkeksi sesiyle. "Kokunu savurma bana."

"Asıl sen şike karıştıran sensin. Böyle şeyler söyleyerek kafamı bulandırıyorsun."

"Ya da aklını alıyorum." Birden bana doğru atakta bulununca saçlarımın savrulmasına neden olacak bir hızla yana doğru kaydım ve Efken bu kadar hızlı onun elinden kayarak kurtulmama şaşkınlıkla bakakaldı. "Tıpkı aklımı aldığın gibi," diye fısıldadı bana dehşetle bakarken.

"Gördün," dedi Crystal aramızdaki sohbeti duymazdan gelerek. "Onun müthiş refleksleri var."

"Kes sesini," dedi Efken gözlerini gözlerimden çekmeden. Çenesini yukarı dikip, "Belki de sana çok yumuşak davranıyorumdur Medusa," diye fısıldadı ve büyük kolları beni yakalamak için bana uzanırken hızı kafamı karıştırdı. Bakışlarım gözlerinden sıyrılarak çıplak göğsüne, oradan da kaslı karnına kaydı ve onun hızlı elleri beni kavrayamadan olduğum yerde dönerek tam karnına sert bir tekme geçirdim. Ben daha bacağımı indirmemiştim ki Efken'in bedeni geriye doğru sendeledi, kuvvetli tekmem onu yere yıkmaya yetmedi ama bakışlarına yayılan dehşet o kadar güçlüydü ki yere çakılsa böyle bir etki altına girmezdim. Gözlerine bulaşan dehşete bakakaldım. "Bu da neydi?" diye sordu. "O kadar hızlı olamazsın."

"Olamam mı?" Kaşlarımı çattım. "Sen beni mi küçümsüyorsun?"

"Çekirdek var mı ya?" diye sordu İbrahim zevzek zevzek ama onu kimse önemsemedi. Efken'e doğru yürürken dişlerimin arasından âdeta tıslaya-

rak, "Beni küçümsüyor musun?" diye sordum. "Seni pataklayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum," dedi gözlerinde saf bir alayla, sanki beni tetiklemeye çalışıyordu, gücümle oynuyordu, bunu fark etmeme rağmen hırsın beni etkisi altına almasına engel olamadım. "Neler yapabilirsin, başka ne maharetlerin var, hadi göster bana. En büyük rakibine göster."

Aynı zamanda en büyük düşmanımdı, bunu biliyor muydu?

Birden elimi ona doğru uzatmamla beni bileğimden nazikçe kavrayıp kendi etrafımda döndürmesi bir oldu, sırtım onun kas kütlesi sıcak göğsüne yaslanırken burnumdan sert bir nefes verdim.

"O bir sefer olur fıstığım," diye fısıldadı kulağıma. "O sadece bir sefer olur."

Benden kopan anılardan biri daha zihnime hızla geri dönüp kırılmış bir camın eski hâline dönmesi gibi koptuğu kısma sertçe oturarak eski yerini aldığında, saatin ibresi bir adım geri çekildi ve takvim yaprakları koparıldıkları mukavva yüzeye geri yerleşmeye başladı. Yağmurun yüzüme konan soğuk dokunuşlarını hissettim. Ağırlaşıp, ıslandığı için daha da koyulaşan saçlarım çıplak omuzlarıma kırbaç gibi vuruyordu ve ben savaşıyordum.

Birileriyle değil, biriyle.

Biriyle değil, onunla.

Efken Karaduman beni kendi etrafımda döndürdüğünde yağmurun ıslatıp koyulaştırdığı saçlarım onun yüzüne çarparak benim tenimde şakıdı ve burnumdan hırs dolu bir nefes verdim. "O bir sefer olur Mar," dedi düşmanca bir sesle. "O sadece bir sefer olur." Ona attığım yumruğu hatırlayınca dudaklarıma bir sırıtış yerleşti, tam arkaya doğru bir tekme atacaktım ki beni sertçe kendine doğru çevirdi ve iki kolumu bilek kısmından kavrayarak havaya kaldırıp beni âdeta karşısında çarmıha gerdi. Gözlerine nefretle bakıp yüzüne tükürdüğümde dudaklarında zaferin çağladığı alaycı bir tebessüm oluştu. "Vay canına, dövüşürken fark etmek zordu çünkü bir vahşi gibi hareket ediyordun ama oldukça güzelsin."

Bu, onu gördüğüm ilk andı.

Bu, düşmanımla dövüştüğümüz ilk andı.

Bir gün birbirimizi delice seveceğimizi bilmeden birbirimize açtığımız ilk savaştı.

Zaman bir masaydı ve anılar o masanın üzerinde birleşmeyi bekleyen yapboz parçalarıydı, ben o parçalardan birini daha yerine yerleştirmiştim. O anıdan dışarı itilmeden önce düşmanımın mavi gözlerinde kaybolduğumu hatırlıyorum. Sanki tüm anılar içimden öylece koparılmadan önce ona hem ilk hem de son bakışımdı.

"Aptal Pençe," dedim ona ve anı beni hızla geri tükürdü. Gözlerim anılardan kopup karşımda parçalanmış bir bütün gibi beliren mavi gözlere takılıp kaldığında Efken beni kendine doğru çevirmiş ve bir zamanlar hafızamda yaşayan o an gibi, bileklerimden tutarak önünde çarmıha germişti. Kollarım havada ona öyle bir bakmıştım ki, öyle bir acıyla, öyle bir farkındalıkla, Efken'in şaşırdığını görebiliyordum. Mavi gözlerinin içindeki buzdan yarıklar genişliyor, gözleri sanki parçalara ayrılıyordu. Gözlerinde yüzen buz beyazı adaları izlerken suskundum.

Pençe. Ona söylediğim şeydi bu.

"Ne?" dedi Efken afallamış bir hâlde. "Gördün mü?"

"Evet," diye fısıldadım.

Bileklerimi tutmaya devam ederken, "Devamını görmek istiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "O şeyin devamını görmek istiyorum."

"Ben..."

Bakışlarımız birbirindeyken, "Pes mi ediyorsun Mar?" diye sordu şu ânıma ait olan Efken.

Düşünceler kafamı kargacık burgacık ederken, "Asla," dedim ve bileklerimden kaldırılarak gerildiğim çarmıha aldırış etmeden ayaklarımı onun dizlerine koyup âdeta ona tırmandım ve sert bir tekmeyi omzuna geçirdim. Elleri beni içgüdüsel olarak serbest bırakırken sırtüstü yere düşmeye başladım. O da yere düşmüştü. Yere düşmemle bacaklarıma gücümü vermem ve kendimi öne doğru iterek birden zıplayıp yerden kalkmam bir oldu. Bu hareket bedenimin alışkın olmadığı bir hareketti ama kolaylıkla altından kalkmıştım, sadece kaslarımın anlık olarak yırtılacak gibi acıdığını, bel kemiğimin sızladığını hissetmiştim. Ama ayaklarım yere bastığı an bu acı geçti ve bir alkış tufanı duydum.

Ulaş bile korkuyu bir kenara bırakıp arkadaşlarımızın yanına gelmiş, arbaletini kenara bırakarak alkış tutmaya başlamıştı.

Devamını görme isteğiyle Efken'in üzerine çullandığımda, bana zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen bana meydan okuması tuhaftı. Sanki o an olduğu gibi yeniden düşmandık. Kollarımı bir kılıç gibi kaldırıp onun kollarına saldırdığımda, o da kollarını bir kılıç gibi kullanıyordu. O kolunu önümüze koyup ona vurmama engel oluyor, ben bir diğer kolumla ona vurmak için yeniden saldırıyordum.

Sonunda dizine sert bir tekme geçirerek onu geriye doğru ittim ve kendi etrafımda dönmemle bedenimin sertçe havalanması bir oldu, karların benimle beraber havalandığını hissettim ve sert bir tekmeyi tam ona geçirecekken ayak bileğimi tutarak beni yere düşürdü. Bedenim karlara saplanır

saplanmaz üzerime yattı ve kollarını başımın iki yanına alarak beni sıkıştırdığında, bakışlarımız arasında fırtına öncesi bir sessizlik büyüdü.

Yeniden yağmurun sesini duymaya başladım.

Biliyordum ki o da duyuyordu.

Sonra yağmuru hissettim.

Anılar çatırdadı, bir parçayı daha bulup masanın üzerinde parmağımın altına alarak sürükleyip yerine götürdüm ve yerine yerleştirdim. Anı aniden başladı.

Şimdi şu *ânıma ait olan* Efken'in aksine uzun, siyah saçları çenesine kadar inen o mavi gözlü adam üzerimdeydi. Kollarıyla beni kıstırmış, saçları yüzüme sarkarken tehlikeli mavi gözler beni seyrediyordu. Çırpındım, tekme atmaya çalıştım ama bunu yapamadım. "Çırpınma zehirli yılan," dedi muzip bir sesle. "Burada bir sen varsın bir de ben. Ve ben senin en güçlü rakibinim."

"Sen benim karşımda durabilecek biri değilsin," dedim öfkeyle, gözleri içimi deliyordu, avuçlarımda ateşlerin büyümesini bekledim ama ateşlerimi kendi ateşleriyle söndürüyordu. "Gücün buna mı yetiyor? Karşımda durup benimle savaşmaktansa beni böyle sıkıştırmayı mı seçiyorsun?"

"Hoşuna gitmediğini söyleme." Efken'e çok benzeyen o adam üzerimden kalkarken çamura bulanmış elbiseme ve yerde parlayan zirkon taşlarla süslü kılıcıma baktım. Efken'in kılıcı kabzasının içinde, Efken'in belinde duruyordu. Ayağa kalkıp tam önümde durarak bana kendini beğenmiş bakışlar attığı sırada dişlerimi gıcırdattım ve beklemediği bir hız göstererek elmas zirkonların süslediği kılıcımı kavradım. Kılıcımı ona savurmamla, kılıcın ucundaki gümüş uzun bıçak birden gümüş tenli bir yılana dönüştü ve yılan tıslayarak Efken'e doğru atıldı.

"Sinsi!" diye bağırdı Efken öfkeyle, avucunu yılanımın kabaran boynuna sardığında yılanım zehirli bir tıslama çıkardı. "Koparırım onun kafasını! Bana bununla mı meydan okuyorsun? Bu çatal dilli soğuk yaratıkla mı?"

"Kes sesini!" diye bağırmamla, birden Efken'in gölgesi gibi görünen o adam susup kaldı. O an, emrin bizi etkisi altına aldığı ilk andı.

Nigin Bağı'nın farkında olmadığım ama o andan beri bizi birbirimize bağladığının göstergesi olan özelliğin açığa çıktığı andı.

Emretmiştim ve susmuştu.

Birden bileğimin içinde bir acı hissettim, bir yanmaydı bu. Aynısını uzun saçların sahibi olan Efken'in de hissettiğini kılıcını yere fırlatıp yılanımı bırakmasından yola çıkarak anlamıştım. Gözlerimiz aynı anda bileklerimizdeki etrafı kanlanıp ateşle dağlanıyormuş gibi var olan kar tanesi dövmelerine saplandı ve saatin ibresi ileri doğru bir adım attı.

Yerde uzanıyordum, şu andaydım, öylece Efken'e bakıyordum. Tam önümdeydi ve ayaktaydı, bileğinin içine bakıyordu.

O da görmüştü.

Biliyordum.

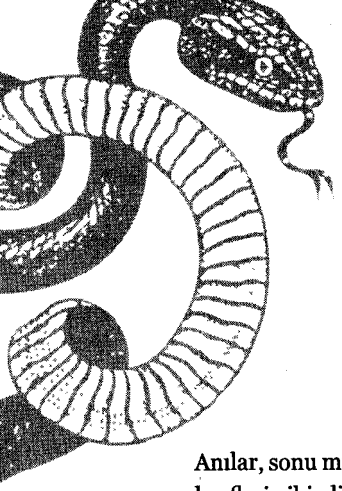
"Seni seviyordum," dedi Efken bileğinin içine bakarken. "Sen benim en büyük rakibimdin ve ben seni seviyordum."

Herkes sustu.

Zaman bile.

Gözlerimiz buluştu.

"Sakladığın adam benim," dedi yavaşça. "Nigin'in benim."

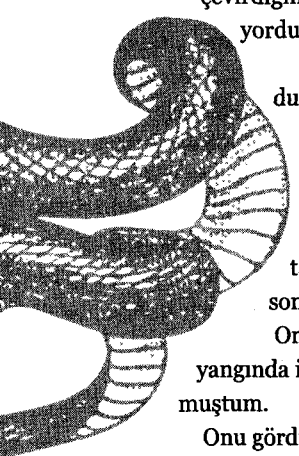

15. SALDIRI

EİVØR, TROLLABUNDİN

Anılar, sonu mutsuz biten bir romanın sayfaya düşen çaresiz harfleri gibiydi.

Ben o harfleri taşıyan sayfalar gibiydim, kendimde çevirdiğim her bir sayfa bende kapanması güç yaralar açıyordu.

Romanın sonuna kadar yaşar mıydım bilmiyordum.

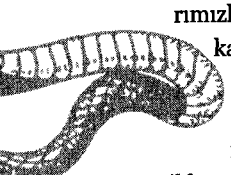
Ona bakıyordum. Onu ilk gördüğüm anda değildik ama onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyordum.

Onu ilk gördüğümde, hayatımın dönüm noktasının onun gözlerinde başlayarak dudaklarında son bulacağını biliyordum.

Onu ilk gördüğümde, ormanda bir yangın vardı ve yangında ilk ölen ağaçlar olması gerekirken, ilk ölen ben olmuştum.

Onu gördüğümde, ölüm artık benim gölgemdi.

Bakışlarından dökülen anılar üzerimi örtüp beni anılarımızla dolu bir mezarlığa çevirmeye başladığında, ruhumu kazarak içine kendini yerleştiren zehirli kadın, gözlerini dikmiş beni izliyordu ama onun beni izlediğini gören sadece bendim. Tıpkı Efken gibiydi, orada durmuş beni izliyordu, ruhumun derinliklerinde tırnaklarına ait çentikler vardı ve artık beni tükettiğinin farkındaydı.

Efken artık biliyordu.

Ve bunu ona söyleyen ben değil, anılar olmuştu.

Kollarımı yakalayıp beni yerden kaldırdı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde başını eğdiğinde soğuk parmakları çenemi kavramış, kafamı

kaldırmıştı. Gözlerimiz aynı eksende birbirine yaslı duran gezegenler gibiydi. Bakışlarında sorgu yoktu, bakışlarında şaşkınlık da yoktu; bakışlarında çözümleyemediğim, kimsenin de çözemeyeceği bir şey vardı. Adı yoktu. Sadece oradaydı. Buz yarıklarıyla dolu uçurum mavisi gözlerinin içinden bana uzanan yardım çığlıkları gibiydi ve kalbimi ağrıtıyordu.

Gökyüzünden tanrının yazdığı romanın kâğıt parçalarıymış gibi dökülmeye başlayan kar taneleri onun siyah saçlarına dokunarak orada asılıp kalıyordu.

Etrafımızdaki her şey donmuş gibiydi. Arkadaşlarımızın tepkileri donmuştu, zaman donmuştu; sadece kar taneleri ve biz vardık.

"Ben olduğumu benden sakladın," derken sesinde öfke de yoktu şaşkınlık da. Hatta anlam veremediğim her duygu oradaydı ama hiçbiri olumsuz değildi. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken ellerimi sıcak kollarına koyup yutkundum. Çenemi biraz daha havaya kaldırdı ve yüzümü büyük avuçlarının içine aldı. "Sen beni mi korumaya çalıştın?"

Dudaklarım tam bir şeyler söylemek için aralanacaktı ki, uzaklardan gelen adım sesleri, sanki o sesler kafamın içinde tepinen gürültülü bir yankıymış gibi irkilmeme neden oldu. Aynı sesleri Efken'in de duyduğunu yumuşak bakan gözlerinin birden sertleşmesini görür görmez anladım. İkimiz de omzumuzun üzerinden ormana doğru baktığımızda, Kar Ormanı'ndaki karanlık ağaç topluluğunun arasından bize doğru gelmeye başlayan turuncu takımlı adamı gördük. Yüzüm hâlâ Efken'in avuçlarının içindeydi ve Efken'in avuçlarının birden cehennem gibi alev içinde kaldığını hissettim.

Korku bir gölge gibi kalbime dolanıp kalbimi sıkıştırdı çünkü tüm arkadaşlarımız buradaydı ve çoğu sanırım normaldi. Efken'in ise normal olmadığını artık biliyordum. Kalbim onun ne olduğunu biliyor, zihnim o kelimeyi içine aldığı hâlde reddetmeyi seçiyordu; yine de biliyordum.

İbrahim, "Bu o bardaki orospu çocuğu," dedi dişlerinin arasından, sesi ilk kez bu denli ciddi geliyordu.

Adam mesafeye rağmen onu duymuş gibi parmağını kaldırıp dilini şaklatarak, "Çok ayıp," dedi ve bize doğru adımlamaya devam etti. "Misafirperverliğinize ne oldu sizin sevgili dostlarım?"

Ulaş elindeki arbaleti kaldırıp göğüs hizasına getirirken, "Düşman dediğiniz bu mu?" diye sordu soğukkanlı bir sesle. "Tek bir okla kalbinin içinden geçebilirim."

"Deneme bile insan çocuğu," dedi turuncu takımlı adam parmağını uyarıcı bir şekilde iki yana sallayarak. Her bir adımında aramızdaki mesafe uçuruma dönüşüp genişliyor gibiydi. Efken ellerini yüzümden çekti, elini beline attı ve çıplak bel boşluğuna sapı sürtünen silahını çıkarıp adama doğ-

ru doğrulttu ama bunun faydasız olacağını biliyordu. Adamın dudaklarındaki sinsi gülümsemeyi gördüm. "O silahtan daha güçlü olduğunu bilmesem yerlere yatıp gülmeye başlardım ama seni hafife almamam gerektiğini biliyorum dostum."

Ceyhun bir adım öne çıkıp, "Sezgi!" diye bağırdı verandaya doğru bakmadan. "Hemen eve gir."

"Cadıyla bir sorunum yok sevgili boşluk," dedi Ceyhun'a anlaşılmaz bir şekilde. "Benim işim sevgili Medusa ile. Medusa'ydı değil mi? Yanlış seslenmiyorumdur umarım. Şu silahı indirir misin?"

"Beynini dağıtmamı mı istiyorsun?" Efken sorduğu sorunun akabinde beni arkasına saklayarak silahın namlusunu adama doğrultmaya devam etti. Crystal'in bacaklarının hafif aralık durduğunu, bedeninin yeniden yaylandığını fark ettim, bir panterin avını izlediği gibi adamı izliyordu ama adam ona bakmıyordu.

"Biraz güneş ışığıyla beynim geri toparlanacaktır," dedi adam ve adımları durdu, bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirip genişçe sırıttı. "Epi topu bu kadar mıydınız?"

Sezgi'nin Yaren'i kolunun arkasıyla eve doğru ittiğini göz ucuyla gördüm ve içim rahatladı. Yaren'i eve kapatıp verandanın merdivenlerini inmeye başladığında, adamın gözleri verandaya doğru kaydı. Bakışlarında değişen bir şeyler gördüm.

"Amatör bir cadı için fazla iddialı hareket ediyorsunuz, lütfen dikkat ediniz genç bayan."

"Onunla düzgün konuş," diye hırladı Ceyhun.

"Boşluktan gelen ses hep bir başkasına ait olan yankıdır," dedi adam yüzünde ciğerci bir kediyi anımsatan muzip gülümsemesiyle. "Öyle değil mi Ceyhun?"

"Sen benim adımı nereden biliyorsun?"

"Sevgilinin bir cadı olduğunu biliyorken, senin zavallı insan ismini bilmeyecek değildim." Adam bakışlarını otomatik olarak bana çevirince, Efken tetiğin güvenliğini kaldırdı ve çıkan ses ormana dağıldı. Adam tekrar dilini şaklattı. "Silaha ihtiyacın yok ama böylesi işime gelmiyor desem yalan olurdu."

Crystal, "Buraya tek başına gelerek başına büyük bela aldın. Çoğu uyanmamış olsa da ben son derece uyanık ve diriyim," dedi yankı uyandıran bir sesle.

"İstersem Crystal, onların zihinlerini paramparça edebilirim," dedi elini kaldırıp bir şeyi sıkıyormuş gibi yumruğunu kapatarak. "İyi biliyorsun, değil mi? Bunu ister misin?"

"Tamamını bilmediğin hikâyenin parçası bile değilken hiçbir sik yapamazsın ahmak," dedi Crystal. "Karşında çocuk mu var sanıyorsun sen?"

"Yalnız geldiğimi sanacak kadar ahmak olamazsın." Bir an bu cümle duraksamama neden oldu. Efken'in koluna elimi koyup bir adım öne çıkarak Efken'in yanında durdum. Gözleri hızla beni kavradı. "Ama... Eğer o benimle gelirse, asla zorluk çıkarmayacağıma ant içerim."

"Onu benim elimden ölüm bile alamaz," dedi Efken silahı indirip, başını ölümcül bir şekilde omzuna doğru eğip tehlikeli gözlerle adama bakarak. "Onu sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ah bu kederli âşık erkek sözleri... Daha ona duygularını bile açmadın, değil mi?" Efken dişlerini gıcırdattı ama sinir bozucu gülümsemesi dudaklarındaydı. Sezgi'nin arkamda durduğunu çok sonra fark ettim. "Benimle gelirse hır gür çıkmaz, insancıklar da zarar görmez."

Ulaş arbaletini göğüs hizasından ayırmadan okunu arbalete yerleştirdi. Adamın gözleri anlık ona dokundu ve "Arbaletini eritmemi istemiyorsan sakin ol çamurdan gelen," dedi sertçe. "Kızı istiyorum."

"Buradan giderken buraya ait tek bir kar tanesini bile yanında götüremezsin," dedi Efken.

"Senin küçük zarif kar taneni götüreceğim ama..."

Bizi yutan, herkesi derin düşüncelere emanet eden bir sessizlik yaşandı. Ama ben durmadım, bir adım daha öne çıktığımda Efken arkamda duruyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum ve saçlarım, kar soğuğunu içine alan gezgin rüzgâr tarafından yana doğru uçuşmaya başladı. Düşmanın bakışları beni baştan aşağı süzdü, kendi yüzünü bir insanın suretine saklamış olsa da gözlerinin içinde lavlar akıyor gibi görünüyordu, gerçek alevler gözlerinin içinde dolaşıyordu ve bunu fark eden İbrahim ile Ulaş'ın bir adım geri çekildiklerini hissettim. Korku yavaşça damarlarına doğru sürünüp bir yılan olarak kanın içine daldı, yüzmeye başladı. "Sana benden ne istediğini sordum."

"Sendeki gücü istiyorum," dedi adam, gözlerindeki alevler harlanınca, bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Efken hırlayarak öne doğru bir adım çıktı ve her nasılsa bunun düşmanı ürküttüğünü fark ettim. Sanki ayağı bir adım geriye atmak için havaya kalkmıştı. Efken'den korkuyordu. Hatta ondan korkan İbrahim'den de korkuyordu. "Sen ve ben," derken sesindeki tereddüdü hissettim. "Çok iyi bir ikili olabiliriz. Sendeki enerjiyle mühürler parçalanıyor, bendeki ateşle evren yanabilir. Sen ve ben çok fazla şeye sahip, çok fazla şeye hakim olabiliriz. Benimle gel ve savaş başlamadan bitsin. Ya da onlarla kal ve ateşimin son harına kadar sizi mahvedeyim."

"Onunla bu cüretle konuşurken ölümü göze alıyorsun, değil mi?" diye sordu Efken, sesinin ilk kez bu tonda çıktığını fark ettim, sanki o sesin içinde ecel vardı. "Onu kendine isteyerek aslında kendine benim tarafımdan kazılmış bir mezar seçiyorsun."

Adam tekrar yutkunup, "Siz çömezler, neler yapabildiğimi tahmin bile edemezsiniz," dedi.

"Sen de benim," dedi Crystal yavaşça yere eğilip avucunu karların içine batırarak. Yerde gürültüyle ilerleyen sarsıntının adamın ayaklarının altından geçerek bedenini titrettiğini gördüm. Ulaş bu tuhaf görüntüye rağmen arbaletini göğsünün altına çekerek oku tekrar yerleştirip gerdi ve İbrahim de botlarının arkasından iki melek kanatlarına sahip küçük hançer çıkarıp dudaklarına sinsi bir tebessüm kondurdu. Efken boynunu çıtlatıp silahın güvenliğini postalının tabanına silahı sürterek kaldırdı ve karların içinde adama doğru yürümeye başladı.

Sanki perde kapanıyor, oyuncular usul usul dağılıyor, piyesin diğer sayfasına geçiliyormuş gibi kendimi başka bir ânın içinde, kostümümü değiştirip sahneye adım atarken buldum.

Her şey anlık gelişmişti. Her zaman olduğu gibi.

Avucumu yere vurmuş, yere vurmamla beraber parmaklarımdan akan alevler karların içinde sanki takip etmeleri gereken ince bir barut çizgisi varmış gibi hızla ince bir yol çizerek ilerlemeye ve ateş çatırtılar çıkarak adamın etrafını sarmaya başlamıştı. Kaosu başlatmak kolaydı ama kaosu idare edebilmek çok zordu.

Şimdi kaosu başlatıyordum, bunu biliyordum, bu gücü ağırbaşlılıkla karşılıyordum ama kaosu nasıl idare edecektim işte bunu bilmiyordum. Adam etrafını saran alevlere gözlerinde alevlerin yansımaları oynaşırken hem dehşet hem de hayranlıkla baktı.

"Mükemmel bir güç," dedi adam. "Ama unutma. Ateş ateşten olanı yakmaz."

Avuç içlerini yere konumlandırıp elleri havadayken zemine yukarıdan müdahale ediyormuş gibi parmaklarını oynattı. Avuçlarımdan akarak karların içinde şeritler çeke çeke ilerleyen ateşler geriye doğru püskürdü ve onun avuç içlerinden yere rüzgâr gibi esen sarı alevleri gördüm. Crystal yere bir defa daha vurdu, sarsıntı hızla geldi, alevleri salladı ve alevlerim yeniden adamın üzerine doğru akın etti ama faydasızdı.

Avucumu yere daha sert bastırıp, Crystal de yeri sarstığı için alevlerin onu sarması daha kolay olur düşüncesiyle daha çok çabalamaya başladım. Bir kâğıdın havaya attığı kesiğin sesini duydum ama avucumu karlardan çekmedim. Düşmanın gözlerini bürüyen korkuyu tam da o anda fark et-

miştim. Bakışlarını sabitlediği yere doğru bakmak için kafamı çevirdiğimde İbrahim'in elinde iki küçük melek kanatlı hançerle karların içinde düşmana doğru koşmaya başladığını gördüm. Ulaş bir oku doğrudan düşmana gönderdi ama düşmanın alevleri oku yarı yolda alevden bir mızrağa çevirip küle döndürdü.

Düşmanın gözlerinin ikisinde de olmadığını, başka birinde olduğunu, Efken'in çıplak omuzlarının aldığı derin nefesler sonucu yükselip kalkmaya başladığını fark etmemle anladım.

Bir kâğıt daha rüzgârı kesti ve kesik sesleri çoğaldı. Karların içinden yükselmeye başlayan kâğıtların, sırtı bize dönük duran tarot kartları olduğunu fark ettiğim an yerde duran elim titredi ve alevler dağınık bir şekilde akmaya başladı.

Kartlar bir hortum, hatta bir girdap oluşturuyor gibi yükselip Efken'in etrafında dönmeye başladı. Efken ise olduğu yerde dimdik duruyor, kartlar teninin etrafında uçuşurken mavi gözlerinin yalnızca beyazı görünüyordu. Sezgi elini omzuma koyunca, avucumun içinden akan ateşler dalgalanarak yükselmeye başladı. Gözlerimi Efken'den ayıramıyordum.

Bu görüntü karşısında düşman, "Lanet olsun," diye hırladı. Gözlerinin Efken'den bir an olsun ayrılmadığını hissettim. İbrahim ateşlerin üzerinden atlayıp hançeri kaldırarak ona vurmak üzereyken bile o sadece Efken'e bakıyordu. İbrahim ustaca kullandığı melek kanatlı hançeri adamın omzuna sapladı ve alevlerdeki dalgalar arttı. Ulaş arbaletine bir ok daha yerleştirip gerdi, adamın omzundan kan değil lav akmaya başladığında, "Madem kaos istiyorsunuz," diye hırladı ve gözleri hâlâ Efken'deyken tekrar konuştu: "Güneşin Gölgeleri." Başını eğip geri kaldırdı. "Sahne sizin."

İbrahim birden kör olmuş gibi hançeri tutan ellerinin bileklerini yüzüne götürdü.

Birbiri ardına patlayan flaşlarla beraber karanlık bedenlere sahip, içlerinde damarlar şeklinde kökler uzanan ve o köklerde lavlar gezinen bir sürü şekilsiz varlık tam karşımızda belirdiğinde, adam, "Ben Manbel," dedi yankılı bir sesle. Omzundan hızla akan lava elini bastırdı, gözlerinin dibindeki alevlerin dalgalandığını buradan bile görebiliyor, paniği derinlerimde hissedebiliyordum. "Eğer gölgelerimin elinden sağ kurtulursanız, yeniden görüşeceğiz dostlarım."

Gözleri son kez Efken'in kartların içinde sapasağlam duran bedenine saplandı ve aniden dışarı fırlayan kanatlarının rüzgârı İbrahim ile beraber alevleri de geri püskürttüğünde Manbel artık orada değildi.

Ama arkasında bıraktığı, içinden lav damarları geçen karanlık silüetler hâlâ buradaydı.

Tarot karları keskin bıçaklar gibi hızla yere düşerek Efken'in ayaklarının etrafına dik bir şekilde saplanmaya başladı. Efken hırlamayı anımsatan bir ses çıkararak kafasını havaya kaldırdı ve bilinci geri geldiğinde gözlerini karşısında duran o şekilsiz silüet ordusuna çevirdi. Silüetlerin yüzleri karanlıktı, sadece bir çift göze benzer lavdan çukur yüzlerinin tam ortasında duruyordu. Bizi görebiliyorlardı ama asla harekete geçmiyorlardı. Sadece orada öylece durmuş bizi izliyorlardı. Sayıları yaklaşık yüze yakındı, birbirleri ile aralarında birer metrelik mesafeler vardı, hepsi aynı boydaydı ama cüsseleri farklılık gösteriyordu.

Sezgi kısık sesle, "Hareket etmeyin," diye fısıldadı, "sakın yaşam belirtisi göstermeyin."

Crystal eli hâlâ yerdeyken, "Manbel bir demon. Yani bir tür şeytan," dedi, alnı ter damlacıklarıyla dolmuştu. Onu gördüğü an, tanımış olmalıydı. "Ona 'Güneşin Karanlık Yüzü' diyorlar. Yani eğer bu Manbel, o Manbel'se, buraya tohum gibi bıraktığı bu gölgelerle sayımız bu kadar azken savaşamayız."

"Böyle bekleyemeyiz," diye fısıldadım, elim hâlâ yerdeydi, alevler dağınık bir şekilde karların üzerinde geziniyordu. Efken'in olduğu yerde kıpırtısız bir şekilde yaratıklara baktığını fark ettim, sanki bir strateji geliştirmeye çalışıyor gibiydi.

Sezgi, "İbrahim'in hançerleri gümüşten," dedi, "gümüş bu tür şeytanları ciddi şekilde yaralayacaktır. Öldürür mü bilmiyorum ama ölümcül yaralar açabilir."

İbrahim'in gözlerinin Sezgi'ye çevrildiğini gördüm, onu duymuş, başını yavaşça, belli belirsiz sallayarak Sezgi'nin ne demek istediğini anladığını göstermeye çalışmıştı.

Ceyhun yerinde kemik gibi duruyorken, "Belimde bir bıçak var," dedi, oldukça sessizdi. "Gümüşten değil ama gümüşe yatırılmış. İşe yarayacağını söyleyin."

"İşe yarayacaktır aşkım," dedi Sezgi sessizce.

"Bir sonraki adımımız ne?" diye sordum gözlerim bizi izleyen korkutucu topluluktayken.

Efken'e bakmasam da gözlerini ayaklarının etrafına bıçak gibi dimdik saplanmış tarot kartlarına indirdiğini hissetmiştim. Efken soğuk bir sesle, "Ulaş," dedi. "Oklarını kot pantolonuna sürterek yaya yerleştir. Demir büyük bir hızla sürtünürse gümüş etkisi görecektir."

Ulaş hareket etmeden, "Tamam," diye fısıldadı.

"Etki etmez ama yavaşlatır," dedi Sezgi, "bilinçleri yok, bizi anlamıyorlar, konuşmalardan çıkarım yapamıyorlar. Şu an bizi tehdit olarak görme-

dikleri için de saldırmıyorlar. Hareket ettiğimiz an tehdit olarak algılayacaklar."

"Plan kurmadan atağa geçemeyiz," dedi Crystal. "Mahinev'i sağ istese de bu şeyler her şeyi tehdit olarak algıladığı için Mahinev'i de yok etmeye çalışacak."

Köknarların arasından çıkan gümüş kurdun varlığı, bir zehir gibi zamanın içine damladı. Büyük patisiyle bir adım attı ve araziye doğru çıktı. Tüm soluklar tutuldu. Onu görenin sadece ben olmadığımı anladım. Herkes iri gözlerle köknarların arasından çıkan o dev cüsseli gümüş kurda bakıyordu.

"Hassiktir," diye fısıldadı İbrahim.

Ulaş ise, "Lütfen sadece bir kez daha bayılmama izin verin," dedi.

"Bayılırsan hareket edersin amına koyayım, dur öyle," dedi İbrahim panikle. "Bak, ben bile bayılmıyorum."

Yaratıklar kurdu fark etmedi ama kurt önce bize, sonra da önümüzde bir ordu şeklinde dizilmiş yaratıklara baktı. Kendi zihnimde tutsaktım. Zincirleri zorladım ve zihnimden çıkmak için uğraştım. Zincirler beni sıktı ve bırakmamak için direndi ama ben de direndim. Kurdun karların içine gömülerek geri çıkan güçlü adımları bize doğru gelmeye başladı. Yaratıkların kırmızı oyuktan lav gibi parlayan gözleri bizi izlemeye devam ediyordu.

"Kurt bizim için burada," dedi Efken sabit bir sesle. "Yardım etmek için burada."

Bunu nereden bildiğini ona sormaya cesaret edebilecek hiç kimse yoktu. Zaman donmuştu, biz de zamanla beraber donmuş gibiydik, kar taneleri yangından artakalan küller gibi saçlarımızın etrafında uçuşuyor, saçlarımıza tutunuyordu. Zihnimle savaşmaya devam ediyordum. Başka neler yapabileceğimi bilmek, kendimi, özümü, kim olduğumu hatırlamak istiyordum. Yaratıkların bedenleri titredi, görüntüleri kaydı ve geri geldi.

Gümüş kurt çenesini kaldırdı, alnında gümüş tenine zıtlıkta altın bir hilal parladı ama bu anlıktı. Sanki bize bir işaret vermiş gibi gözlerini Efken'e indirdiğinde Efken de başını yavaşça kaldırıp indirerek onu onayladı ve bundan sonrası, bitmeyecek gibi başlayan koca bir kaostu.

Efken atik bir şekilde yerde dikili duran tarot kartlarından birini aldı ve daha bir saniye geçmemişken kartı bir bıçak gibi sertçe yaratıklara doğru fırlattı. Yaratıklar uyanışa hızlıca geçti ama tarot kartı daha hızlıydı, çoktan dört tanesinin yan yatmış bir şekilde boynundan geçerek başlarını yere düşürmüştü bile. Yere düşen başların ortasında yanan gözler sönmüş, bir süre sonra bedenler kara bir duman olup kaybolmuştu. Ulaş arbaletine okları hızla koyuyor, bize doğru hızla akın etmeye başlayan yaratıklara fırlatıyordu. Efken tarot kartlarını fırlatarak onlara doğru koşarken yere avuçlarımla

vurdum ve ateşler yükselerek hızla onlara doğru gidip aralarından birini içine aldı, yandığını görmedim ama dumana dönüşünü izleyebildim.

İbrahim zıplayıp ateşlerin üzerinden geçti, melek kanatlı hançerlerinden birini gölgelerden birinin omzuna sertçe sapladı ve yaratıktan kan değil sıvı kıvamında is sıçradı. Kurdun koca cüssesiyle tek seferde dört, beş yaratığın boynunu kopardığını ve onları kapkara dumanlara dönüştürdüğünü görmüştüm. Crystal gölge gibi titreşen yaratıklardan birinin boynunu arkadan kavrayıp tenine is lekeleri bulaşırken onu kendi etrafında döndürdü ve boynunu güçlü kollarıyla kopardı. Kollarına yığılan yaratık duman olup kayboldu.

"Başarabiliriz!" diye bağırdı Crystal. "Saldırmayı bırakmayın!"

Ulaş'ın pantolonuna sürtüp arbaletine yerleştirdiği, ardından da yaratıklara fırlattığı her bir ok, ölümcül yaralar açamasa da yaratıkları yavaşlatıyordu.

Ceyhun bıçağını öne doğrultmuş, Sezgi'yi korumak ister gibi ona siper oluyordu ve onlara doğru gelen her yaratığa ölümcül kesikler açıyordu, Sezgi ise uçuşan kızıl saçlarıyla henüz zihninde gölgeli hâlde duran büyüleri fısıldıyor, yaralanan gölgeler yaraları iyileşemeden patlayarak dumana dönüşüyordu.

Efken, tarot kartlarından bir tanesini yaratıklardan birinin soluk boşluğuna sapladı ve yaratığın göğüs kafesi olduğunu düşündüğüm noktaya dirseğiyle vurup yaratığı geriye doğru düşürdü. Yaratık dumana dönüştüğünde, yerde dimdik duran tarot kartı savaşı kazanmış bir bıçak gibi is lekeleriyle parlıyordu.

Yerdeki alevlerin mimarıydım, alevleri geri çekmemle ateşin ilerlediği kısımlar kapkara oldu. Karların içinde sayıca hâlâ azalmamış, tekimize on, on beşer gruplar hâlinde saldıran yaratıklara doğru koşmaya başladım. Çığlıklarım tüm ormana yayılıyor, her bir adımımdan sonra avuçlarımdan fırlayan kor alevlerle gölgelere vuruyor, onları düşürüyor, alevlerimin onları patlatana kadar yakmasını sağlıyordum.

"Başarabiliriz," diye fısıldadım rüzgâra doğru.

Kar taneleri saçlarımın arasında bir yığın oluşturdu ve saçlarımı sallayarak durup iki avucumu birbirine yaklaştırdım, avucumun içinde önce altın rengi, sonra turuncu ardından da kor kızılı olan ve gitgide daha da büyüyen o topu uysallaştırdım, ardından hırçınlaştırdım, ardından da önümdeki on beş yaratığa doğru savurdum.

Ateşten top onlara doğru giderken alevler bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi onu takip ediyordu. Top onlara çarptığı an geriye doğru savruldular ve gümüş kurt üstlerine atlayarak onları parçalamaya başladı.

Gücü hissettim. Damarlarımı yakıyordu. Kontrol edilmesi zordu, ellerimden kayıp gidiyordu ama yine de peşinden gittiğimde onu durdurabiliyor, yönetebiliyor, daha da delirtebiliyordum.

"İşte böyle!" dedi Crystal arkamda durup yarattığım manzaraya gururla bakarken. "Senin içinde durdurulamayan o güç, eğitilmeye ihtiyaç bile duymuyor. Ye onları."

Yere bir tekme savurdu ve karlar ikiye yarıldı. Yarık hızla ilerleyen yaratıkların bazılarının dengesini kaybettirdi, gümüş kurt kafasını havaya kaldırıp yüksek sesle ulumaya başladığında, tarot kartını yaratığın gözüne saplayan Efken'in bakışlarının hızla kurda saplandığını fark etmiştim.

Kurt uzun uzun uludu.

Ölümü çağıran bir ulumaydı bu.

İbrahim'in önüne gelen yaratığı keserken arkasında ona doğru gelen yaratığı fark etmemesi, bu ulumanın da yankılarıyla beraber zihnime tırnağını sapladığında, "İbrahim," diye fısıldadım.

Yaratık İbrahim'i ensesinden kavrayıp yere düşürdü, melek kanatlı hançerlerinden biri elinden fırlayıp metrelerce uzağa savruldu. Efken'in ona doğru koştuğunu gördüm ama yaratık onun elinde tuttuğu bir diğer hançeri almak için onunla savaşıyordu. İbrahim'in bileğini kavrayan kara elinin İbrahim'in bileğinde yanık izleri oluşturduğunu gördüğüm an boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Ulaş'ın oku, İbrahim'in üzerindeki yaratığın sırtını deldi ama yaratık bu darbeye hiç tepki vermeden İbrahim ile savaşmaya devam ediyordu, Efken ise yarı yolda sayıca beş olduklarını düşündüğüm, birbirlerine sokulup tek bir bedene dönüşmüş o dev mahlukatla boğuşmaya başlamıştı.

Avucumdan fırlayan alevlerden birini tam önüme gelip beni kıstırmaya çalışan yaratığın yüzüne vurup parmaklarımı kordan gözlerinin içine soktuğumda, yaratığın karanlığı anımsatan çığlığını duydum. Bir uğultu gibiydi. Parmaklarımı göz boşluklarına tamamen bastırmamla çığlıkları ağıta dönüştü ve önce kafası sonra da bedeni patladı. Parmaklarımdaki isi üzerime silip koşmaya başladım.

"Efken!" diye bağırdım onu keskin görünen uzun pençeleriyle yaralamaya çalışan, diğerlerinin üç katı boyundaki yaratığa bakarken. "Göğsünü hedef alacak, tekme at!"

Efken, dev yaratığın karanlık bacaklarından birine vurup karların içinde takla attı ve yaratığın arkasına geçip sırtına atladı. Yaratığı omuzlarından tutup geriye doğru çekerken dudaklarının arasına aldığı tarot kartı düşmesin diye ekstra çaba sarf ediyordu. İbrahim'e doğru koşmaya devam ettim ama gözlerim bir an olsun Efken'den ayrılmadı.

"Medusa!" diye bağırdı Efken koca yaratığın sırtındayken. "Uzaklaş!"

Onu dinlemedim, karların içinde fırtına gibi eserek ilerledim ama Efken ile koca mahlukata doğru gelen bir sürü yaratık olduğunu görünce bakışlarım Efken ve İbrahim arasında mekik dokudu. Tam bu sırada İbrahim yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Bu kahkaha o kadar kuvvetli ve sinir bozucuydu ki, arazideki tüm yaratıklarla beraber onun bileğini yakarak ona abanmaya devam eden yaratık da donup kalmıştı. İbrahim hırıltılı nefesler alıp tekrar kahkahalara boğuldu ve bununla beraber Sezgi ellerini havaya kaldırıp o karmaşık kelimelerin birbirine sokularak bir bütün oluşturduğu garip tılsımı okumayı hızlandırdı.

"Her ne yapıyorsa onları durduruyor!" diye bağırdı Ceyhun ve bıçağını bir tanesinin boynunda kaydırıp kellesini eliyle iterek yere düşürdü. "Ulaş, izlemeyi bırak da onları yaralamaya devam et!"

Ulaş irkilerek arbaletine bir ok daha yerleştirip yayı iyice gerdi, İbrahim'in kahkahaları karları yerden yükseğe uçuşturup bir toz fırtınasına çevirdiğinde, Efken sırtına tırmandığı koca mahlukatın kafasını tarot kartlarına gerek bile duymadan iki eliyle kavrayıp sertçe çekti ve kopardı. Kafa yere düşüp karların içinde yuvarlanmaya başladığı anda beden de yıkıldı ve Efken bedenin üzerinden çevik bir şekilde sıçrayarak hızla ağzındaki tarot kartını çıkarıp önünde duran bir yaratığı başından ayağına doğru ikiye yardı.

İbrahim, kahkahalarının ardından bir an susup gözlerini dikkatlice onu altına alan yaratığa dikti ve avucunu açtı. Avucunu açmasıyla, elinden fırlayan bir diğer melek kanatlı hançer yerde süründü, akılalmaz bir hızla havalanıp İbrahim'in avucunun içine yerleşti. İbrahim bir kahkaha daha attı, o kahkaha ölümün kahkahasıydı. Bıçağı doğrudan yaratığın kafatasına sapladı. Fışkıran is kan gibi boşalarak İbrahim'in yüzüne akmaya başlamıştı.

İbrahim'in susan kahkahası, yaratıkların şaşkınlığının dağılmasına neden olduğunda artık ortalık daha da kızışmıştı. Kaçacak hiçbir yerimiz yoktu çünkü yaratıklar bizi kendi evimizde avlamaya karar vermişti. İçimde durdurak bilmeyen o kuvvet, amatörlüğün de getirdiği cesaretle harlandığında artık önüme gelen her yaratığın kafasını avuçlarımın içine alıyor, avuç içlerimde güneş varmış gibi düşünerek onların kafataslarını eritiyor, patlatıyordum.

Yaren, "İbrahim!" diye bağırdı, zaman ikiye yarıldı, yankılar her yanı sardı. Kaosun ortasına cemre gibi düşen korku Yaren'e aitti ve Efken o korkunun sahibinin sesini duyduğu anda paniğe kapılmıştı.

"Yaren, hemen eve gir! Hemen gir!" diye bağırdı Efken öfkeyle, o sırada ona doğru hızla gelen yaratıklardan biri onu omzuna çarparak yere düşür-

müştü ama o aldırış etmeden kız kardeşine doğru bakmaya devam ediyor, "Yaren!" diye haykırıyordu. "Hemen eve gir!"

Avuçlarımın arasında bir yaratığın karanlık kafası varken Efken'e bakakaldım, bunu fırsat bilen yaratık dev pençelerini karnıma saplıyor, beni yukarı doğru acımasızca çiziyordu ama sesimi çıkaramıyordum; sanki korku beni felç etmişti. Efken'e baktığım sırada göz bebeklerim gözlerimin içinde infilak etmek üzere olan bir bomba gibi şişip genişlemişti.

Acı çok yoğun bir şekilde geldi. Tüm hücrelerimi baştan yaratmak zorundaymışım gibi, her bir santimimde beni parçalamak için ilerliyormuş ve beni sona yaklaştırıyormuş gibi geldi. Yaratık pençelerini daha ileri ittiğinde hırlayarak, "Efken," dedim.

Gümüş kurt, Efken'in üzerinde onu pençeleriyle parçalamak isteyen yaratığı öyle hızlı bir şekilde kaptı, öyle hızlı bir şekilde karların içinde yuvarlayarak savurdu ki göz bebeklerim birden küçüldü ve acı içimde haykırıyor olmasına rağmen huzurla gülümsedim.

Efken, karnında iki büyük yarıkla ayağa kalktı. Kan kara damladı.

Kar kana boyandı.

Yaralıydı ama hayattaydı.

Yaratık pençelerini daha sert bir şekilde karnıma ittiğinde avuçlarımın içindeki ateş beynine akmaya devam ediyordu. Beynini patlatmak üzereydim, sonunda parçalanıp un ufak olacak ve geberip gidecekti ama direniyordu. Sanki yaramdan besleniyordu. Efken'in gözleri kısa bir anlığına verandada çığlıklar atan Yaren'den uzaklaşıp bana çevrildi.

Gözlerimiz birleştiği an, elinin kendi yarasına gittiği andı.

Ve gözleri gözlerimden koptuğunda, artık benim yaramdaydı.

Mızrak gibi karnıma saplanan çaresizliğin yerleştiği o çöküntü, omuzlarımdan aşağı sarkan kanatlarımın benden koparıldığı zamana aitti. Tüm zerremden masumiyetin söküle söküle koparıldığını hissedebiliyordum. Kötülük şiddetle içime doluyordu.

Gözlerinin içinde zaman boğuluyordu.

"Asale," diye fısıldayıp bana doğru bir adım atacağı esnada bir yılanın dilinin ucundaki zehirli ses zamanı ikiye yardı.

Büyük, mavi parıltılara sahip siyah bir yılan usulca yaratığın bacaklarına dolanıp yukarı tırmanmaya başladı. Gözlerim Efken'den ayrılmadı ama o an, onun gözlerinde bile o yılanı görebildim.

Yılan, yaratığın boynuna sıkıca sarıldı, boynunu sıkmaya başladı ve o an, gözlerim yavaşça yılanın safir taşlarıyla süslü siyah bedenine dokunup tıpkı benim gözlerim gibi kızıl tonlardaki gözleriyle buluştu.

Yılan yaratığı benim gözlerimin içine baka baka boğdu.

Yaratığın içimden çıkan pençelerinin yarattığı boşluktan kan şarıl şarıl akmaya başladığında bile yılana bakmaya devam ediyordum.

"Ateş sensen, gölgeler kaybolur," dedi genç bir kızın yabancı ama bir o kadar da tanıdık sesi. Gözlerim hâlâ yılandayken Efken'in beni belimden yakalayarak çektiğini hissettim. Yılan yaratığı sertçe boğmaya devam etti, gözleri bendeydi, bedenim ondan uzağa sürükleniyordu. *"Senin için hep burada olacağım."* Aynı sesin kurduğu son cümle buydu.

"Medusa," diyordu Efken arkamda çaresizce. "Medusa!"

"Yeter!" Alnımdan terler boşalırken kafamı kaldırıp bembeyaz gökyüzüne baktım ve yağanların bembeyaz kar taneleri değil, yangının cesedinden kalan küller olduğunu gördüm. İçimde büyüdü ve onu tutmadım. Yaramdan akan kan çoğaldıkça, ben de zamanda kaymaya başladım.

Ateş bendim.

Yaratıklar ateşe ait gölgelerdi.

"Size durmanızı emrediyorum!" diye çığlık attım Efken'in dudakları saçlarımın arasında, büyük avuçları yaramın tam üzerinde durmuş, akan kanı durdurmak için oraya baskı uyguluyorken. "Pārtrauciet tūlīt!" diye bağırdım. *Hemen durun!*

Yaratıklar bir bir dizlerinin üzerine çöktü.

Bir bir bana ait kullarmış gibi, hepsi dizlerinin üzerine çöktü ve kordan gözlerin tamamı artık bendeydi.

Yaramdan akan kanlar Efken'in dövmeli parmaklarının arasından taşarak onun parmak boğumlarında gözyaşı gibi ilerliyor, kar tanelerinin arasına usulca damlıyordu.

"Ej mājās!" diye bağırdım öfkeyle. *Eve dönün!*

Duman olup uçtular, küle dönüp dağıldılar, bir bir silindiler, tek biri kalmayana dek kayboldular.

Efken parmakları hâlâ yaramdayken bir şeyler söyledi ama duyamadım. Alnımdan boşalan terleri hatırlıyorum.

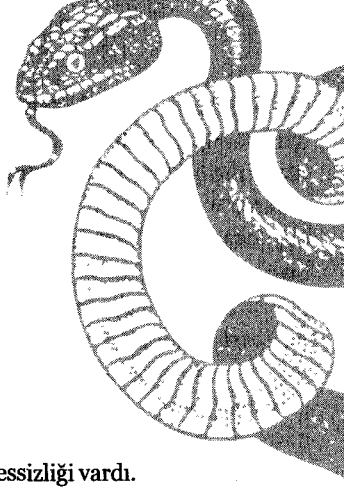
Ve karların arasına yığılmış, gümüş kürküne kan yayılmış o kurdun parlayan gözleriyle beni izlediğini... Yaralıydı.

Gözlerim karların içinde yavaşça kıvrılarak ormana doğru ilerleyen, derisi safir taşlarla süslü kara yılana takıldı ve "Efken," diye fısıldarken bilincim yavaşça bir adım geri düşüp karanlıkta boğulmaya başladı. "Bu doğru. O adam sendin."

Karanlığa teslim oldum, sonrası ise benim için tamamen boşluktu.

Uzaklardan tanıdık bir ses fısıldadı:

"O çok kanıyor. O tıpkı babam gibi, çok kanıyor..."

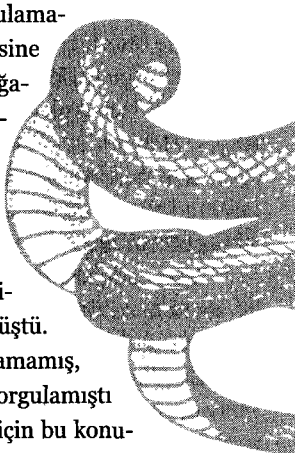

BLUE STAHLİ, PROGNOSİS

İSTANBUL

Buz tutan şehirde devamlı büyüyen bir ölüm sessizliği vardı.

Miraç, ablasının çalışma masasının önünde oturmuş masa lambasının aydınlattığı kalın kapaklı kitabı izlerken düşüncelere dalmış hâldeydi. Kafasında yanıt bulamamış birçok soru vardı, bu soruların hiçbirini ailesine yöneltememişti. Babasının elinde kokusunun boğazını yakarak açtığını hissettiği yanmış bir ıhlamurla evde dolaştığını, ıhlamurun kokusu şiddetle boğazına aktığında fark etti ama gözlerini kitaptan çekmedi.

Mahzar, İstanbul'da büyüyerek paniğin artmasına neden olan kaosun etkileri en net hissedildiği o süre zarfında İzmir'den ailesinin yanına dönmüştü. Mahinev'in yokluğunu diğerleri gibi normal karşılamamış, hatta birkaç kez neden ablasının hiç aramadığını sorgulamıştı ama Miraç bir çılgın gibi görünmekten çekindiği için bu konuyu Mahzar'a hiç açmamıştı. Yine de Mahzar evdeki tuhaflığın farkındaydı.

Dışarıda cama buz üfleyen rüzgârın o uğultulu sesini işitebiliyordu. Ablasına ait çizimlerin olduğu büyük dosyayı kaldırıp içindeki sanki yıllanmış gibi görünen çizimlere göz attı ve çıldıracakmış gibi hissederek çizimleri kapatıp gözlerini yumdu. Dış kapının açılıp kapanırken çıkardığı sesi duyduğunda sandalyeyi yavaşça geriye itmiş, sandalyenin bacakları yerde sinir bozucu bir ses çıkarırken tüm duyularını ablasının kapalı olan kapısına sabitlemişti. Dış kapının kapanmasının ardından çok geçmeden babasının sesini duydu.

"Sen neden buradasın?" diye soruyordu birine. Bir an düşündü, ümit içini yaktı, kavurdu, tam kapıya atılmak için ayağa kalkacaktı ki, babası, "Anne," dedi ve Miraç'ın kaşları sertçe çatıldı. "Sana neden buradasın diyorum?"

"Mahinev o elmasın dilini çözebilseydi bunlar olmayacaktı!" dedi babaannesi telaşla.

"Ne oldu?" Babasının sesi telaş içinde yükselmişti. Miraç'ın kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Kızını o tapınaklara yolladım," dedi Mahinur öfkeyle. "Gitti. Bulması gereken her şeyi buldu, alması gereken her şeyi aldı. Onun için güvenlik duvarları ördüm, sorunsuz bir şekilde oraya vardı, bir Çöl soyluyu infaz bile etti ama o elmasa kulak vermedi Aykan! O elmasa kulak vermedi!"

"Kızıma ne oldu?" diye bağırdı Aykan öfkeyle, o an evin içinde onu birilerinin duyacak olması bile umurunda değildi. Tek umurunda olan kızıydı. Mahinev'di.

Miraç oturduğu yerden fırladı, eli hızla kapıya gitti ama bekledi. Fevri olmaması gerektiğinin farkındaydı. Bu yolun uzun, kökleri oldukça dibe ulaşmış ve karmaşık olduğunun farkındaydı. Dışarıdaki akasya ağacının gölgesi Mahinev'in odasına bir yaratığın uzun, karanlık kolları gibi devriliyor, zeminde hareket ederek ışıkla savaşıyordu. Miraç nefesini tutup eli kapının kolunda öylece durdu ve konuşmanın gittiği yerin neresi olacağını merak ederek bekledi.

"İlk raundu kazandı," dedi yaşlı kadın, gözlerinden yaşlar boşalıyor, yıllar sonra belki de ilk defa kendini koyvermiş ağlıyordu. "Ama canı yandı. Onu özümde hissettim. Canımda hissettim. Kanı aktı."

Miraç'ın gözleri iri iri açıldı, kendini tutamadığını hissedebiliyordu. Damarının içindeki kan bile uğulduyordu. Bedeni hissettiği dolulukla şişip gerildi, gözlerini kapıdan çekmeden bekledi. Bir sonraki cümle tüm bu olup bitenlerin kaderini belirleyecekti.

"Bana. Kızıma. Bir. Şey. Olmadığını. Söyle." Her bir kelime, bir yaratığın kudreti ve nefesiyle dışarı akmıştı. Yıllardır derisinin altında gizlenen o canavar, daldığı ölüm uykusundan gözlerini hızlı ve keskin bir şekilde açarak uyanmıştı. Aykan Demir öfkeliydi. Çok öfkeliydi. İçindeki canavarı uyandıracak kadar öfkeliydi ve korkmuştu.

Ve kaderin akışını değiştiren o cümle, Mahinur tarafından kuruldu.

"O bir kraliçe olmayı öğreniyor."

Miraç nefesini tuttu.

"O iyi ama elması dinlemesi lazım," diye devam etti Mahinur, yutkundu. "Kızıl soylunun rüyalarına gidemedim, denedim, olmadı, bloke etmiş

gibi her şeyi. Sanırım o da uyandı ve kendini çoktan korumaya aldı. Kızının elması dinlemesi lazım Aykan. Bir sonrakinde bu kadar şanslı olmayabilir."

"Ne sikim dönüyor lan burada?" diye bağırarak odanın kapısını sertçe açan Miraç, babasının ve babaannesinin kireç gibi olmuş yüzleriyle karşılaştığında dişlerini sıkmış, burnundan sert nefesler vererek tam karşılarında dikiliyordu. Bir savaşçı gibiydi. İstediğini almadan savaş alanını asla terk etmeyecek olan kararlı bir savaşçı gibi...

Özlemler tarafından kuşatılmış, en değer verdiği varlığın hayatında bir şeylerin yolunda gitmediğini öğrenmiş öfkeli bir savaşçı gibi.

"Siz ikiniz, benim ablama ne yaptınız?"

"Miraç," dedi Aykan sertçe yutkunurken. Kızıl gözleri bilekte ilerleyen kan gibiydi.

"Ablama ne yaptınız? Bu evdeki herkesi manipüle etmiş olabilirsiniz ama beni edemezsiniz. Ablam nerede? Bu bunak annen neyden bahsediyor baba?"

Mahinur, "Miraç, sakinleş," dedi sertçe.

Mahzar, saklandığı hol karanlığından bir adım atarak aydınlığa çıktığında kolları göğsünün üzerinde düğümlenmişti.

Mahzar yavaşça konuştu:

"Miraç sakinleşse bile babaanne, sence ben sakin kalacak mıyım?"

16. TESLİMİYET

J2 & MADDİ LASKER, WAR

Zifir gibi bir karanlığın oluşturduğu akıntının içinde ruhuma sarılmış sürükleniyordum.

Bazen karanlık çok büyük bir parçanız hâline gelirdi, bazen karanlığın ruhunuzu kazıdığını ve sizi kendi gölgesinin düşerek doldurduğu bir boşluğa çevirdiğini hissederdiniz. Ruh, iyilik ve kötülüğe yatkınlığı olan bir parçaydı.

Karanlık bazen kötülüğü var etmek değil, örtmek için gelirdi.

Karanlık bir okyanusun dibine battığımı hatırlıyorum. Kollarımı kaldırıp kendimi yukarı itmeye çalıştığımda ayaklarıma bağlı kayalar varmış gibi daha da dibe gidiyordum. Bilincim suyun yüzeyinde etrafı aydınlatan güneş gibiydi, ben ise suyun dibinde karanlıktaydım ve güneşin ışığı okyanusun yüzeyini hafifçe parlattığında, usul usul daha da karanlığa giderek o aydınlığı izliyordum. Bir daha o aydınlığa hiç ulaşamayacakmışım gibi hissediyordum. Sonunda dibi bulduğumda, ciğerlerim karanlığın suyuyla dolup patladığında, ölüm ruhumu tutan yere ağır bir sandık gibi oturup ruhumu boşluğa bıraktığında, bir daha o aydınlığı hiç görmeyecektim.

Ölüm ruhumun üzerine çökerken bile o mavi gözleri düşündüm.

O, ölüme giden bir sandaldı; ben, ölüm akıntısında doğru yolu bulabilmesi için kullandığı o kırık kürek. Bana geldiğini hissettim. Işığın içinden geçip suya daldı, dibe doğru benim için yüzmeye başladı.

Ben dibe elimde olmadan çekiliyorken, o dibe benim için gelmeyi göze aldı.

"Tüm günü bu koltuğun üzerinde kitap okuyarak geçiriyorsun, çıkıp biraz hava alsana," diye fısıldadı bir kadın sesi, bu sesin sahibini tanıyordum ve kanımda sütünü taşıyordum. Dudaklarım ben farkında olmadan yukarı kıvrıldı. Suyun içinde dibe doğru süzülürken Efken'in bana doğru yüzüşünü izledim ve annemin sesini tekrar tekrar duydum. Sonra ikizlerden bir tanesi, *"Abla, şu sorudan hiçbir şey anlayamadım, bir baksana,"* dedi, gülümsemem kederle kırıldı. Sesin hangisine ait olduğunu yine ayırt edememiştim ama gözlerine bakarsam, onları ayırt edebilirdim. Kırgınlıkla gülümsediğimde ağzıma giren sular hiç umurumda değildi. Mahzar, *"Tişörtlerimi senin için almıyorum,"* diye homurdandı zihnimde, üstümde yine ona ait, yeni aldığı bir tişört varmış gibi hissettim ama üzerimde olan ölümün ta kendisiydi.

Duraksadım ve Efken'in bana doğru attığı kulaçları izlerken babamın sesini aradım.

Ama bu sağır edici boşlukta babamın sesi yoktu.

Babamın sesini bir türlü duyamıyordum.

Dudaklarımdaki tebessüm silinmedi ama sol gözümden yavaşça süzülen gözyaşına da engel olamadım. O gözyaşı suya karıştı, bir inci olup yüzerek yükseldi ve gözden kayboldu.

Efken bana biraz daha yaklaştığında sırtım artık okyanusun zeminine değiyordu. Gülümseyerek ağlamak nedir şimdi öğreniyordum. Boğuluyordum, ağzımdan baloncuklar çıkarken gülüyordum, aynı anda içimi ortaya sermek istiyor gibi ağlıyordum. Su ciğerlerime doluyordu.

Efken elimi tuttuğunda gözlerimiz buluştu. Uzun zamandır bedenimin içinde boğulan bir ruh taşıyordum ve şimdi o ruh, ona uzanan kana bulanmış elleri korkusuzca tutuyor, o ellerin sahibine sığınıyordu; artık boğulmak istemiyordu.

Özgürlük, tutsaklıktan daha büyük bir azaptı benim için. Çünkü hiç özgür kalmamıştım. Ne ruhum yapıştığı yakamı kavrayan ellerini biraz olsun gevşetmişti ne de zihnim bir kez olsun susup bana sessizliği vermişti. Şimdi özgürlük ellerimi tutuyordu, özgürlük bana tutsak olacakmışım gibi hissettirerek aslında beni kendi kodesimden, o kapkaranlık hücremden, kopkoyu yalnızlığımdan kurtarıyordu. Efken'in ellerini sıkıca tuttuğumda, suyun yüzeyinde parlayan bilincimin yaydığı ışık biraz daha aşağıya ulaştı ve okyanusun içi karanlık değil, şafak gibi parlamaya başladı.

Beni hızla yukarı çekmeye başladı.

Göz kapaklarım gözlerimi örtüyor, karanlık göz kapaklarımın üzerinde patlayıp sönen ışık pıhtılarını izliyordum. Kirpiklerim tonlarca ağırlığa sahip sandıklar gibiydi, tek bir tanesini bile kaldırabilecek hâlde değildim

ama olduğum ortamdaki sesleri zar zor da olsa duyabileceğimi düşündüm ve kulak kesildim. Bedenimi kasıp kavuran bir ateş tüm tenimi etkisi altına almıştı, derimden dışarı dikenli otlar gibi fırlayan teri hissedebiliyordum. Ter tenimde gözyaşı gibi akarak ilerliyordu.

Akrep ve yelkovanın uzunca bir süre aynı yerde duruyormuş, zamanı bedenimin üzerinde asılı tutuyormuş gibi sessizliği var ettiğini fark ettim. Çürüyen sessizliğin yerini uğultulu sesler aldığında ise zaten en başından beri o uğultulu gürültünün ortasında uzandığımı, duyduğumu sanıyorken aslında sağır olduğumu fark ettim. Şimdi duysam bile her şey boğuktu, seslerin hepsi aynı ağza aitmiş gibi tek renk çıkıyordu, kelimeler kayıptı ve duyduğum tek şey uğultuydu.

Karnımın ortasına toplanıp beni tırnaklamaya başlayan o acıyla dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde, birinin ellerimi sıkıca kavradığını hissettim. Parmaklarından parmaklarıma sıcak ve yapışkan bir his geldi. Kan gibi... Gözlerimi açmak için uğraştım ama yapamadım.

"Buradayım," diye fısıldadı yıkımım, gözlerimi açamasam da tepki vermek istedim ama karnıma toplanan o kör acı buna engel oldu. "Senin için daima buradayım." Bu kelimeler ondan duyulduğunda normalde hissettirdiğinin binlerce katı daha ağır hissettiriyordu. Gözlerimin kenarlarını gıdıklayan gözyaşlarını hissettim ama kirpiklerim öyle bir mühürlenmişti ki gözlerime, gözyaşlarım bile akacak bir yer bulamayıp karanlığı izleyen gözlerimi boğmaya başladı.

Buradaydı. O buradaydı ve hiçbir şey sorun değildi.

"Beni duyuyor mu?" Bu soruyu tıpkı bir çocuk gibi sormuştu. Uzanıp kanın kuruyarak lekelediği parmaklarımı yanaklarına koymak ve kemikli yüzüne uzun uzun bakmak, gözlerine dalıp gitmek istedim. Yapamadım çünkü canım acıyordu.

"Kendine gelecektir, çok ağır yaralanmış ama yarası hızla iyileşiyor." Sesin sahibini tanıyordum, yaralı yüzü ve yaşlı bakan gözleri gözümün önünde hızla belirdi.

Mustafa Baba burada ne arıyordu?

Neler olmuştu?

Saldırının dindiğini, yaratıkların bir kul gibi diz çöküp yuvasına döndüğünü hatırlıyordum. Yaren'in çığlıkları yeri göğü inletirken Efken'in kucağında yere yığıldığım o an ise çok bulanıktı. Sesler yoktu, sadece gözlerimin arasına girip son kez zihnimde sahne alan anlık bir görüntü vardı. O yılanın benden uzaklaştığı an... O bedeni daha önce gördüğümü hatırlıyordum. O bedeni tapınakta görmüştüm. Elmas yılanın olduğu yerdeki bir diğer yılan bedeniydi. Safir yılandı.

"Senin yarana da bakabilir miyim?" diye sordu Mustafa Baba, sesi temkinliydi, ateşin çatırtılarını duymaya başladım, çok geçmeden o ateşin sıcaklığı da terden sırılsıklam olan bedenimi yalamaya başladı. Yaralıydı, evet, bunu hatırlamak kalbimin sıkışmasına neden oldu. Efken de yaralanmıştı. Onu benim önüme koyan kalbimin derdi neydi?

Kan kokusunu çok net bir biçimde alabildiğimi fark ettim. Metalik koku ciğerimi acıtıyordu ve tanıdık hissettiriyordu.

Efken, "Ben önemli değilim," dedi sertçe. "Siktir et beni. Başka bir şey gerekiyor mu? Doktor getirebilirim. Bir sürü doktor getiririm. Buraya bir doktor ordusu dikebilirim."

"Bu kadar hızlı bir iyileşmeyi sıradan bir insan doktoruna nasıl açıklayacaksın evlat?"

"Sikimde bile değil. Bana soru bile soramazlar, onu iyi etmek zorundalar, soru sormaya cüret bile edemezler."

"Ama bu dedikodulara yol açar," dedi Mustafa Baba. "O iyi, kendisini iyileştiriyor. Kabuk değiştiren bir yılan gibi yaralı kabuğunu geride bırakıyor. Bu elbette sancılı olacak evlat. Her yılan yeni derisine kavuşmadan önce acının en büyüğünü tadar. Şimdi bırak da senin yarana bir bakalım."

"Bendeki yara benim sikimde bile değil diyorum sana amına koyayım. Susup ona baksana sen."

Gözlerimi güç de olsa açabildim ama alt ve üst kirpiklerim birbirine çok yakın durduğu için görüntüler net değildi. Salondaki tavanı kaplayan kalın ahşap kirişleri izledim, daha sonra gözlerim yavaşça beni izleyen Efken'e çevrildi. Birbirini takip eden görüntülerin sonu ona çıktığında, fırtınayı izleyen değil, fırtınayı yaşayan kişi olduğumu fark ettim.

Göz bebekleri endişeden genişlemişti, neredeyse simsiyah görünüyordu, maviliklerin surları karanlıkla kuşatılmıştı. Azrail'in sırtındaki yaşamları karıştırıp, bana ait olan hayatı bulup Azrail'den çalmış bir melek gibi görünüyordu. Belki de o benim ölüm meleğimdi. Uzun uzun gözlerinin içine baktım ve acının tortop olup yaktığı yaramın gerildiğini hissettim. Saçlarına ateşin ışığı çarpıyordu, bu eve geldiğimden beri ilk kez şömine capcanlı bir ateşle böyle çatır çatır yanıyor, ışığıyla onun esmer tenini, kopkoyu kara saçlarını parlatıyordu.

Gözlerimiz o kadar uzun süre birbirine saplı kaldı ki sanki o an geçmişe ait olmayan ama şu anda da yaşamadığımız anılarla dolup taşıyorduk. Hiç yaşanmamış, yaşanması da ihtimaller dâhilinde bile olmayan anılarla birbirimizi uzun uzun izledik. Gözlerim gözlerinden kayarak dudaklarına, oradan da boynuna kaydı ve çıplak bedenini kaplamış kuru ama hâlâ kıpkırmızı görünen kanı gördüm. Gözlerimi acıyla kırpıştırdım, bedenim zonkluyordu.

Kana bulanmış görüntüsünü izlerken ölümün onun teninde sadece bir aksesuar gibi parlıyorken güzel göründüğünü fark ettim.

"İyisin," diye fısıldadı, sesi o kadar savunmasızdı ki bir an ne diyeceğimi bilemedim ve sadece dudaklarımı yaladım. Dudaklarım kupkuruydu. "Şükürler olsun ki iyisin güzel yılan."

Yüzüm saçlarımın arasına gömülmüştü, yoğun saçlarım yanaklarımı içine alıyordu. Tekrar yutkunup, "Yaralısın," diye mırıldandım, bu sırada gözlerim karnının ortasındaki kanla kaplı beyaz bez parçasındaydı, gelişigüzel karnına yapıştırılmıştı, etrafı kurumuş kan yüzünden kapkara olmuştu. Gözlerim gözlerine tırmanırken vücudumdaki acıya rağmen kendimi yine bir sonraki sefere bırakarak, "İyi misin Karaduman?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Her zaman iyiyimdir," dedi dudaklarında alaycı bir kıvrımla ama bana bakan gözlerindeki endişe, şefkat tarafından pençeleniyor, kanıyordu. Mustafa Baba salonun kapısı olmayan çıkışından geçip gözden kayboldu. Efken taburesini çekip bana biraz daha yaklaştığında, "Sen gözlerini açtın ve ben nefes almaya başladım," dedi yakıcı bir gerçeklikle. "Gözlerin kapalıyken nefes almıyormuşum, sen gözlerini açınca ve nefes boğazımı yakınca anladım."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Herkes iyi mi?" diye fısıldadım, yanaklarım ondan duyduklarımla yanıyordu; bedenim de acıyla... Saç diplerim terden dolayı nemliydi, ağzımın içinde zehir çiğnemişim gibi iğrenç bir tat vardı; son derece acıydı ve kusmak istiyordum. Çürüyüp parçalara ayrılan zaman kavramım yüzünden, "Ne zamandan beri burada yatıyorum?" diye bir soru daha yönelterek ilk sorduğum sorunun ve bu sorunun cevabını tek bir cümleye sığdırmasını bekler gibi ona baktım.

"Herkes iyi," dedi kemik gibi bir sesle. "Ama şu an önemli olan bir başkası değil, sensin. Sadece yirmi beş saattir uyuyorsun, normal şartlarda günlerce uyuman, uykularından acıyla uyanmaman için de kanına onlarca uyuşturucu ve ağrı kesici karıştırmaları gerekirdi. Sen sandığımdan hep bir fazlası olmak zorunda mısın aptal?"

"Sandığından bin fazlasıyım," dedim acıyla.

"Evet," dedi, mavi gözlerinin içinde ateşin yansıması vardı. Bana öyle büyük bir dikkat ve şefkatle bakıyordu ki gözlerinin bana hissettirdiklerine teslim olmuştum. "Sandığımdan bin fazlası olduğunu benim gibi bir adamı yenerek kanıtladın zaten."

"Az önce yenildiğini kabullendin."

"Evet."

"Neden yenildin?" diye sordum korkusuzca, acı sanki dilimdeki asma kilidi parçalamış ve zincirin bir yılan gibi ilerleyip yere yığılmasına neden olmuştu. "Ne konuda yenildin Efken?"

"Bu dünyadan olmayan bir şeye bağlanarak yeterince yenilmiş olmuyor muyum?"

İçim kendimin değil onun nefesiyle doluyormuş gibi hissettim. Öylece sorduğu bu soru aslında bana değil, kendine yönelttiği bir soruydu ama cevabı benden bekliyor gibi bakıyordu. Artık her şeyi bildiğini düşününce böyle bir soru sorması çok garip değildi ama yine de bu sorunun altında öğrendiği gerçeğin bile erişemeyeceği kadar derin duygular var gibiydi.

"Eğer bundan bir süre önce olduğum adam bunu öğrenseydi, ondan korktuğun için Nigin'den bahsetmediğini düşünürdü. Ama şimdi bu adam," dedi ve kanla kaplı elini göğsüne götürdü, "bu adam onu korumak için yaptığına o kadar emin ki. Bu sikik şeyin nedeni ne bilmiyorum." Kanlı parmak boğumlarını göğsüne bastırınca kanın lekelediği boğumlara beyazlık bulaştı. "Kendini benden değil, beni benden korudun."

"Ben..." Hissettiğim acıdan değil, çaresizlikten sustum ama o acı çektiğimi sandı. Birden panikle, "İyi misin? Tamam sus, düşük çeneli, bir şeyleri şu an açıklamak zorunda değilsin," dedi. "Bana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin. Sadece iyi olmanı istiyorum. İçime batırıp çıkardığın bu sikik şey her neyse beni iyi olman için deliliğe sürükleyecek şekilde zehirliyor."

Gözleri içime işleyen çığlıklar gibiydi. Yardımı dilenen, ölümü getiren, karanlık ve güçlü.

"Canım acımıyor Efken," diye fısıldadım.

"Canının acımaması için yapamayacağım hiçbir şey yokmuş. Bunu anladım Medusa," dedi ve elini kan lekelerinin kuruyarak ikinci bir deri gibi sarıp gerdiği elimin üzerine yerleştirdi. Onun da eli kan içindeydi. Parmaklarımız birbirine kanın baskısıyla yapışırken, "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yokmuş," diye fısıldadı. Bu öylesine söylenmiş bir söz değildi, bu Efken Karaduman'ın duygularının yeminiydi.

Sözcükler anlamını her zaman yetirirdi ama yeminler tutulmak için edilirdi.

Gözlerine mıhlanıp kaldım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Sen de iyisin." Benden bile önemli olan sen iyisin, demek istedim ama bunu yapamadım, yutkundum. "Herkes iyi."

"Evet," dedi kanla yapış yapış olmuş, birbirine geçmiş parmaklarımızı dalgın gözlerle izlerken. "Sadece o kurt çok yaralıydı."

"Ne?"

"Çok yaralıydı ve kimseyi yanına yaklaştırmadı," dedi dalgın gözlerle. "O kadar büyük ki, normal bir kurt boyutunda olamayacak kadar büyük, bir veteriner çağırmam imkânsız, bunu açıklayamazdık."

"O ölmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Efken dalgın gözlerle elime bakmaya devam ederken. "Ona kimsenin yaklaşmasına izin vermedi ama ben yaklaştığımda karşı koymadı." Gözlerimde tılsım gibi duran bir anlamla ona baktığımda o ellerimizden gözlerini ayırmamayı seçti. "Yarasına göz gezdirdim, iyileşiyor gibiydi. Aklım tamamen sende olduğu için yarasına yeniden bakamadım ama orada yatmaya devam ediyor, daha iyi görünüyor." Gözlerini pencereye çevirdi. "Yaren yemesi için bir şeyler götürüp biraz uzağına bırakmış, sanırım yemiştir."

Yaren'in korkusuzluğu beni şaşırttı. "Ona bakmak zorundasın," dedim. "O bize yardım etti."

Gözlerini bana çevirip, "Bakacağım," diye fısıldadı, "sadece benim yaklaşmama izin veriyor, bu yüzden zorundayım ama kendini biraz toparlaması için zaman vermeliydim. Yarası kendiliğinden iyileşmeseydi bir şeyler yapacaktım." Endişeli gözleri bana saplıydı. Sanki bana beni bırakamadığı, bana bir şey olmasından korktuğu için algılarını her şeye kapadığını gösteriyor gibi bakıyordu ama bunu anlatmak için kelimeleri kullanmadı; sadece gözleriyle anlattı.

Gözlerim yeniden yarasına indi. Nigin aramızda konuşulması gereken büyük bir konu olarak asılı duruyordu ama yaşananlardan aldığımız darbeler yüzünden şu an bu konuyu ortaya serip uzun uzun konuşamayacağımız kesindi. Yarasının ne hâlde olduğunu düşünürken içimi huzursuzluk kapladı.

İbrahim bileği sargılı bir şekilde içeri girince gözlerim Efken'den ayrıldı, Efken elini yavaşça elimden çekip İbrahim'e doğru baktı. Melek kanatlı hançerlerini, uzun zaman sonra ilk kez yandığı duman tüttürmesinden belli olan şöminenin önündeki demir mazgalın üzerine bıraktı. Hançerlerin üzerlerinde hâlâ is lekeleri vardı. Sanırım bu yaratıkların kanıydı. Gözlerini bana çevirince ela gözlerinde sıcak bir şefkat gördüm, dudaklarını şekillendiren gülümsemesi de gözleri gibi sıcak ve şefkatliydi.

"İyisin toprağım," dedi, sesi yorgun geliyordu. "Her şeyi hallettin ve biraz dinlenmeyi hak ettin. Bir süre istirahat etsen iyi olacak." Gözleri Efken'e kaydı, Efken'in yarasının üzerindeki sargıyı görünce, "O sargıyı değiştirsen iyi olur," dedi tedirgin bir sesle. "Yaranın son hâlini görmemiz gerekiyor. Belki de bir doktora gitmelisin."

"Siktir et," dedi Efken, gözleri tekrardan bendeydi, yaramı izliyordu. Üzerimde ona ait bol, rengi solmuş siyah bir tişört vardı, tişört yukarı sıyrılmıştı ve yaram bir sargının altında yavaşça yanıyordu. Dikiş tutmayacak gibi açılan karnımın hiçbir şeye gerek duymadan birleşip eski hâline geldiğini onu göremeden bile hissedebiliyordum. Tam o noktada kör bir acı ve net bir karıncalanma vardı.

"Ciddiyim Efken. O yarayı bir görsek iyi olacak."

"Siktir et diyorum, hiçbir haltı yok, bu ilk yaralanışım değil."

İbrahim, "Bir insan yaralamış olsaydı seninle aynı fikirde olabilirdim," dedi sertçe. İbrahim'e katılmak istesem de gözlerime perde iniyor, şömineden yükselen çatırtılar beni derin bir uykuya çağıran ninni gibi mırıldanıyordu. Aklım, kalbim, zihnim, ruhum ve tüm parçalarım Efken'de kalsa da bilincimin sürüklenmeye başladığı uykuya karşı koyamadım. Bir süre sessizlik yaşandı. Bu sessizlik uykuma aitti ama sonra o sessizlik onun sesiyle ikiye bölündü. Gözlerimi açmadım.

"Şu an önemli olan tek bir insan var," dedi Efken sertçe.

"Senin için bu kadar önemliyse, onun için kendine dikkat etmek zorundasın," dedi İbrahim.

"Onun için yapabileceklerimin beni korkuttuğunu söyleseydim ne düşünürdün?" Efken'in bu sorusu ortama çöken anlık sessizliği sütüyle besledi. İbrahim'in derin bir nefes aldığını duydum. Kalbim de nefes alabilmeyi diledi. Neden kalp nefes alamıyordu ki? Tam şu an kalbimin derin derin nefesler almaya ihtiyacı vardı.

"Bunun zaten farkında olduğumu söylerdim."

"Peki bana ne önerirdin? Senin önerilerini sikime takacağımdan değil, öylesine soruyorum, kafamın dağılmasına ihtiyacım var."

"Hımmm," dedi İbrahim uzun uzun. "Onun için yapabileceğim her şeyi yapardım," dedi. "Ama bu şeyler onu üzen değil, onu mutlu eden şeyler olurdu. Sen doğan gereği karşındakini üzmeyi umursamıyor, sadece korumayı önemsiyorsun Efken. Ama karşındaki bazen korunmaya değil, sana ihtiyaç duyabiliyor. Bence bu kızın senin onu korumana değil, sana ihtiyacı var."

"Bana ihtiyacı olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu, sesinde merak vardı, benim de içimi kaplayan o merak ağrılarımı bile geri plana attı.

"Nigin'i senden seni ondan almaman için sakladı." İbrahim'in bana baktığını hissettim. "O farkında bile değil Efken ama sana çok ihtiyacı var."

"Çok konuştun tamam, kafam dağıldı, susabilirsin."

"Duydukların seni mutlu mu etti? Yoksa korkuttu mu?"

"Sana ne?" Efken'in sesi sertti.

"Bence hem korkuttu hem de mutlu etti," dedi İbrahim. "Efken, bence sen sadece Mahinev için yapabileceklerinden değil, büsbütün bu kızın varlığından korkuyorsun."

İbrahim odadan çıkarken Efken sessizdi.

İbrahim gittiğinde ve odada sadece nefes seslerimiz ile beraber ilerleyen ateş çatırtıları kaldığında, kendi kendisine şu cevabı verdi:

"Belki de."

Midemdeki bulantıyla uyandığımda salondaki koltukta tek başımaydım. Şöminedeki ateş hâlâ yanıyordu ama sıcaklık kırılmıştı, gözlerimi birkaç kez açıp geri kapattım ve bir süre bekleyip etraftaki sesleri dinledim. Sonunda derin bir nefes aldım ve aldığım nefesle beraber bedenimdeki acının kaybolduğunu fark edip elimi yavaşça yarama götürdüm. Hiçbir şey hissettirmiyordu, sanki çoktan iyileşmişti, dokular tamir edilmiş, derim eski formuna kavuşmuştu. Yine de bandajı açmadan yattığım yerden yavaşça doğruldum. Ateşin aydınlattığı salondan çıkıp banyoya geçtim. Ellerimdeki kanı suyun altında ovalayarak çıkarmaya çalışırken bir yandan da aynadaki rezalet görüntüyü izliyordum. Gözlerimin altında koyu halkalar oluşmuş, saçlarım kandan ve kirden dolayı başımın üzerine yapışmıştı. Midemdeki bulantı ağzıma acı bir tatla beraber kusma hissini de getirince suyu kapatıp klozetin kapağını kaldırdım ve kustum. Kusarken içimdeki boşluğu da dışarı bırakıyormuşum gibi hissetmiştim. Sifonu çektim, ellerimi yeniden yıkadım ve saçlarımın rezalet hâline uzun uzun baktıktan sonra ellerimi kurulayarak banyodan çıktım.

Evde sanki kimseler yoktu. Sessizlik vardı. Ateşin sesi evin her bir köşesine dağılıyordu. Üşüdüğümü hissettim, oysa uzun zamandır üşüme hissini tatmıyordum. Kaybettiğim kandan dolayı olabileceğini düşünerek banyonun çaprazındaki odaya girdim. Üstüm başım kirliydi ama banyo yapacak hâlde değildim, üzerime yumuşak ve bedenimi sıcak tutacak bir yorgan örtüp uzun bir uykuya dalmak istiyordum. Karanlık odada yavaşça yürüyüp yatağa doğru ilerlediğim sırada arkamdan kapattığım kapı açıldı ve irkilerek kapıya doğru baktım. Efken kapıda durmuş bana bakıyordu.

"Biraz daha uyusaydın seni ayıların olduğu bir mağaraya bırakıp kış uykun bitince almak için geri gelecektim," dedi onu izleyen iri gözlerime uzun uzun baktıktan sonra. Gözleri sargılarıma indi, karnımı kaplayan kirli sargı bezine kaşlarını çatarak baktı. "Bunu değiştirsek iyi olacak."

Gözlerim ondaki leş gibi görünen sargıdayken, "Kendin için de aynısını yapsan iyi olabilir," dedim kuru bir sesle.

"Beni siktir et, gel seninkine bir bakalım." Elimi elinin içine alınca bakışlarım kandan arınan parmaklarına indi. Üstü başı hâlâ kan revan içindeydi ama parmaklarındaki kanı temizlemişti. Beni elimden tutup yatağın ucuna oturtunca kafamı kaldırıp ona baktım.

"Benim yaram iyileşmiş sanırım," dedim yavaşça. "Kendim temizlerim."

"Yine de bir bakalım," diyerek son söylediğimi duymazdan geldi. Üstümde ona ait bir tişörtle öylece oturuyordum, tişört bedenimde o kadar dökümlü duruyordu ki sanki koca bir çuvalın içindeydim. "Tişörtlerimin içinde kayboluyorsun," derken sırtını bana dönüp elbise dolabının çaprazındaki kısa boylu, altı yedi çekmecesi olan şifonyerin önüne gitti. Çekmecelerden birini açtı ve içinde sargı bezinin olduğu bir kutuyla bir iki şişe ilaç çıkardı. "Uzanırsan daha kolay olur Medusa," dedi yanıma geldikten hemen sonra.

İkilemde kalarak yatağa uzandım. Efken'in gözleri bedenimde dolaştı, ardından yatağa yayılan saçlarıma takıldı ve yatağın üzerine çıkıp bacaklarını ayırarak kasığım ile bacaklarım arasında dizlerinin üzerinde durdu. "Tişörtü yukarı sıyırır mısın?" diye sordu, soruyu bu kadar sakince sormasına şaşırarak tişörtün eteklerini tutup kaldırdım ve Efken sargı bezini sabit tutan bantları yavaşça çıkarmaya başladı. Derimi çekiştiren bantlar yüzünden dişlerimi sıktığımı görünce, gergin bir yüzle, "Acıyor mu fıstık?" diye sordu, sesine sinmiş tedirginlik yutkunmama neden oldu.

"Sadece bantlar acıttı."

"Sikeyim o bantları," diye homurdandı. "İstersen kendin çek."

"Bu kadar tırsmana gerek yok," diye söylendiğimde kaşlarını çattı.

"Ben miyim tırsak? Saçmalama istersen."

"Çek gitsin."

"Kendin yap," dedi. "Çocuk gibi uflayıp puflamanı çekemem senin."

Dudaklarımda gizleyemediğim bir tebessümle bantları sertçe çektim. Bu onu öfkelendirmiş gibi, "Yavaş," diye hırladı. "Kendi canını kendin acıtıyorsun. Salak mısın sen?"

"Kendim yapınca acımıyor."

"Ya da kendine verdiğin acıyı önemsemiyorsun," dedi, oysa onun bana verdiği acıyı da önemsemiyordum, fiziksel değildi belki ama kalbime kendisinin bile bilmediği acılar ekiyordu.

Bandajı bir top gibi yuvarlayıp yere attığında yüzünün kireç gibi beyazladığını gördüm. Kafamı indirip karnıma baktım ve tek bir çizik bile olmadığını görünce kaşlarım çatıldı. Hızlı bir şekilde iyileşmekten de ötesi vardı, derim sanki yenilenmiş gibi pürüzsüzdü. Parmaklarımı pürüzsüz cildime sürtüp, "Mar ile alakalı," dedim, gözleri hâlâ tenimdeydi, dudaklarıysa sessizlikle mühürlüydü.

Şişelerden uzun, siyah olanın kapağını açınca keskin bir koku odaya yayıldı. Yüzümü ekşiterek ona baktım. "O zaman bana sürelim," dedi, ses tonu ona ait değil gibi sakindi. Doğrulduğum anda yüzüm neredeyse çıplak göğsüne çarpacaktı. Gözlerimi kaldırıp bana üstten üstten bakan, dizlerinin üzerinde bir savaşçı gibi duran o adama baktım.

"Senin için yapabilirim."

"Zaten sen yapacaksın."

"Rica bile etmedin."

"Rica etmesem de yapmak için delirirdin," dedi kafasını indirmeden yalnızca gözlerini yüzüme dikerek.

"Benim yapmam için delirirdin," diye karşılık vermemle bana şaşkınlık içinde bakması bir oldu. Tepkisi beni gülümsetirken elimi sert karnına uzatarak bantları çekiştirdim. Derisinden ayrılan bantlar canını yakmamışa benziyordu. Sonunda sargıyı yarasından dikkatlice çekip tortop yaptım ve kenara fırlattım. Gözlerimi esmer karnına çevirdiğimde, şaşırıp donakalma sırası bendeydi.

Yarası tamamen iyileşmişti.

"Efken," diye fısıldadım ama bunu anlaması için sesimi duymasına gerek bile yoktu, gözlerime yayılan şaşkınlıktan bir şeylerin ters gittiğini zaten anlamıştı. Yavaşça eğilip karnına bakınca karnındaki pürüzsüzlükle karşılaşıp oldukça sakin bir sesle, "Belki de o yaratıkların açtığı yaralar kolayca iyileşiyordur," dedi.

Buna kendisi de inanmamıştı, bunu biliyordum ama üzerinde durmamaya karar verdim.

"Bir duş almak istiyorum," diye fısıldadım geri çekilmesini bekleyen gözlerle ona bakarken. Gözleri yüzümde çok oyalanmadı, geri çekilip yataktan kalktı. Kalkıp odadan çıkarken bir şey söylemedim, Nigin konusunu her an açabilirdi, sanırım bundan kaçıyordum. Öte yandan Manbel ile ilgili ortada duran, çözülmesi gereken koca bir sorun vardı. Böyle bir sorun varken bir sonraki adımım nasıl olmalıydı bilmiyordum.

Çıkmazdaydım.

Düşüncesi bile çok garip gelse de bence Efken Karaduman da çıkmazdaydı.

Kendimi kirli hissediyordum. Bedenimdeki tüm pisliği suyun altına girerek akıtabileceğime olan inancım tamdı ama zihnimdeki pisliği arındırmak mümkün dahi değildi. Yorgun adımlarla banyoya gittiğim sırada Efken'in elbise dolabının kapağını açıp kapattığını duydum, çok geçmeden o da odadan çıktı ve ben banyonun kapısını kapatmak üzereyken kapının

arasına elini koyarak kapatmama engel oldu. Elinde havlu ve kıyafetler olduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," diyerek kıyafetlere uzandığım sırada gözlerimin içine büyük bir dikkatle baktığını görüp duraksadım. Holdeki karanlığı ayın mavi-gümüş ışığı bölüyordu. Cesaret anlıktı, ışık onu altına alıp güzelliğini ortaya serdiğindeyse geri dönülemez bir hızla içime yerleşmişti. Ona, "Sen de kan içindesin," dedim yavaşça, gözlerinin içine yerleşen ifade gümüş ışık profiline vuruyor olmasına rağmen zifiri karanlıktı. "Duş almak ister misin?" Bu kadar cesur olmamı beklemiyordu, bunu mavi gözlerinde gördüm ama mavi gözlerinde gördüğüm sadece şaşkınlık değildi, gözlerinde şefkat ve tutku da titriyor, saklandıkları karanlıktan kafalarını uzatarak beni izliyorlardı.

Parmaklarını yasladığı kapıyı menteşesinden söküp koparacak gibi sertçe kavrayıp çekince gözlerim irileşti ama tepki vermedim. Efken içeri girdi, gümüş ışık da onunla beraber girdi. Tenlerimiz arasında gezinen o uğultunun sebebi sanki bu esrarengiz ay ışığıydı. Daha önce de ay ışığının altında neler olduğunu hatırlayınca yanaklarıma akın eden kan, doğru orantıda tüm bedenimi kapladı sanki.

"Bana hayır demeyeceğimden emin olduğun teklifler sunma. Pişmanlık payını düşünmem," dedi erkeksi bir sesle, nefesi sıcak bir hırıltı gibi tenime dökülürken, bu koca banyo sanki birden küçücük bir kutuya dönüştü. İkimiz de bu kutuya sığamadığımız için birbirimize yaslanıyormuşuz gibi hissettim.

"Pişman olacağımı düşünsem sana bu teklifi yapmazdım," dedim net bir sesle ama sesim ne kadar güçlü duyulsa da içim titriyordu; titremesinin nedeni korku değildi, bu yoğunluk onu eritip tüketiyor, yok ediyordu. Efken duyduklarından hoşnut bir şekilde büyük avucunu belime atınca avucunun altında toplanan tişört kumaşı yukarı sıyrıldı ve bel boşluğumun açığa çıktığını fark ettim. Gözlerini yüzüme indirdi, hafif aralık duran kapıdan içeri gümüş renkli ışık akıyor, esmer tenini parlatıyordu. Işığın etkisi altında değil, gerçekten onun etkisi altında kaldığımdan emin olmak için koluna doğru eğilip yanağım kaslı pazusuna sürtünürken kapıyı iterek kapattım. Artık içerisi karanlıktı ama banyonun küçük penceresinin mazgallarından içeri çok az bir ışık pıhtısı sızıyordu.

Efken beni kapıları camdan duş kabinine doğru geri adımlar attırarak götürürken kan lekelerinin süslediği parmaklarımı pazularına yerleştirdim. Sırtım duş kabininin soğuk mermer duvarına yaslandığı an kafamı kaldırıp benden epey yüksekte duran adama dikkatli gözlerle baktım. Karanlığa rağmen yüzünün kemikli kıvrımlarına oturmuş tüm ifadeleri seçebiliyor,

gözlerinden yüzüme akan bakışları içimde hissedebiliyordum. Sanki ruhum çırılçıplaktı ve Efken ruhumun tenine dokunuyor, ruhumu keşfediyordu.

Altında sadece siyah, rengi ağarmış bir kotla beni mermer duvara yaslayıp önüme barikat gibi çıplak tenini ördüğünde, kalp atışlarım göğsümün içinde boğuluyordu. Başımı mermerin soğukluğuna yaslayıp gözlerimi yüzüne dikerek ona daha da yoğun bir dikkatle baktım. Meydan okuyan bakışlarım onu deli ediyormuş gibi burnundan sert bir nefes verip çenemi parmaklarının arasına alarak kafamı kaldırdı ve dudaklarımız arasında santimler kalana kadar kafasını yüzüme doğru eğdi. Kalp atışlarımın göğsümü yarıp dışarı çıkmak isteyen ölümcül bir bıçak gibi tenimi kesercesine hızlandığını hissettiğimde tek istediğim dudaklarının dudaklarımın üzerindeki yerini almasıydı.

O da bunu istiyormuş gibi burnunu burnuma sürttü. Elinin hemen yan taraftaki vanaya gittiğini hissettim, gözlerimi kırpmadan bana son derece yakın duran sinsi bakışların sahibi olan mavi gözleri izlerken yutkunmaktan bile korkuyordum. Vanayı yavaşça çevirmesiyle yukarıdaki geniş duş başlığından birkaç damla su üzerimize aktı, su soğuktu ama bedenim kasılmadı, hatta tamamen tepkisizdim bile diyebilirdim. Efken vanayı biraz daha çevirince su hızla akmaya başladı ve tişört tenime tamamen yapışıp vücudumun şeklini gözler önüne serdi.

Ellerimi bileklerimden kavrayıp kollarımı arkamdaki mermer duvara yaslayarak beni karşısında çarmıha gerilmiş hâle getirdiğinde neredeyse inleyecektim. Dudaklarımız suyun altında arsız bir şekilde birbirine tutundu ve su dudaklarımızın boşluklarından içeri girip boğazımıza akarken sertçe öpüşmeye başladık. Başını sağa sola yatırarak dilini derinlere itiyor, o bunu yaptıkça öpüşmemiz daha da derinleşiyor, ruhuma düğümler atmaya başlıyordu.

Bileklerimi birbirine yaklaştırıp iki bileğimi tek avucunun içine alarak beni biraz daha gerdi ve diğer eli boynumdan göğüs kafesime ve oradan da yavaşça karnıma, kasıklarıma indi. Kumaşların arkasında saklanan vücudum, kumaşları bile eritecek gibi sıcak bir his yayan parmak uçlarının tüm dokunuşlarını çıplakmışım gibi içine emiyordu.

Dudakları dudaklarımla soğuk savaş hâlindeydi. Dili ısrarcı bir şekilde ağzımın içindeki yerini aldığında ayak bileklerimi bile titretecek yoğunluktaki bir duygunun tüm bedenimi esir aldığını hissettim. Efken'in eli altımdaki taytın lastiğinin sınırlarında gezinirken su büyük bir hızla başımızın üzerinden akarak bizi sırılsıklam etmeye devam ediyordu. Taytımın lastiğini sertçe kavrayıp avucunun içine toplayarak hızla aşağı çekti ve kalçalarım

açığa çıktı. Islandığı için ağırlaşan tişörtü kalçalarımın sadece bir kısmını örtebildi.

Bileklerimi Efken'in avucunun sıcak hapsinden kurtarmak için çırpındım ama kurtulamadım; belki kurtulabilirdim ama kurtulmayı istemiyordum. Efken de bunun farkında olduğu için geri çekilmiyordu.

Bacaklarımı birbirine sürterek taytın içinden çıktım ve ayak bileğimle suyun altında ağırlaşmış taytı yana doğru ittim. Bu olurken Efken'in dudakları dudaklarımdan ayrılıp çeneme doğru inmeye başlamıştı. Çenemi dişlerinin arasına alıp ısırınca inledim, su dudaklarımdan içeri aktı, yutkunduğumda boğulacağımı sanarak panikledim ve Efken suyun hızla ilerlediği tenime öpücüklerden cehenneme giden bir yol çizmeye başladı.

Sanki dudakları birden fazla yerdeydi. Boynumda, çenemde, omuzlarımda, tişörtün ıslanıp aşağı çökmesiyle açılan bağrımda; her yerimde... "Efken," diye fısıldadım ve bu fısıltı bir yazarın kaleminden bir damla mürekkebin beyaz sayfaya düşerek sayfaya yeni bir ânın yayılmasına neden oldu. Bir yerlerde bir adam son kadehini içip eski bir bardan karanlık bir sokağa doğru çıktı, bir kadın bir küvetin içine küvetin içi ağzına dek su doluyken uzandı, bir çocuk yatağının altında yatağının üzerindeki canavardan saklandı.

Hırıltılı nefesinin arasından, "Bebeğim," dedi. Zamanda kayıp düşüyormuşum gibi hissettim. Ölüm bir yerlerde başımızdan aşağı yağmur olup yağdı, yaşam güneş olup açtı, anılar kar taneleri olup uçuşmaya başladı. Eli yavaşça iç çamaşırımın lastiğine gidince titredim ve bunu istediğimi hissettim. Dokunuşları yepyeni izler oluştursun ve tenim onun izleriyle dolsun, o yokken bile ona ait izlere bakıp onu anabileyim istedim. Bu bir veda değildi ama tenim sanki bir veda arifesindeydi. Birbirimize öylece tutunurken bir vedaya hazırlanıyor gibi telaşlı ve hüzünlüydük.

Eli iç çamaşırımın lastiğinde oyalanmadan birden yukarı tırmanınca nefesim kesildi. Bana dokunmak yerine parmaklarını hızla karnımdaki çıplak deri boyunca kaydırdı ve sütyen takmadığım için çıplak olan göğüslerime doğru çıkardı. Göğüslerime dokunduğunda aklımın başımdan kayıp gittiğini hissettim. Dokunuşları onun varlığını, gerçekliğini, bana hissettirdiklerini tenime kan gibi yayarken ellerimi serbest bırakması için ona yalvarabilirdim. Ama bırakmadı. Gece ve gündüzün birbirine karışması gibiydi, ışık geceye geliyor, karanlık ışığı altına alıyordu. Bir avucunu göğsümün etrafına sarınca göğüs uçlarının bir mızrağın ucu gibi sivrileşerek onun avucunun içini yarmaya çalıştığını hissettim. Bunu o da hissetmiş olacak ki inleyerek dudaklarıma yapıştı ve göğsümün ucundaki yumruyla oynadığı sırada dilini ağzımın içine iterek bu savaşın galibinin kim olacağını bana göstermeye başladı.

"Efken," diye inledim, gece siyahı saçlarına dokunmak için deliriyordum ama buna izin vermeden beni önünde çaresizce asılı tutmaya devam ediyordu. Bedenimi tamamen gerdiği için dolgun göğüslerim belirginleşmişti, başparmağını göğsümün ucuna sürtünce bacaklarımı birbirine bastırmak istedim. Yabancı bir his tüm bedenimde ateş gibi yanıyor, kasıklarımda nehir gibi çağlıyordu.

"Memelerinin uçları benim için mi şişti?" diye fısıldadı karanlık bir sesle. Sesi su ile beraber boynuma aktı ve içimi yaktı. En karanlık içgüdüler açığa çıktığında utanmadım, sadece daha fazlasını istediğimi anladım. Göğüslerimin uçları daha da dirileşti, Efken'in avucu göğsümün ucuna yaptığı baskıyı sürdürürken dudakları yeniden dudaklarıma yerleşti. Sadece göğsüme dokunarak nasıl ayak bileklerimi titretiyordu? Hissettiklerim üst üste bindiğinde parmaklarının arasına aldığı göğsümün ucunu çevirip beni histerik bir şekilde inletti, bu dudağının kenarının zaferle kıvrılmasına neden oldu.

"Seni rahatlatmamı ister misin fıstığım?" diye sordu, sesi içimi ürpertirken bunun için ona yalvarabileceğimi fark ettim. Bedenimdeki yabancı duygu çok farklıydı ve bana nasıl olduğunu bile bilmediğim bir şeyi istememem konusunda hükmediyordu. Parmak uçlarının arasına alıp ezdiği göğsümün ucunu bu kez kasıklarımın zonklamasına neden olacak şekilde okşayınca, "Efken, lütfen," diye inledim ve işte bu onun tüm zevk aldığı noktalara izimi bırakmışım gibi hisli bir şekilde inlemesine neden oldu.

"Ne lütfen?" diye hırladı. Bileklerimi daha sıkı kavrayıp beni tamamen yukarı doğru gerince parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Sağanak gibi yağan suyun altında çaresizce onun bana vereceklerini beklerken bir şeyler yapabilmeyi diliyordum.

Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Lütfen bana seni ver? Lütfen bana kendini sun? Lütfen bana ne istiyorsam onu ver işte. Hiçbirini dudaklarıma çağıramadım, sadece iniltiler döküldü, histerik ve tutkulu iniltiler... "Seni rahatlatmam için mahvoluyorsun," diye fısıldadı. "Tıpkı senin için mahvolduğum gibi."

"Tanrım... Evet," diye inledim. "Bana seni ver."

"Siktir. Ne dedin sen?" Birden elini göğsümden çekip güçlü parmaklarının arasına aldığı çenemi havaya kaldırarak ona bakmamı sağladı. Suyun altında ölümün nehrinde yüzen bir meleğe benziyordu; sanki o ölüm nehrinden canları cennete o taşıyordu. Koparılmış her ruhun gittiği yönü belirleyen bir pusulaydı sanki. Ruhum kopmuş, onun peşine takılmıştı. Pusulamdı. Dudaklarım büzüşene kadar ağzımı parmaklarının arasında sıkınca ona tutkudan titreyen kirpiklerin altından ateş gibi yanan gözlerle

baktım. "Siktir, sikeyim. Böyle bakarak beni pantolonuma boşaltabilirsin. Evet, bunu yapabilirsin."

Bacaklarım öyle çok titremeye başladı ki sanki dizlerimin iç yan kısımları birbirine çarpıyordu. Gözlerimi gözlerine dikmeye devam etmek istedim ama su buna engel oldu. "İstediğim sensin," diye inledim gözlerim neredeyse kapalı hâldeyken. Yüksek sesle inleyerek dudaklarıma yapıştı ve çıldırmış gibi öpüşmeye başladık. Şeytan, cennetten çaldığı sevapların her birini kendi ateşine atarak iyiliklerin alevler tarafından örtülmesini izlerken duygusuz görünüyordu; oysa içinde durduramadığı bir tutku vardı. Sevapları elinden koparak aldığı o meleğin yüzünü unutamıyor gibi bakıyordu, o meleğin yüzü ona ait alevlerin büyüyen dalgaları içinde bile onu altına almak ister gibi ona doğru geliyordu. İşte şimdi o şeytan Efken'di, benim iyiliklerimi elimden alıp kendi ateşinin içine atıyor, ben ise onun için yanarken onun üzerine doğru giderek onu da yakmaya başlıyordum.

"Daha önce hiç hissetmediğin bir şeyi hissettireceğim sana," dedi dudaklarımız ayrılırken, nefes nefeseydi.

"İlk değil," diye inledim açıkça, "ilk kez daha önce hissetmediğim bir şeyi hissettirişin değil."

"Bu kadar açık sözlü olursan!.." Sustu, bunun yerine avuçları hâlâ bileklerimi kavrıyorken diğer eliyle tişörtümü yukarı kaldırdı ve karanlığın gizlediği göğüslerim açığa çıkarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Dudaklarını boynuma sürterek yavaşça eğildi, kollarımı biraz daha gerdi ve bedenimin hafifçe acıdığını hissedip inledim. Ama heyecan hepsinden fazlaydı. Efken, cennet ile cehennem birbirlerinin üzerine yıkılırken üzerime yıkılmaya başladı. Dili iki göğsümün arasındaki boşluktan indi, her bir dokunuşunda yandığımı hissettim, dilinin geçtiği yere akan su bile fayda etmedi. Dinmedim. Göğsüme dokunan dudaklarıyla belim kıvrıldı, haykırır gibi, "Efken!" diye inlediğimde, dudaklarından bundan hoşlandığını açık eden bir mırıltı döküldü ve göğsümün ucunu ağzına aldı.

Kalp atışlarımın onun dudaklarına çarptığını, onun içinde yankılar uyandırdığını hissettim.

Başımı geriye doğru yasladım ve dudaklarımdan bir dolu çığlık döküldü. Ellerimi kurtarmak için kollarımı aşağı doğru asıldığımda o kadar kuvvetliydi ki buna engel oldu. Etli dudakları göğsümün ucunu tamamen içine alarak kaybettiğinde belimin kıvrıldığını hissettim. Tutku içimden ateş gibi akarak kasıklarıma doluyordu. Diliyle göğsümün ucunu altına aldı ve geri bıraktı; bir an geri çekildi. Dişlerini sıktığını kaskatı olan çenesinden anladım. Karanlık ne kadar yoğun olursa olsun tenimin ve yüzünün gölgeleri

ortadaydı. Birbirimizi en karanlık hâllerimizle görüyormuşuz gibi hissediyordum.

Gözlerini kaldırıp anlık olarak bana baktı, gözlerimiz buluştuğunda gözlerindeki ışıkların dışarı döküldüğünü gördüm. "Senin bana bunu yapman normal mi?" diye sordu, sesi bulanıktı, tıpkı bakışlarım gibi. "Senin beni bu kadar dağıtman, bu kadar değiştirmen, bu kadar kontrolün altına alabilmen normal mi? Bence değil. Hiç değil. Büyü gibi. Tılsım gibisin."

Efken, göğsümü dişlerinin arasına alıp yavaşça çekince, "Efken!" diye bağırarak inledim ve bu, dilinin tekrar göğüs ucumu ezmeye başlamasına neden oldu. Sanki cennette bir deprem oluyordu ama yıkılan günahlardı, melekler o günahların altında kalıyordu. Dilini göğsümün ucunda sertçe gezdirdikçe belimin kırılacak gibi kıvrıldığını hissediyor ve bunu durduramıyordum. Sonunda öyle çok kasıldım ki bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Dilini göğsümün boşluğundan kaydırıp diğer göğsüme geçince, sanki bu hissi ilk kez tadıyormuşum, az önce göğsüm onun dudaklarının arasında değilmiş gibi yine inledim. Bacaklarımın arasındaki o fırtına gibi hissettiren kasılmalar gitgide çoğalıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım yalvarır gibi. "Ellerimi bırak." Çünkü yüzüne dokunmak istiyordum, sakalların sarmaya başladığı kemikli suratını avuçlarımın içine almak, onu tüketmek ister gibi öpmek istiyordum. Beni duymazdan gelerek bir eliyle bileklerimi başımın üstünde sabit tutmaya, diğer eliyle göğsümün ucunu sertçe okşamaya devam etti; tüm bunlar olurken dudakları da bir diğer göğsümdeydi ve ben artık tükenme noktasındaydım. Anlam veremediğim şeyler oluyordu. Depremler, yangınlar, seller oluyordu; toprak kayıyor, dünya yanıyor, hayat bitiyordu.

Bacaklarımın arasında o durmak bilmeyen kasılmalar, Efken'in dilinin göğüs ucuma vurduğu kuvvetli fiskelerle doğru orantılı olarak daha da şiddetlendi. Sanki biri tam o noktama bastırmış gibiydi, Efken'in parmaklarının tam da kasılan noktada olmasına ihtiyacım olduğunu fark ettim ve delirmiş gibi kasılarak inledim. Beni deli gibi emiyor, dilini her göğüs ucuma vurduğunda, dili sanki göğüs ucumda değil kasıklarımda dolaşıyormuş gibi titriyordum.

Bedenim kavruluyormuş gibi titremeye, parmak uçlarımda durduğum zemin yarılıyormuş gibi dalgalanmaya başladı. Başımı sertçe mermer duvara yaslayıp dudaklarımdaki arzuyu bulanık kelimelere ve iniltilere yerleştirerek dışarı bıraktım. Efken dokunmadan beni sarstı, dokunmadan beni mahvetti, dokunmadan beni yıkıp geçti. Son nefesimi veriyormuş gibi ciğerlerimi havayla doldurduğumda, kaburgalarım dışarı doğru kavislenerek derimi yırtacak gibi belirginleşti ve titremeye başladım. Efken, ben kolla-

rımdan asılı, bacaklarım tutmaz hâlde kendimi bırakınca birden kollarımı bırakıp beni belimden yakalayarak tuttu ve güçsüz düşen bedenim onun bedenine yaslanırken ellerimi onun omuzlarına koyup ona sıkıca sarılmaya çalıştım.

Cennet de cehennem de yanıyordu.

Yangında titreyen alevler gibi titriyordum.

Belime sıkıca sarılıp sakinleşmem için dudaklarını saçlarıma bastırdı ve "Bu yeni bir deneyimdi," diye fısıldadı. "Daha fazlası için her şeyi verirdim ama bu benim ödülümdü." Bir eli yavaşça saçlarıma kaydı, beni kollarında tutuyorken büyük avuçlarıyla saçlarımı okşayarak suyun altında titrer hâlde öylece kollarının arasına sığınmama izin verdi.

Ne diyeceğimi bilemediğim için onun kollarına tutunarak ona biraz daha sokuldum. Titremelerim geçene kadar suyun altında saçlarımı okşadı ve bana sarıldı. Şefkatinin en yakıcı hâlini hissettiğim an, sanırım şu andı. Bir süre sonra ayaklarım tamamen yere basabilecek hâle geldiğinde beni suyun altında dik bir konuma getirip izin isteyen gözlerle bana bakarak üzerimdeki tişörtün eteklerini tuttu. Sadece gözlerinin içine baktım. Bu onaydı. Biliyordu. Tişörtü yavaşça çıkarıp yere attı, karanlığa rağmen çıplak göğüslerimi örtmek ister gibi uzun saçlarımı göğüslerimin önüne gelecek şekilde aşağıya bıraktı ve bir eli tekrar belime kayarken yandaki metal raftan şampuanı aldı. Altımda sadece iç çamaşırım, göğüslerimi örten saçlarımla karşısında en savunmasız hâlimle duruyordum ama bana ikinci kez dokunmaya kalkışmadı. Tutkudan alev gibi yanan tenine rağmen bunu yapmadı.

Saçlarıma elinin içine aldığı şampuanı yavaşça yedirirken ellerimi göğsünün üzerine koyup sakince bekledim. Saçlarımın arasında dolaşan parmakları şefkatliydi, güçlü ve büyük olmalarına rağmen dokundukları yerde sadece güven bırakıyorlardı. Uyuşmuş bacaklarımla o saçlarımı yıkayana kadar bekledim. Sonunda su saçlarımdaki köpükleri vücuduma akıtmaya başladı; tamamen durulanana kadar ellerimi göğsünden çekmedim.

"İşte böyle," diye fısıldadı avuç içleriyle saçlarımdaki suları geriye doğru iterek. "Rahatlamış görünüyorsun." Dudaklarının yukarı kıvrıldığını görür gibi oldum ama ona bakamadım, ona biraz daha sokulduğumda gülüşünün sesini duydum. "Küçük bir kız çocuğu gibi sokulup sığınıyorsun," dedi. "Gel bakalım."

"Diğerleri nerede?" diye sordum yavaşça, sesim kısık çıkıyordu. Sırtıma akan suyu parmaklarıyla dağıtırken, "Burada olmanın Yaren için güvenli olmadığını fark ettik," dedi kısık, yatıştırıcı bir sesle. "Hem o an paniğiyle hepimizin dikkatini dağıttı. Ceyhun ile Sezgi onu daha güvenilir bir yere gö-

türdüler. Ulaş ile İbrahim de onlarla gitti." Parmakları tenime izler bırakmayı sürdürdü. "Bu konuyla ilgili bir planımız olmak zorunda."

"Manbel'in bir sonraki adımı daha temkinli olacak," dediğimde duraksadı. Çenemi pazusuna yaslayıp boşluğu izlemeye başladım. "Bizi küçük görüp o yaratıkları üzerimize saldı ama o yaratıkları durdurabildim Efken. Şimdi başka müttefikleri var mı bilmiyoruz, neler yapabiliyor bilmiyoruz ama o bizim boş olmadığımızı biliyor, daha sert saldırması gerektiğini artık biliyor."

"Farkındayım."

Yutkundu. Eğilip suyu kapattı. Bir şeyler daha söylemek istiyor gibi dudaklarını araladığını fark ettim. Ne hakkında konuşmak istediğinin farkındaydım ama konuyu ne o açabiliyordu ne de ben. Aramızda zirveye tırmanmış tensel çekim bir süreliğine geri çekildiğinde geriye ortada ateş gibi yanan bir gerçek kalmıştı. Nigin.

Duş başlığından yavaşça damlayıp yerdeki birikintinin içine düşen su damlasının sesi sessizliği bölüyordu. Ona sığınmış şekilde beklediğim sırada, "O adam olduğumu bilmeden önce, o adam olmayı dilemiştim. Kollarımda uyuduğun bir geceydi," diye mırıldandı, yakıcı itirafı karnımın kasılmasına neden oldu. "Senin ne anlamda olursa olsun, bir başkasına bağlı olman her nedense içimde koca bir boşluk oluşturuyordu. Boşlukla yaşamayı alışırsın Medusa, çok uzun zaman boşlukla yaşadığım için alıştığımı sanıyordum. Ama o adam olamamak, alıştığımı sandığım boşluğun çok farklı bir şekilde gelip tamamı doldurması gibiydi. Boşluk bir insanın içini doldurabilir mi? Doldurabiliyormuş." Bu kadar açık sözlü olmasını neye borçluydu bilmiyordum ama kendimi daha iyi hissettiğim su katılamaz bir gerçekti.

"O adam olmak istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Bunu sana düşündüren ben miyim?"

"Sanırım," diye itiraf ettim, sessiz kaldı. "Bir ânın bir ânına uymuyor, bunu sen de yalanlayamazsın. Bazen çok iyi bir adam olduğunu düşünüyorum, bazen de düşündüklerimin tam tersi olduğunu... Ortan yok. Ya tamamen iyi oluyorsun ya tamamen kötü. İnsanların ortası vardır Efken. Hem iyiliği hem kötülüğü birlikte idare edebilirler, bir tarafları diğerine daha yatkın olsa da bu gerçek böyledir. Sen ise ikisini aynı anda yaşayamıyorsun. Ya tamamen kötü oluyorsun ya tamamen iyi. Bu kafa karıştırıcı."

"Şu an kafanı karıştırıyor muyum?" Sesi banyoda yankılanıyordu. Çenemi pazusuna biraz daha bastırıp karanlığa alışan gözlerimi yumdum ve daha derin bir karanlığa daldım.

"Hayır. Şu an sadece güvende hissettiriyorsun."

"O yüzden bana sığınıyorsun," dedi, bunu daha çok kendi kendisine söylemiş gibiydi. "Mustafa bunu biliyor muydu?"

"Evet."

"Tamam." Başka bir şey sormadı, ses tonu soğuk ya da suçlayıcı değildi, beklediğim tepkilerin hiçbirini vermemişti. Aksine bana karşı böyle şefkatli olması garibime gidiyordu. Yaşananların utancı ruhumu biraz geç sarmıştı.

Sonunda Efken havluyu aldı ve bedenimi havlunun içine alıp sararak gözlerini yüzüme indirdi. Gözlerinin içine baktım ama ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesiz görünüyordu, sanki ne hissettiğini görmemi istemiyordu. Gözlerimiz birbirine uzun uzun dokunduğunda dudaklarına gölge gibi sinen o gülümseme hatıralardan birini daha kalbime yaklaştırdı. Artık anılar parçalar hâlinde değil, bir bütün hâlinde gelmeye başlamıştı.

"Biraz dinlen. Sonra da mekâna gider bir bakarız," dedi, ne demek istediğini anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Senin hayal gücünün dokunduğu mekândan bahsediyorum. Luxury. Yapımı başladı. Hâlâ bir şeye benzememiştir ama kafan dağılır."

"Kafamı dağıtmaya ihtiyacım yok, düşünüp plan kurmak daha mantıklı bir hareket olurdu." Ve bu banyodan çıkmak... Az önce bana dokunmadan bile sadece göğüslerim dudaklarındayken bana daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi hissettirdiği gerçeğini bir anlığına unutmak... Sanki o şey hiç yaşanmamış gibi davranarak aslında işimi kolaylaştırıyordu.

"Ona da sıra gelecek. Sezgi ve Ceyhun oraya geçeceklerdir. Oturup konuşuruz."

"Crystal?"

"Birilerini bulmak için gideceğini söyledi, senin kendini savunabilecek kadar güçlü olduğunu gördüğü için gözü arkada kalmayacakmış." Parmaklarını omuzlarıma bastırdı. "Söylemem gerek, onu çok iyi benzettin."

Kaşlarımı çatarak gülümsedim. "Bana yeterince karşılık vermediği içindir."

"Onu aptala çevirdin, gayet de karşılık veriyordu." Bir şey söylemedim, ısrarcı tavrı şirindi, ona uymayacak şekilde şirindi hem de. Banyodan çıkarken ılık buhar da benimle beraber dışarı çıktı ama Efken içeride kalmaya devam etti. Omzumun üzerinden ona son kez bakıp kapıyı aramıza örmeden önce, suyu açtığını, güçlü kollarını kaldırıp avuçlarını mermere yaslayarak suyun altında öylece durduğunu gördüm. Sırtındaki kavisli kaslardan şiddetle akan su, kan lekelerini de yavaşça çözerek yere akıtıyordu.

Yaşananların ağırlığı daha net bir şekilde kendini belli edip bana daha net duygular hissettirmeye başladığında ıslak saçlarımı küçük bir havluyla kuruluyor, üzerimde sadece iç çamaşırlarımla yatağın ucuna oturmuş ayna-

daki karanlık yansımamı izliyordum. O yaratıkların kafalarının avuçlarımın arasında patlayışını, ellerime kan gibi yayılan is lekelerini ve yaratığın boynuna dolanan safir derili yılanı hatırlayınca karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettim. Anılarımda birilerine ait sesler dolaşmaya devam ediyordu ama babamın sesini duyamıyordum. Oysa tam şu an, böylesine çaresiz hissederken ve duygularım da bu çaresizliğin sırtına binerek beni çıkmaza sürüklüyorken, en çok babama ihtiyaç duyuyordum. Efken'in varlığı bir yere kadardı. Aykan Demir'e ihtiyacım vardı.

Babamla yaşadığımız son anılardan birini zihnimdeki boş koridorda ellerimde babamla ikimizin olduğu bir fotoğraf karesini tutuyorken çağırmaya başladım. Ona seslendim, her kapıyı tıklatıp açtım ve içeride olup olmadığına baktım. Sanki anılarımız da o şehirden silindiğim gibi silinip bir boşluğa savrulmuştu.

Sonunda odalardan birinden babama ait bir ses sızmaya başladı. Gözlerim o odanın kapalı kapısının altındaki boşluktan hafifçe sızan ışığa kaydı, ışık koridora yavaşça şerit çekerek yansıyor, babamın kısık sesi o ışığı takip ediyordu. Heyecanlandığımı hissettim. Zihnimdeki o karanlık koridorda ince topuklu ayakkabıların üzerinde yürüdüm, kapının kolunu kavradığımda ve yavaşça aşağı doğru asıldığımda ışıktan önce anılardan biri geldi.

Babamın kan kırmızı Nissan Altima'sının binanın önünde durduğu anı hatırladım, arabanın tavanına ve ön camına çarpmaya başlayan iri dolu tanelerinin sesini duyabiliyordum. Dolu dinene kadar sessizce beklemiştik. Ardından çok geçmeden dakikalar içinde kar taneleri düşmeye başlamıştı. O an sanki yeniden sahne alıyormuş gibi canlıydı. Babam arabanın ısıtıcısını kapattığında ve emniyet kemerimi yavaşça çözmeye başladığımda radyoda hava durumunu haber veren bir haber sunuluyordu, kadının grip olmuş gibi çıkan sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Hava tamamen karanlığa esir düşmemişti ama öyle bozuktu ki sanki gece çökmüştü. Sokak lambaları sırayla yanmaya başlamıştı. Arabadan çıktığımda soğuk bedenimi öyle sert kavradı ki sanki buzdan kolları vardı ve beni dansa kaldırmıştı. Üşüyerek arkaya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve arka koltuğa koyduğumuz birkaç poşeti aldım. Babam da bagajdan market alışverişimize ait olan torbaları çıkardı. Ben kapıyı kapatırken o bagajın kapağını indiriyordu. Göz göze geldik. Bana karların beyazının belirginleştirdiği kızıl gözleri ve yakışıklı yüzüyle öyle güzel gülümsedi ki hissettiğim soğuğa rağmen içimin ısındığını hissetmiştim.

Sanki yaşanacak her şeyi biliyor, bana sıcacık gülümsemesiyle içi acıyarak veda ediyordu.

"Annem biber dolması yapacaktı, o kadar geç kaldık ki etsiz yapmak zorunda kalmıştır," dedim gülümsemesini izlerken. Saçlarıma tutunan kar tanelerinin ikiz kardeşleri onun da koyu saçlarına tutunuyordu. Bir süre cevap vermedi. Umutsuzluk boynuna bir ip olup dolanmış ve düğümlenmiş gibiydi ama bana gülümsüyordu. Gülümsemesinin bana huzur getirirken onu nasıl parçaladığını o an için bilmiyordum. "Baba?" diye fısıldadım elimde poşetlerle ona bakarken.

"Canım," dedi.

"Eve girmemiz gerekmiyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak gülümsedim. "Günlerdir beni görmüyor gibi bakıyorsun."

Bu düşünceden nefret ediyormuş, bu düşünce onun içindeki acıyı ondan kopardığı parçalarla besliyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Doğum gününe sadece bir hafta kaldı," dedi düşünceli bir sesle. "Keşke hep çocuk kalsaydın."

"Dalıp gitmene sebep buysa Aykan Demir, büyüyor olmam senden ayrılacağım anlamına gelmez. Sen benim hayatımdaki tek erkeksin ve hep öyle kalacaksın." Gülümsedim, yolun karşı tarafında, sitelerin arasında bir basketbol sahası vardı. Sahanın demir örgülerden kapısının açıldığını gördüm. Miraç ile Miran itişip kakışarak sahaya girdiler. "Az önce yer ve gök yer değiştiriyordu, üstelik şimdi de kar başladı. Senin bu oğulların salak. Hasta olacaklar."

"Sadece bendim hani?" diye sordu babam gülümseyerek.

"Onlar büyüyene kadar, sen daima."

"Keşke," diye fısıldadı yeniden, "hep çocuk kalsaydın."

Efken'in avucunu omzumda hissettiğimde bile o anının içinde nefes almaya devam ediyordum. Babam, karların rengini belirginleştirdiği kızıl gözleriyle bana veda ediyor gibi bakıyor, kelimeleri de o veda ânında son kez ruhumun kanatlarını okşuyordu. Uçmaya hazırladığı bir kuş gibiydim, uçup gitmemi istemese de kafesin kapısının bir gün açılmak zorunda olduğunu biliyordu. Birden öyle üzgün hissettim ki kafamı kaldırıp elini omzuma koyan Efken'e paramparça olmuş gözlerle baktım.

"Medusa. Neyin var?"

"Babamla vedalaştığımızı fark etmemiştim," dedim dalgın bir sesle. "Ama aslında uzun zamandır vedalaşıyormuşuz."

Mavi gözlerin yüzümde yoğunlaştığını hissettim, içimdeki hisleri söküp alabilseydi, sanırım tam şu an benim için bunu yapardı. Bir meleğin kanatlarını içeri doğru katladığı gibi kendimi içe doğru katladım. Bedenim yatağın ucunda küçüldükçe küçüldü. Silebilseydim, tam şu an kendimi sadece bu dünyadan değil, her yerden silerdim. Efken avucunu omzuma tamamen

bastırınca ağlayacakmışım gibi hissettim ama gözlerim dolmadı. Tuhaftı. Duygularım hem alev alevdi ve her yerdeydi hem de küle dönmüştü ve uçup gitmişti. Hem ateşinin ışığını görüyordum hem de küllerinin karanlığında boğuluyordum.

"Buraya geleceğini biliyordu," dedi beni anlıyormuş gibi. "Değil mi?"

"Biliyordu. Çünkü yıllarca sanki bu ânın geleceğini biliyormuş gibi büyümemden korktu." Gözlerimi avuç içlerime indirdim, dizlerimin üzerinde duran ellerimin içine gömülmüş kader çizgilerini izledim. Bir yazarın bir karakteri var edip öldürdüğü yerdi ellerim. "Onu bu hayatta kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, biliyorum, o da beni bu hayatta kimseyi sevmediği kadar çok seviyor. Ama bana neden veda etti?" Kirpiklerimi acıtan gözyaşlarına rağmen ağlamadım. Sadece kader çizgilerini izledim. Hayatım bir yazarın kaleminin ucunda başlamış ve yine onun kaleminin ucunda son bulacakmış gibi hissediyordum. Sanki beni var eden o kalem de bir gün mezarımı çizeceğini biliyordu. Bu hisler benim mezarımdı, belki de ben bu hislerin mezarıydım ve o yazar hisleri benim içime gömüyordu. "Her şeyi en başında konuşsaydık bu kadar savunmasız olmazdım. Bana veda etmesine değil, onun varlığına ihtiyacım var. Kafamdaki son anımızda bile bana veda ediyor. Aslında babam... Her sabah yüzüme bakarken, her akşam eve geldiğinde, her akşam yemek yediğimiz o masada... Babam birbirimizin gözlerine baktığımız her anda bana veda ediyormuş Efken."

"Mecbur olmasa yapmazdı."

"Biliyorum," dedim. "Ve bu canımı daha çok acıtıyor. Hiç yoktan beni gözden çıkardığını, hiç sevmediğini, hiç hayatımda olmadığını düşünsem daha kolay olurdu. Aramızda böyle derin bir bağ varken bana veda etmesi çok kötü." İlk kez kalbimi çıplak bir şekilde onun avuçlarının içine teslim ediyormuşum gibi hissediyordum. "Benim için savaştı ve ben bunu fark etmedim. Bana veda ettiği her an, aslında benim için savaşıyormuş."

"Seni tamamen yok sayabilirdi. Öyle babalar da var, biliyorsun."

"Öyle bir baba olsaydı, en azından içimde bu koca boşluğa bir isim koyabilirdim. Şimdi onun yarattığı bu boşluk o kadar yabancı ki, ne yaparsam bu boşluğu yok edebilirim bilmiyorum. Babam içimde koca bir boşluğa dönüştü." Biz aslında her gün birbirimize bakıyor ama aramızda duran o duvar yüzünden birbirimizi göremiyorduk babamla; o bana bakınca benim için savaşması gerektiğini görüyordu, bense onu ne kadar sevdiğimi... Yalnız başına savaşırken ne hissetmişti? Her geçen gün ondan yavaşça koparılacağını ilk anladığında, nasıl hissetmişti? "Keşke bana acı veren bir baba olsaydı. İçimdeki boşluğun sebebi onun sevgisizliği, hatta bana duyduğu nefreti

olsaydı. Ama beni seviyordu, benim için savaşıyordu. Bana veda eden kötü bir baba değildi. Bana veda eden, beni seven bir babaydı."

Efken elini omzumdan çekip tam önümde durdu. Dizlerinin üzerine çöktü. Altında bir havlu vardı, saçlarından yüzüne akan su damlaları benim geçmişte döktüğüm gözyaşları gibiydi, sanki saçları geçmişe ait roman sayfalarıydı ve benim o sayfalarımdaki gözyaşlarım onun yüzüne damlıyordu. Büyük ellerini ellerimin üzerine koydu, daha sonra avuç içlerimi avuç içleriyle örtüp gözlerini kaldırarak bana uzunca bir süre baktı.

"Onun kesip attığı tırnak bile olamayacağımı biliyorum," dedi sert bir sesle. "Belki senin için onun ifade ettiği anlamın yere düşen gölgesi bile olamayacak bir adamım ama ben buradayım. Olmam gerekirse, senin baban gibi biri olamayacak olsam bile, baba olmayı öğrenebilecek biriyim. Bu senin için hiçbir şey ifade etmese bile ben senin için buradayım ve seni yalnız bırakmayacağım."

"Sen varsın," diye fısıldadım ağlamamak için kastığım ve kastığım için de acıyan çenemle.

"Daima," dedi gözleri gözlerimdeyken. Kafasını kaldırıp gözlerime daha dikkatli bakarken, "Ağlıyor musun?" diye fısıldayarak sordu.

"Hayır," dedim, çenem çok acıyordu ama ağlamıyordum.

"Ağlama."

"Ağlamıyorum ben zaten."

"Salak kız." Büyük ellerini ellerimden çekip koca avuçlarıyla yüzümü avuçladı. "Hem bu kadar güçlü hem de bu kadar zayıf olmayı nasıl başarabiliyorsun?" Burnundan sert bir nefes vererek alnını alnıma yasladı. "Sakın ağlayayım deme, ne olursun."

"Olur."

Alnı alnımdayken, "Saftirik," diye mırıldandı. "Bir şeyler giy de yemek yiyelim." Dalgın gözlerle onu dinlediğimi fark edince geri çekilip bana baktı. Cansız bakışlarının onu karşılaması durgunlaşmasına neden oldu. Yavaşça ayağa kalkıp kalçasına sardığı kısa havluyu düzelterek elbise dolabına yöneldi. Ne zaman askılara yerleştirildiğini bilmediğim kıyafetlerimi karıştırıp benim için siyah ekose mini bir etek ile beyaz balıkçı yaka, oldukça geniş ve yumuşak duran bir kazak çıkardı. Elinde kıyafetlerle bana doğru döndüğünde sakin gözlerimin onda olduğunu görünce sert bakışlarının üzerini hafif bir şefkat örttü.

"Seni küçük bir çocuk gibi giydirmemi istemiyorsan bunları giysen iyi edersin," dedi, "ve inan seni ellerimle giydirmektense, ellerimle soymayı tercih ederim."

O içimi yangın yerine çeviren yakınlaşmayı hatırlayıp yüzüme düşen ıslak saçımı kulağımın arkasına iterek gözlerimi zemine indirdim. Efken bir süre bekledi. Tepkisizliğimin daha uzunca bir müddet süreceğini anlamış gibi yanıma geldi ve ıslak saçlarımı geriye doğru atıp kazağın yaka kısmını kafamdan geçirdi. Saçlarım ıslak ve soğuk bir şekilde sırtıma yapışırken gözlerim gözleriyle birleşti.

"Bunu sen istedin yılancığım," dedi alayla. "Kaldır bakalım kollarını."

Kollarımı tek tek kaldırdım, tek tek kumaşın içindeki yerlerini almalarını sağladı. Kumaşı parmaklarının boğumlarını tenime sürterek aşağı doğru çekti ve koca kazağın içinde kaybolduğumda eteği salladı. "Bunu da o uzun bacaklara benim geçirmemi mi tercih edersin?" diye sordu muzip bir sesle.

"Ben giyerim," diye mırıldanarak eteği elinden aldım ve "Teşekkür ederim," dedim.

Şaşırdı ama bu kez teşekkür ettiğim için bana kızmadı, sadece şefkatli ve soğuk bakan gözleri bir süre daha beni izledi.

"Seni içeride bekliyorum fıstık."

Başımı salladım. Çok dolu hissediyordum. Birdenbire nasıl böyle hislerle dolmuştum? Oysa bedenim gevşemişti, her nasılsa fiziksel olarak çok iyi hissediyordum. Bunun sebebi Efken'di. O odadan çıkarken yanaklarımın içindeki etleri parçalar gibi ısırarak gidişini izledim. Fiziksel olarak çok iyi olmamın nedeni Efken'ken, ruhsal olarak yıkılmamın nedeni babamdı. Birden onu yeniden göremeyecek olma ihtimali içimi öyle çok yakıp kavurdu ki oturduğum yerden hızla kalkıp eteği yatağa fırlattım. Olduğum yerde volta atıp ellerimi kollarıma sürterek çaresizliğin geçmesini bekledim. Bir nevi panik atak geçiriyor gibiydim.

"Bir yolunu bulacağım baba," diye fısıldadım içim hislerle sıkışırken. "Yemin ederim bu kez ben savaşacağım."

Elimi alnıma götürüp bir süre öylece bekledim. Babama dair anılar kafamın içinde yeniden canlandı. Veda ettiğini biliyor olmak, diğer tüm anılara da bu farkındalığın ağırlığını yüklemişti. Bir süre olduğum yerde sadece babamı ve anılarımızı düşündüm. Siyah, kalın bir külotlu çorap giyip eteği de bacaklarımdan geçirerek kazağın üzerine doğru çektim. Kazak dökümlü ve geniş olduğu için sanki eteklerini eteğimin içine sıkıştırmamışım gibi duruyordu, oldukça rahattı. Islak saçlarımı havluyla kurulayıp fırçaladıktan sonra odadan çıktım.

Dış kapının açık olduğunu görünce kaybolan tedirginlik hızla tekrar içime saplandı. Vestiyerin önündeki postallarımı giyip bağcıklarını bağladıktan sonra oldukça yavaş adımlarla verandaya çıktım ve verandanın tahtalarını gıcırdatmamak için ekstra çaba harcayarak korkuluklara yaklaştım.

Korkulukların üzeri yeni yağmış olduğu belli olan karla kaplıydı. Parmaklarımı karlara bastırıp öne doğru eğilerek etrafıma ve sonra da karşımdaki karanlık ormana baktım. Ay, ormanı gümüş bir okla vurup ışığa boyamış gibiydi.

Ormana bakmak yaşananların taze bir şekilde tekrar hafızamı oymasına neden oldu. Sıkışan kalbimle gözlerimi bu kez yana doğru çevirdiğimde arkamızda kalan karanlıkta bir silüetin hareket ettiğini gördüm. Panik anlıktı, sonra rahatlama yerini aldı ve derin bir nefes alarak gerilen omuzlarımı saldım. Verandanın merdivenlerini inmeye başladığımda Efken'in gölgesinin yanında dev bir gölge daha olduğunu fark ettim. Kurdun yanındaydı ve kurt hâlâ buradaydı.

Kendi avuçlarındakini insanlara vererek kendi içinde devamlı olarak eksilen insanlar görmüştüm; bazen Efken'i bu insanlara benzetiyordum.

Derin bir nefes alıp karların içinde batıp çıkarak onlara doğru yürüdüm. Çok yaklaşmadan da onları net görebilecek bir noktada durduğumda, kurdun etrafına yayılıp karları kızıla boyamış kanı fark ettim. Kendi kanının yarattığı gölün içinde öylece uzanan kurt biraz zor nefes alıyor gibiydi. Bir an için Efken büyük elini kurdun onun neredeyse bedeninin çeyreği kadar büyük olan kafasına götürünce duraksadım. Uçurum mavisi gözler, kurdun gümüş gözlerine saplandı ve aralarında yaşanan bakışma, kar tanelerinin arasında ilerleyen ânı tutuşturmaya başladı.

"Sana zarar vermeyeceğim dostum," diye fısıldadı Efken, sesi karanlıktı ama iyilikler o sesin günahlarla kaplı nehrinde yüzüyordu. Kurt kulaklarını arkaya doğru yatırıp küle dönmüş gözlerini Efken'e dikmişti; onu izliyordu. Acı çektiği belliydi ama sanırım şu an, onu son gördüğüm andaki hâlinden daha iyiydi. "Hadi bakalım genç adam," dedi Efken birden kurda dokunarak. Kurt inler gibi hırladı ama dişlerini göstermedi. Koca cüssesiyle uzanırken Efken'in ona dokunmasına izin veriyordu. Onları izlerken avuçlarıma kar taneleri düşüyor, kar taneleri erirken küçük bir kız çocuğu ve zihnimi işgal altına alan Medusa eteklerini uçura uçura kendi etraflarında dönüyordu.

"Pansuman işe yaramışa benziyor ama hiçbir şey yemedin." Arkasındaki bir metal tabağın içine koyduğu koca et parçasını kurdun önüne bıraktı. "Yemelisin." Kurt eti kokladı ama kafasını çevirdi. "Koca çocuk, canımı sıkmak yerine yesene şunu."

Kurt göz ucuyla Efken'e baktı.

"Bak birader, bizi korudun ve karşılığında da sana pansuman yapıp yemek getiriyorum, dilenci gibi hissettiysen diye söylüyorum, kimseye öylesine iyilik yapmam ben."

Kurt tek kulağını kaldırıp indirdi.

"Anladıysan ye şunu." Efken çenesiyle eti işaret etti. "Yoksa seni zorla içeri götürür, yanına İbrahim'i bağlarım, sana her baktığında çirkin bir ses çıkararak bayılır, her ayıldığında o sesi çıkararak tekrar bayılır ve inan o sesi duymak istemezsin. Hadi. Ye dedim sana."

Kurt eti kocaman patilerinin arasına alıp ısırınca Efken zafer kazanmış gibi, "Ha şöyle," diye homurdandı ve tasın içindeki suyu da kurdun önüne bıraktı. "Bunu da içeceksin. Soğuk yarana iyi geliyor, pansuman esnasında bunu fark ettim. Yoksa seni içeri davet edebilirdim." Uzun uzun kurdu izledi. "Sanırım senin iyileşmeni tetikleyen de soğuk."

Kurttan korkmamasına şaşırmıyordum, sonuçta daha korkunç şeyler de görmüş olmalıydı hayatında; yaratıklar bile ona basit gelmişti kesin. Nasıl insanlarla aynı masaya oturmuş, kimlerin kanını akıtmış, kimler onun infaz kararını çıkartıp onu aratmaya başlamıştı kim bilir. Peki ya ben neden bu kurttan korkmuyordum? Kanvasa boyayı akıtıp onu ölümsüzleştirdiğim için mi? Bizimle savaştığı için mi? Başka bir sebepten mi? Bilmiyordum. Kollarımı bedenime sarıp sırtımı dönerek eve gittim.

Ben yiyecek bir şeyler hazırlarken, Efken kurdun yanında kalmaya devam etti. Biraz patates haşlayıp yalnızken en çok tükettiğim ve bana hem lezzetli hem de pratik gelen patates salatasından yapmıştım. Dolapta soğuk su ve alkolden başka içecek olmadığı için salatayı tabaklara doldurup buzdolabından bir şişe şarap çıkardım. Şarapları kristal şarap kadehlerine doldurup tapınak çiziminin olduğu masanın üzerine bıraktığımda Efken içeri girmişti. Masaya taşıdığım tabaklara kaşlarını kaldırarak baktı.

"Yemeği ben hazırlayacaktım," dedi, bu cümlesi ona şaşkınlıkla bakakalmama neden oldu. "Ne bakıyorsun? Yorgunsundur diye düşünmüştüm." Gözlerini masaya çevirdi. "Tabii böylesi daha çok işime geldi."

"Kibar davranmaya çalışsa da ayı ayıdır işte," dedim gülümseyerek.

"Bana ayı mı dedin sen?" Tek kaşını kaldırıp sandalyeyi çekti ve oturdu. "Becerebildiğin çok daha lezzetli yemekler varken neden bu şey?"

"En pratik buydu. Beğenmiyorsan buzdolabı orada, kendine istediğin yemeği yapabilirsin." Ona sevimsiz bir gülümsemeyle bakıp tam karşısına oturdum.

"Senin çenen düştü yine."

Cevap vermedim. Yemeği sanki tüm o kaosun altından beraber kalkmamışız, yaralanmamışız, hiçbir şey olmamış gibi sakince yedik. Nigin hakkında dudaklarını yeni kelimeler için aralamadı, hatta eski kelimeleri de unutmamı istiyor gibi sessizdi. Şarap kadehinde kalan son birkaç yudumu içip kalktım ve bulaşıkları toplayıp makineye yerleştirdim. Çok yorgun

hissediyordum. Uzanıp yatsam iki gün daha aralıksız uyuyabilirmişim gibi geliyordu ama uyumak için zamanımız olmadığının farkındaydım.

Kendime bir kadeh daha şarap doldurduğum sırada beni izliyordu, mutfak masasında oturmuş, bir sigara yakmıştı. Etli dudaklarının arasında çiğner gibi içtiği sigaranın dumanı bir hayalet gibi aramızda gezinirken kalçamı tezgâha yaslayarak ona baktım. Elimdeki şarap kadehine dalgın gözlerle baktığımı fark etmiş gibi, "Seni yeterince rahatlatamadım sanırım?" dedi. Soru gibi kurduğu cümlesinin getirdiği utanç bedenime çarpsa da dalgın bakışlarımda bir değişim yaratmadı.

"Bazen çok arsız konuşuyorsun," diye fısıldadım.

"Daha arsız olduğum zamanlar olacak, çenemi asla kapatamayacağını anladığında kurduğum cümleler seni sadece zevkten inletecek." Bir anda bu kadar açık bir cümle kurmasını beklemediğim için kafamı kaldırıp ona inanamayan gözlerle baktım. Dudaklarının arasına aldığı sigaranın zehrini uzun uzun içine çekti ve dumanı üflerken çelik gibi parlayan gözleri kısıldı. Duman hâlâ dudaklarından dışarı süzülürken, "Ne?" diye sordu. "Bunun olmayacağını mı sanıyorsun? Bana kafayı yedirten adamın aslında kendim olduğunu öğrendikten sonra olmama ihtimali tamamen sıfırlandı, sen de biliyorsun. Üstelik benim istediğim gibi, sen de beni istiyorsun. Yanılmıyorsam bunu bana açıkça itiraf etmiştin."

Ona karşı hissettiklerim o kadar derindi ki, sanki içeride yaşayan zehirli kadın Medusa bile artık onun varlığına karşı koyamıyordu. Efken çevremizi kuşatmış, bizi baştan aşağı sarmıştı. Kalbime doğru geldiğini hissediyordum. Ruhumu kuşatmış, tamamen kendine bulamış, şimdi de kalbime doğru ilerlemeye başlamıştı.

Her geçen gün biraz daha yaklaştığı kalbimde nasıl bir devrim yaratacaktı hiç bilmiyordum.

Kadehimdeki şaraptan bir yudum daha alırken ona meydan okuyan kızıl gözlerimi dikerek baktım, bundan zevk alıyordu, aynı zamanda bu onu yaralı ve vahşi bir hayvana dönüştürüyordu; gözlerindeki tutku bir insana değil, bir canavara aitti. Ve o bunu saklamaya dahi çalışmıyordu.

"Bu sadece ben istersem olacak," dedim kendimden emin bir sesle.

"O hâlde banyoda kesinlikle istiyordun çünkü sana dokunmadım ama benim için sarsıldığını biliyorum."

Dudaklarına eklenen kıvrımda ölüme dair vaatler vardı, içimde bir kan nehri çağladı, neredeyse gülümseyecektim ama utanç ağır bastığı için tepkisiz gözlerle ona bakmaya devam ettim. Acaba bu kadar tepkisiz kaldığım zamanlar asıl hissettiklerimi görebiliyor muydu? İçimdeki telaşı, arsız arzuları, tutkuyu, utancı, korkuyu... Bunları görebiliyor muydu?

"Peki sana soğuk su iyi geldi mi Karaduman?"

"Senin uzun parmaklarını tercih ederdim. Su yerine beni saran parmakların olsaydı, inan daha hızlı kendime gelirdim," dedi arsız bir sesle gelmek kelimesini özellikle vurgulayarak. "Şarap içiyorsun. Çarpmasın, dikkat et."

"Şarapla sarhoş olmam," dedim yanaklarımda artan sıcaklık aynı oranda bedenime de doluşurken. Göğüs uçlarımın sızladığını hissettim ve bu berbattı, birden olmuştu, başımı döndürmüş, o ânın içine geri yuvarlanmama neden olmuştu. Bunu Efken'e çaktırmamaya çalıştım.

"İçkiye bağışıklığın yok, bir bardak birayla bile kafan güzel olabilir," dedi karşılık olarak. "Ve aç bir kurtla evde baş başa olduğunu unutma sakın."

"Dışarıda senden daha aç bir kurt var..."

Sigarayı tekrar dudaklarına götürürken, "Şu kurdun da gizemini çözmek gerekecek," diye mırıldandı, ardından dudakları sigarayı kavradı ve sigaranın ucundaki alevin harlandığını gördüm. Şarabımdan bir yudum daha içtim. "Tabii bir de seninle Nigin olmamız var..."

Gözlerimi kaçırdım. "Bu en son konuşmamız gereken şey."

"Beni koruyorsun," dedi, "bu benim her an konuşmak isteyeceğim bir şey."

Gözlerimi kaçırdım. "Sakladığım için öfkelenmeni bekledim."

"Ne kadar öfkelendiğimi bilemezsin," dedi. "Tahmin dahi edemezsin." Parmakları arasında tuttuğu sigaranın dumanı dudaklarından süzülürken sigarayı tutan elinin avucuyla şakağını ve gözünü ovdu. "Yarrak gibiydi. Benden bir erkeği gizlediğini düşünmek, birini benden koruman, birini kendinden bile koruman..." Gözlerini sanki bilerek gözlerime dokundurmuyordu. Söyledikleri kendinin bile anlamlandıramadığı şeyler olmalıydı. Kafası karman çorman gibiydi. "Tek istediğim o herifi binlerce kez öldürmekti. Tekrar ve tekrar öldürmek. İçindeki son kan damlası akana kadar on binlerce kez farklı şekilde öldürmek... Ama..."

"Ama?"

"Siktir et."

"Söyle."

"Siktir et dedim sana," dedi sertçe.

"Söyle!" diye emrettim birden sesimi yükselterek.

O an, sanki elinde olmadan, "Onu öldürürsem seni kaybederdim," dedi, sonra bu söylediği kendisini de şoka sokmuş gibi susup kaşlarını çatarak sigarayı tutan parmaklarına baktı. "Bana emrettiğinde olanlar da Nigin yüzünden herhâlde."

"Sanırım."

"Ben sana emrettiğimde yapıyorsan seni ne zaman yalnız yakalasam soyunmanı emredeceğim," dedi, amacının konuyu değiştirmek olduğunu anladığım için ona ayak uydurarak, "Ama senin emirlerin bende yaprak kıpırdatmıyor," diye alay ettim.

Şarabımı bitirip elimdeki boş kadehi tezgâhın üzerine bıraktığım sırada oturduğu yerden kalktı ve gözlerimiz birbirine dokundu. Gözlerime çökmüş yorgunlukla onu izlerken usulca esnedim. Bu onu neredeyse gülümsetecekti ama o kötü adam bakışlarından bir şey kaybetmeden beni süzmeye devam etti. Sigarasının koyu beyaz dumanını yüzüme üflediği sırada irkildiğimi hissettim. Dilinin, dudaklarının, dişlerinin tenime bıraktığı o haşin dokunuşları, doludizgin hisleri hatırlayınca kasıklarım karıncalandı. Bunu anlamış gibi arsız gözlerle bana bakıyordu.

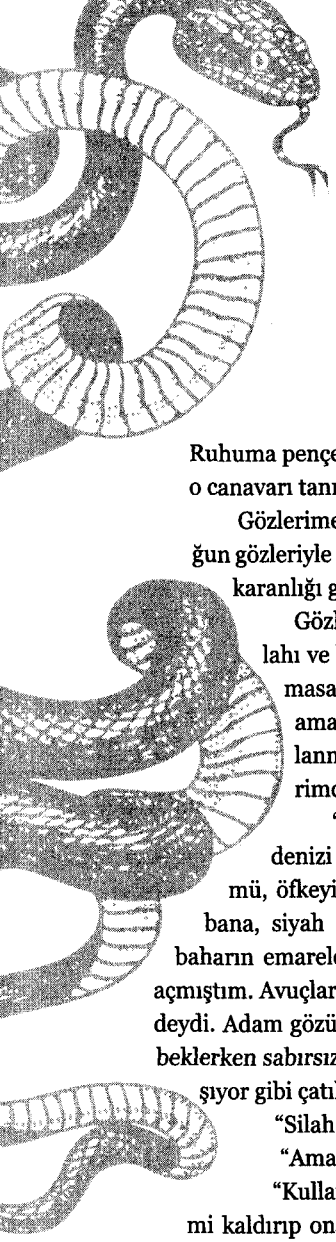
"Sanırım güzel yılanımın uykusu gelmiş," dedi nefesindeki hafif şarap ve sigara kokusu yüzüme çarparken.

"Biraz," diye mırıldandım.

"Rahatladın, üzüldün ve şimdi de uyukluyorsun." Büyük eli yanağıma kaydığı anda gevşeyerek yanağını avucuna bastırıp ona alttan alttan baktığımda, bu onu delirtiyormuş gibi burun deliklerini genişletecek derin bir nefes aldı. "Kafamın içinde nasıl görüntüler dönüyor bilsen bu kadar masum bakar mıydın bana acaba?" diye mırıldandı. "Biraz uyu, sonra gideriz." Avucunu yanağıma sürtüp beni yüzünde buz gibi bir karanlıkla izlerken mırıldandı. "Hiçbir şey senin uykundan önemli olamazmış. Bunu da tam şu an fark ettim. Bu canımı sıkmadı. Bu defa hoşuma gitti."

Elini yüzümden çekmeden tekrar konuştu:

"Ve bu gece ilk kez bana teslim oldun. Bu da çok hoşuma gitti."

SKİLLET, COMATOSE

EFKEN KARADUMAN

Ruhuma pençelerini geçirip insanlığımı baştan ayağa yırtan o canavarı tanıdığımda henüz yalnızca küçük bir çocuktum.

Gözlerime bakanlar, hâlâ bir çocuk olmama, bir çocuğun gözleriyle dünyaya bakmama rağmen orada kötülüğü ve karanlığı görürdü.

Gözleri simsiyah bir adamın önüme koyduğu silahı ve bana olan bakışlarını hatırlıyorum. Bir sorgu masasında oturuyordum. Henüz reşit değildim ama kollarım, yüzüm ve tüm bedenim kana bulanmış hâlde öylece sandalyede otururken gözlerimde ruhsuz bir adamın portresi yanıyordu.

"Senin mavi gözlerine baktığımda göğü ya da denizi değil, senin mavi gözlerine baktığımda ölümü, öfkeyi, karanlığı ve kötülüğü görüyorum," demişti bana, siyah gözleri geceyi hatırlatıyordu, oysa ruhunda baharın emarelerini taşıyordu. Sadece gözlerimi kırpıp geri açmıştım. Avuçlarım sıkıca kapalı bir şekilde dizlerimin üzerindeydi. Adam gözünü yüzüme dikmiş ona okuyacağım meydanı beklerken sabırsızdı ve neden kana bulandığımı anlamaya çalışıyor gibi çatık kaşlarla beni inceliyordu.

"Silah benim değil."

"Ama yine de bu silahı kullandın."

"Kullanmadım," dedim ruhsuz bir sesle. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, ruhumu kazıyarak yarıp içime yerleşen canavarı gördüğünü biliyordum. Göstermekten korkmadım. Bir çocuk canavarla yaşamaya alıştığında, yeni canavarlar görmekten korkmazdı. O adamın siyah gözlerinde bir canavar var mı diye merakla adama baktığımda, adam yüzümü ve bedenimi sarmış kan lekelerine rahatsızlıkla

bakmaya devam etti. Beni bir kan gölüne batıp çıkmışım gibi gösteren olayın ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Bu silahla birini mi öldürdün?" diye sordu gözlerimdeki rahatsız bakışlardan kaçınmak istiyor gibi dişlerini sıkarken. Beni aramalarına rağmen üzerimde bulamadıkları kanlı bıçağı pantolonumun kenarından çıkarıp sorgu masasının üzerine gürültüyle koyduğumda, adam bir adım geri çekilip, ona saldıracağım düşüncesiyle silahına davrandı ama ben tepkisiz gözlerle ona bakmaya devam ettim.

"Bıçakla öldürdüm," dedim mermer gibi bir ses ve ruhsuz bakan mavi gözlerle.

O gece, yaşıma rağmen, bana ait olmayan bir kanla kaplı bedenim, ellerim ve yüzüm yüzünden çocuk şubede değil, cinayet masasında sorgulanmıştım. O geceden sonra bir hükümlü olmam, geride bıraktığım cesetlerin bedelini kodeste ödemem gerekirdi ama alınacak intikam da bitmemişti, girilecek savaş da... Beni oradan Mustafa Baba'nın çıkardığını hatırlıyorum. Ters kelepçeyle bağladıkları ellerimde kan lekeleriyle o beyaz floresanlı koridorda ruhsuz gözlerle ilerlerken, insanların korku dolu bakışları bendeydi. Sonra o gelmiş, nasıl olmuşsa aklara bulanmıştım.

Oysa kapkaranlıktım.

Kana bulanmıştım.

Suçlu ve ruhsuzdum.

Babamın son hâlini gördükten sonra kandan bir daha hiç korkmam sanıyordum. O gece, babam öylece yere yığıldığında ve mavi gözleri cansız bir şekilde gözlerime saplandığında, o kadar çok kan vardı ki, o kanı izlerken yaşadığım korkuyu bir daha hiç yaşamayacağıma emindim. O yatağın altından çıkarken, babama son kez bakarken, o görüntüleri zihnime mıhlarken bir daha kandan asla korkmayacağımı biliyordum.

Yanılmıştım.

Çok kan vardı.

Korkuyordum.

Yaren'in çığlıklarını hatırlıyorum. İbrahim yerden bileğini tutarak doğrulduğu sırada bana doğru dehşetle bakmıştı. Hayatımda daha çaresiz hissettiğim tek bir an oldu, o zaman çocuktum ve bazı şeyleri değiştirebilmek mümkün değildi; şimdiyse bir yetişkindim ve yine hiçbir şeyi değiştirememiştim. O, kollarımın arasında yere yığılırken etrafa yayılan kanı hatırlıyorum. Tıpkı babamdan akan kan kadar fazlaydı. Ânında bembeyaz karların üzerini kızıl bir güneş gibi örtmüştü, o kızıllığa bakamadım; kanıyordum ve yanıyordum, aynı anda donmak nedir bu kadar sıcak bir deriye sahip olmama rağmen ilk kez hissediyordum. Onu kendime doğru çevirirken kendi

yaramdan akan kanı umursamadım. Hatta sanki yaram yokmuş, karnım yarılmamış, kanım yere boşalmıyormuş gibiydim. Hiçbir şey hissetmedim. Acı vardı ama bana değil, ona aitti. Onun acısını hissediyor gibiydim. Kafamın içi garip bir farkındalıkla acıyordu.

Onun bir şeyler söylemesini bekledim. Saçma sapan şeyler bile olsa olurdu. Sesini duysam paniğim bir nebze azalabilirdi ama sesi yoktu. Yüzüne baktığımda gözlerinin çoktan kapanmış olduğunu görünce, zamanın içinden ona ait olmayan çığlıklar geri çekildi. Yaratıklar artık yoktu, savaşılması gereken insanla alakasız o şeyler yoktu ama o da iyi değildi. Karşımızdakiler insan olsaydı onların beynini bir bir dağıtırdım ama değillerdi.

Birileri bize doğru koşarken onu kucakladım, yarasına bakmamaya çalıştım. Tıpkı babamın cansız gözlerine baktığım gibi onun kapalı gözlerine baktım, gözlerinin üzerindeki damarları izledim; babam ölürken etrafında çok kan vardı, hayatımda ilk kez kana bakarken korktuğum an o andı. Şimdiyse tekrar korkuyordum. Yere yığılan babam değildi. Kollarımdaki kadına bakarken hızlı adımlarım nereye gideceğini bilmez gibi aceleyle öne doğru atılıyordu.

Çaresizliğin beyaz tenli bir kadın olduğunu fark ettim; kızıl gözleri, aralarında turuncu-kırmızı tellerin de nadiren parladığı kopkoyu renk saçları olan bir kadındı. Kollarımda tuttuğum kadındı. Birileri durmadan bir şeyler diyordu. Birileri her zaman bir şeyler söylerdi. Benim duyduğum ise sadece beynimi eriten, tekdüze ilerleyerek düşüncelerimi durduran bir sinyal sesiydi. Mekanik bir ses gibi. Biri düğmeme basıp dünyayı değil ama beni durdurmuş gibi.

"Lütfen lütfen," diye fısıldadım, bedenini kolayca kaldırıp yüzümü boynuna sokarken düşünebildiğim tek şey onu nasıl kurtarabileceğimdi.

"Sakinleş," dedi Crystal, "onu asla hastaneye götüremeyiz. Kendiliğinden iyileşecek, o normal bir insan değil Efken." Kızı duymazdan gelerek kucağımda onunla sağa sola ilerlemeye devam ettim. Acı çekiyor muydu? Ne hissediyordu? Kan çok fazlaydı.

Dudaklarının hafif bir inlemeyle açıldığını gördüm ama bilinci karanlıktaydı, benimle olan tüm bağını koparıp atmıştı. Etrafımızdaki kalabalığı aşarak, "Ne yapmam gerektiğini söyle," dedim Crystal'e, sesim titriyordu, sesim siktiğimin her saniyesi yere biraz daha yakınmış gibi titreyerek çöküyordu. Crystal'in gözleri gözlerimle buluştu. Gözleri korkudan iri iri açık duruyordu, göz bebeklerinin dik duran dar bir elips gibi durduğunu fark ettim, göz bebeklerinde kendime ait bir yansıma görünce ne hâlde olduğumu anladım.

Korkuyordum.

"Onu içeri götürmelisin," dedi Crystal, "inan bana, iyi olacak. Kanamasını durduracağız ve yarası kendiliğinden iyileşecek. Karaduman. Beni dinle. Şu an onu hastaneye götürmek demek, Âdemoğullarının kafasını karıştırmak demek, insanlığın onu incelemek istemesine neden olmak demek, ayrıca topraktan gelen insan düşmanlarına en büyük zaafını göstermeyi kesinlikle istemezsin. Bende kal Efken. Hey! Efken!" Dalıp gittiğimi Crystal dehşet içinde adımı seslenmeye başlayana kadar fark etmedim bile. Kireç gibi bir yüzle kıza baktım. "Bak, o benim de her şeyim, tamam mı? Ona bir şey olmasına asla izin vermem. Onu hemen içeri götürüp kanamasının bir çaresine bakmalıyız. Sonrası çok kolay. Ayılacak ve yarası iyileşmeye başlayacak. Bir yılan düşün, derisini geride bıraktığı gibi! İyileşecek! Efken! Beni dinle!"

Nasıl ona bakıp onu dinleyebildim, nasıl sakince onun emirlerine itaat edebildim bilmiyorum. Kan içindeki bedenini hızla eve doğru taşırken herkes arkamdan geliyordu ama ben eve gidiyor olmama rağmen kaybolduğum bir yolda ilerlemeye çalışıyor gibi hissediyordum.

Verandanın basamaklarını tırmanırken Crystal'in yüzüne ölümü hatırlatan bir soğukluk ve bana yapışıp benden bir parça hâline gelmiş o tehlikeli sakinlikle, "Mustafa'yı arayın," dedim. "Hemen gelsin. Onu hemen buraya getirin."

Tüm bu sakin emirleri yağdırdıktan sonra artık evin içindeydim. İçinde kendimi sakin hissettiğim tek yer, artık en büyük paniği yaşadığım yer hâline gelmişti. Onun bedenini salondaki koltuğa yatırırken yarasından gözyaşı gibi damlayan kan taneleri, zemini onun ölümün kıyısında dolaştığını belgeler gibi lekelemişti.

Dudaklarından bir inilti daha dökülürken üstündekini kaldırıp yarasına baktım. Yarasına bakınca intikamını alamadığı, başaramadığı, onu yenemediği için cehennemin anahtarını tanrıya geri veren şeytan gibi çaresiz hissettim. Yüzüne bakmaksa dalgalarının suyun üzerinde yüzen büyük gümüş parçaları gibi sürüklendiği bir nehre bakmak gibiydi.

Yarasına bakmak yenilmek, yüzüne bakmak cenneti kabul etmekti.

Mustafa'nın zamanı yarar gibi, saatin ibresini yerinden söker gibi bir hızla dağ evine geldiğini hatırlıyorum. Ellerim onun yarasının üzerinde, ellerim kan içinde, ellerim çaresizdi. Gözlerimi onun yüzüne dikmiş, yüzümden boşalan ter ve kireç kesilmiş bir tenle onu izliyordum. Elimi yarasından çekersem, elimden kayıp gider diye korkuyordum.

Korkuyordum ve bunu onun güzel yüzüne bakarken kabul ediyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım Crystal'in söylediği her şeyin doğru olması için tanrıya ve varsa eğer tüm meleklerine secde etmeyi kabul ederek. "Gözlerini aç ve burada kal. Gözlerini aç Medusa."

Crystal, "Çok kan kaybediyor," dedi Mustafa'ya. "Lütfen. Toparlanabilmesi için kanın durması gerek. Bu seviyeden sonrası tehlikeli olmaya başladı."

Çaresizlik ruhumu yarmaya başladı. "Baba," dedim Mustafa'ya, tıpkı beni o cinayet masasından kaldırdığı gibi, onu da ölümün masasından kaldırmasını istedim. Yalvardım ona. Sadece baba diyerek, ruhumu tek bir kelimenin içine düğümleyip ayaklarının altına fırlatarak yalvardım.

"Yaradan sakın elini çekme evlat," dedi Mustafa, sesinde ilk kez korkuyu duymak işime yaramadı, aksine beni dağıtıp daha da parçaladı. Buna rağmen sakindim. Sanki göğsümün altında kor alevlerin içinde kalmış bir kalbim yokmuş gibi sakindim. "Yaradan elini çekme! Efken!" Tekrar bilincimi yakalayıp çekiştirmeye çalıştım. "Konuş onunla," dedi onun gözleri bana kapalı olmasına rağmen. Çantasından bir şeyler çıkarıyordu. "Aptal küçük bir çocuk gibi titreme, hareket ettirme kızı!"

"Çok kanaması var," dedi Crystal olduğu yerde dizlerinin üzerine çökerken. Kalabalık içeri girmiyor, giremiyor, sanki hepsi olanlar ve olacaklardan korkuyordu. "Böyle giderse..."

Mustafa bir şeyler çıkararak, "Elini çekme Efken," dedi sertçe, Crystal'i duymazdan gelmişti.

"Lütfen," diye fısıldadım gözlerim onun yüzündeyken. Elimi yarasına bastırıp, "Nigin ben ölürsem kopar, sen ölürsen değil," dedim. "Ben hâlâ yaşıyorum. Sen de yaşayacaksın." Mustafa'nın gözlerini hissettim. Bendeydi. Bir bıçak gibi beni deşen gözlerindeki anlamlardan korktum, o gözlere bakamadım. Ondan başkasına bakamadım. "Ben o kadar kimsesiz bırakıldım ki Medusa, saymayı bir çocukken bıraktım. Ve eğer siktir olup gidecek olursan, bir kez değil, birçok kez kimsesiz bırakmış olacaksın beni." Dişlerimin arasından çıkan her bir kelime, onun ruhuna doğru uzattığım güçlü halatlardı. Tutsun istedim, onu çekeyim istedim, tutsun çekeyim ve onu kurtarayım istedim.

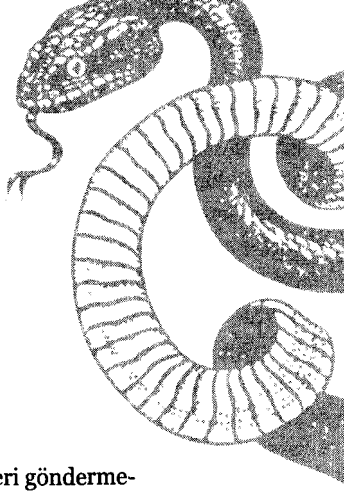
Gözlerimi ondan alamadım, bu çaresizliği durduramadım. Kelimelerimle ruhuna uzandım, elimi tutsun istedim, onu benim dışımdaki hiçbir karanlıkta düşünemedim; düşünmek istemedim.

"Çünkü sen birçok şey oldun bana."

Varlığı ruhumu yakıyordu. Onun ateşlerini geri istedim.

Ben Efken Karaduman.

Yılanımı kaybetmekten korkuyordum.

17. CENNET

CROSSFADE, DEAR COCOİNE

Gözlerim dolduğunda, gözyaşımı akmadan geri göndermeyi öğrenmiştim.

Her insan gibi, ben de her şeyi yaşayarak, hissederek, içimi parçalamasına izin vererek ve sonunda içim gibi bir bütün olmaktan vazgeçip parçalanarak öğreniyordum.

Yere düştüğümde ve dizlerim parçalandığında, dizlerimi babama gösterip gözyaşları içinde, "Nasıl geçecek?" diye sorduğumu hatırlıyorum. Yaraların nasıl iyileştiğini bana anlatırken gözyaşlarım akmayı bırakırdı, yüzümde acının bile kaydıramadığı bir sakinlikle onu dinlerdim. Şimdi de babamın karşısına geçmek ve ona nasıl geçeceğini sormak istiyordum.

Bana nasıl bir cevap verirdi, bunu çok merak ediyordum.

Uykunun bir hastalığın saldırdığı bünyeyi yavaşça terk etmesi gibi beni usulca terk ettiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. Odunun ateşin içinde yanarken çıkardığı çatırtılar salona doluyordu. Elimde yastıkla salona geldiğim ânı hatırlıyordum, şöminedeki ateş bu kadar taze değildi ama o zaman da yanıyordu. Koltuğa uzanıp yastığı başımın altına koyduğum sırada Efken de içeri gelmişti. Alevlerin onun güzel yüzünü nasıl aydınlattığını hatırlıyorum.

Bir süre sırtına şöminedeki ateşi alarak beni izlemişti. Ben de avucumu yanağıma koyup yattığım yerde onu izliyordum. Bir müddet sonra salondan çıktığını hatırlıyorum, gidişini sakin gözlerle izlemiştim. Uyku gözlerime çökerken salona tekrar döndüğünü, elinde yumuşak bir

battaniye tuttuğunu hatırlıyorum. Üstümü yavaşça örterken gözlerinin yüzümde dolaştığını hissedip bakışlarına karşılık vermiştim.

Gideceğini fark ettiğimdeyse, "Efken," diye mırıldanıp battaniyeyi yavaşça açarak koltuğun diğer ucuna doğru kaymıştım. Reddeder ya da bir şeyler söyler sansam da sanki beklediği bu davetmiş gibi sessizce gelip yanıma uzanmış, küçük bir koltukta birbirimize yaslı hâlde öylece uyuyakalmıştık.

Şimdiyse uyanıktım ve canlı bakan gözlerim onu bulamamıştı. İçeride ateşin közlenirken çıkardığı iç ısıtan bir koku vardı, dışarıda yağan yağmurun verandanın saçaklarına vururken çıkardığı ses de ateşin çatırtılarına tutunup ona karışmaya başladı. Kurdun ıslanacağını düşünerek yattığım yerden doğrulup yumuşak battaniyeyi katlayarak koltuğun ucuna koydum ve eteğimi düzelterek hole çıktım. Tam o sırada sokak kapısı açıldı ve soğuğa rağmen beyaz sporcu atletiyle içeri giren Efken'i gördüm. Aralanan kapıdan kurdun da verandada olduğu görünüyordu. Yağmurun sesini duyunca dev hayvanı buraya gelmeye zorlamış olmalıydı. Kurdun bir gizemi olduğu söylenemezdi çünkü benim onun ne olduğuna dair bir fikrim vardı, içimden bir ses Efken de onun sırrını tahmin ediyor diyordu.

"Eğer normal bir kurdun iki katı olmasaydı onu içeri alabilirdik," diye fısıldadım uykulu bir sesle.

"Soğuk yarasını hızla iyileştirdi, sanırım biraz daha soğukta kalması onun için iyi olacak," dedi Efken, gözlerini üzerimde dolaştırdı ve "Yağmur dindiğinde evden çıkalım," dedi, gün henüz yeni ağarıyor gibiydi, tamamen beyaza dönmemişti, hatta neredeyse koyu griydi ama artık gecenin içinde olmadığımız kesindi.

"Luxury için mi?"

"Evet," dedi. "Diğerleri de oraya gelecek. Şu Manbel konusunu konuşacağız. Orospu çocuğu Samuel de ortalarda görünmüyor, bu konuyu da çözüme ulaştırmam gerek."

Dağılan koyu renk saçlarımın arasına götürdüğüm parmaklarımı başıma bastırınca neredeyse inleyecektim, kafam çatlayacak gibi ağrıyordu. Yüzümü buruşturduğumu fark edince bendeki bakışları keskinleşti. "Peki," diye fısıldadım.

"Başın mı ağrıyor senin?"

"Önemli bir şey yok."

"Sana bir soru sorduğumda böyle uzun bir cevap vereceğine, evet ya da hayır de," diye emretti sert bir sesle, afallayarak ona bakakaldım. "Cevap alamamak hiç hoşuma gitmiyor. Beni sadece öfkelendiriyor."

"Önemli bir şey yok dedim çünkü bu ağrıyor ama çekilmeyecek kadar fazla ağrımıyor demekti," dedim sertçe. "Sen benim kullandığım dili anlamıyorsan bunun sorumlusu ben değilim. Beni anlamayı öğren o zaman. Dağ ayısı." Sırtımı dönüp salona dönecektim ki iki büyük adımda ensemde bitti ve bileğimi kavrayıp beni kendisine doğru çevirdi.

"Seni anlamamı istiyorsan her seferinde götünü dönüp gitmeye çalışma," dedi, sesinde alay yoktu, ciddi gözlerine alay dolu gözlerle baktığımda dişlerini sıktı.

"Arpan mı az geldi?" diye sordum öfkeyle. "Yine başladın hırlamaya." Bileğimi sertçe geri çektim. Bana dik dik baktı. "Ha bire değişen ruh hâllerin için kendini de tedavi etmen gerek Karaduman. Bipolar bozukluğun olabilir çünkü."

"Sık değişen ruh hâllerinin tek sebebi bipolar değildir, psikolojiyle ilgili bilgin yoksa fikrin de olmasın," dedi alayla.

"Ne oluyor ya?" diye sordum sertçe. "Uyuduk uyandık ne değişti? Hayvan olduğunu mu hatırladın?"

Bir süre bana düz düz baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Hazırlan da çıkalım."

"Yağmur dinince dedin."

"Medusa, kafam sik gibi tamam mı?"

"Ee?" diye sordum ters bir sesle. "Sik gibiyse ne yapacağız? Sıvazlayıp rahatlatmaya mı çalışacağız kafanı? Biz senden farklı mıyız?"

Bana irileşen gözlerle baktı ve sonra birden yüksek sesle gülerek başını iki yana salladı. "O nasıl bir laftı ya?" diye sordu gülüşlerinin arasından. "Bir de bana edepsiz diyorsun, hayatımda öyle bir laf duymamıştım."

Utandığımı hissettim ama yine de belli etmeden ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Ağzına yakışmadığını söyleyemem," dedi kafasını indirip bana alayla bakarken. "Ama yine de Nigin olduğun adamın kafasını senin de sike benzetmene hiç gerek yoktu..."

"Kendin benzetirken iyiydi ama..."

"Kendin benzetirken iyiydi ama," diye taklit etti beni yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Beni bir de yatakta gör. Neleri nelere benzetirim tahmin bile edemezsin."

Duşta olanları hatırladığım için karnıma kramp girdi. "Sevimsiz sevimsiz konuşuyorsun yine, aynı sapık dayılar gibisin."

"Neyler gibiyim?"

"Konuşma benimle," diye söylenerek yanından kaçıp yatak odasına yöneldim.

"Eteğini indir istersen," dedi bana zevkten dört köşe bir sesle.

"Nedenmiş o? Şimdi de etek boyuma mı karışıyorsun? Ayı mısın?"

"Hayır, sadece kumaş kıçının üzerine çıkmış, ondan," dedi sırıtarak.

İrkilerek elimi arkaya doğru attım, yukarı kalkan kumaşı hızla aşağı çekiştirirken yürümeye devam edip yatak odasına girdim ve kapıyı kapatıp, "Salak," dedim utançtan düğümlenmiş bir mideyle. "Sağı solu da belli olmuyor hiç salağın."

"Seni duyuyorum," dedi kapının arkasından. "Üzerine kalın bir şeyler al da çıkalım."

"Çıkarsam kafanı patlatırım," diye fısıldadım duyamayacağı bir tonlamayla. Elbise dolabından bir deri ceket çıkarıp ceketi kalın kazağın üstüne giydim. Saçlarımı parmaklarımla düzeltip Efken'in şişesi mavi parfümünü elime aldım ve bir süre inceledikten sonra boynuma iki kez püskürttüm. Yoğun ve erkeksi bir koku tenime ânında işlerken bu kokuya oldukça aşina olduğumu fark ettim. Gözlerim parfümünün şişesinin üzerindeki yazıya kayınca, bunun bildiğim pahalı bir markaya ait çok da popüler olmayan, oldukça tuzlu bir parfüm olduğunu fark ettim. Şaşırmadım çünkü buradaki her şey geldiğim yerdekinin yansıması gibiydi. Parfümü kutusuna geri koyup son kez aynaya baktım. Daha iyi görünüyordum ama daha iyi hissetmiyordum. Aslında biraz allık ve rimel iyi olabilirdi, yine de hâlim yoktu, parfüm yeterdi de artardı bile.

Evden çıkarken verandada koca bir kurdun uyuyor olması beni ürkütmedi. Göz ucuyla kurda baktığım esnada Efken evin kapısını kilitliyordu. Yağmurun sesi verandadayken daha kuvvetli duyuluyordu. Kurt bir ara gözlerini açıp büyük başı patilerinin üzerindeyken bana baktı ve bunun kalbimi anlık da olsa hızlandırıp beni paniklettiğini hissettim ama tepki vermedim. Bakışları tehditkâr değil, meraklıydı. Beni merak ediyor gibi izledikten sonra huzursuzluğumu sezmiş gibi bakışlarını sonlandırıp gözlerini geri yumdu.

Efken, "Hadi," diyerek verandanın merdivenlerine yönelince kurttaki gözlerimi Efken'in sırtına çevirip arkasından ilerledim. Cipi hemen evin yan tarafındaki boşlukta olduğundan yağmurun altında çok kalmadık, zaten yağmur ahmak ıslatana dönüşmüştü. Cipin ön koltuğuna oturup uyarı sesi sinirlerimi bozmadan hemen önce emniyet kemerimi hızlıca bağladım. Yaram hiçbir şeye gerek kalmadan kendiliğinden kapanıp karnımdan silindiği için canım hiç acımıyordu, sadece içime saplı duran garip bir huzursuzluk vardı. Efken arabayı çalıştırıp aracı araziden çıkarana kadar o huzursuzluk içimde kalp gibi atmaya devam etti. Ormanı ikiye ayıran yolda ilerlemeye başladığımızda radyoda çalan müziğe odaklandığımdaysa artık kendimi daha iyi hissediyordum. Huzursuzluk hâlâ vardı ama kuvvetini yitirmişti.

Nigin hakkında düşündüğüm boyutta ve ciddiyette konuşmalar yapmadığımız için iyi hissediyor olsam da o büyük konuşmaların kapıda olduğunu düşünmek içimdeki huzursuzluğun genişleyip büyümesine neden oluyordu. Elbet bir gün geri dönmek istediğimi düşünecekti. Her şey bittiğinde bana nasıl bir teklifle geleceğini merak ediyordum. Ne yaşanırsa yaşansın, ucunda onun hayatının olduğu bir teklifi kabul etmemin yolu yoktu.

Bunları düşünmek, arafta gibi hissetmeme neden oldu.

"Sana bir şey soracağım," dedi araç biraz daha hız kazandığında. Bir gelinin tenini saran gelinlik gibi ağaçların dallarını sarmış karların üzerine çarpan yağmur damlalarını izlerken, "Sor," diye mırıldandım.

"O yaratıkları nasıl durdurduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Böyle bir soru beklemiyordum. Yine de "O an bunu yapabileceğimi hissettim," dedim dürüstçe. "Sanki Manbel'de olan o parçadan bende de vardı ve bu, onları Manbel'e değil, bana sadık bir savaşçıya dönüştürdü." Saçma sapan konuştuğumu düşünerek sustum ama Efken devam etmemi ister gibi omzunun üstünden bana destekleyici bir bakış attı.

"Devam et Mahi."

Efken'in kâbuslarıma uzanan güçlü ellerinin huzursuzluğuma da uzanarak huzursuzluğun aktığı o yarayı kapattığını hissettim. İnsan destek görmek istediği kişiden beklediği desteği alınca kendini daha güvende hissediyordu.

"Savaş alanında bir yılan gördüm Efken."

"Anlamadım?"

"Siz görmediniz mi?"

"O an ortalık çok karışıktı, algılarım sadece sana ve Yaren'e saplıydı," dedi dürüstçe, dürüstlüğü yutkunmama neden oldu. "Gerçek bir yılandan bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Yaratıklardan birinin boynunu sarıp onu sıktı ve beni kurtardı. Bu sırada sanki benimle iletişime geçiyordu. Tıpkı Ramon'un armağan ettiği o elmasın yaptığı gibi." Bir anda elması hatırlayınca irkildim. "O elması unuttum," dedim korkuyla. "Onu daha fazla incelemeliydim. Bunu yapacağım. En başında Manbel'in gelişinin haberini garip bir dille de olsa bana veren o elmastı."

"Sakinleş," dedi Efken sert bir çeneyle. "Yılandan bahsediyordun."

"Şey. O, tapınakta bedenini gördüğüm safir derili yılandı. Derisinde safir parçaları parlıyordu."

"Bir vizyon olabilir mi?"

"Hayır. Tamamen gerçek gibiydi."

Bir süre sessizce arabayı sürdü. Kafası karışmış gibi, "Peki sakladığımız elmas yılan bedeni?" dedi. "Onu da gördün mü?"

"Hayır. Sadece safir olanı gördüm. Bedenden ibaret değildi, canlıydı."

"O bedenin neden bizimle gelmesini istediğini de çözmemiz gerek," dedi Efken, "ve tabii şu yavşağın sana hediye ettiği elmasın da gizemi var. Bir de başımıza safir bedenli yılan çıktı, ha?" Kafayı yemek üzereymiş gibi başını iki yana salladı. Aklımdaki tüm düşüncelerin bir anlığına sustuğunu hissedip gözlerimi ellerime indirdim. Bu konu hakkında şimdilik konuşmak istemiyordum, biraz sessizliğe ihtiyacım vardı; çektiğim uyku kendimi ve kafamı toparlamama yetmemişti.

"O kadar çok şey var ki, hangi birine yetişeceğimi bilemiyorum," dedim çaresizce. "Elması öylece yok saymamalıydım. Bana düşmandan bahsetti ve onu öylece kapatıp sakladım. Onu biraz daha dinlemeliydim. Bana söyleyeceği başka şeyler de vardı belki." Kendimi çok kötü hissederek bacaklarımı yukarı çekip dizlerimi karnıma yasladım. Efken postallarımla arabasının koltuğuna basmamı biraz bile umursamadı. Kollarımı bacaklarımın etrafına sararak yolu izlerken, "Elmasa kulak vermeye devam etmediğim için aptalım. Her şey o kadar üst üste geldi ki onu unuttum, aklımdan tamamen çıktı. Evet, bu bahane olamaz ama..."

"Kendine yüklenip durma," dedi anlayışlı bir sesle. "Senin yaşadıklarının onda birini yaşasa tımarhanelik olacak milyonlarca insan varken, birkaç şeyi gözden kaçırdığın için kendini suçlamayı kes."

"Bu durdurabileceğim bir şey değil. Manbel'in saldıracağından emin olmasam da ihtimaller dâhilindeydi, onu görmüştüm, elmas bana ondan bahsetmişti, harekete geçmesi kaçınılmazdı." Dalgın gözlerle yolu izlemeye devam ettim. Ağlamayacaktım ama gözlerim suçluluk duygusuyla yanıyordu. "Aranızdan birine bir şey olsaydı, kendimi hiç affetmezdim. Orada ne olduklarını bilmediğimiz bir sürü yaratık vardı ve nasıl davranmamız gerektiğini bilmeden karambole savaşa tutuştuk. Kayıplar verebilirdik."

"Savaşlar böyledir Medusa. Her zaman kayıplar verilir."

"Kayıplar görmezden geldiğim bazı şeyler yüzünden verilirse, bu kayba savaş gereği verilmiş bir kayıp diyemeyiz, birimizin aptallığı yüzünden verilmiş bir kayıp deriz. Ben aptal olmak istemiyorum." Gözlerimi ona çevirdiğimde büyük ellerinin direksiyonu parçalayacak gibi sıkıca kavradığını gördüm. Parmak boğumları ölüm beyazına boyanmıştı. "Ben bu kaderi de istemiyorum," diye fısıldadığımda gözlerimiz buluştu. "Normal bir insan gibi yaşayamaz mıyım?"

"Bilmiyorum," dedi çaresizliğin getirdiği sakin bir sessizlikle.

"Tıpkı bir çocuk gibi mızmızlanmayacağım." Gözlerimi gözlerinden kaçırdım, gözlerine bakınca ağlayasım geliyordu. "Bu kaderi öylece kabul edemem ama bana düşen görev neyse bunu yerine getireceğim. Belki görevim her ne ise onu tamamladığımda bu kader de beni azat etmeye karar verir."

"Kader seni azat ettiğinde ne yapacaksın?"

Bu soru çok ağır bir soruydu, o sorarken ne hissetti bilmiyordum ama ben soruyu duyduğumda kalbimdeki acının şiddetlendiğini hissedebilmiştim. Sessizce, "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Bu belirsizlik ona ne hissettirdi bilmiyordum ama bana koca bir kalp ağrısı ve ruh boşluğu hissettirmişti. Sanki ruhum orada değildi, içimdeki son bağını da koparıp çıkıp gitmişti, gittiği yerde bıraktığı koca boşluk ise her geçen gün büyüyerek beni tüketmeye başlamıştı. Efken'in verdiğim bu kısa cevaptan nasıl anlamlar çıkaracağını merak ederek sessizliğime sarıldım ve Luxury'nin önüne gelene dek konuşmadım.

Mekânın girişi değişmişti, hâlâ yangının izlerini taşıyordu ama eskisinden daha iyi duruyordu. Kapıda birbirine yaslı duran kılıçlara ve duvardaki pençe izlerine baktım; daha geniş ve uzun duruyorlardı. Duvarlar daha koyu bir renge boyanmış, böylece yangından kalan is lekeleri de kapatılmıştı. Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim ve buzlanan yolda hafifçe kayarak ilerledim. Kapıda uzun boylu iki koruma duruyordu, beni gördüklerinde gözlerinde belirsiz bir ifade oluştu, sanki kim olduğumu sorguluyor gibiydiler. Efken tam arkamda durduğunda önüme düşen gölgesi onları duraksattı ve belirsiz bakışlar yerini saygıya bıraktı. Normal hayat süren insanların bize baktıklarında ne gördüklerini merak ederek mekâna girdim ve içerinin büyük ölçüde tam da çizip tarif ettiğim gibi yenilendiğini gördüm. Hâlâ tam olmayan şeyler vardı, restorasyon uzun süre daha devam edecek gibi duruyordu ama genel olarak bakıldığında eskisinden daha güzel bir Luxury görüyordum.

"Kraliyet Pitonu bulmak kolay değil," dedi arkamdan yavaşça sokulurken. "Üstelik hâlâ hazırlıklar sürüyorken onu huzursuz etmek de istemem."

Etrafı süzmeye devam ederek, "Neredeyse kafamdaki gibi," diye fısıldadım.

"Neredeyse?"

"Hâlâ eksikleri var."

"Tamamlandığında tamamen kafandaki gibi olacak," dedi. "Açıkçası ben de sevdim. Klasik görüntüden uzaklaştırıp daha modern dokunuşlar yaptın. Uzun yıllardır klasik şeylerle ilgilendiğim için böyle bir değişim başta garip gelmedi diyemem." Nefesi saç diplerime çarpıp bedeni bedenime yaslanınca, hiç mesafemiz olmadığını fark edip irkildim. Bir elini belimin

kenarına koyarak, "Gerçek bir kadın eli değmiş gibi duruyor, öyle değil mi?" diye fısıldadı erkeksi bir sesle.

"Beğenmene sevindim," dedim, dudaklarımda silinemeyen bir tebessüm oluşturan dokunuşu yüzünden kalp atışlarım da hızlanmıştı. "Pençe izlerinin içeride de olması gerçekten iyi bir fikirdi, kabul et."

Sessizce, "Bak sen," diye fısıldadı. "Kabul edelim bakalım."

Yapımı henüz tamamen tamamlanmamış olan bar bankosuna doğru ilerlemeye başladığımda başta arkamdan gelmedi, tam bankonun önünde durduğumdaysa zarif adımları bana doğru süzülmeye başlamıştı. Bankonun arkasında bir barmen yoktu ama içki şişeleri oradaydı. Cam bankonun teninde yansıyan ışıkların üzerine oturuyormuşum gibi hissettim. Taburede kendimi bara doğru konumlandırdığımda, Efken beklenmedik bir şekilde bankonun arkasına geçti ve büyük avuçlarını tezgâha bastırarak bir barmen edasıyla, "Senin için hazırlamamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu, yüzünde kızıldan maviye dönen ışığı soluksuz izledikten sonra kaşlarımı kaldırdım.

"Önerin var mı?"

"Sıcak şarap ve kulak yakan birkaç yudum viski dışında bir şey içebiliyor olsaydın, evet, olurdu," dedi muzip gözlerle beni süzerek.

"Soğuk şarap da içebiliyorum," dedim yorgun bir surat taşımama rağmen ona dik dik bakarak.

"Hiç Cennetin Kanı'nı denedin mi?" diye sordu denemediğimi bile bile bana pis bir sırıtışla bakarak.

"Ne garip bir kokteyl ismi o öyle?"

"Bu yakada benden iyi yapanına rastlayamazsın," dedi sivri köpek dişlerini gösteren bembeyaz bir gülümsemeyle.

"Hazır sana rastlamışken denemezsem olmaz."

"Çarpıntı yapmasın?"

"Sarhoş olduğumda üzerine kusmamdan korkuyorsan, kusmak gibi huylarım yoktur."

"Henüz hiç alkolden kusmadıysan, hiç sarhoş olmamışsın demektir," dedi ve gözlerinde karanlık bir ışıltıyla şişeleri cam bankonun üzerine dizmeye başladı. Viski, votka, cin tonik ve tekila şişelerine bakakaldığımda dişlerindeki parıltı arttı; gülümsemesi büyüdü. "Sadece birkaç damla. Seni bilincinin dışına çıkarmaya niyetim yok."

"Bekliyorum," dedim meraklı görünmeye çalışarak ama bu kadar çok şişe ve seçenek varken bilincimin dışına savrulmamak imkânsız duruyordu açıkçası.

Efken kırmızı meyvelerin olduğu bir buz kovası çıkardı, her meyve donmuştu, kırmızı renkteki buz küplerinin içeriğinin ne olduğunu da anlayamamıştım ama kırmızı meyvelerin kokusu yoğun bir şekilde soğukla beraber içime dolmuştu. Üzerinden soğuğun buharı kabaran meyvelere merakla baktığım sırada Efken metal bir termos çıkardı ve termosun içine ne olduğunu çözemediğim bir sıvı doldurdu, ardından içine kırmızı renkteki buzları atıp küçük tekila bardaklarını sırayla yarıya kadar şişelerdeki içkilerle doldurdu. Her birini termosa boşalttı, birkaç meyveyi eliyle yarıp termosa attı ve dar kazağın açığa çıkardığı kalın kollarındaki tüm kaslar oynaşırken onları sertçe çalkalamaya başladı.

Köpüren içeceği kırmızı buzları içine attığı geniş bir martini kadehine doldurdu ve kan kırmızısı, sanki bir bedenden yeni dökülmüş kan gibi köpüren kokteyle bakakaldım. Efken büyük elleriyle kadehi önüme doğru sürüklerken, "Cennetin tadına bakmak istiyorsan ya kendini öpmelisin ya da bunu içmelisin," dedi. "Kendini öpemeyeceğin için, bunu içeceksin."

İddialı kelimeleri nabzımı zonklattı, gözlerim ondayken kadehi parmaklarımın arasına aldım, soğuğun parmak uçlarımı uyuşturma ânını gözlerim onun gözlerindeyken yaşadım. Kokteylden bir yudum alırken de gözlerim ondaydı. Zamansız, mekânsız bir anda gibiydik; sadece bizdik. Işıklar ve sesler yoktu, kokular ve tatlar da kaybolmuştu. Arafta gibiydik. Yapılan tüm kötülüklerin bedelini, bir ceza ödememizin bile istenmeyeceği kadar önemsiz olduğumuz bir yerde baş başa ödeyecektik. Ağzıma bulaşan tat o kadar güzeldi ki sanki alkol değil, dünyanın en güzel meşrubatını içiyordum. Gözlerime yayılan beğeniyi görünce zafer kazanmış gibi sırıtarak dirseklerini bankoya yaslayıp, "Hımm," diye mırıldandı.

"Bu... çok iyi."

"Çok iyi? Bence sadece çok iyi değil."

"Övülmek mi istiyorsun Karaduman?"

"Senin övmeni istiyorum."

Ona kirpiklerimin altından uzun uzun bakarak, "Öveceğim şeyler yaparsan, seni her zaman överim," dedim.

"Hımm, laf mı sokuyorsun bana?" Dudaklarındaki gülümseme silinmedi. Çenesiyle kokteyl kadehimi işaret etti. "Hadi, buzlar erimeden yut şunu."

"Cennetin tadına bakacak kadar şanslıyım." Kadehi dudaklarıma götürüp kokteylden bir yudum daha aldım.

"Herkes benim gibi her ikisini de tadacak kadar şanslı değil tabii," dedi keskin gözleri üzerimdeyken.

Efken'in her bir cümlesi içimi kavururken zihnimin derinliklerinde onun kelimeleriyle var olan bir düşünce doğdu. Onu değiştiriyordum, belki

herkese karşı eskisi gibi olmaya devam edebiliyordu ama benim karşımda ilk gördüğüm gün var olan o adam yoktu artık. Güzelliği aynıydı, bıraktığı hisler daha da kuvvetliydi, gücü aynıydı ama o adam değildi. Kokteylimi içtim ve ışıkların zihnimi bulandırmasına izin verdim. Başım biraz dönmeye başladı ama sarhoş değildim. Efken yanımda buzla doldurduğu üçüncü viskisini içerken dalgın gözlerle onu izliyordum.

Sonunda alkol onu biraz gevşetmiş gibi, "Samuel'in izini bulamadım," dedi, bu canını sıkıyor olmalıydı; uyandığımda maruz kaldığım öfkesinin sebebi şimdi ayyuka çıkıyordu. "Sezgi ile kan bağları olup olmadığı konusunda yapılan testin haberini duyunca toz olmuş olmalı. Tabii bir şeylerin açığa çıkacağını anladı, salak değil."

"Samuel konusunda endişelenme," dedim. "Benim normal bir insan olmadığımı anladığında bana duyduğu öfke de ortadan kalkacaktır."

"Ortadan kalkıp kalkmaması değil, seni bir kere bile olsa o düşüncenin içine alması sorun benim için," dedi Efken, gözleri şeytanın ona emanet ettiği ateşlerle yanıyordu. "Senin hakkında bunu düşündü mü? Düşündü." Geber yazan yumruğunu sıkınca gözlerim parmaklarına kaydı. "O yumruğu ona attığımda, fişini çekmeliydim."

"Çeksen ne olacaktı? Ölümü bile iyileştirebiliyorlar."

"Ve ben onların güçlerini devre dışı bırakabiliyorum."

Sessizleştim. Kendine bir viski daha doldurdu ve İbrahim ile Ulaş mekânın kapısından gürültüyle girene dek tek kelime etmedi. Ulaş sırtında arbaletiyle, İbrahim de kolunda sargı beziyle yanımızda durduklarında, sabahın kör vaktinde Ulaş'ın sırtında bir silah taşıyor olmasına tuhaf tuhaf baktım.

"Kendimi güvende hissettiriyor," dedi bana yan gözle bakarak.

İbrahim'in bileğindeki sargı bezine baktığım sırada kafamdaki kuyuda ona ait akıl sağlığı kaybettiren kahkahalar yankılanmaya başladı. İbrahim'e, "Koluna bakabilir miyim?" diye sordum çünkü onun da normal olmadığını biliyordum; Efken de o da normal değillerdi.

İbrahim, "Önemli bir şey yok toprağım," dedi neşeli bir sesle.

"Yine de bakacağım."

İbrahim bana tuhaf bir bakış atınca, Efken, "Göster işte kıza kapuçin maymunu," dedi sertçe. "Ne nazlandın."

"Tamam sevgilim, neden geriliyorsun ki bu kadar?" İbrahim bileğini bana doğru uzatınca, bantları yavaşça kaldırıp sargıyı açmaya başladım. "Kız su toplamıştır yanan yer," dedi telaşla. "Allah cezanı vermesin, bak düşer bayılırım şuraya. Ben yanığa bakamam. Kız açmasana. Kız ben kime diyo-" Donup kaldı, ben de donup kalmıştım. Ulaş bir adım geri çekilerek İbrahim'in pürüzsüz duran bileğine bakarken sertçe yutkundu. Efken de

tepkisizce yanık izinin silinip gittiği temiz deriye bakıyordu. "Bismillahirrahmanirrahim gerçekten," dedi İbrahim dehşet içinde.

"Bayılacak mısın?" diye sordum temkinli gözlerle ona bakarken.

"Galiba Mahinevciğim, bir tuhaf oldum da çünkü, elim ayağım aynı anda boşaldı, bedenim boşlukta asılı duruyor, her an yığılabilir, düşebilir, yıkılabilirim."

"Bende kal ve sakın bayılma. Sen yaratık bıçakladın," diye güç verdim ona.

"Beni böyle gazlayacağını sanıyorsan, hiç yardımcı olmuyorsun. Şu an o anları hatırlayarak doksan üçüncü bayılmamı gerçekleştireceğim çünkü."

"Bayılmayacaksın."

"Damardan narkoz almış gibiyim, on değil direkt dokuzdan geriye doğru saymaya başlayıp beşi göremeden bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ne demek bayılmayacaksın? Sen mi karar veriyorsun Ferhunde?"

"Farkındaysan şu an bayılmadın."

"Lafa tuttun çünkü beni."

"Uzatma işte," dedi Efken. "Senin ne olduğunu çözmemiz lazım."

Sadece onun mu diye sormak istesem de sessizce başımı sallayarak Efken'i onayladım. İbrahim, yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi bize bakarken, "Hiç de bir şey değilim ben," diye karşı çıktı.

"Yaran bu kadar kolay iyileştiğine göre, gayet de bir şeysin," dedim.

"Belki o yaratıkların olayı budur, anlık yaralayıp kaybolduklarında açtıkları yaralar da kayboluyordur," dedi, söylediği bir noktada mantıklı gelse de Manbel'in kaybolduklarında açtıkları yaraların da kaybolacağı bir sürüyü üzerimize salmayacağına emindim. İçimden bir ses, karşımızdaki düşmanın son derece içten pazarlıklı olduğunu söylüyordu.

Ulaş, "Eğer öyle olsaydı benim yaram geçerdi," diyerek bileğinin içindeki çizikleri gösterdi. "Aralarından bir tanesi kaybolmadan hemen önce bileğimi kavrayıp ok atmamı durdurmaya çalışmıştı. O sırada oldu bu."

İbrahim uzun uzun çiziklere baktı. Bu düşünce aklına yattığında yüzünü saran ifadeden zaten onda normal olmayan bir şeyler olduğunun kendisinin de farkında olduğu anlaşılıyordu. Anlamlandıramıyor olmalıydı. Kafasının içinde neler dönüyordu kim bilirdi, onun da kafasında, hatta içinde bir şeyle savaştığını görebiliyordum. Tıpkı benim gibi...

"Ne olduğumu nasıl anlayacağız?" diye sordu İbrahim düşünceli bir sesle.

"Efken de yaralanmıştı ama gördüğüm kadarıyla onun da bir şeyi yok. O zaman o da normal değil," dedi Ulaş araya girerek.

"Efken'in normal olmadığını anlamak için yaralanmasını ve yarasının kaybolmasını görmen mi gerekiyordu salak?" diye sordu İbrahim. "Şu tipin normal olma ihtimali ne sence?"

"Zevzekliği bırak," dedi Efken sertçe, kendine yeni bir viski dolduruyordu, gözleri bizde değildi, kehribar renkli sıvının kadehi dolduruşunu izliyordu. "Bıçak kullanmak dışında bir özelliğin varsa bunu kullanman gerekecek. Çünkü o turuncu ceketli ibne durmayacak. Muhtemelen askerlerine neler yaptığımızdan haberi vardır. Bir sonraki atağın ne zaman ve nasıl geleceğini bilemeyiz. Tetikte olmak zorundayız."

"Bıçaklarım bana yeter, ucube gibi görünmek istediğimi söyleyen kim?" İbrahim bu soruyu sertçe sormuştu. "Üstelik ben yılan falan değilim."

"Sana 'Mar' olduğunu söyleyen yok," dedim sertçe, özellikle Mar kelimesine vurgu yaptım ve bu dikkatinden kaçmasın diye âdeta hırıldadım. "Ne tür bir insansın anlamak istiyoruz, hepsi bu."

İbrahim, "Yaren'i bir yerlere saklamak zorundasın," dedi beni yok sayıp Efken'e doğru ciddi bakışlarını takınarak dönerken. Sesi de ciddiyetinin altını çiziyordu. "Geçen seferki gibi bir şey olursa, kendini yine o savaş meydanına atarsa ve bu kez şans bizden yana olmazsa, zarar görür. O zarar görürse, ben de herkese zarar vermek zorunda kalırım." Tehdidi beni şaşırttı, gözleri hiç olmadığı kadar ciddi bakıyordu.

"Kız kardeşimi nasıl koruyacağımı sana soracak değilim," dedi Efken eceli anımsatan bakışları yüzünü yavaşça örmeye başladığında. "Eğer onun etrafında dolaşabiliyorsan, bu sadece bir süreliğine ak bir yüz göstermeye karar verdiğim içindir. Ama kara yüz hâlâ burada, tenimin altında, sakın unutma." Viskisini fondipleyip yerinden kalkarak boynunu çıtlattı. "Sezgi ve Ceyhun nerede? Haberiniz var mı?"

"Yaren'i marinadaki aparta götürdüler," dedi Ulaş, İbrahim homurdanarak Efken'e bakıyordu ama Efken onu hiç umursamadı. "Orada güvende olacak. Kapıya çok sayıda güvenilir adam koyulacak ama Yaren hiçbirini görmeyecek, bu sayede huzursuz da olmaz. Epey zorluk çıkarmış diye duydum ama sonunda sakinleşmiş. Onu sakinleştiren Sezgi olmuş."

"Cadı duası falan mı etmiş?" diye sordu İbrahim tek kaşını kaldırarak.

"Yok," dedi Ulaş ona tip tip bakarak. "Efken'in seni dövmeyeceğini söyleyip sakinleştirmiştir, kız sakin kalsın istiyorsan dayak yememeye özen göster birader."

"Yalnız canım dayak yesem bile unutma ki ben özel birisiyim, hemen iyileşiyorum, ben seçilmişim bir kere."

"Efken'den dayak yediğinde de kırılan yerlerin hemen iyileşiyor muydu?"

"Bel altı vuruyorsun Ulaş. Hiç yakıştıramadım."

"Sadece soruydu..."

"Zaten rol de çaldın, anlamadım sanma. Benim gibi bayılmalar falan."

Mekânın girişinde bir alkış sesi duyunca hepimiz o yöne döndük ama Efken dönmedi, ellerini pantolonunun cebine sokup kalçasını bankoya yasladı ve önündeki boşluğu izledi. Sanki kimin geldiğini biliyor gibiydi.

"Gittim geldim, hâlâ bıraktığım o zevzeklersiniz," dedi tanıdık ses, yüksek topuklularının üzerinde bir panter edasıyla bize doğru yürüyen Crystal'in alev sarısı saçlarını savurduğunu gördüm. Kahverengi deri bir takımın içindeydi. Deri pantolon, deri ceket, deri yüksek topuklu botlar; tamamı kahverengiydi.

"Bana elle tutulur bir şeyle geldiğini söyle," dedi Efken, gözleri hâlâ boşluğu parçalıyordu.

"Müttefikler getirdim," dedi Crystal, bunu duymak ürpermeme neden oldu. "Kan Yemini hakkında hiçbir şey bilmedikleri için uzun uzun anlatmak zorunda kaldım." Gözlerini devirerek başını salladı. "O yüzden daha az sorgu, bolca yardım için burada olacaklar."

"Neredeler?"

"Onlara tam anlamıyla güvenmeden hiçbirini Luxury sınırlarına sokmayacağını bilecek kadar akıllı biriyim," dedi Crystal, kaşlarını çatmış, yüzüne komik bir ifade kondurmuştu. "Benim evimdeler. Onları yerleştirdim, hakkınızda bilgiler yazdığım beyaz bir tahtanın önünde bıraktım. Eğer senin özelliklerini okuduktan sonra nasıl kanser bir herif olduğunu anlayıp kaçmaya karar vermezlerse, bize yardım edecekler."

"Bazen gerçekten benden daha iyi espriler yaptığını düşünüyorum," dedi İbrahim kaşlarını kaldırarak.

"Bilgileri?" dedi Efken sertçe.

Crystal yüksek topuklularının üzerinde bize doğru gelip omzuna taktığı deri çantanın fermuarını açtı ve büyük, sarı bir zarfı Efken'e uzattı. "Mükemmel bir zekâm olduğu için, bunu isteyeceğini de biliyordum," dedi muzip bir sesle. "İşte burada." Efken zarfa uzanacaktı ki Crystal zarfı omzunun arkasına doğru saklayıp, "I-ıh," dedi. "Öyle kolay değil. Bu zarfı istiyorsan bir gece Mahinev ile uyumama izin verirsin."

"Ne?" diye sorduk İbrahim ile aynı anda.

"Çok beklersin," dedi Yıkım Getiren, gözleri bir bıçak gibi keskin ve parlaktı ama ışıltılar saçmadı.

"O zaman bilgileri de sen çok beklersin."

"Benimle ilgili izinleri Efken'den alacak değilsin," diye homurdandım.

"Nigin olduğunuzu öğrendikten sonra kocan gibi davranacağına emindim," dedi Crystal. "Onun boynunu koparmıyorsam bu seni düşündüğüm için."

"Kopar da görelim."

"Kreşe giden küçük çocuklar gibi kavga etmeyi kesin." Elimi Crystal'e doğru uzattım. "Crystal, zarf."

Gözlerini kısıp Efken'e cins cins bakarak zarfı avucuma bırakınca, Efken dudaklarında zaferin kıvrımıyla Crystal'e pis pis baktı. "Teşekkürler," dedim bankoya doğru dönüp taburemin üzerine yerleşirken. Zarfı açtığımda önüme çıkan fotoğraf karelerini ve fotoğraf karelerin arkasına düzgün bir el yazısıyla işlenmiş kişisel bilgileri görünce kaşlarım havaya kalktı. Crystal dersine temiz çalışmıştı.

Ulaş ile İbrahim bana yaklaştılar, Efken de hemen yanıma gelip gözlerini fotoğraf karelerine indirdi. İlk fotoğraf karesinde çenesinin hizasında kesilmiş küt kahverengi saçları, koyu mor gözleri olan tuhaf, gözlerinin altı mor lekelerle kaplı, karanlık bakışlı genç bir kız vardı. Kızın gri ceketinin fermuarı çenesinin altına kadar yukarı çekilmişti. Boş bakan karanlık gözleri kadraja sanki bir cinayetin ilk adım sesiymiş gibi bakıyordu. Ürpererek fotoğraf karesinin arkasını çevirdim ve bilgilerini okumaya başladım.

İsmi Nora'ydı, on dokuz yaşındaydı. Bir Mar değildi, soy sütununun yanında Keler yazıyordu. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordum ama kelimenin anlamının sürüngenlere ait olduğunu biliyordum. Nereden bildiğim ise muallaktı, belirsizlikti; nereden bildiğimi ben de bilmiyordum.

Kısa boyluydu, boyu bir elli beşti, zayıftı, hemen hemen kırk kilo olduğu yazıyordu. Tırnaklarının diplerindeki zehirle adaleleri felç edebildiğini iddia ediyordu. Yani bir nevi kasları felç ediyordu. Uzun süre kızla ilgili bilgileri okuduk. Bir yetimhanede büyüdüğü, yetimhanenin öncesinde de bir insan ailesinin onu evlat edindiği, insan ailesinin ölümüyle beraber yeniden yetimhaneye döndüğü de bilgiler arasındaydı. Bu fiziksel olarak oldukça küçük ama içine birçok şeyi sığdırmış minik kızın nasıl biri olduğunu merak ettiğimi hissettim.

İbrahim, "Keler kertenkele mi demek?" diye sorunca, Efken kızın fotoğrafının ön yüzünü çevirdi ve mor gözleri tekrar gördüm. "Eğer öyleyse kaçıncı olduğunu saymayı bırakmaya karar verdiğim o bayılmalardan birini gerçekleştireceğim."

Efken kızın fotoğrafına bakarken bir diğer fotoğrafı kaldırıp üste aldım. Yeşil, diken diken saçları olan genç erkeğe bakınca irkildim, daha önce bu kadar doğal duran ama bir o kadar da benzersiz bir saç görmemiştim. Sanki yeşil gerçek rengi gibi duruyordu. Çocuğun gözleri garip, soluk bir sarı

gibiydi, kusmuğu anımsatıyordu ve tam ortasından göz bebeği olduğunu düşündüğüm ince bir çizgi geçiyordu. Benzersiz görüntüsü, az önceki küçük kızınkinin aksine oldukça aykırıydı. Sanki dünyaya değil, başka bir boyuta aitti; tamamen insan gibi değildi ama hayvana da benzemiyordu. Yakışıklı bir yüz ama pullanmış bir deriye sahipti, elmacık kemikleri dışarı doğru sivriyken altlarında pulu anımsatan sert deri kabukları vardı; ince dudakları renkli bir çizgi gibiydi ve alnında da yeşil, uçlarından birinin üzerinde duruyormuş gibi konumlandırılmış dörtgen şeklinde bir taş vardı. Sanki o taş gerçekten tenine aitti.

Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme vardı, çizgi şeklinde gerilmiş dudaklarının daha da ince durmasına neden olan gülümseme onu sinsi gösteriyordu. Gömleğinin açık yakalarından gördüğüm kadarıyla göğsünden başlayarak boynuna kadar uzanan yeşil, pul pul bir kuyruk dövmesi vardı. Bir timsahın kuyruğunu anımsatan dövmeye çok uzun süre baktım ve fotoğrafın tersini çevirdim.

İsminin Kenneth olduğunu gördüm.

Yirmi dört yaşındaydı, bir doksan boyu vardı, ağırlığı ince görünmesine rağmen oldukça fazlaydı. Soy sütununun karşısında Krokodil yazıyordu. Bunun bir uyuşturucu ismi olduğunu fark ettim, dezomorfin... Et çürüten bir uyuşturucu türüydü. Aynı zamanda bu kelimenin sözlükteki bir diğer anlamı da işlenmiş timsah derisiydi. Yani sanırım öyleydi. Çocuktaki fiziksel özelliklere bakacak olursak zaten pek de şaşırmamıştım buna. Özelliklerini okuduğumda, neden bu tarz tehlikeli bir uyuşturucuyla aynı isme sahip bir türe bağlı olduğunu anladım. Kenneth, et çürütüyordu.

Fiziksel özellikleri yüzünden aforoz edilmişti, insanlarla bağ kuramıyor, kendini insanlara gösteremiyordu. Bilgilerini hayretler içerisinde okudum. Yeraltında bir evi olduğu, yeraltının onun için güvenli bölge olduğu da satırlar arasında altı çizilmiş olarak belirtilmişti. Kenneth, insanların kabul edebileceği bir görüntüye sahip değildi. Hâliyle toprağın üzerinde değil, biraz daha altında gizleniyordu ve anladığım kadarıyla orada yalnız değildi.

İbrahim fotoğrafa bile dayanabilmişti ama bilgileri okurken bayıldı.

Kimse onu kaldırmak için uğraşmadı.

Axel, siyahi, yakışıklı bir adamdı. Aralarında en normal, insan olarak algılanacak görüntüye sahip olan oydu. Siyah kısa saçları, iri siyah gözleri vardı, kalın dudakları ve basık burnuyla gerçek bir insana benziyordu; onun başka bir soydan olduğunu kimse aklının ucundan bile geçirmezdi. İbrahim ve Efken gibi... Yutkundum.

Axel yirmi dokuz yaşındaydı, bir seksen boyundaydı ve boyuna göre normal bir ağırlığa sahipti. Babası onun gibiydi ama annesi insandı, bu

onu bir meleze çeviriyordu. Bir Guqula melezi. Kelimenin anlamını bilmiyordum, kafamda da bu kelimeyle alakalı hiçbir şey oluşmadı. Sadece boşluk vardı. Biraz daha derine inip bilgilerini okumaya başladığımda Axel'in annesinin öldüğünü öğrendim, annesini uzun zaman önce kaybetmişti ve babasıyla da arası o kadar iyi değildi. Özelliklerini okumak için bir diğer sütuna geçtiğimde, Guqula ile ilgili kafamda bir şeyler oluşmaya başladı.

Axel iyi bir kılık değiştirme uzmanıydı. Bir yansıma. İstediği her görüntüye sahip olabiliyordu.

Bu beni fazlasıyla ürküttü.

Bir sonraki isim Hayal'di. Düz, omzuna kadar inen ince telli, kumral saçları vardı ve buz mavisi gözleri neredeyse gözlerinin beyazı kadar açık renkteydi. Minik, kalkık burnu, kalbi anımsatan küçük yüzü ve ince dudaklarıyla oldukça güzel görünüyordu. Soluk tenliydi, yüzünde hiç renk farkı yoktu; tek renkti. Soluk tenli ve mahrur bakışlı. Sadece onun soyadı yazıyordu. Diğerlerinin isimleri varken, o tamamen kimliğiyle karşımdaydı.

Hayal Cole.

Hayatıyla ilgili bilgiler yok. Elle tutulur bir geçmiş yok. Hayalci. Soy sütunu karşısında bu düz, sade kelime var. Hayalci... Özelliklerinin yazdığı sütunda karşısındakine ağır halüsinasyonlar gösterebildiğiyle ilgili uzun bir metin yer alıyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Efken, ruhsuz gözlerle Hayal hakkındaki özellikleri okuyordu ve sesi de gözleri gibi cansızdı.

"Ne bekliyordun? Sana insan olmayan bir ordu yaratmamı mı? Bu yakada bu kadarını bulabildiğime şükret. Girmediğim *delik kalmadı*. Teşekkür edeceğine hâlâ memnuniyetsizlik yapıyorsun. Kolaysa sen gidip müttefik bul ama mümkünse köpek olmasın."

"Köpek dediğin müttefik bize yardım etti," dedi Efken sertçe.

Crystal gözlerini devirirken, "Bu isimler sayesinde elimiz daha güçlü," dedi. "Sezgi de birkaç cadı arkadaşını çağırsa fena olmazdı ama yeni uyanmış bir cadının cadı arkadaşı olmaması normal." Yanaklarının içini şişirip Efken'e dik dik baktı. "Uyan artık yoksa hafızanı parçalamak pahasına her şeyi bir bir öteceğim."

"Deneme bile." Sezgi'nin sesi mekândaki boşlukta çınladığında gözlerim ona çevrildi. Sağlıklı ve dinç görünüyordu, hatta yüzünde uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar içten bir gülümseme vardı. Göğsüne bastırdığı kahverengi ciltli kitaba baktım. Ceyhun ile dans pistinden geçerek bize doğru yaklaşırlarken, "Yaren'i güvenli bölgeye taşıdık," dedi. "Biraz kitap karıştırmam gerekti ama sanırım ben de üzerimdeki pası atmaya başladım."

İbrahim ne zaman ayılmıştı anlamamıştım. Sezgi'yi görünce irkildi ama bu kez bayılmak yerine daha mantıklı sorular sordu. "Manbel'in ne olduğunu biliyorum."

"İyi de ne olduğunu söyledim zaten," dedi Crystal kaşlarını çatarak.

"Bilmediğin şeyler de var, emin olabilirsin."

Ceyhun, içkiye, bolca içkiye ihtiyacı varmış gibi viski şişesini kafaya dikerken yüzü hâlâ kireç gibiydi. Sezgi elindeki kitabı bar bankosundan bir metre kadar uzaktaki yuvarlak cam masalardan birinin üzerine koyunca, oturduğum yerden kalkıp yanına gittim. Üstünde uzun kollu krem bir elbise vardı, elbisenin etekleri her bir hareketinde zarifçe uçuşuyordu. Crystal de merakla arkamdan gelmişti.

Sezgi kapağı kaldırdı, ayraç sıkıştırdığı sayfalardan birini açıp, "Manbel," dedi beyaza boyanmış tırnağıyla Manbel'in isminin yazdığı satırı işaret ederek. "Bir demondan da Güneşin Karanlık Yüzü'nden de fazlası. Bir enerji emici," dedi. Crystal kaşlarını hayretle kaldırdı. "Mahinev'i istiyor çünkü o bir enerji emici. Mahinev'deki gücün onun başını döndürmüş olması garip değil, zaten güç açlığı çekiyor." Parmağını satırdan çekip tırnağıyla sayfaya vurdu. "Bakın bu adam tehlikeli. Hem de fazlasıyla. Senin benim gibilerin bile tenine kalıcı hasarlar bırakabilir. Güneş yanıkları ölümcüldür, onun da saldırısı bu yönde. Güneş yanıkları yaratıyor. Tabii ki onun yarattığı yanıklar normal yanıklardan farklı olarak daha ölümcül ve acılı."

"Elle tutulur şeyler," dedi Efken bedenini bedenime yaslayıp öne doğru eğilerek kitaba bakarken. Sıcaklığı tüm vücuduma dalgalar hâlinde yayıldı, dilimin damağımın kuruduğunu hissederek gözlerimi sayfadan çekmeden bulanıklaşan kelimeleri okumaya çalıştım. Yakınlığı nefesimi kesiyordu.

"Yaklaşık iki yüz yaşında, belki iki yüzden bile büyüktür. Asreman'dan önce Mavi Yaka'dan aforoz edilmiş, büyük mühürlerle onu tamamen sınır dışı etmişler ve bu yakayla ilgili hiçbir şey yapamayacak hâle gelmiş. Sınırlarımıza bile giremiyormuş anlayacağınız. Ay donduğu, güneş bu şehri terk ettiğinden beri buralar ona yasaklı bölge. Asreman yaşanınca mühürde bir yırtık oluşuyor, yırtık başta büyük olmasa da Manbel enerjiyi görüp yırtığa kadar geliyor, mühürün kalanını da kendi kırıp yırtıktan içeri sızıyor. Ve işte karşımızda iki yüz yaşından büyük olması muhtemel kaçık bir düşman..."

"Verelim Mahinev'i gitsin işte, ne uğraşıyoruz Allah'ın demonuyla," dedi İbrahim, Efken onu ensesinden tutup sarsarken bedeni hâlâ bedenime yaslıydı. "Şaka yaptım. Sonuna kadar toprağım için savaşacağımı unuttunuz herhâlde. Benim topraklarımın kızı o. Canım benim. Seni tek başına bırakamam birader, gel ölelim beraber."

"Peki başka ne var elimizde?" Bu soruyu Efken sormuştu.

"Şöyle ki, Manbel ne kadar güçlü olsa da biraz korkak bir demon," dedi Sezgi, uzun beyaz tırnağını bir diğer satıra sürükleyerek indirdi, satıra sertçe vurdu. "İşgüzar, korkak, fırsatçı ve sinsi. Yani saldırmadan önce başka hamleleri de olacaktır. Savaşmak yerine vurup kaçacak, doğrudan saldırmaktansa önce başka yollar deneyecek. Biraz da oyuncu göründüğü üzere." Pentagram içine alınmış M harfini işaret etti. "Satanik sembollerle korunabileceğine inanıyormuş ama bu sadece öylesine tutunduğu bir batıl inanç. Aslında bu semboller onu korumuyor. Kendini güvende hissederse savaş alanına daha rahat çıkar. Yapmamız gereken onun gözünü boyamak ve ona kendini güvende hissettirmek için bu sembolleri bolca kullanabileceği alanlar yaratmak. Mesela çaktırmadan etrafımıza bu sembolleri koyabiliriz, bunları hisseder, sembollerle arasında bir bağ var ve onlara çekilir. Kendini güvende hissedince de korkuyu bir kenara bırakıp saldıracaktır."

"Biz bu adamın bize saldırmasını mı istiyoruz?" diye soran kişi Ulaş'tı.

Sezgi tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Ne yapmasını istiyoruz? Sonsuza kadar böyle diken üstünde durmayı mı? Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, tabii ki hazırlıklı da olmamız gerek. Yenilmeyecek bir demon değil, onu güçlü yapan işgüzarlığı. Oyununa gelmezsek şans bizden yana olur. Oyunu tekrar kendimize döndürürüz, son seferde olduğu gibi..."

"Ya döndüremezsek?" diye sordu Ulaş. "Siz bir şekilde şeysiniz... Yani... Bilmiyorum işte onun gibisiniz sanırım. Ama ben insanım."

"Yeterince demirin ve gümüşün olduğunda benden daha güçlüsün," dedi Sezgi çenesiyle sırtına astığı arbaleti işaret ederken. "Sadece biraz cesaret Ulaş."

Ulaş derin bir nefes aldı. "Lanet bir mekân sözleşmesini uzatmak için yapmıyorum bunu," diye homurdandı. "Efken, bana ciddi bir şekilde borçlanıyorsun." Bu cümlelerin hiçbirini beklenti içinde kurmadığını hissettim. Gerçekten istediği için bize yardım ediyordu. Hem de aramızdaki en normal kişi olmasına rağmen... Ceyhun parmağını satırlardan birinin üzerine koyunca Sezgi göz ucuyla ona baktı.

"Gümüş değil, elmas," dedi Ceyhun, parmağı satırın üzerinde öyle bir baskı yaratıyordu ki parmağındaki boğumlar bembeyaz olmuştu. "Bakın, okuyun şunu. Gümüş yerine elmas ve zirkonlardan bahsedilmiş. Onu doğrudan öldürebilen şey elmaslar."

Gözlerim kısıldı, zihnimdeki sahneyi dolduran düşüncelerin hepsi bana gideceğim yolu çizmeye başlamıştı; bir harita kafamın içinde yavaşça şekil buluyordu. "İyi atış," diye fısıldadı Sezgi.

"Atışlarımın her alanda iyi olduğunu bilirsin."

"Aptal."

"İğrenç," dedi İbrahim ve Efken aynı anda.

"Gümüş yaralanması konusunda ciddi bir etken olacaktır," dedi Crystal. "Sersemletmek için bolca yaralamamız gerekecek. Yani hem elmas hem de gümüşe ihtiyaç var. Doğrudan öldürürsek iyileşir, kendini iyileştirebiliyordur. Ama aralıksız atışlarla sersemletip en sonunda öldürürsek Manbel defteri burada kapanır."

"Bir elmasım var ama bilmece dışında bir olayı var mı bilmiyorum," dediğimde Crystal, "O elması unuttum," dedi elini alnına götürerek. "Onunla bağını kestirip atma. O elmas çok iyi bir haberci. Geçmişten bir parça olduğunu ve onun da sana ait olduğunu düşünüyorum."

"En yakın zamanda o elması görsem hiç de fena olmaz," dedi Sezgi düşüncelere dalmış bir hâlde.

"Samuel'den bir haber var mı? Yoksa onu öldürmek için yola çıkmamı mı bekliyor?" diye sordu Efken, yüzü de sesi de kemik gibiydi, sorduğu soruda duygulardan eser yoktu. Sezgi hüzünlü bakışlarını kaldırıp Efken'e sabitledi. Artık Samuel'i koruyabilecek bir konumda değildi, biliyordu; hatta içinden onu savunmak da gelmiyor gibiydi. Hayal kırıklığıyla parlayan yeşil gözlerini Efken'in ölüm yumruğuna indirdi.

"O yumruğu ona attığın gece onu öldürmene izin vermeliydim," diye fısıldadı bir sır gibi.

"Eğer o yaygarayı çıkarmasaydın çoktan ölmüştü," dedi Efken, sabit bakışları Sezgi'ye dokunmadı bile. "Artık beni durduran bir şey yok. Aksine, artık beni doğrudan onu öldürmem için tetikleyen bir şey var."

"Samuel kolayca öldürülemez," dedi Sezgi, yine de artık o da bunu istiyor gibiydi.

"Bir cadının güçlerini nasıl inaktif hâle getirebileceğimi biliyorum," dedi Efken, Sezgi titreyerek ona baktı ama tepki vermedi; sadece bakmıştı.

"Ortada ikisi doğaüstü olmak üzere üç düşmanın var, gölgedeki düşmanlarını saymıyorum bile," dedi Crystal ağırlığını bir bacağına yükleyip dirseğini cam masaya yasladıktan hemen sonra. "Mahinev'e her şeyi hatırlatmaya mı çalışacağız? Samuel ve Semih'le mi uğraşacağız yoksa şu Manbel şebeleğine pusu mu kuracağız?"

"Her şeyi halledebilecek güce sahibim," dedi Efken, bu Crystal'i güldürdü, Efken ise umursamaz bir şekilde bedenini iyice bana bastırdı. "İçin, düşünün, yol arayın, çare sunun, eğlenin. Bugün daha fazlasını yapmayacağız."

"Kendini liderimiz mi sanıyorsun?" Crystal bu soruyu dikenli bir sesle sorsa da Efken'den bir cevap alamadı. Efken sırtını dönüp bara doğru ilerledi, ben de arkasından tenime bıraktığı sıcaklık ve uyuşma hissiyle öylece bakakaldım. Crystal koluma dokunarak, "Bir lider olacaksa bu lider sen ol-

malısın, öncümüz de sözcümüz de sen olmalısın," diye bastırdı. "Sen ondan daha güçlüsün. O sadece bir ku..." Dişlerini sıkarak sustu.

Bileğini yakaladığım an titrediğini hissettim. "Benimle gel." Onu çekerek koridora sürüklediğimi görenler oldu ama aldırış etmediler. Crystal'i henüz tadilatta olan tuvalete sokup kapıyı arkamızdan kapatırken kaşlarım çatıktı. Kollarını bedenine sardı ve sensörlü lambanın sarı ışığı yüzüne gölgeler çizdi. Merakla bana bakıyordu.

"Neler oluyor?"

"Efken ve İbrahim aynı şey mi? Sadece bunu söyle."

Crystal'in yüzündeki renk çekildi. Gözlerine sinen o ifade, bu soruyu ona soracağım ânın gelmesini uzun zamandır beklediğini gösteriyordu. Başını iki yana sallarken aramızda uzayan sessizliğin boğazımı yardığını hissettim. Gözlerimiz birbirine mıhlanmış hâldeydi, cevabım tek bir hareketin içine saklanmıştı. *Olumsuz bir cevap.* Efken ile İbrahim aynı şey değillerdi.

Zihnimdeki şiddetli fırtınaya kapılarak savrulan düşünceler arasından, "Neden birbirlerine bağlılar?" diye sordum. "Neden İbrahim, Efken'in her emrini canı pahasına yerine getirecek gibi davranıyor? Tapınakta olanların açıklaması ne?"

"Bana tek bir soru soracaktın kardeşim."

Cevap vermemi bekliyor *gibi* baktı ama ben verecek bir cevap bulamadım. Haklıydı.

Dudaklarımda kuru bir hisle, "Bazı şeyler hatırlıyorum," dedim. "Efken'in de aynı şeyleri hatırladığını biliyorum. Nigin olduğumuzu aynı anda gördüğümüz anılar sayesinde anladı." Crystal anlıyormuş gibi başını salladı, meraklı gözleri beni tarıyordu; *hislerimi merak ediyor gibi* bir hâli vardı ve ben de bunu yadırgamadan her hissimi çıplak bir şekilde ona gösteriyordum. "Ama ne kadarını görüyor bilmiyorum, onun görmediği, benim gördüğüm şeyler var." Crystal çenesini dikerek uzun uzun yüzüme baktı. "Crystal, Efken'in evinde bizi bekleyen o iri kurt bir Gümüş Pençe, değil mi?"

Crystal'in gözlerine ulaşmayan yorgun gülümsemesini izledim. Ardından, "Bunu nereden anladın?" *diye sorarak bir nevi* beni doğrulamış oldu.

"Araştırdım, biliyorum. Çok uyuyordu. Sonra o gün ormanda saldırdığın o genç erkeği de hatırlıyorum. Garipti ve ona söylediğin şeyler de hâlâ aklımda."

"Kafanın içindeki eleği çoktan parçalara ayırdın, değil mi? Artık mantıklı düşünmene engel olamıyor. *Gerçekten çok güçlüsün. Kan Yemini'nin* kafanın içine ağ gibi ördüğü o eleği bile yırtıp mantıklı düşünceleri içeri akın akın akıtacak kadar güçlüsün."

"Sen benden daha önce uyandın. Sen daha güçlüsün."

"Hayır, benim görevim zaten senden önce uyanmaktı. Görevimi yerine getirdim," dedi, neden benden önce uyanması gerektiğini anlamasam da başımı salladım. "Birbirimize sadığız." Başını önüne eğdi. "Evet, o bir Gümüş Pençe." Şaşkınlığın beni kavramasına izin vermedim. "Ve içgüdüsel olarak Efken'in de karşısındakinin sadece bir kurt olmadığını biliyorum. Sezgi henüz yeni uyanmış bir cadı, kurtla alakalı bilgileri olmayabilir ama Efken ve sen onu hissediyorsunuz."

"Bir Gümüş Pençe'yi nasıl hissedebilirim? O da doğaüstü olduğu için mi?"

"Bunu ben de anlamıyorum," dedi. "Kendi türünü elbette anlayacaksın, aynı süte ağız dayadığın herkes kardeşindir ama bir Gümüş Pençe... Henüz hafızasının kozasını yırtıp dışarı çıkamamış biri için bunu fark etmek imkânsız."

"Efken de hissediyor dedin." Kirpiklerimin altında bir günah gibi parlayan bakışlarım ona saplı duruyordu. Kaçamayacağını anladığında teslim olup gözlerini kaçırdı ve başını salladı.

"Dile getirme," dedi. "Bunun sana zarar verme ihtimali var mı yok mu bilmiyorum, o yüzden görüntülerin tamamını zihnine alana kadar bu konuyla ilgili konuşma."

"Bir şeyleri durmadan dilimizin ucundan silerek hiçbir yere varamayız."

"Bu yemini bize ettiren sendin, ettirirken ne düşünüyorsan, ona sadık kal," dedi Crystal ilk kez sert bir ses tonu kullanarak. "Geçmişten bugüne savrulduysak hepsinin bir sebebi var, bunu sen de biliyorsun."

"Peki İbrahim?"

"Gümüş Pençe değil," dedi sertçe. "Onun kahkahalarını duymadın mı?"

"Duydum ama..."

"Anıların çok hızlı geri gelecek. Eleği çoktan parçaladın, anıların sanıldığından da hızlı bir şekilde bir anda gelecek, sen bunu durduramayacaksın. Ya kendini parçalayacaksın ya anılar seni parçalayacak." Crystal tedirgindi, kurduğu her cümlenin sonunda yüzündeki deriyi donduran endişe artıyordu. "Bence artık Efken de ne olduğunu biliyor Mahinev," dedi açıkça. "Onun gözlerinde sadakati gördüm. O kurda nasıl baktığını gördüm."

Efken bir Gümüş Pençe olduğunu biliyordu.

Bana baktığında ne görüyordu? Benden sakladığı için parçalanan bir şeyleri var mıydı? Ruhu gibi? Yeni anlamıştı, yeni fark etmişti; belki de tam da saldırı ânında anıları onu yeniden yakalayıp içini hızla doldurarak kuşatmıştı. Benden kısa süredir saklıyor olsa da bir canavar olduğunu hissediyor, bunu benden sakladığı için de içten içe çürüyordu.

"Görüntüler var, değil mi?" diye sordu. "Eleğini parçalayan görüntüler geldi. Mantıkla beraber kafanın içine akın etti. Artık aydınlandın. Onun nasıl göründüğünü de hatırlıyor musun?"

Zihnimden sızan anıları itmeye çalıştım. Medusa da zihnimdeki dikenlerle dolu duvardan sırtını geri çekmiş, sırtından akan kanlarla anıları itmem için bana yardım etmeye başlamıştı. Oysa bir süre öncesine kadar istediği tek şey anılarına kavuşmak, onları yeniden kucaklamaktı; şimdiyse benimle beraber anıları susturuyordu. Sanki artık onun da canı geri dönülemez, iyileştirilemez, dindirilemez bir şekilde çok yanıyordu.

Karlı karanlık ormanlardan birinde hızla koşan, pençeleriyle toprağı yarıp anıları çıkaran o kurdun gölgeli tenini görür gibi olunca gözlerimi sıkıca yumup, "Düşmanım," dedim. "Düşmanım olduğunu gördü. Ben de gördüm. Birbirimize düşmanız çünkü iki kanlı soydan geliyoruz. Gümüş Pençe ve Mar. Biri toprağı yiyen, diğeri toprağa yemeğini gömen..." Sırtımı duvara yaslayıp karşımdaki aynalara baktım. Aynalardan birinde boya lekeleri vardı, yansımam gözüme çok aciz ve çaresiz göründü. "Düşman olduğumuzu anladığına göre, artık ne olduğunu da biliyor."

"Saldırı ânında anladığını düşünüyorum," dedi Crystal sessizce.

"Peki düşmanımızsa nasıl o da Kan Yemini eder?"

"Çünkü seni seviyordu," dedi, "tıpkı hatırladığı anda söylediği gibi."

"O erkek, o değil mi? O kurt."

"Evet," dedi Crystal. "Sanırım eleğini parçaladığına göre, artık sorduklarına olumlu olumsuz cevaplar verebilirim."

"O gün ona benim için mi saldırdın?"

"Etrafında dolaştığını sandım ve bu beni delirtti. O bir düşman neticede, karşı taraftan. Kan Yemini bile yok." Ağır ağır kırpıştırdığım kirpiklerimin arasından Crystal'e baktığımda ellerini saçlarının arasından geçirdiğini, düzgün bukleler hâlinde göğüslerine akan saçlarını sıktığını gördüm. "Seni izlediğini, sana zarar vermek istediğini düşündüm. Bir de içgüdüler tabii... Kafasını koparmak istedim onun. Eğer orada olmasaydın, evet, kafasını koparacaktım."

O genç erkeğin bir canavara dönüşebildiğini öğrenmek tüylerimin dikilmesine neden olsa da Crystal'in muhtemelen beklemiş olduğu tepkiden daha sadesini, sakinini veriyordum. Crystal şoka girip girmediğimi anlamak ister gibi bana dikkatle bakıp, "Onun dönüşüp dönüşmeyeceğini mi merak ediyorsun?" diye sordu, sesi içimden bir mızrak gibi geçip sırtımdan çıktığında, bu düşünceyi bana aniden empoze ettiği için ona düşmanca bakmak istedim. Kalbim sıkışmıştı.

"Bir de bu var, değil mi?"

"Evet," dedi. "Esasen, tarot kartlarının arasında öyle bembeyaz gözlerle durduğu sırada, onun kesinlikle dönüşmek üzere olduğunu düşünmüştüm *ama sanırım dönüşümü farklı ilerleyecek.*" *Kalbimde ağrıyla yutkunup* elimi duvara koydum ve kendimi itip duvardan uzaklaştırdım. Dalgınlaşan bakışlarımı takip ederken bir süre sustu. Sonrasındaysa, "Eskileri parçalar hâlinde hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Birbirinizi gerçekten sevdiğinizi görmüştüm. Sadece bir çocuktum."

"Çocuk muydun?"

"Evet," dedi ve pişmanlıkla elini salladı. "Söylememem gerekirdi."

"Asreman Yırtığı oluşmadan önce her şeyi hatırlamıştım." Bana uzunca baktı ve bir sonraki cümlemi bekledi. "Şimdi kafamda tam net değiller ama geri geliyorlar. Her saat biri zihnime geri dönüyor." Kollarımı bedenime sarıp çaresizlik içinde tekrar beni izleyen yansımama çevirdim gözlerimi. "Kraliçeniz olduğumu biliyorum," diye itiraf ettim sonunda eleğin son parçasını da zihnimden uzağa savurarak. "Artık kim olduğumu biliyorum."

Crystal, beklemediğim bir hızda dizinin üzerine çöküp, birden gözyaşlarına boğularak, "Sonunda," dedi, şaşıramadım bile, sadece bakakaldım ona. "Sonunda kim olduğunu hatırladın mı?"

"Elek bir süredir kafamın içinde duran o farkındalığı tutuyormuş." Elimi Crystal'e uzattığım anda gözlerindeki yaşların daha da şiddetlendiğini gördüm. "Lütfen yerden kalk kardeşim."

"Sen... *Artık kim olduğunu biliyorsun.*"

"İsmimi hâlâ bilmiyorum," dediğimde başını buna da razıymış gibi salladı. "Görüntüm aynı, değil mi? Ramon aynı olduğunu söylemişti. Ben de aynı gibi hissediyorum, yansımamı hatırlıyorum. Belki tamamen aynı değildir ama..."

"Evet, hatıralarımda da böyleydin. Küçük farklılıklar elbette olabilir."

Elekten dökülen tozlu parçalar zihnimin zeminine uzanmış birkaç ayrıntıyı hâlâ örtüyor olsa da birden kendimi gevşemiş gibi hissetmiştim.

"Etrafımdaki insanları hatırlamıyorum," diye fısıldadım. "İsmimi hatırlamıyorum. Sadece artık sizin için ne olduğumu, kim olduğumu, Kan Yemini'ni ve Efken'in düşmanım olduğunu hatırlıyorum." Gözlerimi yumdum. "Devrik bir kraliçe."

"Lütfen öyle söyleme."

Bir an bel kemiğimde bir soğukluk hissedip çenemi diktim ve Crystal'in endişeye gömülen bakışları bulanıklaştı; kısa süre sonra Crystal artık tamamen silinmişti. Crystal'in ayak seslerini duydum, bulanıklık yerini hiçliğe bıraktı. Yoktu. Soğuğu hissettim.

Sonra biri beni kollarımdan kavrayıp, "Medusa," dedi, bu sesi tanıyordum; tepki veremedim. Efken'in beni tutan sıcak avuç içlerine ve içimi ısıtan sert sesine tepki veremedim. Kör gibiydim. Soğuğu ve onun teninin sıcaklığını hissediyordum.

Efken oradaydı. Karşımda değildi. Oradaydı. Bağırıyordu. Yanımdaki Efken beni kollarımdan tutup sarsarken, gördüğüm Efken'in sırtı bana dönüktü ve tıpkı bir şövalyeye benziyordu.

"Öl dersen ölürüm," dedi o adam, irkildim; nabzım zayıfladı ve nabzım şahlandı. "Öldür dersen öldürürüm demiştim! Öldün, yaşayamıyorum!"

"Efken," diye fısıldadığımda şu an sahip olduğum bedenin içindeydim; güçlü eller beni sarsıyordu ama onu göremiyordum. Görebildiğim sadece sırtı bana dönük olan Efken'e uzanan kılıçtı. Bu sahneyi hatırlıyordum, bu anının içinde kalbimi kaybettiğimi hatırlıyordum; bu anı yaşanırken koşuyordum ama şimdi hareketsizdim. Yerimden kıpırdayamıyordum bile. Kılıcı tutan adamın elini saran yılan derisini gördüğümde Efken beni daha güçlü sarstı. "Efken," diye mırıldandım; bana karşılıklar verdi, bir sürü karşılık... Ama hiçbirini duymadım. Parlak, yeşil yılan derisinin sardığı elleri izlerken kaderimin geri dönülmez bir yola girdiğini hissedebiliyor ama kaderimi durduramıyordum.

Kanı durduramıyordum.

Hatırladım.

Karların arasına saplanan simsiyah kalbimi hatırladım.

Tam üzerinde bir kar tanesi duruyordu.

Öldüğüme inandırılan adamın ölüme gidişini izleyen bedenim, kendi intiharını izliyordu.

Görüntüler bir nehrin üzerini kaplayıp, her yanından çatlayıp parçalanan buzlar gibi parçalanmaya başladı ve ben anıların içinden geçip derin yaralar alarak hızla düşmeye başladım.

Efken'in uçurum mavisi gözlerinin içine baktım.

Onunla alakalı tüm anılar artık bir bütün olarak içimde duruyordu.

"Efken," diye fısıldadım beni izleyen endişe dolu gözlerine bakarken. Kollarına yığılmak üzereydim.

"Mahi?"

"Sakın benim için ölme."

Bu, kollarım onun boynunu sıkıca sarmadan önce gözyaşları içinde kurduğum son cümleydi.

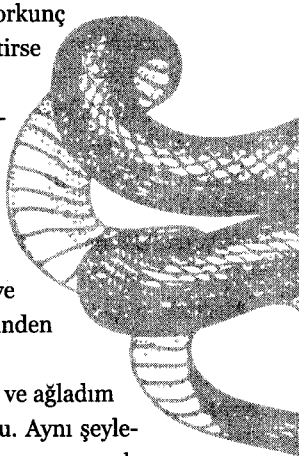
18. TUTKU RESİTALİ

KAFABİNDÜNYA, BİNLERCE ÖZÜR

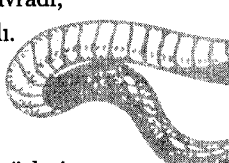
Efken ve ben, farklı yerlerde aynı yerlerden parçalanmış iki insandık.

Geçmişi köklerinden kavrayıp sökmek mümkün olsa bile artık onu hatırladığım için düşüncesi bile korkunç gelen bir şeydi. Bana en büyük acıyı bile hissettirse ona ait anıları saklamak istiyordum.

Yanaklarımdan yuvarlanan gözyaşları kimisine göre güçsüzlüğün gözlerimdeki emareleriydi, kimine göreyse artık yorulmuştum ve terim gözlerimden akıyordu. Benim bu gözyaşlarını özgür bırakmamın sebebi, içimdeki ipleri de çoktan bırakmış olmamdandı. Hisler beni kangren etmeye başladığında onları koparıp atmak yerine her yerinden delip kanatmaya başlamıştım.

Efken beni sıkıca tuttu; ne kadar öyle kaldım ve ağladım bilmiyordum ama bir şeyler gördüğümü biliyordu. Aynı şeyleri görmüş müydü bilmesem de benim gördüklerim canımı çok yakmıştı. Sonunda ayrıldık ve büyük elleri yüzümü kavradı; buna alışmıştım. Elleri olmadan olur muydu? Olamazdı. Olabilsin istemiyordum, olmasındı. Kafamı kaldırıp gözlerimizi birbirine yerleştirdiğinde, o içime huzuru aşılayan bakışlar her şeyin geçtiğini fısıldıyordu. İnanmayı seçtim. Yalan olduğunu bilsem de Efken'e ve onun gözlerine inanmayı seçtim.

"Her şey yolunda," dedi, sert bakan gözlerine rağmen sesi öyle değildi; düştüğümde beni ayağa kaldıran eller gibiydi gözleri. Efken'in gözlerine rengini veren mücadeleyi gördüğümde artık daha sakindim. Yalnızdık.

Crystal sanki ihtiyacım olanın kim olduğunu biliyormuş gibi oradan sessizce çekip gitmişti.

Gözlerinde bilenen gerçeklere tutundum; gerçek olmalarını diledim. Yalan olmalarından korktum. *Güvenmek istedim. Ona güvenmeye* başladığım ilk ânı hatırlayamıyordum, ona sığındığım ilk an kafamın içine dağılmış bana kendimi yönsüz hissettiren yoğun bir karanlık gibiydi. Birbirimize birbirimiz *için sakladığımız sırlarla* öylece bakarken, ona hissettiğim bu kalbimi yakan duygunun ne olduğunu bilmekten öyle çok korkuyordum ki. Bir zamanlar onu seviyordum, şimdiyse onunla ilgili her şeyi hatırlarken onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum; şimdi hissettiklerime benziyor muydu?

İkizi miydi?

Yoksa tamamen yabancı mıydı?

Yanaklarımdaki yaşları büyük parmaklarıyla toplarken düşünceler kafamda *döndü durdu.*

Ağlamanın bu kadar yakınında durduğumu, onun kolları beni çaresizliğimi yok etmek ister gibi sararken ve anılar eşiğimden geçip bir misafir olmaktan çıkarak kendilerini ev sahibi ilan ederken fark ediyordum.

"Ne gördüysen, bugün hepsini unut," dedi, gözlerimi kısarak gözyaşlarından boğulan bakışlarımla onu takip ettim. "Bugün *ne Nigin var ne saçma* sapan düşmanlar. Bugün sadece sen ve ben varız. Efken ve Medusa var."

İçimdeki sızıyla, "Nasıl yani?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Herkesi *siktir edeceğim," dedi. "Defolup gidecekler.* Sadece bir gece istiyorum senden. Bu gece burada senin için piyano çalacağım ve sen de derini bir kenara bırakıp bana asıl seni göstereceksin."

İsmimi bile bilmiyorken, onunla olan tüm acı hatıralar kafamın içindeydi ve o, tüm bu acı hatıraları onun gözlerine baktığım her an daha derin, daha sarsıcı bir şekilde hissettiğimi bilmeden benden bir gece istiyordu.

Sanki neden ağladığımı biliyor gibi sessizdi. Sanki neden ağladığımı o da görüyordu ve bu onu kahrediyordu. Yine de bu kez ağlamamamı istemedi, beni bıraktı ve ben de gözyaşları gözlerimden özgürce kayarak yanaklarıma acıyla dolu yollar çizerken ağladım.

Onun kollarında tuvaletten çıktığımda kimse orada değildi. Çalışanlar bile yoktu. Birkaç saat sonraysa, sanki beni buraya getirmesinin asıl nedeni zaten buymuş gibi, elinde büyük karton torbalarla giren iki korumaya bakakaldım. Sakinleşmek için kahve içiyordum, gözyaşlarım dinmiş, aramızdaki sessizlik saatlere ayrılmıştı. Diğerlerinin neden gittiğini, gitmeleri gerektiğini nereden anladıklarını sormadım. Muhtemelen onları buradan çıkaran Crystal'di.

Bir şeyin sonunda, bir şeyin de başında gibiydik. O da bunun farkında olmalıydı. Bir Gümüş Pençe olduğunu biliyordu, bir zamanlar düşmanı olduğumu da biliyordu; belki de kaderin bizim için çizeceği sonraki yolu kestiremediği için bana bu şekilde veda ediyordu.

Bu düşünce içimi kâğıt kesiği gibi sızlattı.

Kahvemdeki son yudumu alırken tekrar gözyaşlarına boğulmamak için tırnağımı dizime bastırıp kendimi kaskatı olana dek sıkmıştım. Koruma elindeki torbaları Efken'e uzatıp Efken'i başıyla selamladı, beni de aynı şekilde selamladıktan sonra diğer korumayı yanına alarak çıkışa yöneldi. Mekânın karanlık bir noktasına yerleştirilmiş beyaz piyanoyu fark ettiğimde, Efken bir elinde tuttuğu viski kadehi, diğer elinde poşetlerle bana doğru yürümeye başladı. Gözlerim bir süre piyanoda kaldı.

"Bunlar sana," dedi, mavi gözlerine baktım ve orada, gözlerinin derinliklerinde beliren küçük erkek çocuğunu gördüm. Ruhuma yıkım getiren bu görüntüyü seyrederken elindeki poşetleri aldım ve bakışlarımı ince örgü ipleri parmaklarımı anında kesmeye başlayan poşetlere indirdim. Hüzünlü hissediyordum.

"Bunlar ne?"

"Dediğim gibi, sana."

Derin bir nefes alarak poşetlerden birini açtım, poşetin içinde siyah bir elbise olduğunu gördüm. Çatık kaşlarla elbiseye uzun süre baktım. Şakaklarım ve gözlerim ağrıyordu, kirpiklerim gözlerimin içine battıkça acı artıyordu ama yüzüm sakindi.

"Bunlar sadece piyano çalacağın için mi?"

"Başka neden olsun Asale?"

Rüyalarındaki kadının ismini duyunca ona bakıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Etme."

"Geceye hâlâ birkaç saat var," dedim, saatler süren sessizliğimiz akşamı getirmişti, geceye ise birkaç saat kalmıştı. "Elbiseyi şimdiden giymem mi gerekiyor?"

"Sen nasıl arzu edersen."

"Bu kadar kibar olman tedirgin hissettiriyor Karaduman."

"Tam tersi olmamı mı isterdin? Bir canavar gibi mi davranayım?" Son soru dudaklarından dökülene kadar bu gerçeği içime gömdüğümün farkında bile değildim. Ruhumun etrafını alevlerin sarmasına neden olan sorusu uzun süre sessizce onu izlememe neden oldu. "Cevap vermedin."

"Ne içindeki iyilik ne de içindeki kötülük, hiçbiri şu âna dek bana zarar vermedi." İçimden tüm dürüstlüğüm de koparak ona saplanmak için savru-

lan cümleyle beraber durdu. Zaman da onunla durdu. Yaklaşan sert fırtınayı hissedebiliyordum.

"Her şeyi susturup, seni sen olduğun için yanımda tutmak istediğimi görmeni istiyorum."

Ne yani, bana veda etmiyor muydu?

"Asale ya da geçmişteki o kadın olduğum için değil mi?"

"Değil," dedi. "Hiçbir zaman öyle olmadı."

Kalbimin atışlarının hissettiği tüm acıya rağmen hızlandığını hissettim; bu hız canımı daha çok yaktı ama aynı anda yaşadığımı da hissettirdi.

"Seni ilk gördüğümde geçmişteki o kadın yoktu, sen vardın."

"Ama Asale de vardı."

"Asale'nin sen olma ihtimalini düşündüm ama aklıma hiçbir zaman yatmadı. O sadece rüyalarımda benimle olan sığındığım biriydi. Sen ise gerçeksin Medusa."

"Bana gerçek olduğumu söylerken bile senin bana koyduğun isimle sesleniyorsun."

"Bu seni incitiyor mu?"

"Nasıl hissettirdiğini ben de bilmiyorum."

"Senin için seçtiğim parçaları giy." Sesinde, istekleri yerine getirilmediğinde büyük pençe izleriyle ruhundaki karanlığı yırtıp genişleten bir hüküm vardı. Bundan nefret etsem de öyle hüzünlü hissediyordum ki ona karşı koymak istemedim. Poşetleri alıp yerimden kalktım, Efken'in gözleri beni takip ediyordu. Duruşumu dikleştirip, sanki hissettiklerim beni kambur bırakmıyormuş gibi ağır adımlarla tuvalete doğru gitmeye başladım.

Lavabonun boyayla lekeli olan değil, daha temiz görünen aynasının önünde durup elimdeki poşetleri lavabo tezgâhına koydum. Gözlerimi yüzüme soğuk bir namlu gibi doğrulttuğumda, yüzümdeki tepkisiz mezarlıktaki çürümüş cesetlerle karşılaştım; anılar gözlerimde idamı gerçekleştirilmiş mahkûmlar gibi ölü bir şekilde sallanıyordu.

Bir süre önce yanaklarıma devrilen gözyaşları kurumuş ve yok olmuştu. Sanki hiç ağlamamışım, hissettiklerim gözlerimden kayarak boşlukta kaybolmamış gibi bakıyordum. Yine de gözlerimin beyazı kan damarlarıyla doluydu. Biri bana çok dikkatli bakarsa ağladığımı anlardı. Ben kendime çok dikkatli bakamadığım için ağladığımı anlamayı reddettim.

Poşetlerin birinde deri bir makyaj çantası vardı, makyaj çantasının içindeki malzemelerin ağırlığını parmaklarımla tartıp bir diğer poşete baktım. Bilekten bağlamalı, ince topuklu siyah ayakkabıları uzun uzun izledim. Bu gecenin amacı gerçekte neydi kestiremesem de her şeyi bir kenara koymaya karar verip hazırlanmaya başladım.

Önce ince askılı ipek elbiseyi giydim, siyah elbise ayak bileğime kadar uzundu, yan tarafındaki hafif yırtmaç bacağımı dizimden biraz daha yukarısı ortaya serilecek şekilde açığa çıkarıyordu. Fondöteni dağıtarak sürdüğüm cildim biraz olsun ışıltı kazanmıştı. Kırmızı ruj, yüzümdeki tüm solgunluğu yok etmeye yetmişti. Kirpiklerimi rimelin ucundaki fazlalığı alıp fırçasıyla tarar gibi hafifçe boyadım ve son olarak kıyafetlerimi boş poşetlerden birine koyup ayağıma topukluları geçirdim.

Akrep bir adım daha atarak yeni bir saat doğurduğunda lavabodan çıkıp mekânın geniş dans pistine doğru ilerledim. Masaların çoğu dağınık bir şekilde öylesine etrafa yerleştirilmişti, restorasyonun sürdüğünü belli eden dağınıklığı çatık kaşlarla izlediğim sırada Efken'in arkamdan sokulduğunu hissettim. Karanlık yavaşça şehre bastırmaya, beyaz ve maviyi silmeye başlamış olmalıydı. Efken'in nefesi tenime sininceye rüzgâra tutunup savrulmaya başlamış, her yerinden yakılıp üzerinde sadece anlamsız kelimeler kalmış bir roman sayfası gibi hissettim. Büyük avuçlarını dirseklerime koyup bana dokundu ve kaslı göğsünü sırtımda hissetmemi sağladı.

"Bu gece bana senden bahset," dedi, "ben de sana benden bahsedeceğim."

Bu kelimeler beni şaşırttı çünkü Efken kendini kolayca açık edecek biri değildi. Son zamanlardaki açık sözlülüğünü saymıyordum çünkü girdiğim hem fiziksel hem de psikolojik zorluğun farkında olduğu için bana daha anlayışlı davranıp benimle daha çok iletişime geçiyordu. Şimdiki dürüstlüğü ise tamamen yakıcıydı; tenimin etrafında yükselen alevleri görmedim ama ışığı beni aydınlatıp sıcaklığı beni yaktı.

"Benimle ilgili bilmediğin pek bir şey yok," dedim kuru bir sesle. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Gözlerimiz birbirine tutundu.

"Hiç söylemediğin bir özelliğin yok mu?"

Mavi gözleri sonunu deli gibi merak edip son sayfayı çevirmeye cesaretimin olmadığı bir roman gibiydi. Sonu görmek istiyor ve o sondan korkuyordum. İşte gözleri tam da böyleydi.

"Saçma sapan özellikler bile olur mu?"

"Olur."

Gözlerindeki beğeni bir an olsun silinmedi. Üstümdeki elbiseye ve yüzüme çizdiğim makyaja baktı. Yorum yapmadı ama ne kadar beğendiğini gözlerinde görebildim.

"Lise yıllarında kahve falı bakardım," dedim, kor ateş gibi yakan dokunuşları derinleşti, hâlâ dirseklerimi kavramış hâldeydi, dokunuşunun beni yaktığından bihaber miydi?

"Kahve falı mı?"

"Türk kahvesi nedir biliyor musun?" Ona meraklı gözlerle baktım. Ona göre dillerin isimleri vardı; Türkçe, İngilizce, İspanyolca, Almanca... Ama bu ülkelerin içinde yaşayan insanların ırklarının ismi yoktu sanırım. Bir süre bana bakıp, "Kuru kahveden söz ediyor olmalısın," dedi.

"Evet, çekilmiş kahve," diyerek başımı salladım.

"Onunla fal bakılabildiğini bilmiyordum."

"Normal bir kahve fincanından daha küçük fincanlarda bakılıyor, telvelerdeki şekilleri yorumlayarak okumasını yapıyorsun."

"*Her bir bilgi için bir shot atmak iyi olurdu ama ayık olmanı istiyorum,*" dedi. Sonra, "Nasıl bakıldığını merak ettim," diye devam etti.

"Tarot gibi değil ama birbirine benzemiyorlar diyemem."

"Sadece lisede mi bakıyordun?"

"Evet," diye fısıldayıp gözlerimi boynuna indirdim, iri âdem elması boğazındaki deriyi parçalayıp dışarı çıkacak gibi keskin ve dışa doğru sivri duruyordu. Gözlerim uzun süre boynunda oyalandı. Sessizliğimi bölmeye çalışmadı. "Hep kötü şeyleri gördüğümü fark ettim ve bakmayı bıraktım."

"Kötü şeyler?"

"Bir arkadaşımın babasının öldüğünü görmüştüm, babası öldü," diye mırıldandım, kor ateş gibi hissettiren dokunuşları bile bir anda bedenimi saran ölüm soğukluğunu silmeye yetmedi.

"Sadece bir tesadüftür."

"Bununla sınırlı kaldığını mı sanıyorsun?"

"Anlatmaya devam et, tabii ki anlatmak istiyorsan."

"Kazalar falan işte... Sonra sustum ve bir daha yapmadım. Zaten çok uzun sürmedi, hemen bırakmıştım. İnsanlar bunun için beni suçlamadı ama ben hep kendimi suçladım." Dalgın bir şekilde gülümsedim. "Onlara göre ben geleceği görebiliyordum, falda oldukça iyiydim ama bana göre ben geleceğe kötülüğü ve karanlığı götürüyordum. Sanki tüm bu olanlar ben öyle *gördüğüm için oluyordu. Sebebi, sorumlusu benmişim gibi hissediyordum.*"

"Oldukça tanıdık bir hikâye," dedi, aynı şeyleri yaşamış olma ihtimaliyle sarsılarak ona baktığımda, cennetten kovulan bir meleğin gözlerini gördüm; onun gözlerinden bana bakıyordu.

"Tarot bakıyordun, değil mi?"

"Sadece eğlencesineydi, inancım yoktu."

"İnandıracak şeyler yaşamana rağmen, değil mi?"

"Belki," diye açık uçlu bir cevap vermesi beni sinirlendirdi.

"Açık olacağımızı sanıyordum."

"Bana bir fal bakmanı istiyorum." Bir meleğin sırtından süzülen kanatlar gibi sırtımdan süzülen çaresizlik katlanarak beni içine aldı; kendi kanatlarımın içinde saklanıyormuş gibi hissederek ona kaçamak bakışlar attım.

"Neden?"

"Neler göreceğini merak ediyorum." Kor gibi yakan parmakları dirseklerime sürtünerek bileklerime aktı ve büyük elleriyle ellerimi kavrayıp tuttu. Parmaklarımız birbirine geçtiğinde parçalanacağımı düşündüm; parçalarıma ayrılacaktım ve bu Efken'in ellerini tutarken olduğu için parçalandığımı fark etmeyecek, umursamayacaktım.

"Bense göreceklerimden korkuyorum."

"Kötü şeyler göreceğini düşünerek bakarsan kötü şeyler görürsün. Kafandaki karanlığı sal gitsin, sen ışıksın ve istersen karanlığı yok edersin."

"Bana benden çok inandığın zamanlar oluyor," diye fısıldadım gülerek. "Ben bile kendime bu kadar inanmıyorum."

"Aptal olduğun içindir," dedi, yavaşça sırtını bana döndü, bir eli elimden kayarak ayrılmıştı ama diğer eli hâlâ elimdeydi. Beni yavaşça yürütüp bar bankosunun önüne getirdi, bankonun arkasına geçtiği sırada sakince onu izliyordum. Birkaç farklı boyutta beyaz seramikten kahve fincanı çıkardı. Espresso fincanına bakıp, "Biraz büyük ama aralarında en işe yarayanı bu," dedim. "Peki sorması ayıp ama kahveyi nasıl yapacaksın?"

"Sen yapacaksın," dedi, dudaklarındaki muzip kıvrıma gözlerimi kısarak baktıktan sonra yerimden kalktım ve bankonun öteki ucuna geçtim.

"Menüye kahve eklemenin müthiş bir fikir olacağını çizimin bir kenarına not etmiştim," dedim böbürlenerek. "İnsanlar sadece sarhoş olmak için değil, bazen ayılmak için o tezgâhın önüne otururlar Karaduman."

Kahveyi pişirebileceğim küçük ama cezveye oranla oldukça büyük bir kap buldum. Kollarını göğsüne sarmış, kalçasını bankonun diğer yüzüne yaslamış beni izliyordu. Komutları doğrultusunda çekilmiş kahveyi buldum. Kokusu İstanbul'da içtiğim kahvenin kokusu kadar güzel ve taze olmasa da iş görecek gibiydi. Şarapların ve sıcak içilen kokteyllerin ısıtıldığı kısma geçtiğimde bile sırtıma saplı duran ağır bakışları hissedebiliyordum. Ara sıra sırtıma kayıp kalçalarıma akan bakışlar mı ortamın ısısını arttırıyordu yoksa ateş başında olmak mı, tam kestiremiyordum.

Kahve kaptan taşmak üzereyken hızla geri çekip fincanı kahveyle doldurdum. Diğer fincana da kalan kahveyi koyduktan sonra kabı kenara bıraktım. Efken'in birden arkamdan gelip bana yaslanması yutkunmama neden oldu. Kollarını bedenimin iki yanından geçirip önünde durduğum tezgâhın üzerine koydu ve çenesi çıplak omzumdaki yerini alırken, "Çok köpüklü duruyor, yoksa içine mi tükürdün?" diye sordu, ıslıklı sesi tüyler ürperticiydi.

"Böyle köpürür," diye mırladım.

"Tükürmeni tercih ederdim."

"İğrençsin."

"Ne kadar zevkli olurdu tahmin bile edemezsin." Kendini bana yavaşça bastırdı. "Ama deneyimlersen, nasıl olduğunu bilirsin."

Bedenimi zonklatan ses tonu ve ona ait olan sıcaklık başımı döndürüyordu. Neredeyse nakavt olacak gibi hissetmeye başlamıştım ki birden kahveyi alarak geri çekilip bana nefes alabileceğim bir boşluk yarattı.

Yoğun gözleri beni hedef alsa da kahveyi sakin bir şekilde içti. Ona gösterdiğim şekilde fincanı kapattı ve bunu aptalca bulmuş gibi kaşlarını çatarak birkaç küfür savurdu; küfürlerini yadırgamadım, her zamanki hayvan Efken'di işte. Bar taburelerine oturup fincanın soğumasını beklemeye başladık. Bu esnada Efken, "Senin benimle paylaştığın özelliğin ya da sırrın mı demeliyim, her neyse, sana göre ne kadar özeldi bilmiyorum," dedi ve kahvenin damarlarındaki alkolü silmesini istemiyormuş gibi kristal içki şişesini önüne çekti, bir elmas parçası gibi parlayan kapağı kaldırıp boş bir viski kadehini yarısına kadar içkiyle doldurdu. Kapağı tekrar şişenin ağzına tıktıktan sonra, "Benim seninle paylaşacağım şey, kendi ağzımdan, kendi sesimden, bana ait cümlelerle bir başkasına anlattığım, bir başkasıyla paylaştığım bir şey değil."

Merak ve biraz da kalp çarpıntısıyla ona baktığımda gözlerimde soru işaretlerini gördüğünü biliyordum. İçkiyi fondipleyip kaşlarını çattı. "Küçük bir çocuktum," dedi, o an, çocukluğu gözlerimin önünde bir tablo gibi asılı kaldı. İri mavi gözleriyle siyah saçlı küçük bir oğlan çocuğu onun çehresindeki hüznün penceresine sokulmuş, dışarıda onu fark edip ona doğru bakmaya başlayan beni izliyordu.

"Ve babam benimleydi."

Son cümlesi kalbimi parçalamaya yetti.

Kadehini tekrar doldurdu, kadeh tekrar boşaldı ve bu birkaç kez daha tekrarladı. O konuşana dek dudaklarımdan bir soru dökülmeyecek, sesimi bile çıkarmayacaktım.

"Ailemizin bir geleneği var," diye fısıldadı, sesi küçük bir çocuktu, sesi yangının ortasındaydı, sesi o yangında yanan ilk ağaçtı. "Ve babam bu geleneği bozdu. Benim bu geleneğin devamını getirmemi istemiyordu. Bu işlere bulaşmamı istemedi. Hiç istemedi. Bu işin başındaki büyükler, yani kodamanlar, babamın beni, yani onlar için taze kanı sakladığı ve kendisini bu işlerin içinden geri çektiği için babama kin tuttular."

Gözlerini bana çevirdi. Acının attığı çığlıkları, ölümün en gerçek vaveylasını işittim. Hepsi gözlerindeydi.

"Bu gelenek neydi?"

"Masumları öldürmek," dedi Efken. "Sadece daha fazla şeye sahip olmak için, haksız kazanç için, sana ait olmayana sahip olmak için masumları öldürmek. Daha fazlasına sahip olabilmek için ölüm makineleri yetiştirmek, o makineleri kullanarak daha fazlasını almak; daha fazla kazanmak. Beni de bir ölüm makinesine çevirmelerini istemedi. Bir zamanlar adı bile zamanla kaybolmuş dedelerimizden bir tanesi bu kodamanların adamı oluyor, çok para kazandırıyor, çok büyük ve tehlikeli işleri hallediyor, kodamanlar kanın çekeceğine ve bizim aile soyumuzun başarılı olmaya devam edeceğine inanıp hep bir sonraki erkek evladı bekliyor. Babam beni saklamıştı. Kendisi de bu işten kaçmıştı."

"Nasıl anladılar?"

"Benim için gelmediler," dedi Efken gözlerini kadehine indirerek. "Babamı ihanetle suçladılar. Babam için geldiler."

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Ben küçükken..." Durdu, kadehinin dibinde kalan içkiyi kafasına dikti. "Babamla açılırdık. Açıklarda güzel balıklar olurdu, annem en çok babamın tuttuğu balıkları severdi. Annemin o balıkları her seferinde farklı bir şekilde pişirdiğini hatırlıyorum. Annemin anlatacağı bir hikâyesi hep vardı. Bazı hikâyeler ona ait olmazdı, iki başrol bulurdu ve onların hikâyesini anlatırdı. Bazen hikâyelerini o yazar, o seslendirirdi, bazense var olan hikâyeleri kendisi güzelleştirip anlatırdı. Başka bir kadındı. Benim gibi birinin bile içini ısıtan hikâyeleri olan bir kadındı. Gülümsemesini hatırlıyorum... Cennet oradaydı. Hiç görmediğim ve göremeyeceğimi bildiğim cennet tam da orada duruyordu. Annemin gülüşünde. Şimdi onun o kadar uzağındayım ki, bir daha ne o cenneti görebileceğim ne de bir gün o cennete gidebileceğim. İşte annem benim için bu kadar imkânsız."

Bazen otuz katlı bir binanın tepesindesindir, bulutlar arkadaşındır; bazense kendini o binanın tepesinden boşluğa bırakırsın, hiçbir bulut seni tutmaz.

Efken otuz katlı bir binanın tepesindeydi, öfkesi ve gücü onun arkadaşıydı; bir de acısı vardı ve Efken'i boşluğa atlamaya itiyordu, boşluktan düşmeye başladığındaysa ne öfke ne de güç onu tutamıyordu. Sadece acı. Şu an hissettiğinin bu olduğunu biliyordum. Çünkü benim de canım acıyordu.

"Baban?" diye sordum sonunda cesaretimi toplayabildiğimde. Soru sorabilmeme şaşırmadı, aksine bir şeyleri özgür bırakabilmek için bu soruya ihtiyacı vardı sanırım. Tekrar şişeye uzanacaktı ki bileğini tutup onu durdurdum. Gözlerimin içine özünü kaybetmiş bir insan gibi baktı; o an ne iyi bir insandı ne de kötü, sadece araftı.

Bileğindeki damarların güçlü atışları parmak uçlarıma çarpmaya başlamıştı. Zaman devrik bir ağaç, tuğlaları düşmüş bir bina gibiydi; Efken de o zamana ait olan enkazdı.

Elimi yavaşça geri çektiğimde konuşacağını anlamıştım.

"Babam tutkuları olan bir adamdı. Annem şefkatliyse, babam tutkuluydu yani. Onun için başarmak önemliydi. Kazanamayacağı hiçbir şey için savaşmazdı, yenileceğini bildiği savaşa girmezdi. Kolay değildi, zordu ama eline zorla bulaştırılmış kana rağmen iyi bir adamdı. Cenneti hiç göremeyeceğini bilse bile cennet ile ilgili hayalleri vardı. Anneme çok âşıktı. Annemin hikâyelerine, annemin gülüşüne, annemin var oluşuna âşıktı." Bu kadar uzun cümleler kurmasını beklemediğim için şaşkındım; öte yandan canım da acıyordu. Onları eski bir anı olarak önüme sermesi kalbimi ağrıtmıştı. Ben de onda eski bir anıydım ama şu an beraberdik; onlarla bir daha birleşemeyeceği bir noktadan ayrılmıştı. Birbirlerinden koparılmışlardı.

"Baban sana benziyor muydu?"

"Öfke sorunu yoktu," dedi dudaklarında yarım yamalak belirmiş acılı bir tebessümle. İçim acısa da gülümsemesine gülümsememle eşlik ettim. "Onun da gözleri maviydi. Kız kardeşim ve ben gözlerimizi ondan aldık."

Bir an beynim durduğu için, "Kız kardeşin babana benziyordu demek," diye mırıldandım ve sonra pişman olup dişlerimi dudaklarıma saplayarak gözlerimi bar bankosunun cam zeminine indirdim. Zehirli ikizim uzandığı duvardan doğrulup kalktı ve yorgun gözlerle zihnimde esmeye başlayan acı dolu düşüncelerin etrafa savruluşunu izledi.

"Kime benzediğini anlayabilecek kadar görmedim onu. Bende sadece mavi gözleri kaldı," dedi, içime ah gibi oturan o cümleyle beraber yutkundum.

Tekrar ona baktığımda Efken'in canı yanıyordu.

"Zeynep," diye fısıldadı ve başını havaya kaldırıp gözlerini yumdu. "Ah Zeynep."

Gözlerime çöken gözyaşları akmasın diye bakışlarımı hızla ondan kaçırdım.

"Zeynep'i öldürdüler."

Kafasını indirip gözlerini ilerideki camlara düşen yansımasına çevirdi. Öfkenin yüzünün hatlarına bir yılan gibi dolanışına şahit oldum ama acı ve keder oradaydı; ruhu hâlâ yas tutuyordu.

"Benim küçüğümü öldürdüler."

Efken, önünde duran viski kadehini elinin tersiyle öyle bir savurdu ki, kadehin yan taraftaki duvara çarpıp parçalanırken çıkardığı ses, yaşadığım

korkunun üzerine yayıldı ve bir an kalbim göğsümün altından fırlayıp çıkacak, kanlı ayak izlerini zemine bırakarak uzaklara kaçacak sandım.

"Orospu çocukları!" diye bağırdı, boğazını yeşil derili bir yılan ordusu gibi saran damarlara bakarken ellerim titriyordu. "Ondan ne istediler? Ondan ne istediler ha? Ondan ne istediler?"

Korkarak ona doğru bir adım attığımda geri çekilmedi. Cam kırıkları kadehin dibinde kalan sıvının üzerinde parlıyordu. Kalp atışlarımın ağırlaştığını hissettim. Korku yerini kör bir bıçakla deşilmişim gibi hissettiren korkunç bir acıya bıraktı.

"Herkesi öldürdüler," dedi yavaşça, sesindeki sakinlik beni kahretti. "Hayatımda yer edinmiş herkesi, her şeyi aldılar. Şimdi beni biliyorlar, benim tepeme binmek istiyorlar. Yaren'i korumak zorundayım. Seni korumak zorundayım." Gözlerinde belirmiş acıya rağmen sesi gürleşti. "Sana bir isim veremem, bize bir isim veremem. Aramızdakini görebiliyorum, geçmişimizi biliyorum, geçmişten fazlasıyız biliyorum, bağlandık biliyorum ama sana bir isim veremem! Ben sana kendi isminle seslenmekten bile korkuyorum. Seni de kaybedemem."

"Bana hiçbir şey yapamazlar, biliyorsun," diye fısıldadım içimdeki güce güvenerek ama şu an geçmişe şahit olmak bile ölüyor gibi hissettirmişti.

"Onları bilmiyorsun. Nasıl insanlar bilmiyorsun. Bilseydin canavarlara sarılırdın. Onları bilseydin, canavarlara bile sarılırdın." Gözlerimden yaşlar kayarak akmaya başladı ve bu kez durdurmak için uğraşmadım. Beni kollarının kenarlarından tutup yavaşça kendine çekerken, "Bir bebeği, küçücük bir çocuğu öldürebilecek kadar gözü karalar," dedi, gözlerimden akan yaşlara bakıyordu. "Süt kokan Zeynep'imi öldürdüler!"

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerimdeki yaşlar daha şiddetli bir şekilde akmaya başlamıştı. Sanki ondan her şeyini koparıp alan benmişim gibi hissederken yapabildiğim tek şey özür dilemekti.

"Sen neden özür diliyorsun?" diye sordu masum gözleri gözyaşlarımı takip ederken.

"Yaşadıkların adına özür diliyorum."

"Onları sen öldürmedin."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ölmek çok kolay Medusa," diye fısıldadı içime dokunan bir sesle. "Asıl sorun ölen birinin ardından yaşamaya devam etmek." Gülümsedi, gülümsemesi paramparçaydı. "Ya da yaşadığını zannetmek."

Onu kollarımın arasına çekerken hiçbir şeyi düşünmedim. Bana karşı koyma ihtimalini, daha da parçalanacak olma ihtimalimi; hiçbir şeyi. Kollarımı boynuna sardım ve ona sıkıca sarıldım. Başta karşılık vermese de

saniyeler akarak etrafımıza zamanı örmeye başladığında kollarını güçsüzce kaldırıp belimin iki yanına yerleştirdi.

"Bana babamdan geriye boş bakan bir çift mavi göz ve onlarca kurşun yarasıyla delinmiş, kendi kanında yüzen bir beden kaldı. Bir yatağın altında babamın ölümünü izledim. Çok fazla kan vardı. Kan o kadar fazlaydı ki yatağın altına aktı ve bana ulaştı. Çok kan vardı."

Diğerleri hakkında sorular soramadım.

Sadece, "Onları da öldürdüler. Aralıksız silah sesleri. Çok fazla silah sesi," dedi. "Sonra da ateşin sesi."

Tüm aileyi öldürdükten sonra evi ateşe mi vermişlerdi?

Hem öfke hem de acı aynı anda hissedilirse hisseden kişinin felaketi getirmesi kaçınılmazdır.

Felaketi getirmek istedim. Hepsini bir evin içine doldurup yakmak, tutuşturmak, geride geçmişin külleri bile kalmamış olmasına rağmen onları o geçmişe gömmek istedim.

"Hepsini öldürdüler. Herkesi öldürdüler. Eğer Yaren'in yaşadığını, hayatta olduğunu, onu fark etmediklerini görmeseydim, o evde ben de onlarla beraber yanacaktım. Çıkmak zorundaydım. Yaren için o ateşlerin içinden içimdeki ateşi söndürmeden çıkmak zorundaydım."

"Efken," diye fısıldadım, kelimeler dilimin ucuna gelmedi. Sessizliğinin gerçek bir yardım çığlığı olduğunu nasıl anlamamıştım? Nasıl fark etmemiştim?

"Yaşamak için bir nedenim yoktu, her şey gözlerimin önünde olup bitmişti. Her yerde kan vardı. Ateş vardı. Babamın bana bomboş bakan gözleri vardı. Yaşamamın bir anlamı yoktu. Eğer onun yaşadığını görmeseydim, onu hayatta tutmak istemeseydim, yanıp küle döneceğim ânın gelmesini beklerdim."

Sessizlik.

Gözlerimden yaşlar akarken ona verebildiğim tek cevaptı bu.

"Sen beni anlıyorsun," dedi. Belime sardığı kollarını sıkılaştırdı. "Anlıyorsun Mahi. Tıpkı bir aptal gibi beni teselli etmeye çalışmıyorsun, yalnızca yanımda oluyorsun."

"Sen de benim yanımda oluyorsun sersem," diye fısıldadım.

Kısa bir süre sessizliği yaşadık ama bu sessizliğin içinde aslında çok büyük gürültüler vardı. Belki bir piyano sesi, belki küçük bir kız çocuğunun gözyaşlarını tutmak uğruna savaşırken çektiği içlerinin sesi... Ama ben sadece Efken'in kalbinden yükselen acıyı duyabiliyordum.

"Ben diğerleri gibi değilim. Hiç olmadım, olamadım. İnsanlar ağlayabiliyor, insanlar hissedebiliyor, insanların içinde duygular var. Onların, yani

diğerlerinin ağladığı, onları mahveden şeyler beni hiçbir zaman etkilemedi. En son ağladığımda kaç yaşındaydım bunu bile hatırlamıyorum."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Değil." Bir süre bir şeyi düşünüyormuş gibi sustuktan sonra, "Onları o hâlde gördüğümde bile ağlamadım," dedi yavaşça. "Evimin küle dönüşünü izlerken bile ağlamadım. Üstelik içinde onlar vardı."

"Sen güçlüsün."

"Güçlü olmak ağlamamak değil Medusa," dedi. "Bazen sana imreniyorum. Gözyaşlarını saklandıkları yerden çıkarabilecek kadar güçlüsün."

"Benimle bunları paylaştın," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Kollarımdan ayrılmadan, "Asıl ben teşekkür ederim," dedi, şaşkınlığa boğulsam da hareketsiz kaldım. "İyi ki yanımdasın." Çenesini omzuma bastırdığında gözlerinin ileriye doğrultulmuş bir namlu gibi parladığını biliyordum. "İyi ki varsın."

Ondan duyulduğunda anlam kazanan kelimeler bir gün sonum olacaktı. Uzunca bir süre onu kollarımda sakladım. Eğer elimde olsaydı, onu tüm dünyadan saklardım. Sanki şeytanın esir ettiği bir melektim ve sonunda şeytana o kadar alışmıştım ki, kanatlarımı açıp onu kanatlarımın içine saklayarak bana sığınmasını sağlamıştım.

"Fal bakacaktın." Dudaklarını omzuma bastırdı. "Eğer böyle kalmak istiyorsan sorun değil ama kâhincilik oynarken nasıl göründüğünü merak ediyorum."

"Sevimsiz," diye mırıldandım gülümserken.

Yelkovan bir kez daha aynı sayının üzerinden geçene kadar öyle kaldık, sonrasında yavaşça ayrıldık ve soğuyan fincana parmağımı koyup onu eğlendirmek için gözlerimi yumdum; gözlerimin kenarlarından akan yaşlar kuruduğu için cildim gerilmişti. "Görüyorum," diye alay ettim. "Üç vakte kadar insan olmayı öğreniyorsun."

"Espriye sıfır, göğüs dekoltene on verdim."

Tek gözümü açıp ona baktım, gözleri dekoltemde değil yüzümdeydi ama zafer kazanmış gibi sırıtıyordu. İyi hissettiğini fark ettiğim için ona takılmak istedim çünkü sayesinde ben de iyi hissetmiştim; o iyiyse iyi olduğumu fark etmek tokat etkisi yaratmış olsa da...

"Senin aklın fikrin sadece sekste mi?"

"O kadar güzel seks dedin ki pantolonumun içinde kasıldı," dedi dudaklarındaki sinsi sırıtış silinmeden. Cinsel iması normalde beni utandırır ya da bambaşka yabancı bir hisle doldururdu ama bu olmadı. Sadece iyi hissetsin istiyordum. Bana açtığı geçmiş onun içinde geçmeyecekti belki ama şimdilik

o geçmişi unutsun istiyordum. "Kafama bir şey fırlatman gerekiyordu, aklımı almak istiyor gibi gülümsemen değil."

Duraksayarak bakışlarımı fincana indirdim. "Aptal," diye fısıldadım. Aniden böyle şeyler söylemesе olmaz mıydı? Kan basıncıyla kızaran yanaklarımdaki rengi görmemesi için içten içe dua ederek fincanı açtım ve fincanın açılmasıyla derinlerden yükselen o ürperti duygusu tüm bedenimi sarstı.

Bir şırınganın içindeki hava boşaldı, bir araba boş otobanda bir anda hızlanarak avına saldırmak istiyor gibi hırladı; hız göstergesinin ibresi kendi etrafında üç tur döndü, bir trenin tekerlekleri rayları biçmek istiyor gibi hızla hareket ederken kalp atışlarım yavaşladı. Şırınganın içini yavaşça dolduran kanı gördüm, serumdaki bir damla borudan inip bağlı olduğu bileğe uzandı ve bir damarın içinde yüzmeye başladı, bir morgun kapısı kapanırken içeri sızan son ışık silindi; mor karanlığa gömüldü. Tüm bunlar tek seferde olsa da aslında zihnimdeki birçok parçanın yan yana gelmesiyle mozaik bir görüntü oluşturmuştu. Efken'in bana mıhlanmış bakışlarını hissetsem de karşılık veremedim. Telvelerin çizdiği şekillere dalıp gittim.

"Kapında bir düşman var," dediğimde güldü, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ve bu kişi Manbel değil."

"Kapımda ne kadar düşman olduğunu bilseydin, sen de bu söylediğine gülerdin."

Gözlerimi telvelerden ayırmadan, içimde gitgide büyüyen kademsiz bir hisle, "Kapındaki hiçbir düşman bu kadar yakın olmamıştır. Sanki o kadar yakın ki, birkaç gün bile değil, birkaç saat sonra harekete geçecekmiş gibi."

Efken sakince, "Ve Manbel değil?" dedi sorar gibi.

"Evet." Gözlerim telvelerde dolaşırken o düşmanla ilgili başka neler görebilirim diye meraktaydım. Sadece, "Yalnız değil," diyebildim, başka bir ayrıntı yoktu, onunla ilgili ona giden bir harf, bir özellik, hiçbir şey yoktu.

"Semih piçi olamaz, benden saklanıyor," dedi Efken, sonra alay ediyor gibi, "Peki başka ne görüyorsun? Yakın zamanda benim için heyecan verici şeyler yok mu?" diye sordu. "Mesela yakın zamanda birinin ayaklarını yerden kesiyor muyum?"

"Daha çok o senin kesiyordur," diye homurdanarak huzursuzluk içinde kahve fincanını kenara koydum. "Sevmedim bu falı. Hep aynı şeyler." Kendimle ilgili bir şey de görememiştim zaten. "Muhtemelen paslanmışım."

"Pas çözmek konusunda ustayımdır."

"Her konuyu kendi lehine çeviriyorsun."

"Bu senin lehine olurdu, paslanan sensin, paslarını çözecek olan da ben..."

O zehirli kadın içimdeki duyguları çekiştirdi ama sahneyi ona bırakmadım.

Medusa ne kadar güçlü olursa olsun, Mahinev'i alt edebilecek kadar hakimiyet kazanamamıştı henüz.

"Benim için piyano çalacaktın," diye fısıldadım, amacım konuyu başka bir yöne çekmek olsa da piyano çalmasını da istiyordum. Parmak uçlarında yaşama tutunan melodileri duymayı özlemiştim. Hem belki piyano çalmak ona da iyi geliyordu, belki o da melodilere tutunan ruhunu biraz olsun iyileştirme şansı buluyordu. Bana anlattıklarının binlerce kat fazlasına maruz kalmıştı. Bazen kelimeler bir şeyleri anlatmak için oldukça kolaydı ama asıl olay, o kelimeleri içinde hissetmek, yaşamaktı; Efken kelimelere emanet ettiği her duyguyu yaşamıştı ve bu çok ağırdı.

"Kaçmıyor ya?" dedi sorar gibi.

"Yoksa beni sarhoş mu edeceksin?" diye sordum dirseğimi bar bankosuna yaslayıp içki şişelerine yan gözle bakarak. "Kokteylin pek de işe yaramadı."

"Seni sarhoş etmemi istiyor gibi konuşuyorsun yılancık."

"Sarhoş olmamı istemez miydin?"

"İstemezdim. Ne kadar tüm doğruları en açık ve edepsiz hâliyle senden duyup delireceğimi bilsem de şu an bana ayık lazımsın. Bu gecenin her bir saniyesini hatırlamanı istiyorum."

"Alkol alınca da hatırlarım."

"Eğer bana açıkça her şeyi söyleyebilecek kadar cesur olacaksan, bu cesaretin nedeni kalbinden öyle geçmesi olsun, alkol değil."

"Çok mu anlayışlı bir adamsın yoksa sadece bencil misin anlaması oldukça güç."

"Anlamaya çalışma. Yaşa gitsin." Oturduğu tabureden kalkıp bana doğru yaklaştı. Bakışlarımla onu takip ediyordum ama bir sonraki hareketi hakkındaki çıkarımlarım asla doğru çıkmadığı için ne yapacağı konusunda düşünmüyordum. Uzun uzun bakıştık, ardından elimi tutup beni kaldırdı ve ağır adımlarla dans pistine doğru ilerlemeye başladık. Geceyle ilgili çıkarımlar yapmayı bir kenara bıraktığım doğruydu ama şimdi olacakları az çok tahmin edebiliyordum.

"Sanırım benimle dans etmek istiyorsun Nigin olduğum adam?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp başımı alayla omzuma doğru yatırarak.

"Sadece elbisenin hakkını vermek istiyorum şımarık," dedi ve elimi yavaşça kaldırıp beni kendi etrafımda döndürdü; elbisemin etekleri uçuşarak onun bacaklarına çarparken gülümsemem genişleyip tüm çehremi kapladı. Güzel bir andı. Hep içinde kalmak isteyeceğim bir andı. Bitmesini isteme-

diğim bir andı ama aynı zamanda biteceğini bildiğim, bu yüzden buruk hissettiğim bir andı.

"Senin tasarımının dışına çıkarak bir şey daha yaptım," dediğinde eli bel kıvrımımda duruyordu, yüzümü yüzünün hizasına indirdi ve her an dansa başlayacakmışız gibi birbirimize baktık.

"Neymiş bakalım?"

Bir eli bel boşluğumdayken diğer elini havaya kaldırıp güçlü parmaklarını birbirine vurarak şıklattı ve bir melodi tsunaminin kabarttığı denizin yüksek binalarla daralmış bir sokağa aniden girip hızla ilerlemesi gibi aniden dans pistinin içine süzülüp yükselerek her yanı kapladı.

"Parmaklarının sesini tanıyan bir sensör mü?" Kaşlarımı kaldırdım. "Nesin sen? Tüm gününü teknolojik cihazlarla geçiren orta yaşlı bir süper kahraman mı?"

"Gönderme yapma, telif yeriz," dedi ve bu bana kahkaha attırdı.

Melodinin yükselmesiyle bir bacağını hafifçe bacaklarımın arasına doğru kırdı ve nefesimin kesilmesine neden olan bu hareket, gülüşümü de yüzümden ışık hızıyla sildi. Efken'in diz kapağı yırtmacımdan içeri girerek çıplak bacağıma sürtündü. Ona dokunma isteği tenime karışıp derimde alev alev yükseldi. Gözlerimiz bir an olsun birbirlerinden ayrılmadı ve ritme kapılarak bir elimi nazikçe omzunun üzerine koydum. Bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıp bir bacağımı yana doğru uzattım ve topuklu ayakkabımın tabanı zemine hafif bir çizik atmış oldu. Belim avucunun altında kavislenmiş, bedenlerimiz bir tabloya ait gibi hoş bir görüntüye sahip olmuştu. Efken dizini oldukça genişleyen yırtmacımın içinde tutmaya ve tenime sürtmeye devam etti.

Ruhundan ruhuma damlayan ölümü hissediyordum. Cehennemin tohumları tenime saçılmıştı ve o tohumları tenime döken şeytanın gözleri ömrüme dikilmişti.

Birdenbire bir kadeh içkiye ihtiyacım varmış gibi hissettim.

"Dans edecektik, dizini arsızca bacaklarımın içine sürtmek dışında başka bir şey yapmayı düşünüyor musun?" diye sordum, sesim kısık ve titrek bir tonda çıkmıştı.

Âdem elmasının boğazında kaydığını gördüm. Yutkundu. Bakışları ateşimi körükleyecek şekilde karanlıktı.

"Şu an neler yapmayı düşünüyorum bilsen, belki de bu kadar zorluk çıkarmazdın," dedi karanlık bir sesle. "Dans et benimle."

Ve bu, dansımızı başlatan cümlesi olmuştu. Dizini bacağımın içine sürterek geri çekti, sonra da birbirimize yaslandığımız, kanımı bile terleten o dans başladı.

Bedenlerimiz onlarca kez birbirinden ayrıldı. Onlarca kez birbirimize şiddetle çarptık. Onlarca kez ona karışacağımı sandım; onlarca kez ona karışacağımı sanmanın bir yanılgı olduğunu, ona zaten karıştığımı anladım.

İnsanlar kaderlerinin peşinde sürüklenirdi. Rüzgâra kapılıp sokaklarca savrulan bir kâğıt gibi... Oysa kader, onun peşinden sürüklenenler için değil, ondan kaçanlar için harekete geçerdi. Tıpkı arkasından koşulan, vazgeçilmez olduğu sanılan bir adam gibi... Sonunda o adamdan vazgeçtiğinizde, bu kez o adam sizin peşinizde savrulmaya başlardı. Kader biraz da böyleydi. Aramayı bırakıp kaçtığınız noktada size sımsıkı sarılır, peşinizden ayrılmazdı. Efken'i kaderi avuçlarımın arasına alamayacağımı anlayıp geride bırakarak kendime doğru kaçmaya başladığımda bulmuştum. Onu bulduğumda kaderim olduğunu bilmiyordum. Ama sadece kaçtığım kader değil, geride bıraktığım geçmişti.

Şarkının nabzı benim nabzım gibi yükselip duvarlara kan kırmızı hisler bırakmaya başladığında, Efken elimi tutup beni kolunun içine doğru döndürdü; onun kollarının arasında durduğum anda sırtım göğsüne yaslandı ve nefes nefese hızla yükselen göğsümle bir süre öylece bekledim, sonra birden beni tekrar öne doğru bıraktı ve eteklerim uçuşurken kollarımız bizi birbirimize bağlayan köprüler gibi gerildi. Gözlerimiz birbirine değdiğinde orada tutku ve esaret vardı; gözlerimizdeydiler.

Aklımın beni yavaşça terk ettiğini hissettim.

Tekrar beni kendine çekip sırtımı göğsüne yapıştırdığında kalçalarım da kasıklarına sabitlendi ve bedenlerimiz birbirine yaslıyken kendi etrafımızda yavaşça süzüldük. Tüm uzuvlarını, nabzını ve sıcaklığını hissettim; bu beni yaktı, söndürdü, buza döndürdü ve küle çevirdi. Her bir zerresini hissetmek istediğimi anladım. O da anlamış gibiydi. Bedenimi ona iyice yasladım ve kalçalarımı ona doğru ittim. Kafamı geriye atıp omzuna yasladığımda aslında yaptığım şey boynumu onun için aralamaktı. Bana itaat etti, güçlü parmakları belimi kavradı ve parmaklarını karnıma bastırdığını hissettim. Kalçalarımın arasında diriliğini hissetmek nabzımın damarlarımın içinde yanmasına neden oldu. Artık damarlarımda kan değil, alevler akıyordu. Parmaklarını yavaşça pelvis kemiğime indirdi, kumaşa rağmen dokunuşlarını net bir şekilde hissetmek beni neredeyse inletecekti.

Bana dokunduğu her bir noktada tenimde ona ait bir çukur açılıyordu.

"Sinsi yılan," diye inledi kulağıma doğru. Baskısı o kadar arttı ki kalçalarımda tüm nabız atışlarını sayabilecek hâle geldim. Tenindeki pahalı parfümün, alkolün ve tarçının kokusu duyularımı daha da çok harekete geçiriyordu.

"Asıl sinsi sensin Karaduman," diye mırıldandım. Kanımda hızını arttıran adrenalinin sonunda beni patlatacağını düşündüm. Damarlarımın içinde hareket eden sadece kan olamazdı, gerçekten ateş de vardı; ateş orada ilerliyor, damarlarımı cehenneme ait koridorlara çeviriyordu.

Dudaklarını boynumun derisine sürtünce alt dudağımı ısırıp emdim. Bu hissi durdurabilmenin bir yolu yok muydu? Durdurmak istiyor muydum? Kafam karman çormandı.

"Sen bu gecenin sonunda bana çok sigara yaktıracakmışsın gibi geliyor." Dilini boynumda gezdirince ürperdim, bacaklarımı birbirine bastırmam için kasıklarımda çınlayan o hisse savaş açamadım çünkü yenileceğimi biliyordum. "Seni karış karış ezberlemeden ölmeyeceğim. Ve ben seni karış karış ezberlemeden senin ölmene izin vermeyeceğim."

Bana kendini biraz daha bastırdı. Cevabım alçak perdeden yükselen bir inilti olunca hırladı.

"Devam etmeyelim," dedi boğuk bir sesle. Gözlerim iri iri açıldı ama göremedi. "Devam edecek olursak bu kez kendimi ben bile tutamam." Sertçe yutkunduğunu işittim. "Çok tuhaf hissediyorum. Her parçamda ateşi hissediyorum. En küçük molekülüme kadar yanıyorum."

Yavaşça ona doğru döndüm ve gözlerimi gözlerine yaslayıp avucumu göğsüne yerleştirdim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, sesim boğuluyormuşum gibiydi, can çekişiyordum sanki.

Sertçe yutkundu. Kafasını oynatmadan, yalnızca gözlerini indirerek gözlerimin içine büyük bir sis tabakasının ardından baktı. Gözlerinin mavisi koyulaşmış, bembeyaz yarıklar rutubet bağlamış gibi yeşillenmişti.

"Deliye dönüyorum."

"Açık konuş," dedim cesurca.

Gözleri kısılırken, "Bunu istemezsin," dedi.

"Nereden bilebilirsin ki?" Bu soru dudaklarımdan dökülürken, kalbimin derinliklerindeki saklı duyguları da kana bulayarak içimden çıkıp gitmişti.

"Son damlam akana dek içinde kasılmak istiyorum," dedi tok bir sesle. Müziğin sesi birdenbire kayboldu ve geriye Efken'in beni delip geçen mavi gözleri kaldı. "Seni aklına gelebilecek her yerde, her şekilde, her pozisyonda, her an doldurmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırırken kasıklarım yanıyordu. "Bu fazla açıktı."

"Çok daha açık cümlelerimi duyduğun zamanlar olacak," dedi karanlık vaatleri kasıklarıma akıtarak.

Ruhum ruhu, bedenim bedeni için yanmaya başlamıştı.

Bir cevap vermemi beklemeden sırtını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. Kısık bir sesle, "Nereye?" diye fısıldadım. Tam piyanonun önünde durdu, bakışları karanlığı yırtan geniş bir pençe izi oldu, ışığı getirerek bana baktı.

"Gel," dedi.

Piyanoya doğru yürürken boşluğa basıyormuşum gibi hissediyordum. Tam önünde durup gözlerimi piyanoya indirdim. Efken beyaz kapağı kaldırdı ve siyah beyaz tuşlar gözlerimin önüne serildi. Efken piyanonun önünde duran deri kaplamalı sandığın üzerine oturdu. Gözlerinin mavisinde alkol vardı ama sarhoş değildi; kanı daha fazlasını ala ala alkol ile ikiz kardeş olmuştu.

Dudaklarını yalayınca bakışlarım etli dudaklarına kaydı. Dudaklarında kan yarıkları vardı ve bu yarıklar dudaklarının daha kızıl durmasına neden oluyordu. Siyah ve asi saçları, bronz teniyle karanlık bir uyum yakalamıştı.

Parmakları yavaşça tuşlara dokundu. Ruhuma dokundu. Piyanonun kenarına yaslanıp tüm dikkatimi dövmeli parmaklarına vererek yarattığı melodiyi dinlemeye başladım. Her bir tuş, ondan bir parça gibiydi ve doğan her bir melodi, parçalarının birleştirdiğinde var ettiği acılardı.

O kadar derin gözlerle izledim ki onu, sonunda, "Sigara paketimi getirsene," dedi ve kaşlarımı çattım. Bar bankosunu işaret ederken parmakları tuşların üzerinde duruyordu. Bankonun ucunda bir sigara paketi duruyordu, hafif ezilmiş bir paketti. Şaşırsam da onun için sigara paketini getirdim.

"Sigara çıkar bir tane," diye emretti, isteğini sakinlikle yerine getirdim. "Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştir." Bunu da yaptım. "Ve benim için yak."

Paketin içindeki çakmağı çıkarıp ateşin aramızda büyümesini sağladım. Alev yalpalayarak yanarken sigarasının ucunu tutuşturdu. Yanaklarındaki ölüm çukurları derinleşti ve ateşin yaktığı tütünün ucu turuncu bir alev topuna dönüştü. Gözlerime sigarayı dudaklarından almamı istiyor gibi baktığında parmaklarımı dudaklarına sürterek sigarayı aldım; yoğun duman dudaklarının arasından süzüldü. Parmakları yeniden piyanonun üzerinde hareketlendi. Ona ait olduğuna emin olduğum melodiye kaptırdığım ruhum garip bir yoğunlukla içimde süzülüyordu. Sigarayı Efken'in dudaklarına geri yerleştirdim, bir duman daha çekti ve yeniden sigarayı dudaklarından aldım. İzmarit parmak uçlarımı yakana dek, bu böyle devam etti.

O ateşi tüketti, ben onu izlerken ruhumu tükettim.

"Gel yanıma," dediğinde, parmak uçlarımı yakan izmaritle önüne geldim. Beni bacaklarının arasına oturttu. Parmaklarımın arasında tükenen izmariti alıp ucunu parmaklarıyla söndürdü; irkilerek parmak ucunda hasar

kalıp kalmadığına baktığım sırada izmaritin cesedinden yükselen koku ciğerlerime yerleşti. Parmakları sapasağlamdı.

"Ellerini tuşlara yerleştir fıstık."

Dediğini yaptım. Yanlış tuşlara dokunduğum için nefesini kulak boşluğuma bırakarak güldü. Bileklerimi tutup parmaklarımı doğru tuşlara yönlendirdikten sonra parmaklarını parmaklarımın üstlerine koydu. "Ben seni yönlendireceğim," diye destekleyici bir cümleyle bana güç verdiğinde, çekinerek de olsa başımı salladım. Becerebilir miydim bilmiyordum ama o yardım edecekse olurdu.

Onun ellerinde imkânsızlar bile kaybolurdu.

Dokunuşu o kadar gerçekti ki, sanki ondan önceki ben sahteydim.

Melodiler parmaklarımın altında akarken, onun nabzı da benim parmaklarımın üzerinde çok uzun süre aktı. Son tuşa bastığımızda uzun aradan sonra ilk kez tüm düşünceler kafamın içinde ölüydü; sessizliğin sadece melodiyle dolduğu bir boşlukta nefes alabildiğimi hissettim. Dudaklarını enseme bastırırken, "Parmakların ince ve uzun, bir gün sana piyano çalmayı öğreteceğim," diye fısıldadı.

"Sadece piyano çalmayı mı öğreteceksin?" diye sordum, o an, aramızda yaşanan belki de en gerilim dolu sessizlik aramızda usulca uzamaya başlamıştı. Zaman bir kanvastı, verniği çekilmemişti ve bu yüzden boyası gözyaşları gibi akmaya başlamıştı. Bir süre sonra kanvastaki boyalar o kadar birbirine girdi ki, tablo koca bir bulanıktan ibaret oldu. İşte içim de tam şu an böyle bulanık ve karmakarışıktı.

Büyük elleri çenemi kavradı; bir saatin zamanı çizen uzun kolları kanım gibi ters yönde akmaya başladı. Çenemi kavrayan parmakları başımı geriye yatırırken yüzünü ters bir şekilde görebildiğimi fark ettim. Bakışları karanlığa gömülmüştü ama yüzüne oturan sertlik netti. Her zamanki gibiydi. Hatta şimdi daha karanlıktı. Başımı hafif bir açıyla omzuna yasladı ve dudaklarını açlıkla dudaklarıma bastırdı. Öyle bir açlıkla öpüyordu ki beni, saniyeler içinde sorduğum sorunun pişmanlığı göğsümü kapladı çünkü artık mantığımın ipleri benim ellerimde değildi. Zehrini duvarlarıma bulaştıran o kadının anıların içinden kafasını çıkarıp zihnimdeki uluyan boşluğu izlemeye başladığını hissettim. Efken ona karşılık vermemi bekler gibi beni ısrarla öperken bedenim yavaşça ateşlerin etkisi altına girmeye, tutuşmaya başlamıştı.

Bir an sonra artık ona karşılık veriyordum.

Öyle tutkulu bir öpüşmeydi ki bu, tutkunun gözyaşları yanaklarıma devrilecek sandım; devrilecek ve intiharı benim yüzümün kanvasını renklere bulayacak. Dudaklarımız bir yangını şiddetlendiren benzin gibiydi, yan-

gının ortasından esip geçerek yangını harlayan bir hortum gibiydi; fırtınaydı öpüşmemiz. Dilinin ağzımın içine sızdığını hissettim; bundan asla iğrenmedim. Hatta bir noktada bu hareket tüm hücrelerimin alarma geçmesine neden oldu. Nabzım damarlarımla beraber dışarı doğru yeşil kökler şeklinde fışkıracak gibiydi. Beni öpüşü, bana öğreteceklerinin piyano çalmakla sınırlı olmayacağını âdeta ilan ediyordu. Kendimi çevirebildiğim kadar çevirip parmaklarımı onun yüzüne bastırdım. Nefes nefeseydik, yanıyorduk, öpüşüyorduk, tükeniyorduk, bitiyorduk; var oluyorduk.

Sert öpüşünün altında şefkat vardı, tutku vardı, renkler ve karanlık vardı. Dili ağzımın içinde kaymaya başladı. Bir eli dizime kaydı, elbisemin yırtmacını kenara iterek bacağımı açtı ve bacaklarımda dolaşmaya başladı. Dokunduğu her yerde ateşin izi kalmasa da sıcaklığı kalıyordu; ruhum ise onun izleriyle dolup taşmaya başlamıştı. Kaburgalarıma takılan kalp atışlarım kalbime geri saplanıyor, sanki var olmak için atan kalbim aslında göğsümün içinde intihar ediyordu. Oturuyorduk ama sanki havada süzülüyorduk, ona yaslı duruyordum ama sanki boşlukta asılı duruyordum. Eli bacağımda kayarak yukarılara doğru çıkmaya başladı, biraz yana kaydı ve kalçama yakın bir yere kadar geldi. Parmaklarının altında gürleyen kanın sıcağı, kalçalarımı saran derinin içine akmış, sinmiş ve kanıma karışmıştı sanki. Kavrulurken boğulur gibi inlediğimde dudaklarını dudaklarımdan çekti, gözleri yüzüme pençe izi gibi geçip ifadelerimi aşağı doğru yırtarak çekti, tüm çıplaklığımla ona bakmamı sağladı.

"Bence bu ayakkabılar ayağını epey acıttı," diye fısıldadı erkeksi bir sesle.

Gözlerimi kısarak onu takip ettim. Beklenmedik bir şekilde beni kollarının altlarından kavrayıp kaldırdı ve yine beklemediğim bir anda beni piyanonun üstüne oturttu. Baldırlarım piyanonun tuşlarının olduğu kısımdan aşağı sarkarken ona bakakaldım. Bir bacağımı omzuna aldığında bedenim geriye doğru kaydı, gözlerim irileşti ama hareketsizce ne yapacağını beklemeye başladım. Bacaklarımın arasında, piyanonun önünde oturuyordu, bacağım onun omzundaydı; gözlerini kaldırıp gözlerimin içine tutkudan eriyen göz bebeklerinin gözlerini tamamen siyaha boyadığını göstererek baktı. Diğer bacağımı nazik bir şekilde diz kapağımdan kırıp bileğimi okşadığında gözlerim kısıldı. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki göğsümün derisinin gerildiğini hissedebiliyordum. Topuklu ayakkabıyı ayağımdan yavaşça çıkarırken gözleri bileğim ve gözlerim arasında kışkırtıcı bir mekik dokuyordu.

Çıkardığı topuklu ayakkabıyı omzunun üstünden arkaya doğru attıktan sonra parmak uçları yüzeysel, tüy gibi bir dokunuşla ayak bileklerimden geçip gitti, parmaklarımın üst kısmına dokundu ve başparmağını yeniden bileğime doğru sürttü. Tüm bunlar olurken gözlerini gözlerimden çekmemişti.

Diğer ayağımdaki topuklu ayakkabıyı bacağımı omzundan indirmeden çıkarıp arka tarafa fırlattıktan sonra oturduğu sandığın ucuna doğru kaydı ve bana biraz daha yaklaştı. Dudaklarını dizime değdirmesi beklediğim en son şeydi; omurgamdan yükselen bir ürpertiyle belim tıpkı bir yay gibi gerildi ve bir elim piyanonun yüzeyine tutunurken diğer elim Efken'in siyah saçlarına kaydı. Saçlarını avuçladım.

Bu ona hırıltılı bir nefes aldırdı. Dudaklarını dizimde kaydırıp bacağımın iç kısmına taşıdığında bacaklarımın arasındaki uyuşma arttı. İçimde bilinmedik panikle sarılı bir duygu yükseldi. Hem istedim, hem korktum, hem delice çekildim hem de kaçmak istedim. Ruhum çığlık atıyordu ama dudaklarıma kelepçeler vurulmuş gibiydi. Sessizlik içinde onu takip ederken sadece derin nefesler alıyordum. Bacağımın iç kısmından su gibi akan dudakları tekrar ayak bileğime indiği sırada dudaklarım ben farkında olmadan aralık kazandı.

"Mükemmel bacaklar," dedi boğuk, tutkudan çatlayan bir sesle. Bileğimin iç kemiğini öpüp uçurum mavisi gözlerinin etrafına çöken kara bulutların arkasından beni izledi. "Mükemmel bir ten. Mükemmel bir tat." Dilini birden bileğimden dizimin yan tarafına kadar sürükledi ve bu beni isteğim dışında inletti.

"Efken..." diye mırıldandım çaresizce. Dudaklarım kurumuş, aralığından hızlı nefesler yayılmaya başlamıştı.

Efken, "Sana asla zarar vermem, biliyorsun değil mi?" diye sorarken cehennemin davetine olumlu cevap veren tenim kavruluyordu.

"Şu an bana verdiğin şey zarar değil."

"Peki öyleyse ne?"

"Zevk," diyebildim.

Efken daha fazlasını duyarsa onu mengene gibi sıkan zincirleri, tüm prangaları parçalayacakmış gibi ellerini kalçalarımın yan taraflarına yerleştirip canımı acıtacak seviyede sıktı. İnledim ve elini geri çekti. Saldırısı bitti sanıyordum ki birden bir avucunu piyanonun tuşlarına bastırıp, diğer eliyle çenemi kavrayarak bedenini yükseltip beni sertçe öpmeye başladı. Parmaklarının baskı uyguladığı tuşlardan içimi çınlatan bir ses yükseliyordu.

"Siktir," diye hırladı ağzımın içine doğru. "Seni dibini bulana kadar doldurmak istiyorum."

"Off," diye fısıldadım dudaklarının arasına. Bir eli elbisemin askısına gitti, askıyı omzuma doğru düşürürken, "Bir daha oflasana," diye inledi. "İçinde olduğumda da böyle oflayacak mısın? Yoksa çığlıkların duyulmasın diye ağzını kanatarak emmek zorunda kalacağım kadar çok mu bağıracaksın?"

"Böyle konuştukça..."

"Böyle konuştukça?" diye sordu arsızca. "Seni öyle bir inleteceğim ki, öyle derin, öyle çok inleteceğim ki... Senin iniltilerin benim bestem olacak." Dudaklarını boynuma gömmesiyle beraber başımı geriye doğru attım. Efken o tuşa bastırmaya devam etti. Ses devamlı olarak yankılar oluştururken dili boynumdan gerdanıma, oradan da elbisenin açıkta bıraktığı göğüs dekolteme indi. Göğüslerimin üstünü öperken hislerden ibarettim, sadece inliyordum, sadece onu düşünebiliyordum. Hiçbir kelime, hiçbir renk, hiçbir yüz, hiçbir şey oluşmuyordu; sadece Efken vardı.

İniltim etrafa yeniden yayıldı.

Elbiseyi biraz daha aşağı çekiştirince elbisenin içine iç çamaşırı giymediğim için göğüslerim açıldı ve Efken, "Siktir," diye hırladı. "Siktir, harika. Emdiğimde bu kadar güzel olduğunu tahmin etmiştim. Ama bu çok fazla." Göğsümü avucunun içine alırken Efken'in sertliğini bacaklarımın iç kısmında hissettim.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Yeniden emzirmek mi istiyorsun beni?" diye sordu davetkâr bir sesle. "Siktir. Yat." Avucunu karnıma bastırıp beni piyanonun üzerine yatırırken dünyanın üzerime devrileceğini sandım. "Ayır bacaklarını," diye hırladı bu kez, emrine itaat eden bedenim daha fazlası için kasılıyordu.

Kalp atışlarımın sesi her sesin üzerini örtüyordu. Karanlığın üzerini örten ışık gibi. Bacaklarımı tutup bir anda iki yana ayırdığında neler olduğunu anlayabilmek için dirseklerimi piyanoya yaslayarak hafifçe doğruldum. Gözlerini kaldırıp bacaklarımın arasından bana uzattığı arsız bakışları göğüslerime, sonra da gözlerime dokundu. "Yoksa burası mı kasılıyor?" diye sordu iki bacağımın arasına indirdiği gözleri tamamen siyahlara gömülürken. Derin bir karanlığın iç çamaşırımın altına kadar sızdığını hissettim. Alıp verdiği sert soluklar bacaklarımın arasından kadınlığıma doluyordu; kasıldım.

"Benim için sulandın mı?"

İçimdeki kara yılan hoşnut bir şekilde kıvrıldı, siyah parlak derisinin üzerinde ışıldayan elmaslar karanlığa çatallı dilini değdirdi. Efken dudaklarını beklemediğim bir anda kadınlığım ile bacağım arasındaki hassas kısma bastırdığında, sert nefesi iç çamaşırımın üzerine kan gibi yayıldı. "Efken," diye inleyerek tırnaklarımı saç diplerine bastırdım ve bu onu hırlattı. Efken'in sert parmağını sızlayan tepemin üzerinde hissedince başımı geriye doğru atıp gözlerimi irice açarak yüksek sesle inledim. Tepem onun dokunuşuyla yanmaya, daha şiddetli sızlamaya başladı ve kadınlığım kasıldı. Sanki bu bir hastalıktı ve birbirini isteyen her beden bu hastalığa yakalanmak zorundaydı.

"Burası," dedi ve parmağını tepeme sertçe bastırıp, "Sızlıyor değil mi?" diye devam etti. "Off... Sırılsıklam."

"Eziyet bu," diyebildim.

"Seni ağzımın içine alıp emerek getirmemi ister misin?" diye sordu bir çırpıda.

"Durduramıyorum," diye mırıldandım. "Eziyet ediyorsun ve durduramıyorum."

"Durdurmak istemediğin için durduramıyorsun." Efken'in parmakları iç çamaşırımın kenarını kıskaç gibi kavrayınca kıskaç görevi gören parmakları çıplaklığıma temas etti. Zamanın içinde savruluyormuşum gibi hissettiren o çığlık dudaklarımdan döküldüğünde, Efken iç çamaşırımı yana doğru çekti.

"Siktir," dediğini duydum. "Tapmam için mi bu kadar güzel?"

Beni gördüğünü, tıpkı ruhumu görür gibi, içimi görür gibi gördüğünü bilmek kendimi savunmasız hissettirdi ama bana verdiği duygular içine yerleşmem için kazılmış bir mezar gibiydi. İçine yerleştiğim o mezarın benim sonum olması umurumda değildi, en derin uykuları ben bu mezarın içindeyken çekmiştim.

"Ne kadar da küçük," dedi harlanmış nefesiyle. "Siktir. Sanırım artık pembeyi seviyorum."

Beni izlemesini istediğimi, bacaklarımı onun için biraz daha araladığımda anladım. Efken bu hareketim karşısında bilinçsiz bir şekilde inleyerek yüzünü oraya biraz daha yaklaştırdı. Utanç şimdi yoktu, sanki bir daha hiç olmayacaktı; kaybolmuştu. Şimdi sadece tutku vardı. Şimdi içimi kavurup beni küllendiren bu arzu vardı. Ona karşı hissettiklerim vardı.

"İlk kez birine muamele çekeceğim," dedi ve kelimeleri felaketi de beraberinde getirerek ruhumu sarstı. Daha önce bir kadını ağzıyla getirmemişti. Ağzı mahremime yaslandığında, onun bir ilki daha avuçlarımda küle dönecekti. Sesini taşıyan o ılık nefes çıplak kadınlığıma yayıldığında eğer aralayabilseydim, bacaklarımı daha da çok aralardım. "Sen ağzımı sulandıran tek kadınsın. Ağzıma yerleşebilecek tek kadınsın." Burnunu tepeme sürtünce kelimeleri kafamın içinde birbirine çarparak yere devrildi. "Bu benim," diye inlediğinde artık dudakları da oradaydı. Kendimi kaybettiğimi o an anladım. Çünkü artık bu ses benim değildi, içinde olduğum beden benim değildi, beni delirten bu his her noktamda çağlıyordu. Farkında olmadan kadınlığımı ağzına yaslamamla, "İşte benim bebeğim," diyerek dolgun dudaklarını oraya tamamen bastırarak orayı ağzıyla kapladı. "Siktir," dedi anlaşılması güç bir sesle. "Sen benimsin." Efken bacaklarımı biraz daha gererek canımı yaktı ama zevk noktam her şeyi bulanıklaştırıyordu. İç çamaşırımdan gel-

diğine emin olduğum o parçalanma sesiyle ayak parmaklarımı içeri doğru büktüm. Islak ve sıcak dilinin darbeleri hızla geldi; hızla tepemi sağa sola yatırarak dilinin altında ezmeye başladı.

Yabancı bir hissin sel gibi akıp gittiği bedenimde kopan fırtınalar gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Duramıyor, durduramıyor, bitiremiyor, bitsin istemiyordum. Efken büyük parmaklarıyla kadınlığımı açtığında panikle başımı kaldırdım ve dilinin kadınlığımın duvarlarında dolaştığını hissetmemle kafamı geriye doğru bırakıp piyanonun yüzeyine vurdum. Başımı sağa çevirip yılan gibi kıvrılarak onun bana bıraktığı darbeleri kabul ederken kadınlığım öyle çok kasılıyordu ki artık bu hissi durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiş, durmadan, dudaklarıma akan kelimeleri dağınık bir hâlde özgür bırakıyordum; birbirine girmiş kelimelerin sonu hep yüksek sesli iniltilerdi.

Tepemde dudaklarının baskısını tekrardan hissedince bu defa ona bakabildim. Canlı bakan gözler bendeydi, tepeme bıraktığı öpücüğün hemen ardından dili ağır ağır orada dolaştı. Biri ruhumun karnına küflü bir çivi çakıyormuş gibi hissetmiştim.

"Durma," diye inledim, içimdeki o vahşi kadın onu istiyordu. "İstediğin bu, değil mi?" Kadınlığımı şiddetle onun ağzına yasladığımda gözlerini kısıp bana tehlikeli bir bakış attı. "Al o zaman." Kadınlığımı onun ağzına sürterken bacaklarım titriyordu ama durmuyordum, kadınlığımı onun ağzına şiddetle bastırıyor, tepeme daha fazla baskı uygulamasını sağlıyordum. "Bana yalvar," dediğimde tepeme doğru hırladı. "Bana benim için yalvarmazsan istediğin hiçbir şeyi alamazsın."

Dilini tepeme sürtüp, "Sen de istiyorsun, neden yalvarayım?" diye sordu kapkara gözlerle.

Saçlarını kavrayıp ağzını tepemin üzerine geri oturturken, "Seni istiyorum," diye inledim. "Ama o kadar konuşuyorsun ki istediğimi vermiyorsun. Ağzını daha yararlı şeyler için kullanmayı isteyen sen değil miydin? Kullan." Dilinin baskısıyla başım geriye doğru düştü. "Siktir Efken! Ahh!"

Dudaklarını oradan çekerken nefes nefeseydi. "Demek beni istiyorsun. Cesaretin seni bu kadar azdırdığım için mi? Yoksa küçük deliğini doldurmam için beni daha ne kadar delirtebileceğini mi merak ediyorsun?" Bacaklarım kasıldı. Efken'in altında kıvranırken ona en edepsiz kelimelerle isteklerimi sıralayabilirdim.

"İçimi doldurmak istediğini söyleyip duran sen değil miydin?" diye inledim kadınlığım sızım sızım sızlarken. "Seni yeterince delirttim." İçimdeki o kadın tırnaklarını zihnime sürtünce, "Şimdi bana ya ağzını yasla ya da..."

dedim ve dili beni öyle bir susturdu ki gözlerimin önünde uçuşan yıldızları gördüm.

"O kelimeler dudaklarından dökülürse, seni bir daha içinden hiç çıkmamak üzere doldururum." Dilini kadınlığımda boydan boya gezdirdi. "O burada olmamalı, olmayacak. Taptığım kadının bekâretini burada almayacağım."

Dili yeniden oradaydı. Başımın üstünde gök de vardı yer de; başımın üstü cehennem ve yine başımın üstü cennet ile araftı. Diliyle ıslattığı her noktaya nefesini üfledi, bu beni ecelin koynuna yatırdı ama öldürmedi. Çok büyük bir arzuyla emmeye başladığı kadınlığım ağzında parçalanacakmış gibi hissetmeye başladım. Emerken çıkardığı sesler kafamın içindeki boşluğu öyle çok dolduruyordu ki artık iniltiler bile kaybolmuştu; oysa dudaklarım iniltileri doğurmaya devam ediyordu.

"Getir bana şunu," diye emretti. Vakumladı, emdi; bitireceğini hissettim, beni bitirip tüketeceğini hissettim. Damarlarımdaki her kan sanki cehennem çukurunu dolduran alevler gibi tek bir noktaya yığılmıştı. "Gel. Tadını bırak bana. Özünü içmek istiyorum." Tepem başparmağı ile işaret parmağı arasında ezilirken dilinin baskısı da onlara katıldı.

Bedenim yükseldi.

Ruhum bedenimin içinden çıkıp gidecek gibi yükseldi.

Gözlerim geriye doğru kayarken bedenimde de ruhumda da depremler oluyordu.

Dünya bembeyaz olduğunda, gökyüzü yeryüzünün üzerine uzandığında ve kıyamet tenimin altında koptuğunda, sadece titriyordum.

"Seni sinsi," diye fısıldadığını duydum ama sesi kuyunun dibinde gibiydi; uzaklardaydı. "Efken Karaduman'a önünde diz çöktürdün." Derin nefesler alırken alnı dizimdeydi. "Sen gerçekten çok tehlikelisin." Güldüğünü duydum. "Ve inanılmaz derecede de lezzetlisin."

Titreyen bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama başaramadım. Bir süre piyanonun üzerinde ruhumun içime geri uzanmasını bekledim. Her güzel his oradaydı. Tenimde dolaşıyor, içime sızıyor, beni kavrıyordu.

Dizimde dudaklarının şefkatli baskısını hissettim.

Efken bana hem iyi geliyor hem de beni içten içe usul usul tüketiyordu. Ona karışıyordum, bundan memnundum; bana karışıyordu ve bu ondan neler alıp götürüyordu çıkaramıyordum. Belirsizliğe bakmak gibiydi Efken'e bakmak. Bir sonraki adımını tahmin etsen bile o adımdan sonraki adımlarının tamamı kayıptı. Belki kendisi bile kendiyle ilgili tahminler yapmaktan öteye geçemiyordu.

Beni kollarının arasına alarak piyanonun üstünden aldığında ona sığınmak zor gelmedi. Aksine göğsüne sokuldum ve kucağında sakinleşmeye

çalıştım. Beni geçmişten çıkardığı bir enkazmışım gibi kollarının arasında yavaşça taşımaya başladı.

İnsanın geçmişine ait yaraları her zaman onunla gelirdi ve insan ne zaman o yaraları iyileştirmek için bir şeyler denese, o yaraların kanı dursa da izleri daha da genişler, insanın ömrüne asılı kalırdı. Efken benim geçmişimden bir yaraydı; hatırlıyordum. Kan Yemini'ni gelecek hakkındaki hislerimin doğru çıkacağından bihaber şeklinde ettirmiştim. Ve öldüğümü sanıp ölüme gittiğinde, onun yokluğu beni öyle mahvetmişti ki, yokluğunun ilk ânında ben de ölümü seçmiştim.

Uğruna ölümü seçtiğim adamın kollarındaydım.

Tutku resitali devam ediyordu. Onun dokunuşları ve benim bedenimde var olan titreşimlerle beraber piyanoya eşlik eden müziğin ismi tutku resitaliydi.

Bedenimin ona verdiği tepkiyi düşündükçe Mahinev'in mantığına gölge düşmeye başlıyordu; Medusa'nın mantığı tüm ihtişamıyla zihnimin içinde çığlıklar atarak eteklerini savuruyordu. Yavaş yavaş kendimden çıkmaya başlamıştım. Belki de asıl yolculuğum, aslında olduğum kişiyeydi. Kendimeydi.

Ben kucağındayken yumuşak bir yere oturduğunu hissettim. Bir süre kollarında öylece durdum. Sakinleşmemi bekliyormuş gibi parmaklarını çıplak kollarımda ve saçlarımda dolaştırıyordu. Dokunuşlarının beni sakinleştirdiği su katılmaz bir gerçekti. Nefesim tamamen düzene girdiğinde ve kafamın içindeki sis dağılmaya başladığında gözlerimi boynundaki damara sabitleyip beklemeye başladım. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Bir şeyler söylemesini mi bekliyordum yoksa utancın hızla gelip bir yıldırım gibi üzerime çakarak beni yakmasını mı bekliyordum? Kalp atışlarım da nefeslerim gibi normale döndü ama utancın saklandığı yerden çıkacağı yok gibiydi. Kucağında uzanmaya devam ediyordum; o da elbisemin askılarını yukarı çekmiş ve çıplak olan noktalarımı dikkatle kapatmıştı.

Dalgın bir sesle, "Teninin kokusu duvarlardan silinene kadar burayı havalandırmam gerek. Üzerine uzandığın piyanoya da benden başkasının dokunması yasak," dedi. Gözlerimi kırpıştırıp kafamı yavaşça geriye yasladım ve tüm cesaretimi tek bir noktaya toparlayarak onun yüzüne baktım. Kirpiklerinin arasından beni izleyen dingin gözlerin içinde hâlâ tutkuya dair alevler yanıyordu ama o alevleri kontrolü altına almıştı.

Bu kadar derinden gelen bir yakınlaşmanın elbet bir gün yaşanacağını biliyordum ama şimdi o yakınlaşmanın ardından bu kadar sakin olabilmem beni şaşırtıyordu. O anları hatırladığımda tenimdeki sıcaklık arttı. Ona hükmetmeye çalışmam, ona cesur gözlerle bakmam, onunla konuşurken

kullandığım kelimeler ve ses tonum bir orduya dönüşüp üzerime gelmeye başlamıştı.

"Sessizsin," diye fısıldadı, gözleri tam da o anda yavaşça bana doğru indi ve göğümün tavanı olan gözleri gözlerime bir kilit gibi geçti. "Ve sikeyim ki çok güzelsin."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama bu gülüş solgundu; yorgunluğumu ilan ediyordu. "Küfürsüz iltifat edemiyorsun, değil mi?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

"O kadar güzelsin ki bu güzelliğe tepkimi koymam gerekiyor."

"Tepkini hep küfürle mi koyarsın?"

"Evet, beğenemedin mi? Eğer beğenemediysen seni dilimle getirirken küfürlü konuşurum. Onu beğenmiş gibiydin."

Bu tepkisi kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Ne yapmam gerekiyor şu an? Gözlerimi kaçırmam mı?"

"Göğsüme yumruk da atabilirsin, tam saf kız tepkileri..."

"Yüzümü yastığa gömüp çığlık da atarım kesin..."

Yamuk bir gülümsemeyle gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Seni epey yordum gibi."

"Sadece bu olsa iyi, iç çamaşırımın ipini kopardın." Kaşlarımı çattım. "Ve yanımda iç çamaşırı yok."

"Külotunu parçalamasaydım başka bir yeri parçalamam çok olasıydı fıstık, külotla kurtulduğuna dua edelim..."

Kucağında doğruldum, bacaklarımı iki yana açıp tam kasıklarına oturdum ve Efken, "Siktir," diye tısladı. Kadınlığım tam kasıklarının üzerine yaslı duruyordu; sıcaklık tenimin altına hızlıca sızdı. İç çamaşırımın sadece bir kısmının örtebildiği bölgemdeki sızlama bir anlık inleme isteğiyle dolmama neden olsa da tepkisiz kalabildim. "İç çamaşırımı tamir edeceksin," diye emrettim gözlerinin içine bakarak. "Şimdi."

"Emirlerinin etkisini böyle seksi şeyler için kullanacaksan, külotlarını tek tek dişlerimle kopartmam gerekecek."

"Tamir et."

Elbisenin yırtmacından açığa çıkan bacağımı okşadı, bu sırada gözleri gözlerimdeydi. Elini yukarı çıkarırken aynı anda elbiseyi açabildiği kadarıyla açıyor, bacaklarım ortaya seriliyordu. İç çamaşırımın kopan ipini tutup yavaşça çekince bacak aramı zorlayan kumaşla dişlerimi birbirine bastırdım. "Bak sen," diye fısıldadı şeytani bir sesle. "Şu ipi hafifçe çekiştirdiğimde bile kedi gibi mırlıyorsun, bir de bana emirler mi yağdırıyorsun?"

"Tamir et," dedim yeniden.

Kısık gözleriyle beni süzerken kopmuş iki ucu birbirine yaklaştırdı; bedenimiz iyice birbirine yaslanırken iç çamaşırımın koparak ayrılmış iplerine sıkı düğümler attı. İç çamaşırımın daralmasına neden olan düğümleri atmayı sonlandırdığında birden altımda yükseldi ve kasıkları tam o bölgeme sert bir darbe vururken yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Oldu mu?"

"Müthiş oldu," diye mırıldandım, dudaklarımız arasında santimler bile yoktu.

"Bana böyle cesur tavırlar sergilersen bu kez piyanonun üstünden başka bir yeri denemek zorunda kalırız. Mesela senin tasarımın olan bankonun üstü gibi?" Sesi davetkâr olduğu kadar tehditkârdı da.

Dilim damağım kururken, "Bir sonraki olacak mı?" diye sordum alayla. "İzin vermediğim sürece hiçbir şey yapamayacağını bilmiyor musun?"

"İzin almama gerek bile yok, ağzıma yaslamak için yalvarıp kafamı tutarak kendine bastıran sendin," dedi arsız bir sertlikle. Büyük avucunu bel kıvrımıma koyup kavisi daha da arttıracak şekilde beni kendine yasladı. "Medusa, ben isterim ve alırım."

"İstemeseydim alabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Beni deliler gibi istediğini kabul etmen ne hoş," diye mırıldandı kısık gözlerle arsız bakışlarını dudaklarım ve gözlerim arasında dolaştırarak.

"Kimsenin önünde diz çökmeyen Efken Karaduman'ın önümde dizlerinin üzerine çökmesi kadar hoş mu?" diye sordum muzip bir sesle.

"Şeytan."

"Sen de günahım mısın?"

"Cehenneminim," diye hırladı ve çenemi dişlerinin arasına alarak sertçe ısırdı.

Uzun tırnaklarımı kemikli yüzünde dolaştırmam derin bir nefesi göğsüne doldurmasına neden oldu. "Biraz daha böyle kalırsak cehennemdeki tüm ateşler içine akmak zorunda kalacak," dedi, sesindeki o tını o kadar hoşuma gitmişti ki alnımı alnına bastırıp gülümsedim.

"Çok aptalsın."

"Repliğimi çalıyorsun," dedi.

"Bir çarparım bir de duvardan yersin," diye taklit ettim onu alnım alnındayken.

"Bak sen," dedi gülerek.

"Bak sen," diye taklit ettim yeniden.

Gözlerimiz birbirine dokunduğu sıradaki yakınlık, cehennem ile şeytan arasındaki yakınlık gibiydi. Bakışları kalbimin atışlarını sersemletiyordu.

"Bir zamanlar benimdin," dedi yavaşça. "Düşmanımdın ve benimdin."

"Bir zamanlar benim olduğun gibi."

Gözlerinin içinde genişleyip küçülen göz bebeğini o kadar uzun izledim ki, sanki o karanlıkta bize dair anılar hâlâ yaşıyordu. Hâlâ bir yerlerde birlikteydik, hâlâ bir yerlerde şu an olduğumuz kadar yakındık, hâlâ bir yerlerde yeniden birbirimizi bulmayı bekliyorduk.

Efken'in göz bebeklerinin aniden dağılmasıyla, bir tren raydan çıktı ve bir araba boş bir otobanda aralıksız taklalar atmaya başladı; dağılan cam kırıkları kan ile beraber yola dağılıyor, vagonlar birbirlerinin üzerine yığılarak eziliyordu. Göz bebeklerinin karanlık bir duman gibi gözlerinin içindeki dağılışını izlerken tenimden karanlık bir ürperti geçti.

Dışarıda kopan çığlığın sahibi gökyüzüydü. Şimşeğin ışığı mekânın içine nasıl sızdı bilmiyorum ama Efken'in yüzünü aydınlattı. "Siktir," dedi Efken, aynı anda kanımdaki zehir kaynadı ve hızla onun kucağından zıplayarak kalktım. Çıplak ayaklarla dans pistine doğru koşmaya başladığımda Efken, "Dur!" diye bağırıyordu ama derim sanki alevle sıyrılıyordu. Dans pistinin tam ortasında kayarak durduğumda dalgalı saçlarım yüzümü örttü ve kafamı kaldırıp yüzümü özgür bıraktım; bir bacağım yana doğru kaymış, bir elimi yere bastırmış saldırı pozisyonundaydım. İçgüdülerim çığlık çığlığaydı. Gözlerim merdivenlerin sonundaki kapıya kilitlendi.

Efken, "Bir insan gibi görün," dedi hırlayarak. "Gelenler insan." Kısık sesle, "Çoğu," diye ekledi.

Bedenim hâlâ saldırıya hazır pozisyondaydı. Aldığım şiddetli nefesler omuzlarımın başından yukarı diken şeklinde boynuzlar fırlayacakmış gibi kalkıp inmesine neden oluyordu. Yavaşça topuğumu yerde sürüyerek ayağımı diğer ayağımın hizasına çektim ve dik bir şekilde durup kapıya bakmaya başladım. Efken silahın güvenliğini kaldırdı, tetikte duran parmağındaki kanın sesini bile duyuyordum. Her yer kızıla boyanıyor, ardından yeniden eski rengini alıyordu.

Efken'in tetiğinden olmadığına emin olduğum bir tetiğin çekilirken çıkardığı sesi duymamla içimdeki ateş yuvarlanarak büyüdü. Efken önüme geçip, elindeki silahın namlusunu boşluğa doğrulturken beni koluyla iterek arkasına sakladı.

"Karaduman ve bahsi bolca geçen güzel orospusu da buradaymış."

Bir gölge ve o gölgeye ait ses önümüze düştüğünde, merdivenlerin basamaklarında zikzaklar hâlinde duran adamın gölgesine baktım. Efken bu sesi tanımıyormuş gibi başını sol omzuna yatırıp namlu gölgeye doğrultulmuşken bir süre bekledi ama cümle içinde benden o şekilde bahsedilmesi boşta duran yumruğunu sertçe sıkmasına neden olmuştu.

"Gölgelerden hiç hoşlanmam," dedi Efken tehditkâr bir sesle. "Çünkü onların bedenlerinde istediğim kadar kan deliği açamam."

"Yalnız olduğumu sanıyorsan, ki bunu sanacak kadar aptal bir yeni yetme olmadığına eminim, yalnız değilim. Hatta kapıdaki iki korumanın içi bir yeni yıl hindisi gibi doldu. Kurşunla."

Efken çenesini dikerek sıkı yumruğunun bağlı olduğu koluyla beni tamamen arkasına doğru itti. "Kimin mekânına dal düz girebildiğini sanıyorsun lan sen sikik?" diye sordu sakin bir sesle. "Daha karşıma geçip suratını göstermeye cesaretin yok senin."

"Ne kadar ayıp. Baban hiç bu kadar saygısız değildi." Efken'in omuzları geriye doğru gerilerek kasıldı. Saniyeler bir mumun ucundan damlayıp düştüğü yerde donuyordu. Adamın adımları basamakların üzerinde belirdi. Önce lacivert takımın keskin ütülü pantolonunu gördüm, ardından takımının ceketini ve içine giydiği krem rengi gömleği. Uzun boylu, kalıplı bir adamdı; hemen hemen kırklı yaşlarının başında gibi görünüyordu. Kırlaşmış saçlarının arasında koyu kestane saç telleri de vardı. Kahverengi gözlerini tamamen görebildiğimde, Efken'in arkasında olmama rağmen kendimi çırılçıplak hissettim. "Merhaba Efken," dedi adam son basamağı da indiğinde. "Kendimi tamamen göstermemi bekleyene dek ateş etmediğin için teşekkür ederim. Babanın nezaketi biraz da olsa damarlarındaki savaşçı kanda dolaşıyor olsa gerek."

Efken namluyu adama doğrultarak, "Kafanı patlatmak benim için birkaç saniye bile sürmez. Kimsin ve beni nereden tanıyorsun?" diye sordu sertçe.

"Aslında..."

"Aslında onu buraya getiren ben değilim dostum ama güzel bir karşılaşma oldu. Semih erken davranmış." Bu sesi tanıyordum, hatıralarım bir duvardı ve birdenbire parçalanmaya başladı; her bir parçada bu sese ait kısa görüntüler vardı. Samuel'in yüzü karşımda belirene kadar ismi zihnimde şekillenmedi ama görüntüsü zihnimde asılı kalmaya devam etti.

Samuel ağır adımlarla basamakları inmeye başladı. Takım elbiseli adam sakindi, Samuel'i dışarıda görmüş olmalıydı. Efken dişlerinin arasından hırıltılı bir ses çıkararak, "Kendi ayağınla bana geldin demek," dedi.

"Senin için gelmedim. Ben Manbel'in sözcüsü olarak geldim. Beyefendiyi buraya davet eden Semih olmalı." Yaşadığım şok kelimelere sığmazdı ama Efken beklediğim tepkiyi vermedi. "Sezgi'nin ne olduğunu öğrenip onu kendi lehinize kullanmaya başladığınızı biliyorum." Yabancı adam neyden bahsedildiğini anlamaya çalışıyor gibi kaşlarını çatmıştı. "Karaduman sizindir, ben kızı istiyorum."

"Buraya kadar gelmişken ikisini de almadan hiçbir yere gitmem," dedi adam. "Kurula Karaduman dölünü elimizde büyük bir koz olmadan sunamam. Kaçıp gidememesi için onu yanımızda tutacak birine ihtiyacımız var."

"Böyle konuşmadık," dedi Samuel adamın omzuna elini koyarak. "Semih ve ben aynı takımda sayılırız. Adamı al ve biraz... Oyala. Biz kızı götürene kadar. Zaten sonunda seni öldürecektir."

Adamın yüzü kireç gibi oldu.

"Efken Karaduman kolayca yıkabileceğin bir düşman değil moruk," dedi Semih basamakları ikişerli adımlarla inmeye başlamadan hemen öncesinde. Ortamda yükselen alevleri hissedebiliyor ama tek kelime edemeden olup biteni izliyordum. "Biraz oyala, Manbel kıza kavuşsun, sonra da Efken asıl düşmanıyla baş başa kalsın istedik."

"Kurul bu ihanetini asla unutmayacak Semih Çukuroğlu."

"Kurula söyle, sikimde bile değiller."

"Siz veletler benim karşımda durabileceğinizi mi sandınız?" Adam hızla silahına davrandığında Semih geri çekilerek, "Efken için kısa bir oyun olacak," dedi. "Samuel, kızı sen götür."

"Ona tek biriniz dokunacak olursa, yanında dokunmayanları da götürmüş olur. Cehenneme." Efken silahı havaya kaldırıp havaya bir el ateş edince, barutun kokusu duyularımı felç etti. Yarattığı anlık şaşkınlık dalgası onları afallattı, açıkçası bu oldukça akıllıca bir seçimdi; şaşkınlıktan yararlanan Karaduman adamın silahı tutan bileğine nişan alarak adamı bileğinden vurduğunda, yıllardır silah kullandığına emin olduğum adamın elindeki silah yere düşüp kayarak mekânın diğer ucuna sürüklendi ve adamın gözleri dehşetle irileşti.

"Babamı infaz eden kurulun üyelerindensin demek," dedi Efken kamçı gibi şakıyan sesiyle. Adam bir adım geri atıp elini beline atıyordu ki, Efken diğer eline nişan alıp adamı bileğinden vurdu. Samuel öne doğru bir adım atıp Efken'e saldırmak için hazırlanacaktı ama Semih, elini Samuel'in karnına koyarak onu durdurdu.

"Onu tetikleme," diye fısıldadığını duydum.

"Demek babamı infaz eden kurulun üyesisin," dedi Efken yeniden, sesi bilincinin kıyılarında olmadığını ortaya koyuyordu. Efken adamın tam alnının ortasına nişan alırken Samuel'in keskin gözlerinin bana saplandığını hissedip bir adım geri attım. İçimde zıplamayı bekleyen bir panter vardı, tenimi pençeleriyle yarıp dışarı çıkmaya çalışan bir leopar vardı. Samuel ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladığında, Efken gözünü saran öfkeden dolayı bunu fark edemedi. Bir adım daha geri çekilerek Samuel'i Efken'den oldukça uzağa götürmeye karar verdim. Bir Çöl Cadısı'nın infazını

gerçekleştiren ben, bir Ölüm Halefisi'ni de ortadan kaldırabilirdim. Sezgi'yi kandırmıştı. Herkesi kandırmıştı. Şimdi buradaydı, beni alıp götürmek için gelmişti; öncesinde de ölümüm onun ellerinden olsun istiyordu. En başından beri düşmanımdı. Kibar sesi ve kelimelerinin arkasında beni boğmak isteyen karanlık bir ruh vardı.

"Baban ihanet etti. Seni sakladı. Seni kurula bildirmedi. İhanet edip bizi sattı ve gitti. Ölümden fazlasını hak etti." Adam iki elinden de kanlar yere damlarken acı içinde bunları fısıldayarak geri adımlar atıyordu. Efken onu sakince izleyen Semih'e bakmadı bile, sadece adama doğru birkaç adım attı ve silahını adamın beynine doğru nişan alacak şekilde havaya kaldırdı.

"Kendi ayağınla bana gelecek kadar gözü karasın öyle mi? Benden bir ölüm makinesi yaratmak için geldin ama bilmediğin bir şey var, ben senden önce kendimi zaten yarattım."

Adam, "Kurula seni bildirdiğimde senin her parçanı koparmak için gelecekler," diye hırladı.

"Buradan çıkabileceğine seni inandıran ne lan?" Efken birden tetiği çekti ve barutun kokusu dört bir yana savrulurken Samuel de ben de durup ona doğru baktık. Adam, alnında kanayan koca bir delikle bomboş gözlerini Efken'e dikmişti. Saniyeler sonra büyük bedeni geriye doğru devrildi.

Efken, ölümcül bir sessizliğin ardından omzunun üstünden Semih'e doğru bakarken, "Şimdi," diye tısladı. "Aranızda başka ölmek isteyen varsa, oyunu çok uzatmadan, sonunu kabul edip önüme gelsin."

Samuel, "Onun beynini ızgara yapmamı istemiyorsan benimle gelirsin," diye fısıldadı sakince, Efken ona doğru dönerken Samuel'in yüzündeki ifade sertleşmeye başlamıştı.

"Ona öylece müdahale edemeyeceğini biliyorsun," dedim kendimden emin bir sesle.

"Nedenmiş o?"

"Sen bunun cevabını benden bile iyi biliyorsun."

Efken, Samuel'in omzuna nişan alıyordu ki, Semih birden Efken'e doğru atıldı ve bir cesedin önünde birbirlerine girdiler. Yumrukların havada uçuşmaya başladığı anı hatırlıyorum. Zaman içime damlıyor ama saniyeler bir bütün olup zamanı var edemiyordu; zaman içime yığılan bir boşluk gibiydi. Semih, Efken'e bir yumruk atmak için elini kaldırdığı sırada Efken büyük avucuyla o yumruğa engel oldu ve Semih'i geriye doğru itip duvara yapıştırdı. Semih'in kemiklerinden gelen ses, Samuel'in yüzünü buruşturup, "Bu acıtmış olmalı," diye mırıldanmasına neden oldu.

"Ne onu ne de beni durduramazsın," dedim Samuel'in dikkatini üzerime çekmek için ilk atağımı gerçekleştirirken. Lavabolara giden koridorun

tavanında yanan cızırtılı floresan bir plağın pikabın üstünde sertçe dönüp çıkardığı o kapanış sesini çıkararak söndü; şimşeğin aydınlığı koridoru ışığa boyadı ve yüzümün yarısı beyaza boyanırken göz bebeklerimin aşağı doğru çekilerek inceldiğini hissettim. "Çünkü artık benim ne olduğumu biliyorsun."

Camların kırılırken çıkardığı ses bakışmamızı bölmedi ama etrafa dağılan cam kırıklarının nedeninin cam masalardan birinin yere devrilmesi olduğunu biliyordum.

Samuel'in gözlerinin bebeğinin etrafında bakır rengi bir ışık parıldadı; ışık bir halka şeklindeydi. Bu bana hiçbir şey hissettirmedi. Ona korkusuz bakan kızıl gözlerimi geçmişe ait küflü bir hançeri saplar gibi saplamıştım.

"Demek artık Marların Kraliçesi olduğunu biliyorsun," derken sesi bir kalp atışı gibi yavaşça zamana vurup zamanın göğsünde çınladı.

"Sadece kendimin kim olduğunu değil, onun da kim olduğunu biliyorum."

Sanki bilinmez bir karanlığa ilerliyor, avuçlarımda tuttuğum ölüm haritasının sevdiklerimin damarlarıyla çizdiği yolları takip ediyordum. Sanki arkamızda karanlığın notalarıyla şekillenmiş bir piyano melodisi yükselerek mekânın duvarlarına siniyordu.

Efken, Semih'in cam kırıklarının içinde uzanan bedenini yakalarından kavrayarak kaldırıp, "Orospu çocuğu!" diye hırladı. "Sen beni babamdan vurmaya çalışacak kadar büyük bir orospu çocuğusun!" Onu yeniden başka bir masaya savurdu ve Semih çarptığı masayla beraber yere devrildi; cam kırıklarının sivri bıçaklar gibi tenine saplanıp etini deldiğini fark ettim. Kan hızla yeri kapladı. Tıpkı cesedin etrafını bir göl gibi kaplayan kanlar gibi... Kanların zeminde süzülüşü, birbirlerine doğru ilerleyen iki kızıl derili yılanı hatırlatıyordu.

"Şu an Semih ile ilgileniyor gibi görünüyor. Babası o kadar ince noktası ki, seni bile unuttu. Sadece babası için dövüşüyor. Bir insan gibi dövüşüyor." Samuel'in zehirli kelimelerine aldırış bile etmedim. Göz bebeklerim her saniye daha da incelerek bir çizgi formunu alıyordu; etraf kızıla boyanmıştı. Artık zeminde süzülen kan bile bana su gibi görünüyordu. Çünkü her yer zaten kan kırmızısıydı.

"Güçlerim içimde saklanıyor diye onları kullanamıyorum sanıyorsun, değil mi Samu?" diye sordum, bu kısaltma kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Sakın bir daha bana Samu diyeyim deme. Çatallı dilini koparırım senin sürtük."

"Sen beni daha hiç tanımadın."

"Manbel'in ordusuna ne yaptığını biliyorum. Karşımdaki kadının ne kadar güçlü olduğunun farkındayım. Senin karşına geçiyorsam, senin kar-

şında daha güçlü olduğumu bildiğim içindir. Aptal olma Mahinev, aptal olma. İsmini hatırlamadığın sürece tüm güçlerinin sadece demo hâlini kullanabilirsin."

"Benden güçlü olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Her şekilde senin küçük yılan kuyruğunu ızgara yapabilecek güçteyim. Ben bir Ölüm Halefisi'yim. Doğaya ait olan insanlar, doğaya ihanet eden sen ve benim gibi türlerin tamamına ölümü getirebilirim."

"Ölümü getirebilirsin ama beni öldüremezsin." Adımlarım olduğum yere mıhlandı. Kalbim saniyelerin arasında ölümü arar gibi çarpıyordu. "Ne Efken'i ne beni ne de değer verdiğimiz kimseyi öldüremezsin."

Samuel yamuk bir şekilde gülümsedi.

"Savaşacak mısın benimle?"

"Hayır Samu," diye alay ettim. "Seni öldüreceğim. Tıpkı Çöl Cadısı Gabriel'i öldürdüğüm gibi."

Samuel'in yüzündeki çizgilerin gerilerek yüzünün bir taşa dönüştüğüne şahitlik ettiğim ilk an, şu andı. Gözlerimde yükselerek yüzüme akmaya başlayan alevlerin ışığının onun çehresine çarptığını gördüğümde bunu yadırgamadım. Medusa bana sokuldu, elini kalbime bastırdı ve birleşmemizi talep etti; onu geri çevirmedim.

"Hoşça kal sevimli dostum," dedim ve alevler bir hale olarak bedenimi sardı; onları gördüm. Ateşten kanatlar gibi etrafımda esip çırpındılar, sonunda beni yukarı taşıdılar ve alevden bir halkanın içinde çarmıha gerilmiş hâlde gözlerimin sadece beyazı görünürken, içimden çıkmak için kalbimdeki yaya yerleşen ateşi hissettim. Bedenim gerildi, gerildi ve gerildi. İçimden sökülüp çıkan ateşin Samuel'e çarpıp onu içine alarak bir top gibi duvara çarptığını hatırlıyorum. Ve tüm bunlar olurken beni izleyen gözleri...

"Ölüm Halefisi'ymiş!" diye kükredim çift çıkan ama artık bana ait olduğundan emin olduğum için normal karşıladığım sesimle. "Ölüm Halefisi ha!" Dudaklarımdan histerik bir kahkaha dökülürken elbisemin eteklerinden yükselen alevler tenimi ısıtıyordu. "Demek yılan kuyruğumu ızgara yapacaksın, ha?" Ellerimi avuç içlerimi açarak havaya kaldırıp, "Yan," diye hırladım. "Yan Samu." Hırlayarak avuçlarımdan yükselen alevlere baktım ve o çemberin içinde biraz daha yukarı çekildiğimi hissettim. "Yan! Yan Ölüm Halefisi."

İçimdeki canavarın dudaklarındaki gülümseme genişlemeye başladı. Yarattığım tablonun boyası zamana damlıyor, saniyeleri renklerin içine gömüyordu. İçimde yükselerek beni âdeta bir yaya çeviren o gücün tüm zerrelerimi ateşe verdiğini hissettim.

"Yan!" diye çığlık attım ve ateşin damarlarımdaki ilerleyişini gördüm. Kollarımın içlerindeki damarlar ateş rengindeydi, dışarı süzülen sarı ışıklar alevlere aitti; tekrar çığlık attım. "Yansın. Kalbin yansın. Donan kalbimin laneti kalbine seni yakan buzlar gibi batacak." Ateşleri ona doğru ittiğimde, buz sarkıtları şeklini alarak hızla ileri doğru atılan ateşleri izlemeye başladım. Her biri ateşin içinde kavrulan Samuel'e saplandı.

Bedenim düşmeye başladı. Bunu durdurmak için çırpınmadım. Birkaç metre yukarıdan yere ayaklarımın üzerine düştüğümde Samuel'in etrafını saran ateşler bir anlığına dindi ama sonra tekrar yandı. Semih ile Efken donup kalmış bir şekilde beni izliyorlardı. Efken'in elleri Semih'in yakalarındaydı; Semih'in yüzünden şarıl şarıl akan kan gömleğinin önünü kızıla boyamıştı.

Avuçlarımı kapattım, ateş artık orada değildi. Gözlerimin önündeki kızıl perde artık yoktu ama göz bebeklerimin hâlâ incecik bir çizgi şeklinde olduğunu hissedebiliyordum. Bir nabız gibi şişip genişliyor, sonra yeniden inceliyordu.

Samuel çekilen ateşlerin içinden kavrulmuş, yanıklarla dolu bir bedenin içine hapsolmuş hâlde çıktı. İyileşmesi zaman alacaktı, onu yeterince yakmıştım; iyileşecekti, ölmeyecekti ama bu yaraların iyileşmesi öyle kolay değildi. Tam karşısında kime baktığını görmesini istiyormuş gibi dikilirken çenem havadaydı; gururluydum.

Kime meydan okuduğunu ona göstermiştim.

Karşısında kimin durduğunu biliyordu.

Benden korkuyordu.

"Sol bileğimden akan kan sadece seni değil, çoktan küle çevirdikleri yedi ceddini tek damlasıyla öldürür," dedim, bu kez sesim bana aitti. Medusa'nın elini omzumda hissettim. Gücü ise içimde dolaşıyordu. "Sağ bileğimden akan kanla duran kalbi bile yeniden attırırım."

Samuel, "Önünde diz çökmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı aciz bir sesle. Yaralarına avucunu bastırıyordu, ben ise yanık etinin kokusu boğazımdan kan gibi akıp içimi doldururken ona acımasız gözlerle bakıyordum. "Sana kul olmamı mı istiyorsun Kraliçe?"

Omzumun üstünden yerde kan gölünün içinde yüzen cam kırıklarına hüzünle bakıp dudaklarımı büktüm. "Bu masaları sevmiştim," diye fısıldadım. "Ve siz onları mahvettiniz."

Efken, Semih'e bir yumruk daha indirince gülümsedim ve gözlerim yanıklar içindeki bedene çevrildi.

"Samuel, ya benimle savaşacaksın ya da öleceksin." Ona doğru tehditkâr bir adım attığım an gözlerindeki korku şahlandı. "Karşında o ne yapaca-

ğını bilmeyen küçük kız yok. Öldürmenin tadını bilen bir kraliçe var. İsmini hatırlasın ya da hatırlamasın. Gücünün demosu bile seni, neydi o? Hmm... Doldurulmuş bir hindinin fırından çıkan hâline çevirdi."

"Seni küçük..."

"Bana hakaret edecek olursan, sol bileğimi terbiyesiz ağzına yaslarım."

"Önünde diz çöktüğümde bundan zevk mi alacaksın?"

"Benim önümde çöküp sadakat yemini edeceksin, sonra da benimle benim çıkarlarım için savaşacaksın. Manbel ile ilgili ne biliyorsan anlatacaksın, Sezgi'yi eğiteceksin, bize ne zaman saldırmayı planladığını söyleyeceksin. Her şeyi öteceksin."

"Kabul edersem beni sağ damarınla besleyip iyileştirecek misin?" diye sordu, gözleri tedirgin bakıyordu; bana güvenmediği belliydi. Ama ben de ona güvenmiyordum.

"Diz çök."

Efken, Semih'e bir tane daha vurdu ama bu kez dönüp onlara bakmadım, sadece dinledim ve bu yumruğun Efken'e ait olduğuna emin oldum. Samuel, aldığı yaralardan dolayı savunmasızlığını kabullenmişti. İyileşmesi uzun sürecekti. Hünerlerini sergileyemediği için gururu da epey incinmişe benziyordu. Samuel canının acısıyla inleyerek bir dizini kırıp yavaşça yere doğru çökmeye başladı. Elbisemin ucunda canlı bir şekilde yanmaya devam eden alevleri yadırgamadan ona doğru bir adım daha attım.

"Çök," diye emrettim sert bir sesle.

"Sana sadakatimi sunuyorum Marların Kraliçesi," dedi başını önüne eğip, kısa bir reverans yaptıktan sonra dizini yere bastırarak.

O an, kıyamet kapıdaydı ve cehennemdeki tüm şeytanlar buradaydı.

Samuel başı öne eğik hâlde hafif bir tebessümle, "Şimdi!" diye haykırdı.

Dudaklarım aralandı. Zaman dilimin üzerine aktı. Kelimeler sustu ama gözlerim çığlıklar atıyordu; o kadar çok her yerdeydi ki sanki tüm görüntüler zihnimin içindeydi. Bakışlarım bir su gibi yönünü buldu. Efken öylece duruyordu; gözleri gözlerimdeydi. Semih'in parmaklarının arasında tuttuğu kalın gövdeli şırınga Efken'in boğazına saplanmıştı. Semih şırıngaya bastı. Kalbime bastı. Ruhuma bastı. Attığım çığlık mekândaki tüm camların patlamasına neden olurken, saniyeler içinde Efken'in dizleri boşaldı, dizlerinin üzerine düşüşünü gözlerime yükselen yaşlarla izledim. Semih, Efken'in altından çekildi. Şırınga hâlâ oradaydı, Efken'in boynuna saplı duruyordu.

"Beyaz yılankökü," diye fısıldadı Samuel. "Bir insanı da bir Gümüş Pençe'yi de felç edip ölüme götürebilecek en büyük çatal dilli zehri."

Efken'in alnını sarmaya başlayan damarlar hızla şakaklarına doğru kaydı. Bir ağacın kökleri gibi tüm yüzünü saran damarları izledim. Gözle-

rinin beyazı kıpkırmızıydı ve mavi gözleri o kızıllığın üzerinde kanın içinde yüzüyor gibi görünüyordu. Boynundaki damarlar belirginleşti, koyu mavi, lacivert kablolar gibi derisinin altında yanmaya başladı. Nefesinin kesildiğini fark ettiğimde bile gözlerimi kırpmadan onu izliyordum.

Patlayan camların kırıkları etrafta uçuşuyordu.

Gümüş Pençeleri zehirleyen yılankökü hızla Efken'in damarlarına salınıp onu sarıyordu.

Samuel tam bana doğru atılacaktı ki elimi kaldırıp avucumu ona doğru itmemle bedeni geriye doğru savruldu ve sırtı sertçe yanarken çarptığı duvara yapıştı. Gözlerimden yaşlar döküldüğünü gördüğü için acısını önemsemeden kahkahalar atıyordu.

Gözleri gözlerime bir gemicinin güçlü çapası gibi saplanmıştı. Efken bana bakıyordu ama çırpınışları gitgide daha da şiddetleniyordu. "Kızı götür," dedi Samuel, Semih'e. "İyileşmemi yavaşlattı. Efken'i ben hallederim. Zaten felç oldu."

Gözlerimden akan yaşlar şiddetlendi. Hareket etmeden sadece ağlıyordum. Sefil biri gibi... Savunmasız ve acılar içinde.

Bir kalbin çarparken çıkardığı atış sesi etrafa yayıldı.

Sonra gözyaşlarım durdu. Başımı geriye atıp elimi ağzıma kapatarak yüksek sesle kahkaha atmaya başladım. Şiddetlenen kahkahaam tüm bedenimi sarsıyor, kötülüğün bir bedene sığması gibi içimdeki tüm karanlıkla delice gülüyordum.

Bir an için Efken'in eli havaya kalktı, hemen arkasından Semih'in bileğini kavradı ve onu var gücüyle aşağı çekti. Omuzlarının genişlediğini gördüm, damarları patlayacakmış gibi duruyordu. Semih ona dehşetle bakarken artık onun altındaydı. Efken aniden onun üzerine çıkmış, dirseğini kırarak onun boynuna bastırmıştı; tıpkı kükreyen bir yırtıcı gibi hırlıyordu. Onun hırıltısıyla beraber koridorda sönen floresanlar tekrar yanmış, ardından çarpan bir nabız gibi bir yanıp bir sönmeye başlamıştı.

Efken yavaşça kafasını eğip, yüzünü Semih'in boynuna yaklaştırdı. Medusa zihnimde eteklerinden kan sızan elbisesiyle tıpkı benim gibi onu izliyordu. Kahkahalarım gözlerimden akan yaşları şiddetlendirmişti; durup dudaklarımda bir gülümsemeyle neden olduğum manzarayı izlemeye başladım.

Efken göz ucuyla bana baktı. Gözlerinden şimşek gibi ışıklar saçılıyordu. Güldü. Köpek dişleri her zamankinden daha uzun, daha keskin görünüyordu. Boynunda iğnesi saplı duran bir şırıngayla onu öldürmek için orada olan bir adamın üzerinde, ölmek üzere olan bir fani ya da sıradan bir Gümüş Pençe gibi değil, onun boynunu parçalayacak bir yırtıcı gibi duruyordu.

Her şey tam da planladığım gibi olmuştu.

Samuel'i kendime çekmiş, ona saldırmış, Efken'i tetiklemesini sağlamıştım. Buraya geldiğinde Efken'i tetikleyebilecek bir şeye sahip olduğunu elbette biliyordum. Beni aptal küçük bir kız sanarak hayatının hatasını yapmıştı.

"Ben boynuna şırınga saplamam," dedi boğuk, kalın, zehir gibi bir sesle. Semih'in nefesi hızlanmıştı. Efken biraz daha eğildiğinde ağzı Semih'in boynuna çok yakındı. "Benim soyum boyun parçalar ve sen Semih, o soyu çok iyi tanırsın. Değil mi başıboş gezinen Omega?"

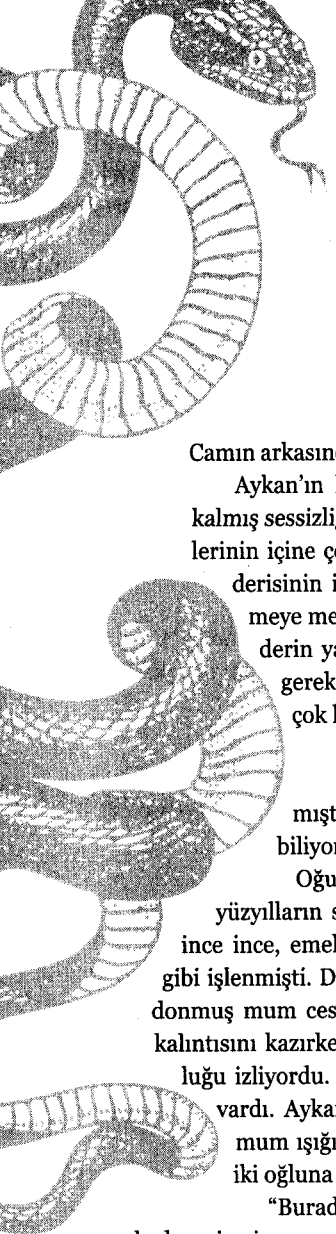
Durdum, gülümsemem genişledi.

Aynı soyun iki farklı toprakta filizleyen kökleri zehirli bir sarmaşık gibi önümde birbirinin boynuna dolanıyordu.

Semih bir Gümüş Pençe'ydi. Bir tür omega. Başıboş, yalnız, güçlü ama reddedilmiş; tam bir aptal.

Samuel, "Nasıl lan?" diye fısıldadı, dehşetin kokusu ilk kez içime huzur olup dolmuştu.

"Ah Samu." Ona doğru döndüm. "Zaten yapmanı istediğim şey tam da buydu. Onu normal bir Gümüş Pençe mi sanıyordun? Benim sadık Samu'm. Canavarımı uyandırdın."

SOLİTARİS & HOLOCENE, SOULSWAP

İSTANBUL

Camın arkasında durmuş buz tutmuş şehri izlerken sessizdi. Aykan'ın kızıl gözleri, dudaklarında mühür gibi asılı kalmış sessizliğin aksine hiç sakin bakmıyordu. Endişe gözlerinin içine çökmüş bir canavardı ve canavarın sert pullu derisinin içine gömülmüş kurşun yaralarını tedavi etmeye mecburdu. İçinde hep taşıdığı o endişe duygusu derin yaralar almıştı ve şimdi endişeyi iyileştirmesi gerekiyordu. Yine içinde yaşatacaktı ama bu kadar çok kan akmayacaktı.

Büyük bir yasayı çiğnemişti.

Annesi gitmişti, onu oğullarıyla yalnız bırakmıştı ve giderken bir yasayı çiğneyeceklerini o da biliyordu.

Oğullarının önüne koyduğu parşömen kâğıdında yüzyılların sırrı gömülüydü. Mürekkebi dağılmış yazılar ince ince, emek dolu bir el yazısıyla kâğıdın üzerine nakış gibi işlenmişti. Defalarca kez mühürlendiği için her köşesinde donmuş mum cesetleri vardı. Miraç parmağıyla kırmızı mum kalıntısını kazırken okuduklarını anlamlandıramıyor gibi boşluğu izliyordu. Mahzar'ın yüzünde daha metanetli bir ifade vardı. Aykan'ın gözleri önünde durduğu cama yansıyan mum ışığına takıldı ve sonra masanın etrafına çökmüş iki oğluna baktı.

"Burada Cadı Mahkemeleri'nde idam edilen birkaç kadının ismi yazıyor," dedi Miraç. "Bu konunun ablamla ilgisi ne?"

Gözlerini tekrar parşömen kâğıdına indirdi. "Mega ne demek?"

"Cadı Mahkemeleri'nde katledilen gerçek cadıların isimleri sadece olayın gerçekliğini ifade etmek için orada. Binlerce isim kurban edildi. Çoğu cadı bile değildi. Sadece oradaki isimler gerçek birer cadıydı."

Mahzar sessizliğini korudu, Miraç ise kafayı yemiş gibi başını iki yana salladı. "Ne cadısından bahsediyorsun baba?" diye sordu sertçe, sesini belki de ikinci kez bu kadar çok yükseltiyordu; babasıyla konuşurken saygılıydı ama şimdi saygı yoktu. Şimdi içini yakıp kavuran merak ve korku vardı. Ablasına bir şey olmuşsa, sebebi babası bile olsa bunu sorumluların yanına bırakmayacaktı. Hissettikleri bu yöndeydi.

"Şehir donuyor, içerideki ikizin ve annem ablamın yokluğunu doğal karşılayıp onun sesini telefondan bile olsa duymaya çalışmıyor ama sen cadılara mı takıldın?" Sorunun mimarı olan dudaklar Mahzar'a aitti. Kemik gibi bir ifadesizlikle kafasını kaldırdı ve kendinden yaşça biraz daha küçük olan erkek kardeşine baktı. "Miraç, susup babamı dinle."

"Mahzar sen babamın ablamın nerede olduğunu söylemek dışında tüm saçmalıklardan bahsettiğinin farkında mısın?"

"Sus, saygılı ol ve babamı dinle. Mahinev sadece senin değil, benim de ablam." Mahzar'ın ateş yarığı gözlerinde saf bir hüküm vardı. Miraç bu hükmün altına girmemek için birkaç dakika direnerek abisinin gözlerinin içine baktı ama sonra sakinleşip sandalyesine geri oturdu. "Seni dinliyoruz baba," dedi Mahzar omzunun üzerinden babasına bakarken. Gözleri yalanı kabul etmeyeceğinin altını çizer gibi dikkatle babasını eleğinden geçiriyordu.

"Bir süredir ablanızı korumaya çalışıyordum," dedi Aykan omzunu soğuk pencerenin camına yasladıktan sonra. "Dış etkenlerden. Tehlikelerden. Aklınıza gelsin gelmesin, her şeyden." Derin bir nefes aldı, sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Mahzar sakince babasına bakıyor, Miraç çatık kaşlarla kelimelerin devamını bekler gibi kafasını sallıyordu. "Parçalanmış evrenlere inanır mısınız çocuklar? Yansımalarımıza. Aynaya baktığımızda gördüğümüz görüntü bize ait değildir, zamanda parçalanmış bir anıyı görürüz. Yansımamızı değil, anımızı görürüz."

Mahzar kaşlarını çatıp gözlerini parşömen kâğıdına indirdiğinde babasını anlıyor gibiydi. Kollarını göğsünün üstünde toplamıştı.

"Aynanın karşısına geçtiğinde sana bakan sen değildir, sana ait eski bir anıdır. Çünkü aynalar bizimle aynı anda hareket etmez; sadece anıları yansıtır. İşte hikâye böyle başladı. Lanetlenmiş anılarımın birinin içinden çıkıp geldim. Geldiğimde henüz çok küçük bir çocuktum."

"Sen bu dünyaya ait değilim mi demeye çalışıyorsun?" diye sordu Miraç, daha önce gördüğü kâbuslardan birine ait bir parçaya bakıyormuş gibi hissetmişti çünkü kâbusunun konusu tam da böyleydi.

"Hiç kimse olması gereken yerde değil, demeye çalışıyorum oğlum."

"Ablam olmaması gereken bir yerde," dedi Mahzar, gözleri hâlâ parşömendeydi. "Aynada gördüğümüz yansımamız değil, aslında anımızdır..." Derin bir nefes aldı. "Baba, devam et lütfen."

"Kopup geldiğim anılarımdan birinde ben sandığınız kişi değildim. Tıpkı babaanneniz gibi. Belki de sizin gibi..." Aykan oğullarına baktı. "Size ne kadarımı verdim, size kendimden hangi parçaları bıraktım bilmiyorum ama size ne olduğumu göstereceğim." Gözlerinden aniden dökülmeye başlayan o kızıl yansımalı ışıklar tüm odaya kırmızı şimşekler gibi damarlar hâlinde yayılmaya başladığında, Miraç korkuyla oturduğu yerden fırladı ve altındaki sandalye yere devrildi.

"Siktir!" diye bağırdı. "Ne oluyor amına koyayım?"

Mahzar'ın gözleri ilk kez bir tepkiyle irileşti. Yine de sakindi. Sanki kanı damarlarında ters yöne akmaya başlamamış gibi sakindi.

"Durun," dedi kalın, tok bir sesle. Bu, daha önce hiç duymadıkları bir sesti. Hem tanıdık hem de yabancıydı. "Mega ne mi oğlum?" diye konuştu Miraç'a çevirdiği kızıl ışıkların yayıldığı gözleriyle. "Mega, bir Mar kadını ile bir Gümüş Pençe erkeğinin çocuğu. Mega, senin baban."

Miraç şifonyere çarparak durabildi. İri gözleri, korkudan titreyen dizleriyle babasının karşısında tam bir insan çocuğu gibi görünüyordu; suç işlemiş, babasından korkan bir insan çocuğu... Oysa bunların hiçbiri değildi. Safkan bir melezdi. Bir insanın ve bir meganın çocuğuydu; damarlarında biraz da Mar kanı akıyordu.

"Mar mı? Gü... Gümüş Pençe mi?"

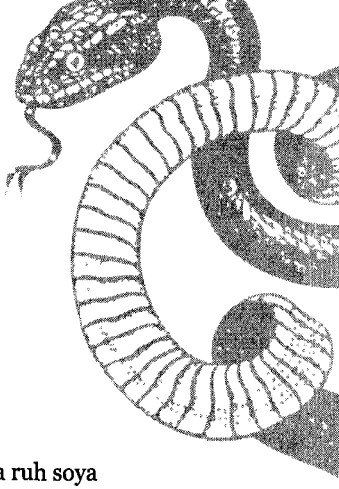
"Ablanı benim gibi sanan bir sürü lideri onu kendine istedi. Benim gibi bir megaydı. Var olan kendisinden sonraki son Mega'nın kızını, yani dişi Mega'yı gelini yapmak, onunla soyunu devam ettirmek istiyordu. Bunun için zamanı yardı ve bizim olduğumuz anılardan birine geldi. İstanbul'a." Gözlerindeki ışık zayıflarken sesi yeniden ona aitti; erkeksi ama şefkatli. "Ablanızı ondan korumak zorundaydım. Ondan ve diğer tüm sürülerden. Hayatta olan hatta olmayan... Ablanız sandıkları gibi bir Mega Dişisi değildi. Bunu onlara ispatlayamazdım. Yirmi bir yaşına geldiğinde kurtulacağını biliyordum ama ona kıyamadım, gitsin istemedim, zorundalıklarını bile durdurmak istedim. Onu zorunda olduğu şeyden bile korumak istedim."

"Mega Dişisi..." Mahzar yavaşça yutkundu. Kavrıyorlardı, yavaş yavaş bahsedilen sürünün insanlardan değil, hayvanlardan, hatta kurtlardan oluştuğunu anlayabiliyorlardı. "Ablam yirmi bir yaşına girdiğinde ne olacaktı?"

"Ait olduğu anının içine geri dönecekti," diye fısıldadı Aykan.

"Ablam senin gibi değilse," dedi Miraç ilk kez korkuyu bir kenara iterek. "O zaman ablam ne?"

"Ablan bir Mega Dişisi değil. Ablan Marların Kraliçesi. Bir Mega Mar Kraliçesi."

19. SOY

ELEİNE, DANCİNG İN HELL

İnsan, damarlarında taşıdığı kanla var olsa da ruh soya göre şekillenmezdi.

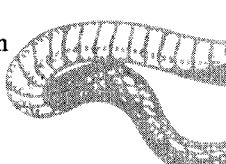
İyi bir adamın çocuğu kötü kalpli bir canavar olabilirdi, bir canavardan bir melek de doğabilirdi.

Olabilirdi.

Kızıl gözlerimin derinliklerine gömülmüş geçmiş bir zamanlar bana ait olsa da şimdi o geçmişe bir yabancı gibi hissediyordum. Oysa şu an damarlarımda dolaşan kan bir zamanlar bana ait değildi ama ruhum daima aynıydı. İçimdeki iyiliklerle, içimdeki kötülüklerle, karanlık ve aydınlıklarla ben aslında özümde hep aynı insandım. Kanıma karışan zehir ve şifa ruhum ile beraber çıkıp gelmişti, artık damarlarımda yabancı bir kanın ilerliyor olması bile sorun değildi çünkü zehrim de şifam da içimdeydi; yeniden benimleydi.

Tarot kartlarının dağıtıldığını hissettim. Her bir kar sırtı dönük şekilde masada duruyordu ve kader, o tarot kartlarının ön yüzünde şekilleniyordu.

Boynuna saplanmış hâlde duran şırınganın ucundan taşan kanın nefes boşluğuna, ardından bir yılan gibi kıvrılarak omzuna doğru akmaya başladığını gördüm. Nefesler tutulmuş, zaman bir ok gibi ikisinin sırtına saplanarak bizim etrafımızda akmayı bırakmıştı. Şimdi her ikisi de zamanın tutsağıydı.

Efken'in boynu biraz daha kabardı. Tenine saplı duran şırınganın gevşediğini gördüm. Kalbimde büyüyen bir yangınla onu izliyordum. Hem korku hem de zafer her yerdeydi ama en çok göğsümün içindeydi.

"Beyaz yılankökü seni ne öldürdü ne de felç etti," diye fısıldadı Semih. Yeşil gözlerinde saf bir şaşkınlık vardı. Korku değildi bu. Anlamlarını kaybetmiş gözleri yeni bir anlama tutunmak için fıldır fıldır dönüyordu. "Sadece Gümüş Pençe değilsin."

"Adımı hatırlıyor musun? Hatırlayacaksın. Herkes hatırlayacak. Tüm dünya hatırlayacak. Tüm anılar hatırlayacak." Eğildi, şırınga tamamen gevşeyip onun teninden koparak yere düştü; yuvarlanarak mekânın kanlı zemininde ilerlemeye başladı. "Adımı asla unutmayacaksın." Biraz daha eğildi. Artık birbirlerinin gözlerinin içindeydiler. "Lider," diye fısıldadı Efken zehirli sesiyle. Sonra geri çekildi, boynundaki delikten kan şarıl şarıl akıyordu. "Aziz." Dudaklarında kıyamet gibi bir kıvrım oluştu. "Kral." Âdeta bir şimşek gibi çaktı. "Ben senin içinde olduğun oyunun kartlarının sahibiyim."

"Sürün var," dedi Semih dehşete kapılmış bir hâlde.

"Ben hangi kartı çekersem, sen o kartı yaşamak zorundasın."

"Her zaman kral sen olamazsın Karaduman."

"Yoksa bu seni ağlatacak mı?"

Samuel çaresizce yaralarını ovuştururken bir şeyler mırıldanıyor gibi duaları, tılsımları okuyordu ama faydasızdı. Gücü kül olmuştu ve bir Anka gibi yeniden doğabilmesi için önce iyileşmesi gerekiyordu. Onu kolayca iyileşemeyecek hâle getirmiştim. Yarattığım karmaşanın esas nedeni buydu. Onları merdivenlerin basamaklarından inerken gördüğüm ilk anda planım kafamın içinde şekle bürünmüştü.

Efken'in aniden sırtı gerildi. Birkaç kemiği kırılıyormuş gibi dalgalanan bedeni korkuyla ona doğru bir adım atmama neden oldu. Semih de Efken de bir an için duraksadılar. Efken, Semih'in üzerinden âdeta fırlayan bir mızrak gibi hızla kalkıp anlayamadığım bir hızla önümde bitti. Bakışları yüzüme dokundu, orada çok kalmadan dudaklarıma indi, eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve ben bu öpücüğün sarsıntısını içimde hallememişken birden Samuel'e doğru döndü. Efken'in boynunun kırılacak gibi omzuna doğru hızla yatıp geri kalktığını gördüm; bunu birkaç kez yaptı ve görüntü korkunç bir boyuta ulaştığında Samuel'in gözleri korkuyla iri iri açıldı.

Efken'in Samuel'in boynunu kırdığını gördüm.

Tek hamlede.

Samuel'in gözleri hâlâ açıkken, sanki beni görebiliyormuş gibi doğrudan bana bakarken, hiç düşünmeden birkaç büyük adımda onun önüne geldim. Karanlığın kalp atışları içimdeydi; nabzı ruhuma vuruyordu. Sol bileğimi kaldırıp, Efken'in sol eliyle kırdığı boynun sahibinin bomboş bakan gözlerine doğru eğildim.

"Sadakatsizsin Samu," diye fısıldayıp tırnağımla aşağı doğru çekerek yardığım bileğimi Samuel'in aralanan dudaklarına yasladım ve zehrimin onun içine damlamasına izin verdim.

Bileğimi Samuel'in ölümü yudumlayan dudaklarından çektiğimde Semih orada değildi.

Efken ve ben ise romanın yeni bir sayfasına geçmek üzere olduğumuzun farkındaydık.

Elbisemin yanık etekleri ayak bileklerimin çarpmasıyla öne arkaya hareket ediyordu. Kar Ormanı'nı arkamızda bırakarak karlı arazide yürüdüğümüz sırada ayaklarım çıplaktı. Omuzlarıma örttüğü ceketin bir faydası yoktu çünkü zaten üşümüyordum. Aramızda sürüp giden sessizlik, verandanın basamaklarını tırmanana dek sürdü. Verandada kurdun olmadığını fark ettiğimde bile tepkisizdim. Bir ruh gibi evin içine süzülüp karanlık holü geçerek salona doğru ilerledim. Efken tam arkamdaydı.

Samuel'i öldürmüştüm.

Sezgi'nin sahte de olsa sığındığı son limanı yakmıştım.

"Medusa."

"Artık ne olduğunu saklamana gerek yok."

"Hiçbir zaman saklamadım. Başta ne olduğumu benim de bilmediğimi iyi biliyorsun yılan." Sesine giydirdiği sakinlik benimkinin aynısıydı. "Bir kumar oynadın," diye fısıldadı, bana doğru bir adım attı, gölgesi üzerime devrildi. Kelimeler dilimin altına birikti ama üstüne çıkamadı; toprağın altına biriken ölümler gibiydi, yaşamın oldukça uzağındaydı. "Çünkü beni tetikleyecek bir şeye sahip olduklarına emindin. Bir şey olmasa bile, onların beni tetikleyeceğini biliyordun. Samuel'i oyaladın, hatta yaralayıp aciz hâle getirdin, böylece tetikleyiciyi kullanmak zorunda kaldı. Kullanırken bunun beni *tetiklemesini* değil, beni *durdurmasını*, hatta belki *öldürmesini* planlıyordu."

Kelimesi kelimesine doğru çıkarımlardı. Birine bile itiraz edemedim çünkü tam da böyle olmuştu. Ona doğru dönerken olduğum yaştan binlerce yıl daha uzağa gitmiş gibiydim; yaşanan son birkaç saat yüzüme kalıcı yaşlar çizmişti. Yorgunluğumu görüp elini yüzüme uzatarak büyük avucunu yanağıma yerleştirdi. Gözlerimi yumup yanağımı avucuna yaslayarak, "Bir savaşa giriyoruz," diye fısıldadım, kelimeler sonunda gömüldükleri toprağın altından çıkıyordu. "Buna mecburdum. Sen zaten bir canavar olduğunu düşünüyorken sana böyle bir şeyi dayatmak istemezdim. Ama kaderden kaçamayız."

"Kaderden değil Medusa, olduğumuz insandan kaçamayız."

"Samuel'i öldürdüm. Sezgi'nin sahte de olsa tek akrabasını. Şu ana dek sığındığı belki de tek liman Samuel'di."

"Sen değil, ben öldürdüm."

"Kendini kandırmayı bı-"

"Ciddiyim Mahi," deyince çatık kaşlarımın altına gömülmüş karmaşa dolu gözlerimi yüzüne dikip bir cevap bekledim. "Kanını ona içirmeseydin de ölecekti."

"Ne?"

"Aynı anda hem gücünü devre dışı bıraktım hem de boynunu kırdım."

Duygular içimde yanlış kablosu kesilmiş bir bomba gibi infilak etmeye başladı.

Kendini keşfediyordu. Neler yapabileceğini keşfetmeye başlamıştı. İri bir gözyaşı damlası yanağımdan yuvarlanarak çeneme aktığında bunun nedenini anlamaya çalışıyor gibi parmağını elmacık kemiğime sürttü.

"Artık birbirimizin karşısında yalanlar olmadan, sakladıklarımız olmadan duruyoruz Mahi," diyerek gerçeğin bizi yıkmak için yaklaşan bir dalga gibi üzerimizi örtmesini sağladı. "Sen benden Nigin'i saklamıyorsun, ben de senden varlığını fark ettiğim canavarı."

İnsanlar göründükleri gibi olmadıklarında kötü biri olurlardı, bir şeytan olduklarını her an haykırdıklarında değil. Efken'in ilk andan beri iyi bir adam olduğunu savunmadığını biliyordum; o ilk andan beri kollarının arasına isteğimle girdiğim canavar olduğunu savunuyordu.

"Ne zaman fark ettin?" Soru dudaklarımdan döküldüğünde gözyaşım çenemde asılı duruyordu; yere damlamadı.

"İçimde bir canavarın yaşadığını hep biliyordum. Bunu sana da söylemiştim." Dürüsttü. Her bir kelimesinde dürüstlüğü vardı ama yalan söylüyor olsa bile ona inanacağımı fark ettiğim için kalbim ağrıyordu. "Canavarı eğitebilirim sandım, canavar ve ben aynı beden içinde farklı kişileriz sandım, ona hükmedebileceğimi düşündüm."

"Senin bahsettiğin canavar, ruhundaki canavar Efken," diye fısıldadım. "Ruhunda bir canavar olduğunu düşünüyorsun, düşünüyorsun çünkü ağır şeyler yaşadın. Hiçbirini bilmiyorum, sadece gösterdiğin kısmı bile derimi etimin üzerinden soydu. Bahsettiğin ruhundaki canavar. Ben onu sormuyorum."

"İçimdeki canavar hep aynıydı." Ağır ağır nefes alıp verdi, bana empoze etmeye çalıştığı düşünce kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Seninle ilgili araştırmalar yaparken, içimdeki canavar hakkında yazılanları da gördüm.

Başta hiç önemsemedim, umurumda bile değildi, kendime biraz olsun benzetmedim ama..."

"Evet?"

"Saldırıda her şey değişti. Bir pençenin beni içimden kazıdığını hissettim. Dışarı çıkmak istiyor gibi durmadan kazıyordu. Derimi parçalayıp dışarı çıkacak, özgür kaldığı gibi kan dökmeye başlayacaktı. Onu hissedebiliyordum. Bu anlattığım şey ruhla ilgili değil. Bu anlattığım şey tamamen fizikseldi." Tarot kartları gözlerinin içinde yeniden dağıtıldı; sanki zaman uzun süredir kartları bizim için karıyordu. Başta sustum çünkü ne söylemem gerektiğini bilemedim, sonra bu kez ona dokunması gereken kişinin ben olduğumu fark edip avucumu kemikli yüzüne yerleştirdim. Yeşererek yüzünün kemiklerini saran sakallarının pürüzünü avucumun içinde hissederken, "Mustafa da öyle," diye devam etti. "Canavar onu kazıyıp dışarı çıkabilmiş. Bana hâlâ pençelerini geçiriyor."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Yaralıydın, uyuyordun, ona sorduğumda hiç kıvırmadı. Biraz düşünmedi bile. Sadece söyledi."

"Manbel seni ortadan kaldırmak istiyor."

Karanlık uçurum mavisi gözlerine dağılarak şafağın sökme, sabahın gelme ihtimalini yok etti. İfadesinde bir parça bile aydınlık yoktu. Canavarın orada, gözlerinin arkasında beni izlediğini biliyordum. Beni izlerken Efken'in ruhuna pençelerini geçirerek ona işkence etmeye, özgür kalmak için Efken ile savaşmaya devam ediyordu.

"Beni ortadan kaldırmak istiyor çünkü yalnızken bile oldukça güçlüsün, bir de benimle uğraşmak istemiyor. Çünkü ikimiz beraber olursak bizi yenemeyeceğini düşünüyor. Sezgi haklı, Manbel işgüzar ve korkak. Bir korkak her zaman kalabalığı etrafına toplar. O da bunu yapacak. Çünkü beni saf dışı bırakamadı, seninle ilgili detayları öğrendi ve daha fazla korkmaya başladı."

"Yenemeyeceğini düşünüyor, dedin. Sen yenebileceğini mi düşünüyorsun?" Elimi yanağından uzaklaştırıp sırtımı Efken'e döndüm ve koltuğa doğru ilerledim. Koltuğun kolçağına oturup, düşmüş omuzlarımla camdan dışarıyı izlemeye başladım. "Yenileceğimizi düşünüyorsun, değil mi Efken?"

"Yenilmek benim kabul edeceğim bir şey değil. Ben yenilmem. Ben bu hayata sadece kazanmak için geldim." Her kelimesinde ölümü bile dilsiz bırakan bir güven vardı. "Ne olursa olsun, içimdeki canavarın beni parçalayıp çıkmasına izin vermek zorunda bile kalsam, girdiğim bir savaştan o savaşı kazanmadan çıkmam. Ama sen..." Nefesi saçlarıma aktığında onun hemen yanı başımda olduğunu fark edip dalgın bakışlarımı saplı durduğu ormandan ayırarak ona doğru çevirdim.

"Ben ne?"

"Hedef senken yanlış strateji yapmaktan korkuyorum," dedi dürüstçe, bu dürüstlüğü beni başında durduğum uçurumun önünden çekerek şu âna getirdi. "Hâlâ isimlerimizi bile bilmiyoruz Mahi. Aslında kim olduğumuz bile gölgelerle dolu. Şu an neden buradayız? Neden Efken Karaduman'ım? Neden yeniden bir aradayız bunu bile bilmiyoruz. Bu kadar büyük bir bilinmezliğin içindeyken, kumar masasına yüreğimi koymamı istediğine emin misin?"

Söylemeye çalıştığı şey karnıma saplanmış bir bıçak gibi beni yaraladı ama kanımı akıtmadı. Ona uzun uzun baktım. Karanlık bir geçmişi vardı ama asıl geçmişinde de hâlâ dinmeyen, yeniden üzerimize çökmek için çıkıp gelebilecek karanlıklar olmalıydı.

"O kurt," dedim yavaşça, amacım konuyu kalbimi bulandıran taraftan çekip asıl olması gerektiği yöne çevirmekti. "Bir Gümüş Pençe'ydi."

Bana beni onaylıyor gibi baktı ama ondan bir cevap alamadım.

"Saldırı ânında bize yardım etti. Belki de senin için geldi." Efken kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "O kurt, daha önce de ormanda gördüğümü söylediğim genç erkekti. Akla mantığa aykırı gelebiliyor ama şu an hayatımızda ne normal ki? Birkaç saat öncesine kadar havada duruyordum ve etrafımda ateşten bir çember vardı."

Efken yüzüme asırlar gibi gelen bir süre zarfında sakince bakmaya devam etti.

"Beni korumuştu Efken. O bir Gümüş Pençe olmasına rağmen, beni, bir Mar'ı korumuştu. Yeniden bizimle savaşabilir. Hatta kendisi gibi olanları bizim için getirebilir."

"Sen bir canavar sürüsünden yardım isteyeceğimizi mi söylüyorsun?"

"O canavar bizi korudu."

"O canavarlardan biri benim, koruduğum bir şeyi daha sonra öldürebiliyorum."

İçimi buz kestiren cümlesine rağmen sessiz kaldım. Daha fazla konuşmak, onun kendine yapıştırdığı canavar etiketinin üzerindeki kelimeleri okumak istemiyordum. Ormana dalıp gittim ve Efken de hemen yanımda durup beni izledi. Duruşu tehditkâr, gözleri yüzüme sabitli ama dalgındı.

"Bir pentagrama benziyordun," diye fısıldadı. "Şeytana ait bir yıldız gibiydin."

"Pentagram." Başımı salladım. "Manbel'in kendini güvende hissetmesini sağlayan sembol. Ona göre bir korunma tılsımı. Benden korksa da beni güvenli buluyor çünkü bende olduğunu düşündüğü gücü kendi lehine kul-

lanabileceğine inanıyor. Bu da beni onun için güven dolu bir tılsıma dönüştürüyor."

"Başta seni öldürmeye çalışmayacak," dedi Efken, bu cümleyi kurduğu için öfkeyle hırıldayarak şömineye doğru yürüdü. Küllenen şöminenin önüne eğilip demir maşayı alarak küllere sertçe vurdu. "Çünkü senin gücünü, enerjini istiyor. Belki de saldırıda kendini bu kadar göstermen yerinde bir karar değildi. Onun gözünde artık daha kudretlisin. Şimdi seni sadece kazanmayı değil, eğer sana yenilme ihtimali daha da artarsa doğrudan seni öldürmeyi düşünecek." Efken psikolojiyi bir silah gibi kullanabiliyordu; aynı zamanda insanların psikolojilerinin ellerindeki silahlar olduğunu da biliyordu. Bu konuda başarılı olduğu için Manbel'in zihnine derin bir çizik atabilmesine şaşırmamıştım.

"Kurtlardan yardım isteyelim."

Demir maşayı kenara atıp elleriyle yüzünü kapattı, sonra büyük avuçlarını yüzünden aşağıya doğru kaydırıp, "Yedi ceddini sikeyim!" diye hırladı. "Medusa, iyi de bahsettiğin şeyleri nereden bulacağız? Verandadaki bile siktir olup gitmiş. İnlerini mi biliyorsun? Hadi diyelim biliyorsun, ne yapacağız? Elimizi kolumuzu sallayarak inlerine girip yardım mı isteyeceğiz? Kurtlar güven duymadıkları yerde durmazlar. İçimde size ait bir canavar var, pençelerini ruhuma sapladı beni kazdıkça kazıyor desem bile bana güvenmezler."

"Onların hükümdarıysan güvenirler!" diye bağırdım birden öfkeyle.

Efken, "Bana öyle seslenme," dedi iğreniyor gibi kaşlarını çatarak. "Bir canavarla tam yirmi yedi yıldır yaşıyorum. Şimdi tamamen o canavara dönüşmeyeceğim. Bunu yaparsam sadece o orospu çocuğunun kafasını dişlerimin arasına almak istediğim için yaparım." Son kurduğu cümle onu daha da iğrendirmiş gibi yerdeki demiri tekrar kavrayıp öfkeyle yere vurdu ve birkaç küfür savurdu. "Crystal neden Mar bulmaya çalışmıyor?" diye sordu, sesi hissettiği öfkeden dolayı çatlaklarla dolmuştu.

Onu onun silahıyla vurarak, "Crystal elini kolunu sallayarak Kan Yemini etmiş, etmemiş, bizi tanıyan tanımayan, ne olduğunu bile bilmediği melezlerin inine mi girsin?" diye sordum sertçe. "Bizim için birkaç kişi buldu."

"Sen sanıyorsun ki canavarlarla anlaşma yapmak istemediğim için reddediyorum." Birden yerinden fırlayınca nefesimi tutarak ona baktım. Saniyeler yere düşmeden, henüz havadayken, saatin ibresi donup kalmışken tam karşımda duruyor, öfkeyle soluyordu. "Ben seni korumaya çalışıyorum. Gerisi benim sikimde bile değil. Her kaynakta bu ikilinin birbirine düşman olduğu yazıyor. Ya o canavarlar önce yardım edip sonra seni öldürmeye karar verirse? Hiç düşündün mü?" Ölümüm onun dudaklarında anlam kazandı

ve sonra kendi anlamlarında boğularak varlığını yitirdi. Gözlerimiz birbirine doğrultulmuş iki soğuk namlu gibiydi. "Öldürülmesi zor olansın Mahi," dedi. "İmkânsız değil."

"Bu kadar amatörken bir şansımız olsun istiyorsan, her şeyi göze almak zorundasın," dediğimde, kendi ölümüme meydan okuduğumu biliyordum. Yok edilme ihtimalimi bir köşeye fırlatmadan önce, koparılmış bir roman sayfasındaki yok edilmesi gereken kelimelerin yazdığı sayfayı buruşturur gibi avucumun içinde buruşturmuştum.

"Aklını mı kaçırdın lan sen?" diye hırlayarak bana doğru dönerken büyük elleri kollarımı kavradı; beklenmedik bir anda kendimi salonun soğuk duvarına yaslı hâlde buldum. Canımı acıtmadan beni sıkıca kavrarken sırtımı duvara biraz daha bastırıp, ay ışığının yüzüne çarpan kemik rengi ışığının altında acı çeken yaralı bir canavar gibi gözlerimin içine baktı. Ona direnmedim. "Seni ölümün kollarına bırakacağıma, seni geri gönderirim daha iyi."

"Geri göndermek mi?" diye bağırdım, sesim o kadar kuvvetli çıktı ki, evin pencerelerinin titrediğini hissettim. Umursamadım. Tek odaklanabildiğim kurduğu cümle olmuştu. "Geri göndermek mi?" Çatık kaşlarla ona baktığım sırada onu sertçe ittim ve bana karşı koymadan geriye doğru sendeledi. "Beni geri göndereceksin, öyle mi?" diye sordum sertçe. "Nasıl? Sözün için kendini öldürerek mi? Yoksa kendini öldürterek mi? Nasıl?" Çığlık çığlığa bağırarak sorduğum sorulara verdiği tek karşılık mavi gözlerine çökmüş bir öfkeyle beni izlemek oldu. "Efken, her şey senin istediğin gibi olmayacak. Sen yaşa dediğin için yaşamayacağım, tıpkı sen öl dediğin için ölmeyeceğim gibi."

"Bu cesaret ve gövde gösterisini benim karşımda yapmayacaksın!" diye bağırdı, sesi ilk kez bu kadar şiddetli ve yıkıcı çıkıyordu. "Senin içinde küçük bir yer edinebilmek için boğazına yapıştığım o canavar beni ele geçirirse, her şey çığırından çıkar, anladın mı beni? Senin için çabalıyorum, kör müsün?" Bağıra bağıra konuşuyor, hatta konuşmuyor, kelimelerin arasına beni yere deviren sorular iliştiriyordu. Gözüm boynundaki iğne deliğine kaydı ama orada çok oyalanmadı. Çıplak omzundan dirseğinin içine, oradan bileğine doğru ona ait kurumuş olan kanın çizdiği yolu izledim. "Senin için, yeniden düşmanın olmamam için, bizim için savaşıyorum, kör müsün?" Biz demesinin şaşkınlığı, düşmanlığın yarattığından bile fazlaydı. "Hayatımda ilk defa bir kadın için çabalıyorum. Hayatımda ilk defa bir insan için çabalıyorum. Nasıl görmezsin sen beni ya? Senin yiğitliklerin, yerli yersiz cesaretin, bunlar benim sikimde değil kızım!" Yutkunup kafamı duvara daha çok bastırdım. "Kalkmışsın! Karşımda durmuşsun! Sen öl dedin diye ölmem, yaşa

dedin diye yaşamam diyorsun! Tamam ulan!" Öfkeyle geri çekilip yerdeki kırlente bir tekme savurdu. "Savaşmak mı istiyorsun? Git, savaş ulan. Ama sana bir şey olursa, sana bir şey olacağını sezersem, tehlikede olduğunu görürsem, seni geriye öyle bir döndürürüm ki, bir daha burayı hayalinde bile göremezsin!"

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit ya da değil, ne algılarsan."

"Sen bir savaşın ortasında beni kendinle tehdit edemezsin!"

"Sen beni kendinle tehdit ediyorsun ama!" diye bağırdı yüzüme doğru.

"Bağırmayacaksın bana!"

"Daha içten emret, belki sesimi de kesersin!"

Öfkeyle homurdanarak sustum ama içim yangın yeriydi. Bunu bilmese de olurdu. Hissettiğim sinirle hızla salondan çıkarak banyoya girdim ve Efken'in hole düşen adım seslerini dinlerken kapıyı izleyerek üstümdeki etekleri yanmış elbiseyi çıkarıp bir kenara fırlattım. Kendimi suyun altına bıraktığımda akacak daha çok gözyaşım varmış gibi hissediyordum ama uzun süre ılık suyun altında kalınca gözyaşları da içimde donarak taşlaştı. Ağlamadım. Oysa ağlasam gözlerimden geçip giden bir okyanus olduğunu biliyordum. O kadar dolu hissediyordum ki sanki ortadan ikiye ayrılacaktım ve ayrıklarımdan dışarı hissettiğim duygular taşmaya başlayacaktı.

Oysa çok değil, birkaç saat önce onun dokunuşlarının vücudumda bıraktığı izler hâlâ taptaze derimin üstündeydi. Utançla karışık bir duygu içimdeki her bir köşeye sindi ama görüntüler utanca rağmen zihnimden silinmedi. Zihnimden silinmeyen bir görüntü daha vardı. Bir adamın alnının ortasında açılan kurşun deliği, dışarı sızan kanlar ve adamın cansız gözleriyle sırtüstü yere devrilişi... Samuel'in bedeninin alevlere teslim olduğu o an, boynunun kırılışı, gözlerine yerleşen o ölüm ıssızlığı; sessizlik... Ölümler arka arkaya geliyordu ve hiçbiri bana ait değildi. Şimdi bunca ölümün içinde Efken ile bir kumar masasına oturmuştuk. Masada duran yaşamım ve ölümümdü.

Zihnimde bir soru belirdi. İçindeki canavar sonunda tenindeki son toprağı da aşıp yüzeye çıktığında bana zarar vermekten mi korkuyordu? Marlar ve Gümüş Pençeler arasındaki uzayan düşmanlık, anılarımızda birbirimize düşmanca bakan gözlerimiz... Dönüşme ihtimali olan o doğaüstü yaratık... Belki de kapıdaki savaşta beni korumak yerine beni parçalara ayırmaktan korkuyordu. Eğer böyle bir şey olsaydı, o genç Gümüş Pençe bunu yapmaz mıydı zaten? Efken'in kafasında daha sağlam deliller olmalıydı, kendisini kendisine düşman edecek kadar güçlü sebepleri vardı, bu belliydi.

Parçalanan ve Efken'e ait bir düğümle eskisi gibi olmasa da kullanabilir hâle gelen iç çamaşırını elbisenin içine saklayarak banyodan çıkıp, yaşadığımız her şeyin bir tekrarı zihnimde yeniden oynuyorken yatak odasına girdim. Bir ölü gibi bomboş gözler, çalkalanan bir kafayla üzerime boğazlı dar bir kazak, altıma da tayt geçirdim. İç çamaşırlarımın etiketlerini çıkarmadığımı etiket sol kaburgamın üstünü dürtüp hafifçe kestiğinde fark etmiştim. Bulduğum bir makasla yukarı sıyırdığım kazağın altındaki sütyenin kenarından sarkan etiketi kestiğim sırada Efken içeri girdi.

"Birileri mekânı temizleyecek," dedi sanki ona bu konuyla ilgili bir soru sormuşum gibi. Yüzüme bir tokat gibi yönelttiği tehdidin öfkesi hâlâ dalgalar hâlinde bedenimin üzerinde salınıyordu. Ona öfkeyle baktım ama bakışlarıma verdiği karşılık ruhsuzluk oldu. Gözlerimdeki öfkenin şeytandan aldığım ateşle harlandığını biliyordum, Efken'in herhangi bir cümlesinde o alevler daha da körüklenecekti. "Şafağın ardındaki beyaz gelmeden Crystal'in evine gitmeliyiz."

Ruhsuz bakışlarım onu takip etmeye devam ederken kazağımı aşağı çekerek indirdim. Etiketi yere fırlattım ve şifonyer çekmecelerinden birini açıp kendime bir çorap çıkardım. Elması sakladığım küçük sandığı da aldığımı fark etti ama yorum yapmadı. Sakince çorabımı giyip üzerime siyah şişme bir mont aldıktan sonra çıkışa yönelerek, "Gidelim öyleyse," dedim tekdüze bir sesle. Tehdidi bir kalp gibi göğsümün altında çarpıyor, kan gibi damarlarımda yüzüyordu. Odadan onu arkamda bırakıp çıktığımda öfke yerini korkuya bırakmaya başlamıştı. Kafamın içine çökmeye başlayan görüntülerden birinde Efken'in parıltıları tamamen sönmüş, ölü bakan mavi gözleri belirdi. Durup holün karanlığına uzun uzun baktım. Arkamda olduğunu biliyordum.

"İçimde biraz olsun yer edinmeye çalıştığını söylemiştin," dedim. "Eğer yanlış duyup, yorumlanmaması gerektiği gibi yorumladıysam affet Yıkım Getiren. Ama her şey tam da içime yerleştiğin kadar gerçekse, bu tehdidini hiç unutmayacağım."

Bir akbaba düşüncelerimin üzerinde kanatlarını iki yana ölümü vadeden bir karanlıkla açmış öylece uçuyordu. Düşüncelerimin içindeki anıların ölmesini bekliyordu, ölmesini ve anıların ölülerini deşmeyi. Ama benim içimde ölen tek şey zamandı ve ben ölen bir zamanda yeniden boğuluyordum. Efken'den gelen cevabı bekledim. Sessizliği bir sarmaşık gibi bedenimi sarmaya başladı, bedenimin içine sindi ve bu defa ruhuma dolandı. Beni ele geçiren üzüntüyü görmesi için onun gözlerinin içine bakmam mı gerekiyordu? Sırtım ona dönükken de beni ne kadar üzdüğünü göremiyor muydu?

"Bana vereceğin bir cevap yok mu?"

"Seni kaybetmektense, içindeki yerimi kaybederim." Cümlesinin yankısı kalbimi paramparça ederken ona doğru dönecektim ama ellerini kollarıma yerleştirip hareket etmeme engel oldu. "Bana bakma. Şu an bana bakmanı da beni görmeni de istemiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, böyle bir adam olduğum sürece, sen tüm çabalarıma rağmen zaten beni göremeyeceksin. Bana şimdi bakma. Daha sonra." Bedenimi hafifçe öne doğru itip bana bir adım attırdı. Cehennemin benim için aralanan kapısından dışarı alevler sızmaya başlamıştı. Ben de sızan alevlerin bileklerime çarpmasını bekliyordum. Yavaşça yükselip tamamımı içine aldığında alevlerin içinde boğularak yanmaya başlayacaktım. Bana attırdığı her bir adımda aslında o alevlere doğru yürüyordum ama bilmiyordu. "Gidiyoruz."

Eğilip sandığı kenara koydum, postallarımı giydim, bağcıklarını bağladım, sandığı alıp tekrar doğruldum ama ona asla bakmadım. Yeniden bana dokunmasına izin vermeyecek değildim ama o sanki izin vermezmişim gibi bana dokunmadı. Sadece arkamdan geldi. Nefesini hissetmek adımları atmamı kolaylaştırdı. Saçlarıma sinen her bir nefesi atacağım bir adım, bana yön gösteren pusula gibiydi. Üstünde ince, boğazlı bir kazak vardı, hangi ara giymişti bilmiyordum, kazağın rengi siyahtı, sanırım birinin boynundaki iğne deliğini görmesini istemiyordu, o yüzden balıkçı yaka tercih etmişti.

Ön yolcu koltuğuna oturup buzlarla kaplı ayın yüzeyindeki çatlakları izleyerek emniyet kemerimi bağladığımda arabanın motorunu çalıştırmıştı. Sandığı dizlerimin üzerine bıraktım. Motorun sesi kafamın içindeki felaket senaryolarının arkasında ilerleyen boş bir yankı sesi gibi bir var olup bir yok oldu. Efken'in dikiz aynasına düşen gözlerinin bende olduğunu hissettim. Kafasını bana doğru çevirmedi ama o aynadan beni devamlı olarak izledi.

Efken bir anda gaza yüklenince altımızdaki cip rüzgâr gibi havalanarak öne doğru atıldı. Kirpiklerimin batmaya başladığı gözlerimi yumdum ve başımı cama yasladım, camdan akan titreşimler rahatsız edici olsa da bir süreliğine, kısa ama sancılı bir uykunun bana uzanan kolları arasına girmiştim. Kısa süren tavşan uykularımdan birinden daha uyandığımda göstergedeki rakamların yan yana durarak çizdikleri saate baktım. Uyuyalı on beş dakika bile olmamıştı çünkü gözlerim uykuya yenik düşmeden önce son kez göstergedeki saate bakıp öyle dalmıştım. Rahatsızlık içinde boynumu esnettim. Öne doğru hızla atılan arabanın tekerlekleri sanki cehennemdeki alevlerin üzerinde ilerliyordu.

Birkaç defa Efken'e bakmak istesem de yapamadım.

Tehdidi hâlâ canımı acıtıyordu. Nigin'i ondan saklamamın asıl sebebini şimdi bir silah olarak kullanıyor ve beni o sebepten yarattığı silahla farkında olmasa da ağır hasarlar vererek yaralıyordu.

Var ettiği tahribatın farkında bile değildi.

Nabzımın sesi aracın içini dolduran tek gürültü gibiydi. Uzun süre Efken'e bakmadan çarpan nabzımın sesini dinledim. Ona doğru dönüp güzel yüzünü izleyerek bağırıp çağırmak, onunla savaşırcasına kavga etmek istiyordum ama hâlim yoktu. Görüyordum ki onun da buna hâli yoktu. Sadece sessizdik. Atıştırmaya başlayan kar taneleri ön cama vurmaya ve otomatik bir şekilde çalışmaya başlayan silecekler karları etrafa savurmaya başladığında bile hiç konuşmadık. Şehrin bulunduğumuz konuma oranla biraz daha batısına geldiğimizi fark ettim. Uçurumların seyreldiği, yüksek binaların kendini göstermeye başladığı işlek bir caddeye girdiğimizde saat oldukça geç olmasına rağmen şehirdeki canlılığını yitirmeyen gece hayatını izledim. İnsanlar mekânlardan çıkıyor, köşe başlarında bir şeyler yiyor, bir mekânın içeri girmek isteyenlerin oluşturduğu kalabalık sırası sokağın diğer ucuna kadar uzanıyordu.

İbrahim'in çalıştığı plazaları anımsatan siteleri geçtiğimizde kaşlarım çatıldı. Crystal'in burada oturduğunu sanıyordum ama Efken bir tarafı uçurum eteği, bir diğer tarafı dağ olan dar şeritli yola girince Crystal'in bahsi geçenleri farklı bir evde sakladığını anladım. O kadar insanın önüne bir açıklaması olmadan çıkarabilmesi mümkün olmayan tipleri elbette daha göz önünde olmayan bir yere götürmüş olmalıydı. Sebepsiz yere kendimi üzgün hissettim.

"Benimle konuşmayacak mısın?"

Kirpiklerimin arasındaki donuk bakışlar ona tutunabilmek için bir bahane bulmuştu. Gözlerimi ona çevirdim ve direksiyonu kavrayan parmak boğumlarının bir cesedin tenine değen ölüm darbesi gibi beyazladığını fark ettim.

"Sezgi orada olacak mı?" diye sordum konuyu tamamen farklı bir noktaya götürmeye karar vererek. Evet, onunla konuşacaktım ama onun istediği gibi değil.

Benim istediğimi sandığı gibi.

"Eğer merak ettiğin buysa, evet, oraya gelecek, belki bizden önce varmışlardır," dedi, sesi soğuktu, gözleri ise ızdırap içinde bakıyordu. Bunu onun ölüm bekçiliği yapan gözlerinde görmek oldukça zordu ve ben, uzun zamandır onun gözlerinde ızdırabı da çaresizliği de görüyordum; hatta görmekle kalmıyor, yudumlayıp içiyordum.

"Samuel'in ölümünü hissetmiş midir?"

"Sonunda Samuel'in öleceğini zaten biliyordu Medusa," dedi ters bir şekilde.

"Hissetmiş midir?" diye üsteledim.

"Bilmiyorum. Siktiğimin cadı hisleri, cadı yasaları nasıl işler bilmiyorum, tamam mı?" diye bağırınca kaşlarımı çatarak sırtımı koltuğa bastırdım, bakışlarım önümde su gibi akıp giden yola çevrildi. "Seninle konuşmaya çalışıyorum ama sen, ikimiz dışındaki her şeyi konuşmaya hazırsın."

"Sense sadece bana bağırıp çağırmaya hazırsın."

"Sana bağırıp çağırmadım," dedi ve sonra durup düzeltti: "Bu geceye kadar uzun süredir sana karşı kimseye karşı olmadığım kadar sakindim."

"Senin sakinlik anlayışın fısıldayarak konuşurken bile tehditler savurmaksa, keşke bana durmadan bağırsaydın Efken."

"Kavga edebilecek durumda değiliz," diye kestirip attı.

"Evet. Çünkü bu tarz aptal bir kavgayı sadece birbirinin hayatında bir isme sahip olan insanlar yapar. Ben senin hayatında bir isme sahip değilim." Bu onu tamamen kışkırtmak amaçlı kurulmuş bir cümleydi. Amacıma ulaşmam çok uzun sürmedi. Gaza öyle sert bastı ki altımızdaki araç alev alacak ve bir alev topu şeklinde ilerlemeye devam edeceğiz sandım. Başımı koltuğa iyice bastırarak, "Senin hayatın, senin kararların, senin karanlığın, senin canavarın," diye fısıldadım. "Sadece sen, sen, sen."

"Sadece ben, çünkü benim için sadece sen!" dedi sertçe. "Anlamak istemeyecek kadar mankafalıysan, inan anlatmak için uğraşmayacağım. Siktir et."

"Bencil pisliğin tekisin." Kalbimi hızlandıran o cümleye rağmen ona bunu öfkeyle bir tokat atar gibi söylemiştim. "Bencil."

"Ben bencilsem peki ya sen nesin?"

"Sus."

"Beni korumak için Nigin'i sakladın, şimdi ben de seni korumak için Nigin'i kullanacağımı söylüyorum. Kısasa kısas Medusa. Canın nasıl istiyorsa öyle yap."

"Hâlâ tehdit ediyorsun."

"Evet, ediyorum."

"Kapat çeneni," diye inleyerek başımı iki yana salladım. "Sesini duymak istemiyorum."

"Sesimi duymak için yalvaracak hâle gelene kadar susarım ve inan, yalvarsan bile bir daha tek kelime duyamazsın," dedi öfkeyle. "Beni sınama. Beni sınamayı bırak."

"Tehditlerine bir yenisi mi eklendi şu an?"

"Bilerek şu uçurumdan aşağı sürmemi istemiyorsan sus."

"Bu kaçıncı tehdit?"

"Bir çocuk gibi davranmayı kes artık!" diye kükrediğinde, ilk kez beni sindirdiğini, beni ilk başta korkuttuğundan bile binlerce kat daha fazla kor-

kuttuğunu hissettim. Üstelik bunu sadece bir gerçeği yüzüme sertçe çarparak yapmıştı.

"Görmediğimi mi sanıyorsun? Sence üzerimde psikolojik baskı kurmaya çalıştığını anlamıyor muyum?" diye sorarken sesi bir önceki tonuna oranla daha sakin çıksa da öfkenin orada, surların arkasında saklandığını biliyordum. "Beni bilerek kışkırtıyorsun. Sinirleneyim ve seni umursamayayım istiyorsun. Sinirleneyim ve her dediğine tamam diyerek seni geri plana atayım. Orada ne oldu? Luxury'de ne olduğunu hatırlıyor musun? Birkaç saat önce beni babamdan vurdukları için bilincimin nasıl bir yırtıcıya dönüştüğünü gördün. Seni o kadar yok saydım ki o an her şey senin planının bir parçası olmasaydı belki de *sana saldıracaktı, sana büyük zararlar verecekti* ama tek odaklandığım o adamdı."

"Korktuğun beni geri planda bırakmaksa, bırak gitsin," dedim, dakikalar sonra ilk kez empati yaparak sakince yaklaşıyordum ona. Sakinliğimi görmezden geldi ama durmadım, devam ettim. "Savaştan kaçamayız. Beni geri yollayamazsın. Bırak, yardımı dokunabilecek herkesten yardım alalım. Liderleri sensin. Ne dediğini duydum. Semih'in yüzüne liderin kim olduğunu haykırdın. Seni dinlerler, bana ya da bir başkasına saldırmazlar."

"Güvenin olmadığı yerde liderlik hiçbir şey ifade etmez. Hem sana bilincimin dışına çıkıyorum diyorum, beni duyuyor musun?" Kafama bakıp, "Orada kimse var mı?" diye sordu sert bir alayla.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordum. "Manbel'i silahla vurabileceğini mi düşünüyorsun? Bir sonraki adım ne? Bana silah kullanmayı öğretip silahla yaralayamayacağım bir şeyi kurşuna mı dizdireceksin?"

"Sana aceleci davranma diyorum. Evet, kapıda olan bir şey var ama Manbel korkuyor, bir anda saldıracaksa bile o saldırı şimdi olmayacak. Bana güvenmiyorsan, şu ana kadar parmak uçlarımda oynattığım binlerce psikolojiye güven. Bir insan ve bir yaratığın psikolojisi arasında büyük farklar yok. Kendimden biliyorum."

Açıkça ona güvenmemi istediğini gördüm.

Ona zaten güveniyordum.

Bu ince nokta beni sakinleştirdi ve dilimin ucunda sessizliğin kaydığını hissettim. Yine de onu cansız hayal edince, ön cama yavaşça vuran kar tanelerinin rengi bile kan rengine boyanıyordu. Beni tehdit ettiği şeyin ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu; onun kanının bulaştığı beyaz bir elbiseyle uçurumun başında ölümü bekliyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyordu. Bilse ne değişirdi bilmiyordum ama eğer o uçurum başında gözlerimden yaşlar döküldüğünü bilseydi, sanırım bir şeyler değişebilirdi.

"Sana güvenmediğimi düşünme Efken," dedim sonunda, derin sessizlik içimdeki duyguların sesinin artmasına neden olmuştu. Konuşmasaydım, kalbim sözü benim yerime devralacaktı. "Sana güvenmeseydim, inanmasaydım, senin için savaşmazdım." Her yer karanlıktı. İlerlediğimiz yol, dudaklarımdan akan kelimeler, onun kalbinin atışları, itirafım... Her yer ve her şey karanlıktı. "Ben içimde vicdanımla değil, ben içimde seninle savaştım. Nigin'i susturan vicdanım değildi." Gözlerimi yoldan ayırmadan başımı yavaşça cama yasladım. Yol kenarındaki sokak lambalarının hiçbiri yanmıyordu, denizin uçurumun eteklerine savurduğu dalgaların sesi öyle kuvvetliydi ki sanki dalgalar arabanın içine vuruyordu. "Nigin'i sana söyleyecek olan dilimi, içimdeki sen susturdun."

Bir trenin ölüleri taşıyan vagonunu bir diğer vagona bağlayan demir bağ kopmuş, vagon tren raylarına devrilirken, tren onu gerisinde bırakarak ilerlemeye başlamış gibiydi. Ölüler geçmişte kalıyor, diriler geleceğe onları arkalarında bırakarak aynen böyle ilerliyordu. Efken ölmemişti. Geçmiştekinin aksine, şimdi canlıydı ve buradaydı. Onu arkamda bırakıp gidemezdim.

Onu arkamda bırakıp gitme düşüncesi kalbimi kırdı ve kalbimin kırığından zehir gibi bir acı sızmaya başladı.

Hızı belirleyen ibre ileri doğru titreyerek kaydığında gözlerinin alev alev yandığını fark ettim. Bana bakmasa da cehenneme ait alevler kirpik diplerinden gözlerinin boşluğuna akıyordu.

"Azize kartını sana veren bendim," diye fısıldadı, kelimelerinin derinlerime indiğini hissettim; ruhuma sindi. "Sana, seni bu karta benzettiğimi söylemiştim. Ay ışığının altındaydık."

Bir anlığına sustu ama anılar susmadı.

Aynı anda, "Sen de benim sessiz, bilge, güçlü Azize'msin," diye fısıldayarak geçmişte ona ait olan bu cümleyi geleceğin üzerine bir gelinliğe ait duvak gibi serdik.

"Evet," diye mırıldandı, direksiyonu koparacak gibi kavrıyordu. "İşte aynen böyle söylemiştim."

Söylemek isteyip sustuğum kelimelerin içimi alev alev yaktığını hissettim.

Efken, "Semih'in beni gammazladığı adam o örgüttendi," dedi, ses tonu düşüncelerinin ne kadar karanlık olduğunu ortalık yere bir çeyiz gibi seriyordu ama çeyizdeki her parça kana bulanmıştı. "Adam beni içeridekilere bildirdi mi bilmiyorum, ağız çıkımlarına bakılırsa bildirmedi, beni bir ödül gibi onların önüne götürmeyi planlıyordu. Aferin alabilmek için. Ama yine

de beni herhangi biriyle paylaştıysa, bu, bundan sonra onlar konusunda da dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Onlar seni neden endişelendiriyor? Hepsi birer insan."

"Yaren gibi," diyerek gözlerini bana çevirince içimdeki kelimeler soğudu. Haklıydı. "Hem sana onların nasıl insanlar olduklarını söylemiştim. İsterlerse şeytana bile zarar verirler."

"Yine hem Yaren hem de benim için endişeleniyorsun." Gözlerimi kaçırdım. "Benim için endişelenme."

"Senin için endişeleniyorum. Bu durdurabileceğim bir şey değil. Seni ilk gördüğüm andan beri senin için hep endişelendim."

Taşikardi nöbetlerimin sebebiydi.

"Sen durdurabileceğim bir şey değilsin," diye fısıldadı ve bakışları bir akarsu gibi yavaşça bana doğru süzüldü. Kalbimin üstünde yanan bir ateş vardı ama kalbimin üzerini örten buz tabakasını eritmeye yetmiyordu. Ne garipti, buzlar da kalbimi tıpkı o ateş gibi yakıyordu. Efken'in kelimeleri kalbimi hem buz hem de ateş gibi yakıyordu.

Efken yaraları sarılması gereken bir adamdı. Darbeleri çocukluğundan bu yana onunla büyümüştü; hiç iyileşmemiş, daha da artarak ölümcül boyutlara ulaşmıştı. Ama ben bu yaraları nasıl sarıp iyileştirebilirdim ki? Üstündeki etkim kaybolduğunda o yine kan aşeren bir canavar olacaktı. Üstünde bir etkim olduğunu iddia ederken bile bazen bana karşı çok acımasız olabiliyordu. Sadece bir süredir... Bir süredir garipti. Hem canavar hem de melek aynı anda olamazdınız ama o olabiliyordu. Beni korumak için görevlendirilmiş bir ölüm meleğiydi sanki. İçinde ölümü taşıyordu ama ne olursa olsun, onun beni içine alıp saklayan kanatları vardı. Keşke o kanatlara açılmış derin yaraları sarıp iyileştirebilseydim.

Araba ucu sivrilerek yükselen bir uçuruma bakan arazide durdu. Arabadan inerken ne olur ne olmaz diye sandığı arka koltuğa bıraktım. Efken arabayı kilitledi. Soğuktu, kar taneleri rüzgâra tutunduğu için yere konamıyor, hâliyle kar yerde birikemiyor, esip uzaklaşarak başka sokaklara tutunuyordu. Kollarımı bedenimin etrafına sarıp ellerimi kollarımın altına sakladıktan sonra yürümeye başladım. Rüzgârla beraber saçlarıma çarpıp dipleri hâlâ ıslak olan saçlarımın arasına takılan kar tanelerini yüzümde de hissediyordum. İleride çift katlı, alt ve üst katının uçuruma bakan cephesi tamamen cam duvarlardan oluşan lüks bir ev vardı. Evin garajı açıktı, garajın içindeki kan kırmızısı spor arabayı gördüm, hemen yanında da büyük, siyah filmli camlara sahip askeri araçları anımsatan bir cip vardı. Tank kadardı.

Efken büyük avucunu belime koyunca omzumun üstünden ona baktım. Dikkatli gözleri üst katından turuncu bir ışığın sızdığı evdeydi. Kayalıklara

çarpan dalgaların seslerini duyuyordum, tuzun kokusu da oldukça yoğundu ve boğazım kaşınmaya başlamıştı. Evin giriş kapısının önüne geldiğimizde sanki geldiğimizi görmüş gibi hızla kapıyı açan kişi Crystal oldu. Saçlarıma takılan kar taneleri, yüzümde feri sönmüş bir ifadeyle kapısında öylece durmuş ona baktığımı görünce ince kaşlarını çatarak, "Neler oluyor?" diye sordu, sesi öyle temkinliydi ki, birilerinin benim yüzümden bu kadar panik hâlinde olması canımı sıkmıştı. "Bu yüzünün hâli de ne?"

"Düğümünüz üzerinden hissedemiyorsun herhâlde," dedi Efken donuk bir sesle. "İçeri al bizi."

"Kapıda donarak heykele dönmeni tercih ederdim ya neyse," diyerek geri çekildi Crystal. Bizi dar bir hol, kapının çaprazında aynalı bir vestiyer karşıladı. Vestiyerin aynasına yan gözle bakınca Crystal'in ne demek istediğini anladım. Geceye ait gözyaşlarının gözlerime mum gibi diktiği kızarıklıklar hâlâ yerli yerinde duruyordu, dudaklarım beyazlamıştı ve gözlerimin altı da yorgunluktan çökmüştü. Dönüp Efken'e baktığımda benim yıkık görüntümün aksine bir tanrıyla karşılaştım. Sanki tüm yaşananlar ikimizin üzerinden bir kasırga gibi esip geçmemişti, öyle güzel görünüyordu ki akıllara zarardı.

İçerisi portakal çiçeği ve şarap kokuyordu, üst kata giden mermer merdivenlere doğru ilerlediğimizde koku çoğaldı. Siyah demir korkuluklara tutunarak üst kata giden basamakları tırmandım. Üst kat doğrudan geniş bir salona açılarak başlıyor, salonun bir diğer ucunda başlayan koridor diğer kapılara ev sahipliği yapıyordu. Büyük salondaki koyu gri L koltukta beni karşılayan Kenneth oldu. Onu görür görmez tanımıştım. Yüzünde sinsi bir gülümseme, diken diken görünen yeşil saçlarıyla bana bakıyor, elinde bir kadeh şarap tutuyordu; bir bacağını ötekinin üzerine atmış, üstüne kaslı göğüslerinin göründüğü bol, kısa kollu bir sporcu atleti giymişti. Yan tarafıma bakınca küt saçlı kızı gördüm, Nora mor gözlerinde buhranlı bir ifadeyle bizi izliyordu; kollarını bedenine sarmış ve küçük ellerini kollarının altına sıkıştırarak saklamıştı.

Koridoru belli bir noktaya kadar aydınlatan salonun ışığına doğru bir adım atan kişi Axel'di, karanlık koridordan bir fırtına gibi geçerek aydınlığa doğru gelmişti. Efken'in eli hâlâ belimdeydi, tetikte duruyordu; onlara güvenmediği çok açıktı. Efken gibi derinden güven problemleri olan, hayatındaki insanlara dahi tam olarak güvenip sırtını dönmeyen bir adam için bu garip değildi. Yine de odanın içindeki yabancılara bakarken kendimi tehlikede hissetmedim. Aksine, sanki onları tanıyormuş gibi rahat bir ifadeyle onları süzüyordum.

Hayal'in mavi gözleri gözlerimle buluştuğunda, oturduğu tekli koltuktan kalkıp, şık eflatun elbisesinin içinde bir leydi gibi süzülerek reverans yaptı. Sakin bir tavırla başımı yavaşça salladım. "Ben seyyah bir Hayalci'yim, gezginim, bir insan ismine sahip olmam gerektiğini söylediklerinde hiç düşünmeden kendime bana ait olan ismi verdim. Sizinle tanışmak bir onur." Kızın saygılı yaklaşımı afallamama neden olduğunda bile yüzümdeki ketum ifade sarsılmadı.

"Merhaba Hayal. Burada olduğun için teşekkür ederim."

Hayal'in gülümsemesi rüya gibi güzeldi; sıcak renklerin tamamı gülüşünde gibiydi. Tüm sıcak renklerin olduğu bir gökkuşağına benziyordu. Oysa buz mavisi gözleri aksini savunuyordu. Hayal bu kez Efken'e bakınca, yüzünde korku şekil aldı. Korkusunu yadırgamadım, aksine zihnimde yeni bir bilgi doğdu; Hayalciler Gümüş Pençelerden korkuyordu.

Kenneth, "Mar Kraliçesi için biraz sıradan görünmüyor mu?" diye sorunca, Efken'in pençe izi bırakan gözleri ona çevrildi. Kenneth elindeki kadehi kaldırdı. "Şaka yapıyorum kardeşim. Sen onun yakın koruması mısın yoksa? Sağlam adammışsın."

Axel, "Sağlam bir sopa yemek istemiyorsan henüz yeni uyanışta olan biriyle konuşurken yavşaklık yapmamaya dikkat et," dedi, sesi soğuk bir tipi gibiydi, üşümek duygusunu rafa kaldıran ben bile tenimde soğuğun parmak izlerini hissedebildim. Ölçülü bakan gözleri bana saplandı. "Merhaba."

"Geldiğin an güç orospusu olmanı beklemiyordum Axel," dedi Kenneth. "Onlara kulları gibi davranırsan kendilerini senin tanrın sanmaya başlarlar."

"Kafan gövdenin üstünde de bir şeye benzemiyor, yine de gövdenin üstünde kalsın istersin," dedi Efken sakince.

"Elbette isterim. Sadece şaka yapıyordum. Sen kızın aksine epey iyi görünüyorsun."

"Neyimi beğenmedin? Sen kendi çimen kafana bak," diye homurdandım.

"İnsanları görüntüsüyle yargılayan bir kraliçe mi? Ne rezalet ama."

"Elinde aynası olan ve o insana nasıl göründüğünü yansıtan bir kraliçe diyelim mi ona?" diye sordum sakince.

Kenneth, "Etkileyici bir ağız, akılda kalıcı cümleler," diye mırladı. "Pekâlâ, sanırım bundan hoşlandım. Yine de yanındaki ızbandut senden çok daha taşaklı görünüyor."

"Taşakları olduğu için olabilir mi?" Kaba bir ses tonuyla sorduğum soru, bir an odadaki en ruhsuz görüntüye sahip olan kızın bile kalabalık ile beraber gülmeye başlamasına neden oldu.

"Onu resmen biçtin," diye fısıldadı Efken.

"Babam eskiden bahçenin çimlerini hep bana biçtirirdi."

"Bu gereksiz infoyu neye borçluyuz?" diye sordu Kenneth homurdanarak. "Her neyse, evet, kimi öldürüyoruz? Atlı şövalyeler? Ruh toplayıcılar? Ölü gelinler? Mumyalar?"

"Bunlar var mı?" diye sordum ikilemde kalarak.

"Hayır, tabii ki de yoklar," dedi Kenneth, bir an rahatladım, bir an sonraysa, "Daha kötüleri var," diye ekleyince duraksadım.

Crystal, "Ken, bence artık sesini kes. Efken yeterince sakin kaldı ve bence kotası dolmak üzere. Döşemelerimde kan lekesi görmek istemiyorum," dedi şarap şişesini sallayarak. "Bir kadeh ister misiniz?"

Efken, "Biraz daha konuşursan, o yeşil kafanı avucumun içinde toz esrara dönüşene kadar ezerim," dedi.

"Uyuşturucuya özendirme lütfen," dedi Kenneth oturuşunu düzelterek. "Pekâlâ Crystal, yeterince agresif çift konukların geldiğine göre esas meseleyi konuşalım mı artık? Kimi deşiyoruz ve beni yerin altından çıkardığınıza değecek biri mi?"

"Manbel," dedi Crystal. "Sana gönderdiğim mektupta yazıyordu."

"Mektubunu okumadım, güzel memelerinin hatırına buradayım."

"Güzel memelerimin arasında son nefesini vermek istemiyorsan, beni ciddiye al. Manbel diyorum."

"Müthiş bir ölüm şekli, hayır diyemem. Manbel'in ismini duydum, hakkında hiçbir bok bildiğim yok. Sadece güneşle bağlantısı olan sikik bir demon olduğunu biliyorum. Bir tür iblis?"

"Bir tür iblis evet ve şu an Mavi Yaka'da dolaşıyor. Hem de özgür bir şekilde. Başıboş..." Crystal, Kenneth'in vereceği tepkiyi beklerken tek kaşını kaldırmıştı.

"Nasıl ya? Bu yakada o sineği içeri almayan bir sineklik yok muydu?"

"Asreman Yırtığı," dedim sakince.

"Tutulmadan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Güneş ile ayın kavuşma ânında yırtığa neden olacak kadar büyük bir enerji de tabii ki senden ya da büyük boy seksi korumandan saçıldı?"

"Her şeyi tek tek soracak mısın sen böyle?"

"Anlamaya çalışıyorum sabırsız Kraliçe," dedi Kenneth, Efken ona doğru dönünce, ellerini havaya kaldırarak, "Sadece anlamaya çalışıyordum," diye mırıldandı.

Axel, "Manbel'in nasıl göründüğünü bile bilmiyorum, sadece her zaman güçlü müttefikler bulabilecek kadar uyanık olduğu söylenir," dediğinde beni biraz olsun rahatlatmadığı için ona gizleyemediğim bir öfkeyle baktım.

Biraz yardımcı olsa ne olurdu sanki? Axel bakışlarımı fark etti ama zeytin gibi iri olan siyah gözlerinden herhangi bir duygu çalamadım. Dümdüz bakıyordu. Sanki hisleri kapatılmıştı.

Nora, "Doğru stratejiyle yenemeyeceğin düşman yoktur," dedi, sesi karamsar bir müziğe ait notalar gibiydi. Tatlıydı ama bıraktığı his intiharın nemli dokunuşlarını anımsatıyordu. Kızı inceledim. Mor gözleri dikkatli bakılırsa menekşe mavisi gibiydi, insanların çok da dikkatini çekmiyor olsa gerekti. En azından Kenneth'in yanında daha fazla insan yavrusu gibi görünüyordu.

Efken dudaklarını birbirine bastırarak bana dokunuşlarını derinleştirdiğinde ne kadar gergin olduğunu anlamak için onu çözmüş olmaya gerek bile yoktu.

"Sizler sadık mısınız?" Efken'in yangın gibi gelen sorusu aynı anda yabancı olan her bedeni içine alarak alevleriyle sardığında, yabancı gözlerdeki şaşkınlığı yudumladım. Axel bile ifadesiz yüzüne ilk kez derin bir şaşkınlık yerleştiriyordu. Efken tek kaşını kaldırdı. "Ben sadakati de bilirim ihaneti de. Çünkü her ikisini de tattım, tattırdım. Sadık da oldum, sadık olduğumu düşünenlere en büyük ihaneti de yaşattım. Siz kimsiniz? Her ikisi mi yoksa sadece bir tanesi mi?" Bu kandırmacanın içine belli olmayacak şekilde, aynı renge boyanmış üç bomba kablosu gibi yerleştirilmesi gibiydi. Üç kablo da aynı renk olduğunda, bir renk seçme hakkın olmazdı. Onların önüne üç benzer soru koymuştu; üçünün de rengi aynıydı. Sadakat güven ve ihanet o sorunun içinde birbirinin üçüz kardeşiydi.

Axel, "Ben sadık olmam gereken kişi için karşımdaki düşmanı sadakatime inandırarak ihanet ederim," diyerek doğru kabloyu kesti, Efken'in gözleri Kenneth'e kaydı.

Kenneth, "Ben güvenilmez bir orospu çocuğuyum," diyerek yayvan bir sırıtışla Efken'e baktı. "Kumar oyna benimle." Kenneth de farklı bir cevap vermeye çalışırken aslında doğru olan kabloyu kesmişti. Hiç kimse edeceği ihanetin ucunu açık bırakmazdı. İhanet, sadakatin içinde saklanırdı ve en büyük ihaneti sadık olanlar ederdi.

Hayal, "Duracağım yeri yanında olduğum kişi belirler," dedi. "Sadakati beslediğim kalpte kötülük sezersem ihanet peşimden gelir." Doğru kablo.

Nora başını iki yana salladı. "Hayalci, insan zihnine olaylar ve halüsinasyonlar gönderirsin, onları hayallere daldırırsın ama bir adamın senin zihnine girdiğini fark etmezsin bile. Ne aptalsın. Bu adam size sadık olduğunuzu vereceğiniz cevaba inanacağı için değil, zihninizde şekillendirdiğiniz sadakatin ne olduğunu anlamak için soruyor." Gözlerini Efken'e çevirdi.

"Koca adam, akıllısın. Ama iyi bir gözlemcinin karşısındayken, elini beline koyduğun kadın yanında olursa, kesinlikle kolayca kandırılırsın."

"Sen de cevabını vermiş oldun, o zaman senin de zihnine ayak basmışım," dedi Efken, kendinden öyle emindi ki Nora'nın yüzündeki kan anlık olarak çekildi. "Sadakatin hepinizin içinde farklı bir rengi var. Bu size inanmam için yeterli mi? Değil. Ama zaten birilerine inanacak vaktimiz de yok. Sadakate verdiğiniz renkleri görmek beni bir süreliğine idare edecektir."

Kenneth, "Benim rengim kesinlikle yeşil, inanmıyorsan saçlarıma bak," dedi geniş bir şekilde sırıtarak. "Esas konuya gelebilir miyiz? Bu insan şarabı beni biraz bile çakırkeyif yapmadı." Ayağa kalkıp Crystal'in elindeki şarap şişesini alarak şişenin ambalajındaki yazıları okumaya başladı.

"Ne yapıyorsun Kenneth?" diye sordu Crystal, sabır dileniyor gibi bakıyordu.

"Şarabı üreten firmanın adresini alıyorum, dava açacağım."

Zamanın tükendiğini fısıldayan sabrım da yavaşça içimden taşmaya başlayınca, ciddi bir sesle, "Kenneth," dedim ve Kenneth timsahı anımsatan sümüğümsü gözleriyle baktı. "Hemen yerine oturmanı istiyorum," diye devam ettim cümleme, üzerine basarak dile getirdiğim kelimeler onu şaşkına uğratsa da bir süre yüzüme baktıktan sonra hükmüm altına girmeye karar vermiş gibi sakince koltuğuna geri döndü. "Ciddiyetsizlik yapılsın diye sizi çağırmadık. Ciddi bir tehdit var ve sizden yardım istemiyoruz, sizden kendinizi de korumanızı istiyoruz. Çünkü Manbel beni istiyor. Ben demek, içimde keşfedilmemiş bir sürü ada parçası gibi yüzen o güç demek, bu da Manbel'in içindeki şeytanı dışarı tamamen salması demek. Tecrübesiz görünebilirim ama Manbel'in bu gücü kendi çıkarları için kullanırken hepinizin dünyasına zarar vereceğini bilebilecek olgunluktayım. Bunu ön göremeyecek hiç kimse yoktur sanıyorum aranızda?"

"Beni taşakların olduğuna inandırmak üzeresin, denemeye devam et, büyüne kapılmama saniyeler kaldı." Bu kez Efken'i tutmadım. Kenneth'i atletinden yakaladığı gibi yere fırlattı ve gözlerimi Kenneth'e indirdim.

"Efken'i tuttuğum sürece güvendesin. Güvendesiniz. Manbel bile güvende. Ama Efken'i bırakırsam, tüm dünyayı içinde siz varken başınıza yıkar. Hâliyle Manbel de altında kalır ama arada kaynamış olursunuz."

"Eğer yaramaz bir vajinam olsaydı şu an sırılsıklamdım," dedi Kenneth.

"Ken, senin uslu bir vajinan da yok. Senin bir vajinan yok," dedi Nora gözlerini devirerek.

Kenneth dudak bükerek, "Keşke olsaydı," diye mırladı.

"Ağzını tekrar açacak olursan, tekrar canlanır mısın canlanmaz mısın hiç umurumda olmadan tüm şarjörü boğazına doldururum," dedi Efken gözlerini Kenneth'e dikerek.

"Aa bayım sen de bana taktın ama kafayı. Geldiğinden beri ağzıma boğazıma bir şeyler doldurmaya çalışıyorsun. Pes yani."

Efken, yeniden Kenneth'e yönelince aralarına girerek, "Sırası değil," dedim. Bakışlarım Crystal'e çevrilirken, sakince, "Sezgi ve Ceyhun ne zaman gelir?" diye sordum.

"Yoldalar." Kaşlarını çatınca gözlerindeki kuşkunun arttığını gördüm. "Bir şeyler oldu ve hissetmedim, değil mi?"

Cevap vermek yerine koltuğun ucuna oturup yorgun bakışlarımı tek bir noktaya sabitledim. Düşünmek istemiyordum, konuşmak istemiyordum, cevapları kendi içimde kendime bile vermek istemiyordum. Sadece sessizce dursak olmaz mıydı? Kendimi toparlamama, kafamdaki gürültüyü sonlandırmama, biraz kendimle baş başa kalmama izin veremezler miydi?

En başında yaptığım büyük bir sorumsuzluktu. O elması öylece unutamazdım, onun söylediklerine göre hareket ederken o yokmuş gibi devam edemezdim. En başında elması önüme alıp saçma sapan laflarına kulak vermem gerekirdi. Belki bana söyleyecek daha bir ton şeyi vardı.

Efken, diğerlerinin anlamayacağını bilmenin getirdiği rahatlıkla, "Peşime düşmesinden şüphelendiğim herifler var," dedi, sesini duydum ama ona tepki vermedim. Crystal onu dinliyordu. "Her yandan kuşatılma ihtimalimizi düşünerek temizlemem gereken birkaç isim var."

"Ve Semih bir Gümüş Pençe," diye bir eklemede bulundum Efken'in cümlesine.

Crystal, "Ondan hiç öyle bir his almamıştım," dedi. "Garip."

"Onu en donanımlı hâline getireceğiz," dedi Efken, benden bahsettiğini biliyordum. "Ama bunun öncesinde birkaç ismi ortadan kaldıracağım." Birilerinin infaz kararını önümde vermesi benim için hiçbir şey ifade etmedi. Cesetler, ölümler, kayıplar... Bunlar artık bir şeyler ifade etmiyordu. Normal gelmeye başlaması anormal miydi? İçimde değişime giren bir duygunun ruhumu asılarak benden koparmaya çalıştığını hissediyordum. Sanki bir yanım karanlığa artık çok daha yakındı. Beni bu noktaya getiren seçimlerim değildi, beni bu noktaya getiren geçmişte olduğum kişiydi. Bir süre öncesine kadar bunları yaşamama neden olanın babaannemin seçimleri olduğunu sanıyordum ama hayır, böyle değildi.

Kim olduğuma karar veremezdim çünkü en başından beri kim olduğum zaten belliydi.

Ceyhun'un arabasının araziye girdiğini arabanın motorunun sesine kulak kesildiğimde anladım. Duyularım her zamankinden daha hassas ve gelişmişti; sanki artık çevremde olup biten olayları daha net görüyor, sesleri tüm detaylarıyla duyuyordum. Oturduğum yerden kalkmadan sanki küçülüp yok olabilmek mümkünmüş gibi dizlerimin içini koltuğa iyice yasladım ve gözlerimi zemine indirdim. Evin kapısı çalana kadar gözlerimi zeminden ayırmadan öylece bekledim, kapı çaldığında bakışlarımı kaldırıp Efken'e bakmıştım.

Karşımdaki sandalyeye yayılarak oturmuş, burada tek bir kral varmış, o da kendisiymiş gibi çenesini dikerek bana bakıyordu. Bu gövde gösterisini bana değil, ortamda hâlâ güvenini kazanmayan ama sadakatin renklerini ona sunan yabancılara yaptığını biliyordum. Gözleri gözlerime değince hissettiklerimi görmüş gibi kaşlarını çattı ve bakışları uzun süre yüzümde asılı kaldı. Gözlerinin beni sakinleştirmek için yüzümde sabit durduğunu hissettim ama ben zaten sakindim.

Sakin olmak ve paramparça olmak bazen tam olarak aynı şeylerdi.

Parçalanırken çıkan gürültü o kadar şiddetli olurdu ki ruh sağır olurdu, ruhun sağırlığı kelimeleri de sakat bırakırdı; sadece susardın.

Önce Sezgi'yi, sonra Ceyhun'u sonra da Crystal'i hissedip duydum ama onlara bakmadım. Gözlerim Efken'in gözlerine hançer gibi girmiş, hislerimizin kanı yüzüne akarken acıyı ruhumda hissetmiştim. Sezgi'nin sesi görüntüsünden önce geldi. Bana doğru koştuğunu ise sesini duyduktan sonra fark ettim.

"Neler oldu?" diye sorarken sesi binlerce yerinden parçalanan bir ayna gibiydi; kafamı kaldırıp o aynaya bakmaktan, parçalarında kendime ait binlerce yüz görmekten korktum. Ellerimi avucunun içine alarak çevresindeki yabancıları umursamadan, "Hissettim," dedi. "Samuel'in senin yanında olduğunu hissettim. Gözlerimi kapattım ve çok fazla cam kırığı gördüm. Ateşleri gördüm. Neler oldu?"

"Sezgi," diye uyarıda bulundu Efken, Sezgi'nin üzerime gelmesini istemiyordu ama Sezgi ellerimi daha sıkı avuçlayarak önümde dizlerinin üzerine oturdu. Efken'in çenesi kasılmıştı. Ceyhun'un kireç gibi bir yüzle çevresindeki yabancıları -özellikle de görüntüsü aykırı olan Kenneth'i- süzdüğünü hissettim. Gözlerim Efken'in gözlerinden ayrılıp Sezgi'ye doğru indi, bir zümrüt gibi parlayan yeşil gözlerin içinde kendi dağılmış yansımamla karşılaştım. Bu beni daha da derin bir sessizliğe doğru itti.

"Sana zarar vermedi, değil mi?"

Kenneth bize doğru baktı.

"Bana zarar vermedi," dedim kısık bir sesle.

"Şükürler olsun." Ellerimi okşarken gülümsüyordu. Kendimi o kadar büyük bir çıkmaza girmiş gibi hissettim ki neredeyse ellerimi tutan zarif ellerini havaya kaldırıp yüzüme bastırarak haykıra haykıra ağlamaya başlayacaktım. Ben bana, çevremdekilere, hatta biraz kendisine bile kötülük yapan bir adamın hayatına Efken ile beraber son vermiştim. O adam ihanet etmiş, yalan söylemiş, bizi kandırmıştı ve her şeyden önemlisi Sezgi'nin güvenini yerinden sökerek oraya umut görünümlü yalan tohumları ekmişti. Ama yalandan da olsa o adam Sezgi'ye ailesi gibi hissettirmişti.

Çaresizlik en çok da asla sonlanmayacağını bildiğinde kötüydü.

Bazen biteceğini bildiğin çaresizlikler bile sonsuz görünürdü.

Derinlerimde şiddetlenen bu çaresizlik, içimde asla sonlanmayacakmış gibi hissederken kelimeleri dilimin üzerine çekemiyordum; dilimin altında çürüyorlardı.

"Mahinev," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Sanki karşımda öylece dururken, aslında kalbi avuçlarının arasında, içten içe hissettiği ama dilinin ucuna çağıramadığı bir sorunun yasını tutmaya başlamıştı. Sezgi o soruyu soramadı ama ben o cevabı verdim.

"Samuel öldü."

Bir duvarda asılı duran fotoğrafların duvarın çatlayıp ortadan ikiye yarılmasıyla hızla yere düşmeye başlaması gibiydi. Çerçevelerin camları yere düşmeden patlıyor, cam kırıkları etrafa saçılıyordu; kenarları fotoğrafı içine hapseden çerçeve yere düştüğünde kenarlar da parçalanıyor ve fotoğraflar özgür kalıyordu. İşte Sezgi'nin yüzündeki ifade böyleydi. Hem acıyla doldu, hem parçalandı hem de özgür kaldı. Acısını saklayamadı, sadece doğru olanın bu olduğunun farkındaymış gibi görünüyordu ama farkında olmak, acıyı durdurmaya yetmiyordu.

"Sezgi, sana üzgün olduğumu söylemek isterdim," dedim dürüstçe. "Ama şu an beni üzen senin bakışların."

"Hayır hayır," diye fısıldadı acıdan kıvranıyormuş gibi. Yine de burnu yere düşse eğilip almayacaktı. "Olması gereken oldu."

"Samuel'i son âna kadar savundun."

"Ve o bana ihanet etti."

"Belki beni Samuel'i tanıdığın gibi uzun zamandır tanımıyorsun, yıllardır bir arada değiliz ama seni bir kız kardeşin kalbiyle seviyorum," dedim dürüstçe. "O adam sana hangi niyetle yaklaştı bilmiyorum ama seni kullandı. Bunu söylemek kulağa acımasızca gelecek ama söylemek zorundayım. Sezgi, Samuel ölmeseydi ölen hepimiz olabilirdik. En başta da Ceyhun. Ceyhun'un DNA testi yaptırdığını öğrenmişti, kulaktan kulağa herkese yayılmış bir bilgiydi bu, seni emelleri için kullanmayı planlıyorsa bu test onun plan-

larını başına yıkacaktı ve elbette Ceyhun'a kin besleyecekti. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Nabzım usul usul hızlanırken, "Sana böyle hissettirdiğimiz için özür dilerim," dedim, başka söyleyebileceğim bir şey yoktu. Kurduğum uzun cümleler onun acısını dindirmek, bizi haklı çıkarmak için değildi; kurduğum her cümlede son derece dürüsttüm, tam da böyle düşünüyordum. Ceyhun'un tehlikede olduğuna, bizi geride bıraktıktan sonra Ceyhun için harekete geçeceğine emindim. Samuel, kibar görüntüsünün ve onu ağ gibi örmüş derinin altında kibirle dolu, hırslı ve kötü bir kalp taşıyordu.

Sezgi kendisini toparlamak istiyor gibi doğrulup kalkarken Ceyhun dirseklerinden tutarak ona yardımcı oldu. Gözlerimi ona dokunduramadım, bunu yeniden yapamadım ama Sezgi sandığımdan daha metanetli bir şekilde, "Sayıca azız," diyerek yabancılara doğru döndü. "Ben henüz yeni uyanışta olan bir Kızıl Cadı'yım. Beyaz Cadılar en yakın akrabalarımızdır. Henüz kafamdaki dünya çok yeni ve taze, o yüzden bir cadıda olması gereken çoğu şey bende yok. Hızlı öğrenirim, kolay kavrarım ve yetenekli olduğumu düşünüyorum. Manbel bir işgüzar ve o işgüzarı bu topraklardan çıkarmamız gerekiyor."

"Güneş deliğine geri dönsün," dedi Axel başını sallayarak Sezgi'yi onaylarken. "Başımıza dert olacak."

"Şu an başımıza zaten dert," dedi Efken, gözlerini Axel'e dokundurdu, oturduğu yerde hareketsizdi ama sonra biraz daha yayılıp ayak bileğini dizinin üzerine attı. "İleride daha büyük dertler olsun istemiyorsak, hayatta kalmak için değil, onu yok etmek için savaşmalıyız."

"Sürün nerede?" diye sordu Axel.

Efken kaskatı bir çeneyle, "Benim bir sürüm yok, sürüye ihtiyacım da yok," dedi.

"Savaşın ortasına çağırılıyoruz, bir sürün olsa her şey bir tık daha kolay olabilir ama bir sürüye ihtiyacın yok, öyle mi?" Nora bu soruyu hiddetle sormuştu. "Saçmalık. Bunların derdi bizi Manbel'e yem etmek."

"Ağustos böceği gibi cırlamak yerine durup dinlesen hiç sorun kalmayacak," dediğimde bir an pusarak sırtını duvara yasladı. Ellerini yeniden göğsüne sardığı kollarının altına gizledi. "Siz bizi değil, geleceğinizi savunuyor olacaksınız, biz de kendimizi," dedim kendimden emin bir sesle. "Kimse sizi yem etmiyor. Eğer sayıca daha fazla sizin gibi özel olana ulaşabilseydik ve tüm olup biteni bilselerdi, onlar da yardım ederdi."

"Yerin altında bana benzeyen sadece üç dört kişi var. Onlar da gücü reddedip yaşlanma evresine girmiş Krokodiller. Bir faydaları dokunacağını

sanmam." Kenneth onu gördüğüm andan beri ilk kez ciddi görünüyor, aklı başında cümleler kuruyordu. "Daha fazla Krokodil vardır ama en yakını Kızıl Yaka'daki yeraltı sığınaklarında saklanıyordur, sığınakları bulana kadar Manbel bizi dümdüz edebilir."

"Güç vaatleriyle kandırıp yanına çektiği çok fazla müttefik varsa işte o zaman sıçtık," dedi Crystal. "Henüz Marlarla tam anlamıyla iletişim kuramıyorum."

"Sıçtığımız falan yok," dedi Efken savunmasızlığı reddederek. "Siz saldırı başladığında ölmemek için değil, öldürmek için karşılık verin. Gerisini ben halledeceğim."

Bu cümleye sığmış binlerce sır varmış gibi hissederek korkuyla ona baktım. Bilerek bana bakmadığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Sanki son cümlesi ettiği bir yemindi, birdenbire her dile ağır bir sessizlik çöktü. Tuhaftı. Herkesin sorgulamadan onu dinlediği, ona güvendiği bir andı. Onu tanımayanların bile.

İnsanlara verdiği güven, karanlığından ürperdiğiniz bir evin koridoruna yayılan babanıza ait adım sesleri gibiydi; bir radyoda çalmaya başlayan en sevilen şarkı, çok beklenen bir ânın geldiğini haber veren saate ait ibrenin tam da bahsedildiği rakamın üzerinde durması gibiydi. Bir de karanlığı vardı. Ürpererek karanlığını izlediğiniz koridorda ilerleyen bir katilin elindeki bıçaktan yere damlayan kanın sesi, bir şarkının cızırtılarla bölünüp yerini ürkütücü bir melodiye bırakması, zamanın tam da akması gerektiğini hissettiğiniz o anda durması gibiydi.

İbrahim ile Ulaş gönderdiğimiz konum üzerine evi kolayca buldular. Evdekilerin varlığı Ulaş'ı öyle tedirgin etti ki üst kata çıkmadı, onları görmekten korkuyordu, belki de korktuğu ihanet ettiği aklının başından tamamen uçarak kaybolup gitmesiydi. Haklıydı. Ona asla kızamadım çünkü buraya ilk geldiğimde benim de aklım başımın içinde eğreti duruyordu ve aynı korkuların belki de daha şiddetlisini hissediyordum.

Şimdiyse korkunun olması gerektiği yerde ruhumu tüketen bir boşluk vardı.

İbrahim üst kata tedirgin adımlarla çıkmış, yüzünde korkunun her zerresini, en ufak yapıtaşını bile oyduğunu belli eden bir ifadeyle salona toplanmış yabancılara bakmıştı. Bayılmaması için dua ettim çünkü ortamdakiler ne kadar müttefiklerimiz olsa da aralarında savaşacak birinin vara yoğa bayıldığını düşünmelerini istemiyordum. Üstelik İbrahim'in ne olduğu hâlâ belirsizdi. Efken artık onun ne olduğunu biliyor muydu bilmiyor muydu bir fikrim yoktu, benimle bunu paylaşmamıştı.

Bir süre Manbel hakkındaki bilgileri ortaya koyarak beyin fırtınası yaptık. Henüz herkes birbirini yeni tanıdığı için ortaya bir saldırı stratejisi koyamıyorduk çünkü hiçbirimiz birbirimizin nasıl dövüştüğünü bilmiyorduk. Benim neler yapabildiğimi bilmiyorlardı, ben ise onlarla ilgili özellikleri bir fotoğrafın arkasına hafif dağılmış mürekkebin var ettiği kelimeleri okuyarak öğrenmiştim; hiçbir şey tam olarak net değildi.

Samuel'in ölümünün Sezgi'yi günün beyazı gökyüzüne soğuk bir darbe indirdiğinde bile sarsmaya devam ettiğini gördüm. Belli etmese de şarap içerek büyük duvar camdan dışarıyı izlerken hissettiği, herkesin göremeyeceği ama benim görebildiğim bir şey vardı; hüzün... Suçluluk duygusu diplerinde zehir yatan tırnaklardı ve o tırnaklar beni yukarıdan aşağıya doğru yararak parçalamaya devam ediyordu. O kadar çok parçalanmıştım ki artık acıyı bile hissedemiyordum; uyuşmuştum.

Saatler geçen bekleyişin ardından İbrahim nihayet daha renkli bir ruh hâline bürünmüştü. Dudaklarında alaycı bir tebessüm, gözlerinde muzip parıltılar oluşmaya başlamıştı. Önce biraz Sezgi'ye sataştı. Ona, "Ferhunde," diyordu, "sen Ferhunde'sin, pembe montlu Leyla değil. Toparla bırakma kendini. Bak, saçların bile aynı Ferhunde gibi kızıl."

Sezgi biraz olsun gülümsemişti ama bu gülümsemede keyiften eser yoktu. Aksine, hüzünlü bakışlarına ulaşmayan, iri yeşil gözlerinin cansız baktığı ama dudaklarının kıvrılmak için kıvrıldığı boş bir tebessümdü. Kenneth'in büyük L koltukta kıvrılıp uyuduğunu fark eden İbrahim, bu kez tilki adımlarıyla Kenneth'e yaklaştı. Axel hiç oturmamıştı, geceden beri sırtı duvara yaslı, kolları göğsünün üzerine bağlanmış hâlde bizi izliyordu ve şimdi davetsiz siyah gözler İbrahim'deydi. İbrahim'i Kenneth'e bir zarar vereceğini düşündüğünden değil de ne yapacağını merak ettiğinden izliyordu sanki.

Kenneth'in diken gibi sivri, yukarı doğru üçgen şeklini alan yeşil saçlarına dokunup, "Ay bu saçından başından zehir atmıyordur, değil mi?" diye sordu sessizce. "Aynı bir timsaha benziyor. Ben bunu şehir hayvan koruma tesisine götürsem kaça okuturum? Emel Sayın'ı halıya dolayan Tarık Akan ve arkadaşları gibi hadi bir el atın da şunu şu yerdeki halıya dolayıp arabaya götürelim."

"Onun özelliklerini bu enayiye okutmadın herhâlde?" diye sordu Nora, uykulu bakan karamsar gözlerini Crystal'e doğrultmuştu. "Kenneth uyurken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmaz."

"Evet, hoşlanmam. Alın şu ıslak bir tür kedi gibi, köpek gibi kokan şeyi başımdan. Yoksa akşam için çürümüş et hazırlamak zorunda kalacağım," dedi Kenneth gözlerini açmadan. "Dostum, saçıma dokunma. O saçı yapa-

bilmek için her gün beyaza dönmeden iki saat erken kalkar, dik durabilmeleri için onları üç kutu spreyle sabitlerim."

"Üç kutu mu?" İbrahim elini ağzına götürdü. "Kız nasıl kel kalmadın aaa?"

"Şekerim, ben saçlarımı kazıtsam bile yarına kadar yine en az üç santim uzar." Kenneth'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Elini tekrar Kenneth'in saçlarına uzattı ama Kenneth bu kez tepki vermedi.

"Herhangi bir bakım kürü uyguluyor musun?"

"Hayır, lağım suyu iyi geliyor herhâlde."

İbrahim birden elini çekip kotunun üzerine sürtmeye başladı. Kenneth alay eder gibi sinsi bir şekilde sırıtsa da gözlerini açmamıştı. İbrahim kalkıp bu kez ufak tefek olan kızın, yani Nora'nın yanına gittiğinde, aralarında asırlara konu olacak sessiz ama komik bir bakışma yaşandı.

Sonunda, "Tırnağınla insanları mı felç ediyorsun?" diye sordu İbrahim tedirgin bir sesle.

Nora ona düz düz baktı.

İbrahim yumruklarını kaldırıp ileri geri bir kanguru gibi zıplarken bizi onlara rezil ediyordu. "Beni felç edebilir misin ha? Beni? Galiba normal bir insan bile değilmişim. Çok güçlü olabilirim. Beni felç etmek öyle kolay olmayabilir." Nora'nın önünde kanguru gibi zıplamaya devam ediyordu. "Özel bir şeyim galiba, yani insan olmama durumum var, anlıyor musun? Hem ben kolayca felç olmam biliy-"

Nora işaret parmağını salladığı an çıkan uzun, ucu iğne gibi olan bordo pençesini İbrahim'in diz kapağının biraz üzerine saplayınca, birden İbrahim durdu, bakıştılar.

"Yirmi dört saat belden aşağısını hissetmeyeceksin," dedi Nora ellerini birbirine vurup boş gözlerle İbrahim'e bakarak. "Sadece bu kadar."

"Hassiktir," dedi ve yere devrildi. Bir denizkızının karaya vurmasını anımsatan görüntüsüyle yerde boylu boyunca uzanırken ortamda onun dışında kimseden ses seda çıkmıyordu. "Sadece bu kadar? Yani bu şaka gerçekten hiç hoş değil Noracığım."

Efken başıyla merdivenleri işaret ederek, "Hadi gidelim," dediğinde yerimden kalktım ve İbrahim dehşet içinde, "Nereye?" diye çığlık attı. "İnanamıyorum, beni böyle belden aşağısı tutmayan, yerde kuyruğunu çırpmaya çalışan bir fok balığı gibi bırakıp gidecek misiniz? Panzehir yok mu? Ayaklarım! Hissetmiyorum." Birden ellerini hissiz bacaklarına vurarak, "Vay benim bacaklarım, kötürüm mü kaldım yoksa? Tutmuyor bacaklarım!" diye

ağıt yakmaya başladı ama ona aldırış eden kimse olmadı. Alt kata inerken çığlıkları evi inletmeye devam ediyordu.

Alt katın holünde Efken, Ceyhun'a, "Yaren için bir başkasının adına kredi kartı çıkarmıştım, güvenilir yerlerden alışveriş yapmak isterse onu kullansın," dedi sakin bir sesle. Olanları Ceyhun'a anlatmayacak mıydı? İkisini izlerken Sezgi ile kollarımız birbirine değiyordu.

"Samuel oraya tek gelmedi, değil mi?" diye sordu Sezgi omzunun üzerinden bana bakarak. Crystal tam arkamızdaydı.

"Semih ve bir adam daha vardı," dedim dürüstçe, çok geçmeden Efken'in de evin kapısından dışarı çıkarak Ceyhun'u arazinin bir diğer ucuna yönlendirdiğini gördüm. Olup biteni Ceyhun'a anlatacaktı. Gözlerim ikisini takip ediyordu. "Adam karanlık bir tipti. Efken'in geçmişiyle alakalı bir şeylermiş."

"Efken'in etrafında her zaman karanlık tipler var, bunu zamanla anlayacaksın," diye homurdandı Crystal ama ona aldırış etmedim, hâlim yoktu.

"Ortadan kaldırması gereken birileri varmış," dedim cansız bir sesle.

"Semih başına iş açtı desene." Sezgi kollarını kendine daha sıkı sardı. "Samuel, Semih ile iş birliği yapacak kadar kötü biri olamazdı. Gerçekten... Ne aptalmışım."

"Sadece Semih ile iş birliği yapmadı ki."

Bana uzun uzun baktı.

"İşin içinde Manbel de vardı. Samuel artık beni öldürmek değil, Manbel'e vermek istiyordu. Karşılığında ne alacaktı bilmiyorum ama öyle işte. Efken'i zehirlemeye çalıştılar."

"En başta Efken ona sol yumruğuyla vurduğunda aralarına girmek yerine ölümüne seyirci kalsaydım bu kadar canım acımazdı. Adam beni resmen ayakta uyuttu."

"Sen sadece koşulsuzca seviyordun."

"Sevmek mi? Bu cidden umurumda değil Mahinev, onu sevdim ve ne oldu? Bana ihanet etti. Ceyhun'u dinlemem gerekirdi. Ceyhun hiçbir zaman kötülüğümü istemedi. Onun yüzünden Ceyhun'un bile karşısına geçmiştim. O ne yaptı? Arkadaşlarımı öldürmeye çalıştı. Bana yalanlar söyledi. Beni ailem olduğuna inandırdı."

"Ama öldüğü için yas tutuyorsun."

"Çünkü bir zamanlar o benim kuzenimdi ve onu sevmiştim."

Sessizce, "Anlıyorum demeyeceğim çünkü bunu anlayamam," diyerek bu durumu kabullendim.

Merdiven basamaklarını inen birinin gölgesi aramıza düşünce bakışlarımı omzumun üzerinden o yöne doğru çevirdim. Karşımda iki bacağının

üstünde dimdik duran İbrahim'i görmeyi beklemiyordum. Hemen arkasında da Nora vardı, yüzündeki tüm duygular ilk kez açıkça suratında sahneye çıkıyordu; dehşet de oradaydı korku da. Hissedilebilecek her karanlık duygu gözlerinden yüzüne taşıyordu. İbrahim bacaklarını esnetirken Nora basamaklardan yukarı doğru bir adım çıktı ve korkuyla İbrahim'e baktı.

"Hani yirmi dört saat sürüyordu?" diye sordu İbrahim tek kaşını kaldırarak. "Hiç hoş bir şaka değildi Noracığım. Tekrarı olmasın."

"İmkânsız," diye fısıldadı Nora, sadece dudaklarını oynatarak kurduğu cümleyi onu izlediğim için duyan tek kişi bendim, diğerleri sadece anlık tedirginliğini görmüştü. Bakışlarım tekrar İbrahim'e çevrildi. Yavaşça basamakları inip eğilerek dizlerini ovduktan sonra alt kattaki salonda oturan, tedirgin bir şekilde etrafını izleyen Ulaş'ın yanına doğru gitti.

Nora, onun gözden kaybolmasıyla hızla basamakları inmeye başladı. Arkasından Kenneth ve Axel'in de geldiğini gördüm ama Hayal yoktu, o üst katta kalmıştı. Tam önüme gelerek, "O nedir?" diye sordu bana. İbrahim'den bahsettiğini bildiğim için tek kaşımı kaldırıp, belirsizliği suratımdan silmeye çalışarak kıza baktım. Ufak tefek bedenini tekrar kollarıyla sararak, "Kraliçe, söyle bana," dedi. "Dışarıdaki Gümüş Pençe Kralı, sen Mar Kraliçesisin. Ya o nedir?"

"Gümüş Pençe Kralı mı? Bunu hatırladınız mı sonunda?" diye sordu Sezgi sessizce ama bu sorusu bir cevap bulamayarak zamana yayılıp kayboldu. Kan Yemini'ne onun da ait olduğunu hatırladım, yemin onun zihninde kendini yok edince geriye elek de kalmamıştı, o bizimle ilgili birçok şeyi bilip susmak zorunda olandı.

"Onun ne olduğunu biz de bilmiyoruz."

"Benim bilmem gerekirdi," dedi Nora. "Doğaüstüler birbirlerini çoğunlukla ayırt edebilir. Benimle alay eden bir insan erkeği olduğunu sanmıştım ama yirmi dört saatlik felci ikinci dakikasında eriterek ayağa kalktı."

"Bu felç işi sadece insanlarda işe yarıyor deme bana Nora," dedi Crystal dehşetle.

"Elbette doğaüstülerde de yarıyor, daha farklı dozlarda kullanılması gerek sadece. Yine de en azından yarım saat boyunca kötürüm kalması gerekirdi." Nora, Crystal'e uzun uzun baktı. "Onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum ama söyleyemem, Mahinev öz ismini hatırlamıyor, bu da yemin devam ediyor demektir. Bilmediği bir bilgiyi onunla paylaşmak sonunu görmek üzere olduğumuz her şeyi başa döndürebilir. Bunu istemeyiz."

"Bana söyle en azından."

"Söyleyemem. Boşboğazlık yaparsanız bedelleri ağır olur." Sezgi'ye baktı. "Senin yeminin tamamen bozuldu. İbrahim'i önceden de zihnine koymuş anıların varsa, ne olduğunu biliyorsundur."

"Önceden İbrahim'i tanımıyordum," dedi Sezgi. "Hatırladıklarımın tamamı yaşadıklarımdan ibaret. İbrahim, Efken'in tarafındaydı, sadece bunu biliyorum ve bunu Mahinev de biliyor. Tapınakta neler yaşadığınızı biliyorum."

"Sezgi benim tarafımdaydı, bunu hatırlıyorum," diye fısıldadım. Anılara ait sesler geçen uzun yılların ardından sanki Crystal'in evinin koridorlarına yayılmaya başlamıştı. Sezgi'nin ailesinin katliamının ardından tapınağa getirildiği gün bir sis perdesi kafamın içinde yavaşça aralanmış gibi belirgin hâle geldi. Geldiği yer, bir süre önce benim de olduğum yerdi. Anılar gitgide derinleşse de bu anı çok taze ve yeniydi. "İbrahim'i tanımaması normal. İbrahim'i belki ben bile tanımıyordum. Bu yüzden hatırlayamıyor olabilirim."

Sezgi, "Hatırladıklarım bana ait biliyorum ama sanki yaşayan ben değilim, hâlâ tuhafıma gidiyor," dedi yavaşça.

"İlk başlarda ben de öyleydim," dedi Crystal. "Mahinev'e kraliçe olduğunu söyleyememek daha büyük bir yüktü. Ona sıradan biriymiş gibi davranmak kanıma dokunuyordu. Anılar kafamın içinde esmeye başlamadan önce onu tanısam ondan kesinlikle nefret ederdim." Crystal'e dik dik baktım. "Ne? Efken yüzünden değil. Benden daha güzel bir kadın etrafımda olduğu için."

"Efken ne alaka?" diye sordum bomboş bir sesle.

"Tamam, sakin ol..."

"Sakinim zaten Crystal." Bakışlarımı şiddetle Nora'ya çevirdim. "İbrahim konusu muamma. Bizim de bilgimiz yok."

"Kral biliyor mu?"

"Onun ismi Efken," diye mırıldandım.

"Her neyse işte. O biliyor mu?"

"Sormadım," dedim, Nora'nın kullandığı ses tonu, küçük boyuyla çenesini kaldırarak konuşurken gözlerini yüzüme dikmesi nedense sinirlerimi bozmuştu. "Nora, biraz daha kibar olmayı dener misin?"

"Kibarlık mı? Taşralı mı demek istiyorsun bana?"

"Şu hâlin," dedim kaşlarımı kaldırarak, "Taşralı demiyorum, sadece çok dikbaşlısın diyorum. Karşındaki insanla konuşurken onunla arandaki yakınlık derecesini hesapla lütfen. Kimse senin şımarık dikbaşlılığını çekip, sorduğun agresif soruları sakince cevaplamak zorunda değil." Mor gözlerini yüzüme dikti, sonra birden utanarak başını önüne eğdi ve o an, ona karşı durduramadığım bir şefkat hissettim. Küçük, suçlu bir kız çocuğu gibi, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Kendimi bu şekilde savunmayı öğrendiğim

için herkese böyle davranmam gerektiğini düşünüyorum. Senin makamını unuttum. Affet."

"Makamla alakalı değil. Kimseye böyle davranmamalısın." Avucumu kızın başının üzerine koyduğum anda dokunuşum onu afallattı. Bana irileşmiş mor gözlerle baktı. Şefkati beklemiyor gibiydi, daha çok azar yemeyi beklediği kesindi; bakışlarındaki şaşkınlığın nedeni sanırım tam olarak buydu. "Emin ol çok amatörüm ve hâlâ neler olduğunu anlamayan bir tarafım var."

"Sen iyi bir öncü olacaksın," dedi Nora. "İnan, bu hissediliyor. Bir amatöre göre oldukça iyisin. Hatta çok iyisin. Seni dövüşürken görmedim ama bence dövüşürken de son derece iyisindir."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi Crystal'e çevirdim. "Bir eğitim programı hazırlayalım. Birbirimizin ataklarına ne kadar adapte olursak o kadar kârda oluruz."

"Olmuş bil. Birkaç hafta benim misafirim olacaklar. Onlara iyi bakarım. Çalışmaları benim arazimde yaparsak daha iyi olur. Efken'in arazisinde bir kere saldırıya uğradık, ikinci için yolu açmayalım. Manbel yeniden saldırmayacağını düşündüğümüzü sanıp bizi gafil avlamaya kalkışabilir."

Çıkış kapısına doğru ilerlerken, "Ben de Efken'in yeni planını öğreneyim," diye mırıldandım çünkü durmayacağımızı, dinlenmeyeceğimizi, henüz ortada hâlâ bir savaş varken yeni bir savaşa daha gireceğimizi biliyordum. Bunu Sezgi ve Crystal de biliyor gibiydiler, benim evden çıkışımı büyük bir sakinlikle izlediler. Karların tutunmayı başaramadan esip geçtiği, çimlerin hâlâ yeşil kalabildiği eğimli arazide önce yokuş aşağı inip sonra yavaşça yükseğe tırmanan yolu izledim. Arazinin ortası kavisli koca bir kâse gibiydi. Uçuruma doğru çıkıp Efken ile Ceyhun'un yanına vardığımda Ceyhun uçuruma vuran dev dalgaları izliyor, Efken parmaklarını siper ettiği ateşle sigarasının ucunu yakıyordu. Sessizlik ben geldiğim için mi büyüdü bilmiyordum, belki de konuşmaları gerekeni çoktan konuşmuşlardı.

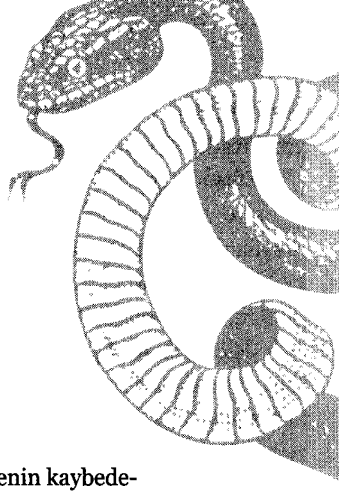
Sakince başımı Efken'in kaslı koluna yasladım ve uçurumun eteklerine çarparak yükselen köpüklü dalgaları, dalgaların içinde yılanlar gibi kıvrılan yosunları izlemeye başladım.

"Ne zaman?" diye sordum gözlerim manzaradayken.

"Ne, ne zaman?"

"O isimler için ne zaman gideceğiz?" O adamları öldürmeye ne zaman gideceksin diye soramadığım için soruyu bu şekilde yöneltmiştim ama sorumun altındaki korkuları görebiliyormuş gibi sadece, "Sen gelmeyeceksin," dedi.

"Hayır," diye fısıldarken ona cevap hakkı bırakmadığımı biliyordu. "Geleceğim."

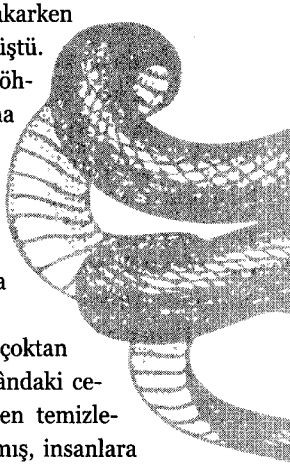

20. KUMAR

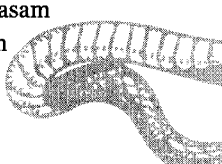
J2 & EIVØR, UNBREAKABLE

Sonunda herkesin geçmişini seçtiği bir hikâyenin kaybedeni aslında zaman oluyordu.

Her şeyin başladığı yerde, her şeyin başladığı noktaya bakıyordum. Beni bulduğu dağ evinin kapısına bakarken günlerin yorgunluğu yüzüme gölgeler gibi çökmüştü. Kurt geri gelmişti, birkaç metre ileride, arazinin köhne bir kısmında durmuş bizi izliyordu. Efken ona yaklaşmadı, arabadan indiğimiz sırada durup uzun uzun kurdu izledi ve sonra arkamdan ilerleyerek verandaya çıktı. Telefonu çalmaya başladığında düştüğüm kapının önündeydim, Efken verandanın korkuluklarına yönelerek telefonda konuşmaya başlamıştı.

Crystal'in evinden çıktığımızda gün beyaza çoktan dönmüştü ama direkt buraya gelmemiştik, mekândaki cesetlerin hallolmasının ardından mekânın yeniden temizlenip eski hâline getirilmesi için birkaç yere uğramış, insanlara emirler yağdırmıştı. Bunlar olurken arabada uyukluyordum ama buna uyuklamak denemezdi; gözümü ne zaman kapasam ya bir doğaüstü ya da bir insan cesedi görmüştüm. Uzun geçen bir günün ardından yeniden karanlık çöküyordu. Karanlıkla beraber cesetler de kafamın içini doldurdu; zihnim bir mezarlığa dönüştü.

Bazen dünya sanki benim etrafımda parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Şimdi de o anlardan birinin içindeydim.

Gümüş gözlü kurdun varlığı çok şey hissettirmesi gerektirse bile hiçbir şey hissettirmedi. İçinde olduğum dünya bana daha karanlık hissettirdi ama

içine girdiğim duygular yüzünden aldırmadım. Hatta ben de içine girilmeyecek kadar karanlık oldum. Ruhumun karardığını hissedebiliyordum.

Efken soğuyan eliyle belime dokununca ürpererek ona baktım. "İçeri girmeyecek misin?" diye sordu, sesi mesafeli miydi yoksa sadece durgun muydu anlayamadım. Parmakları bel kavisimden kalçama inince bir an şaşkınlıktan kaskatı kesildim. Dokunuşu tüm zerrelerimi harekete geçirdi ve bunu durduramadım. "Yoksa ben mi sokmalıyım?"

Kalçalarımdaki parmakları aklımın dağılmasına neden olsa da kendimi toparlayabilmem çok uzun sürmedi. Yine de onun dokunuşlarına karşı bu kadar savunmasız ve istekli olmam canımı sıkıyordu. Sanki ona karşı olan zayıflıklarım gün geçtikçe içimde kendimle savaşmama neden olan beni öldürmek isteyen düşmanlara dönüşüyordu.

"Telefondaki kimdi?" diye sorduğum an parmakları yeniden bel kıvrımıma tırmandı. Gözlerini bana dokundurmadan, "Haftaya halledilmesi gereken bir işi halledeceğim," dedi, sesi sakindi ama ben yırtıcıyı görebiliyordum; kanlı dişleri düşüncelerinin içinde parlıyordu, sessizliğinin sebebi dökecek çok kanı olduğundandı. Bir insan en çok kazanacağını bildiği zaman susardı; sessizlik yavaşça ilerleyen büyük bir darbeydi ve karşısındaki herkese yenilgiyi tattırırdı. Sessizdi. Yenilgiyi tattırmaya hazır olduğunu hissettim. Bir sonraki darbesi yine kimsenin beklemediği bir anda olacaktı, yine beklenmedik bir anda sessizce yaklaştığı düşmanına en büyük pençe darbesini indirecek, zaten güçsüz düşmüş düşmanı yere serip dökülen kanının içinde ilerleyecekti.

"O adamları öldürecek misin?" Soruma verdiği karşılık sessizlikti, yeneceği kişi ben miydim? Sessizliği beni tedirgin etmedi. "Doğru, onları öldüreceğini söylemiştin. Peki nasıl? Kim onlar?"

"Manbel yolumuza taş koymadan önce hallederim," diyerek geçiştirdi beni. Salona girip bar dolabına doğru ilerledi, arkasından içeri girip omzumu duvara yaslayarak onu izlemeye başladım. Kurt ve öldüreceği adamlar hakkında tek bir kelime etmeden kristal kadehi masaya bıraktı, sonra kadehten vazgeçip viski şişesinin kapağını açarak şişeyi kafasına dikti. Dudaklarının kenarından taşarak keskin çene kemiğine dek inen içkiyi izlemeye devam ettim. Tepkisizliğim gitgide büyüyordu. Sakince, bir sonraki adımını durdurmayacağını belli eden bir rahatlıkla, "Adamların isimlerini biliyor musun?" diye sordum.

"Akın ve Bülent," dedi Efken, şişeyi küçük tezgâhın üzerine koydu. "Onları ortadan kaldıracağım."

"Bunu senin için yapacak karanlık birileri vardır diye düşünmüştüm."

Bana yakıcı bir alayla bakarken, "Biri öldürülecekse bunu yapan ben olurum," dedi. "Senden önce olduğum adamı hiç reddetmedim. Benim eli kanlı bir katil olduğumu elbette açıkça söylemesem bile biliyordun, içgüdülerin sana kim olduğumu söyleyip durmuştur eminim. İlk kez kan döktüğümü gördüğünde -ki görmemiştin bile, sadece kanı görmüştün- verdiğin tepkiyi hiç unutmadım, unutmayacağım. Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı değildi, zaten olduğuna emin olduğun bir şeyi görmüştün sadece. Şimdi karşıma geçip kirli işlerimi birine yaptırıp yaptırmadığımı sorgulamıyorsundur umarım."

Uzun uzun yüzüne baktıktan sonra, "Planın ne?" diye sordum, buna cevap vermek yerine şişeyi tekrar dudaklarıyla buluşturdu. "Kurt dışarıda, kim olduğunu biliyorsun, bir sonraki adımından da o adamlar hakkındaki planından da bahsetmiyorsun."

"Bir şeylerden bahsetmek zorunda mıyım?"

Başımı salladım. "Değilsin."

Bir an için pişman oldu, bu pişmanlığı gördüm ama artık umurumda değildi. Artık gerçekten umurumda değildi. O kadar yorgundum ki, o kadar ağır şeyler yaşamıştım ki artık sadece derin bir uykuya dalmak istiyordum. Elması arabada unuttuğumu hatırlayınca yavaşça salondan çıkarak dış kapıya yöneldim. Efken'in arkamdan hole çıktığını fark ettim. Keskin bakışları bir sonraki adımımı merak ediyor gibi beni izliyordu. Dış kapının koluna uzandığım an, "Nereye?" diye sordu.

"Elması arabada unuttum. Anahtarları verir misin?"

"Tek başına çıkma," dedi. "Bekle."

"Çocuk gibi mi görünüyorum?"

"Bununla ilgisi olmadığını biliyorsun."

Ona düz düz baktım ama benimle gelmesine engel olmadım. Arabanın arka koltuğundan elmasın olduğu küçük sandığı alıp kafamı kaldırarak ormana doğru baktığımda, Kar Ormanı'nın derinliklerinde çağlayan karanlığın uğultusu sanki içime dolmuş gibiydi. Ürpererek arabanın büyük kapısını kapattım ve Efken'e doğru döndüm. Elleri cebinde benim baktığım yöne doğru bakıyordu.

"Uğultuyu duyuyor musun?" diye sordum sakince.

"Sessizlikten dolayı olsa gerek," dedi ama gözleri hâlâ karanlıktaydı. Arazinin güneyine sinen koca kurt karların arasında yatmış bizim gibi ormanı izliyordu. Elimdeki sandığa baktığım sırada Efken, "Mutfak penceresine çarpan kargaları hatırlıyor musun?" diye sordu, her geçen gün yeni bir kürek darbesi vurarak derinleştirdiğim zihin çukurumdaki anılar yukarı doğru gelerek bana tutundular. Başımı salladım. "Karga Sarmaşıkları," diye

mırıldandı. "Sen Asreman Yırtığı var olmadan önce de bir enerji yayıyordun. Bunu hissetmiş olmalılar."

"Karga Sarmaşıklarını nereden biliyorsun?"

"Araştırmadığımı düşünüyor olamazsın."

"O yırtığın nedeni ikimizdik. Tek başıma enerji yaymadım."

"Evet, birleşen enerjilerimiz buna neden oldu ama sende bir enerji kaçağı var Medusa." Gözlerini ormandaki karanlığa çevirdi. "Ve sanırım bu enerji kaçağı etrafımıza çok farklı şeyleri de toplayacak."

"Anılar tamamen geldiğinde durmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de gücünü kontrol edemediğin için sızdırıyorsundur. Ya da bu sızıntının sebebi, çok güçlü olduğun içindir."

"Mustafa'yla bu konu hakkında konuşmalı mıyız?"

"Mustafa şehirde değil," dediğinde ikinci bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Sana öylece durmadığımı söylemiştim. Bana bu konuyla ilgili sorular sorma, sadece bekle."

"Sorular sorma mı? Neyi bekleyeyim? İkinci kez saldırdıklarında aramızdan birilerine bir şeyler olursa ne olacak?"

"Olmayacak." Bu cümleyi bıçak gibi tüm cevaplarımı keserek kurmuş olsa da onun da kalbinde karanlık bir gölgenin olduğunu, bu gölgenin endişeyi beslediğini, endişenin gitgide büyüyerek onun ruhunu sardığını biliyordum.

Ona neye dayanarak kendinden bu kadar emin konuştuğunu sormak istesem de cevaplarımı kesip biçtiği için sesimi çıkarmadan karanlıktan yükselen uğultuyu dinlemeye devam ettim. Efken'in bakışları bir anlığına kurda kaydığında, sandığı göğsüme bastırarak eve doğru yürümeye başladım. Arkamdan gelmedi, orada kaldı, ne yapacağına bakmadım çünkü gerçekten yorgundum. Üstelik planıyla ilgili hiçbir şey öğrenemediğim için biraz gergin hissediyordum.

Semih'e lanet okuyarak yatak odasına girip lambaderin ışığıyla odayı hafifçe aydınlattım. Yatağın ucuna oturup sandığın kapağını usulca kaldırdığımda ay ışığı pencereden odaya sızmış, zemine dökülerek bir kadının kıvrımlı bedeni gibi yerde uzanmaya başlamıştı. Sandığı açmamla elmasın göz alıcı bir şekilde parlaması bir oldu. Elmasın içine gömülmüş onlarca bana ait yansımayı uzun uzun izledim. Manbel'i elmas ile kalıcı hasarlar vererek yaralayabilmek mümkündü, savaş ânında bu elması sadece bilmecelerini çözüp doğruya gitmem için kullanmak yerine Manbel'i yaralamak için de kullanabilir miydim? Düşüncelere dalmış hâlde elmastaki yansımalarımdan birini izlerken, elmas birden avucumun içinde tıpkı ormandaki uğultuyu anımsatan bir uğultuyla kalp gibi zonklamaya başladı.

"Beni bu sandığa mahkûm ettin, sana yardım etmem mi sandın? Seni o kadar çok bekledim ki, gelmeyeceksin, yenildin sandım." Bir ninni gibi fısıldadıkları beni ilk andaki kadar sarssa da sakince ona bakmaya devam ettim. İçindeki büyük parçalara düşen yansımalarım bir kalp gibi çarpıyordu. "Ama buradasın, buradasın, buradasın... Benim güzel Kraliçem, sonunda buradasın."

"Benim söylediklerimi anlayabiliyor musun?" diye sordum, uzun bir sessizlik yaşanınca kendimi bir aptal gibi hissederek sandığı yatağın kenarına bıraktım. "Ne sanıyordum ki? Benimle doğrudan konuşacağını mı?"

"Seni duyabiliyorum."

İrkilerek yatakta ona doğru döndüğüm an gözlerim yuvalarından çıkarak çarşafa düşecek sanmıştım. O an, tenime dokunan bir rüzgâr olmamasına rağmen, saçlarım o rüzgâra tutunarak uçuşuyormuş gibi hissetmiştim.

"Beni duyuyorsun."

Bir süre sonunda, "Seni hep duyarım, sen benim sahibimsin," diye fısıldadı, sesi hâlâ melodikti, ninni gibiydi; hem küçük bir kız çocuğunun hem de yetişkin bir kadının tınısını taşıyordu.

"Bana yardım etmen gerekiyor."

Ninni gibi bir mırıltının ardından, "Sana her zaman yardım ederim," dedi.

Benimle hep böyle anlayabileceğim bir dilde konuşmasını dileyerek, "Manbel hakkında ne biliyorsun?" diye sordum, sanki o isim kalbime batıyormuş gibi sessizce fısıldamıştım bu soruyu ama elmas beni duydu. Bir süre sessizliğin içinde öylece durdu. Sanki bu isim onu bile rahatsız etmişti.

"Güneş gökyüzünden devrilir yeryüzüne, yakışıklı ama var büyük yarıklar yüzünde."

"Bana onunla ilgili kaynaklardakinden daha fazlası lazım. Neler yapabiliyor? Nasıl saldırıyor? Bunları bilmem lazım. Sen hiç yardımcı olmuyorsun."

"İstiyorsan anlamak dilimi, dinle kalbinin sesini."

"Güçleriyle ilgili hiç mi bir şey söylemeyeceksin? Anlayabileceğim tek bir şey bile olsa olur. Kaynaklarda geçmeyen, bilmem gereken, onu tehlikeli kılan?"

Ümitle elmasa bakıyordum ama dilini anlayabileceğimi de sanmıyordum. Onu anlaması zordu. Yine de kalbimde kalan son bir damla umutla öylece beklemeye devam ettim.

"Şafakta bir gözü kördür, diğer gözü ateşi bile su gibi görür, bir zinciri vardır ki, her bir halkası cehennemdeki ızdırapla dövülür."

"Şafakta bir gözü görmüyor." Oturduğum yerden sıçrayarak kalkıp hızla yatak odasından çıktım. Efken'i hafif açık duran banyo kapısının aralığından gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Lavabonun önünde durmuş, bileğinin iç kısmına bakıyordu. Öyle bir dikkatle bakıyordu ki beni bile fark etmemişti. Kapıyı avucumla itip içeri girmemle bakışları avına pençesini geçiren bir yırtıcı gibi hızla bana döndü. Kolunu indirip gözlerini yüzüme dikerek, "Duş alacaktım," dedi. "Beni çıplak görmeye bu kadar meraklı olduğunun farkındaydım ama röntgenciliğe soyunduğunu bilmiyordum. Kapı kenarlarında beni mi röntgenliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Onu çıplak görme düşüncesinin heyecanını bastırmak için, "Elmas bana Manbel'in şafakta gözünün birinin kör olduğunu söyledi," dedim hızlıca.

"Bir tür bilmece olmasın. Altında başka anlam aranması gereken?"

"Hayır, yani sanmıyorum." Duraksadım. "Değildir bence."

Efken'in üzerinde kazağının olmadığını şimdi fark ediyordum. Bana doğru dönünce kaslı göğsündeki kas öbeklerinin hareketlerine uyum sağlayarak oynaştığını gördüm. Boynundaki iğne deliğinin etrafı kızarıktı, hafif kabuk bağlamıştı. İğne deliğine bakarken içimde durduramadığım bir acı hissettiğim için gözlerimi kaslı, esmer göğsüne indirdim. Bu da kasıklarıma dikenler batıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Onu izlemem hoşuna gidiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Ne o?" diye sorunca afalladım. "Senin memelerini yaladığım gibi sen de benimkileri mi yalamak istiyorsun?" Duşta olanların soğuk su gibi yüzüme çarpması yüzüme hızla yayılan şoku durduramamama neden oldu. Ona aptal gibi bakmış olmalıyım ki yaşanan karanlık geceye rağmen dudaklarında gizleyemediği ışıltılı bir gülümsemeyle göz kırptı. Bakışlarım gülüşüne takılı kaldı. Artık eşsiz vücudu bile sönüktü. Çünkü gülüşü, karanlık bir gecede gökyüzündeki en parlak yıldızdı.

"Bana öyle şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi bakmaya devam edersen, seni öyle bir öperim ki dilin yuttuğun yerden çıkıp benim ağzımın içine gelir." Gözlerinde normal bir insanı rahatsız edebilecek kadar karanlık, iliklerimde hissedeceğim türden güçlü bir ifadeyle bana bakarken, kelimeler yine o mezarlığın içinde kanı kurumuş cesetler gibi çürüyordu. "Kelimelerimle seni tahrik ediyorum, değil mi?" Bunu yalanlayacak hâlde olmamama rağmen kaşlarımı çatarak ona meydan okur gibi baktım. Meydan okumam onu sadece daha da parlak gülümsetti. Yıldızlar gökyüzünde söndü çünkü gece onun teninde, parıltılar gülüşündeydi.

Bana ruhumdaki her uru, her yarayı iyileştirebilirmiş gibi bakıyordu ve tuhaftır ki bunu başarabilen tek insan da oydu. Beni iyileştiriyordu. Belki de bunu daha fazla yaralayabilmek için yapıyordu.

"Asıl konuya geçelim Bayan Gözleriyle Beceren," dedi ve bana doğru bir adım attı. "Eğer küçük elmasın yine bilmecelerinden birini seninle paylaşmadıysa, Manbel'in şafakta gözünün birinin kör olması çok büyük bir bilgi. Hatta hazine."

"Evet. Yeterince saldırı ânında kullanabileceğimiz elmasımız olursa ve onu şafak zamanı yanımıza çekebilirsek, her şey istediğimiz gibi gider."

"Bu cümleler sadece kendini kandıran bir aptalın kuracağı türden cümleler." Ona düz düz baktım. "Ne? Salak mısın? Adamın bir gözü şafakta kör oluyorsa, sence şafakta karşımıza çıkar mı? Beyni varsa, ki bence çok kapasiteli olmasa da bir beyne sahip, bunu asla yapmaz."

Haklılığı canımı o kadar sıktı ki, "Daha iyi bir fikrin var ama bana söylemiyorsun," diye homurdandım. "Mustafa Baba'nın nereye gittiğini de söylemedin zaten."

"Konuyu nasıl da içini kazıyan, seni meraktan delirten şeylere çeviriyorsun," dedi eğlendiğini belli ederek. "Onu gece kendimize çekip şafağa kadar oyalayabilirsek, işte o zaman kumar masasına zengin oturup züğürt kalkar."

"Şafağa kadar içimizden geçerlerse?"

"Kaç kişi olduklarını nereden biliyorsun?"

"Semih onlarla ve o bir omega," dedim beni dehşete düşürmesi gereken bir cümleyi çok kolaymış gibi rahatlıkla kurarak. "Yanında başka Gümüş Pençeler varsa ne yapacağız? Ya yanına bir Mar bile alabilirse? Ya da en kötü ihtimal, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz türlerle gelirse? O zaman sayılarının bile bir anlamı olmaz. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir türle nasıl savaşırız?"

"Semih'in belasını siktirme bana şimdi. Salak orospu çocuklarının isimleri ağzına hiç yakışmıyor, tekrarı olmasın." Ona bir andavala bakıyor gibi baktığımda omuz silkerek lavabonun aynasına doğru döndü. Yakışıklı suratını izlemeye başladı. Haklıydı. Ben de uzun uzun o suratı izlemek istiyordum. "Semih her ne sikim olursa olsun savaşacak kapasitede değil. Özellikle beni geçmişimden vurmuşken karşıma yeniden çıkacaksa bu Manbel ile birlikteyken olmayacak, yalnızken olacak. Çünkü onunla özel olarak ilgilenmemi isteyecek. Birilerinin eteğinde o kadar çok yaşadı ki, artık kendisini kanıtlamak için yalnız ilerlemek istiyor."

"Yalnız ilerlemek istiyor ama seni gammazlayıp o salak iblisle iş birliği yaptı. Neden? Sadece seni gammazlayabilirdi."

"Ben de bunu anlayamadım zaten," dedi gergin bir sesle.

"İş birliği yaptıysa savaşa da gelir."

"Gelmeyecek. Böyle hissetmiyorum. Bir gün bir savaş için gelse bile o savaş bu savaş olmayacak. Onun başka bir derdi var. Bu kez tek derdi ben değilmişim gibi geliyor." O kadar uzun ve dalgın bir şekilde kendini izledi ki yeni bir soru soracak cesareti kendimde bulamadım.

"Elmastan daha fazlasını almaya çalış."

Başımı salladım. Dalıp gittiğimi fark etmiş olacak ki bana doğru döndü, kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Gözlerimin içine baktı ve "Berbattı, biliyorum," dedi yavaşça. "Yaşadıklarının, yaşayacaklarının, tüm bu yaşananların izlerini ruhundan nasıl silerim bilmiyorum." Sokakta ırmak gibi akan gecenin içime dolduğunu hissettim. Kalbimde geceyarısıydı. Kalbimdeki karanlığı görüyormuş gibi elini bana doğru uzatınca bir adım geri çekilerek ondan kaçındım. Bu onu afallattı.

"Bana şefkat gösterme," diye fısıldadım. "Nasır bağlamaya başladığım sırada beni şefkatinle ödüllendirme, yeniden o karanlığa girdiğimde içimde sadece kararlılık olsun istiyorum, senin beni yatıştıran cümlelerin değil."

"Ben o karanlığın içinde seni yatıştırmak için değil, seninle sırt sırta verip karanlıkta savaşmak için olacağım. Amacım seni yatıştırmak değil. Başta öyleydi, evet, sana iyi davrandım çünkü iyiliği görmeye ihtiyacı olan küçük bir kız çocuğu gibiydin. Karanlık senin için çok hızlı geldi ve seni korumanın tek yolu sana iyilik yapmaktı. Senin karşında melek olduğumu hiç iddia etmedim ama bir süre senden şeytanı sakladım. Başta gördüğün adam sana ecelin gibi hissettirdi, sonrasında o ecel seni öptü ve seni sardı, sana iyilikleri daima veremeyeceğini bilse de iyi hissettirmek istedi. Hissettirdi mi bilmiyorum ama hissettirebildiyse, inan hissettirirken içinde kalan son iyi parçaları da senin sayende keşfetti. Seni yatıştırmaya çalışmıyorum Medusa. Artık yapmıyorum. Artık sadece içimden geldiği gibi davranıyorum."

"Bana iyi davrandın," dedim fısıldayarak. "Bu benim yaralandığımı fark edip yaralarımı sarmaya çalıştığın için miydi?"

"Bunu bana tekrarlattırma."

"En başta senin korkunç bir adam olduğunu düşünüyordum. Beni mahvedeceğine emindim. Senden korkuyordum." Bu cümleler onu hasta ediyormuş gibi kilitlenmiş bir çeneyle beni izledi. "Sonra birden... aniden... bana diğerlerine davranmadığın gibi davranmaya başladın. Hatta bir süre sonra bu davranışların içinde sana bulaşmış bir hastalık gibi büyüdü. Diğerlerine bile biraz olsun iyi davranmaya başladın." Seğiren çenesiyle beni dinliyordu. Yorum yapmadı. Ben de bundan güç bularak konuşmama kaldığım yerden devam ettim. "Bunların hepsi sadece benim için miydi? İçinde bulunduğum durum yüzünden kendimi kötü hissettiğim için mi?"

"Sadece senin içindi," dedi dürüstçe. "Sadece sanaydı, sadece senin içindi."

Duygular kalbimin üzerine öyle fazla yığıldı ki gözlerimi kaçırmasaydım bir sonraki hamlem ne olurdu tahmin dahi edemiyordum. Efken sıcak parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirirken nabzımın derimin altında derimi dalgalandırarak hızlandığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi tüm içtenliğiyle. Zaman onun özrüyle beraber akmayı bırakıp ikimiz arasında donmuş bir nehre döndü. "Ellerimdeki kanı görmek zorunda kaldığın için. Bana rağmen benim kollarımda uykuya daldığın için. Bana rağmen bana sığındığın için. Gözünün önünde bir insanı öldürmek zorunda kaldığım için. Sana hırsız dediğim için, sana başta tam bir piç kurusu gibi davrandığım için, gözlerinden akan yaşlara sebep olduğum için, geldiğin ilk gün titremene neden olacak türden bir korkuyu sana yaşattığım için... En çok da bu adam olduğum için özür dilerim. Daha iyi bir adam olmak isterdim." Yan tarafımızdaki lavabo aynasına düşen yansımalarımız da bizim kadar hüzünlü görünüyor muydu? "Savaşmak zorunda olduğun bir geleceğin varken sana karmaşık hissettiren değil, sana huzurlu hissettiren. Başını göğsüne yaslayıp ona sığındığında yarın sana nasıl davranacağını düşünüp dalıp gitmediğin. Peşinde onunla gelen bir karanlık olduğu için sana bir isim veremeyen değil, sana dilediğin tüm isimleri hiç düşünmeden verebilen bir adam olmak isterdim."

"Sen bana huzurlu hissettiriyorsun ve hiçbir zaman göğsüne başımı yaslayıp sana sığındığımda ertesi gün bana kötü davranacağını düşünmedim." Başımı iki yana salladım. "Karşıma geçip sanki anlattığın adam değilmişsin gibi konuşamazsın. Sen bunu bana yapamazsın."

"Asale..."

"Kâbuslarında sığındığın bana benzeyen o kadın olduğumu sanıyorsun, bu bile senin içinde hâlâ küçük bir oğlan çocuğunun kalbinin attığını kanıtlamaya yeter." Gözlerim birden yaşlarla dolunca Efken şoka girmiş gibi elini yüzüme uzattı ama bir adım daha geri doğru kaçarak, "Dokunma," diye fısıldadım. "Sen zaten iyi bir adamsın. İyi adamlar da kötü şeyler yapar."

"Yapar mı?"

"Yapmaz mı?" diye sordum, gözlerimden sicimle akan yaşlar onu gerçekten dehşete düşürmüşe benziyordu.

"Sana huzurlu hissettiriyorum, ertesi günü düşünmüyorsun. Bu ikisine tamam. Ya diğerleri?" diye sordu acımasızca. "Diğerlerinden bahsedemiyorsun bile çünkü aksini savunamazsın. Gerçeği değiştiremezsin."

"Tüm bunları beni daha çok ağlatmak için mi söylüyorsun?" diye inledim acıyla. Bana neler oluyordu? Durdurulamayan, gittikçe daha da artan

çok şiddetli bir çaresizlik ve acı hissediyordum. Haykırarak bunu ona söylemek istesem de yapamadım, sadece ağladım.

"Yapma," diye fısıldadı ne yapacağını bilmez hâlde. "Ağlaman içimi sikiyor. Bunu bana yapma."

"Yaparım," dedim. "Sen bana bunu yapıyorsun."

"Sana acı mı veriyorum?"

"Böyle hissettiriyorsun," dedim ama nasıl hissettirdiğini betimleyemedim. İçimde bir savaş vardı ve o savaşı durduramadım ama o savaşa teslim de olmadım.

"Nasıl hissettiriyorum?"

"Böyle işte."

"Senin ağlarken bana hissettirdiğin gibi mi?"

Duymaktan korksam da duyduğumda iyi hissettiren bu soru cümlesi, gözyaşlarımın dinmesine neden oldu. Ona tıpkı şu an hissettiğim gibi hissettiriyor olma ihtimalim aslında düşünüldüğünde kötü ve acı verici geliyordu ama o an bunu ondan duyduğumda içimde tarif edilemez bir mutluluk yeşermişti. Birden kollarının arasına hızlıca girip ona sıkı sıkı sarıldım. Beklemediği bu hareketim onu başta bir taş gibi hareketsiz hâle getirse de sonunda bedeni gevşeyince büyük kollarıyla beni sıkıca sardı.

"O adamların yanına tek gitmeni istemiyorum." Neden bu kadar duygusal hissettiğimi içten içe merak ederken dudaklarımdan dökülen cümle bu olmuştu.

Derin bir nefes vererek, "Bunu yapamam," dedi, sesi sertti, ona karşı koymamı istemiyordu ama kollarının arasında ağladığım için beni kırmaktan da korkuyor gibiydi. Derin nefes egzersizlerinin ardından kendini sakinleştirerek, "Seni o çakal inine sokamam," diye devam etti.

"Doğaüstü şeylerle dövüştüm," diye mırıldandım.

"Hiçbirinin kurşun yağdıran silahları yoktu."

"Yaram iyileşiyor hemen."

"Seni vurulurken göreceğime boğazıma gümüşten mermiler doldursunlar."

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen arabanın bagajına gizlenip seninle ölüme bile gelirim, ayağını denk al," diye homurdandım yüzümü göğsüne bastırarak.

"Bak sen... Sen sümüklerini göğsüme mi siliyorsun bakayım?"

"Komik değil."

"Islaklık hissediyorum."

"Seninle geleceğim," diye bastırdım.

"Medusa."

"İstersen bana bağır çağır, inan hiç umurumda değil. Ben de seninle geleceğim. Başına dert olacağımdan değil, yanında olmak istediğimden." Bana daha sıkı sarılarak cümlelerimi bastırmaya çalıştı ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Söylediklerim onu etkilesin istemiyordum ama yine de onu nasıl etkilediğimi görmek istiyordum. Kafamı hafifçe kaldırıp çenemi çıplak göğsüne yasladığımda gözlerini küçük bir açıyla bana doğru indirdi. Bakışlarının ciddileştiğini görünce onu biraz bile etkileyemediğimi düşündüm ama o, "Peki," dedi. "Sözümden çıkmayacaksın. Tamam mı?"

"Denerim."

"Medusa."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Hadi gidip elmasınla oyna."

"Çocuk muyum ben?" diye söylenerek geri çekildiğimde kollarımı tutup beni kendine doğru geri çekti. Sıcak teni bu kez daha farklı hissettirdi. İçimi yakıp kavuran bir duygunun adım sesleri kasıklarımdan kalbime yükseliyordu. Kasıklarımdaki canavarın kalbime yaklaştığını hissettim. Gözlerimde bir anlam karmaşasıyla ona bakakaldım.

"Yetişkin olduğunu kanıtlamak istersen yardımcı olabilirim," dedi muzip bir sesle ama alaydan çok teninin altında benim için ilerleyen ateşlere aitti sanki bu kelimeler.

"Çok beklersin," diye fısıldayarak ondan ayrılıp yavaşça banyodan çıktım. Hole ilk adımımı attığımda omzumun üzerinden ona doğru baktım ve beni tutkulu gözlerle süzdüğünü görmek kanımın damarlarımın içinde uğuldamasına neden oldu. Göğüs kafesimin içinde tutsak olan kalbim kaçış planları kuruyor gibi sessizce çarpıyordu.

O gecenin sabahında kanamam başlamıştı. Kanamamın başladığını Efken'e söylerken hiç çekinmedim ama o ne yapacağını anlamaya çalışırken afallamış görünüyordu. Şiddetli kasık ağrısı yüzünden tüm günümü yatakta geçirmiştim. Ara sıra tabletteki çizim programını açıp bir şeyler karalasam da genel olarak kâbusların uğrayıp beni kan ter içinde bıraktığı kısa uykulara dalmıştım. Kanamam biraz geciktiği için normalden daha şiddetli bir ağrı çekiyordum ama o kadar hâlsizdim ki hissettiğim ağrının üzerinde durmadım bile. Efken'in market alışverişinden döndüğünde holde söylenerek yürüdüğünü hatırlıyorum.

"Bu amına koyduğumun kurdu neden beni dikizleyip duruyor? Röntgenci gibi," diye homurdanarak mutfağa yürümüştü, onu duymadığımı sansa da yastığa sarılmış hâlde attığı adımlara bile dikkat kesilerek onu dinlemiştim. Mutfakta bir şeyleri devirdiğini duyduğumda da "Sapık pezevenk

izleme beni!" diye bağırmıştı. Bunu pencerenin önüne giderek söylediğine emindim.

Gece hissettiğim duygusal yoğunluğun sebebi kendini bu şekilde gösteriyordu. Regl öncesi her kadın kadar ben de duyguların her türlüsünü uç noktalarda yaşıyordum. Bir an öfkeden kafayı yiyorken, bir an öylesine bir sebepten gözyaşlarına boğulduğum çok olurdu.

Elmasım bana hiçbir şey söylemedi. Hatta sessizliğe gömüldü. Biraz kapris yaptım, yine cevap vermedi. Ben de daha fazla diretmedim ve en uç noktalarda yaşadığım duygularımı da alıp kendimi battaniyenin altına gömdüm. Efken odaya girdiğinde akşam oluyordu, lambaderin ışığını açtığını hissettim ama battaniyenin altında kalmaya devam ettim.

"Kendini rulo yapma sebebin ağrının olması mı?" diye sorarken sesinde merak ve endişe vardı.

"Benimle muhatap olma," dedim sakince.

"Neden ki?"

"Şu an hem gergin hem de duygusal hissediyorum."

"Yani beni suçsuz yere azarlayıp sonra da seni ben azarlamışım gibi ağlamaya mı başlayacaksın?" diye sordu saf saf.

"Evet de bunu nereden biliyorsun?" Kafamı battaniyeden dışarı çıkarıp tüm bedenim hâlâ battaniyenin altındayken ona dağılmış saçlarımın arasından baktım. Görüntüm onu şaşırttı, kaşlarını indirip kaldırdı ama başka tepki vermedi. "Birlikte olduğun kadınların regl dönemlerini onların başında nöbet tutarak mı geçiriyordun?"

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Ne alakası var kızım? Genç bir kız büyüttüm ben. Ondan biliyorum."

"Hı."

"Deli mi ne," diyerek odanın çıkışına doğru ilerledi. "Kirpi gibi diken atıyor, manyağa bak. Geri gir battaniyenin içine."

"Sensin be deli," diye çemkirdim. "Hayvanat."

"Kızım ne yaptım şimdi?"

"Sus dınkof, daha nasıl konuşması gerektiğini bilmeyen bir mağara ayısısın."

"Ulan şimdi ne yaptım?"

"Bilmem, suçlu hissettiğine göre bir şey yaptın. Ne yaptın?"

Bana tuhaf tuhaf bakıp, "Deli," dedi sakince.

"Sus." Homurdanarak battaniyenin içine geri girdim.

"Medusa, bu kurt gitmiyor," deyince püfledim.

"O zaman gidip onunla konuş Efken. Savaşta bize yardım edeceği için yanımızda kalması daha iyi olmaz mı?"

"Ne konuşacağım? Havlayacak mıyım beni anlasın diye?"

"Şu anda da pek konuşuyor sayılmazsın, havlıyorsun."

"Ağır oluyor ama."

"Ne yapayım?" diye sordum ona kötü kötü bakarak.

"Az önce tuvalete girerken tedirgin oldum tuvaletin camından da beni izler mi diye. Ayağa kalkınca uzun oluyordur o pezevenk, ya izlerse beni? Her an gözü bende."

"Çikolata aldın mı?" diye sordum onun komik korkularını umursamadan.

"Al demedin ki?"

"Demem mi gerekiyordu?"

"Evet."

"Demem gerekiyordu yani?"

"Evet?"

"Ha yani demeliydim?"

"Medusa, iyi geceler." Efken kapıyı hızla kapatarak gözden kaybolunca yastığı kapıya fırlattım.

"Sana iyi olmasın geceler inşallah Efken!"

Battaniyenin içine gömülürken homurdanmaya devam ediyordum ama hiç aldırış etmedi. Birkaç saat sonra kapının yeniden açıldığını duyduğumda artık daha sakin hissediyordum. Anlamsız kaprisler puslu ruh hâlimin üzerinden dağılan sis gibi dağılıp kaybolmuştu.

"Puding yaptım," dedi sakince, ardından komodinin üzerine bir şey bıraktığını hissedip sadece gözlerimi ve burnumu battaniyenin içinden çıkararak ona baktım. Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Bakışlarım komodine kaydı. Komodinin üzerinde bir kâse puding görünce afalladım, puding kâsesinin yanında ambalajı çıkarılmamış bir telefon kutusu vardı. "Markete çıktığımda senin için bir telefon satın aldım."

"Telefon mu?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Puding mi yaptın?"

"Evet." Soğuk bakışlarını puding kâsesine çevirdi. "Annem hep bundan yapardı."

İçim hüzünle kasılırken, "Tatlıyla aran yoktur diye düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Annem yaparken vardı, annemden sonra aramız bozuldu." Bir cümle bir insanın içine bir bina gibi yıkılabilir miydi? Cümlesi benim içime yıkılmıştı.

"Aranız bozuk ama benim için yaptın, öyle mi?"

"Evet. Markete de malzemeleri almak için gitmiştim. Bir de senin için gerekli olanları aldım." Onu marketin içinde elinde bir market arabasıyla

benim için bir şeyler satın alırken düşününce içimi sızlatan ayrıntılara rağmen gülümsemeden duramadım. Gözleri gülüşüme takıldı.

"Yapma," diye fısıldayınca kaşlarım çatıldı. "Sigara paketim salonda kaldı."

"Anlamadım?"

"Boş ver." Puding kâsesini işaret etti. "Yesene."

"Parmağımla mı?" diye sordum muzip bir sesle. "Kaşık getirmemişsin."

"İstersen benim parmaklarımı kullanabilirsin."

Yanaklarım ısındı. "Adisin."

"Dilini parmaklarımın etrafında hissetmek güzel olurdu."

"Parmaklarının mı?" diye sordum kısık sesle.

"Siktir," diye hırlayınca kalbim yerinden hopladı ve sorum ortada bir deprem etkisi yaratırken hızla odanın çıkışına yönelerek, "Kaşık getireyim," dedi.

"Telefon için teşekkür ederim."

"Teşekkür et diye almadım, sana her an ulaşabilmek için aldım. O yüzden teşekkür etme." Kapıyı açıp yavaşça çıkarken, "Kutunun yanında hat da var, takarsın telefona," dedi anlayışlı bir sesle.

Efken odadan çıktığında son model cep telefonunu kutusundan çıkarıp hattı telefonun iğnesiyle telefonun içine yerleştirmiş, açılış ekranını izlerken gülümsemeye devam etmiştim. Birkaç günüm burada, yatağın içinde geçti ve bu bana hem ruhsal hem de fiziksel olarak iyi geldi. Regl günlerim aşırı agresif ve biraz duygusal geçtiği için Efken'i yanımda istemedim, hatta bazen kendimi bile yataktan atasım geldi. O da bana yardımcı olabilmek adına durmadan sıcak su torbamdaki suyu yenileyip bir ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için ona hiç uymayacak şekilde kapıyı çalarak odaya gelip durdu. Efken'e tekrar puding için yalvarsam da aldırış etmemişti, açık konuşmak gerekirse şu ana dek yediğim en lezzetli tatlıydı ama bunun sebebi onu Efken'in yapmış olması mıydı yoksa gerçekten lezzetli olması mıydı bilmiyordum.

Efken hâlâ harekete geçmemişti ama geçeceğini biliyordum. Birkaç kez çaresizlik içinde babamın ezbere bildiğim telefon numarasına ait rakamları ekrana girmiş, telesekreterin, "Sisteme kayıtlı böyle bir numara bulunmamaktadır," diyerek beni bilgilendirdiği o küçük kısmı ezberlediğim için telesekreter ile aynı anda seslendirmiştim. Sonunda dinç bir şekilde yataktan çıktığımda Crystal diğerleri ile birlikte eğitime başladığına dair bir mesaj bırakmıştı telefonuma. Telefon numaramı açık eden bendim. Efken'den Crystal'in telefon numarasını isteyip onu arayarak yanındakilerle son durumun ne olduğunu sormuştum.

Efken'in davetsiz misafiri hâlâ buralardaydı. Genç erkek vücudunun içinde değil, koca canavar vücudunun içinde Efken'i dikizleyip duruyordu.

Saçımda kalın bir örgüyle karın kaslarımı daha işlevli hâle getirmek için mekik çektiğim sırada sehpanın üzerinde titreyen telefonumu fark edip ağır nefesler vererek yavaşça yere uzandım ve bir süre sakince tavanı izledikten sonra elimi sehpaya doğru uzattım. Telefon sessizliğe gömülmüş, çok geçmeden yeniden titremeye başlamıştı. Hattın diğer ucundan Yaren'in, "Mahinev!" diye bağırmasıyla birden doğrulup bağdaş kurarak oturdum, içimde körüklenen panik, çığlığının hemen arkasından, "Seni özledim," diye mırlamasıyla sakinliğe kavuştu. "Başımda ızbandutlar var. Abim resmen kapıma koruma dikmiş. O kadar sıkılıyorum ki."

"Yakında eve döneceksin," dediğimde aniden çöken sessizliğin nedeninin bu cümlenin ona hissettirdiği tedirginlik olduğunu biliyordum. "Halledeceğiz."

"Hangi birini?" diye sordu, birden haklılığı kafesten çıkmış bir aslanın üzerime sinmiş kan kokusunu alması gibi hırçınlaşarak üzerime saldırdı; o haklılığın keskin dişlerini tenimde hissettim ama ona karşı koyup onu durdurmak için çabalamadım. Beni parçalamasına izin verdim. "Yanınızda değilim, size yardım edemediğim gibi bir de üzerine başınızı belaya sokuyorum. O gün dikkatinizi dağıttım ve bedelini hem sen hem de abim ödedi. Sizi yaraladılar."

"İkimiz de iyiyiz."

"Sadece fiziksel olarak iyisiniz, ruhsal durumunuzun ne olduğunu tahmin bile edemem. İşe yaramaz hissediyorum ve bunu durduramıyorum. Eğer burada uslu uslu oturup abimin sözünü dinliyorsam, bu hissettiğim utanç ve suçluluk duygusundan. Yaran nasıl oldu?"

"Sandığından daha hızlı iyileştim."

"Çok havalı," dedi gülerek ama bu gülüşün içinde tüm tatsız duyguları sakladığını da biliyordum, o yüzden çok üzerinde durmamaya çalıştım. Muhtemelen o da ne hissettiğini tahmin ettiğimi iyi biliyordu. İkimiz de birbirimizi irdelemedik.

"İbrahim ile konuşuyor musunuz?"

"Evet, hep arıyor beni," dedi derin bir nefes alarak.

"Efken'in onu öldürmeyeceğini bilseydi yanına da gelirdi."

"Gelmez," dedi, gülümsediğini hissedebiliyordum. "Birinin onu takip etme ihtimalini düşünür, yerimin bulunmasını istemediği için gelmez. Yani yine kendini değil, beni düşündüğünden..."

"Aranızdaki bağ çok güzel," diye fısıldadım, Nigin hakkında hiçbir şey bilmiyordu, öğrendiğinde ne tepki vereceğini tahmin edemiyordum çünkü

bir süredir bir arada olsak da onu hâlâ tam olarak çözüp tanıyabilmiş değildim.

"Değil mi? Ben hep okuduğum romanlardaki, izlediğim filmlerdeki çiftleri biz gibi düşünüyorum. Bir gün onu böyle seveceğim hiç aklıma gelmezdi." Bir an sustu, açıkça bunu söylemiş olması onu utandırmış gibiydi. "Her neyse," diye mırıldanarak konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sesini duymak iyi geldi. Beni son durumlardan haberdar edin lütfen. Burada elim kolum bağlı oturmak inan ki çok zor ama uslu duracağım. İyi olun."

Telefonu kapatıp sehpanın üzerine bırakırken onu olup bitenler yüzünden evinden uzaklaştırıp âdeta sürgün etmiş olmamızın suçluluğu içimi kasıp kavurdu. Dış kapının açılıp kapandığını duyunca kısa sporcu atletimin arasından karnıma kadar akan teri küçük bir havluyla silerek yattığım yerden kalktım ve havluyu omzuma atıp hole doğru çıktım. Gelenler İbrahim ve Efken'di, Efken'in yüzünde kemik bir sertlik, İbrahim'in yüzündeyse uykusuzluğun kondurduğu renkler vardı. İkisinin de ellerinde markaların amblemlerini taşıyan büyük torbalar tuttuklarını gördüm. Efken, İbrahim'i almak için evden çıkarken kurt hâlâ arazide nöbette olduğu için beni evde tek bırakabilmişti. Belli etmese de kurda güveniyordu. Belki de aralarında çoktan Crystal ve benim aramda oluştuğu gibi bir düğüm oluşmaya başlamıştı.

İbrahim yorgun argın bir hâlde, "Bu gece sen de mi Efken'le gidiyorsun?" diye sorunca, başta bu soruyu algılayamadığım için ona bakakaldım.

"Nereye?"

"Kumara."

Efken, İbrahim'e, "Yemin ederim, sana karşı ufacık şakam yok, öyle bir çakarım ki yerde fotokopin çıkar," dedi sertçe. "Ben sana söz hakkı verdim mi dalyarak?"

"Kumar derken?" Efken'e tek kaşımı kaldırarak baktım. "Ne olduğunu söyleyecek misin Karaduman?"

"Bu gece özel bir kumarhaneye gidiyoruz," dedi Efken, torbaları yere bıraktı. "Bunları senin için özel olarak seçtirdim."

"Evet, ultra mini elbisesi ve inci beyazı dişleriyle Efken'e gülümseyen kız bu kıyafetleri senin için özel olarak seçti," dedi İbrahim, Efken'e yan yan bakarak. Efken ona bir kez daha vuracaktı ki, "Açarım ağzımı, yumarım gözümü!" diye çemkirdi İbrahim. "A dostlar diye bağırırım burada, kızın platin sarısı saçlarını savura savura sana nasıl yeşil gözlerinin altından çipil çipil baktığını tek tek, bir bir anlatırım toprağıma." Bana baktı. "Merak etme, elimi belime koyup 'Hanım hanım, onun bir Nigin'i var' dediğimde, kız gülümseyerek bizden uzaklaştı. Bence çok bozuldu. Nigin'i de nişan sanmış zaten,

kasadakiler Efken'in nişanlı olduğunu konuşuyordu. Aman neyse, ha Nigin ha nişan, sıra ona da gelir anam."

"Bence kızı kıskanan sensin," dediğimde elini göğsüne götürüp yaşlı bir kadın gibi kınayan gözlerle yüzüme baktı.

"İnanamıyorum, ben orada kulemizi koruyayım, yaklaşan düşmanı denize dökeyim, senin ettiğin laflara bak."

"Kumarhane nereden çıktı?" diyerek gözlerimi Efken'e çevirdim. İbrahim'e son sabrı da parçalara ayrılmış gibi öfkeli gözlerle bakıyordu ama ona baktığımı fark edince bana doğru dönüp derin bir nefes aldı.

"Akın ve Bülent o kumarhanenin demirbaşlarından."

Kafamın içindeki derin karanlığın uluduğunu hissettim. Son birkaç gündür kötü olan her şeyi kafamdan öyle bir silmiştim ki şimdi karanlık birdenbire daha fazla bastırınca kendimi daha afallamış hissetmiştim.

"Kumarhaneye elini kolunu sallayarak girebileceksin yani?"

"İstersem cehenneme bile elimi kolumu sallayarak girerim," dedi gözlerini yüzüme dikerek.

"Sen zaten oradasın," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Bak sen. Küçük çenen bugün ek mesai yapıyor herhâlde." Torbaları işaret etti. "İçlerinde birkaç parça var, sen zevkine göre seçersin," dedi ve İbrahim'e, "Sen artık git," diye homurdandı.

"Ben de gelseydim?"

"Yok, gidip biraz daha bıçakla çalış."

"Kendimi şef programlarındaki sırf komik diye tezgâhın önüne koyulan hayatsız, hayatında hiç yemek yapmamış, sadece üçüncü sınıf esprileri yapan bir insan gibi hissediyorum, yeter bütün gün bıçaklarla oynadığım," diye isyan etti İbrahim. "Gelmemi istemediğine emin misin? Ceyhun'u da istememişsin. Adamlarına söyleseydin en azından."

"Oraya ne kadar kalabalık gidersek o kadar ilgi çekeriz. Ki biliyorsun, ben adım attığım her yerde ilgiyi kolayca üzerime çekecek ışıltıya sahibim." Efken gerinerek yanımdan geçerken İbrahim onun kalçalarına uzun uzun baktı ve "Bilmez miyim," diye iç çekti.

"Son uyarım İbrahim, inan hiç üşenmem ve yedi sekiz sokak nefes bile aldırmadan, dinlenmene kısacık bir anlığına bile olsa izin vermeden kovalarım seni. Yakalamak çok basit, bilerek yakalamam, sırf yorulup pestilin çıksın da önüme kendin seril diye. Dövülmüş etin tadı bir başka olur. Seni o yorgunlukla öyle bir döverim ki bütün sinirlerim iki şişe sakinleştiriciyi damardan vermişler gibi yatışır. Anlaşılmayan bir kısım var mı?"

"İnanır mısın hiç yok, benim de zaten işim başımdan aşkındı. Daha gidip bıçaklarımı biletecektim."

"Hadi oradan kalaycı," diye söylendi Efken. "Medusa, sen hazırlanmaya başla. Detayları konuşuruz."

Çatık kaşlarla ona baktım ama bana bakmadan banyoya girip kapıyı kapattı. Suyun açılıp zemine düşerken çıkardığı şakırtı etrafı sarana kadar süren sessizliğimiz, İbrahim'in, "Ah, tenine dokunan su bile zemzem olup akıyordur şimdi cennet derelerine," deyince, "Çarpılacaksın dınkof," diye söylendim.

İbrahim bir anda ciddiyete bürünerek, "Mahinev," deyince sessizce ona baktım, içimde uğursuz bir his yılan gibi sürünmeye başlamıştı. Sanki göğüs kafesimden sarkıyor, birkaç düğümün ardından usulca karnıma doğru iniyordu. "Efken sana benimle ilgili bir şeyler anlattı mı?"

İbrahim'in gözlerine bakarken duruşum ne kadar güçlü ve kendimden emin olsa da yaşananları hesaba kattığımızda aslında bu duruşun arkasında yıkılmak üzere olan bir insan olduğunu görebilirdi.

"Hayır," dedim dürüstçe, maskelerim yoktu, ona tüm gerçekliğimle bakıyordum. "Ne olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

"Araştırdım ama bir sonuç elde edemedim." Gözleri bir garip bakıyordu, sanki asıl maskesini kenara bırakan oydu. Şimdi gerçek İbrahim'i görüyordum. Düşüncelere dalıp gitmiş, güçlü gözlerini tek bir noktaya sabitleyen ve neler olacağıyla ilgili tahminleri olmadığı için yönünü kaybetmiş sakin bir adam... Tuhaftı ama gerçek İbrahim böyle biriydi. Ela gözlerini kaldırıp bana bakınca gözlerinin gerisinde parıldayan endişeleri gördüm. "Kötü bir şey değilimdir, değil mi?"

Ona tapınakta olanları anlatırsam kendini nasıl hissedeceğini bildiğimden, "Değilsin," diye mırıldanmakla yetindim.

"Bir yanım sanki her şeyin farkında, bir yanımsa kendine o kadar kör ve sağır ki, dudaklarımdan çıkan kelimeleri bile duymuyorum, aynaya baktığımda olduğum kişiyi görmüyorum. Koca bir karanlık. Sadece bu var. Bir süredir kafamı çevirip baktığım yerde sadece karanlık var ve ben yalnızca karanlığın sesini duyuyorum."

"Belki de artık kafandaki anılara teslim olma zamanın geliyordur İbrahim."

"Nasıl teslim olacağımı bile bilmiyorum ki." Derin bir nefes aldı. "Yaren'i görmedikçe deliriyorum, aramızda çok bir mesafe olmadığını bağ üzerinden anlamam mümkün. Bir de..."

"Bir de?"

"Bağ zamanla kendini geliştirdi. Yani ona bağlandıktan bir süre sonra onu sevmeye başladığımda, bağ kendine yeni bir özellik ekledi."

"Nedir o?" diye sordum merakla, içim tuhaf bir his tarafından çekiştiriliyormuş gibi hissediyordum.

"İlk başta Yaren'e ait sesler geldi," dedi dalgın bir sesle. "Onu sevdiğimi fark ettiğim zamanlardı. Nigin bir anda boyut atlayarak bir yeni özellikle daha içimdeki yerini genişletti. Bir süre sonunda Yaren'in o an hissettiği şeyleri hissetmeye başladım. Öfkeyse öfke, korkuysa korku, mutluluksa mutluluk. Her an olmuyordu, duygularının en yoğun olduğu anlarda oluyordu. Geçen zamanla beraber özellik kendini daha da geliştirdi ve artık onu görebilmeye başladım. Anlık parçalar hâlinde, küçük kesitler gibi, uzun değil, sadece nerede olduğunu görebiliyorum. O an kırmızıya boyalı bir odadaysa ve o odada televizyon açıksa bunları görebiliyorum mesela."

"Bu Nigin ile değil, aranızdaki aşkla mı ilgili?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Nigin aşk ile ilgili değil ama sonradan getirdiği özelliklerin tamamen duygularla ilgisi olduğuna eminim."

"Yaren'e bir şey olmuyor mu? Yani seni görmüyor mu?"

"Nigin Bağı'nı bilmediği için göremiyor olmalı, yani aramızdaki bağdan bihaber, o yüzden özellikler onun için devreye girmiyor sanırım."

Bir gün Efken ile böyle bir özelliğimiz olur mu diye düşünürken birden bunun sebebinin aşk olduğu gerçeği önüme çıkarak düşüncelerimi bıçaklarından geçirmeye başladı. Kafamın içinde savaş çıkaran düşüncelerden kaçmak için hızla konuyu başka bir yöne çevirdim.

"Şu kumarhane işi, ne kadar güvenli?"

"Eğer çok güvensiz olsaydı seni oraya götürmezdi. Seni kendine güvenmediği bir yere götürmektense kendi kafasına sıkar."

"O her zaman kendine güvenir."

"Yani tabii bu da var. Yine de Efken eline bir zar alıyorsa, her zaman o zarı avuçlarının içinden bırakmadan önce elinin üzerine bir şans öpücüğü kondurur. Merak etme, ne yaptığını biliyordur."

"Sen nereye gideceksin?"

"Ulaş'ın yanına gideceğim, elmastan ok yapabilmenin yolunu arıyor, sanırım önce soygun yapmamız gerekecek..." Komik bir sırıtışla yüzüme baktı. "Yalnız şey... Dışarıdaki şeyin evcil bir Karabaş olmadığını, bir kurt olduğunu umarım biliyorsunuzdur. Elbette çok yardımları dokunmuş olabilir kendisinin ama on metre ilerisinden bile yalnız başıma geçme cesaretin var mı diye sorsan, cevap olarak direkt bayılırım, hiç uzatmadan, hemen."

Cansız bir şekilde gülümsedim. İbrahim keyfimin yerinde olmadığını anladı, bu yüzden şakayı daha fazla uzatmadı. "Bu kadar takma kafana. Efken her zaman bir yolunu bulur," dedi, sesinde şefkat vardı. Ona girdiğim karanlık yolun beni ne kadar tükettiğinden bahsedemedim. Ama onun içim-

deki karanlığın gitgide daha da büyüyerek ruhumu sardığını bildiğini biliyordum. Gözlerine baktığınızda size anladığını hissettiren insanlara uzun cümleler kurmak zorunda olmazdınız.

Efken duştan çıktığında ben yatak odasındaydım. İbrahim'in gittiğini duydum ama odadan çıkmadım. İçinde alınan yeni kıyafetlerin olduğu torbaları yatağın üzerine boşaltmıştım. Kendimi dış dünyaya kapatarak akşam için doğru olan kıyafeti bulmaya çalışıyordum. Çok mu çekici olmalıydım? Bunun için kırmızı, süper mini, dar bir elbise vardı. Daha ağır mı görünmeliydim? Bunun için de siyah, hem kadınsı hem de maskülen görünen bir takım vardı. Pudra rengi dar elbiseye bakarken onunla kendimi bağdaştıramadım. Bana asla uymuyordu. Bakışlarım siyah cropa çevrildi. İplerinden anladığım kadarıyla karna bağlanan modellerdendi. Kumaş İspanyol paça pantolon dikkatimi çekti. İkisi bir aradayken güzel görünebilirdi. Sonunda ne giyeceğime karar verdim ve elbise dolabından bir havlu alıp odadan çıktım.

Ben hole çıktığımda Efken yalnızca kalçalarını örten lacivert bir havluyla holdeki aynanın karşısında tıraş olduğu için pürüzsüz görünen yüzüne avuçlarının içine aldığı tıraş kolonyasını sürüyordu. Koku o kadar keskindi ki tüm duyularımı harekete geçirdi. Zaten güzel olan yüzü tıraş edildiği için tüm kemiklerini ortaya sermiş, daha da mucizevi bir görüntüye bürünmüştü.

Beni fark edince elleri yüzünde asılı hâlde bana omzunun üzerinden baktı. Bir an için onu olduğundan daha genç gördüm. Kaşlarını kaldırarak, "Hoşuna giden bir şey varsa söyle, yiyecek gibi bakıyorsun. Yoksa karnın mı acıktı?" diye sordu muzip bir sesle.

"Kumarhane meselesinden bana neden bahsetmedin?"

Bir an duraksadı. "Şimdi söyledim ya işte," dedi ifadesiz bir sesle.

"Sen söylemedin, İbrahim söyledi."

"O boşboğazlı benden önce davranmasaydı zaten ben söyleyecektim," dedi, sesi sertti. "Alınganlık etmenin zamanı değil Medusa. Benimle gelmeyi isteyen sendin. Şimdi bana bunun kaprisini yapma."

Ona öfkeyle baksam da hiçbir şey söylemedim, havluyu göğsüme yasladım, boş bakışlarımı yere indirdim ve sessizce banyoya girdim. Arkamdan gelip kırdığı kalbi yeniden tamir etmemesi için kapıyı kilitledim. Çünkü kalbim o kadar aptaldı ki, onu kırıp parçalasa bile yine onun için atıyordu. Kendime ettiğim bu itiraf bir an için mideme krampların saplanmasına neden oldu. Su benden bedenimdeki kiri alıp götürürken kafamın içini kirleten onunla ilgili düşünceleri de alıp götürsün istedim. Ama biliyordum ki tanrı bile onu kafamın içinden silemezdi.

Duştan çıkıp odaya döndüğümde bedeninden söküp çıkardığı havluyu tekli koltuğun üzerinde buruşturulup fırlatılmış bir şekilde buldum. Yatağa serilmiş, etiketi üzerinde elbiselerin hemen yanında ona ait birkaç gömlek vardı. Parfümünün kokusu geçmişin içinden kafasını kaldırıp beni izlemeye başlamış bir canavar gibi içimi yakıp kavurdu. Neler olacağını bilmeden, koca bir bilinmezlikle önce gür, yoğun saçlarımı havluyla kuruladım. Sonra üzerimde yalnızca iç çamaşırları varken aynanın önüne geçtim ve saçlarımı uzun uzun fırçaladım. Kafamın içi düşüncelerle yandığı için saçlarım bile kolayca kuruyacaktı, buna emindim.

Crop ve pantolonu giydikten sonra tahmin ettiğim gibi olan cropun iplerini çapraz gelecek şekilde iki kez belime dolayarak bağladım. Pantolon bel kısmından boldu ama kalçalarıma tam oturmuştu. Sanki bana ait tüm ölçüleri avucunun içindeymişim gibi biliyordu. Bilekten bağlamalı, bilek kısmında gümüş rengi zirkon taşlar olan ince topuklu ayakkabıyı siyah ojelerin renklendirdiği ayaklarıma geçirdim. Portföy çanta tıpkı takımım gibi siyahtı. Zincirleri ise ayakkabımdaki taşlar gibi gümüş rengindeydi. Fötr şapkanın kumaşı pantolonun kumaşıyla aynıydı, bu şapkayı torbaların birinin dibinde bulmuştum ve bence gizlenmek için en doğru seçimdi. Gözlerimi boş bıraktım ve dudaklarımı bordaya boyadım. Gözlerimi boş bıraktım çünkü onlar zaten duygularla doluydu. Olabildiğince geri planda kalırlarsa belki duygularımı saklayabilirim sandım. Oysa hislerim, aldığım her nefeste daha da çoğalarak ruhuma eziyet ediyordu; gözlerim ise gördüğüm bu işkencenin en büyük şahidiydi.

Efken odanın kapısını açınca irkildim ve ona doğru dönüp baktım; gözlerim hâlâ boş bakıyordu. Ve o, kendini o boşlukta eminim ki idam edilirken görüyordu. Cansız bakan gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm. Siyah boğazlı bir kazak, siyah kumaş pantolon, bordo blazer ceket ve siyah mokasen ayakkabılarıyla gittiği yere ateşi de beraberinde götürdüğünü âdeta ilan ediyordu. Saçlarını arkaya doğru taramıştı. Tıraş losyonunun ve parfümünün kokusu birbirine karışmış, biraz da alkol kokusuyla yeni bir fırtına yaratmıştı. Ceketinin cebinde siyah bir mendil vardı. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda, "İyi görünüyorsun," dedim.

"Daha iyi görünen bir şey görmek istiyorsan aynaya bak." Gözlerinde tutkuya ait yükselen dev dalgalarla beni tepeden tırnağa süzdüğünde, içinde bana karşı durduramadığı o isteği parmaklarımın ucuna alıp onunla bir çocukla oynar gibi oynamak istedim.

"Gözlerindeki beğeniye baktığımda aynaya bakma gereği duymuyorum. Teşekkür ederim Karaduman, ara sıra tıpkı bir insan gibi iltifat edebildiğin için."

Kaşlarını havaya kaldırıp, dudağına yamuk bir tebessüm ekleyerek, "Bak sen şu yılana, seni kızdırdım mı?" diye sordu, burnumdan sert bir nefes vererek alayla güldüm ama bu gülümseme yaklaşan kıyametin ilk nefes sesiydi.

"Bu gece oraya gideceğiz ama ben ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Kim olarak götüreceksin beni oraya? Neyin olarak? Sana eşlik eden tek gecelik yatak arkadaşın olarak mı? Yoksa benim için daha başka planların var mı? Seni suçlamıyorum. Sadece ne olacağını önceden bilseydim kendimi gireceğim role hazırlardım. Amacım sana köstek olmak değil. Ama dokunduğun her şeyi mahvetmek zorunda değilsin. Bir an için benim için her şeyi yapabilecekken bir an sonra beni çiğneyip geçemezsin. Bilmem gerekirdi Efken. Son anda değil, biraz öncesinde bilmem gerekirdi."

Efken ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu, sanki aynada kendini izliyordu. Hayır, aslında yaratmaya başladığı canavarı izliyordu. Ve bu canavar bir an onun için her şeyi yapabilecekken bir an sonra onu parçalara ayırabilirdi.

"Şimdi oraya neyin olarak gideceğimi söyle," dedim sertçe.

"Karım olarak."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Kelimeler dilimin altında boğulurken, bakışlarım hissettiğim şaşkınlığı da kırgınlığı da açık etti ve Efken hepsini gördü. Tam bir şey söylemek için ağzımı açacak hâle gelmişken elini pantolonunun cebine götürdü ve cebinden kırmızı bir kutu çıkardı. Bana hissettirdikleri canını sıkmış gibiydi ama konuşmadı. Kelimelerim canını yakmış gibiydi ama bana yine cevap vermedi. Sadece kırmızı kutuyu açtı ve yan yana biri diğerinden küçük olan iki alyansın yansıması gözümü aldı. Alyanslar beyaz altındandı, sadeydiler. Algılarıma infilak etmek üzere olan bir bomba düşmüştü ve ben o bombanın yaydığı sisin içinde önümü bile göremiyor gibi hissediyordum. Efken bana doğru bir adım attı.

"Böyle hissettirmek istemezdim. Her şeyi halledene kadar canını sıkmak istemedim. Şimdi her şeyi hallettim ve karşındayım." Gözlerimin içine bakıyordu, tam içine. "Ve seni oraya herhangi biri olarak değil, karım olarak götüreceğim."

Bazen bazı anlar gelir, duygular sahipsizdir.

Kalp bile kendi var ettiği hisleri görmezden gelir; zamanın içinde durdurulamayan her kalp atışı biraz yetimdir. O an, o konuşuyordu ve benim kalp atışlarım yetimdi.

Durdurulamayan zaman beraberinde duyguları ve kaosu getirir.

Zamanı durduramıyordum ve duygularım arttıkça kaosun üzerine karanlık bastırıyordu.

Alyansa o kadar uzun süre baktım ki sonunda, "Bu fikre sıcak bakmıyorsan söyle," dedi. "Bunun yerine sevgiliymişiz gibi davranırım."

"Hayır, sıcak bakmıyor değilim." Ona doğru bir adım attım. Ne söylemem gerektiğini bilmediğim için bir ona, bir elinde tuttuğu alyans kutusuna baktıktan sonra, "Neden karın olarak?" diye sordum. "Beni öylesine takıldığın bir kadın olarak göstermen senin açından daha kolay olmaz mıydı?"

"Belki," dedi omuz silkerek. "Ama sen öylesine bir kadın değilsin. Hiç olmadın."

Gözlerimi alyansa indirirken tek kelime edemedim. O da ısrarcı değildi zaten, konu kapansın istiyor gibi bir hâli vardı.

"İsmin Azra," dedi, şaşırarak ona baktım. Bana ilk isim verişi değildi ama normal bir ismi üzerime ilk giydirişiydi. "Benim de ismim Baran. Azra ve Baran Yılmaz. Güneydeki bir safaride tanıştık, geçen yıl evlendik. Tanıştıktan birkaç ay sonra nikâh masasındaydık. Yirmi altı yaşındasın, ben de otuz. Diş hekimisin, mükemmel bir gülüşün olduğu için bu saçma olmazdı. Ben de özel bir şirkette çalışıyorum, genel müdürüm, oraya sadece kumar oynamak için gidiyoruz, normalde Kızıl Yaka'da yaşıyoruz ama sık sık Varta'dan ayrılıp başka şehirlere de seyahat ediyoruz." Onu can kulağıyla dinlediğim esnada küçük alyansı alarak, "Parmağını uzat," dedi.

"Bir kumar masasında bu kadar çok detay bilmek isteyecekler mi?" diye sordum, sesim tedirgindi, titreyen elimi ona doğru uzattığım sırada elime baktı, neden titrediğini düşünüyor olmalıydı; titremesinin nedeni kesinlikle korku değildi. Sadece alyansa bakarken biraz tuhaf hissetmeye başlamıştım.

"Sana ait her şeyi bilmeden seni paranın su gibi aktığı bir masaya oturtmazlar."

Yüzüğü parmağıma takınca bir an suspus olup birbirimizin gözlerine daldık.

Elimi sanki ateş tenimi dağlıyormuş gibi hızlıca geri çekerek parmağımdaki alyansa uzun uzun baktım. Beyaz altından halka parmağıma aitmiş gibi doğrudan parmağıma yerleşmiş, tam olmuştu. Efken diğer alyansı da kendi parmağına takınca bakışlarım parmaklarındaki boşluklarda takılıp kaldı. Gümüş yüzüklerinin hepsini çıkarmış, sol yüzük parmağına bir alyans geçirmişti; diğer eşi bende olan bir alyans... Sahte de olsa içime dolan bu hissin sebebi neydi?

"Telefonunu yanından ayırma." Başımı salladım. Cebinden bu kez sapı gümüşten bir çakı çıkarınca gözlerim irileşti. Çakıya hafif bastırmasıyla parlayan bıçak öne doğru fırtına gibi fırladı. Bir adım geri çekilerek ona bakakaldım. "Bu çakı da çantanda olsun."

"Çok zorda kalırsam orayı yakarım," dedim dehşet içinde. Bir an bu söylediğime aval aval baktı, sonra yüzü hafif bir tebessümle aydınlandı. Yakacağımı biliyor gibi bakıyordu ama ben nasıl yakacağımı bilmiyordum. Alevleri çağırınca gelirler miydi? Zor anlarımda beni kuşatan o alevlerin benim direktiflerime uyup uymayacağını merak ediyordum.

Efken iki ince bıçağı kabzalarından çıkarırken daha da gerildiğimi hissettim.

"Elbette istediğinde orayı yakabilirsin ama her ne kadar kumarda tonlarca para kazanıp kaybediyor olsalar da oradakilerin hepsi insan," dedi. "Benim için orayı yakman hiç sorun değil ama biliyorum ki senin için sorun olurdu." Haklıydı ama yorum yapmadım. Yavaşça önümde diz çökünce, yanaklarıma hızla toplanan kanın tenime bıraktığı kızıllığı görmemesini dileyerek gözlerimi ona doğru indirdim. Gözlerini kaldırarak bana baktığı sırada onun da aklından geçenlerin ne olduğunu biliyordum. Nabzımın derimin altında bir yaratık gibi ilerlediğini hissettim. O yaratığın ölümcül yüzgeci derimi dalgalandırıyordu. Bıçaklardan birini topuklu ayakkabımın birinin topuk kısmından tabanına doğru itti ve bıçak topuklu ayakkabımın tabanına tam oturdu. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Diğer bıçağı da aynı şekilde diğer topuklu ayakkabıma yerleştirip doğrulunca yüzlerimiz bir araya geldi ve sertçe yutkundum.

"Seni oraya kapıma düşen küçük kız ya da Azra Yılmaz olarak değil, bu hayattaki tek zaafım olarak götürüyorum," dedi, nefesi tenimin üzerinden rüzgâr gibi kayıp gidiyordu. "O yüzden kendine dikkat etmek zorundasın. Dikkat etmeni rica etmiyorum, dikkat etmeni emrediyorum."

Evden çıkarken omuzlarımın üzerine attığım ayak bileklerime kadar uzanan siyah palto, içinde kumarhanenin olduğu tesise gelene kadar omuzlarımda kalmaya devam etti. Yolda Efken neler yapacağımızı anlattı. Her bir planın üzerinden zihnime mıhlanmasını istediğini apaçık ortaya seren bir tınıyla geçti. Plan konuşurken basit geliyordu ama hayata geçirirken birçok noktadan defalarca kez tıkanacağımızı biliyordum.

Oraya onun karısı olarak gidiyordum, parmağımda bir eşinin de onun parmağında olduğunu bildiğim bir alyans vardı. Kalbim de ruhum da ateş hattındaydı. Hislerim o kadar yoğun ve ağırdı ki bana yolumu kaybettiriyordu.

Tesis iki katlı ve oldukça uzundu, lüks bir gece mekânıyla birleşiyordu ama gece mekânının başlayıp bittiği noktadan sonra bina derin bir karanlığa gömülüyordu. İşte o karanlıkta asıl suçlar gizleniyordu, en derin günahlar o karanlığın içinde yaşam sürüyordu. Eğlence mekânının kapısında ellerimiz birleşmiş, parmaklarımız birbirimizin parmaklarına endişeli yılanlar

gibi dolanmış hâlde içeri alınacağımız ânı bekliyordum. Yüzümde soğuk, gözlerimde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Dokunulmaz görünüyordum, ruhum buz tutmuş duvarların arkasında saklanan bir mücevhermiş ve o mücevher Efken'in parmaklarında ışıldamaya başlamış gibiydi. Dışarıdan bakan biri parayı, gücü, güzelliği ve soğuğu görüyordu. Mahinev Demir'i değil, Azra Yılmaz'ı görüyorlardı. İki adamın birleşiminden oluşmuş gibi görünen iri badigartın siyah gözlüklerinin arkasından beni izlediğini fark ettiğimde o soğuk bakışlar daha da kesinleşti, adama tek kaşımı kaldırarak baktım. Efken'in parmaklarının parmaklarıma bıraktığı baskı paniği siliyordu, şu an hiç olmadığım kadar soğukkanlıydım.

Efken, "Baran Yılmaz," dedi, ardından başını bana doğru çevirdi. "Ve Azra Yılmaz. Rezervasyonumuz önceden yapılmıştı."

Adam tuttuğu konuk listesini kavrayan nasırlı parmaklarıyla birkaç kâğıt çevirdikten sonra listedeki isimleri inceledi. Baran Yılmaz'ın nereye konuk olduğunu görmüş olacak ki yüzüne onu pişmiş kelleye benzeten bir sırıtış eklendi. "Baran Bey, buyurun lütfen," dedi.

"Azra Hanım da diyecektin herhâlde. Yalnız değilim gördüğün gibi, eşim de yanımda." Efken'in dikenli sesi adamı afallattı, arkamızda uzayıp giden sıradan beklemekten sıkıldığını açık eden homurtular yükseliyordu.

"A-affedersiniz," dedi adam. "Üzgünüm Azra Hanım, kalabalık insanı epey yoruyor. Sizi şöyle alayım lütfen."

Adama cevap vermeden çenemi diktim. Adam bu hâlimle ilgili içinden nasıl küfürler savurmuştu kim bilirdi ama umursamadım, dışarıya çizdiğim o buzdan heykelin daha da ışıltılı ve soğuk olması için elimden geleni ardıma koymadım. Mekâna süzüldüğümüzde yukarıda dönerek etrafı aydınlatan dev spotun içinden üzerimize çullanan ışık gözlerimi aldı. Kirpik diplerimde ışığın getirisi bir ağrıyla Efken'in elini daha sıkı tutarak, "Aklıma o geri zekâlıların mekânı getirdikleri hâl geliyor," diye homurdandım.

"Birkaç güne kalmaz mekân yine eskisi gibi olur. Buna takılma," dedi Efken, sesi gergindi. "Üst katta daha basit kâğıt oyunları oynanıyor, alt katta ciddi paraların döndüğü oyunlar. Bildiğim kadarıyla slot oyunları da üst katta." Derin bir nefes aldı. "Daha önce hiç poker oynadın mı?"

"Elbette oynamadım," dedim etrafıma göz gezdirirken.

"Her neyse, bunu ben halledeceğim. İlk kez görüyor gibi davranma yeterli."

İki takım elbiseli adamın dans pistinin kalabalığını yararak bize doğru ilerlediğini fark ettim. Bir tanesinin parmağı kulağının içindeki beyaz kulaklığa baskı uyguluyor, dudakları müziğin içine gömdüğü kelimeler için aralanıyordu; diğer adamın güneş gözlüklerinin altından kalabalığı teftiş ettiğini

fark ettim. Gerginliğimi azaltmak için tam yanımdan geçen garsonun elinde tuttuğu servis tepsisinden bir kokteyl alarak adama, "Teşekkürler," dediğimde, garson şaşkınlığını gizleyemeden bana baktı. Kokteylden bir yudum almamla uzun bardağın içindeki kokteylin yüzde seksenlik kısmını votkanın oluşturduğunu anlamam bir oldu.

Efken'i birden kendime doğru çevirmemle adamların gözlerinin bize döndüğünü hissettim ve "Öp beni," dedim gözlerinin içine bakarak. Adamların kalabalıktan çıkıp bizden yaklaşık bir metre ileride durduğunu göz ucuyla da olsa görebiliyordum. Aynı anda Efken'in göz bebeklerinin içinden bir havai fişek gibi fırlayarak tüm harelerini kaplayan tutkunun renklerini de görebiliyordum. Alyansın olduğu elini yüzüme uzatıp çenemi kavrayınca kalp atışlarım o kadar hızlandı ki müziğin sesi bile kalp atışlarımın arkasında kalarak boğuldu; şu an duyabildiğim tek şey nabzımın ve kalbimin sesiydi.

Elimdeki kokteyl bardağını ikimizin arasına gelecek şekilde göğsümün hizasına getirdim ve Efken beni öpmek için yüzüme doğru eğilirken yüzüne çarpan kızıl ışıkların tenine gömülen ölümü açığa çıkarışını izledim. Dudaklarımız birbirinin eksenine girdiğinde bu bir plan olmaktan çıkarak en gerçekçi isteğe dönüştü. Dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi, beni ruhumun haritası onun ellerinin arasındaymış, benim tüm yollarımı ezberlemiş gibi derin bir şekilde öpmeye başladı. Mantığım kayıp düşmeye çok yakındı, her an parçalara ayrılabilir gibi eğreti duruyordu. Öpüşmemiz öyle çok derinleşti ki adamların gözlerini bizden geriye çekerek kalabalığa çevirdiklerini hissettim ama geri çekilmedim, o da geri çekilmedi; ışıklar üzerimize sağanak gibi yağarken öpüşmeye devam ettik.

Dudaklarımız ayrılırken gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Efken," dedim. "Sanırım adamları atlattık."

Gözlerini kıstı. "Birini atlatmamıza gerek yoktu, sadece beni öpmek istiyordun."

"Beni öpen sendin."

"Öpmemi sen söyledin."

Geri çekilip kokteyl bardağını ona doğru uzattım. "Tadı bok gibi," diyerek bardağı eline kakaladıktan sonra dans pistinin ışıklarından uzak olan duvar kenarına gidip, duvar kenarından ilerleyerek karanlık bir koridora girdim. Efken arkamdan geliyordu. Elinde bir kokteyl bardağı olmadığını fark ettim. Kimin eline tutuşturduğunu merak ederek ona doğru döndüğümde bakışları karanlığı kontrol ediyordu. Nihayet gözleri bana çarpınca bakışlarındaki keskinlik yerini daha sakin bir ifadeye bıraktı.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordum merakla.

Efken çenesiyle ileride, koridorun sonunda bize doğru hafifçe çarpan sarı ışığı işaret ederek, "Oraya," dedi.

"Peki."

"Şimdi elimi tut," diyerek bana büyük elini uzatınca, bakışlarım eline kaydı ve duraksayarak yeniden ona doğru baktım. "Ne? Karım değil misin?"

"Değilim," diye homurdandım.

"İstersen olamayacağın bir şey değil."

Bir an ona öyle büyük bir dehşetle baktım ki dudaklarının kenarına gömdüğü o gülümseme bile bakışlarımın gözlerinden kopmasına yetmedi. Bana doğru bir adım attı. Adrenalin tüm noktalarıma binlerce bıçak şeklinde saplanmış durumdaydı. Elini bir kedi gibi uysallaşarak tuttuğum anda dudaklarındaki gülümseme zafere dönüştü.

"Benimle evlenmek istediğini bilseydim, buraya gelmeden önce arabayı bir evlendirme dairesine sürerdim." Parmaklarımız birbirine geçti. "Ve o evlendirme dairesinden içeri soyadın Demir olarak girer, Karaduman olarak çıkardın."

"Evlilikten bu kadar rahat bir şekilde bahsetmen çok tuhaf."

"Değil mi?" diye sordu, bu ona bile yabancı gelen bir durummuş gibi iç çekti. "Ben de senden öncesine kadar evliliğin yasal olarak sevişmeye verilen izin olduğunu düşünürdüm." Birden elimde olmadan güldüm, gülüşüme baktı, o kadar uzun baktı ki sanki gülümsememde bir şeyler görmüştü.

"Ne?" diye sordum.

"Öyle gülmesene."

"Ne? Neden?"

"İçim gidiyor. Hem sigara paketimi de yanıma almadım."

Artık bana karşı daha açık olacağını hissedebiliyordum, artık daha önce parçaladığı ve etrafa savurduğu her parçamı elleriyle toplayıp, o parçalar onun ellerini kanatırken sadece yanımda olacağını biliyordum. Yine de bir yanım, tüm bu yaşananlara, geçmişimize, benimle beraber dönüştüğü insana rağmen durmam için çığlıklar atıyor, kendime verdiğim bu zarardan memnun olmadığını tırnaklarını düşüncelerime geçirip düşüncelerimi yırtarak belirtiyordu. Bir yanım Efken'den korkuyordu çünkü onun özüne bulaşmış kanı biliyordu; öteki yanımsa benim de çoktan kana bulandığımı düşünüyor ve beni daha da karanlığa ilerleyebilecek cesarete sahip olduğuma inandırmaya çalışıyordu. Ben ise bu iki taraf arasında araftaydım. Bir tarafım cenneti vadediyorken diğer taraf cehennemdi ve ben cehennemi izlerken araftan çıkarsam seçeceğim tarafın neresi olduğunu artık çok iyi biliyordum.

Elimi tutarak beni ışığın sızdığı geniş, çift kanatlı kapıya kadar getirdi. Kapının iki kanadını da birbirine görüntü olarak tıpatıp benzeyen, aynı smokinleri giymiş iki adam aynı anda açarak kumarhaneyi bize sundular. İçerisi altın rengi bir ışıkla aydınlanmıştı, bu sıcak görüntünün esas amacının kurbanlarına kendilerini evlerinde gibi hissettirmek olduğunu biliyordum. Kumarbazlar için sarı ışık kullanıyorlardı, bu sarı ışık sıcaklığı ve evi temsil ediyordu; evinde olduğunu hisseden herkes evi için kesenin ağzını açardı.

Smokinli adamlar bize gülümseyerek kapıların kanatlarını yavaşça kapattılar. Efken elimi bana her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek istiyormuş gibi sıktı, ben de onun parmaklarına baskı uyguladım. Poker ve rulet masaları birbiri ardınca sıralanmıştı. Bir masa rulet masasıyken diğer masa poker masasıydı; poker masaları daha oval, rulet masaları dikdörtgen şeklindeydi. Masalarda oturan profesyonel oldukları oturuş tarzları ve jilet gibi takım elbiselerinden bile belli olan kumarbazların bakışları oyundan ayrılmadı ama birkaç acemi meraklı gözlerle gelenlerin kim olduğunu anlamaya çalışarak bize doğru döndü. Casinonun içi pahalı tıraş kolonyası, özel üretim parfüm kokuları ve sigara kokuyordu. Bir an için zaman dondu ve gözlerim zamanla beraber donan tüm bedenlerde gezindi. Düşmanlarımızı aradım. Ama hiçbirinin nasıl göründüğünü bilmiyordum.

Kırmızı takımlı adam, "İyi akşamlar," diyerek bize yaklaştı, beyaz eldivenlerin sakladığı ellerini bir üçgen oluşturacak şekilde hafifçe birleştirdi. "Baran Bey ve eşi Azra Hanım, değil mi? Kapıdakilerin kusuruna bakmayın lütfen."

Karşısındaki adam zengin olduğu için yağ yaptığı belliydi. Aslında yalan değildi, Efken burayı satın alabilecek kadar varlıklı olmalıydı ama kimliği sahteydi; o olduğunu sandıkları kişi değildi, Baran değildi. Efken Karaduman'dı ve buranın demirbaşlarının sonunu getirmek için gelmişti.

"Sizi şu masaya alayım. Bence bu gece kesinlikle şanslı olacağınız bir gece." Adam elini açıp dudaklarını gizleyerek Efken'e doğru eğildi. "Bu gece çok büyük paralar dönecek burada. Çoğu da oldukça amatör. Duyduğum kadarıyla bu konuda oldukça profesyonel biriymişsiniz. Kesinlikle eğleneceğiniz bir gece olacak."

"Size bunu Faruk Bey mi söyledi?"

"Evet, zaten geleceğinizi bildiren de Faruk Bey'di. Şeref verdiniz efendim." Adam bana baktı, gülümsedi; yaşlı ve zayıf bir adamdı, gözleri zekâyla parlıyordu. Yolunacak tavuğu gördüğü an tanıdığı o kadar aşikârdı ki. Yine de bu gece şanslı gecesi olduğu söylenemezdi çünkü bu tavuk yolunmak için değil, kan dökmek için gelmişti.

Bizi aldıkları masa kalabalıktı. Biri orta yaşlarda bir iş adamıydı, batmak üzere olduğu gevşettiği kravatından ve alnını kaplayan ter damlacıklarından anlaşılıyordu; onun için zorlu geçen bir geceydi, bu geceden ya batarak ya yeniden doğarak çıkacaktı ama görünüşe bakılırsa teknesi çoktan su almaya başlamıştı. Bir diğeri göbekli, saçının ortası olmayan, yeşil gözleriyle insanlara paçavra gibi bakarak emirler yağdıran sığırın tekiydi, durmadan dol ver diyordu ve pota para koyarak insanları sıkıştırdığını sanıyordu. Sandığının aksine temiz bir şekilde yolunuyordu.

Efken'e bakan kısa saçlı, genç adam kartların dağıtılmasını beklerken evliliğimiz hakkında birkaç soru sordu. O an, masada oturan adamlardan birinin oyuncu değil, sadece bilgi toplayarak kumarbazların çetelesini tutan bir departman görevlisi olduğunu anladım. *"Kerizler hakkında bilgi toplama departmanı,"* diye söylendi zehirli sesin sahibi, bir süredir onunla iletişimde olmadığımız için kafamın içinde ona ait bir ses duymak beni şaşırtsa da yüzümdeki buzlar erimedi.

Adamlardan biri, "Bu gece şeytanı yanımda getirdim beyler," diyerek sırıtmıştı ama gecenin galibi belliydi.

Efken, "Ne derseniz deyin beyler, siz şeytanı yanınızda getirmiş olabilirsiniz ama ben sevgilimi getirdim ve kazandım," dedi ve uzanıp dudaklarını yanağıma bastırdı, ardından poker çiplerini güçlü kollarını bir kürek gibi kullanarak önüne çekip adamlara sırıtarak baktı. "Var mı şeytanını sevgilimin karşısına çıkarmak isteyen başka birisi?"

Şişman olan, "Sikeyim böyle işi," diyerek masadan kalktı ama diğerleri daha sakindi, yüzlerinde kaybettikleri tonlarca paranın getirdiği bir durgunlukla Efken'i, yani eşim Baran'ı tebrik ederek masadan birer birer ayrıldılar. Kalıp savaşmak isteyen oldu ama savaş çok uzun sürmedi. Efken'in eli pratikti, zekâsı masanın üzerindeki çiplerle dalga geçiyordu; çok geçmeden masaya koyduğu paranın beş, belki de altı katını kazanmıştı. Bu da Akın ve Bülent'in elbette ilgisini çekecekti. Masadan bu kadar çok parayla kalkan adamı elbette tanımak, hatta kazandıklarını ondan hileyle geri almak isteyeceklerdi. Efken'in planının tıkır tıkır işlediğini az önceki yeleği kırmızı olan takımın içindeki yaşlı adam sinsi bir sırıtışla bize doğru yaklaşmaya başladığında anladım.

"Baran Bey, beni hiç şaşırtmadınız. Bu gece şeytanınız iyi çalıştı."

"Şeytana ihtiyacım yok. Şeytan benim, şansım da eşim," dedi Efken kolunu oturduğum koltuğun sırt kısmına atarak adama gülümserken. Gülümseyişinde karanlık birçok anlam gizliydi ama adam hiçbirini göremedi.

"Size muazzam bir teklifim var." Efken kaşlarını kaldırıp masadaki viski kadehine doğru eğildi, buzların içinde çarpıştığı kadehi eline alıp viskisin-

den bir yudum alırken, "Seni dinliyorum," dedi, ben de soğuk gözlerimle ona eşlik ediyordum.

Adam beyaz eldivenli ellerini bir insanın kanını içmeye hazırlanan sivrisineğin elleri gibi birbirine yaklaştırıp ovalarken, "Özel bir odamız var," dedi. "Sadece sizin gibi şeytanın bacağını kırıp şeytanın eline vermiş üyeleri alıyoruz. Üstelik şu ana dek tek seferde o odaya hak kazanan kimse olmamıştı." Adam gözlerini Efken'in yüzünde dolaştırıp Efken'in nabzını ölçmeye çalıştı. "İnanın Baran Bey, kazancınızı ona, yüze, bine katlayabilirsiniz. Tabii ki bu odaya girmek için kazancınızın yüzde ikilik kısmını casino ile paylaşmanız gerekecek ama... Siz öyle şanslısınız ki, eminim yüzde ikilik kısım size çerez parası gibi gelecektir. Bir ilk olmak istemez misiniz? İlk geceden özel odaya girmeye hak kazanan tek müşteri..."

Tıpkı Efken ile konuştuğumuz gibi mızıkçılık yapma zamanım geldiğinde, "Hayır," dedim soğuk bir sesle. Elimi usulca Efken'in omzuna koyup, "Baran, sadece bir oyun demiştin ama bir sürü oyun oynadın. Gidip bir şeyler içmek, sonra da otele dönüp SPA'da biraz zaman geçirmek istiyorum. Lütfen gidebilir miyiz?"

"Masaj istiyorsan bunu bana söylemen yeterliydi, SPA falan, gereksiz şeyler," dedi Efken çapkın bir gülümsemeyle. İnsanların içinde flört etmemiz mideme kramplar girmesine neden olsa da soğuk bir şekilde kaşlarımı kaldırıp Azra rolüne büründüm.

"Kelime oyunları yaparak beni kandıracağını mı sanıyorsun Baran Yılmaz?"

"Azra Hanım," dedi adam bu kez namlusunu bana doğrultarak. Bunağa dik dik baktım. "Emin olun Baran Bey bu şansla bu gecenin kralı olarak ayrılacak buradan."

"Baran'ın buradan gelecek paraya ihtiyacı var sanıyorsun herhâlde," dedim adama, kibirli ve soğuk gözlerimi yaşlı suratına sabitlemiştim. Adam yolunacak kazın yanındaki kadının sinir bozucu bir cadı olduğunu anlamış olacak ki bir an bana cins cins baktı ama kaşlarımı kaldırıp başımı sol tarafıma doğru yatırarak ona tehditkâr gözlerle baktığımda hemen gülümsedi.

"Öyle demek istemedim, elbette yoktur," dedi. "Ama daha fazlasını kim istemez ki?"

"Daha fazlasını koyabileceğimiz kadar büyük bir banka olsaydı, belki isteyebilirdik." Adama buzdan mızrağımı fırlattıktan sonra Efken'e döndüm. "Sadece bir el daha. Buranın varoş havası beni boğdu."

Adam eğer normal şartlarda karşılaşmış olsaydık beni boğacakmış gibi gülümsedi; gülümsemesi o kadar samimiyetsizdi ki ona düz düz baktığımda gülümsemesi bir balon gibi söndü. "Sizi şöyle alayım Baran Bey," dedi Ef-

ken'e bakarak. Efken'in bana nasıl katlandığını sorgular gibi bir hâli vardı. Hatta yolmak için sabırsızlandığı o kaza üzülmeye başladığını bile hissetmiştim.

Taşların ve karılan kartların seslerinden uzaklaştırılmaya başladığımızda bu gecenin yeni başladığını biliyordum. İçime atıp içimde tuttuğum ve ruhumu çürüttüğüne inandığım kelimeler kafama yeniden toplanıp düşüncelerimden birini istila ettiğinde altın varaklı, yaklaşık üç metrelik bir kapının önündeydik; bizi bu kapının önüne getiren karanlık, tüneli anımsatan bir koridor olmuştu.

Rahatsızlığımı bilinçli bir şekilde belli etmek için, "Baran, neden bu fare deliğinden geçmek zorundaydık, çok havasız ve rutubetli," diye söylendim, Efken'in içten içe yarattığım bu buzdan cadıya güldüğüne emindim. Bu geceden sağ çıkarsak -ki bence çıkardık çünkü bir terslik olursa burayı yakacaktım- benimle durmadan alay ederek Azra karakterini kafama kakıp duracaktı.

"Gizli bir geçit Azra Hanım. Sadece özel insanların ağırlandığı özel bir oda, tamamen kişisel hissettiren bir casino," dedi adam, ona cevap vermemem canını sıkmış gibi bu kez Efken'e doğru döndü. "İçeride hatırı sayılır misafirlerimiz var. Üç kişiye özel açılmış bir masada, dilediğiniz gibi eğlenip, dilediğinizden fazlasını kazanacağınız bir oyun için sizi bekliyorlar. İnanın bu odanın yapılmasında katkıları oldukça büyüktür. Para değil, eğlence için kumar oynadıkları için de son derece eğlenceli ve güvenilir insanlar olduklarının teminatını sizlere gönül rahatlığıyla verebilirim Baran Bey."

"Benim de amacım para değil, sadece eğlence. Ama güzeller güzeli sevgilim pek eğleniyor gibi görünmüyor." Beni kolunun altına alıp sıkıca sarınca sıcaklığı içimdeki buzları o kadar hızlı eritti ki, yüzümde Azra maskesi olmasa ona sımsıkı sarılıp yüzümü göğsüne gömerek saklardım. Keyifsiz görünmeye çalışıp elimi göğsüne koydum ve "Beni eğlendirsen iyi edersin Baran Yılmaz," dedim. "Yoksa odamıza döndüğümüzde seni asla eğlendirmem."

Yaşlı adam öksürdü, Efken'in gözlerine karanlık dumanlar çöktü ve yavaşça ondan ayrılıp, "Tanışalım bakalım," diye mırıldanarak altın varaklı kapıya baktım.

Kapı bizim için geceye açıldı ve Azra maskesi yüzümden biraz kaydı, Mahinev'in öfkesi çehreme kan gibi akacak sandım. İçerisi kırmızı süet duvarlardan oluşuyordu, duvarlar yaklaşık üç metreydi ve tavan vantilatörü büyük kristal avizenin arkasında dönerek ışığın süzüldüğü masalara kollarıyla gölgeler çiziyordu. Masalardan birinde üçe vurulmuş saçlarıyla kumral bir adam oturuyordu, adamın gömleğinin düğmeleri göğsündeki haç dövmesi görünecek şekilde çözülmüştü, boynuna bir atkı gibi koyduğu krava-

tıyla serseri bir görüntü çiziyordu. Diğer adam ise keldi, genç görünüyordu, yüzünde bıçak izine benzer izler taşıyordu. Gömleğinin manşetlerinden görünen derisinin dövmelerle dolu olduğunu anladım. Serçe parmağından bileğine kadar giden simsiyah bir şerit dövmesi vardı ve bu şeridin koluna uzandığına emindim.

Kel olan adamın yanında iri dalgalarla şekillenmiş sarı saçları göğüs dekoltesinin üzerine devrilen zayıf, seksi bir kadın oturuyordu; ateş kırmızı elbisesinden taşan göğüslerinin üzerindeki sarı dalgalı saçlar dikkat çekiciydi. Serseri tiplemeninse iki tarafında da birbirine tip olarak hiç benzemeyen iki kadın oturuyordu. Kadınlardan biri turuncu saçlıydı, çilleri vardı ve küçük göğüslerinin uçları siyah elbisesinin tüllerinden belli oluyordu; diğer kadının ise şarap kızılı saçlarının boya olduğu belliydi, ağır bir gece makyajı yapmıştı ve askılı beyaz elbisesi üzerinde gergin duruyordu. Şarap kızılı saçların sahibinin omzundan bileğinin iç kısmına kadar tribal desenlere sahip karmaşık bir dövme iniyordu, turuncu saçlının ise omuzları sadece çilleriyle süslüydü. Kadınlar uzun takma kirpiklerinin altından bana uzun uzun baktıktan sonra yanlarındaki erkeğe sokuldu. İki kadının arasında ezilen serseri kılıklı kafasını kaldırıp Efken'e bakarken dudaklarına işgüzar bir tebessüm yayılmaya başlamıştı.

"Gecenin kralı teşrif etmiş," dedi adam, sesi sinir bozucu bir inceliğe sahipti, kadınları âdeta silkeleyerek ittikten sonra ayağa kalktı. Turuncu saçlı kız çatık kaşlarla bana bakıyordu, sarışının yanındaki adamın gözleri de sonunda bize doğru çevrilmişti. "Ben de seni bekliyordum dostum. Tam iki buçuk saattir bu küçük ekrandan seni izliyorum. Biraz olsun hile karıştırdığını görmedim, ustaca oynadın." Başını iki yana sallayarak ellerini kaldırdı. "Esaslı bir kumarbazsın, önünde eğilmek gerekir dostum."

Efken elini belime kaydırıp bel kavisime avucunun içini oturturken, "Peki eğilecek misin?" diye sordu alayla.

Adamın yüzündeki kan ilk kez o an çekildi, üç kadın ilk kez o an kahkaha attı ve diğer adamın kaşları tam da o anda çatıldı.

"Şakacı," dedi serseri tip parmağını kaldırıp sallayarak. "Tam benim kalemim adamsın. Evliymişsin. Tüh ulan, portakallı ördeğimi senin için ayırmıştım." Birden midem öyle çok bulandı ki yüzümü buruşturduğumu son anda fark edebildim. "Ben etine dolgun seviyorum Tanya, biliyorsun," dedi turuncu saçlı kıza dönüp gülümseyerek. "Maalesef evliymiş, bu gece bir oyun arkadaşın olmayacağa benziyor benim güzel kızım."

"Yanında karısı olan bir adam için getirdiğin kızla böyle konuşurken o kadının varlığını tamamen silmen ne ahmakça, ben buradayım," dedim

sertçe, adam duraksayarak bana baktı. "Burada oyun oynandığını sanıyordum, pezevenklik yapıldığını değil."

Adam ne diyeceğini bilemez gibi bakarken, Efken, "Yaratıcı biliyor ya, böyle konuştuğunda her zerrene daha da fazla tapıyorum," dedi yanağıma sert bir öpücük kondurarak. "Genç hanımlarla olan konuşmaların biraz daha kibar olsa ne iyi olurdu kardeşim." Efken bu cümleyi adama bakarak kurmuştu. "Sanıyorum buraya oyun oynamak için geldim, eğer müsait değilseniz gidebilirim. Çünkü burası bir kumar odasından çok, bir otel odasına benziyor."

Kızlar yeniden kıkırdayınca adam öksürüp, "Ben Akın," dedi, elini Efken'e doğru uzattı. Efken belime sarılmaktan vazgeçmedi. Diğer elini cebinden çıkarma tenezzülünde bulunmayacağını sanmıştım ama kısa bir bekleyişten sonra elini ağır ağır cebinden çıkarıp adamın eline doğru uzattı ve sıktı. "Bu keltoş da Bülent," dedi adam ortamı ısıtmaya çalışıyormuş gibi sırıtarak. Ama bizde mimik oynamadı. Adam sonunda bu tuhaf çifti güldüremeyeceğini anlayınca, "Pekâlâ, sen de Baran Yılmaz olmalısın," diyerek söze girdi. "Açıkçası senden çok etkilendik."

"Evlendiğimden beri benden etkilenen sayıca fazla kişilerle grup yapmıyorum," dedi Efken bu kez gülümseyerek.

"Cidden komik bir herifsin, kafanı sevdim," dedi adam tekrar kahkaha atarak. "Merak etme dostum, karına nasıl âşık olduğunu anladım, sana aramıza girip üçüncü olmanı teklif etmeyeceğim."

Bizde yine mimik oynamadı.

"Oyun oynayacak mıyız beyler?" diye sordu Efken. "Buraya çene çalmak için gelmedim."

"Bir an önce başlayıp bitirseniz iyi olur," dedim soğuk bir sesle, ardından rahat tavırları üzerime bir deri gibi giyerek masaya doğru ilerledim. Masadaki boş sandalyelerden birini çekip oturduktan sonra turuncu saçlı kıza gülümsedim. Kız gülümsememi beklemediği için bana bakakalmıştı. "Gidip biraz dinlensene," diye fısıldadığımda sesimde ima yoktu, aralarında yaşça en küçük o gibi görünüyordu ve gözleri vahşi baksa da bir yanım burada olmaktan pek de memnun olmadığını söylüyordu.

"Ben Akın gitmemi söylemediği sürece gitmem," dedi aksanlı bir sesle, anadilinin Rusça olduğu belli oluyordu, kaba bir Türkçe konuşuyordu.

"Ama burada sana ihtiyaç yok." Sıfır kötü niyetle kurduğum cümle açık renk kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Kocan için çağırılmış bir kıza iyi davranmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu birdenbire öfkeyle. "Kapıdan içeri girdiğinden beri herkesi gözlerindeki bıçaklarla deştin. Şimdi bir abla olup beni mi kolluyorsun?" Saçlarını

savurdu. "Senin yardımına ihtiyacım yok. Kocanın ilgisinin üzerime çevrilmesinden korkuyorsan elbette bu senin sorunun, benim değil."

Belki öfkeli hissetmem gerekirdi ama hissettiğim tek şey acıma duygusuydu. Bu duyguyu durdurabilmek istedim ama olmadı. Ne şartlarda yaşıyordu, onu ne şartlarda çalıştırıyorlardı hiçbir fikrim yoktu ama bir yanım onu bu kadar saldırganlaştıranın yaşadığı hayat olduğunu söylüyordu.

Yine de Azra maskesinin altındaydım ve "Kocam ucuz ilişkiler isteseydi şu an parmağında yüzük olmazdı," dedim imalı bir sırıtışla. Kızın gözlerindeki öfke parçalandı, bana meydan okuyan tarafı çok çabuk pes etmişe benziyordu.

Ellerini masaya çarparak oturduğu yerden kalktı. "Benden bu kadar Akın," dedi. "Otele dönüyorum."

Akın, "Sana bunu söyleyen bendim zaten," dedi kızı umursamadan. İçim acısa da kıza sinir bozucu bir gülümsemeyle bakmaya devam ettim ve kız odadan çıkıp gidene kadar o sinir bozucu gülümseme maskemin üzerinde asılı kaldı.

Kartlar Akın tarafından dağıtıldı. Bülent, özel odaya girdiğimizde olduğu gibi oyun başladığında da sessizdi; kafasının içinden neler geçiyordu hiçbir fikrim yoktu ama tedirgin bakışları beni yavaş yavaş germeye başlamıştı. Uzun süren sessiz bekleyişi bitiren, kartlar ile birbirleri arasında gidip gelen yabancı gözlerin sonunda ortaya çevrilmesi oldu ve oyun başladı.

Efken gergin değildi, o kadar rahat görünüyordu ki, bu rahatlığın sonunda Akın'ı da germeye başladığını gördüm. Bir süre sonra artık Akın da tıpkı Bülent gibi tedirgin gözlerle Efken'e bakıyordu. Hile karıştırmak için an kolladıkları oyun derinlik kazandıkça ortama çöken sessizlik, bir süre sonra araya girmeye başlayan kelimelerle bölünerek parçalandı.

Efken, "Hangi alanda iş yapıyorsunuz beyler?" diye sordu gözleri kendi kartlarındayken. Adamlar birbirlerine yandan bakış attılar, kızlar sessizce sadece gözlerini hareket ettirerek yanlarında oturdukları adamların kartlarını takip ediyorlardı.

"Özel bir kuruluşta çalışıyoruz," dedi Akın, kalbime zehir gibi yayılan cümlenin Efken'e ne hissettirdiğini merak ettim. "Peki ya sen Baran?"

"Hakkımdaki her şeyi bilmeseniz şu an bu masada olmazdım," dedi Efken akıllılık yaparak. Akın sırıttı, tedirginliği biraz olsun hasıraltı olmuş gibiydi. Yine de kafasının içinde dört dönen tilkiler fena hâlde köşeye sıkışmıştı ve hepsi inliyordu. Bu çaresizlik iniltilerini duymak için de bir anda ortadan kaybolan Mustafa Baba olmama gerek yoktu; kâhin değildim ama ruh okuyabiliyordum.

"Ne desem bilemedim, zeki adamlara bayılıyorum." Akın onay isteyen gözlerle Bülent'e baktıktan sonra, "Eğlence sektörünü yönlendiren bir kuruluş diyebiliriz," diyerek söze yeniden girdi. "Seni detaylarda boğmak istemem, sadece senin kadar iyi para kazandığımızdan şüphen olmasın dostum. Bilirsin işte, gençler şeker sever."

Uyuşturucudan bahsettiğini o an anladım.

"Ne zamandan beri kartlarla aran bu kadar iyi?" diye sordu Akın, yüzünde kireç gibi bir ifadeyle elindeki kartlara bakıyordu, sanırım gördükleri karşısında stratejisini tamamen kaybetmişti. Efken bunu fark etti, dudaklarına yavaşça tehlikeli, ölümcül zehir taşıyan bir gülümseme yayıldı; Akın bu gülümsemeyi gördüğünde şeytanı yanına alarak oturan bir kumarbazla değil, karşısında oturan bir şeytanla oynadığını anladı.

"Kartların ruhunu okumak için doğmuşum," dedi Efken, bir an bu cevap kafamın içindeki buzdan yarığın genişlemesine neden oldu; artık o yarığın ortasında dev bir çukur vardı ve buzun altında en gerçek cehennem alevlerinin yaşadığına şahitlik ettim. Onları hilelerini bile kullanamaz hâle getirecek kadar ustaydı Efken, bu Akın'ın sinirini bozmaya başlamıştı, o güleç yavşak bir anda sakin, sessiz bir adama dönüşmüştü.

Elimi Efken'in omzuna koyarak, "Masaya ne zaman otursan yanına şeytanı da oturttuğunu düşünürler ama asıl şeytanın sen olduğunu hiç hesaba katmazlar," dedim imalı bir sesle. "Beyler, bir şeytanla aynı masaya oturdunuz, kazanamazsınız."

Akın, "Bir el daha," dediğinde Efken, "Hay hay," diyerek bana yandan galibiyetin yayıldığı o tebessümle baktı. Galibiyetin hemen arkası cinayetti; bunu bilsem de ona gülümsedim. Bu gece burada çok fazla kan akacağını bilsem de ona en içten gülümsememle baktım ama onun yanında sigara paketi yoktu; o yüzden gülümsememe çok uzun süre bakamadı.

Bülent sonunda konuşmaya başlamıştı. Efken'in kafasını dağıtmak için ona durmadan sorular yöneltiyor, belki bir şekilde onu tufaya düşürebilirmiş gibi konudan konuya atlıyordu. Ama Efken hem cevap verip hem de kartların hakimiyetini öyle güzel bir şekilde bir arada ilerletiyordu ki, Bülent sonunda bunun boş bir çaba olduğunu fark ederek Efken'le olan iletişimini keskin bir şekilde sonlandırdı. Kaybediyorlardı. Oysa onu yolmak için buradaydılar.

Sonunda Efken elindeki kartları masaya serip yumruklarını masanın iki kenarına koyarak, "Tamam mı devam mı?" diye sordu, sesi de gözleri gibi usul usul buz tutmaya başlamıştı ve adamların bunları anladığı aşikârdı.

"Kimsenin bilmediği türden bir hile yaptığını düşünmeye başladım dostum," dedi Akın, artık gözleri saldırgan bakıyordu çünkü o kadar fazla

para kaybetmişti ki belki de ödeyebilecek durumda bile değildi; onda olmadığı kadar çok para kaybetmişti. Bu onu saldırganlaştırmaya başlamıştı. Efken beklediği şey buymuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ben asla hile yapmam. Kartlar beni sever."

"Ben bu kadarını ödeyemem," dedi Akın, "sana bir güzellik yapayım, para yerine oldukça pahalı mallardan vereyim. İnan devamını arayacağın türden mallarım var."

"Uyuşturucu kullanmıyorum." Efken'in sesi sertti. "Para dışında bir ödeme kabul edemem. Nakit ya da çek, fark etmez, ödememi almadan bir yere gideceğimi düşünüyorsan büyük yanılıyorsun."

Bülent, "Akın'ın sana teklif ettiği malın piyasa değeri senin burada kazandığın paranın iki misli," dediğinde Efken, "O zaman gidip malını satsın gelsin ve ödememi yapsın," dedi düz bir sesle. Bülent'in yüzündeki kaslar seğirdi, sessizlik dilinin ucunu yeniden mührüyle sardı ama Akın, Bülent kadar sessiz kalacağa benzemiyordu.

"Buraya para için değil eğlence için geldiğini sanıyordum."

"Eğlenmek isteseydim kumarhaneye değil lunaparka giderdim," dedi Efken sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Beyler, ödemesini yapamayacağınız oyuna girmemeliydiniz. Bu yiyemeyeceğiniz bir şeyin altına yatmaktan farksız."

Adamlar bir anda gerildi, Efken'in sırıtışı gitgide daha da karanlık bir hâl alıyordu.

"Ayıp etmeye başladın Baran," dedi sertçe Akın.

"Ayıbın yatakta yapıldığını bilmeseydim bunu kabul edebilirdim ama yatakta değil, kumar masasındayız." Efken avuç içlerini masaya bastırıp adamların yüzüne sırasıyla baktı. Kadınlar korkmuş gibiydi, şarap kızılı saçların sahibi gözlerini benden ayıramıyordu, sanki çıkacak herhangi bir kavgayı önlememi istiyor gibiydi, bakışları kocamı alıp gitmem için âdeta bana yalvarıyordu. "Ama benim için eğlenceyi buraya taşırsanız, belki o zaman size bir kıyak yapabilirim."

"Nasıl bir eğlence istiyorsun?" diye sordu Bülent, Akın ise Efken'in asıl amacını çözmek istiyormuş gibi gözlerini kısarak onu izliyordu.

"Bana öyle bir bilgi verin ki, şaşırayım ve çok eğleneyim."

"Uyuşturucu dünyası ile ilgili mi?"

"İlgimi çekmiyor Akın," dedi Efken. "Beni şaşırtacak bilgileriniz yok mu? Mesela burada takılan kumarbazlar hakkında? İleride onlarla bir masaya oturacak olursam, zaaflarına oynayabileceğim türden şeyler bilmek isterim."

"Masada seninle oyun oynayan göbekli iş adamı karısını karısının kız kardeşiyle aldatıyor," dedi Akın, Efken bir anda kahkahayı basınca, adamın yüzündeki kan çekildi.

"Kadınlar matinesindeymişiz gibi değil, gerçek bir bilgi istiyorum. Tehlikeli ve göz korkutan. Daha karanlık bilgilere sahip olursunuz sanmıştım. Rakibimin gözünü korkutabileceğim türden bilgilere..."

Akın bakışlarını yanlarında oturan kadınlara çevirdi. "Banu, Seda, siz çıkın," deyince kızlar sanki bu emri bekliyormuş gibi toparlanarak odadan çıkıp gittiler. Bülent, Akın'a neler olduğunu çözmeye çalışır gibi baktı, daha sonra gözleri Efken'i buldu.

"Bak, biz kimsenin büyük sırlarını gammazlamayız tamam mı?" dedi Bülent sertçe ama Akın nasıl bir karanlık istediğimizi biliyormuş gibi, "Uyuşturucu şebekesinde çalıştığımız kuruluşun başında büyük çaçaronlar var. Yani her şeyi kan dökerek halledenler. Onların bizi kabul etmesi için uyuşturucu kollarında işe başladık, sadakatimizi kanıtladığımızda bizi yanlarına alacaklar," deyince, Bülent buz kesmiş bir yüzle, "Akın ne sik tuttuğunun farkındasındır umarım, bizim başımızı yakacaksın," diye hırladı.

"Bu adamlar çok büyükler Baran, isterlerse tüm dünyayı satın alabilecek kadar zengin ve büyükler. Buranın demirbaşlarından biri olan Semih Çukuroğlu'nu yanlarına kabul etmişler, Semih de onların yanında kalıcı olabilmek için onlara sunabileceği büyük bir av peşinde."

İşte o av, Efken Karaduman'dı. Adamların Efken ile ilgili bir şeyler bilip bilmediği muallaktı, yine de Efken işini şansa bırakmadı.

"Nasıl bir av? Birilerini temizletmek gibi mi?"

"Hayır hayır," dedi Akın. "Bildiğim kadarıyla bu kuruluşun yıllar önce karıştığı bir cinayet varmış. Bir aileye suikast düzenlemişler ve ailedeki herkesi öldürmüşler. Öldürülen ailenin reisi, yani erkeği, onlar için çalışan bir tür tetikçiymiş, evlenip aralarından ayrılınca kin gütmüşler. Sanırım o tetikçinin bir oğlu varmış ve Semih onun yaşadığını iddia ediyor. Henüz kurula bunu sunmamış, aralarından birine söylemiş ve o da Semih'i doğrudan aralarına almayı vadetmiş." O adam çoktan ölmüştü, gözümü bile kırpmadan Akın'ı izleyerek hareketlerini analiz etmeye devam ettim. "Tetikçinin oğlunu kendilerine tetikçi yapmak istiyorlar diye duydum, nedenini bilmiyorum. Eğer Semih kuruluşa oğlanı bir an önce sunmazsa, bu bilgiyi kuruluşla biz paylaşacağız ve çok daha büyük ödemeler alacağız dostum."

"Bu arkadaşınıza ihanet etmek olmaz mıydı?" Efken'in sesine sinen ecel sanki kırmızı süet duvarların üzerinden sicimle akan kanlara dönüşmüştü. Duvarlar kırmızı olduğu için akan kanı hiçbiri göremedi ama ben kanın ko-

kusunu alabiliyordum; Efken'in parmaklarında can bulacak ölümden akacak olan kanın kokusuydu bu.

"Semih tıpkı bizim gibi bir müşteri, arkadaşımız ya da dostumuz değil, öyle olduğunu sanıp bize bunları anlatmak onun hatasıydı," dedi Akın, Bülent Akın'a öyle bir öfkeyle bakıyordu ki sanki Efken'e gerek bile kalmadan şimdi Akın'ın kafasına belinde olduğuna emin olduğum silahı çıkararak tüm şarjörü boşaltacaktı. "Bu bilgiyi biz kullanırsak köşeyi döndüğümüzün resmidir. Bu işte uyuşturucudan çıkan paranın on, belki de on beş katı fazlası var." Akın, Efken'e uzun uzun baktı ama beklediği tepkiyi alamamıştı. Bülent ise kafasını ellerinin içine almış, "Salak orospu çocuğu," diye söyleniyordu.

"İsmi falan yok mu bu aranan adamın?" diye sordu Efken gözlerini kartlara indirirken. "Kellesi bu kadar para eden adamla ilgili daha fazla şey öğrenmek istemedim desem yalan olur."

"Bilmiyoruz ki," dedi Akın. "Semih piçi ismini anmadı bile, sanki adamı tanıyormuş gibi, adam ona çok büyük bir kötülük yapmış gibi öfkeliydi." Sırıttı. "Belki de adamı bulamamıştır, götünden uydurduğu bir hikâye falandır. Sonuçta nereden bilecek ki? Yıllar önce öldürülmüş bir tetikçi ve ailesi hakkında kim en fazla ne bilebilir ki? Ama eğer doğruysa, ucunda büyük paralar olduğunu bilseydi kendi ayaklarıyla o kuruluşa giderdi. Kurul ondan muhteşem bir tetikçi yetiştirirdi ve yakanın en zengin adamlarından birine dönüşürdü."

"Sen aileni öldüren insanlardan gelecek parayı kabul ederdin yani?" Efken kaşlarını kaldırarak adama baktı. Adama çektiği silahın ucundan çıkan bir mermi değildi, bıçaktı ve o bıçak o kadar hızlı bir şekilde düşmanına saplanmıştı ki Akın'ın afalladığını görebildim. Ne diyeceğini bilemez gibi şakaklarını kaşıdı, Bülent ise bu sorudan hoşlanmamış gibi çatık kaşlarının altındaki sorgulayıcı gözleriyle Efken'e bakıyordu.

"Şimdi böyle düşününce..." Akın bir anlığına sustu. "Ama sonuçta babam ihanet eden kişiyse, ölümü zaten hak ediyordur."

Duygularımın aynı anda hem dibe vurduğunu hem de yükselerek bir volkan gibi patlamaya hazır olduğunu hissettim. Bir an mantığım yerini saptayamadı ama Efken benim aksime sakindi. Zaman, koridordaki tavandan zemine damlayan bir damla suydu, su yere damlayıp parçalandı ve saniyeler hızla koridorun karanlık duvarlarına çarparak ilerlemeye başladı. Bir kar tanesinin donup kana bulanarak yeryüzüne kızıl renkte düşmesi gibi, ölümün rengi olduğumuz yere hızla yayıldı. Efken elini sol tarafında duran viski kadehine götürüp, viski kadehine düşen yansımalar dikkatimi ortadan ikiye bölerken içkiden büyük bir yudum aldı.

Bir duvardan düşmeye başlayan kavlamış boya kabukları gibi dökülmeye başlayan zaman yığılarak bizi içine alıyor, gitgide artan kabukların belimizden yukarı tırmandığını hissediyordum. Zaman o kadar çok yerdeydi ki sanki aynı anda birçok parçası tenime batıyordu. Çocukluğuma ait olan bir parçanın acısını ruhumda hissettim. Çok küçüktüm, benimle aynı yaşta olan çocukların acımasızlığını tadarken neden onlara benzemediğimi düşünüyordum. Gözlerimin rengiyle alay ediyorlar, benden korktuklarını söylemelerine rağmen benimle alay edip bana korkunç şeyler yaparak aslında onlar beni korkutuyorlardı.

Zaman durmadı ve çocukluğumun içinden geçerek anılardan birine takıldı. O anılardan birinde çocuk parkında oturuyordum, vakit geceyarısını çoktan geçmişti, kar yağıyordu ve koyu renk saçlarıma tutunan kar taneleri beni çocuk gibi görünen yaşlı bir kadına dönüştürüyordu. Ağladığımı hatırlıyorum. Köşeyi dönüp sokağa giren arabanın ışığı yüzümü aydınlatırken öyle çok ağlıyordum ki, kar taneleri gözlerime karıştığı an gözyaşlarımın sıcaklığıyla eriyerek yüzümden yağmura ait damlalar gibi kayıp gidiyordu. Gözyaşımın cehennem alevinden bile sıcak olduğunu fark ettiğim ilk andı. Dışlandığım, oyun oynayan çocukları bir parkın sokak lambasına ait soğuk direğe yaslanarak durgun gözlerle izlediğim o günün gecesiydi, bir çocuğun yüzüme bakarak katil olduğumu haykırdığı, öldürdüğü o zavallı küçük sokak hayvanının cinayetini üzerime yıktığı karanlık günün daha da karanlık olan gecesiydi. O hayvanın ölü bakışlarını izlerken etrafıma toplanmış o kalabalık benim o hayvanı öldürdüğümü düşünüyor, çocuklar bana katil dediği için ağladığımı sanıyorlardı; oysa ben orada ölen bir hayvanın yasını tutuyordum.

Zaman içime geçirdiği pençesini biraz daha aşağıya doğru sürükleyince genç bir kız olarak anıya kaldığım yerden devam ettim. Yine o çocuk parkındayım, şafak söküyordu, aynı salıncakta oturmuştum ama bu kez o salıncak çok eski olduğu için gıcırdıyor, saçlarıma yeniden kar taneleri tutunuyordu; uzaktan tıpkı yorgun yaşlı bir kadına benziyordum. Gördüğüm anlamsız olması için dua ettiğim kâbuslardan birinden uyanıp kendimi binanın dışına nasıl attığımı hatırlıyorum, şafak sökerken o çocuk parkı yine bana kollarını açmış kelimelere dokunmadan, sessizlik içinde ona açtığım dertlerimi dinlemek için beni bekliyordu. O kâbusta yine ölü gözlerle beni izleyen sokak hayvanı vardı, üstelik bu defa yavru bile değildi; benim gibi o da büyümüştü.

Efken'in sesi pençesini daha da aşağı indirmek için hamle yapan zamanın bileklerini yakaladı.

Onu durdurdu.

"Semih'e mesaj çektin mi Bülent?" diye sorduğunda, şaşkınlığın bir nabız gibi odayı dalgalandırarak ilerlediğini ama yaşamı değil, ölümü çizdiğini fark ettim. Bülent'in yüzündeki kan ağır ağır çekilerek yerini ölümün tablosunu hatırlatan bir beyazlığa terk etti. Akın'ın gözleri bir şahinin gözleri gibi kısıldı ama sadece, "Bülent neden Semih'e mesaj çeksin ki?" diye sordu.

Efken'in dudakları yukarı kıvrıldı.

"Yanılmıyorsam mesajda tam olarak şunu yazdı." Efken yavaşça masaya doğru eğilip, bir ölüm meleği gibi ölümü onların yüzlerine üfledi. "Efken Karaduman masamızda oturuyor dostum." Başını sağa doğru yatırdı. "Tam da bunu yazdı, değil mi?"

Akın birden ayağa kalkarak elini beline götürdü ve hızlı bir manevrayla silahını kaldırarak Efken'in yüzüne doğrulttu. "Semih senin buraya gelme ihtimalinden bahsetmedi mi sanıyorsun?" diye sordu âdeta hırlayarak.

Bülent de ayağa kalkmış, masanın etrafından dolanarak bana doğru yürümeye başlamıştı. Hiçbir şekilde atak yapmadım, gözünde savunmasız bir kadın gibi görünmek istedim, onun gibi hıyarlar kadınları savunmasız görürdü ama henüz kadınlarla tanışma fırsatı bulamamışlardı. Ona istediğini vererek pasif kaldım ama yüzümdeki buz soğuğu onu duraksatmaya yetti. Bir şeyler çevirip çevirmediğimi anlamaya çalışıyor gibi ellerime baktıktan sonra silahını belinden çıkararak, "Ayağa kalk Azra," dedi, ismimin bu olmadığını biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu; gözlerinde benimle alakalı koca bir belirsizlik gördüm. Efken'i tanısalar da benden bihaberdiler. İstersem burayı ateşe verebileceğimi dahi bilmiyorlardı. Semih onlara geleceğimizi söylemişti ama kim olduğumuzdan bahsetmemişti. Belki de Efken'in beni buraya getireceğini tahmin dahi etmemişti.

Efken kılını kıpırdatmadan ona doğrultulmuş silaha bakarken, "Karımın saçının teline sizden gelen rüzgâr değecek olursa," dedi sakince, "işte o zaman göğüs kafesinizi etinizi yarmadan elimi içeri sokarak dışarı çıkarırım."

"Tek kelime edersen senin içini kurşun kovanına çeviren kişi ben olurum," dedi Akın. "Nasıl anladın senin kim olduğunu bildiğimizi?"

"Siz daha yola çıkmadan önce ben o yolu on kez gidip dönmüştüm, yanınızda oturup sigara içerken gidişinizi izlemeye karar verdim." Efken sakince ona uzatılan namluya bakarken gülümsedi. "Buraya gelirken kim olduğumu bilmenizi istemeseydim zaten bilmezdiniz."

"Ne?" Akın alayla güldü ve Bülent'e baktı. "Ne sanıyor bu herif kendini ya?"

"Senin efendin."

Akın küçük bir an için de olsa duraksadı, sonra tedirginliğin dolaştığı bir kahkaha attı. Bu sırada Bülent silahının namlusunu yüzüme doğru sallayarak, "Önüme geç," diye emretti. Hiç tepki vermeden önüne geçip Efken'e bakmaya başladım. Efken bilerek bana doğru bakmıyordu, kafamın içine yığılan kaosu beslemek istemiyordu ve haklıydı, bu kez kaos sadece yıkımı büyütürdü; bu kez her şeye hazırlıklı olmalıydım. Bu belki de vermem gereken bir sınavdı ve ben bu sınavdan geçmeliydim. En büyük sınavların kapıda olduğunu bilerek bu sınavı kafamda küçültebildiğim kadar küçültmeye çalıştım.

"Sen benim efendim falan değilsin. Senin manipüle gücü oldukça yüksek biri olduğunu biliyorum. Psikolog muydun?" Akın silahının namlusunu kafasına götürüp şakağını namlunun soğuk ucuyla kaşırken güldü. "Bu psikiyatrist ayakları bana sökmez."

"Manipüle gücümün yüksek olduğunu biliyorsan neden cep telefonuna gelen mesaja bir kez daha bakmıyorsun?"

Yaşananları daha önceden hesapladığını dudaklarına yayılan o hain sırıtıştan anladım. Yüzündeki ifadesizlik maskesi çehresindeki alevlere yenik düşerek yanmış ve kül olmuştu; şimdi canavarı görüyordum. Canavar kana susamış gibi bakıyordu.

"Bu da bir manipüle taktiği," dedi Bülent, "kafanı karıştırmaya çalışıyor Akın. Dinleme şunu. Bir güzel paketleyelim, Semih söyledi, kuruldakilere bizden bahsedecekmiş. Bu iyi bir yere gelebilmemiz için son fırsat."

"Peki, öyle olsun," dedi Efken dudaklarındaki sırıtış silinmeden birkaç saniye öncesinde, ardından Akın'a baktı. Akın yeniden şakağını kaşımak için silahın namlusunu başına yasladığında Efken, "Ve mutlu son," dedi, o an, Akın'ın başına yaslı olan silahın gürültüyle patladığı, kanın bir kırbaç gibi şakıyarak duvara çarptığı, Akın'ın boş bakan gözleri bize dokunurken bedeninin ağır çekimde yana doğru düştüğü andı.

Bülent birden silahını çenemin altına yasladı ve beni canımı acıtacak kadar sert bir şekilde kendine çekerek göğsüne yasladı. Silahın baskısıyla havaya kalkan çenem kaskatıydı, dişlerimi birbirine bastırmış, gözlerimi Efken'e dikmiştim. Barut ve kanın kokusu hızla içime akıyor, içimde zaten çağlar hâldeki o karanlığı daha da arttırıyordu.

Efken'in bana doğru çevrilen gözlerinden yayılmaya başlayan yıldırımı anımsatan o ışık Bülent'in hırıltılı bir nefesle beraber küfürler savurmasına neden oldu. Silahı çenemin altına daha sert bastırdı, metalin soğuğunu tüm kemiklerimde hissederken gözlerimi Efken'in bir başkasının kanıyla yıkanmış yüzüne diktim. Yüzündeki kan damlaları dehşetin ayak izleri gibiydi.

"Akın'a ne yaptın?" diye sordu Bülent çıldırmış gibi. "Sakın bana yaklaşma, karın mıdır orospun mudur her ne sikimse, kafasını dağıtırım onun!"

"O dilini avucumun içine alıp kendime doğru çektiğimde tüm organların elime gelecek," dedi Efken, sesindeki keskin tehdidin tüm bedenimi uyardığını hissettim. "Eğer salak arkadaşın mesaja yeniden baksaydı Bülent, ona Semih'ten gelen mesajın aslında benden geldiğini, masanızda oturan kişinin Efken Karaduman olduğunu benim yazdığımı, psikolojiyle oynamak konusunda iyi olduğumu ve manipülatif olduğumu size söyleyerek aslında zaten bir güzel zihinlerinizle oynadığımı belki anlayabilirdi." Efken *temkinli bir adım attı ama gözleri korkusuz* bakıyordu. Bülent bir adım geri giderken ruhsuz gözlerimi yummadan Efken'e bakarak Bülent'in adımına uyum sağladım ve bir adım geri gittim. "Akın *ile tokalaştım ama seninle* tokalaşmadım." Bülent yutkundu, Efken susmadı. "Çünkü parmaklarımda biraz agresif olan küçük bir dostumdan aldığım son derece kuvvetli, felç etme özelliği olan bir zehir vardı. O zehir Akın'ın önce şakaklarının kaşınmasına neden oldu çünkü her şeyden önce, bedenden bile önce, zehir beyni etkiliyordu." Efken bize doğru bir adım daha attı. "Beyni etkilendikçe, gözlerinde, şakaklarında, başında keskin kaşıntılar hissetti." Bülent'in sırtı süet duvara yaslandı, hâlâ hareketsizdim, hâlâ çenemin altında bir silah duruyordu. "Sonra bilinci yavaşça boğulmaya başladı." Kanlı yüzüne öyle ölümcül bir sırıtış ekledi ki bu görüntü kalbimi patlatacak sandım. "Ve birden sağ kolunda bir uyuşma. Ama silahı sol elinde tuttuğu için sağ elindeki uyuşmayı fark etmedi. Durmadan silahla kaşıdı şakaklarını, silahı tutan elini kullanabiliyordu sadece, bunu son âna kadar fark etmedi." Gözü yerdeki cesede kaydı. "Hatta son ânında bile fark etmedi. Silah tam şakağındayken sol kolundaki hisler de kayboldu ve bum, silah patladı."

"Sapık orospu çocuğu," diye fısıldadı Bülent. "Bu kadını seviyor musun? Seviyorsun... Gözlerinden bile belli! Ruhsuz piç kurusu! Onun beynini gözlerinin önünde parçalayacağım. Parçalayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Efken, "parçalayamayacaksın elbette."

"Ne?"

"Hem ondan başka kozun yok hem de sence kollarında karımı tutuyorken, sen karımın çenesine bir silah yaslamışken, sence neden bu kadar sakin görünüyorum?"

"Beni manipüle edemezsin."

"Akın kartları karıyordu Bülent," diye fısıldadı Efken. "Zehir kartlardan senin ellerine de bulaştı. Elbette birinci elden olmadığı için geç etki edecekti. Ee, şakakların kaşınmaya başladı mı?" Efken beyaz dişlerini göstererek kan içindeki yüzüyle bana gülümsedi. "İşte şimdi tam sırası karıcığım."

Kolumu geriye atıp dirseğimle Bülent'in karın boşluğuna sertçe vurmamla, Bülent'in korkuyla, "Lanet olsun!" diye çığlık atması bir oldu. Dışarıdaki gürültülü müziğin sesi her şeyi bastırıyordu; çekilen tetiğin, patlayan silahın sesini bile... "Sen! Sen nasıl zehirlenmezsin!"

"Bu zehir sadece senin gibi fareleri öldürüyor," dedi Efken, ona doğru bir adım daha attığında, son kalesini kaybetmekten korkan Bülent yeniden bana doğru atak yaptı ama ben çoktan dizimi kırarak ayağımı arkaya doğru kaldırmış, topuklu ayakkabımın tabanına kaydırılarak yerleştirilen bıçaklardan birini hızlıca çıkararak onun omzuna saplamıştım bile. Kan büyük bir hızla aktı ama ben durmadım, adamın suratına bileğimi sızlatacak kadar kuvvetli bir yumruk indirdim. Adam acıyla haykırırken felç yavaşça vücuduna izlerini bıraktığı için bana karşı koyamayacak hâle geldi. Omzuna saplı duran bıçağı çıkararak Efken'e doğru döndüm ve kanlı bıçağın sapını sıkıca kavrarken, "Şimdi ne olacak?" diye sordum, sesim o kadar sakindi ki Efken bir an için durup, gözlerinin içine oturttuğu eceli de durdurup bana öylece baktı.

"Buradan çıkıp gideceğiz," dedi sabit bir sesle.

"Zehri Nora'dan mı aldın?"

"Evet," dedi.

Kafamda daha milyonlarca soru varken gözlerimi yere yığılmış, omzu yaralı, bedeni zehrin etkisiyle felçli hâlde bizi izleyen Bülent'e baktım. Gözlerinde ne pişmanlık vardı ne iyi bir insan olma arzusu. Gözlerindeki tek arzu kurtulmaktı, görebildiğim tek duygu da korkuydu. Bu, ona olan öfkemin karanlığa doğru bir adım daha atmasına neden oldu.

Efken beni yavaşça geriye çekerek önüme geçti, bakışlarım onun sırtına saplandığında bir sonraki adımını tahmin edebiliyordum. Efken, Bülent'in gözlerinin içine bakarak, "O mesajı atan gerçekten Semih olsaydı," diye fısıldadı, sesi kanımda dolaşan zehrin ikiz kardeşi gibiydi, "size ilk söyleyeceği şey, benim bir canavar olduğum olurdu." Bülent'in göz bebekleri genişledi, o karanlığın içinde Efken'in yansıması vardı. "Şimdi benim kızıma sarf ettiğin o kelimenin bedelini dilinle, sonra da tüm organlarınla ödeyeceksin."

Bir adım geri çekildim.

Duygular da bir adım geri çekildi.

Efken'in karanlığının içinde yürüdüğümü biliyordum ama bu karanlığın beni yavaşça sararak kendine kattığını son ana dek anlayamamıştım. Şimdi o karanlıkta yürümüyor, o karanlığa ait bir parça olarak bana doğru gelenlerin üzerine çöküyordum. Ruhumu zehirli bir sarmaşık gibi sararak tüm benliğimi kaplayan karanlığa o kadar aittim ki, artık korkmuyordum.

Zaman bir adım daha ilerledi.

Efken, Bülent'in dilini kavrayıp sanki gevşek bir ipi doluyor gibi parmağına bir kat şeklinde doladığında göz bebeklerimin içinde oynayan görüntüler ruhumu ve zihnimi çekiştiriyordu. Medusa düşüncelerimin yığılı olduğu karanlık odaların birinden çıkıp, *"Bakma,"* dedi. *"Senin için henüz her yer tamamen kararmadı."*

Onu dinlemek istedim ama yapamadım. Bülent'in gözleri fal taşı gibi açılırken, Efken, "Ona nasıl o kelimeyi kullanırsın?" diye hırlıyor, Bülent'in dili Efken'in güçlü parmağına sarılı vaziyette yavaşça dışarı doğru uzuyordu. "Adımı öğrenen son insanın dili parmağıma sarılı," dedi güçlü bir sesle. "Ve dilinle beraber için de önüme döküldüğünde, son insandan kurtulmuş olacağım. Sıra Semih'e gelmeyecek mi sanıyorsun? Gelecek." Dili biraz daha çekince göğsümü yaran bir ateşin hızla boğazıma tırmanmaya başladığını hissederek gözlerimi yumdum. "Demek ihanetin bedeli ha? *Sizin gibiler* ihanet kelimesinin sözlükteki anlamıyken, benim babamı o kelimeyle aynı cümlenin içinde nasıl geçirebilirsiniz?" Dili biraz daha asıldığını hissettim ama bakmadım, bu kez bunu kendime de zihnime de ruhuma da yapamadım. Bir hamleyle tüm organlarının ağzından geleceğine emin olduğum o adama acımaktan değil, o adamın geleceği son hâli görmekten korktum.

"Yapma," diye fısıldadım. "Lütfen."

Zaman bir kasetin içinde geri sarmaya başladığında ben orada duruyordum. Gözlerim kapalıydı, sessizdim, tek bir fısıltı ve sonrasında koca bir karanlık olarak öylece bekliyordum. Bülent yeniden çenemin altına soğuk namluyu yaslıyor, devrilen Akın geri kalkıyor, kanlar zamanla beraber siliniyor, şakağına yeniden namluyu yaslıyor, parmağı tetikten uzaklaşıyor, kartlar bir anda yeniden dağıtılmaya başlıyor ve Efken gülümseyerek düşmanlarına bakıyordu.

Sessizlik.

Efken durdu, bunu hissettim; emretmedim ama durdu.

Belinden silahı çıkardığını gözlerimi yavaşça araladığımda gördüm. Bülent'in dili parmaklarının arasında değildi artık. Kalp atışlarım yavaşça normale dönmeye başlamıştı. Gözümün önünde biri şakağından giren bir *kurşunla kendini infaz etmişti* ve cansız gözleri bana dokunurken yere fırlamış, kanı bir kırbaç gibi boşlukta şakıyarak duvarlara çarpmıştı. Bu görüntü zihnimde tam da şu an açığa çıkan dehşet yüklü bir anı gibiydi ama yaşanalı dakikalar oluyordu. Efken tetiği çekti ama ateş etmek yerine namluyu Bülent'in iki kaşının ortasına yasladı. Akın'ın cesedine bakacak cesaretim yoktu ama gözlerimi Bülent'in kaşlarının ortasında duran silahtan ayıramadım. Görmek istedim. Karanlığı nasıl var ettiğini görmek istedim. Bir masumu değil, bir suçluyu sona götürdüğü o anı görmek istedim.

"Odadan çık," dedi bana. "Bunu görmeni istemiyorum."

Bülent artık konuşamıyordu, zehrin tesiri tüm algılarına yayılıp zihnini mühürlemiş gibiydi.

Sadece, "Yap," dedim.

"Medusa, gitmeni istiyorum."

"Vur onu Efken!" diye emrettim ama aslında bu bir emir değildi, bu zaten var olacak durumun sürat kazanmasını sağlamaktı.

Silahın sesi parçalanan bir camdan fırlayan keskin parçalar gibiydi; odanın duvarlarına saçıldı ve gözlerimi sıkıca yumarak kanın kızıllığını zihnime gömdüm. Bana binlerce asır gibi gelen o bekleyiş, Efken'in bileğimi kavrayıp beni hızla çıkışa sürüklemeye başlamasıyla bir nabzın derinin altında usul usul hızlanarak deriyi dalgalandırmaya başlamasına dönüştü. Çantamı elime tutuşturdu ve bir eli sıkıca elimi kavrarken, diğer eliyle silahı tutarak kapıyı açtı.

Çift kanatlı kapının açılmasıyla birden Efken'in elini bıraktım ve bu Efken'in, "Ne yapıyorsun?" diye hırlamasına neden oldu.

Arkama baktığımda, gördüğüm kaostan da yıkımdan da fazlasıydı. Cesetlerden biri alnının ortasında bir delikle duvara yaslı bir şekilde yere yığılmıştı; delikten kan sızıyordu, diğer ceset ise kendi kanının içinde yan bir şekilde uzanıyor, bomboş bakan gözlerinin yansıması kanının içine düşüyordu.

Eğilip tüm duyguları şiddetle kusmaya başlamak istedim.

Yapamadım. Kalbim karanlığı çoktan kabul etmişti. Kalbim ölümleri çoktan kabul etmişti.

Kalbim savaşı çoktan kabullenmişti.

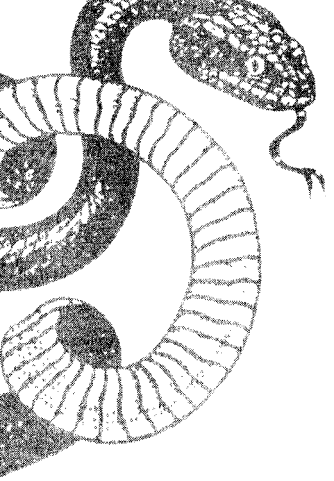
Gücün sol bileğimdeki damarlardan altın renginde akmaya başladığını hissettim, avucumun içine giden damarlarda daha da kızıla dönüştü ve bir alev topu olarak tenimin altından hızla yüzeye çıktı. Eğilip avucumu zemine vurduğumda, ateş artık hızla ilerleyen zaman gibi odaya doğru ilerliyordu.

Alevler çok hızlı yayıldı.

Birkaç saniye bile geçmeden tüm cesetleri arasına aldı.

O odayı yaktım.

Çünkü geride Baran Yılmaz'a ait izler bırakmak istemiyordum.

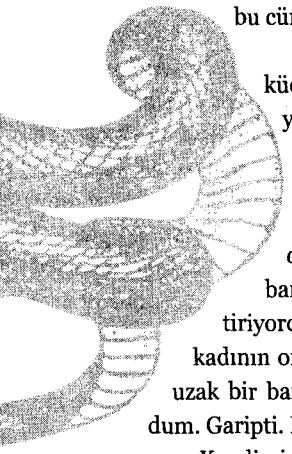

21. KARANLIĞIN DANSI

SHAMRAİN, APHELİON

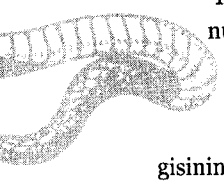
Umut bağlanan yer.

Onun gözlerini düşündüğümde aklıma gelen ilk cümle, bu cümle oluyordu.

Artık eskiden ailemle olduğum, dudaklarımda küçük bir tebessümün bükülerek çehreme ışık gibi yayıldığı fotoğraf karelerindeki genç kıza hiç benzetemiyordum kendimi. Üstelik aynaya düşen yansımamda da kalbimin bile yadırgadığı derinden gelen bir değişiklik vardı. Bazen bir zamanlar olduğum insanı rüyalarımda görüyordum ve bu bana yabancı bir kadını izliyormuşum gibi hissettiriyordu. Sanki kendimin dışındaydım ve dönüştüğüm kadının omzuna yaslanmış, bir zamanlar olduğum kadının uzak bir bankta oturan görüntüsünü izleyerek onu özlüyordum. Garipti. İnsanın kendisinin dışında kalması çok garipti.

Kendimin dışında kalmıştım.

Yüreğimdeki ağırlığın sebebinin işlediğim günah olduğunu biliyordum.

İçimdeki son iyilik ve içimi kaplayan o derin karanlık çarpıştığında, ikisinden birinin kalbinin duracağını biliyordum. Hangisini yok ettiğimin farkındaydım, hangisinin bana sahip olmaya başladığı da apaçık ortadaydı.

Efken'in kollarının arasında olduğum o ilk gün, özlediğim sadece evimdi.

Bir noktadan sonra Efken evim olmuştu ve ben onu evimi özler gibi özlüyordum.

Bana ait olan tenin altında bir canavar yetişiyordu, canavarın kanı bana ait olan damarlarda dolaşıyordu, canavarın kalbi göğüs kafesimin arkasında çarpıyordu, canavar dünyayı benim gözlerimden görüyordu ve canavar birine benim ellerimi kullanarak dokunuyordu.

Efken'in elini benim ellerimi kullanarak tutan canavardı, Efken'i benim gözlerimden izleyen canavardı, Efken ile birlikte koşan benim bacaklarımın üzerinde duran canavardı; canavarın arkasında bıraktığı alevlere omzumun üzerinden baktığım o kısacık ânı hatırlıyorum. Koşmaya devam ediyorduk ve alevler kapının dışından duvarlara doğru yayılıyor, tıpkı bir koldaki farklı yönleri seçmiş damarlar gibi köklerine ayrılarak duvarlarda ilerliyordu. Ateşlerin bizi takip ettiğini fark ettiğimde bakışlarımı Efken'in ensesine çevirdim ve elini daha sıkı kavrayarak onunla koşmaya devam ettim. Bu mekânı küle dönene dek yakacaktım, içindeki son anımız da küle döndüğünde Baran Yılmaz ve Azra Yılmaz çifti özgür kalacaktı.

Efken'in eli elimden kaydığında algılarım bir an için her şeye kapandı. Silahın patlamasıyla beraber zihnim yeniden beni dışarı itti ve Efken'in korumalardan birini sol göğsünden vurduğunu gördüm. Uzun boylu koruma dizlerinin üzerine düşerken siyah güneş gözlüklerindeki alevlerin yansımaları ateşin ne kadar yaklaştığını işaret ediyordu.

Ateş, sadık bir kul gibi beni takip etmeye devam etti.

Karanlık koridorda topuklu ayakkabılarımın yere çarparken çıkardığı sesler yankılanıyordu. El ele tutuşmamıza rağmen, onun parmak uçlarına gömülmüş olmasına rağmen ikimiz de zehirden etkilenmemiştik; çünkü ikimiz de ne olduğumuzu biliyorduk.

Yangın alarmının çalmaya başlamasıyla beraber bir grup erkeğin koridorun diğer ucundan bize doğru koşmaya başladığını gördük. Yangının çıkış noktasını saptamak için koştukları kesindi ama Efken'in elinde tuttuğu silah fark edildiğinde, aralarından birkaçı da silahına davrandı. Efken aralarından iki tanesini iki keskin atışla ölümcül noktalarından vursa da diğer üçlü bize doğru koşmaya devam ediyordu. Patlayan silahlardan dökülen mermiler hızla bize doğru geldi ama duvarları sıyırmaktan ileri geçemediler, tenimize herhangi bir yara açamayan mermilerin arasında onların üzerine doğru koşmaya devam ettik. Korku yoktu, sadece yoğun bir suçluluk duygusu ve onu takip eden yıkıcı bir güç vardı.

Adamlar arkamızdan hızla gelen alevleri görünce ateş etmeyi kesip birbirlerine baktılar, havada uçuşan birkaç küfürden sonra adamlardan biri kaçmaya başladı ama Efken onun kaçmasına izin vermeyecekti, adamın bacağına nişan alarak ateş ederken beni arkasına sakladı ve adımlarımız o noktada tamamen durdu; artık kaosun tam ortasında duruyorduk. Ef-

ken'in üzerine çullanan adam, Efken'in silahının sapıyla burnuna indirdiği darbeyle geriye doğru yıkıldı, ben de Efken'i hedef alan silahı tutan adamın arkasından yaklaşıp bacağımı hızla arkaya doğru kaldırdım ve bir diğer bıçağı da ayakkabımın tabanından kaydırarak çıkarıp hızla adamın boğazına yasladım.

Bıçağın keskinliği adamı anında durdurdu, dudaklarımı adamın kulağına yaklaştırarak, "Şu yaklaşan ateşi görüyor musun?" diye sordum, ateşin kıyısındaydık ama ateş gelmiyordu, durmuştu, bekliyordu; çünkü sahibi buradaydı. "Cehennemde bile daha sıcağına rastlayamazsın."

Adam, "Siz kimsiniz?" diye tısladı ama bıçağı boğazına biraz daha bastırdığımda sessizliğin doğru karar olduğunu fark ederek susup kafasını geriye doğru yatırdı. Bıçağın keskin yüzeyini adamın boynuna biraz daha yaslarken, "Silahını yere at," diye emrettim dişlerimin arasından. Adam silahını yere attı. "Ayağınla it. Kendinden uzaklaştır." Adam bu dediğimi de yaptı, ateşin yakınlığı ve korku onun kan ter içinde kalmasına neden olmuştu. Efken duvara yasladığı adamı arka arkaya yumrukluyor, adamın yüzü kana bulanıyordu. Sonunda Efken bana doğru döndü ve adam duvardan kayarak yere yıkıldı.

"İşte benim bebeğim," diye fısıldaması ile adamı bacağından vurması bir oldu. Aldığım her nefes içime dehşeti daha fazla saplıyordu.

Yeniden koşmaya başladığımızda artık el ele değil, yan yanaydık; bizle beraber alevler de hareketlenerek yeniden hızla bizi takip etmeye başlamıştı. Bizi takip eden gölgelerimizi besleyen alevlerin ışığıydı. Mekânın arka kapısından kendimizi geceye bırakıp koşmaya devam ettik. Arkamızdaki alevler kapıdan dışarı çıkmadı ama mekânın tüm camlarını patlatarak hızla her yana yayılmaya başladı.

Yanmaya başlayan mekânın ön kapısından çıkıp giden insanların sesleri her yere yayılıyordu ama arka kapıdan çıkarak karanlığa sığındığımız için ne kimseyi görebiliyorduk ne de kimse bizi görebiliyordu; her yer tıpkı ruhum gibi karanlıktı.

Artık bu ben değilim diyemiyordum çünkü bunu dememin esas nedeni ya içimde olmadığımı iddia ettiğim şeyin ta kendisi olduğumu bilmemdi ya da yavaş yavaş ona dönüşmeye başladığımdı. Efken ile ağır ağır nefesler alarak büyüyen yangını izlediğimiz sırada ikimizin de zihnindeki çıkmaz gittikçe büyüyor, sonu bulunması imkânsız hâle gelmiş, yolların yıkılarak birbirinin üzerine devrildiği bir labirente dönüşüyordu.

"Hep böyle bir hayat mı yaşıyordun?" diye sordum yavaşça, bana bakmadı ama gözlerini yumup geri açtığını hissettim.

"Çok daha tehlikelilerini. Bu çocuk oyuncağıydı."

"Zorlanmıyor musun?"

"Zaman akıp gittikçe her şey yalın bir hâl alıyor," dedi kısık sesle. Alevlerin tenimize yansıyan ışıkları gitgide daha da artıyordu.

"İnsan zamanla her şeye alışıyor mu?" Omzumun üzerinden ona bakarak sorduğum bu soruya cevabı önce başını sallamak oldu. Sonra da "Evet," dedi. "İnsan zamanla kendine bile alışıyor, kana mı alışamayacak sandın?" Bana doğru baktı ve ateş bizi aydınlatırken gözlerimiz buluştu. "Yangına mı alışamayacak sandın?"

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Efken," dedim. "Neden bana Nora'dan zehir aldığını ve masaya oturduğumuzda Efken Karaduman olduğunu öğreneceklerini söylemedin?"

Bana yalan değil, sadece doğruları söylememişti.

"Çünkü Baran olduğumu, başka birinin arkasına saklandığımı düşünürsen kendini iyi hissedecektin. Beni korumak senin için çok önemli, biliyorum, çünkü seni korumak da benim için çok önemli. Son âna kadar Baran olduğuma inanırsan her şey olup bittiğinde en başında korkacağın kadar korkmamış olurdun. Korkmandan nefret ediyorum. Beni düşünmenden, beni korumak için bir şeyler yapmandan..." Sustu, son kurduğu cümlede saydıklarından nefret edip etmediğini anlayamadım.

"Devam et," dedim.

"Edemem."

"Çünkü seni düşünüp korumaya çalışmamdan nefret etmiyorsun."

Burnundan sert bir nefes vererek, "Bazen o küçük ağzın o kadar cesur bir şekilde aralanıyor ki, içine dilimi bile soksam susmayacağını hissediyorum," diye mırıldandı. "Evet, nefret etmiyorum ama yapmamalısın. Benim için kendini ortaya koyma, beni korumak için kendinden parçalar vermek zorunda kalma, beni koruma. Beni korumanı istemiyorum."

"İstemiyor musun?" diye sordum yavaşça.

"Bana o gözlerle de bakma," dedi, ruhunun topraklarının altında nasıl cesetler uyuyordu bilmiyordum ama gözlerinde yıkım vardı. "Gidelim mi?"

Bir yabancının kanıyla kaplı yüzünü bir süre izledikten sonra başımı sallayarak sırtımı döndüm ve cipi gizlediğimiz koruluğun içine uzanan yolda ilerlemeye başladım. Arkamdan geldiği sırada itfaiyeye ait sirenler şehrin diğer ucundan duyulmaya başlamıştı.

Kenarında yaşadığım hayatımın ucundan düşüp ölecekmişim gibi hissediyordum. Bu his göğsümün içinde dolaşıp duran bir hayalet gibiydi. Cip koruluktan çıkarken başımı cama yaslayıp arkamızda bıraktığımız yangın yerinin camlara düşen yansımalarını izledim ve Efken yangının başlayıp

büyüyerek yuttuğu tesisin görünmeyeceği kadar uzak bir bölgeye sürmeye başladığında, gözlerimi bir süreliğine yumarak sessizliği dinledim.

Ağlamadım, ağlayamayacak kadar nasır tutmuştum. O kadar sessizdim ki, artık hiçbir şeyin aynı olmayacağı, o gece ruhuma çöken sessizlikten ve parmaklarıma bulaşmış kandan anlaşılıyordu. Bir insana ait olan kandan... Gözlerimi açtığımda sokak lambalarının birbirine karışan ışıkları gözlerimi aldı ve kalbinin ortasına bir yıldırım gibi düştüğüm adamın hayatındaki karanlığın, ruhumu kaplamaya başlayan o karanlığın yanında koca bir okyanus olduğunu anladım; benim karanlığım o koca okyanusun yanında bir bardak su gibi görünüyordu.

İki tarafı karlar altında kalmış otobanın ortasında ilerleyen aracın içine sinen sessizlik, arabanın camını indirmemle yerini rüzgârın uğultularına emanet ederek kayboldu. Rüzgâr saçlarımı yakalayıp uçuşturmaya başladığında kirpiklerim gözlerimin üzerine devrildi ve elimi camdan dışarı çıkarıp rüzgârın tenini parmak uçlarımda hissettim. Şehrin dışına çıkarak dağ evinin olduğu dağ yoluna geldiğimizde şehrin ışıkları da arkamızdan birer birer kapatılıyormuş gibi sönmüştü. Karanlık yolda bir süre daha ilerleyen cip sonunda dağ evinin önünde durunca gözlerimi parmağımdaki alyansa indirdim. Boğazımda ne kadar yutkunsam da gitmeyen bir yumruyla uzun uzun alyansı izledim.

Alyansı izlediğimi gördüğünde, "Parmağında kalsın istiyorum," dedi, bu beni şaşırttı, içim bir evdi ve duvarları zeminine yıkılıyordu sanki. Bir nevi içim içime yıkılıyordu. "Bu gece parmağında kalsın."

Ona nedenleri boş vererek, "Senin parmağında kalacak mı peki?" diye sordum kısık bir sesle.

Akıp giden zamanın içinde kaybolmaya başlayan hayatım kadar kısa bir ifade gözlerinden usulca yüzüne sızdı ve kanla kaplı çehresini kapladı. Bakışındaki anlamların altında kalıyormuşum gibi hissettim.

"Evet."

Bir cevap vermeden arabadan indim ve eve doğru yürümeye başladım. Alyans parmağımda acı çeken bir kalbi taşımak kadar ağır hissettiriyordu ama varlığını sevmiştim, kaybolsun istemiyordum. Efken bir süre arkamdan gelmedi, arabadan indiğindeyse verandanın merdivenlerini tırmanıyordum. Kurdun on metre kadar uzağımızdaki bir ağacın altında uzandığını fark etmiştim, gümüş gözlerini dikerek bizi izlerken tepkisizdi.

Duş almak için girdiğim banyoda klozetin kapağını kanlı parmaklarımla kaldırıp beyaz kapakta kan lekeleri bırakarak dizlerimin üstüne çöktüğümde, Efken'in holdeki zemine düşen adım seslerini duyabiliyordum. İçimde burkulan hisler o kadar ağırdı ki kusma hissini de tetiklemişti. Şaka-

ğından giren kurşunla gözlerimin önünde bir ölüye dönüşen adamın bakışlarını, kendi kanının içinde uzanırken, kanından oluşmuş gölün içine düşen gözlerinin yansımasını hatırlayınca o kusma hissi öyle güçlendi ki öğürdüm. Efken'in banyonun kapısının önünde kesilen adım sesleri sessizliği güçlendirdi ve o sessizliğin içinden benim öğürtülerim yükseldi. O kadar çok kustum ki boğazıma takılan hislerin arkasından kalbim de boğazıma yükselip ağzımdan çıkıp gitmeye çalışacak sandım. Her duygu canımı yakacak kadar ağırdı, hepsini en derinlerimde hissediyordum. Dahası bu duygulara öyle çok alışmıştım ki belki de alışmaya başladığımı kabullenmemek için kendimin üzerine bu kadar ağır ithamlarla yürüyordum.

Efken banyonun kapısını açıp hızla içeri dalınca bir elimi kaldırıp onu durdurmaya çalıştım ve hemen ardından hızla o elimi sifonun düğmesine indirerek sifona bastım. Efken'in yere çöktüğünü büyük gövdesi bir gölge hâlinde üzerime yayılınca anladım. Beni belimden yakaladı, kolunu belime sardı ve diğer eliyle saçlarımı arkaya doğru çekerken, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Yanındayım."

Güçlü görünmek istedim, güçlü hissediyordum ama öyle görünmediğimi biliyordum. Bir çocuk gibi titreyerek kusmak yerine, onun yüzünü avuçlarımın içine almak ve bana söylediği kelimeleri ona söyleyen kişi olmak istedim. Sorun yok değildi, vardı ama o yanımdaydı. Yavaşça klozetten uzaklaştığım esnada beni kendine çekti ve çıplak bacaklarım zemindeki soğuklukla kasılırken onun kollarının arasına girdim. Yere fırlattığım çantamın içinden dışarı fırlayan çakıya ve cep telefonuna bakarken yanağım onun göğsüne yaslı duruyordu.

"Tüm bu olanları görmene gerek yoktu," dedi düşünceli bir sesle. Güçlü parmakları saçlarımı okşuyor, ellerinde kuruyan kana rağmen dokunuşundaki şefkat bana iyi hissettiriyordu. "O manzaralara maruz kalmak zorunda değildin. Üzgünüm."

"Avuçlarımın arasında kafalar patladı," diye mırıldandım saldırıya uğradığımız o günü hatırlatmak ister gibi. "Hiçbirinin canlı bakan gözleri yoktu ama patladı."

"Bu olanlar ve o gün yaşananlar aynı şeyler değil." Çenesini saç diplerime bastırdı. "Ağzıma da sıçsan seni yanımda götürmemeliydim."

"Bana kötülük yaptığını düşünüyorsan sakın düşünme," dedim zayıflayan sesimdeki pürüzleri gidermek için öksürdükten hemen sonra. "Ben bu yola başıma gelecekleri bilerek çıktım. Ölümden daha korkutucu şeyler gördüm, ölümün bana hissettirdiği korkudan daha büyüğünü hissettim. Bu gece olanlar için kendini suçlama. En güçlü hâlime dönüşene kadar tüm bunları yaşamak zorundayım."

"En karanlık hâlimize," diye fısıldadı Medusa zihnimde açtığı kapılardan birinin arkasına geçip sadece tek gözünü görmeme izin verecek şekilde benden saklanırken.

"Biraz daha konuşursan bana teşekkür edeceğini düşünmeye başlayacağım." Sesindeki üzüntüyü hissettim. Bu gecenin galibi o olsa da kaybedeni gibi hissediyordu. "Yapma böyle. Bu sana saldıran gerçek bir yaratığı yok etmekle aynı şey değil. Ne gördüğünü biliyorum, gördüğün şeyin seni bu hâle getirdiğini biliyorum. Öyle bencil bir orospu çocuğuyum ki, sırf bana kızmaman, sırf bana aydınlık bir ifadeyle güvenerek bakman için seni bunun içine sürükledim. Benden nefret edebilir, bana bağırıp çağırabilir, benimle günlerce konuşmayabilirdin ama böyle bir şeye şahitlik etmezdin. Göze alamadım. Seni o kadar içime aldım ki beni dışına atmanı göze alamadım."

Açık sözlülüğü içimdeki sancıyı arttırınca yanağımı göğsüne iyice bastırıp, "Gördüklerimi sorun etmiyorum," diye fısıldadım. En başında, ben buna dönüşmeye başlamadan önce, kalbim böyle bir sarmaşığın içine takılıp o sarmaşığa ait zehirli bir çiçeğe dönüşmeden önce, gözümle şahit olmamama, sadece kanı görmeme rağmen Efken zihnimde bir katildi ve bir katile sığınıp onun için böyle karmaşık duygular hissetmek korkunçtu. Şimdi o katilin kollarındaydım, infaz ettiği kişilerin bedenlerinden kopan ruhla beraber bomboş bakmaya başlayan gözlerini görmüştüm ama hiçbiri önemli değildi. Önemli olan Efken'in kollarında olmamdı.

Onun kollarında olduğumda o bir katil değildi, geçmişi yakılmış küçük bir oğlan çocuğuydu.

"Sorun etsen de söylemezsin. Seni buna alıştırdım. Susmaya."

Hipnoz olmuş gibi bir süre boşluğa baktıktan sonra, "Hep kendini mi suçlarsın?" diye sordum ve bu beklenmedik soru onu göremesem de kaşlarını çattığını hissetmeme neden olacak yeni bir sessizlik daha doğurdu. Doğan sessizliğin kanlı kordonu göbeğinden aşağıya doğru sarkıyor ve yere kordondan akan kan damlıyordu.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Babanın, hatta ailenin ölümünden kendini mi suçluyorsun?" Bir tokat kadar beklenmedik olan sorularım beni tutan kollarının gevşemesine neden olsa da Efken beni bırakmadı. "Sen dünyayla, insanlarla, herhangi bir şeyle değil, kendinle savaşıyorsun Efken. O yatağın altından çıkamadığın için kendini suçlamaktan vazgeç. O küçük oğlan çocuğunu affet artık. Onu bir canavarla aynı odaya kapatarak cezalandıramazsın, bunu yapamazsın. Sadece bir çocuktun."

Bir şeyler söyler, hatta canavar zincirlerini koparmak istiyor gibi bana doğru atılır, hırlar sandım ama hiçbiri olmadı. Ne oğlan çocuğu yaklaşıp

gözlerinin parmaklarına tutunarak bana baktı ne de o canavarın kükremeleri zamana yayıldı. Sessizliğini koruyarak beni tutmaya devam etti.

"Tehlikede misin?" diye sordum konuşmayacağını anladığımda. Bu düşünce içimi bir kurt gibi yiyip bitiriyordu.

"Semih kuruldakilere gitmez," dedi dalgın bir sesle. "Benden haberi olan bitirim ikili de artık yok. Artık bana bir insan olarak değil, bir canavar olarak saldırmak isteyecek."

"Bir omega," dedim kaşlarımı çatarak.

"Geçmişe ait parçalardan birinde de o olmalı, aksi takdirde onun ne olduğunu bilmezdim." Efken derin bir nefes aldı. "Her neyse, seni temizleyelim."

"Kendim hallederim."

"Emin misin?"

"Evet," dedim. Yavaşça gülümserken onun da keyfini yerine getirmek istediğim için, "Eminim beni temizlemek için can atıyorsundur ama maalesef istediğin olmayacak Karaduman," diye mırıldandım. Gülümsemedi, zayıf da olsa aydınlık bir ifade kanlı çehresini aydınlattı.

"İbrahim, Ceyhun'a her şeyi anlatmıştır. Birkaç saate kalmaz iyi olup olmadığımızı anlamak için buraya gelirler. Sen duş alıp odaya geç ve dinlen."

"Senin de temizlenmeye ihtiyacın var," dedim dalgın bir sesle.

"Kan tenimdeyken yabancı hissetmiyordur," dedi zayıf, yok denecek kadar küçük bir tebessümle.

Birkaç saat sonra yatağın üzerindeydim, ıslak saçlarım yüzümün etrafında yüzen karanlık tenli yılanlar gibiydi. Kollarımı iki yana açmış, çarmıha gerilmiş bir beden gibi öylece dururken gözlerimi tavandan ayırmıyordum. Saçlarımdan şampuan kokusu geliyordu ama sanki içim öyle çok kanla dolmuştu ki kan kokusu soluyordum. Pencereden içeri düşerek odayı aydınlatan far ışıkları gözlerimi kısmama neden oldu. Araba evin yakınlarında yavaşladı ve birkaç dakika içinde Ceyhun, Ulaş ve İbrahim'in sesi eve yayıldı.

Ceyhun, "Nasıl bana söylemezsin?" diye soruyordu. "Böylesi sikik bir karmaşanın içindeyken o tarz bir ateş hattının içine tek başına mı girdin?"

"Tek girmedi, Mahinev de onunla beraberdi," dedi İbrahim sakince.

Ceyhun, "Siktir!" diye bağırdı. "Hayatında silah tutmamış bir kızı sırf şekilsiz birkaç yaratıkla savaştı diye silahlı adamların olduğu bir yere mi götürdün? Sen bu kızı korumaya mı yoksa öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"O bir Mar," dedi İbrahim. "Sakin ol da Efken'i dinle. Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum. Mahinev'in böyle bir şeyin içinde olması elbette büyük tehlike arz ediyor ama öte yandan kapıda daha kötülerinin olduğunu hesaba katarsak, böyle bir gece geçirmesi gerekiyordu."

Ulaş, "Yine de bize haber verebilirdin," dedi sakince. "Kızı böyle bir kaosun içine sürüklemen onun mental sağlığı açısından yıkıcı. Zaten bir sürü sikik şeyle uğraşıyor. Hangi insan bir sabah uyanıp yılanlarla bağlantısı olduğunu öğrendikten bir süre sonra ona saldırmak için hazırlanan bir iblise savaş açar ki?"

Efken tüm bu konuşmalara karşı sessizdi. Zihni hangi limana demir atmış, o limanı ateşe vermek için hazırlanıyordu kim bilirdi.

"Dışarıdaki kurt neden hâlâ evi gözlüyor?" diye sordu Ceyhun. "Bir tehlike mi var? Eğer öyle bir şey varsa evi tahliye edelim ve daha güvenli bir bölgeye geçin."

"Kurdun derdinin ne olduğunu bilmiyorum," dedi Efken umursamazca. "Ama bir tehlike olmadığına eminim. Manbel salak değil."

"Neler oldu, anlat bize," dedi Ulaş.

"Adamları temizledim, bir süre daha sorun çıkacağını sanmıyorum. Semih'e gelince de onu yatırıp sikmeden rahat huzur yok bana. O orospu çocuğu bel altı vurarak büyük yanlış yaptı. Şu ana dek onu ciddiye almıyordum, Luxury konusunda bile sakin davrandım ama bu saatten sonra kendine büyük bir bela edindi."

"Piç kurusu," diye söylendi Ulaş. "Onu en başında toprağın altına gömmeliydin. O yavşağın problem çıkaracağı belliydi. Seni her zaman kıskandı."

"Onunla ego dövüştürmedim, o kendi kafasında benimle bir yarış hâlindeydi, onu hiçbir zaman umursamadım. Benimle savaştığını sandı ama onunla savaşmadım; seninle savaşmayan birini yenemezsin ama ben onunla savaşmadığım hâlde onu yendim. Bunu yedirememesi pek de anormal değil." Efken'in derin nefesi sanki benim ciğerlerime doluyormuş gibi içimi yaktı. "Kazandığını ilan eden insana en büyük vurgun kazandığı şeyi elinden almaktır. Belki de bir noktada kazandığını ilan edip böbürlenmesine izin vermeliyim, böylece kazandığını sandığı şeyi elinden aldığımda geriye sadece kendi içine yıkılan bir enkaz kalır."

"Mantıklı. Manbel denen piçi atlattığımızda bir çaresine baksak iyi olacak."

"Bir çaresine bakacağım Ulaş, siz karışmayın. Sizi yeterince bokun içine çektim."

"Bırak da buna biz karar verelim," diye söylendi Ulaş. "Bu ev neden bu kadar soğuk?"

Tenimdeki soğukluğun bile eve yayıldığını düşünerek yatakta cenin pozisyonu aldım ve gözlerim kapıya sabitlendi. Bir süre konuştular. Kenneth'in sorunlu bir tip olmasından, Nora'nın onları küçümsemesinden, Axel'in bir hayalet gibi durmadan önlerinde belirip bomboş gözlerle onları izlemesin-

den, Hayal'in korkutucu bir şekilde önündeki boşlukla mırıltılar çıkararak konuşmasından... Sezgi'nin kendini keşfetmek için çıktığı yol, Ceyhun'un kaybolmasına neden olacak kadar büyük bir yoldu ve Ceyhun bunu dile getirirken sesinde sitem olmasa da içinde bir karmaşa olduğunu anlamıştım. Sezgi bir süredir neler yapabildiğini anlamaya çalışıyordu, potansiyelinin farkındaydı ama içinde tozlanmaya başlayan güçler tamamen açığa çıkana dek onu biraz zorlayacağa benziyordu.

Üzerime bir hırka giyip odadan çıktım. Salondan hole yayılan ışığa doğru ilerleyip salona girdiğimde tüm gözler bana çevrilmişti. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Selam," dedim, sanki sesimden kan damlayıp yere düşmüştü. Zihnimde o kadar çok kan vardı ki artık kanlar kelimelerime tutunarak dışarı akacak gibi geliyordu.

Ceyhun, "İyi misin?" diye sordu, sesi de bakışları gibi tedirgindi. Ona gülümsesem de bu tedirginlik ne bakışlarını terk etti ne de düşüncelerini.

"Her şey yolunda."

Efken elinde kristal tıpasını tuttuğu şişeyle bana doğru bakıyordu ama bakışları karşılık bulmadı. Başım çok ağrıyordu, bir avuç ağrı kesici aldıktan sonra ölüm uykusundan bile daha ağır olan, uyanması oldukça güç bir uykuya yatmak istiyordum. İbrahim'in yanındaki boşluğa oturarak hırkanın iki ucunu göğsümün üzerinde kavuşturarak kollarımı bedenime sardım. Bir süre sessizce oturduk.

"Arkanızda iz bırakmadınız, değil mi?" Ceyhun bir bana, bir Efken'e baktıktan sonra başını iki yana salladı ve "Eğer bir iz bıraktıysanız gidip halledeceğim, bana bir şeyler söyleyin," diye homurdandı.

"Arkamızda bir iz bırakmadık." Cevabı veren bendim. Efken şişeyi kafasına dikerken bana bakmak istemediği için mi yoksa baktığında göreceği yüz ifadesinden korktuğu için mi bilmiyorum ama gözlerini yummuştu. "Çünkü orayı yaktım."

Normal bir şeyden bahsediyormuşum gibi kurduğum cümle odadaki herkesin betinin benzinin atmasına neden olmuştu. Ben ise sakindim, kollarım bedenime sarılıyken onlara yapılması gerekeni yaptığımı anlatabilmek için, "Öyle olmalıydı," dedim. "Baran ve Azra orada yanmalıydı."

Alyansları hâlâ parmağımızdaydı ama onlar o yangında yanıp ölmüştü.

"Baran ve Azra mı?" diye sordu Ulaş, kafasının karıştığını lambaderden sızan ışıkla tamamen viski rengine dönmüş gözlerinden okuyabilmiştim. "Onlar da kim?"

"Boş ver."

Kollarımı gevşetmemle eş zamanlı olarak İbrahim'in birdenbire elimi avucunun içine alması gözlerimin irileşmesine neden oldu. Alyansıma fal taşı gibi olmuş ela gözlerle bakarken, "Ne?" diye çığlık attı. "Ne?!"

Elimi hızla geriye çekerek avuçlarımı dizlerimin üzerine koydum. Garip bir his içimde gümbürdüyordu. İbrahim gözlerine inanamıyormuş gibi, "Bu bir evlilik yüzüğü mü?" diye sordu, bu soruyla beraber Ulaş ile Ceyhun'un yüzlerinde kalan son damla kan da çekilmiş oldu.

Demek ki İbrahim oraya evli bir çift olarak gideceğimizi bilmiyordu. Sakince başımı salladım ve tam bir cevap vermek için ağzımı açıyordum ki, "Ne olmuş?" diye sordu Efken sakin bir sesle. "Evlenemez miyiz?"

Kalbimi hızlandıran sorusuna Ceyhun'un verdiği cevap, "Bekliyordum ama bu kadar erken olmasını değil," oldu ve bu cevapla beraber usulca hızlanan kalbimin daha da şiddetli bir şekilde göğsümü yumruklamaya başladığını hissederek panikledim. Sanki damarlarım tıkanıyor, nefesim içimde doğru noktalara ulaşamıyor, kanımdaki zehir beni öldürmek için harekete geçerek tüm yaşam kaynaklarıma saldırıyordu.

Efken'in bembeyaz bir yüzle Ceyhun'a baktığını hayal meyal de olsa görebildim. İbrahim, "Demek bu yüzden kuyumcuya girmişti, ben de sana pahalı bir kolye falan satın alacak sandım, filmlerde her zaman öyle olur çünkü," diye homurdanıyordu. Elimi tekrar yakalayınca ona cins cins baktım. Yüzüğü incelerken, "Pek sade," dedi. "Ala ala bunu mu aldın kıza? Koca bir baget beklerdim, taşıyla gözümüzü alacak bir pırlantası bile yok. Tüh, en azından tektaş olsaydı, kaç karat muhabbeti yapardık. Dümdüz evlilik yüzüğü bu. Ben seni bonkör bilirdim. Gerçi kendimi de boynuz ağacı gibi hissediyorum şu an. Tam aldatılma mevsimindeymişiz de boy boy boynuz veriyormuşum gibi..."

Elimi tekrar sertçe çektikten sonra, "Oyunumuzun bir parçasıydı," diye mırıldandım. "Evli bir çift olarak gittik."

"Ön prova diyorsun yani?" diye sordu İbrahim bacak bacak üstüne atarak. "Olur hayatım, o da olur."

Yerimden kalkıp sohbetin kalanına dâhil olmak istemediğimi belli ederek çıkışa ilerledim. Efken'in bakışları bendeydi, diğerleri ise durumu anlamaya çalışır gibi birbirlerine bakıyorlardı. Hole çıkar çıkmaz gözlerimi parmağımda duran alyansa çevirdim ve içimde durduramadığım o his, panik ile birleşerek beni dört bir yandan kuşattı.

Ceyhun, "Hâlâ o alyansı taktığınıza göre bu oyunla sınırlı olan bir durum değil Efken," dediğinde, holün tam ortasında duruyor, gözlerimi alyanstan ayıramıyordum. Ceyhun'un sesine takılarak zamanla beraber üzerime çullanan cümlenin ağırlığı da tıpkı parmağımdaki alyansın ağırlığı gibi

ruhuma basınç yaptı. "Ortak bir geçmişiniz olduğu için mi, yoksa onu ilk gördüğün günden beri ona karşı hissettiklerinden mi böyle?"

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Efken, sesi sabitti. Ulaş ile İbrahim yorumsuz kaldılar, sadece ikisi arasında uzayacağa benzeyen konuya kulak veriyorlardı. "Kastettiğin şey her neyse, orada dur ve konuyu kapat Ceyhun."

"Gördüğümü söylüyorum."

"Gördüklerin sikimde değil, üstelik o kadar körsün ki uzun süre Sezgi'yi bile göremedin. Kız kıvranıyordu."

"Beni Sezgi'den vurarak susturamazsın. Ayrıca benim gibi bir kör bile görebiliyorsa, senin onlarca kilometre uzağındaki düşmanların bile görebilir." Ceyhun'un sesi bir kırbaç şakıması gibiydi, geçmişe ve geleceğe çarparak şu ânın dengesini parçalara ayırdı. "Mahinev'in Sezgi için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, geçirdiği sancılı süreçlerden sonra ilk kez gerçek bir arkadaşı oluyor. Üstelik Mahinev benim için de değerli. Eminim İbrahim ve Yaren için de değerlidir. Üstünde böyle büyük bir baskı varken bir de senin yakın geçmişinle yüzleşmek zorunda kalırsa bu onda kapanması güç yaralar açabilir."

Gözlerim alyansta asılıydı ama bir yanım içeri girip Ceyhun'u susturmak için can atıyordu. Yine de yerimden kıpırdamadım ve Efken'in sessizliğinin dinmesi için dua ettim. Konuşmasını istiyordum. Bencil bir pislik gibi konuşmalıydı, sadece kendini düşünüyor gibi görünerek aslında ikimizi de önemsediğini gözler önüne sermeliydi. Onu istediğimi, ona sığındığımı, onunlayken iyi olduğumu kabul ederek bencilliğini ilan etmesine ihtiyacım vardı ama Efken hiçbirini yapmadı. Sadece dinliyor gibiydi. Duyduklarının ona neler hissettirdiğini merak ettim. İçimi delip geçen acının aynısını o da hissediyor muydu?

İbrahim, "Bırak da buna onlar karar versin. Mahinev bizim için değerli, onu kız kardeşim gibi seviyorum ama Mahinev ya da Efken adına kararlar vermek bize düşmez Cey," dedi sakince. "Efken, bakma sen ona. Son yaşananlar ağırdı. Bu gece de oldukça ağırdı. Ceyhun sadece sizi önemsediği için böyle sik ağızlılık yapıyor. Yoksa kafasının içinden geçenlerin bu olmadığını en iyi sen bilirsin."

"Kimsenin kafasından geçenler benim sikimde değil," dedi Efken, sesi duygulardan arınmış olsa da hislerin içinde bir yerde gömülü durduğunu, hislerini gömdüğü toprağın başına bir cellat, karanlık bir nöbetçi gibi öfkesini diktiğini biliyordum. "Ben bu geceki en büyük sorunu ortadan kaldırdım. Sıra bu geceden sonraki sorunlarda. Siz de onlarla ilgilenirseniz iyi olur. Oturup var olmayan şeyler hakkındaki sikik düşüncelerinizi dinlemek istemiyorum."

Var olmayan olarak adlandırdığı şeylerin varlığı kalbimi tüketiyordu. Kalbim tetanos kapmıştı sanki.

Tetanos kapan bir kalbi iyileştirebilecek bir iğne henüz icat edilmemişti.

"Aptal Pençe," diye fısıldadım, geçmiş de benimle beraber fısıldadı ve içimdeki yerinin hâlâ geçmediğini o an anladım.

"Mahinev senin zayıf noktan, bunu kabul ettiğinde yeniden güçlü olacaksın ama şu an o kadar zayıfsın ki, ne kadar zayıf olduğunu görsen dehşete düşerdin," dedi Ceyhun acımasızca. "Kızın senin zaafın olduğunu anlamıyorsun ya da salağa yatarak anlamazdan geliyorsun ama birileri onun senin için kim olduğunu anlayacak olursa, işte o zaman başını duvarlara vurarak çare aramaya başlayacaksın."

Ulaş derin bir nefes vererek, "Cey, sadece ortamı geriyorsun," diye söylendi. "Bu ikisinin özeli. Vardır ya da yoktur, sadece ikisini ilgilendirir dostum. Hadi gidelim artık."

"Gördüğümü söylüyorum. Mahinev'e bir hıyar gibi davrandıktan sonra birdenbire ona karşı o kadar yumuşadı ki, ona nasıl kıyamadığını biri görecek olursa, asıl hedef kız olacak." Ceyhun kendince haklıydı, hatta beni korumak için çabalayan o tarafı bana kardeşlerimi hatırlatmıştı. Evime duyduğum özlem kalbimdeki sızının etrafına bir yılan gibi dolandı. "Savaş meydanına çıkacaksan, önce kendini ve içindekileri kabullen kardeşim."

"Ona her ismiyle seslenişinde boğazını birkaç farklı yerden parçaladığımı hayal ettiğimi söyleseydim, ona bir daha ismiyle hitap eder miydin?" diye sordu Efken, sesindeki duygular kaybolmuştu.

"Onun ismi Mahinev. Söylemeye cesaret edemediğin isim bu. Daha ona kendi ismiyle seslenemiyorsun, aranızdakine bir isim vermeni beklemek büyük hıyarlık olurdu." Ceyhun'un yerinden kalktığını hissedince karanlığa doğru ilerleyip yatak odasına girdim, kapıyı kapatmadım, hafif aralık bırakıp sırtımı duvara yasladım. Camın parçalanırken çıkardığı ses ile beraber bir an irkilerek kapı aralığından hole sızan ışığa baktığımda, Ceyhun, "Kadeh parçalıyorsun çünkü bana vurmak istemiyorsun," dedi. "Tamam, anladım."

"Siktir git elimden bir kaza çıkmadan," dedi Efken hırlar gibi.

"Parmağındaki yüzüğü çok sevdiysen ve kalsın istiyorsan, önce onun senin için kim olduğunu kabullen ve ona bir isim ver. Yoksa ömrünün sonuna kadar Baran olarak kalırsın, Efken olamazsın." Ceyhun öfkeyle hole çıktı, dış kapıya doğru yürümeye başladı. Efken de arkasından çıkınca karanlığa sinerek onlara baktım. İbrahim, Efken'in kollarını tutarak, "Dur şimdi, saçmalamayın," diyordu, Ulaş ise Efken'in önüne geçmiş, Ceyhun'a, "Çık artık birader dışarı, hadi," derken gergin görünüyordu.

"Senin geçmişini sikerim," dedi Efken kabarmış bir boyunla. "Buraya bana erkeklik taslamaya mı geldin hayvan? Sen kimsin?"

"En yakın arkadaşınım," dedi Ceyhun kapıdan çıkarken. "İyiliğini isteyen tek dostunum lan."

"Siktir git. Sen can sıkmaya gelmişsin. Yemin ederim kırılmadık kemiğini bırakmam." İbrahim'i iterek bir adım daha öne çıktığı anda Ulaş elini Efken'in çıplak göğsüne bastırarak, "Kanka tamam gir içeri," dedi. "Götürüyorum ben onu."

"Sen daha kızın nesi olduğunu bilmiyorsun," dedi Ceyhun kapıdan çıkarken.

"Bugün kocasıyım lan!" diye bağırdı Efken, Ceyhun'un arkasından. "İsterse yarın da kocası olurum, ertesi gün de olurum, nereye kadar yaşayacaksam oraya kadar kocası olurum lan!"

İbrahim, Efken'i omuzlarından tutarak geriye doğru çekerken, "Ulaş, kanka sen götür Ceyhun'u. Ben bu sakinleşene kadar burada kalayım," dedi, Efken o kadar güçlüydü ki onu tutarken zorlanıyordu. Ulaş hızla başını sallayarak sokak kapısını açarak Ceyhun'un arkasından çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. Efken, İbrahim'i sertçe iterek, "Bırak lan sen de beni, seni de sikerim," dedi sertçe. "Siktir git evimden. İstemiyorum kimseyi görmek."

"Azgın boğam sakin olur musun?"

"Kes sesini. Hayatsız pezevenkler, kendi hayatınızı bıraktınız benimkine mi sardınız lan siz?"

"Benim hayatım sensin Efken..." İbrahim pis pis sırıttı. "Hadi gel bir şeyler içelim."

"Git evimden."

"Hayatta gider miyim acaba ben şu an? Dışarıda kurt var. Bu gece buradayım..." Etrafına bakındı. "Yaren'in odasındaki yatağın bir kenarına kıvrılırım, inan ki art niyet namına hiçbir şey yok bende..."

Efken, İbrahim'i iterek salona dönünce ağır adımlarla yatağa ilerleyip yatağın üstüne çıkarak bağdaş kurdum ve oturdum. Kumarhanenin olduğu tesiste yaşananlar bir canavarın tenindeki pullar gibi odanın zeminine dökülüyordu sanki. Damladıkça artan zaman gibi yavaşça odanın zeminini dolduruyordu. Sonunda o ölümcül pulların altında kalmaya başladığımı fark ettiğimde, pullar çenemin üzerine kadar ulaşmıştı. Efken'in hissettiği suçluluk duygusu bir hayal gibi evin odalarında dolaşıyor ama asla olduğum odaya gelmiyordu. Onun hissettiği suçluluk duygusu benim duygularımın üzerine bindiğinde daha ağır hissetmeye başlamıştım. Elim parmağımdaki alyansa gitti ve alyansın halkasını parmağımda yavaşça döndürürken düşüncelerin ördüğü bakışlarımı zemine sabitlemiştim.

Bir süre bir şeylerden konuştular. Efken ile İbrahim'in bir aradayken pek konuştuğu söylenemezdi, o yüzden bu karanlık gece yaşanan nadir anlardan birine daha şahitlik ediyordu.

İbrahim'in birbirine giren kelimeleri arasından, "Peki Mahinev?" dediğini duydum. Efken bir şey söylemedi. "Nigin olduğunuzu senden saklaması seni öfkelendirmedi mi?"

Hani bazen elin kalbinde bir cevap beklersin, o cevaptan kalbin avucunun içine düşecekmiş gibi korkarak beklersin ama o cevabı duymaya da çok ihtiyacın vardır. Sanki kalbin son kez vurmaya hazırlanıyormuş gibi en kuvvetli atışı için ağrımaya başlar, o cevap gelmedikçe ağrı da artar. Efken'in cevabını beklemek, kalbin son kez atmak için hazırlanıyorken göğsüne yayılan şiddetli bir ağrı gibiydi.

Kalbim son kez atacaktı da bir insanın son nefesini verememesi gibi o son atışı gerçekleştiremiyordu sanki.

"Saklama nedeni başka bir şey olsaydı öfkelenirdim," dedi dürüstçe, dürüstlüğü kuvvetli bir ilaç gibi damarlarımı yaktı. "Ama saklama nedeni de öfkelenmeme neden olmuyor diyemem."

"Seni düşünmesini istemiyor musun?"

"Kendinden başka kimseyi düşünmesini istemiyorum."

"Seni düşünmesinin hoşuna gitmediğini söyleme bana," dedi İbrahim ciddi bir sesle. "Yüzüne bakan bunun ne kadar hoşuna gittiğini görebilir."

"Beni öfkelendiren saklama nedeninin hoşuma gitmesi zaten."

"Bu oldukça açıklayıcıydı."

Efken'in sesindeki o karmaşayı ezberledim. Aynısı benim içimde de dolaşıyordu. Geçmişte onu seviyordum, o da beni seviyordu, düşmandık ve çaresizlik bir trenin tünelden çıkıp hızla rayların üzerinde uzanan bedenlerimize doğru gelmeye başlaması gibi gelmiş, bizi biçerek parçalara ayırıp yoluna devam etmişti. Şimdi o geçmiş zamandaki yansımalarımızdan tamamen farklıydık, iki farklı insandık ama Nigin yeniden bizim için işlemeye başlamıştı. Bir zamanlar onun sevdiği kadınken, şimdi isim bile koyamadığı bir yabancıydım ve geçmiş üzerimize yıkılmıştı.

Şu an hissettiğinin bencillik olduğunu düşünüyor olabilirdi, belki de gerçekten öyleydi ama onun sınırlarını ören mayınlara ben basmıştım, bunu patlamayı, parçalanmayı, ayrıldığım parçaların bambaşka noktalara savrulmasını göze alarak ben yapmıştım. Bu noktada onun kadar, belki ondan bile daha bencildim.

Huzursuz bir şekilde yatağa girip yorganı üzerime çekerek gözlerimi yumdum ama uyuyamayacağımı biliyordum. Akın'ın cansız gözleri zihni-

min içindeki kan gölüne yansımasını düşürüyordu, Bülent alnının ortasında kan sızan bir delikle odanın bir köşesinde sanki beni izliyordu.

Çantanın içinden çıkarıp komodinin üzerine bıraktığım telefon titreyince gözlerimi açıp telefondan sızan ışığın söndüğü o kısacık anı cansız bakışlarla izledim. Buz tutan gözlerimi yavaşça yumup geri açtığımda hiç ağlamamış olmama rağmen gözlerimin içi yanıyordu. Belki de bu gözlerimi kaplayan buzun yangınıydı. Soğuğun yangını... Tenimde ölümün soğukluğunu taşıyor olmama rağmen avucumun içinden çıkan ateşleri düşündüm. Telefona uzanıp ekran kilidini kaldırdığımda bildirim panelinde Efken'in ismini görünce kaşlarım çatıldı. Zehirli sesin sahibi üstünde geceye ithaf ettiği kan kırmızısı bir elbiseyle, düşüncelerimin olduğu karanlık bir odadan çıkarak onu duyabileceğim kadar yakınıma geldi ama konuşmadı, sadece gözlerimin arkasında durarak onun ismini izledi.

Mesajı açtım.

Efken: Bu gece karım olarak uykuya dalacağın ilk gece.

Kalbimin atışları göğsümün üzerinde bir karıncalanma gibi ilerleyerek hızlanmaya başladı. Mesaja o kadar uzun süre baktım ki, sonunda ekranın ışığı söndü ve mesaj karanlığın arkasına sığınarak silindi. Yatakta yan dönüp gözlerimi telefondan çekmeden nasıl bir cevap yazmam gerektiğini düşündüm. Kafam allak bullaktı, buz gibi soğuk kalabilsem de içimde bu gece yanan bir ateş vardı ve o ateşin sönmesi öyle kolay olmayacaktı.

Mahinev: Aynı zamanda son gece?

Mesajı gönderdikten sonra, mesajı çekebileceği yanlış olan tüm noktalar sanki parmaklarını ruhuma bastırıp izini bırakmış gibi karın ağrısıyla kıvrandım. Söylemek istediğim şeyi anlayıp anlamayacağını merak ederek gözlerimi mesaj kutucuğuna dikip beklemeye başladığımda, içten içe vereceği cevabın üzerimde yaratacağı etkinin çok büyük olmasından korkuyordum.

Efken: Bunu bilemezsin fıstık.

Nabzım derimin altında ilerleyen keskin uçlu bir bıçak gibi derimi çizerek ilerledi ve hızlanmaya başladı.

Mahinev: Bu gece burada mı kalacak?

Efken: Kapuçin mi? Evet. Kapıdaki sapık kurt çok acıkırsa İbrahim'i onun önüne atarız, karnını doyurur.

Yüzüme silik bir tebessüm yayıldı. Bunu bilerek yaptığını anladım, bir şekilde keyfimi yerine getirmek istiyordu. Bu gecenin mimarı olmakla

suçladığı benliğinin omuzlarını tutarak sarsmaya başlayabilmeyi diledim; bu olsaydı, onu sarsarak gelmeyi isteyen kişinin ben olduğumu haykırarak söylerdim.

Mahinev: Kendimi iyi hissediyorum, lütfen bu geceyi düşünüp kendini suçlamayı bırak. Onlar masum değildi, biliyorum.

Efken: Bunun mideni bulandırdığını biliyordum, gözlerimle de görmüş oldum.

Mahinev: Midemi bulandıran senin hayatın ya da olduğun insan değil, kandı.

Efken: O kanı ben döktüm.

Mahinev: Kanı sen döktün Efken, evet, o yüzden kanın kendisi senmişsin gibi konuşmayı bırak. Midemi sen değil, kan bulandırdı. Midemi onlara yaptıkların değil, karşında oturup sana söyledikleri şeyler bulandırdı.

Efken: Bunları konuşmayalım.

Mahinev: Neyi konuşalım?

Efken: Parmağındaki alyans hakkında konuşmak istersen, buna varım.

Efken: Ya da karım olman hakkında? İki konuya sonsuz derecede açığım.

Mahinev: Aynı evin içinde mesajlaşıyoruz.

Efken: Evet, bu benim için bir ilk.

Efken: Yani biriyle mesajlaşmak bir ilk. Mesajlaşmayı sevmem. Ve konuyu dağıtıyorsun, utanıyor musun yoksa?

Mahinev: Utandığım falan yok.

Efken: Eminim boynun kıpkırmızı olmuştur, hatta tenin bir anda çillenmeye başlamıştır.

Mahinev: Uyuyacağım.

Efken: Uyuyabilecek misin?

Mahinev: Evet.

Efken: Hiç yeni evli bir çiftmişiz gibi davranmıyorsun, biraz mızıkçı mısın sen?

Mahinev: Senden başka mızıkçı tanımıyorum Karaduman.

Efken: Soyadım güzel mi sence?

Mahinev: Evet, güzel. Neden sordun?

Efken: Sana verebilirim çok beğendiysen.

Mahinev: Seni tanımasam kocam olmaya çok meraklı olduğunu düşünürdüm.

Efken: Siktir... Ne dedin sen?

Efken: Kocam mı dedin?

Mahinev: Hayır, böyle bir şey söylemedim.

Efken: Yalancı.

Mahinev: Bu gece yalnız uyumak istemiyorum.

Efken: Bu bir davet mi? Yoksa bana mı öyle geldi? Ne istediğini söyle.

Mahinev: Kocamla uyumak istiyorum.

Efken: Oyna bakalım ayarlarımla :)

Efken: Geliyorum.

Geleceğini biliyordum. İstediğim an, ne zaman olursa olsun, ne yaşanmış olursa olsun, ne yaşanacak olursa olsun, onu çağırdığımda, istediğimde, ona ihtiyaç duyduğumda geleceğini biliyordum. Nasıl oluyordu da ona binlerce kez kırılmış olmama rağmen, onun gözlerinin içine bakarken tüm kırgınlıklarımı unutuyordum? Hatta öyle bir şeydi ki, onun gözlerine bakarken, ona kırgınlığımı unuttuğumu bile unutuyordum.

Hep böyle olmaz mıydı zaten? Biri gelirdi, sizi binlerce kez kırıp döker parçalardı, siz onu bin birinci kez affeder, bin kez kırılmış olmanızı maziye gömerdiniz. Hatta ona o kadar ihtiyaç duyardınız ki, bu ihtiyaç ona duyduğunuz kırgınlıkları bile unutmanıza neden olurdu.

İnsan bazen unutamadığı koca bir kırgınlığa rağmen, o kırgınlığı ona veren kişiye sığınmak isterdi.

Efken odaya mesajı attıktan yaklaşık yarım saat sonra geldi, şafak kendini göğe asarak intihar etmiş, ruhunun ışığı yeryüzüne yansımaya başlamıştı. Kapıyı yavaşça açtığında İbrahim'in gürültülü horultu sesi de odaya onun gölgesiyle beraber düşmüştü. Kapıyı kapattığı an oda yeniden sessizdi. Dizini yatağa bastırdığında yatak ağırlığıyla düştü ve bedenim çökmenin etkisiyle ona doğru kaydı. Yorganı kaldırarak altına girdikten hemen sonra büyük kollarını belime sararak beni kendisine doğru çekti. Göğsüne sokuldum, kanın kokusu teninden silinmişti; teni hafif alkol ve sigara kokuyordu, boynundaki özünden tarçını anımsatan erkeksi kokusu yüzüme çarpıyordu.

Zihnimi mahşer yerine çeviren her görüntüyü, aklıma kazıdığı her kötü anıyı silmek istiyor gibi beni sıkı sıkı tutuyordu. Elimi göğsünün üstüne koyduğumda, o da elini benim elimin üstüne yerleştirdi ve hâlâ parmağında olan alyansın bıraktığı soğuk his tenimi sızlattı.

"Bana sığınmanı neye benzetiyorum, biliyor musun?" diye sordu; sesini duyduğumda artık zihnimde kan yoktu, acılar yoktu, ruhumun yüzeyini kaplayan yaralar yoktu. Gecenin izlerini silmesi işte bu kadar kolaydı. Kokusu, sesi, sıcaklığı ve varlığıyla her şeyi silebilir gibi geliyordu.

"Neye?"

"Bir gölge arıyorsun, altında oturup dinlenebileceğin, sana iyi hissettirirken aynı anda seni güneşin sıcaklığından koruyabilecek bir gölge. Benim o gölge olduğumu düşünüyorsun. Ama bilmem hiç duydun mu? Bir ağacın gölgesi ile bir binanın gölgesi aynı değildir. Birinin kökünde yaşam gezer, diğer ise soğuk bir beton yığınıdır; cansızdır, ölümden farksızdır. Sen bir binanın gölgesine oturmuşsun, o bina benim, gölgemin altındasın ve bana sığınıyorsun. Sana sadece anlık iyi hissettiriyorum, kafanı kaldırıp baktığında o soğuk, cansız şeyi görüyorsun. Sen bende ölümü görüyorsun. Oysa ihtiyacın olan bir ağacın altında, o ağacın gölgesinde oturmak. Seni bir ağacın gölgesinin altında düşünmek bile benim kendi içime yıkılmama neden oluyor. O bina bir anda yıkılmaya başlıyor. Korkum, bir gün sen gölgemde otururken senin üzerine yıkılmak. Çünkü ben seninle ilgili düşünürken bile senin üzerine yıkılma tehlikesi taşıyorum. İşte bana sığınman buna benziyor. Bir binanın gölgesinde oturmaya." Gözlerini indirip yüzüme uzunca bir süre baktıktan sonra, "Kafanı kaldırıp bana bakınca ne görüyorsun Medusa?" diye sordu yavaşça.

Gözlerim gözlerindeyken, "Seni," dedim. "Yalnızca seni görüyorum."

"Her zaman böyle değil," dediğinde yüzünde yumuşak ama kederli bir gülümseme vardı. "Kendini kandırma fıstığım, böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Sen biliyorsun, ben değil." Yanağımı göğsüne bastırarak göz kontağımızı sonlandırdım. "Benimle veda eder gibi konuşma. Bilerek yapıyorsan kes, bilmeyerek yapıyorsan da fark et ve yapmaktan vazgeç."

"Sana veda ediyormuşum gibi mi hissettiriyorum?"

Boğazımda tuhaf bir ağrıyla, "Bir süredir," diye fısıldadım.

"Bunu fark etmiyordum," dedi, dürüstlüğünü hissettim.

"Ne bu gece olanlar hakkında ne de senin bana veda ettiğini düşünmem hakkında konuşmak istemiyorum," dedim, sesim pürüzlüydü, yanağımı göğsüne biraz daha bastırdım. "Ceyhun'la kavga etmeseydin keşke."

Bedeninin gerildiğini fark ettim. "Sik ağızlılık yapmasaydı etmezdim."

"Kötülüğünü düşünmediğini biliyorsun."

"Elbette biliyorum, aklınca bana bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu. Damarıma basmak istedi, bunu yapmasının tek nedeni bana bir şeyleri kanıtlamaktı."

"Neleri?" diye sorduğumda zihnimdeki Medusa dudağının kenarında zehirli bir kıvrımla düşüncelerimde beliren cevaba bakmaya başlamıştı; cevabı bildiğimi biliyordu.

"Uyuyalım," dedi, sessizce ona sarılırken verebilecek başka bir cevap bulamadım. Gün beyaza döndüğünde donmuş ay geceyi hatırlatmak için gökyüzünde asılı kalmaya devam edecekti ama şimdi sol parmağımda, kalbime doğru giden damarın üzerinde baskısını hissettiğim alyans artık parmağımda olmayacaktı. Bunu biliyor olmak, acının içimde daha da derinleşerek ruhuma kuyular kazmaya başlamasına neden oldu. Hislerimi kabul ettim. Acıyı, çaresizliği, içimi deşen o karanlığı, tamamını kabul ettim. Efken Karaduman'ın kollarındayken ölüm bile kolay olur gibi geliyordu. Efken Karaduman'ın teninde ölümün bile güzel hissettireceğini biliyordum.

O gece, Efken Karaduman'ın kollarında, karanlığın bizi sardığı derin bir uykuya daldım.

O gece, kalbimin derinliklerinde hâlâ benimle olduğunu bildiğim küçük kız çocuğu göğsümde bir delik açarak dışarı çıkmış, gözyaşları yüzünden sicimle kayarken yataktan kalkarak son kez geride bıraktığı bedene bakmıştı. Bana bakmıştı. Ağlıyordu. Çünkü yenilmişti. Ağlıyordu çünkü artık kurtulamayacağını biliyordu. Ağlıyordu çünkü onu içimden uğurlamak için uyanmamıştım; onun beni terk ettiğini bilmeme, o an uyanık olmama, beni izlerken ağladığını hissetmeme rağmen kollarımı ona sararak ona kalmasını söylememiş, hatta ona bir veda bile etmemiştim.

O gece aslında şafak çoktan sökmüştü ama şafak bile karanlıktı.

Saatler sonra uykumdan onun kollarından uyanmama neden olan ses, kurdun tüm ormana yayılarak yankılar hâlinde odamıza dolan sesiydi. Efken'in kollarının arasından âdeta sıçrayarak kalktım ve Efken de büyük bir hızla kapıya yöneldi. İbrahim'in salondan hızla hole doğru çıktığını Efken'in arkasından odadan çıktığım sırada görmüştüm. Kurt öyle çok uludu ki kalp atışlarımın göğsümün içinde gölün dibinde boğulan bir insan gibi boğulduğunu hissettim. Efken kapıya doğru yürürken parmağını kaldırarak İbrahim'i susturdu ve "İçeriden silahımı al ve onun yanında kal," dedi, benden kastettiğini İbrahim bana doğru temkinli adımlarla yürümeye başladığında anlamıştım. İbrahim'in yanından hızla kayarak geçip Efken'e doğru ilerledim. İbrahim hızla odaya girerek gözden kaybolduğunda silahı almak için gittiğini biliyordum.

Efken kapıyı açtı. Saatin ibresi birden buz tuttu, ibrenin ucunun hedef aldığı sayı da buzlarla kaplanmıştı. Gümüş rengi büyük kurt verandada duruyor, gözlerini içeriye dikmiş Efken'e bakıyordu. Gümüş tüylerinde kan lekeleri vardı ve tıpkı tüyleri gibi gümüş-gri parlayan gözlerini kaldırmıştı. Efken şaşkınlığı atlattığı anda kafasını bana doğru çevirdi, o an gözlerim Efken'in gözlerine tutunmak yerine kurda kaydı, ardından Efken'e baktım ve birkaç saniye sonra yeniden kurda baktığımda, kurt artık orada değildi.

Göz bebeklerim irileşti.

Saatin ibresinin donmuş yüzeyinden bir damla su hızla kayarak boşluğa aktı ve saatin ibresi titreyerek bir adım daha attı.

Efken'in bakışlarımı takip eden bakışları kapıya doğru döndüğünde, o da karşısında beyaz-gümüş saçları, gümüş gibi parlayan gri gözleri ve bir ölü kadar beyaz tenindeki kan lekeleriyle ona bakan genç bir adam bulmayı beklemiyordu.

22. ATEŞİN UYANIŞI

EİVØR & EİNAR SELVİK, STİRDUR SAKNUR

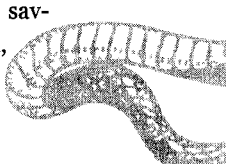
Kafamın içindeki son aydınlık da bir akıntıya kapılıp gitti.

On altı yaşlarındaydım, babam karşıma geçmiş benimle belki de o âna dek yaptığı en acımasız konuşmayı yapıyordu. Kızıl gözleri gözlerime geçmişin kanını akıtmak isteyen bir bıçak gibi saplanmışken, on altı yıllık hayatımın her ânında kendimi oradan oraya savurduğumu söylüyordu. Haklıydı. O zaman onu ağlamamak için okul eteğimin kumaşını avuçlarımın içine alarak dinlerken neden bu kadar acımasız konuştuğunu düşünmüştüm, şimdi o cümleleri önüme koyduğumda, sadece iyiliğimi istediğini anlayabiliyorum.

Başardığım her şeye dudaklarında küçük bir tebessümle baktığını hatırlıyorum. Daha iyisini yapabileceğimi bildiği için hiçbir zaman büyük tebessümlerle bakmazdı başarıma. Çünkü biliyordu, içimde her an patlamaya hazır güçlü bir bomba, yeri göğü dümdüz edebilecek kadar kuvvetli bir kasırga vardı. Babam o kasırgayı eğitiyordu.

O kasırga, şimdi, tam da şu anda, karlar etrafında savrulurken bir doğaüstü götünü tekmeliyordu. Kenneth, kıçına yediği tekmeyle karların içine saplanınca avuç içlerimi birbirine çarparak çenemi diktim. "İnsan kızı gibi dövüşmeyi bırakmalıyım, öyle mi?" diye sordum acımasız gözlerim onu delip geçerken. "Böyle nasıl Ken? Bunu sevdin mi?"

Kenneth karların içinde yuvarlanıp dağılan yeşil saçlarını düzeltirken, "Hile yaptın," diye homurdandı. "Hâlâ bir insan kızı gibi dövüştüğünü düşünüyorum."

"Dayağa doymuyorsun."

"Savaş benimle Kraliçe."

"Gebert şunu be," dedi İbrahim avucunun içindeki ayçiçeği çekirdeğinin kabuklarını bize doğru tükürerek. "Ne çenen varmış, çenen tutulsun Kene."

Tırnaklarımı dışarı doğru itmemle, tırnaklarımın dibinden sonuna doğru hızla alevler aktı ve parmak uçlarımda beliren alevden akıntılar Kenneth'in yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Gözbebekleri bir yaratığınki gibi inceldi, uzadı ve bana et çürüten zehri taşıyan timsah ağzını göstererek, "Bu kez götümü yakman gerekecek hayatım," diye tısladı. Sırıttım.

"Seve seve şekerim."

Ve ona saldırdım.

Zaman bir adım geriye çekildi, hızla ilerleyen o araç otobanın ortasında dondu, nehir tersi yöne akmaya başlayarak dalgaları kalbine gömdü, işlenen günahlardan biri silindi, iyiliklerden biri cennetteki o derin gölde boğuldu. Üç gün önceki o sabaha gittim; günün beyaz ışığı gözümü aldı, Efken yeniden karşımda duruyordu, kapıdaki gümüş gözlerin sahibi bana değil, Efken'e bakıyordu.

İçinde olduğumuz o soğuk saniyeler, kül tablasına dökülen ölü küller gibiydi. O kadar uzun süre genç erkeğe baktım ki, sonunda gözlerim ondan ayrılıp Efken'e çevrildiğinde ne hissettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, tam da düşündüğüm ve Crystal'in onayladığı gibi, gümüş kurt, ormandaki genç erkekti. Bir buz yavaşça eridi, su oldu, su döküldü ve döküldüğü yerde kana dönüştü; ölümün kokusu etrafa yayıldı.

Efken doğrudan ona bakan gözlere bakıyordu. Efken'in sırtında bir yüz olsaydı, o yüze çizilecek olan ilk ifadenin hangi duyguya ait olacağını merak ettim. Yüzünü göremiyordum, Efken'e ait ifadeler artık sadece o genç erkeğin gümüş gözlerinde büyüyen bir tohumdu.

Efken başını yavaşça sağa doğru eğerek, "Sen?" dedi.

Genç adam donuk bir ifadeyle Efken'e bakıyordu. Çıplaktı ama tam önünde Efken olduğu için vücudunu göremiyordum, sadece çıplak olduğunu biliyordum. Eğer bir kasırga çıksaydı, bizden götüreceği ilk şey kelimeler olurdu, çünkü dilimizin ucundaki tüm kelimeler hem dışarı savrulmak istiyor hem de sadece dilimizin ucunda bekleyip onları bir fırtınanın söküp götürmesini bekliyordu. Birdenbire dizlerinin üzerine çökünce bedeni çıplak olmasına rağmen tamamen örtülmüş oldu, hiçbir noktasını görmemiştim, sadece ölü gibi bir ten rengi olduğunu görebiliyordum. Efken başını eğerek önünde diz çöken genç erkeğe baktı. Saçları gümüş-gri ve beyaz tonlarındaydı, kar ve günün beyaz ışığıyla tamamen çiğ bir renge dönüşmüş gibiydi. Adam başını önüne eğdi, tek dizini kırarak kaldırdı, diğer dizini yere bas-

tırdı; bedenindeki çıplaklık duruşuyla alakalı olsa gerek gözler önüne serilmemişti. Ellerini yere bastırıp o şekilde beklemeye başladı. Kafasını asla kaldırmıyordu.

Beyaz omuzlarındaki çiziklerden akan kanların bazıları kuruyup bir yara şeklini almıştı. Başını önüne eğdiği için beyaz saçlarının içinde de kan lekeleri olduğunu fark ettim. Silah zemine düşünce irkilsem de dönüp bakmadım, İbrahim bir anlığına her şeyin farkındaymış gibi, "Bu o mu?" diye fısıldadı, bu öyle bir fısıltıydı ki, sanki hafızası artık sınırdaydı ve geçmiş patlayıp zihnine yayılmak için an kolluyordu. Sonra birden, "Bana o şeyin tüm gece götümü yemesinden korktuğum kurt olmadığını söyleyin," dedi ve bir tangırtı sesi duyuldu, omzumun üstünden arkama doğru baktığımda İbrahim'in dizlerinin üzerinde dehşetle kapıya doğru baktığını gördüm. "Bayılmadım bayılmadım," dedi gözlerini kapıdan çekmeden. "Siz devam edin."

Efken bir süre önünde diz çöken yabancıya baktıktan sonra, "İsmini söyle," dedi.

Gözlerini Efken'in gözlerinden çekmeden diz çökmeye devam ederken, "Hatem," dedi.

Asırlar kadar sürmüş gibi hissettiren bakışmalarının hemen ardından Efken derin bir nefes alarak, "İbrahim, onun için giyecek bir şeyler getir," dedi. "Medusa, sen de salona geç. Misafirimiz anadan üryan."

Bir adım geri çekilerek gümüş kurdun bir insan erkeğine dönüşmesini kabullenmeyi bekledim. Bunu biliyor olmama rağmen, şahit olmak allak bullak hissetmeme neden olmuştu. Tam salona doğru yürüyecektim ki, "Ben ihanet için gelmedim Kraliçe," dedi ve o an benimle konuştuğunu anlayarak duraksayıp omzumun üstünden Efken'in sırtına doğru baktım. Hatem tekrar konuştu: "Sadece ait olduğum yere geldim."

"Ait olduğun yere mi?" diye sordum elimde olmadan.

Hatem'in başını önüne eğdiğini gördüm, avuçlarını bastırdığı yerde birikmiş kar tabakasını sertçe sıkarak, "Omzuma dokun, lütfen," dedi Efken'e. Efken bunu yapmadığında Hatem bir kez daha, "Omzuma dokun," diye fısıldadı. "Lütfen."

Efken tetikte bakışlarını ondan çekmeden elini Hatem'in yaralı omzuna koydu ve Efken'in dokunuşuyla beraber Hatem'in tenindeki tüm yaralar yavaş yavaş, tıpkı siliniyormuş gibi kapanmaya, kapanan yaraların etrafından akan kan damlaları da kurumaya başladı. Şaşkınlık karnımın içinde ölü bir cenin gibi büyüyordu. Hatem başını yavaşça kaldırınca, gözlerinin grisinin içinden dışarı gümüş renkte ışıklar sızmaya başlamıştı. Olduğum yerde kıpırtısız kalmama neden olan bu hadise, mavi bir ışığın Hatem'in yüzüne vurduğunu fark etmemle büyülü bir tabloya dönüştü. Efken'e baktım.

Uçurum mavisi gözlerinden ışıklar saçıldığını biliyordum. O ışıklar süzülerek Hatem'in gözlerinin içinden ona uzanan ışıklara çarpıyor, birbirlerine karışıyorlardı.

Efken'in geniş sırtı gerildi. Sırtındaki derinin parçalanacağını düşündüm. Sanki derisinin altında bir yaratık ilerliyordu. İbrahim elinde bir kumaş parçasıyla tam yanımda dikilmeye başladığında, o da yaşananları dehşet dolu gözlerle izlemeye başlamıştı. Efken başını havaya kaldırdı, mavi ışıkları önce duvara çarptı, ardından içinde olduğumuz hol maviye boyanarak tenimize sinmeye başladı. Şimdi o ışığın içinde saklanan mutlak gücü kendi bedenimde bile hissedebiliyordum. Efken'in hırıltılı bir ses çıkardığını duyunca İbrahim elini omzuma koyarak sakinleşmem için, "Her şey yolunda," dedi, sanki bunu söylerken kendisinde değildi. Hatem de başını havaya kaldırdı, o an, gümüş ışık da etrafa yayılmaya başladı ve sıcacık bir duygu içimi kapladı.

Bedenim garip bir hisle büküldü. İbrahim sanki bana dokunmak ateşe dokunmakmış gibi hızla elini omzumdan çekti ve bedenimin kırmızı bir halenin içinde olduğunu fark ettim. Işık gitgide büyüyerek mavi ve gümüş ışığı itmeye, holde büyümeye başlamıştı. Işık bedenimin içinden dışına doğru büyüdükçe hiç olmadığım kadar yorgun hissetmeye başladım.

"Mega Alfa'yı korumana gerek yok Kraliçe," dedi Hatem yavaşça, bu iki kelime zihnime bir sarmaşık gibi dolandı. "Enerjini boşa tüketme, bu sana lazım olacak."

"Mega Alfa mı?" diye sordum. Kurtların Hükümdarı dese şaşırmazdım ama bu iki kelime lügatımda o kadar belirsiz ve yoktu ki, öylece onlara bakakalmıştım.

"Anlatacağım." Sesi güçsüzdü. "İhanet için gelmedim. Anlatacağım."

"İhanet için gelmediğini biliyorum Hatem." Salona girmeden hemen önce, "İhanet için gelmiş olsaydın, yanımda değil, karşımda olurdun," dedim.

İbrahim'in üzerinde yattığı koltuktaki dağılmış örtüleri kenara çekerek koltuğa oturup onları beklemeye başladım. Evin içine garip bir sessizlik çökmüştü. Mega Alfa kelimesi kafamın içinde dönüp durmaya devam ediyordu.

Salona yanlarında altında Efken'e ait bir eşofman olan yabancıyla girdiklerinde kollarımı göğsümün üstünde toplayarak genç adama baktım. Dövmesi tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu, sol kaburgasının yan tarafında derin pençe izleri gibi görünen dövmesine kısaca baktıktan sonra bakışlarımı gümüş gibi parlayan gri gözlerine çevirdim. Efken sıkı bir çeneyle çocuğun yanından geçerek tekli koltuğa doğru ilerledi. İbrahim hem tedirgin

hem de bilinçli gözlerle çocuğu süzüyordu; bir yanı korkularla kuşatılmış gibi duruyorken bir yanı sanki ona meydan okuyordu.

Efken, "Anlat," dedi, gözleri Hatem'deydi, Hatem'i izliyordu; ona bakışları o ışıkların birbirine karıştığı andan beri sanki daha yumuşaktı. Yine de yüzündeki keskin ifade hiç kaybolmadı.

"Ne olduğumu bildiğinizi biliyordum, yaralı olduğum için dönüşmek zordu, insan olursam yeniden Pençe'ye dönüşmek imkânsız olabilirdi ve bana ihtiyacınız var gibiydi," dedi, sesi sakindi, kelimeleri bir araya getirirken bazen duraksıyor, doğru kelimeyi arıyor gibi gözlerini bir boşluğa sabitleyerek düşüncelere dalıyordu. Sanki dilimize hakim değildi, kafasını karıştıran kelimelerle boğuşmaya devam ederek, "Yaralarım çabuk iyileşti, iyileştikten sonra da çevrenizdeki kalabalıktan emin olamadım, o yüzden bir insan formu alamadım. Bu sabah ormanı kontrole gittim, ormanın dışında, sınırların arkasında ne olduğunu anlayamadığım, daha önce görmediğim formlar gördüm. Yaklaşıp ne olduklarını anlamaya çalıştığımda bana saldırdılar."

Efken, "Devam et," dedi.

"Güçlüydüler, onlarla savaşabilirdim ama sayıca fazlaydılar, adil dövüşmüyorlardı."

"Neye benziyorlardı?" diye sordum kısık sesle.

"Bedenleri bir insan bedeni gibiydi, kolları ve bacakları vardı, yüzleri yoktu ama kafaları da bir insanınkine benziyordu. Eskimiş kemik renginde*y*diler, bedenleri taştandı." Hatem gözlerini Efken'den çekmeden sorularımı cevaplamaya devam etti. "Rakibinin gözlerini göremezsen aklından geçenleri bilemezsin. Onların gözleri yoktu, yüzleri yontulmamış bir insan heykeli gibiydi; insana benzese de hatları yoktu."

Efken, "Seni takip ettiler mi?" diye sordu.

"Hayır. Bana saldırdıktan sonra onları keşfetmiş olmamdan hoşlanmamış gibi kaçarak kayboldular. Sınırlara gelmelerinin nedeninin Kraliçe'yi izlemek olduğunu düşünüyorum. Karşısına çıkacakları tanımak istiyor gibiydiler. Ormanda bir sınır var, o sınırı geçerlerse onları hissedeceğimizi biliyorlardı. Bu da demek oluyor ki birileri onları uyarmış. Şu düşmanımızın müttefikleri olduklarını düşünüyorum. Çevreyi teftişe geldiklerine göre savaş kapıda olabilir."

"Manbel'in türünü bir Pençe'nin bile anlayamadığı müttefikleri var," dedim başımı iki yana sallayarak. "Harika."

"Sana ihtiyacımız var," dedi Hatem birdenbire, yeniden dizlerinin üzerine çöktü ve Efken'in önünde başını önüne eğdi. "Mar kızından öğrendiğim kadarıyla bir yemin varmış, elek varmış, kafanın içinde seni ve gücünü tutan

bir büyü, tılsım varmış. Ama artık ne olduğunu biliyorsun." Kafasını kaldırıp yalvaran gözlerle Efken'e bakarken ağlayacak gibi bir hâli vardı. Mar kızının kim olduğunu düşündüm ve aklıma gelen tek isim Crystal oldu. "Bir sürü oluşturman, sürünün Mega Alfa'sı olarak yanımızda savaşman, tüm başıboşlara hükümdarın uyandığını kanıtlaman gerek."

"Benim hiç kimseye bir şey kanıtlamaya niyetim yok," dedi Efken sert bir sesle. "Mega Alfa derken neyden bahsediyorsun? Hükümdarlık dışında bir sik bildiğim yok benim."

"Şu anki doğuşunda bir Mega Alfa olarak doğdun," dedi. "Sen hem hükümdarsın hem de şu an öz olan tek Mega'sın. Aynı zamanda da uzun zamandır aradığım o alfasın."

"Öz olan mı?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

"Evet," dedi Hatem başını önüne yeniden eğip gözlerini saklayarak. "Bir diğer Mega Alfa da sizin dünyanızda yaşamaya devam ediyor Kraliçe." Hatem bir ömür kadar uzun gelen o süre zarfında susarak içimi soru işaretleriyle doldurdu. "O sizin babanız."

Bir an kalbimin durduğunu, tüm yaşamsal fonksiyonlarımın derimin altında bir mezara gömülmüş gibi gömülerek kaybolup silindiğini hissettim. Gözlerim iri iri açılmıştı ama kelimeler ellerindeki bıçaklarla sesimi kesip biçerek sesimin kanını akıtmaya başlamamıştı; suskunluğum o kadar uzun sürdü ki sonunda Efken, "Onun babası bir Mega Alfa ise o nasıl bir Mar olabiliyor?" diye sordu.

"Bir Mar kadını ile bir Gümüş Pençe erkeği evlenirse, doğacak olan çocuk bir Mega Alfa olur. Yani Kraliçe'nin de kanında mega var ama alfa yok, çünkü o bir Kraliçe. Bu onu bir Mega Kraliçe'ye çeviriyor. Yani geçmişte taşıdığından onlarca katı daha büyük bir güç taşıyor. Ama bu güç bir anda açığa çıkarsa, onu öldürebilecek kadar büyük ölümcül etkiler yaratabilir. Gücü eğitilmek zorunda. Şu ana kadar dünyaya tek bir Mega Mar Kraliçesi bile gelmemişti. O bir ilk. Yüz binlerce yıl önce yaşayan Mar Kraliçelerinin torunusunuz Kraliçe, onlardan yüzlerce kat güçlü bir varissiniz."

Efken bir an, "Benim Mega Alfa olmam için annemin bir Mar, babamın bir Gümüş Pençe olması gerekmiyor mu?" diye sordu ve tek kaşını kaldırıp uzun uzun Hatem'e bakmaya başladı.

Hatem başını önüne eğdi. "Kurul anne ve babanızı krom kurşunlarla öldürdü. Çünkü onların ne olduğu biliniyordu." Yutkundu, zaman o yutkunuşla birlikte dondu. Bu kez benim değil, sanki Efken'in kalbi o karların içinde buz tutmuştu. "Kroma rağmen iyileşme gösterememeleri için de onları yaktılar."

Doğru olarak kabul edilen tüm gerçekler bir yalana dönüşüp geçmişin üzerine yıkıldı ve hâlâ orada, geçmişte yanmaya devam eden o ateş, yalanları içine alarak yakmaya başladı. Efken tepki vermiyordu. Mavi gözleri Hatem'e öldürmek için saplanmış bir bıçak gibiydi, Hatem'e saplanan bakışlarının kenarlarından geçmişin kanı akıyordu. Ne hissettiğini göremedim, anlayamadım, hissedemedim. Gözleri ölüm gibiydi. Soğuk ve hissizdi, kanı çekilmişti, toprağın altında çürümeye başlamıştı sanki. Uzun süren buz kesiği bakışlarının ardından gözlerini yavaşça yumdu ve uzun, siyah kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlara bir yelpaze gibi yayılarak serildi. Gözlerini açtığında orada intikam vardı.

"Kurul ailemin ne olduğunu biliyordu. Cesetleri yakarak suçu örtbas etmek değil, iyileşmelerini engellemek istediler." Efken gözlerini Hatem'den çekmedi. Şaşkınlık odanın her duvarındaydı, zemine düşen gölgeler gibiydi, dışarıda yağmaya başlayan kardan hiçbir farkı yoktu. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Babam ve babanız arkadaştı," dedi Hatem. "Babanız öldürüldükten sonra size sahip çıkmak isteyen babam, sizi tüm şehirde aradı ama kokunuz silinmişti. Kokunuzun silinmesinin nedeninin kartlar olduğunu sonradan fark eden kişi ben oldum. Sizi bulduğumda anladım bunu. Kartlarda bir koruma tılsımı var. Size verilmiş o büyük yetenek, aynı zamanda sizi koruyan bir muska. Sizin bir Gümüş Pençe olduğunuzu, dahası kurul ve bir sürü düşmanın arzulayacağı türden güçlere sahip bir mega olduğunuzu saklamak istemiş anneniz. Sizi korumak için o kartları size vermiş." Hatem acıyla gülümsedi. "Üstelik anneniz, bir reenkarnasyon olduğunuzun da bilincindeydi, kartlara kolayca uyum sağlayacağınıza emindi çünkü geçmişte kim olduğunuzun farkındaydı. Kartlarla aranız elbette iyi olacaktı. Kartları bir çocukken bile kolayca benimseyip sevdiniz, sevdiğiniz bir şeyi asla bırakmazdınız, anneniz biliyordu. Bu yüzden tılsımı seveceğiniz bir şeyin içine sakladı."

Efken geçmişte de kartların sahibiydi. Annesi tüm geçmişi biliyordu, bir gün geleceğimi biliyordu, bir gün Efken'in yeniden uyanacağını biliyordu. O gün gelene dek oğlunu korumak istemişti. Ve bunu başarmıştı. Bu düşünceler içimden su gibi akıp giderken, gözyaşlarımın yanaklarımdan hızla kaymaya başladığını fark etmemiştim bile.

Efken bu konuyu tamamen kapatmak ister gibi başını salladı. Başka hiçbir şey sormadı. Bir duvar gibi, buz tutmuş bir yüzey gibi, bir cam gibi öylece baktı. Keskin ve soğuk ama kırılgan.

Hatem, "Tüm bunları şu an öğrendiğin için senden özür dilerim," dedi. "Sana sen mi demeliyim siz mi bilmiyorum, daha önce bir Mega Alfa ile karşı karşıya gelmedim."

Efken sadece, "Onun annesi de mi bir Mar peki?" diye sordu, benden bahsettiğini hemen anlayan Hatem, "Hayır, annesi bir insan," dedi. "Sadece babası öz bir Mega Alfa. Kendisi de bildiğiniz, hatırladığınız gibi bir Mar Kraliçesi. Bu Mega rütbesi onu kraliçeliğin bir üst kademesine götürüyor."

Efken yavaşça oturduğu yerden kalktı, bir süre sert bir yüzle Hatem'e baktı ve sonra, "Babana ne oldu?" diye sordu.

Hatem gözlerini yere indirip, "Kurul babanıza yardım ettiğini anladığında babamı da kromla idam etti," dedi. "Sonrasında da babamın sürüsünün kimsesiz kaldığını anlayan düşmanlar sürüdeki herkesi parçaladı. Geriye sadece ben kaldım." Hatem'in beyaz kirpiklerinde asılı kalan gözyaşlarına bakarken gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu ama donuk görünüyordum. Öğrendiklerim midemin ortasına defalarca atılmış yumruklar gibiydi. "Benden geriye ne kaldıysa, hepsi senin. Bir sürün olacak. Beni sürüne kabul et. Başka gidebileceğim kimsem yok. Babamı da aldılar, kardeşlerimi de, yoldaşlarımı da, sevdiğim kadını da. Bu dünyada yapayalnızım. Senin hayatta olman benim de hayatta kalmam için bir işaret gibiydi. Lütfen beni kabul et."

Efken sadece, "Yanımda kalabilirsin," dedi, sonra da salondan çıktı ve gitti.

Hatem yerde dizlerinin üzerinde duruyor, kabul edilmiş olmanın getirdiği mutlulukla gülümsüyordu ama kirpiklerindeki gözyaşı damlası her an intihar edecek gibi eğreti duruyordu. Bir burun çekme sesiyle beraber gözlerim yavaşça İbrahim'e çevrildi, İbrahim tişörtüne sümkürürken bir yandan da ağlayarak Hatem'e bakıyordu.

Gözlerimiz buluşunca, ela gözlerindeki yaşlar kayboldu, bakışlarını Hatem'e çevirdi ve garip bir ciddiyetle, "Senin için birkaç kıyafet daha getireceğim," dedi. "Mahinev'in önünde anadan doğma gezersen fazlalıklarından fiyonk yaparım." Derin bir nefes alarak gözlerini yeniden bana çevirdi. "Kabul etse de etmese de şu an sana ihtiyacı var toprağım. Gidip ona bir bak. Bu köpekle ben ilgilenirim."

Hatem hırıltılı bir ses çıkararak İbrahim'e bakınca, İbrahim kaşlarını kaldırdı ve "Beni mi ısıracaksın?" diye meydan okudu Hatem'e. "Acıklı bir hikâyen olabilir ama ona tüm olup biteni bir anda anlatmana gerek yoktu." Bir an dudakları yukarı kıvrıldı, artık orada, o ela gözlerin ardında İbrahim yoktu. Öyle sinsi bir bakışı vardı ki sanki birdenbire o ölümcül kahkahalardan atmaya başlayacaktı. "Sen sürüye sonradan katılıyorsun, bense bu sü-

rünün benzersiz olanıyım," diye fısıldadı kıkırtıya benzer ürpertici bir sesle. Ardından gözlerini hızlıca kırpıştırıp kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. Ne olduğunu anlayamıyor gibiydi.

Hatem, "Ne olduğunu biliyorum," dedi kısık sesle. "Ama bir daha bana köpek diyecek olursan, seni Mega Alfa bile elimden alamaz."

"Köpek mi? Ben mi köpek dedim?" diye sordu İbrahim. "Konuşan bir köpekle konuştuğuma inanmak çok garip ama ben sana köpek demedim." Demişti, sadece hatırlamıyordu.

Bir an eli çenesine gitti.

"Yani şimdi Efken köpek mi?" diye sordu düşüncelere dalmış hâlde.

Hatem tekrar hırlayınca, İbrahim korkarak bir adım geri çekildi. Koltuktan kalkıp bir hayalet gibi yanlarından geçip gittiğimde İbrahim'in de arkamdan salondan çıktığını duymuş ama arkama bakmamıştım.

Büyük beklentilerin hayal kırıklığıyla sonuçlandığını öğrendiğimde çok küçüktüm, hiç beklentin olmadan da hayal kırıklığının geldiğini fark ettiğimdeyse genç bir kadındım. Yaşamak bazen değil, genel olarak hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir şeydi. Efken'in hayal kırıklığı mıydı eve döşenen bu sessizliğin nedeni, yoksa hissettiği duyguların arkasında kükremeye başlayan öfke miydi bilmiyordum. Öfkesi sessizdi, sessiz öfkeden daha çok korkardım, sessizce ilerleyen her öfkenin sonunda kaybeden sadece düşmanın olmazdı, sen de kaybetmeye hazır olurdun; senin için kaybetmenin bir anlamı olmazdı. Sessiz öfkesinin arkasında kaybetmekten korkmamanın, hatta yenmek için kaybetmeye de hazır olmanın saklandığını hissettim. Efken Karaduman bir insanı yenmek istiyorsa yenilmiş gibi yapabilirdi, senelerce o insanı kazandığına inandırabilirdi ama o insanın bilmediği bir şey vardı; bazen kaybetmek ve kazanmak o kadar çok birbirine benzerdi ki, kaybedişini zafer sanabilirdin.

Bazı yenilgiler başta çok fazla zafere benzer.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtığımda yatağın ucunda oturuyorken buldum onu. Yüzünde sabit bir ifadeyle zemini izliyordu. Yanına oturup bakışlarımı ona doğru çevirdim. Dışarıda bir kar fırtınası başlamıştı, rüzgârın uğultusu camlardan içeri sızan güçlü bir kadın çığlığı gibiydi, bir erkeğin yumruklarından dökülen darbeleri anımsatan sesleri kar tanelerinin camlara vurarak çıkardığını fark etmek ürperticiydi.

"Beni avutmak için geldiysen, bir sıkıntı yok," dedi, sesi duygusuzdu, herhangi biri onun hiçbir şey hissetmediğine inanabilirdi ama ben inanmadım çünkü hissettikleri bir ateşti ve ben o ateşin sesini duyuyordum. Hissettiklerini o ateşin içinde yok etmek, küle döndürmek istiyor gibi yakıyordu

ama bilmediği bir şey vardı, bazen ateşin bile yakamayacağı şeyler olurdu. Taşımakta zorlandığı hâlde hissetmiyormuş gibi yaptığı duyguları gibi...

"Seni avutmak için gelmedim. Yanında olmak istediğim için buradayım." Gözlerimi hâlâ parmağımda olan alyansa indirdim, artık ağır hissettirmiyordu, asıl bu alyansı çıkarırsam bomboş hissedecektim; bir uzvumu kaybetmişim, artık bana ait bir parçam yokmuş gibi hissedecektim. Bu hissin beni boğduğunu fark ederek gözlerimi onun kemik vadisi yüzüne çevirdim. Güzelliğine düşünceler bulaşmıştı, dalgın bakışları zemindeydi, yüzünde yavaş yavaş da olsa öfkeye dair ağlar örülmeye başlamıştı.

"Babam sanıyordu ki," diye fısıldadı ve sonra bir an için sustu, kalbime bir ağırlığın çöktüğünü hissettim. "Yani sanıyordu ki... Beni o yatağın altına saklarken, önümde vurulup yere düşerken, ölümünü bana gösterirken, o sanıyordu ki iyileşecek. Bana gösterdiğinin kendi ölümü olduğunun farkında bile değildi. O iyileşeceğini sanıyordu. Beni yalnız bıraktığını bilmiyordu, iyileşmesini engelleyecek her şeyi yaptıklarını bilmiyordu." Gözlerini yerden kaldırıp aynaya çevirdi, karşımızdaki aynaya düşen yansımasını izlerken burun delikleri genişledi, kelimeler dilinin altına kemik gibi battı ve bir süre sustu.

Ben de konuşmadım, sustum.

"Kartlar yıllardır bende," dedi. "Sanki başlarına gelecekleri hissetmiş gibi beni korumak için ellerinden geleni yaptılar. Keşke Zeynep'i de koruyabilen ben olsaydım." Sustu, tekrar sustu ve bu kez suskunluğu yarım saatten daha uzun sürdü. Yeniden konuştuğunda geceye biraz daha yakındık. "Bunu onların yanına bırakmayacağım."

O an mantıklı olmak umurumda bile olmadı, kendimi onun yerine koydum ve "Bırakmamalısın," dedim. Şaşırdığını hissettim. "Elbette bunun bir bedeli olmalı. Yaptıklarının bedelini ödemeliler."

"Ödeteceğim," dedi Efken. "Onlarla bir insan değil, bir canavar gibi savaşacağım."

"Sormam gereken bir şey var," diye fısıldadım. Daha iyi görünüyordu, kafasını toparlamış gibi bir hâli vardı. Başıyla beni onaylayınca, "Yaren?" dedim. "O da mı bir Gümüş Pençe?"

"Öyle bir şey olsaydı hissederdim," dedi. "Canavarlar birbirini hissediyor." Gülümsemesi çok yorgundu, dudaklarındaki kıvrıma uzun süre bakamadım çünkü bu beni perişan etti.

"Ama baban..."

"Babam bir canavardı," dedi başını sallayarak. "Büyük ihtimalle kardeşi de öyle olmalıydı. Yani halam... Yaren özel sebeplerden bizim soyadımızı

taşıyor, annesi halam." Başımı salladım ve onu onayladım. "Ama babası gerçek bir insandı, buna eminim."

"Benim de annem öyle. Yani bir insan..."

"Senin baban da bir Mega Alfa," dedi Mega Alfa kelimesinin altını çizerek. "Bu yine de seni bir kurt yapmıyor."

"O zaman o başka bir şey?" diye sorduğumda sustu, buna verecek cevabı var mıydı yok muydu anlayamadım, sadece boşluğa baktı, ben de üzerine gitmedim.

Hissettiklerinin yangını onu daha az yaksın istiyordum. Usulca koluna sokulup yanağımı tenine yaslayarak, "Senin için ne anlam ifade ediyorum bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ne anlam ifade ettiğimi de şu an umursamıyorum. Şu an sadece senin hissettiklerini önemsiyorum. Bir şey hissetmiyorum deme, hissediyorsun biliyorum. Belki dünyan başına yıkılmadı ama öğrendiklerin dünyanda bir şeylerin yerlerini değiştirdi." Uzun uzun konuşmak çok zordu, o yüzden durdum ve bir süre kelimelerimin ona ulaşmasını bekledim. Sessizce beni dinliyordu. "Değişen şeyleri yerlerine geri koyamam, hislerini durduramam, sana daha iyi hissettiremem ama yanındayım. Kollarına ilk kez sığındığım ve acımı seninle paylaşarak ağladığımı hatırlıyor musun? Hiçbir şey geçmeyecekmiş gibi hissediyordum ama buna rağmen yanında olmak güzeldi. Sen güzeldin. Hissettirdiklerin güzeldi. O an kan bile kusuyor olsam, kızılcık şerbeti içtiğimi düşündüren bana sarılmandı. Şimdi seninleyim, yanındayım, bana benim değil benimlesin demiştin, senin değil, seninleyim. Hissettiklerin kaybolduğunda ve bu yıkımdan geriye öfke kaldığında da yanında olacağım. Çünkü sen hep benim yanımdaydın."

Yanımda olmasaydın da yanında olurdum, demek geldi içimden ama kelimeler kalbime bile ağır gelince sesimi kalbimin üzerine örterek sustum.

"Çok aptalsın güzel yılan," diye fısıldadı başını başımın üzerine koyup derin bir nefes alarak. "Sana her gün cehennemi de yaşatsam, bir gün cenneti gösterdim diye bana minnettar oluyorsun." Gözlerini yumdu, ben de yumdum. "Var olduğu için birine teşekkür edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Teşekkür ederim."

Gülümsedim.

Yavaşça dönerek melodiyi doğuran plaktan yükselen bozuk sesle beraber otobanda duran o araba bir anda hızla ilerlemeye, takvim yaprakları gökyüzünden süzülerek yeryüzüne düşmeye başladı. Yaşananlar hızla akan bir nehir gibiydi, o nehrin içinden çıktığımda Hatem'in gelişinin üzerinden geçen üç günün ağırlığı üzerimden damlayan sular gibiydi. Karların içinde Kenneth ile dövüşmeye devam ediyordum.

Sezgi elinde kahve kutusuyla İbrahim'in arabasının ön kaputuna oturdu ve bacaklarını sallayarak Kenneth'i benzettiğim anları keyifle izlemeye başladı. Axel ile Nora birkaç metre ilerimizde dövüşüyorlardı. Düş Çıkmazı Ormanı'na hem uzak hem de oldukça büyük ve boş bir araziye sahip olduğu için gelmiştik. Hatem'in varlığı hâlâ herkes tarafından tedirginlikle karşılanıyordu. Ulaş ile Ceyhun elmas bulabilmek için şehirden ayrılmışlardı çünkü buldukları elmasları oklara ve bıçaklara dönüştürmek için sadece şehir dışında bir taş ocağı bulabilmişlerdi. Hatem bir insan gibi göründüğü için çok sorun çıkmıyordu, tek sorun durmadan tehditkâr cümleler kurarak onu dövüşmeye ikna etmeye çalışan Crystal'di, Hatem'e öyle çok uyuz olmuştu ki, her seferinde ona meydan okuyordu. Aklıma onları ilk kez yan yana gördüğüm o gün gelmişti. Crystal Hatem'in üzerindeydi ve çocuğu lime lime edecek gibiydi; onunla ilgili sırrı fark ettiğim ilk andı. Gözlerinin beni nasıl ürküttüğünü hatırlıyorum. Şimdi ben de o gözlere sahibim.

Tabii bir de İbrahim vardı, bazen ciddileşip ürkütücü olsa da çoğu zaman Hatem'den korktuğu için küçük bir kedi yavrusu gibi kuyruğunu kıstırarak onu izliyor, bazen kutuyla getirdiği hazır yiyecekleri Hatem'in eline vermek yerine köpek yavrusunun önüne koyuyor gibi tedirgince yaklaşarak önüne bırakıyordu. Kenneth'in kıçını tekmelediğim sırada avucunun içinde olan ayçiçeği çekirdekleri Hatem'in ilgisini çekmiş olacak ki İbrahim'e sokulmuş, avucunda tuttuklarına bakmaya başlamıştı. İbrahim de yüzünde garip ve tedirgin bir sırıtışla Hatem'e çekirdekleri uzatmıştı, Hatem çekirdekleri kabuklarıyla birlikte birden ağzına atınca da geri çekilerek ona dehşetle bakmıştı.

Sezgi'nin bu sabah elmasının olduğu ay taşlarıyla süslü küçük sandığı açtığını hatırlıyorum. O kadar çok incelemişti ki sonunda elmasın ona bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama bu olmamıştı. Yeni şeyler öğrendiğinden bahsetmişti ama neler öğrendiğini soramamıştım, Efken'in ailesi ile ilgili detaylarda boğuluyordum, hiçbirini ona anlatamasam da o bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

Mustafa Baba hâlâ dönmemişti, neredeydi bilmiyordum. Efken onunla ilgili konuşmuyordu. Hatta öğrendikleriyle ilgili de konuşmuyordu. O kadar sessizdi ki, salonda bir insan gibi uyumak zor geldiği için verandada karların içinde uyuyan Hatem'le bile pek konuşmamıştı. Hatem aramızda bir yabancı olmaktan ziyade, kelimelere pek hakim olmayan ve oldukça garip davranan bir gençti. Efken'in ona verdiği kıyafetler üzerinde lime lime olmuştu ama hâlâ onları giyiyordu. Üç günün iki gecesini verandada, karların içinde uyuyup bir insan şeklinde nöbet tutarak geçirmişti.

Ona nasıl alışacaktık, hep bizimle mi olacaktı bilmiyordum.

Tek bildiğim, Efken'in ne zaman onun gibi görüneceğini merak ettiğiydi. Her an Efken'i izliyordu. Sanki Efken'in teninin altındaki canavarın Efken'in derisini parçalayarak dışarı çıkacağı o anı bekliyordu.

Üç günün iki günü Hatem'e hayret etmekle geçse de neredeyse her gün çalışıyorduk. Elmasım bazen sandığın içindeyken bile sanki bana sesleniyordu. Sandığın kapağını açtığımda ise susuyordu; birkaç bilmeceyi anımsatan kelime söylüyor, kafamı karıştırıyordu ama bana asla net cevaplar vermiyordu. Anlamamı beklediği bir şey vardı ama ben bir türlü onu anlayamıyordum. Sanırım kafamın içindeki elek tam olarak parçalanmamıştı, hâlâ reddettiğim bir şeyler vardı.

Kenneth karlara tekme atarak, "Anladık, az zamanda çok gelişmiş bir kraliçesin, köteğinden sıkıldım," diye söylendi. "Peki ya Gümüş Pençe kocan? O ne zaman dönüşüp pistteki karları uçuşturacak?" Kocan kelimesiyle beraber, ellerimi sıkıca yumruk yaptım ve alyansın yokluğu kalbimi sızlattı. Alyansı çıkarıp kutusunun içine koyarken hissettiklerimi hatırladım, eğer hisleri içimde reddedip dik durmasam kesin ağlayacaktım. Kenneth'e öfke dolu gözlerle baktığımda, "Ne?" diye sordu. "Dönüşmeden de güçlerini kullanabilir, tabii eğer güç güncellemesi yediyse ama dönüşseydi en azından kafa koparırdı. Onların diğer adı ne bilmiyor musun?" Yüzüme doğru eğildi. "Kopartıcı."

"Kes sesini." Gözlerimi devirerek Sezgi'ye doğru döndüm. "Ceyhun'dan bir haber var mı?"

"Silahları halletmişler, bu gece dönecekler." Gözlerini Kenneth'e çevirdi. "Senin sesin çok çıkıyor."

Hayal, "O her zaman çenebazdır," dedi gülerek.

"Hmmm, diyelim ki sesim çok çıkıyor güzeller güzeli Kızıl Cadı, beni cezalandırır mıydın?"

Sezgi, "Toy olduğumu düşündüğün için böyle gevşek gevşek konuşuyorsan," diyerek parmağını havaya kaldırdı, kırmızıya boyalı uzun tırnağının ucundan turuncu, sarı renklerde uçuşmaya başlayan tozları görünce kaşlarımı kaldırdım; İbrahim tansiyonu düşmüş gibi bileğini ovarak Sezgi'yi izliyordu. "Çok yanılıyorsun." Parmağını öne doğru itmesiyle turuncu ve sarı toz birbirine dolandı, bir gemici düğümü gibi kalınlaşıp hortum gibi ilerleyerek sertçe Kenneth'e çarptı ve Kenneth yaklaşık üç buçuk dört metre boyunca karların içinde sürüklendikten sonra, "Eh yeter be!" diye bağırdı. "Düşman değil müttefikim ben, geberttiniz beni ya."

"O zaman hanımlara askıntı olmaktan vazgeç." Axel elini uzatıp Kenneth'i yerden kaldırırken söylemişti bunu.

"Sadece kadınlara askıntı olan kim? Şu ne olduğu belirsiz gevezeye de askıntı olmuştum." İbrahim'i işaret ediyordu. "Ve... Şu beyaz tenli tatlı kedi de fena değilmiş. Şunun tipine bak, kim ona bir Gümüş Pençe der ki? Evcil, beyaz bir kedi... Gel pisi pisi, gel oğlum..."

Hatem gözlerinde gümüş bir ışıltıyla hırlayınca, Kenneth irkilerek Axel'in arkasına saklandı ve "En az Kraliçe'nin kocası kadar öfkeli, buradaki herkesin öfke problemi var Ax," diye söylendi. Efken'den kocam olarak bahsedilip durması parmağımda alyansı aramama neden oluyordu. Gözlerim kalabalığın içinde Efken'i aradı. Sadece elmasın yetmeyeceği ve elmasın Manbel dışında kimleri etkileyeceği belirsiz olacağından gümüş, krom ve demir bulmak için gitmiş, sonunda hepsini bularak dönmüştü. Kollarını göğsünün üstünde toplamış, kalçası cipinin ön kaputuna yaslıydı, onu gördüğümde o da bana bakıyordu.

Herkesi arkamda bırakıp onun yanına gittim. Deri ceketinin üzerine birikmiş kar tanelerini temizlediğimde gözlerini indirip yüzüme daha büyük bir dikkatle bakmaya başlamıştı. Ona bakınca üç gün önce öğrendiği, sindirilmesi zor gerçekleri görüyordum, bu gerçekler benim kalbimi yakıyorsa onunkini çoktan küle çevirmiş olmalıydı. Yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına itti ve parmaklarındaki gümüş yüzükler tenimi hafifçe çizdi. Elini geri çekerken gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Ona savaş bu kadar yakınımızdayken bir sürü toplamasını söyleyemedim, ondan bir canavara dönüşmesini isteyemedim; aslına bakılacak olursa istemem gerektiğini biliyordum ama öğrendiklerinden sonra ağzımı açacak hâlim yoktu. Üstelik sanırım Efken de içindeki canavarı dışarı nasıl çıkaracağını bilmez vaziyetteydi.

"Crystal sana söyledi mi bilmiyorum ama Velencoso ailesini buraya davet etmiş," dedi, sakin sesi beni dinlendiriyordu, öfkesi olmadığında o tam da sığınılacak bir liman gibiydi; öfkesi ise o limanı alabora eden bir hortumdu. Velencoso ailesine dair anılar yavaşça saklandıkları kabukları kırarak dışarı sızmaya başladı. Bu savaşta bizim yanımızda onlar gibi bir müttefiklerin olması, bilinmeyen türleri tanımamız konusunda bize hem yardımcı olurdu hem de bizi bir adım öne geçirirdi.

"Gelecekler mi?"

"Evet, yola çıkacaklarını söyledi." Ellerini kotunun ceplerine sokup dudaklarında alaycı bir kıvrımla, "Luxury neredeyse hazır," dedi. "Her şey bittiğinde bir Kraliyet Pitonu bulman gerekecek."

"Her şey bittiğinde," diye fısıldadım buruk bir tebessümle.

Aramızda adını koyamadığımız o şey bir kalp gibi atıyordu.

Efken'in gözleri kazağımdan dışarı çıkan ay taşı kolyeme kaydı. Sonra uçurum mavisi gözleri yeniden yüzüme tırmandı.

O an kalbimin atışları göğüs kafesimin içinde geriye doğru düşmeye başladı.

Efken'in gözlerine dikkat kesildim.

Buz mavisi gözlerindeki beyaz yarıklardan birinde siyah bir yılan ilerlemeye başladı. Korktum. Yine de bakmaya devam ettim. Bir diğer yarığın köşesinde bir yılan daha belirdi, kıvrılarak ilerledi. Gözlerindeki buz yarıklarında ilerleyen yılanları izlerken yerimden kıpırdayamıyordum. Gözlerinin o kadar içindeydim ki, o küçük gözler sanki bir dağ boyutundaydı, ben küçücüktüm, o dağın önündeydim ve kafamı kaldırmış dağa bakıyordum. Yılanların derisindeki pulların nasıl parladığını hatırlıyorum, ayna gibiydiler ve içinde bana ait yansımalar vardı. Yılanlar tek bir yarıkta toplanıp birbirlerine dolanmaya başladığında Efken hareketsizdi. Yılanlar birbirine dolanarak öyle güzel bir el yazısı oluşturdular ki, oluşan harfleri okurken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Benim güzel Medusa'm.

Yazan buydu.

Gözlerinin içinde yazan buydu.

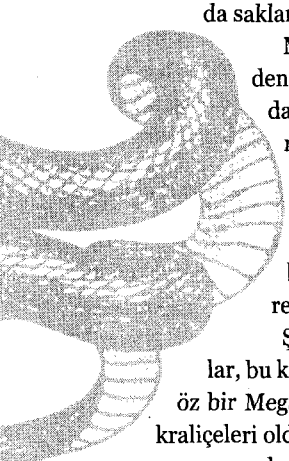
Nigin'imizi düşündüm, İbrahim'in söylediği her şeyi hatırladım. Ve bunun bizim yeni özelliğimiz olduğunu anladım.

BORKNAGAR, VOICES

İSTANBUL

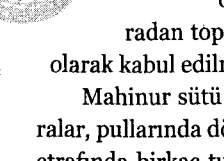
Yılanların bir suçlunun bileğini saran kelepçeler gibi sardığı İstanbul, âdeta soğuğun uzanıp ölüm uykusuna daldığı buzdan bir mezarlığa dönüşmüştü. Yılanlar şehri korumak için karların kapladığı toprağı yararak dışarı çıkıyor, yine yılanlar korumak için geldikleri şehirde korkunun getirdiği dehşetle onları katletmeye çalışan insanoğlundan da saklanmak zorunda kalıyordu.

Mahinur eski bir Mar'dı, yaşlanmayı kabul ettiğinden ve güçlerinin bir kısmını özgür bıraktığından beri daha sade bir hayat yaşıyordu. Yılanları şehre çağıran oydu, yılanlar onların soyundan birinin çağrısını hemen almış, harekete geçmişlerdi. Bazıları insan kanı taşıyan Marlardı, bazıları ise ruhunda akrabalık bağıyla dünyaya gelmiş yılanlardı. Çoğu bir insan bedenine sahip olamasa da koruması gerekeni biliyordu.

Şehirde dolaşan Mar avcısı kurtların farkındaydılar, bu kurtların öz olmayan Mega'sının Alfa olabilmek için öz bir Mega Alfa dişisi aradığını biliyorlardı; aranan dişinin kraliçeleri olduğunu da biliyorlardı. Öz olmayan mega, yani kanına sonradan karışmış mega rütbesi olan kurt, hâlâ özünde bir Mega Alfa'nın kanını da taşıdığı için o kraliçeyi arıyordu. Onun için kadının Mar Kraliçesi olması sorun değildi; sadece onu istiyordu. Çünkü gerçek bir Mega Alfa olabilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Kanına sonradan karışan mega rütbesi olmadan önce basit bir omegaydı, bir sürüsü yoktu, sürüsünü sonradan toplamıştı ve gerçek bir alfa olmasa da sürü tarafından alfa olarak kabul edilmişti.

Mahinur sütü eklediği gümüş tası, balkonuna tırmanan, derisinde yaralar, pullarında dökülmeler olan uzun engereğin önüne koydu. Yılan kendi etrafında birkaç tur dönüp, küçük bir daireye dönüştükten sonra sütü iç-

meye başlamıştı. Yorgundu çünkü Gümüş Pençe erkeklerinden biriyle dövüşmüştü, bir kadın bedenine dönüşebiliyordu ama yaralıyken insan formu almaya mecali yoktu.

"Sence," diye söze girdi Mahinur oturduğu balkon masasına yasladığı dirseğini masanın yüzeyine biraz daha bastırıp, serçe parmağındaki tırnağı kemirerek. "Elmasın dilinden anlamaya başlamış mıdır? Elmas ona yoldaşlık ediyor mudur? Kızıl Cadı'nın rüya yolu kapalı, ona mesaj gönderemiyorum, üstelik güçlerim de sınırlı. Artık bir Mar kadınına dönüşemiyorum. Torunuma nasıl ulaşırım bilmiyorum. Hata mı ettim Zultanit?"

Sarı engerek yılanının pullarının arasından yere düşen sultan taşlarının parıltısı balkonu aydınlatıyordu. Yılan ağzını sütten çekti, kafasını kaldırdı ve kız kardeşlik düğümüyle bağlı olduğu kadına baktı. Kadın yaşlanmayı seçmişti ama yine de hâlâ oldukça güzeldi. Zihnindeki tüm pürüzleri kenara iterek kadının zihnine bir halat uzattı ve konuşmaya başladı.

"Hata etmedin Mahinur, o görevini yapmaya gitti. Soyumuzun başına geçmeye gitti. Yıllar önce Aykan'ı alıp buraya geldiğinde Mar Kraliçesi'nin sizden geleceğini biliyordun, çünkü burada düşmanlar yoktu ve oğlun tek Mega Alfa'ydı, orası onun için bir ölüm bataklığıydı. Belki bu yaptığın ilk hataydı ama kız güçlü, bir Mega Mar Kraliçesi tarihte duyulmuş şey değil. Üstelik yanında kristal derili bir çıngıraklı da var. Ona yoldaşlık ediyormuş, duyumunu aldım. Yakında onu bulmak için gelecek daha bir sürü aile üyesi olacak. Bir Mega Mar'ın zihni en çok sessizken tehlikelidir çünkü o sessizlikte bir sürü ayrıntı gizlidir. Eminim torunun, yani öz kraliçemiz, her şeyi halledecek."

Mahinur, "O kendini Mega Alfa sanan sonradan olma Omega piçi onun yerini bulmak için harekete geçecek. Hissediyorum, beni kandırmak için buralarda dolaşmaya devam ediyor ama onun için oraya gidecek. Mahinev'in damarlarında bir Mega Alfa'nın kanı dolaşıyor, o Omega köpeğinin gözü taht için döndüyse, eminim karşısına Mar Kraliçesi'ni bile alacaktır," dedi sıkıntıyla.

Zultanit, "Torunların," dedi ve uzun uzun sustu. "Onlarda da mega kanı var. Bu onları ruhlarının en yakın olduğu şeye dönüştürmeye yetmez mi?"

"Ruhlarının mı?"

"Mahinur, unuttun mu? Ortada bir insan, bir doğaüstü bebeği varsa, döl doğaüstüden geliyorsa, oradan gelen çocuk ya melez olur ya da ruhunun yakın olduğu bir şeye dönüşür. Eşsiz bir şeye... Bin yılda bir gelecek olan şeylerden birine... Onların ruhları en çok nelere yakın? Aynı şeylere mi yoksa farklı şeylere mi?"

"Üç erkek torunumun üçünün de birbirinden ruh olarak farklı olduğunu biliyorum."

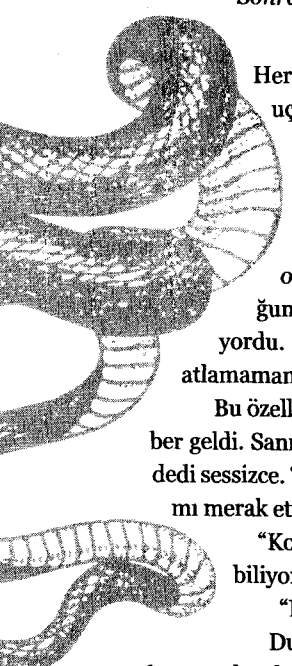
"O zaman zamanın onları sürükleyeceği kaderi bekle."

23. MĒNESS VE SAUL

J2 & COLEEN MCMAHON, SEVENT SANCTUM

Güneş ile ay kavuştu.
İki farklı soyun Kralı ve Kraliçesi birbirine tutuldu.
Sonra da çok daha büyük bir karanlık doğdu.

Her şeyi göze alarak koştuğun yolun sonu her zaman uçuruma çıkardı.

Bazen kalp en çok da verdiği kararlar yüzünden kamburdu.

"Bunu ne zamandan beri yapabiliyorsun?" diye sordum, o uçurumun kenarındaydım, ne olursa olsun diyerek, her şeyi göze alarak koştuğum o uçurum şu an karşımda durmuş bana bakıyordu. Ben onun içine atlamak istiyordum, uçurum ise atlamamam için beni tutuyordu.

Bu özelliğin yeni farkına varıyormuş gibi, "Bir anıyla beraber geldi. Sanırım bunu sana söylemem de pek sakınca yoktur," dedi sessizce. "Anıların birinde rastlayınca, yapıp yapamayacağımı merak ettim, yapabiliyormuşum."

"Konuşmadan da istediğinde gözlerinden bana ulaşabiliyor musun yani?"

"Evet, öyleymiş."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, gözleri dudaklarımdaki kıvrıma kaydı. "Ben de yapabiliyor muyum peki?" diye sordum merakla.

Gözleri heyecanımdan aldığı duyguların karmaşasıyla dudaklarımdaki kıvrım ve gözlerimdeki parıltı arasında gidip geldi. "Bilmiyorum, sanırım bu bana özel," dedi.

"Ne göstereceğini sen mi seçiyorsun? Kelimeler tamamen senin isteğin doğrultusunda mı oluşuyor?" diye sordum merakla, yoksa onun içinde saklanan şeyler de elinde olmadan benim önüme çıkar mıydı?

"Bak sen," dedi kılıç gibi bakan gözleriyle beni baştan aşağı süzerek. "Her şeyi bilmek istiyorsun demek. Bu seni biraz üzecek ama maalesef, ben gösterdiğim sürece göreceksin saftirik."

"Tüh..." Arkama doğru baktım, garip bir şekilde çok heyecanlı hissediyordum. Çalışmalara devam eden arkadaşlarımı izlerken bile gözlerimin önünde gözlerinin buzdan yarıklarında dolaşan yılanlar vardı. Bir özellik geleceğini, sonunda beni duyguları yüzüme vurarak sobeleyeceğini biliyordum ama bu özellik beklediğim son şeydi.

Hissettiklerimi Efken'e doğrudan söyleyebilecek biri değildim. En azından ben öyle değildim. Zihnimin içinde terör estiren kaos kraliçesinin istediği her şeyi sansürsüz söyleyebileceğini biliyordum. Bu özelliğin beni mutlu ettiğini hissettim ama öte yandan eksik de hissettirdi; sadece onun söylemek istediklerini, görmeme izin verdiklerini değil, ben zihninde bana dair saklanan her şeyi bilmek istiyordum. Bencillik miydi bu? Sanırım Efken Karaduman'ın ruhu ruhuma tutunmuş ve köklerim onun tohumlarından var olmuş gibi derinlerime salınarak bana ona ait birçok şeyi bırakmıştı.

Efken, "Seninle ilgili, sana dair başka neler öğreneceğim merak ediyorum," dedi. "Daha geçmişimin ne kadar içindesin, daha ne kadar derinlerimde varsın, kaç noktamdan sana görünmez halatlarla kördüğüm olacak şekilde bağlandım merak ediyorum." Gözlerim gözlerine kayınca, yakıcı kelimelerinin meltemi ruhumu sardı ve gözleriyle birleşen kelimelerinin ağırlığını en çok da ruhumda hissettim. Elini uzatıp eklemlerinin dış tarafıyla yanağımı okşayınca kalbimin yerinden çıkacağını sandım. Böylesi bir etki normal miydi? Onu bu kadar derinlerimde yaşatıyor olmam çok hastalıklı değil miydi? "Utanıyor musun yoksa?"

"Utanmıyorum," diye yalan söyledim.

Derin bir nefes aldı ve "Sana kahve ısmarlayayım," dedi. Gözlerimin içine itiraz istemiyor gibi bakınca kaşlarımı çattım ve omuz silkerek, "Olur," dedim.

Gözlerimi yeniden kalabalığa çevirirken panik hâlindeydim, bu paniğin esas nedenini biliyordum; gözlerindeki yarıklarda dolaşan yılanların var ettiği harfleri, kelimeleri, cümleleri unutamıyordum. Çok ani ve sarsıcı bir şekilde gelen bu özelliğe uyum sağlayamamaktan değil, bu özelliğin beni mahvetmesinden korkuyordum. Sesinde duyamadıklarımı gözlerinde görme ihtimali beni çıldırtıyordu. Sanki ondan bir parça sır çalıyormuşum

gibiydi ama değildi de. O istemediği sürece bana bir şey vermezdi, yine de içten içe istemesini diledim.

"Siz çalışmalara devam edin," dedi Efken kalabalığa doğru bakarak. "Biz gidiyoruz."

Nora, "Buraya bir avuç amatörle güreşmeye gelmedim," diye söylendi ama Efken onu duymazdan gelerek kaputtan çekilip aracın kapısını açtı. Hatem bize doğru yürümeye başladığında, "Beni takip etmeyi kes," dedi Efken ona doğru dönüp ölüm mavisi gözlerini Hatem'e dikerek. "Burada onlarla kalacaksın."

"Ama ya size..."

"Komplo teorilerini dinlemek istemiyorum." Efken araca binecekken gözleri beni buldu, kaputun önünde durmuş ona bakıyordum. "Binmeyecek misin Medusa?"

Gözlerim Hatem'e doğru kaydı, tedirginliğin ve kaygının bir yuva gibi yerleştiği gözlerini bizden bir an olsun ayırmıyordu. Efken için endişeleniyordu, Efken'i son çaresi olarak görüyordu, Efken'i küçük bir oğlan çocuğunun tutup avuçlarının içine aldığı son umudu gibi görüyordu. Birdenbire kendimi çok kötü hissettiğim için, "Ona böyle davranma," dedim. "O da bizimle gelsin."

"Yatıp yerlerde yuvarlanarak neden ben değil de o diye bağırmamı istiyorsanız gelsin tabii!" diye bağırdı İbrahim karlara tekme atarak. "İkinci çocuğun doğumuyla beraber ilk çocuğun dama atılan pabucundan bile daha değersiz hissettiğimi bilmenizi istiyorum, çok gücendim ya, kalbim paramparça ama umurunuzda mı? Değil. Alıyorsunuz evcil Sibirya Kurdunuzu, gezmeye gidiyorsunuz, peki ya evdeki bu kedi ne olacak?"

Efken yüzüme dik dik bakarken İbrahim umurunda değildi, hatta kimse umurunda değildi, sadece bana bakıyordu; sanki umurunda olan tek şeymişim gibi bakıyordu.

"Efken, Hatem de gelsin. Huzursuz hissediyor işte."

"Huzursuz hissetmesine neden olacak hiçbir şey yok Medusa," dedi tokattan sert bir sesle. "Çocuk mu pışpışlayacağız? Bunu mu istiyorsun cidden?"

"Bu kadar sert olma," diye fısıldadım, gözlerinde gördüklerimin etkisi hâlâ kalbimdeyken ona meydan okuyabilecek kadar güçlü hissetmiyordum.

Efken derin bir nefes aldıktan sonra, "Ne yaparsanız yapın," dedi ve arabaya bindi. Hatem ne yapması gerektiğini anlayamamış gibi bize doğru bakıyordu, ona gelmesini işaret ettiğimde Crystal gözlerini Hatem'e çevirip düşmanca bakışlarını sakınmadan, "Hareketlerine dikkat etmezsen kuyruğunu koparırım senin," diye hırladı. Hatem ona aldırış etmedi, sanki ona dünyaları vermişim gibi hızla arabaya doğru gelmeye başladı. İbrahim ise

yere yatmış karları yumrukluyor, bizi yenilere rezil edecek hareketler yapmaya devam ediyordu; her zamanki gibi...

Gümüş Pençe erkeği tam önümde durunca Crystal'in vücudunun şiştiğini gördüm, saldırmaya hazır gibiydi. Sanki bir yaya yerleştirilmiş sivri, ölümcül zehri ucunda taşıyan bir oktu. Fırlayıp Hatem'e saplanmak ve ölümü ona yadigâr bırakmak istiyordu. Elimi kaldırıp, "Crystal," dedim yavaşça. "Sakin ol ve lütfen Sezgi'ye yardımcı ol." Bakışlarım Hatem'in gümüş gibi parlak, lekeli ay beyazı gözlerine indi, gözleri karla kaplı bu ormanda gerçekten de beyaz gibi görünüyordu. "Bizimle geleceksin ama lütfen onu kızdırma. Bugünlerde ona ben bile ağzımı açıp tek kelime edemiyorum."

"Onu ne kızdırmaz bilmiyorum ki," dedi Hatem. "O her şeye kızıyor."

"Belki de bu kadar haklı olduğun için sana sinir oluyordur." Gülümsedim, Hatem bu gülüşe ve kurduğum cümleye anlam yükleyememiş gibi bana uzun uzun baktı ve sonunda, "Hadi bin," dedim. "Gidelim."

Ormana koşarak geldiği ve hayatında muhtemelen ilk kez arabaya bineceği için tedirgin bir şekilde arabanın etrafında dört tur attı, bu olurken dehşet içinde onu izliyordum, Efken ise direksiyonun başında kollarını göğsünün üzerine katlamış bomboş gözlerle ön camdan dışarıyı izliyordu; mimiksizdi.

İbrahim, "Beşinci turu atarsa ön lastiğin kenarına işeyecek," dedi ileriden.

"Hatem," diye fısıldadığımda beşinci turu için hazırlanıyordu, kafasını kaldırıp bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Nereden binileceğini unuttum, oysa çok fazla izlemiştim."

"Gel benimle," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Beni takip etti, tıpkı uysal küçük bir oğlan çocuğu gibi... Arka yolcu koltuğuna giden kapıyı açtığımda kafasını boşluktan içeri uzatarak içeriyi kokladı. Efken başını sallayarak burnundan sert bir nefes verirken, "Ya sabır," diye homurdanmıştı. "Şimdi sikeceğim herkesin belasını."

"Hatem, binecek misin artık?"

"Ah, tabii." Yavaşça arka koltuğa yerleşip arabanın içinden meraklı gözlerle dışarıya doğru baktı. Gülümseyip kapıyı kapattım ve karların arasında durup sessizce bizi izleyen topluluğa bakmadan ön yolcu koltuğuna yerleştim. Emniyet kemerimi bağladığım esnada Efken cipi çalıştırıp geriye doğru sürdü, cip keskin bir şekilde döndü ve karlar lastiklerin etrafında fırtınaya kapılmış gibi uçuştu, araba öne doğru atılarak hızla ilerlemeye başladı.

İşlek bir caddeye inene dek sessizlik sürdü. Efken arabadan inerken onu izliyordum, kapıyı kapatmadan önce kafasını içeriye sokarak, "Ne alayım?" diye sordu. "Sade mi sert mi yoksa yumuşak mı?"

"Sert," dediğim anda dudaklarına yerleşen o adi gülümseme kasıklarımın çekilmesine neden olmuştu. Gözlerimi ellerime indirip gülümsememi saklamaya çalıştım ama Efken'in gördüğünü biliyordum.

Hatem, "Sert olan ne? Yani özel bir durumsa çıkıp bir köşede bekleyebilirim, gerçekten," deyince, Efken ona cins cins baktı ve ben de elimi alnıma götürerek, "Hiç alakası yok Hatem, lütfen her duyduğunu yanlış yorumlama," dedim karnıma saplanan utanç krampıyla.

"Ulan arabaya nasıl bineceğini bilmiyorsun ama serti yumuşağı iyi biliyorsun puşt," dedi Efken. "Keserim kuyruğunu, kal arabada."

"Tabii kalırım," dedi Hatem yeniden bir çocuk gibi.

Efken kahve almak için karşı şeride geçip dükkânların olduğu kaldırıma çıktığında Hatem o kadar sessizdi ki, sonunda, "O gün ormanda bana saldıracak olan kurttan beni kurtardığını hatırlıyorum," diye fısıldadım, kırmızı spor bir araba yanımızdan geçip saniyeler içinde küçük, kırmızı bir noktaya dönüşerek gözden kaybolmuştu. Hatem şaşkınlıkla spor arabanın arkasından bakarken, "Sizi uyarmıştım ama biraz dikkafalısınız, ormana gelip duruyordunuz," dedi.

"Peki o kimdi? Yani bana saldıracak olan?"

Hatem, "Yalnızca ben yokum, çok fazlası var. Mega Alfa'yı bulamıyorlar çünkü kartlar onu saklıyor ama etrafta kendileri için bir sürü aradıkları kesin. Bazıları saldırgan olabiliyor. Sizin bir Mar olduğunuzu anladığı için saldıracaktı. Başıboş bir omegaydı. Tıpkı benim gibi. Ormanın derinliklerinde sandığınızdan daha fazlası olabilir. Öylece gelmemeliydiniz, henüz kullanabildiğiniz bir gücünüz yoktu Kraliçe."

"Bana Mahinev diyebilirsin."

"Mega Alfa'nın bundan hoşlanacağını zannetmiyorum. Biri size isminizle hitap ettiğinde otuz iki dişinden gelen gıcırtıyı Kar Ormanı'nın diğer ucundan duyabiliyordum."

"Onun ismi de Efken."

"Bizler efendimize ismiyle hitap edemeyiz. O yakında benim Kralım olacak."

"O senin gibi dönüşmüyor ama."

"Ya yeterince tetiklenmiyor ya da müthiş yaratığının yularını sıkıca tutarak çıkmasına engel oluyor," diye onayladı beni. "Her halükârda bu dönüşüm kaçınılmaz olacaktır Kraliçe. Sonunda bir kral olacak."

"Bana ve ırkıma düşman mısın?"

"Neden bu soruyu soruyorsunuz? Size asla saldırmam. Bana güvenebilirsiniz. Onun yanında olduğunuz sürece Kraliçe, benim de saygı duyduğum bir hanımefendi olacaksınız."

"Peki ya onun karşısında olsaydım?" diye sordum yavaşça.

"O zaman maalesef ki nazik ve ince boynunuz ile güzel yüzünüzü taşıyan başınızı birbirinden ayırmak durumunda kalırdım."

Bu cümle bana hiçbir şey hissettirmedi. Ne korku ne de biraz kaygı. Eskiden olduğum kişi olsaydım, şu an canlı bir cenaze gibi bembeyaz kesilmiş yüzümle korkudan ölecek gibi hissederek Hatem'e bakıyor olurdum. Bir sonraki hamlesinin boynum ile başımı birbirinden ayırmak olmasından ölesiye korkardım. Her hareketini izler, bana verebileceği her zararı hesaba katarak dikkatli adımlar atardım. Şimdiyse sadece bomboş bir yüzle gülümseyip önüme dönerek, "Ya da ben senin gümüş kürkünü simsiyah kömür parçasına dönüştürene kadar yakardım," dedim. Bu da onu korkutmadı ama bir anlığına tedirgin gözlerle bana baktığını dikiz aynasından görmüştüm; kısa bir bakıştı ama çok şey ifade ediyordu. "Endişelenme Hatem, sonuçta karşımda değil, yanımdasın. Değil mi?"

"Gerektiği sürece Kraliçe," dedi sessizce kabullenerek.

"Başka arkadaşların var mı?"

"Hayır, ben bu dünyada sadece benim."

"Ne?"

"Yapayalnızım demek istedim, dilinize çok hakim değilim Kraliçe, ben uzun süre bir yaratığın vücudunda yaşadım. Çok nadir insan vücudunda dolaştım. Yırtıcıların olduğu yerlerde yaşadığım için bir insan olarak dolaşmak akıl işi değildi. Hâliyle dilinizden de uzaklaştım."

"Peki Manbel konusunda bize yardım edecek birileri yok mudur? Senin gibi?"

"Önce Mega Alfa'nın dönüşmesi, alfalığını ilan etmesi, ardından da sürüsünü oluşturmak için bağlı olduğu insanları bulması gerek." Kaşlarımı kaldırdığımda Hatem konuşmaya devam ediyordu. "Tüm bunlar çok uzun sürer, bu büyük bir dağılmaya yol açar. Mega Alfa'nın yanınızdan ayrılması demek, Manbel'in onun yokluğunu fark etmesi ve saldırması demek. Manbel bir demon, elbette karşısında bir Mega Alfa olduğunu biliyordur."

"Bu yüzden Efken'i benden uzaklaştırmaya çalıştı, Semih ve Samuel'i üzerimize yönlendirdi ve beni tek başımayken ele geçirmek istedi," diye fısıldadım.

"Sanıyorum öyle oldu Kraliçe."

"Yaren hakkında ne biliyorsun? Bir Gümüş Pençe değil, değil mi?"

"Değil," dedi sadece, bir şey biliyormuş da susuyormuş gibi dudaklarını sıkıca kapatınca, içimdeki huzursuzluk bir karış daha büyüdü.

"Yaren hakkında bir şey biliyorsun."

"Senin bildiğinden daha fazlasını değil."

"Ben ne biliyormuşum?"

"Bu benimle konuşman gereken bir konu değil."

"Yaren bir Gümüş Pençe değilse, ne?" diye sordum sertçe. "Tıpkı elmas gibi bilmeceler mırıldanacağına biraz elle tutulur cevaplar versene."

"Cevapları nasıl elle tutacaksın ki?" Ona düz düz baktım. "Elmas mı dediniz? Elmasımızla iletişime geçtiniz mi?"

"Deniyorum."

Hatem tam dudaklarını aralayacakken arabanın kapısı sertçe açıldı ve Efken soğuğu da beraberinde arabanın içine taşıdı. Kahve kutusunu bana uzatırken, "Benden daha sert değil ama bu da yeterince sert," dedi, gözlerim gözlerine solgun bir şekilde dokunduğunda duraksadı, bir şey demeden kahve kutusunu alıp başımı sallayarak teşekkür etmiş kadar oldum.

"Sorun ne?" diye sorunca, bakışlarım yeniden maviliklerine kaydı. "Bu it mi bir şey yaptı?" Sorusuyla eş zamanlı olarak Hatem'e doğru dönmüş, Hatem irkilerek koltuğa yaslanıp iri gözlerle Efken'e bakmıştı. Sanki koca bir hayvana dönüşmüyor, o koca dişleriyle boyun parçalamıyor gibi savunmasız görünüyordu. Elimi Efken'in omzuna koyarak, "O hiçbir şey yapmadı," dedim sertçe. "Sen bugün ekstra saldırgansın. Asıl sen söyle, neler oluyor?"

"Bir şeyim yok," dedi.

"Emin misin Efken? Hiç öyle görünmüyor da."

Efken kendi kahvesinden bir yudum alıp arabanın kapısını sertçe kapattıktan sonra, "Hep aynı konular," dedi.

"Kurulla ilgili araştırma mı yapıyorsun?" Sorum onu hazırlıksız yakaladı, bana donuk gözlerle baktığında, "Varlığını bilmiyorlarsa bile şimdi öğrenebilirler, sence sırası mı?" diye sordum, bu soruyu sorarken içim parçalanmıştı ama başka çarem yoktu. Dört yandan ölüm bıçaklarıyla kuşatılmışken onu başka bir ölüm yoluna sokamazdım. Beşinci bıçağı da ona doğrultmaları demek, ölüm ihtimalinin bir adım daha atarak ona yaklaşması demekti. Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışarak gözlerinin içine baktım. Yılanlar orada değildi, buzdan yarıklar boş ve soğuktu, tıpkı yüzündeki sert ifade gibi.

"Araştırma yapıyorum, kendimi açık etmiyorum. Hem sadece kurulla ilgilenmediğimi çok iyi biliyorsun." Bakışlarını yola çevirip kahve kutusunu iki bacak arasına koyarak direksiyonu sertçe kavradı. "Manbel konusunda hiçbir şey yapmadığımı düşünecek kadar salak olamazsın. Herkes bir işin ucundan tutmuşken orada durup onun gelişini bekleyecek değilim. Ne sanıyorsun? Hiçbir sik yapmadan onu beklediğimi mi?"

"Gerginsin," dedim sadece.

"Evet ve sen daha çok gerileyim diye uğraşıyorsun sanki."

"Bunu yapmıyorum."

"Sadece gerginim."

"Gergin olan sadece sen değilsin Efken Karaduman." Kahvemden bir yudum daha aldım ve son yaşananları hatırladığımda kalbim sakince çarpmaya başladı. Kendimi suçlu hissettim. "Kuruldan bir intikam istiyorsun, biliyorum ve bu intikam alınacak."

"Alınacak değil," dedi sertçe. "Alacağım."

"Alınacak," diye bastırdım.

"Buna karışmayacaksın."

"Senin meselen benim de meselem, elbette karışacağım!" Ona doğru dönmemle arabayı hızla çalıştırıp sıktığı direksiyonu sağa doğru çevirmesi bir oldu. Trafiğin içine bodoslama dalan cip sarsılırken kahveyi üzerime dökmemek için sıkıca kavradım. Onun bacaklarının arasındaki kahvenin kapağından dışarı kahve taşmıştı, çok değildi, karton yüzeyin üzerinde bir çocuğa ait güçsüz gözyaşları gibi duruyordu.

"Senin benim meselem diye bir şey yok Medusa, neden anlamak istemiyorsun?" Gözleri beni bulduğunda korna seslerinin yankılar oluşturduğu o caddede hızla ilerliyorduk. Yabancı gözlerin bakışları içinde olduğumuz arabaya beraberinde hayret ve korkuyu da taşıyarak dokunuyordu. Efken gaza basarken gözleri hâlâ bendeydi. "Benim annemi ve babamı öldürdüler. Benim kız kardeşimi öldürdüler. Benim."

Dişlerimi birbirine bastırıp gıcırdatarak gözlerimi ön cama çevirdim. Verecek cevabım yoktu. Haklıydı. Ne dese, ne şekilde sövse, ne şekilde saldırsa haklıydı. Bu kanlı bir meseleydi ve ona aitti; kanlar dökülmeden, ateşler yanmadan, etraf kül kokmadan bitmeyecekti. Hatta kül kokusu kaybolduğunda bile bir yerlerde devam edecekti.

"Bana bağır çağır ama yanında olmama sakın engel olayım deme," diye fısıldadım karton kahve bardağını iki avucumun içinde ezer gibi sıkıca tutarken. Ona değil, önümüzde akıp giden yola bakıyordum. Efken konuşmuyordu, sessizliği anlıktı ama buna rağmen sağır ediciydi.

"Yanımda olmak istiyorsan ol," dedi sonunda. "Çünkü sen yanımdayken, ben kabuğunun içindeki canavardan çok daha fazlası gibi hissediyorum kendimi Medusa." Bakışları bende değil, yoldaydı; tıpkı benim gibi. Ama benim bakışlarım yolda sabit kalamadı, ona çevrildim, secdeye dokunan bir alın gibi ona dokunan gözlerimin içindeki tüm duygular bulutsuz bir gecede gökyüzünü var eden yıldızlar kadar parlaktı.

"İstemesen de yanında olacaktım zaten."

"Biliyorum," dedi gözlerini kırpmadan yolu izlerken. Sonra konuyu tamamen kuruldan uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi, "Mustafa Baba yakında

dönecek," dedi, şaşkınlığa uğramadım ama bir anlığına sustum. Sonunda o yaşlı adamın nereye gittiğini söyleyecek miydi? Ona dikkatle bakmaya başladığımı hissedince, "Zehir Vadisi'ne gitti," diye cevapladı soru işareti dolu bakışlarımı. "Orada eğer başarabilirse eski bir kabileye ulaşmaya çalışacak."

"Kabile mi?"

"Evet. Eski bir kurt kabilesiymiş, pek ayrıntı vermedi ama işe yarayacak adamlar olabileceğini söyledi. Eli boş dönmez."

Hatem, "Düşündüğüm kabileyse onlar yaşlanmayı kabul ettiği için artık dönüşmezler," dedi. "Dönüşseler bile genç bir Gümüş Pençe kadar işe yaramayacaklardır."

"İşe yaramalarından çok, kalabalık olmamız önemli. Sahaya ne kadar kalabalık çıkarsan, o kadar çok akıl karıştırırsın." Efken derin bir nefes aldı. "Gerisini bana bırak Medusa. Bundan sonrası bende."

Ne demek istediğini anlayamadım ama ona karşı da çıkamadım. Sessizlik birdenbire değil, yavaşça geldi, yolu izlemeye başladığımda bizi bekleyen geleceğin rengini benim belirleyeceğimi biliyordum.

Saatin ibresi bir adım daha attığında, gece çökmüştü, arabanın içindeydik, Kar Ormanı arkamızdaydı ve dağ evi de hemen önümüzde karanlıklara gömülmüş hâldeydi. Karanlığın bir sis gibi çöktüğü araziyi aydınlatan cipin ön farlarıydı, sarı far ışığının içinde iğne gibi düşmeye devam eden kar tanelerini izlerken Efken'in telefonla olan konuşmasını dinliyordum.

Efken telefonu kapatırken, "Yaren'i mi getirteceksin?" diye sordum yavaşça, başını sallayınca kaşlarım havaya kalktı. "Neden?"

"Burada daha güvende olacak. Gözümün önündeyken."

Semih'in bir başka atağı mıydı onu endişelendiren? Emniyet kemerimi çözmek için tokayı tırnaklarımın arasına alarak kavradığımda Hatem, "İsterseniz kuzeniniz getirilirken içinde olduğu arabayı koşarak takip edebilirim," dedi, ciddi görünüyordu. Dikiz aynasından ona baktıktan sonra emniyet kemerini çözdüm ve arabanın kapısını açtım, soğuk hızlı ve anlık olarak içeri doldu ama üşümedim.

"Bu sadece daha fazla dikkat çeker," dedi Efken, sesi sertti. "Semih denen yavşağın onun etrafında olma ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. O puştun tüm iç organlarını çıkarmak zorunda kalırım."

"Eminim bu zorundalık olmaz, sizin için zevk olurdu," diye fısıldadı Hatem karanlık bir sesle.

Adımımı dışarı atıp, "Yaren'in yanımızda olması en doğru karar ama onu korumak için daha dikkatli olmalıyız. Savaş alanına gelmemeli," diye mırıldandım. Kar taneleri gecenin üzerini örterek siyaha boyadığı saç tellerimin arasına tutunuyordu.

Hatem, "Peki siz?" diye sorduğunda sorusunun Efken'e yöneltildiğini biliyordum. "Siz ne zaman bedeninizle birleşeceksiniz?"

İçimdeki sessizliği kül etmeye başlayan soru zamanın içinde büyüdükçe büyüdü.

O an, saçlarıma tutunup saçlarımda asılı kalan kar taneleri, yanan gökyüzünden düşen küller gibiydi. Saçlarımın arasında soğuyan külleri hissederken saatin ibresinin kökünden sızan kan, sayıların üzerini kirleterek zaman kavramımı yitirmeme neden oluyordu. Kar bir anda daha da telaşlı bir şekilde yağmaya başladı. Buradaydım ama değildim; karanlık odadaydım, o odadayken aynı anda karanlık bir sokakta yavaşça esen rüzgâra kapılan bir roman sayfasıydım, düşen kar tanelerinden en soğuk olanıydım, diğer yakada doğan güneşin tenine sinmiş siyahlıktım. Kendimi birdenbire anılarımdan birinde, yatak odasında buldum. Yatağın kenarına oturmuş, ay taşlarının süslediği sandığı izlerken düşüncelere dalmış hâldeydim. Elmas bana bir şeyler söylüyor ama ben onu anlamıyordum, bu yüzden kendimi eksik ve aptal gibi hissediyordum.

Sandığın kapağını açtığımda onu anlamayacağımı biliyordum.

En soğuk kar tanesi olarak bir yerde gökyüzünden yeryüzüne hızla düşmeye devam ediyordum. Hâlâ o roman sayfasıydım ve başka bir karanlık sokakta savrulmaya devam ediyordum, güneşi lekeleyen karanlıktım ve gölgelere hükmediyordum; o an her yerdeydim ama en çok da burada, bu yatağın üstünde, belirsizliğin tam ortasında, araftaydım.

Elmas bana, "Güzelsin ama parıltıların eksik," dedi, "güzelsin ama elmasların eksik."

Bu, sanki o an yaşadığım anıdan sızarak şu ana doğru gelen, bana doğru kıvrılarak ilerleyen bir sesti. Ses, zamanın üzerinde bir derinin üzerinde kayan neşter gibi kaymıştı.

"Güneş çok parlak ama sen güneşten de parlaksın, güneş sıcak ama sen güneşten de sıcaksın," diye fısıldadı bir ninni gibi. "Cehennem ateşi, güneşin ateşinden bile sıcaktır."

Kar tanelerinin saçlarıma tutunduğunu hâlâ hissedebiliyordum ama ben o an, o odada, o yatağın üstünde, elimde elmasın ağzı açık sandığıyla oturuyordum. Küçük bir kız çocuğu kafamın içindeki tüm odaların kapılarını çarparak koşmaya başladı. Birini arıyor gibi değil, birinden kaçıyor gibi koşturuyordu. Düşünceler, kırılmış kemiklerin sonunda kaynaması gibi birleşerek yavaş yavaş bütünün bir parçası hâline gelmeye başlamıştı. Birleşerek netleşen düşüncelerin etrafındaki sis bulutu usulca havada süzülerek silinirken elması izliyordum.

Elmas bana bedenimle birleşmem gerektiğini fısıldıyordu.

Elmas bana, elmas yılanın bir bütünü olmam gerektiğini fısıldıyordu.

Elmas bana, cehennem ateşinin sahibinin ben olduğumu fısıldıyor; elmas bana o ateşle güneşi bile yakıp küle çevirebileceğimden bahsediyordu.

Küçük kız kapıları çarpmayı bıraktı, kaçmaktan vazgeçti ve teslim oluyormuş gibi kafamın içindeki karanlığı izlemeye başladı. Birkaç saniye sonra o küçük kız çocuğunun arkasında Medusa duruyordu; beyaz bir elbisenin içindeydi, saçlarının uçlarından aşağıya doğru sarkan yılanların boyunları kabarmıştı, çataldan dilleri dışarıdaydı. Küçük kız çocuğunun omzuna elini koydu, uzun tırnaklarını o an gördüm, kan kırmızısına boyalıydı. Yüzü ifadesizdi, kız çocuğu ile birlikte karanlığı izlemeye başladılar.

Sonra, izledikleri karanlığın ben olduğumu anladım.

Gözlerimde yanan alevlerle, "Bedenimle birleşmeliyim!" diye çığlık attığımda, Hatem birden arabadan fırlayıp kollarımı kenarlarından tutarak düşmeme engel oldu. O bunu yapana dek, ben düşmek üzere olduğumun farkında bile değildim. Efken birkaç saniye sonrasında tam önümde duruyordu, beni belimden kavrayarak kendine çektiğinde, tenimin üzerinde kayan bıçak keskinliğindeki elleri beni sakinleştirmedi. Onu itip hızla verandanın merdivenlerini tırmanmaya başladım. Efken arkamdan geliyordu.

Verandaya çıktığım an beni belimden yakalayıp, "Neler oluyor Medusa?" diye sordu, öfkenin de bir sarmaşık gibi dolandığı dehşet verici korkusunu içimde hissettim. Bacaklarım havaya kalktı, çırpındım ve onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama o beni bırakmadı.

"Bırak!" Emrettiğim an, kollarının güçsüzlüğünü hissettim ve yere zıplayarak ondan kurtuldum. "Onu nasıl yeneceğimi biliyorum!"

"Ne?" Bana onu yakmışım gibi bakarken kolunu tutuyordu, bir an gözlerim koluna kaydı ve hissettiğim boşlukla, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben mi yaptım bunu?"

"Sadece anlık yandı." Dik durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Elmasın bana ne demeye çalıştığını anladım!"

"Ee?" Efken kaşlarını çatmıştı. "Nasıl?"

"Bedenimle birleşmem gerek," dediğim anda Efken'in kaşları havaya kalktı ve başını sol omzuna yatırarak bana baktı. İşte o an, Efken'in de zihnindeki eleğin paramparça olduğu, mantığın kafamızın içine geri oturduğu andı.

"Elmas yılan," diye fısıldadı. "Senindi."

"Sana söyleyecektim ama elek vardı," dedim parmağımı şakağıma bastırarak. "Tehlikeye atamazdım. Üstelik bir şeyler bizi hep durdurdu. Bizi durduran elekti. Artık elek yok Efken. Birleşmem gerek." Tam sırtımı dönecektim ki beni kollarımdan tutup sertçe kendine doğru çevirdi. "Bıraksana,"

diye inledim. "Durmamalıyız, gece yarısına çok az kaldı, gidip pentagram yaparak onu çağıracağım."

"Ne?"

"Pentagram ona kendini güvende hissettiriyor, üstelik elmas bedenle birleşmemden korkuyordu, en başından beri korkusu bu olmalıydı." Bana çıldırmış birine bakıyormuş gibi bakan Efken'e yalvarıyor gibi bakarak karşılık verdim. "Pentagram yaptığımda beni bedenin etrafında yalnız sanacak. Hatırla, pentagrama bir aptal gibi güveniyor, onun için tılsım, bir şans işareti sanıyor. Yalnız olduğumu düşünecek, ben elmas bedenle birleşmeden hemen önce gelecek. Beni hissedecek, bedene yakın olduğumu hissedecek, pentagram da güvenini sağlayacak. Belki yalnız bile gelebilir."

"Bu bir intihar girişimi," dedi Efken ifadesiz bir sesle. "Buna izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Böyle bir şey asla olmayacak."

"Senden izin istemedim ki." Bir adım geri çekilip çatık kaşlarla ona baktım. "Senden izin mi istedim ben? Ne intiharından söz ediyorsun?"

"Bu gece bunu yapacak olman koca bir aptallık," dedi sertçe. "Aklını mı kaçırdın? Herkes toplansın, öyle."

"Farkında değil misin? Hâlâ saldırmıyor. Sence neden? Daha büyük bir ordu kurmak için. Eninde sonunda bedenle birleşmek için harekete geçeceğimi biliyor, o bir korkak ama işgüzar bir korkak, ordusunu genişletmek için bizi oyalıyor!"

"Bebeğim, beni dinle." Beni durduran kelimelerine rağmen ona buzdan gözlerle baktım. "Biliyorum, her şeyin farkına varmak ateşini harladı ama durmak zorundasın Mahi." Bana beni yatıştırmak istiyor gibi bakıyordu. Ağırlaşan kalp atışlarımı hissettim, göğsümün içinde boğulur gibi siliniyorlardı, daha sonra ateş yeniden gelerek kalp atışlarımı güçlendirdi.

"Beni durdurman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece daha fazla yara almamıza neden olacak. Onu tek başıma yenebilirim, neden anlamıyorsun?"

"Şüphem bile yok Medusa, yenebileceğini demiyorum, yeneceğini diyorum, yeneceğini zaten biliyorum ama fevri davranıyorsun. Bu sadece galibiyeti geciktirir." Bana doğru bir adım attı. "Yanına kimleri aldı bilmiyoruz, ordusu ne büyüklükte bilmiyoruz, yalnız geleceği ihtimalini düşünerek kendini böyle bir ateşin içine atamazsın. Bana ben ateşim deme, ben çok ateş gördüm, kendini küle çeviren. Kendini kendi ateşinle yakmana göz yumamam küçük kızım."

"Ama..."

"Yarın gece," dedi. "Şafağa çok kalmadan."

Gözlerinin içine ona inanmak istiyor gibi baktığımda başını salladı.

"Her sözüm neydi?"

"Yemindi," diye fısıldadım.

"Karşısına gözü dönmüş küçük bir kız çocuğu olarak değil, gücünün farkında yetişkin bir kadın olarak çıkacaksın."

Hissettiğim güvenin katlanarak çoğalıp beni yıkarak tüm benliğimi doldurduğunu hissediyordum. Başımı sallarken gözlerim parlıyordu, bunu gördü ve bu onu belli belirsiz gülümsetti. Yine de gözleri tedirgin bakıyordu, bunu görebiliyordum.

Hatem, "Kokularından bulup hepsine haber verebilirim," dediğinde Efken, "Hepsini arayacağız, sen kendini yorma pire torbası," dedi ve Hatem başıyla onu onayladı.

Gece yeryüzüne akarken zihnimdeki tüm bilgi eve gecenin yeryüzüne aktığı gibi akarak gelen arkadaşlarıma benim tarafımdan sunuldu. Hiçbir şeyi gizlemedim, olduğu gibi anlattım. Bir pentagram yaparak ona kendini güvende hissettireceğimden bahsettim, bedenimle birleşeceğimi anlayacağı için hemen geleceğini söyledim, tek biri farklı bir şey savunmadı. Cehennemin ateşine sahip olduğumu söylediğimde şaşkınlık o kadar derindi ki, Crystal bile aralık dudakları ve ne diyeceğini bilemediğini ortaya koyan bakışlarıyla şaşkına uğramış hâldeydi. Ceyhun ve Ulaş hâlâ dönmemişlerdi ama tüm olanlardan haberleri oldu; yarın gece için sözleşildi.

Kenneth'e göre bu üzerinde biraz daha düşünülmesi gereken bir plandı ama yine de pentagram konusunu akıllıca bulmuştu. Axel ne olursa olsun saldırmaya hazırdı, Nora intihar planına uyacağını söylemişti ama ona aldırış etmemiştim, bu ona göre intihar olabilirdi ama ben ne yaptığımı biliyordum. Diğerleri ise sessizdi. Dışarıda bir kurt formunda nöbet tutan Hatem'in bile konuyla ilgili herhangi bir yorumu olmamıştı.

Yaren'in sabah eve döneceğini öğrendiğimde kendimi hiç olmadığım kadar gergin hissettim çünkü onu tekrar bir kaosun ortasında savunmasız hâlde görmekten korkuyordum. Hepimiz kendimizi bir şekilde savunabilirdik ama Yaren tamamen amatördü, üstelik gördükleri onda nasıl travmalara sebep olurdu bunu da sadece Allah bilirdi.

Güneş doğduğunda benim için daha iyi bir gün başlamıyordu, çünkü olduğum yerde güneş hiç doğmuyordu; doğsa bile gökyüzünü kanın rengine boyardı. Efken şöminenin ateşini yaktığında elimde bir şarap kadehiyle koltuğun ucunda oturuyordum, şöminede yanan ateşin ışığı odadaki karanlığı yok edemiyordu. Sezgi ve diğerleri yerde oturuyorlardı, ortalarına aldıkları büyük beyaz bir kanvasın üzerini keçeli kalemle çiziyorlar, duracakları noktaları işaretleyerek nasıl saldırmaları gerektikleri hakkında konuşuyorlardı. Bu ortamda kendimi hem çok yabancı hissettim hem de bu ortamın yaratıcısı gibi hissettim.

Efken'in konuyla ilgili yorumları yoktu, esasen ortamdaki kimsenin onun kafasından geçenleri bilmediğini biliyordum. Bazıları Efken'in bu savaşı küçümsediğini düşünüyor olabilirdi, bazılarıysa son âna sakladığı bir hamlesi olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kimse ona neden bir canavara dönüşmediğini soramadı, kimse savaş alanına nasıl geleceğini, ne yapacağını soramadı. Herkesin bildiği bir şey varsa, o da Efken'in yenilgiyi asla kabul etmeyeceği ve her zaman sadece ikinci değil, üçüncü, dördü, beşinci hatta altıncı planı olacağıydı. Onu tanımayan yabancı müttefiklerin bile bunu bildiğinden emindim.

Yüzümde sakin bir ifade vardı. Ama kalbim karanlık bir kasırganın ortasında yapayalnız ve savunmasızdı.

Savaş planı yapılmaya devam ederken kendimi dağ evinin verandasına attım, dışarıda ince ama sık yağan karı izlerken elimdeki kadehle verandanın merdivenlerine oturdum. İçimde hem yangını hem de soğuğu aynı anda hissettiğim anlardan biriydi. Gözlerimi şarap kadehine indirip yarın ne yapmam gerektiğini düşünürken, zihnimde büyüyen o çığ gibi düşünceler hızla yıkılarak üzerime gelmeye başladı, ben çığların altında kalacağımı hissettiğim anda bile eski bir anıya tutundum. Bu anıda annem saçlarıma dokunuyordu, gür saçlarımın arasında dolaşan parmaklarının hissettirdiklerini hatırlıyorum; annem tıpkı içinde olduğumuz karanlık oda kadar sessizdi.

Öyle sessizdi ki, sanki hiçbir şeyi bilmiyorken bile birçok şeyi bilen kişiydi.

Her zaman gözlerinde durgun bir ifade görürdüm, bakışları kaybolmuş bir insanın gözlerinden emanet alınmış gibiydi. Sessizdi ama tedirginliğini bana her baktığında ruhumun derinliklerinde hissederdim. O tedirginliği şimdi daha net hatırlıyorum, sanki dün gibi gelen tüm yaşananların içinde parlayan eski bir yıldız gibi hatıralarımın arasından kayıp gidiyordu. Sanki annem benim için korkuyordu ama bu korkuyu neden hissettiğini bile bilmiyordu. Bir içgüdüden ibaretti, içini dürtüp duran bir iğne gibiydi, hissediyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Sanki bir gün başıma gelecek her şeyi hissediyordu ama başıma gelecekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, "Mahinev," demişti bana o anıda, sanki sesi karlarla kaplı kara ormandan geliyormuş gibi oturduğum merdivenlerde biraz daha küçülüp omzumun üstünden ormana doğru baktım. Orada, karanlık ağaçların içinde bir oda vardı, annem ve ben o odadaydık. O anının içinde hâlâ bir aradaydık. "Seni babana benzetiyorum."

Gülümsedim. İnsan gülümserken kan kaybediyormuş gibi hisseder miydi? Hissediyordum. Dalgın gözlerle saçlarıma dokunurken, ruhundaki

sessizlik zincirlerini kırıp konuştuğu o kısıtlı anlarda böyleydi işte. Ya tamamen iki yabancı gibi konuşurduk ve aramıza giren o köprüde yükselen alevlere çaresizlikle bakar, birbirimize gidemiyor oluşumuzun acısını yaşardık ya da koca bir sessizliğin içinden bana uzanan elleri bana her dokunduğunda bende babama ait bir iz bulurdu.

Sezgi'nin geldiğini hissettim ama gözlerimi ormandaki odada annemle olmaya devam ettiğim anıdan ayıramadım. Onu özlediğimi hissettim. Bu gece, ona duyduğum özlemin içimde anılarımızdan oluşan çıralar olup tutuşarak beni yakmaya başladığı geceydi. Sezgi yanımdaki boşluğa bakarken, "Dalgınsın," diye fısıldadı.

"Hepinizi sürüklediğim yangın yerine gitmeye bu kadar hevesli olmam normal mi?" Sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi yüzüme bakakaldı. Yeşil gözlerine çok kısa baktıktan sonra gözlerimi şarap kadehinin içindeki içine kar tanesi düşmüş şaraba indirdim. Bu kar tanesinin nereden geldiği hakkında bir fikrim yoktu.

"Bizi sürüklediğini düşünüyorsun ama Manbel'in yaptıklarının etkisini buradaki herkes hissedecek. Gökteki depremi hatırlıyor musun?" Beni rahatlatmak istediğini bildiğim için ifadesiz kalmayı seçtim. "Yapma Mahinev, Asreman Yırtığı senin suçun değildi. Bilerek yapılmış bir şey değildi."

"Efken'i öpmeseydim oluşmayacaktı." Gözlerimi şarabın içinde kanın içinde yüzüyormuş gibi görünen ve hayret verici bir şekilde hâlâ erimeyen kar tanesinden çekmiyordum. Sezgi'nin yüzüne bakacak gücüm yoktu. Onun soyundan, tamamen soyundan olmasa da onun türünden iki insanın ölüm nedeniydim; üstelik aralarından birini kısa süre önceye dek ailesi olarak görüyordu.

"Duygularını mı suçluyorsun canım?" Sezgi elini omzuma koydu, uzun tırnaklarını kazağımın içinde hissettim, yumuşak bir şekilde omzumu sıkarak, "Duygularını suçlama," diye fısıldadı. "İnan bana, seni öpmek demek dünyanın sonunu getirmek demek olsaydı bile Efken seni öperdi. Ve bundan tek bir anlığına bile pişmanlık duymazdı."

"Çünkü bencil bir hıyar," dedim gülümsemeye çalışarak.

"O kadar üstüne bastın ki ayağının kalıbı çıkmış olmalı..." Kıkırdadı. "Efken işte. Gözü kara. Hissettiği her şey için her şeyi yapabilecek bir adam. Cadı avcısıyım diyerek boynumu nasıl kırdığını hatırlıyor musun? Eğer o boynumu kıracak cesareti göstermeseydi, Ceyhun ben ayı ortadan ikiye de bölsem benim bir cadı olduğuma inanmayacaktı. Efken'i suçlama Mahinev. Ne kendini ne Efken'i ne de kabul edilmesi güç olan duygularınızı. Efken cesurdur ve cesurlar bazen büyük aptallıklar yapar. Yine de bu yaşananda ikinizin de suçu yoktu."

"Onu suçlamıyorum. Kendimi de suçlamıyorum. Bilseydi bile yapardı dedin, ben bilseydim cesaret edebilir miydim bilmiyorum." Derin bir nefes aldım ve "Beni korkutan, biliyor olmama rağmen yapacak olma ihtimalimi düşünmek," diye fısıldadım. Onun kızıl bir lav olan dudaklarına dokunan dudaklarımı düşününce gözlerimi yumup iç çektim. "Biliyor musun? Yapardım. Bu da beni cesur bir aptal yapıyor."

"Yarın Manbel defterini kapatacağız kızım," diye gaz vermeye çalıştı bana. "Sonra da onu istediğin kadar öpeceksin. Asreman Yırtıklarına koca birer orta parmak göstereceğiz."

"İşe yarayacak, değil mi?"

"Elması anladığını söyledin, bedenini alacaksın. Nasıl olacak bilmiyorum ama bedeninle bütünleşeceksin. Sonra da onu yeneceksin. Yeneceğiz."

"Ya gelmezse? Pentagram yaptığımda gelmezse?"

"Elbet gelecek. Yarın gelmese bile bir gün gelecek, belki de geldiğinde çoktan bedeninle bütünleşmiş olman onu çok daha kolay haklamamızı sağlar."

"Yarın olsun istiyorum. Efken'in karşısında haksız görünmek istemediğimden değil, onu hayatımızdan silmek istediğimden." Şarap kadehini parçalamak ister gibi kavradım. "Efken'i ortadan kaldırmak istedi. Benden uzaklaştırmak, onu onun ailesinin ne olduğunu bilen kurulun eline atmak istedi. Bir doğaüstüyü kolayca öldürebilen adamların onu öğrenmesini istedi. Onu gebertmek istiyorum."

"Neler diyorsun Mahinev?" diye fısıldadı Sezgi ürpererek. "Ne demek ailesinin ne olduğunu bilmeleri?"

"Efken senin gibi bir reenkarne değil Sezgi, o normal bir ailede dünyaya gelmedi," diye fısıldadım. "Annesi ve babası birer doğaüstüymüş."

"Ve insanlar tarafından öldürüldüler?"

Dudaklarımda kan kızılı bir sessizlik oluşmadan hemen öncesinde, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kuruldakiler insan mı yoksa başka bir şeyler mi, bilmiyorum."

"Efken'den haberleri var mı?"

"Sanırım yok. Şimdilik."

"Orospu çocuğu," diye tısladı, Manbel'den bahsettiğini anlamam için orospu çocuklarının olduğu bir listeden elemeler yapmama gerek yoktu, şu an konumuz tek bir orospu çocuğuydu ve bunun ne annesi ne de babası ile ilgisi yoktu.

"Onu mahvedeceğim," diye fısıldadım.

"Siz bunları nereden öğrendiniz?" Sezgi dağ evinin diğer cephesinde nöbette olan kurda doğru bakarken, "O mu anlattı her şeyi?" diye sordu.

"Evet."

"Peki Efken?"

Durgun gözlerle Sezgi'ye baktım.

"Yıkıldı ama belli etmedi, değil mi?"

"Sanırım," diye fısıldadım. "Babasının vurulduktan sonra iyileşeceğini düşünerek onu yatağın altına saklayıp sonra da iyileşememek üzere derin bir uykuya daldığını öğrenmesi nasıl hissettirdi bilmiyorum. Ben bile kendi içime yıkıldım. Eğer babasını krom kurşunla ölümcül yaralayıp evi yakmasalardı, babası şu an hayatta olacaktı. Annesi de öyle."

"Pentagrama çekilecektir," diye fısıldadı Sezgi, sanırım konuyu değiştirmeyi benden bile çok istiyordu. Aile onun için kanayan bir yaraydı. Hem insan olan ailesini hem de yıllar önceki ailesini ona geride ölüm denen bir yara gibi bırakmışlardı. Aile, Sezgi için çok önemliydi. Bir gün aile olmak istediğini biliyordum. Bir yanı bu düşünceden delice korksa da bir yanı bu düşünceye çekiliyordu. "Pentagram onun için bir şans, bir totem. Bedenine yaklaştığını bilecek, totem de onu çağırıyor olacak, en hazırlıksız olacağı anlardan biri bu. Kullanırsak savaşmamıza gerek bile kalmaz."

"Sezgi, ben kendime güveniyorum. Ben onun karşısına çıkabilirim. Ama yalnız gelmeme ihtimali beni korkutuyor. Ben onun karşısındayken size ne olacak?"

"Yeni yetme bir cadı olabilirim ama kendi götüme sahip çıkabiliyorum," dedi alayla, yine de gözlerinin arkasında bir insanı seviyor olmanın ağırlığı küçük bir kız çocuğunun bedeninin içine gizlenmiş beni izliyordu. Kendisi için değil, Ceyhun için korkuyordu.

"Ceyhun için endişeleniyorsun."

"Sen Efken için endişelenmiyor musun?" diye sordu, soruma soruyla verdiği karşılık kalbimi sancıyla doldursa da sadece gözlerimi kırpıştırıp boşluğa indirdim.

"Ceyhun ve senin arandaki ilişki gerçek bir ilişki. Bizim aramızda sadece belirsizlik ve parçaları zihnimize batan bir geçmiş var." Kelimelerin bu denli yaktığını Efken'le öğreniyordum. Ona dair, onunla ilgili, içinde onu saklayan kelimeler nasıl olurdu da bir bıçak gibi içime saplanıp, sanki o bıçağın sapı tanrının avuçlarındaymış, tanrı işlediğim her günaha karşılık olarak sapı yavaşça çeviriyormuş gibi hissettiriyordu? İçimde onun açtığı bir yara ve koca bir boşlukla, "Bana bir isim vermesini değil, bana ismimle seslenmesini isterdim," diye fısıldadım.

"Sana isminle seslenmek, belki de onun hayatında sana verdiği yere artık bir isim koymak demektir Mahinev." Sezgi elini omzumdan çekti. Boşluğun içimde dolaştığını hissediyordum. Sanki kendine ait bir bedeni vardı.

"Efken ile aranda olanlara belirsizlik diyemezsin. Çünkü dışarıdan size baktığımda, belirsizlik dışında her şeyi görüyorum. Öfkeyi, kırgınlığı, şefkati, nefreti..."

Bir diğer kelime için dudaklarını aralayacağını hissettiğim anda, "Lütfen," diye fısıldadım. "Devam etme Sezgi."

"Kaçacak mısın?"

"Kaçabildiğim yere kadar."

"İstersen sonsuza kadar kaçabilirsin, yine istersen bir adım sonra ondansındır." Gözlerine ulaşmayan bir tebessüm dudaklarına sindi. "Belki kafanı karıştıran eskiden olduğunuz insanlardan çok farklı olmanızdır, belki de geçmişte yaşadıklarınız yüzünden ona bu kadar yakın olduğunu düşünüyorsundur. Ama onu kirpiklerinin arasından gizlice izlemek yerine, gözlerini tamamen açarak izlersen, o zaman hiçbir şeyin geçmişle ilgisi olmadığını anlayacaksın. İnsanlar araya yıllar girdiğinde de birbirini özleyebilir bu doğru ama araya başka bedenler girdiğinde, özlem bazı duyguları saklamak için yeterli olmaz. O bedenlere çok benzeyen ama içinde daha farklı bir şekilde büyümüş ruhlarla yeniden buradasınız. Ve içinde yetiştirip gizlediğin hiçbir şey geçmişten gelmiyor."

Geçmişte Efken'i sevdiğim için şimdi de sevecek değildim. Haklıydı. Eğer bir gün onu seversem... Onu seviyorsam... Kaşlarımı çatarak bu düşünceyi hızla kafamın içindeki bir karanlığa doğru itip gözümün önünden çektim. Karanlığa sakladığım bu düşünce bir gün gerçek olursa, onu seven tarafım geçmişteki değil, şimdideki tarafım olacaktı. Geçmiştekine çok benzeyen bir bedende yeni bir ruh yetiştirmiştim. O da öyle yapmıştı. Bu ruhlar yeniden birbirine tutunursa, işte o zaman geçmiş sadece yaşanıp bitmiş bir masala dönüşebilir, esas olan şimdinin içinde yeşerirdi. Nigin'imize sarmaşık gibi dolanan yeni özelliği hatırlayınca, İbrahim'in zihnimde asılı kalan cümleleri onun sesine tutunarak kafamın içine yayıldı.

Sezgi yanımdan geçip gittiğinde, kadehin dibinde kalan son yudum şarabı da içtiğimde ve evden birer birer silinen insanların arabalarına binerek uzaklaştıkları anları dalgın gözlerle izlediğimde bile Hatem orada durup nöbet tutmaya devam etti.

İçeri girip boş kadehi mutfağa bıraktım. Karanlık mutfakta bir süre bekledim. Evin içine sinmiş o sessizliği dinlerken onun nefes seslerini aradım ama duyamadım. Mutfaktaki saate kayan gözlerim akrebin üçün üzerinde durduğunu görmemle yavaşça kısıldılar, yelkovan bir adım daha ilerleyip ikinin üstündeki uzun çizginin hizasında yerini aldı. Saat sabahın üçüydü, her yer hâlâ karanlıktı. Ne sabahtı ne de geceydi, şafak bile kaybolmuştu, sanki gökyüzü terk edilmiş bir mezarlıktı.

Bir melodi...

Onun parmaklarında canlanarak bir kadına dönüşen o ezgi, çıplak parmaklarının uçlarında yükselerek evin zemininde yürümeye başladığında, her bir notada saçları daha da uzayarak beline, kalçalarına, bacaklarının iç kısımlarına, bileklerine kadar salınıyordu. Notaların içime bıraktığı hisler inanılmazdı. Hem çıkmazda hissettiriyor hem de yolumu aydınlatan bir fenere dönüşüyordu. Sanki ben koca bir okyanusta tek başımaydım, su boğazımı aşıp ağzımın içine doluyordu ve o sonsuz karanlığı az ilerideki bir deniz feneri bölerek ikiye yarıyordu.

Onun varlığı, var ettikleri, bana karıştırıp benden bir parçaya dönüştürdükleri o karanlık okyanusu ışığıyla yaran deniz fenerini anımsatıyordu.

Tüm kuvvetimi toplayıp, belki de bu gece hissettiğimden daha ağırlarını hissedeceğimi hesaba katarak tıpkı o notaların var ettiği melodi tenli kadın gibi parmaklarımın ucunda yükselerek karanlık hole çıktım. Piyanonun olduğu odaya giderken o kadar sakin görünüyordum ki, dışarıdan beni izleyen biri intiharın eşiğinde olduğumu düşünebilirdi. Bazen sakinlik, intiharın ruha attığı ilk fırça darbesiydi.

Piyanonun olduğu boş odada duvara monte edilmiş aynadaki yansımam bana baktı ama ben ona bakmadım.

Onu parmakları piyanonun üzerinde bir ölüm dansı sergilerken buldum. O ölüm resitaline ait hissettim. Ona yaklaştığımı fark etti ama konuşmadı, onun yerine ruhu konuştu; parmakları da ruhunu bana döktü. Onun parmaklarında doğan melodilerin tamamının ruhunun kanıyla ıslandığını biliyordum. Gözlerim piyanonun üstünde birbirinin içine geçmiş gibi duran iki alyansa dokununca göğsümün yarıldığını sandım. Eğer bana bakmıyorken bile beni görüyor olduğunu bilmeseydim, o an, tam da o sırada elimi kalbime bastırarak bu hissin dışarı taşmasına mani olmaya çalışırdım.

Sanki bu resital bizim için değildi. Azra ve Baran içindi. Bu resital, o gece bir yangının ortasında yaralı derisini arkasında bırakan iki yılan gibi içinden çıkarak geride bıraktığımız o çifte aitti. Alyanslara bakarken ağlamanın bu kadar eşiğinde olduğumu nereden bilebilirdim ki? Sanki bu alyanslara bakmak, intiharın ta kendisiydi.

Piyanonun önünde durup alyansları elime aldım, o piyanoyu çalmaya devam ederken ben alyansları izledim. Biri diğerinden daha küçük olan, beyaz altından alyanslar ay kadar parlaktı. Alyansları izlediğimi fark ettiğinde gözlerini kaldırıp bana baktı, parmakları tuşların üzerinde akıp giden bir su gibiydi. Melodi içimi acıtmaya başlamıştı, sanki ben alyansı izlerken o da acı çekmeye başlamıştı ve bu acı, parmak uçlarındaki nabızdan kayıp melodilerin içine düşmüştü.

"Bir geceliğine Azra olmak güzeldi," diye fısıldadım, çünkü konuşmasam artık içimde tuttuğum her duygu, bastırdığım her his boğazıma yapışıp beni boğarak öldürmeye çalışacaktı.

Cevap vermedi, piyanonun tuşlarına hislerini gömmeye devam etti.

"Senin hayatında bir gün Mahinev olabilecek miyim?" diye sordum, bu soru dudaklarımdan düştüğü an yere çarpmış ve camdan bir vazo gibi parçalara ayrılmıştı. Efken'in gözlerinin parmaklarımda duran alyanslardan ayrılıp yüzüme sertçe yerleştiğini hissettim. Gözlerine bakamadım çünkü benim felaketim oradaydı, onun gözlerindeydi, onun gözlerine sis gibi çökmüş duygulardaydı. Gözlerinin içine bakma cesareti geldiğindeyse, o uçurum mavisi gözlerinin kenarında duruyordum, o uçurumun boşluğuna atlayacak gibiydim.

"Olamayacak mıyım?"

Sorumdaki çaresizliği görmüş gibi gözlerini kıstı. Tuşlardan birine o kadar uzun süre bastı ki, o iç acıtan melodi bir anlığına korkularımın oynadığı bir sahneye dönüştü. Parmağını tuştan çekip hareketlerini sona erdirdiğinde ise çöken sessizlik içimi ateşe vermişti.

"Sen benim hayatımda aklına gelebilecek ve gelemeyecek her şeysin."

Sesindeki o soğuk çaresizlik birdenbire daha büyük bir acıyla dolmama neden oldu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum çaresizce, bunun cevabını ondan duymaya ihtiyacım vardı. Bir yanım onun güvendiği tek kadın olduğumu haykırsa da benim bunu ondan duymaya gerçekten çok ihtiyacım vardı. Bu ihtiyacı gözlerimde gördü. Gördü ve ihtiyacım olanı sırf ihtiyaç duyduğumdan değil, gerçekten hissettiğinden bana vermeyi seçti.

"Daima öylesin."

"Daima öyleyim," dedim.

"Bu cevap, başı ve sonu yok, sonsuz demek. En başında da öyleydin, en sonunda da öyle olacaksın. Gittiği yere kadar değil, gittiğim veya gittiğin yere kadar da değil. Öldüğüm yere kadar." Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve gözlerini kaldırıp yüzüme bakmayı sürdürdü. "Sen benim inandığım tek kadınsın."

"Manbel'i yeneceğim."

"Şüphem olduğunu düşünüyorsan kendini en yakın duvara çarp," dedi dudağında neşeden uzak bir kıvrımla.

"Yarın harekete geçeceğim için bana kızgın mısın peki?" diye sorup gözlerimi parmaklarımın arasında tonlarca ağırlığa sahipmiş gibi hissettiren alyanslara indirdim. "Bu yaptığımın başına buyrukluk olduğunu düşünüyor musun? Dürüst ol."

"Ben her zaman dürüstümdür," dedi keskin bir sesle. "Sana kızgınım, evet. Diğer soruya cevabım da evet, kendi başına buyruksun."

"Ve?"

"Ve buna rağmen senden yana biraz bile şüphem yok. Sadece, eğer zarar görecek olursan, işte o zaman sadece yeryüzündeki şeytanlar değil, cehennemdeki şeytan bile benden korksun."

"Küçük yavru bir kaplan gibi hissettiriyorsun bana," diye fısıldadığımda kaşlarını çattı. "Gücümü ispatlamak için tehlikeye yürüyorum ama arkamdasın, sinsice beni takip ediyorsun, önüme çıkan her şeyi korkutarak kaçırıyorsun ve ben onların benden korktuğunu sanarak yürümeye devam ediyorum." İkimizi öyle hayal etmek beni gülümsetti ama bir yanım öyle buruktu ki, gülümserken ağlamaya en yakın hâlimde olduğumu anladım.

Bu hayal onun da zihnine çizilmiş gibi gülümsedi. "Gerektiğinde arkanda, gerektiğinde yanında yürürüm," dedi. "Ama sen istemediğin sürece önüne geçmem."

İnsanların ruhları birbirini tanıyabilirdi, bazen öyle şeyler yaşanırdı ki, iki ruh birbirine çekilen mıknatıslara dönüşebilirdi, elbette olabilirdi. Ama onun ruhu ve benim ruhum ortak bir acıdan değil, ortak bir geçmişten birlikte çıkıp gelmiş olmasalardı da birbirlerini tanırlardı. Bunu hissediyordum. Bunu biliyordum. O, bir dalı kırılsa ormanı yakabilecek bir ağaçtı, ben onun bir dalı için kendimi feda edebilecek bir ormandım; şartlara göre bazen ben o ağaç oluyordum, o da benim için kendini feda eden orman. Sanki onunla birbirine çok benzeyen ama öte yandan birbirine bir o kadar da benzemeyen iki kişiydik.

Oturduğu yerden kalktı. Bana doğru bir adım attığında tek kelime etmeden gözlerinin içine bakıyordum. Elimde tuttuğum alyanslara baktığını gördüm, sonra gözleri yeniden gözlerime dokundu ve zaman onun gözlerinde durdu.

"O yüzük parmağında kalsın ister miydin?" diye sordu, bu sorunun onun içini yaktığını hissettim. Bu soru benim de içimi yaktı. Bakışlarım alyanslara inerken sessizdim. Düşüncelerim tek bir noktada kalmıyordu, birbirinden ayrılarak zihnimdeki karanlık okyanusta yüzmeye başlayan ada parçaları gibiydiler. "Neden bir cevap vermiyorsun?"

"Sen nasıl bana ismimle seslenemiyorsan, ben de sana bunun cevabını veremiyorum."

"Demek ki çok istiyorsun." Kalbim hızla çarptı, bu demek oluyordu ki, o da bana Mahinev demeyi çok istiyordu. İstiyor muydu? Kafamı kaldırıp ona umutla baktığımda, "Bana bunu yapma," diye fısıldadı. "Bana bunu yaptığında aklımı yerinde tutamıyorum."

"Ne yapıyorum ki?"

"Senden başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyorsun." Gözlerini alyanslara indirdi. "Dünya seninle beraber duruyormuş, dünya senden ibaret oluyormuş gibi hissettiriyorsun." Gözleri gözlerime dokundu, çarpık bir gülümsemeyle uzun uzun bana baktı. "Savaşırken içime kendini doldurma."

"Neden?"

"Öyle işte, siktir et sen bunu."

Yorgun bir şekilde başımı salladım.

"Çok yorulduğunu biliyorum," dedi yakıcı bir soğuklukla. "Ama dikkatimi kaybetmeye başladım. Daha planlı hareket etmemin gerektiği zamanlar gelecek. Mesela yarın gibi... Senin de planlı hareket etmen gerek. Planlı hareket etmek demek, yorulmak demektir Medusa."

Alyansları avucumun içine saklarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için?"

"Varlığın için." Şaşkınlığını görünce bakışlarımı ondan uzağa kaçırdım. "Herkesin iyi olması için elimden geleni yapacağım."

"İşte benim fıstığım."

"Bu gece benimle uyur musun?"

"Daima."

Yavaşça sırtımı dönüp odanın çıkışına ilerlemeye başladım. Beni izlediğini biliyordum, gözlerinin sıcaklığını tüm bedenimde hissediyordum. Bir an için durup, her şeyi, mücadelemizi, yangın yerine dönüşecek olan savaş alanını bir kenara iterek, "Bir gece daha Azra olabilmek isterdim," dedim. "Bir gece daha parmağımda birlikte taktığımız bir alyans olsun isterdim. Bir gece daha senin karın olabilmek isterdim."

Beni kavrayan ellerin sahibinin ne zaman o kadar yakınıma geldiğini bilmediğim için afalladım. Efken beni belimin kenarlarından kavrayıp yürüyerek duvara sabitlenmiş boydan aynanın önüne kadar getirdi ve karanlıkta büyüyen gölgesinin arkamda olduğunu, beni korumak ister gibi üzerime çöktüğünü gördüm. Bedenimi aynaya bastırırken, dudaklarını enseme yerleştirdi ve "Sadece bir gece mi?" diye sordu, sesinde yükselen ateşin beni yakmayacağını, beni taşa döndüreceğini düşündüm. "Bu isteğe sadece ömründen bir gece daha mı verirdin? Ben ömrümün tüm gecelerini verirdim."

Avuç içlerimde günahlara dönüşen alyansların ısındığını hissedebiliyordum. Kalbimin atışları, biraz önce yarattığı melodilerden bile daha kuvvetli bir form almış, odanın içinde kasırga gibi esmeye başlamıştı. Kalbimin atışlarını yavaşlatmak istemedim, kalbimi durdurmak istedim. Durmasını

istemediğim, durduramadığım, durduğunda yolunu kaybedeceğim tek kişi Efken'di.

Dünya durmuş ikimizi beklerken onu hissetmek çok güzeldi. Dünyanın beni bağrına bastığını, o beni göğsüne yasladığında hissettim. Bu daha önce hissettiklerime hiç benzemeyen yabancı bir histi.

O ihtiyaç duygusu karanlığın içinde savrulan bir ışık gibi ruhumdan onun vücuduna savrulduğunda, beni hissetti. Hissettiğim ihtiyaç bir hastalık gibi onun tenine de yayılarak ona bulaştı. Efken'in varlığı o kadar belirgindi ki, yokluğunu düşünmek bir parçamı değil, kendimi kaybetmekle eş değerdi. Beni kendine doğru çevirince ona direnmedim, avuç içlerimde kor gibi yanan alyansları saklamaya devam ederek ona doğru döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda, hep gördüğüm ateşlerin harelerinin içinde daha güçlü bir şekilde yandığına şahitlik ettim. Okyanus alev almış gibiydi. İlerleyen dalgalar sudan değil, ateştendi. Büyüyerek bizi altlarına almak istiyor gibi içinde durduğumuz alevden okyanusun üzerinde bize doğru hızla geliyorlardı. Ruhumda onun ruhuna ait yara izleri hissediyordum, pürüzlü yara izleriydi, sanki onun ruhunun dikenleri ruhuma batıyordu.

"Efken," diye inledim ve ihtiyacı ona sundum. Bir avuç iğne yutmak gibiydi, boğazımdan kayıp giden iğnelerin saplanacağı yerin kalbim olduğunu biliyordum. Dudaklarımızı birleştirdiğinde avucumun içindeki alyansları düşürmekten korkarak yumruğumu sıktım ve onun çıplak göğsüne yasladım. Beni öyle sert öpmeye başladı ki, sanki ruhumuzdaki acının dinmesi için buna ihtiyacımız vardı. O kadar doldum ki onu öperken, ağlamaya başlayacak gibi oldum. Ağlayacak gibi oldukça onu daha şiddetli öptüm. Ruhum ruhuna yaslanıyordu, ruhum ruhuna sığınarak dinleniyordu. Bedenim ise çoktan onun ormanındaki alevlere teslim olmuştu. Yanıyordum. Zihnimdeki kelimeler ise bir nehrin içine gömülüyor, ıslandıkça mürekkep dağılıyor, mürekkep dağıldıkça kelimeler okunmaz hâle geliyordu.

"Ne istediğini biliyorum, bunu bildiğim için daha da deliye dönüyorum. Beni öldürüyorsun ama ölüyorken bu denli hayatta hissetmemin nedeni ne anlamıyorum. Nasıl bir büyüsün, nasıl bir tılsımsın, nesin, bende ne kadar derindesin, çıkarılabilir misin, çıkarılabilme ihtimalin olsa bile buna izin verir miyim bilmiyorum." Dudaklarından dudaklarıma akan kelimeler dudaklarımı yaktı. Beni tekrar, daha sert bir şekilde öpmeye başladı. "Tak," dedi dudaklarıma doğru inleyerek. "O yüzüğü bu gece de parmağında görmek istiyorum."

Dudaklarına doğru inlediğimde eli yumruğuma kaydı ve avucumun içindeki alyansları aldığını fark ettim. Hâlâ öpüşüyorduk, dudakları dudaklarımdaydı, beni sertçe öperken parmağıma geçirdiği halkayı hissettim.

Bunu yaptığı an, ellerimi kaldırıp saçlarının arasına götürdüm ve yüzük parmağımdayken onun gece siyahı saçlarını avuçladım. Bu, büyük avuçlarının kalçalarıma soğuk bir su misali akmasına neden oldu. Kalçalarımı avuçlarının içine alıp sıktığı an, yüzük parmağındaki yüzüğün baskısını tenimin derinliklerinde, ruhumda hissettim.

"Kafana çökmüş tüm dumanları silebilirim," dedi. "Suyun üzerinde suya batmadan yürümeni sağlayabilirim." Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp sertçe çekti ve geri bıraktı. Tutkunun katlanarak çoğaldığını, başımızın üzerinden hislerimizin yağmur gibi yağarak tenimizi altına aldığını hissediyordum. "Seni tüm benliğimle istiyorum ve senin de beni tüm benliğinle istemeni sağlayabilirim."

"Seni zaten tüm benliğimle istiyorum," diye fısıldadım, itirafım yüreğime bir yumruk gibi yerleşip onu durdurmanın eşiğine getirdi. Efken'in, "Siktir," diye fısıldadığını işitmemle, beni birden çevirip aynaya yaslaması bir oldu. Gözlerimin irileştiğini hissettim ama bakışlarımın önü pusluydu. Sanki bir adım sonrasını göremiyordum, odada bir adım sonrası tamamen karanlıktı; içeriye tutkunun sisi çökmüştü. "İzin ver," diye inledi, kalbimin atışları öyle bir çıkmaza girdi ki göğsümün altında nasıl çırpındığını onun bile duyabileceğini düşündüm. "İzin ver, bedenindeki tüm tedirginliği sileyim."

Kalbimin daha da çıldırmasına neden olan cümlesinin bizi nereye sürüklediğini biliyordum. Gözlerimi yumup yanağımı soğuk aynaya yasladım ve göz ucuyla onun yansımasına baktım. Çenesini saç diplerime sürterken yansımamı tutkuyla yükselen mavi alevlerin arkasından izliyordu. Bakışları beni öyle bir istekle doldurdu ki, bu isteği sadece onun harlayıp onun eğiterek sakinliğe sürükleyebileceğini biliyordum. Kafeste bir kaplan gibiydi tutku, şimdi o kafesin parmaklıklarına yaklaşmıştı ve kaplan kanın kokusunu solumuştu. Ya o kaplanı kafesten çıkaracaktı ya da kaplan o kafesi yıkıp dışarı çıkacaktı. Durdurulamaz hissediyordum.

"Söyle," diye hırlayınca kasıklarımdan süzülen isteğin bir rüzgâr gibi bacaklarımın arasında estiğini hissettim. "Bana beni istediğini söyle ve seni parmak uçlarımdaki cennetteki ilk günah ilan edeyim."

"İstediğimi biliyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu, sesimin titremesi onu daha da çıldırtmış gibi kendini bana bastırınca bel kıvrımımda onun sertliğini hissedip kasıldım. Bacaklarımı birbirine bastırma isteği kör bir sancı gibiydi, bedenimde yuvarlanarak büyüyor, her noktamı felç ediyordu sanki.

"Her kelimende, ağzını açtığın her kahrolası anda seni öyle çok doldurmak istiyorum ki," diye inledi kulak boşluğuma doğru. "Her noktanda

zonklamak, her noktanda dolup senin için, senin içine boşalmak." Kelimelerinin gücünün vücudum üzerindeki etkileri çok ağır ve sarsıcıydı. Durduramadığım bu hissin beni tüketeceğini, büsbütün yok edeceğini sandım. "Seni sadece altıma almak değil, seni kucağıma alıp altında yok olmak, ezilmek istiyorum. Beni güçlü bakışlarınla yakarken, senin hükmünün altında seni sonuna kadar doldurmak istiyorum." Eli belimden karnıma doğru gelmeye başlayınca başımı geriye doğru attım ve dudakları saçlarımın arasında turladı. Gümüş yüzüklerinin soğukluğu, alyansın sıcaklığıyla birleşerek tenimi damgalıyordu sanki. Eli taytımın lastiğinde durunca zaman da eliyle beraber durdu. Parmakları lastiği aşarak iç çamaşırımın başladığı noktaya geldiğinde hızlanan sıcak nefesi ensemden bel boşluğuma kadar akıyordu sanki. Sertliğini bana biraz daha bastırıp tenime sinen nefesinden kopan birkaç kelimeyle ateşimi daha da harladı.

"Aramızdaki sınırı belirleyen bu kumaş parçası."

Sonra, o kumaş parçasının hiçbir anlamı yokmuş gibi iç çamaşırımı yana doğru çekti ve parmakları çıplak kadınlığıma dokundu. Nefesim boğazımın içinde parçalara ayrılmış gibi, "Efken," diye inledim. Parmaklarını oraya öyle bir bastırdı ki bacaklarımın titremesine engel olamadım. Parmaklarının altında bir nabzı kontrol ediyor gibiydi, parmak uçlarından tenime dağılan hisler, dudaklarımın sonuna dek aralanmasına neden olmuştu. Bir eliyle çenemi kavrayıp başımı yana doğru çevirdi ve zorlanarak da olsa sonuna dek aralanmış dudaklarımın üzerinde dudaklarının süzüldüğünü hissettim. Öyle sert öpüşmeye başladık ki, aralık dudaklarımdan içeri sızan iniltiler ona mı aitti yoksa içindeki canavara mı, ayırt dahi edemiyordum. Nabzım ucunda ölümü taşıyan bir bıçaktı ve damarlarımdan dışarı dökülüp tenimi gererek beni delip geçmeye çalışıyordu. Zevkin bacaklarımın arasından yukarı, kasıklarıma, karnıma, göğüslerime, boynuma ve tüm zihnime yayıldığını hissettim. Alyansın ve gümüş yüzüklerinin çıplak tenimi çizdiğini hissediyordum. Oysa eli taytımın ve iç çamaşırımın içindeydi. Çıplak olan ben değildim, benim çıplaklığıma sızıp beni kavrayan oydu.

"O kadar ıslak ki," diye inledi, erkeksi sesi kafamın içinde zihnimi beyaza boyarken düşüncelerimi korkudan titreten bir şimşeğe dönüştü. Ağzıma doğru konuştuğu için dağılmış hâldeydim. "Nabzının tatlı vuruşlarını parmak uçlarımda hissediyorum. Bunun beni ne hâle getirdiğini biliyor musun?" Sertliğini kalçalarıma yaslayınca kadınlığımın onun parmaklarının etrafında kasıldığını hissettim ve bunu hissettiği an inleyerek parmağını tepeme daha sert bastırıp beni hızla ovmaya başladı. Çıldırmış gibi inlememe neden bu hareketiyle beraber, "Biliyorsun," diye hırlayarak sertliğini bana

daha sert bastırdı. "Senin için ne kadar sertleştiğimi biliyorsun. Beni ne hâle getirdiğini biliyorsun bebeğim."

"Efken, lütfen," diye mırladım, bu mırıltı o kadar çok hoşuna gitti ki birdenbire durup dudaklarımı ısırarak çekti. Kadınlığımı iki parmağıyla hafifçe araladığını hissettim, o boşluktan içeri sızan hislerle inlerken sertliğini bana bastırmaya devam ediyordu. Nabzı kalçalarımın arasındaydı. Parmağını yeniden sızlayan, âdeta yanan o tomurcuğun üzerine kapattı ve bu kez öyle hızlı çevirmeye başladı ki, dudaklarına doğru bilinçsizce inlemeye, ismini bir dua gibi zikretmeye başladım. O tomurcuğu saat yönünde daireler çizen parmağıyla öyle sert eziyordu ki, artık belim ters bir u harfine dönüşebileceğim kadar esneyerek büküldü ve kalçalarımda ona dair sertliğin tamamını hissettim.

"Parmaklarımın etrafına ak," diye fısıldadı ağzımın içine doğru. "Siktir, kalp gibi atıyorsun."

Gözlerimin önüne düşen yıldırımları o göremedi. Efken tüm kasılmalarım onu çıldırtıyormuş gibi beni daha da sert okşamaya başladı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığı an avuç içlerimi aynanın yüzeyine bastırıp alnımı aynaya yasladım ve dudaklarımdan dökülen iniltileri taşıyan nefesim, aynanın yüzeyini buğulandırmaya başladı. Efken'in parmakları şiddetli bir kasırga gibiydi, parçalarıma ayrılıyormuşum gibi hissederken bu kez yanağımı aynanın nefesimin buğusuyla dolan yüzeyine bastırdım ve parmaklarım o buğunun üzerinde pençe gibi izler bırakarak aşağıya doğru kaydı.

Aralık dudaklarımla bulanıklaşan görüş alanımın netleşmesini beklerken artık yaşadığım şeye titremek bile denemezdi, ben âdeta yıkılıyordum. Efken bir elini buğulu aynaya koydu, avucunun içi ile beraber parmaklarının geride bıraktığı pençe izleri eli aşağıya doğru kaydıkça daha da belirginleşti. Nefeslerimiz düzene girmiyordu bir türlü. Paramparça olan bendim ama o da nefes nefeseydi. Oysa arkamda hâlâ sertti ve belki de asıl parçalara bölünen oydu.

Beni kolunu dizlerimin altından geçirerek kucakladığında göğsüne sokulup yüzümü göğsündeki çıplak boşluğa sakladım. Saçlarım kollarının kenarından yere doğru uzanan kara yılanlar gibiydi. Hâlâ artçı sarsıntıların etkisi altında olan bedenimi sanki kucağında hiçbir şey yokmuş gibi kolayca hole çıkardı, holde ilerlediğimiz sırada ay ışığı onun sırtına vuruyor, içinde bir canavarın uyuduğu o güzel bedeni daha da güzel bir görüntüye büründürüyordu.

Yatak odasının kapısını açtı, beni yatağa bıraktı ve bedenim küçücük kalana kadar tortop olup ona baktım. Yüzüme düşen terli saçlarımı geriye

doğru taradıktan sonra, "Güzel kızım benim," diye fısıldadı. "Tanrının verebileceği en güzel ceza."

Yorgun bir gülümsemenin arkasına gizlenerek onu izlediğim sırada, parmaklarımızda Azra ve Baran'a ait olan ama şu an Efken ile Mahinev'in taktığı alyanslar vardı. Efken yavaşça yanıma devrildi. Kollarımı onun bedenine sardım ve bu kez o benim göğsüme başını koydu. Titreyen ellerimi yüzüne kaydırdım, hafifçe uç vermiş sakalların sardığı kemikli yüzünü okşamaya başladım.

Konuşacağımız, endişelerimizi paylaşacağımız belki de tonlarca şey varken, onun kollarındaydım ve uyumak her şeyden daha cazip geliyordu. Onun olmadığını düşündüm, bu karanlık odadaki koca yatakta yalnız olduğumu, yarın gece yarısından sonra karşısına çıkmak için sanat atölyesine gideceğim savaşı, korkunun beni bir sarmaşık gibi sararak zehirli dikenlerini tenime ve ruhuma batırdığını... O zaman değil uyumak, nefes bile alamazdım. Oysa şimdi onun kollarındaydım, belki de ölüme hiç olmadığım kadar yakındım ama huzurluydum ve uyku üzerimi bir yorgan gibi örtüyordu.

Uyku beni büyük kollarıyla kavramadan hemen öncesinde, "Seni tanımadan önce sadece nefes alıyordum," diye fısıldadı saçlarımın arasına doğru. "Sonra seni tanıdım Medusa. Yaşamanın nefes almaktan çok daha başka bir şey olduğunu seninle anladım. Bana bunu sen öğrettin." Çenesini saçlarımın arasına gömdü. "Tüm ezberlerimi bozdun. Beni yeniden inşa ettin."

Kenneth ile İbrahim saplarından tutarak birlikte içeri taşıdıkları, üzerinde kristal taşların olduğu işlemeli ahşap sandığı yatak odasının zeminine bıraktılar. Onları izlerken kollarımı göğsümün üzerine sarmıştım. Yaren'in meraklı koyu renk gözleri Kenneth'in üzerindeydi, genç adamı sinir bozucu bir dikkatle inceliyordu, özellikle alnındaki taşa o kadar uzun süre bakmıştı ki Kenneth bu bakışlardan rahatsız olmuş gibi ona yan yan baktı.

"Bir söz verdin," dedim Kenneth ile İbrahim odadan çıkarken. Yaren irkilerek bana doğru döndü. Gözlerinin içine ciddiyetimi görmesini ister gibi baktığımda, ne demeye çalıştığımı anlayıp başını sallayarak beni onayladı. "Bir delilik yapmayıp arabada bekleyeceksin."

"Bekleyeceğim, yemin ederim," dedi.

Sezgi yanımızdan ayrıldıktan sonra tüm gece bir korunma büyüsü için çalışmıştı, henüz bir yeni yetme olduğu için tılsımın sürekliliği ne şekilde olacaktı bilmiyordum ama Yaren'i bizim dışımızdaki insan/yaratık fark etmez tüm canlıların göz perdesinden silecekti. Yaren, Efken'in *cipinin* içinde kalmak zorundaydı, tılsım cipin etrafında aktif hâle gelecekti, süresi belirsiz

olsa da savaş sona erinceye dek onu saklamaya yeterdi. Efken her ne kadar buna güvenmiyor olsa da başka çaresi olmadığını biliyordu. Yaren'i geri döndüren oydu. Çünkü etrafta dolaşan tek düşman Manbel değildi ve Manbel bizi oyalarken harekete geçecek başka biri Yaren'e zarar verebilirdi. Onu yanımızda götürüp aktif hâle gelip gelmeyeceği belirsiz olan bir korunma büyüsüyle arabanın içine mühürleyecektik.

Bu Yaren'in ettiği beşinci yemindi, ilk dört yemini de Efken'in karşısında uslu bir kız çocuğu gibi başını sallayarak etmişti. Her yeminden sonra Efken yeniden ona aynı soruyu sormuş, o yeniden yemin ederek cevap vermişti. Bir oyunun içinde olmadığımızı biliyordu, bir oyun olmadığını o gün o basit saldırıdan bile anlamış olmalıydı. Sözümüzden çıkmayacağına emindim çünkü o gün o saldırı gerçekleşirken onun birden ortaya atılmasıyla galibiyeti sırtladığımız o saldırıdan Efken ile birlikte anlık bir kafa karışıklığı yüzünden yaralı çıkmıştık.

İbrahim'in kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Yaren'e dikkatle bakıyordu, gözlerindeki korkular büyümüştü, onu belki de ilk kez 'gerçekten' korkarken görüyordum. Korkmaktan da öteydi bu, endişeden çıldırıyor gibiydi.

"Şu büyüyü deneyelim," dedi İbrahim, bu cümledeki ayrıntılar onu korkutmamıştı, sadece görmek istiyordu. Bu tılsımın, sevdiği kadını koruyup korumayacağını merak ediyordu. "Sezgi dışarıda seni bekliyor."

"O büyük kurt da dışarıda, değil mi?" diye sordu Yaren, sesi hem tedirgin hem de heyecanlıydı. Tüm bu olanların onu sadece korkutması gerekiyordu ama o sanki tüm bu olanlara çekiliyordu. İbrahim başını olumlu manada salladı. Dışarıdaki kurdun kendisi gibi genç bir insan görünümüne büründüğünü gözleriyle görseydi korkar mıydı acaba? Sakince ikisini izlerken İbrahim'in bakışları bana doğru kaydı ve o an Yaren, İbrahim'in kollarının arasına girdi. Kısıtlı zamanda, Efken ikisini görmeden birbirlerine sıkıca sarıldılar. İbrahim, Yaren'e sıkıca sarılırken bile bana bakıyordu. Gözlerindeki tedirginlik kendimi öyle çok suçlu hissetmeme neden oldu ki, birden her şeyden vazgeçip yatağa girmek, yorganı kafama kadar çekmek ve her şey bitene dek sürecek uzun bir uykuya dalmak istedim.

"Başaracaksınız," dedi, başlamak üzere olan ölüm dansını kafasında nasıl bir şeye dönüştürmüştü merak etsem de sessiz kaldım.

"Her şey yolunda kara meleğim," dedi İbrahim yatıştırıcı bir sesle.

Crystal, İbrahim'in yanından geçerek odaya girince İbrahim ile Yaren birbirlerinden ayrıldılar. Yaren ile İbrahim, Sezgi'nin tılsımının tutup tutmayacağını denemek için evden çıktı. Dış kapının kapanma sesini duyana kadar Crystal ile birbirimizi izledik. Sonunda gözlerimi sandığa indirdiğim-

de sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak ellerini kollarının altına saklamıştı. Yeniden ona baktım. Ateş sarısı saçları göğüslerinin üzerine akıyordu, üstünde siyah, deri bir tulum vardı, dar ama esnek olduğu belli olan tulumunun içinde seksi hatlarıyla baş döndürücü görünüyordu. Tulumunun göğüs dekoltesini belirleyen fermuarı iki göğsünün ortasına kadar indirmişti, dolgun göğüslerinin üzerini kaplayan tere bakınca dışarıdaki soğuğa rağmen çok fazla antrenman yaptığını anlayabildim. Ayağındaki çorap formlu sivri burun botların ince topukları üzerinde nasıl çalışıyordu anlaması güçtü.

Yaslandığı yerden çekilerek bana doğru gelmeye başladı. İnce topuklularından yayılan adım sesleri odada çınlarken, "Seni hazırlayayım," dedi.

"Buna gerek var mı?" Gözlerimi sandığa indirip iç çektim. "Rahat bir şeyler giyemez miyim?"

"Beden ile birleşmek için kutsal bir görüntüye ihtiyacın var. Duş aldın, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Derin bir nefes alıp, "Daha önce hiç pentagram yaptın mı?" diye sordu. "Çünkü ben daha önce böyle bir şey duymadım."

"Bir pentagramdı," dedim kendimden emin bir sesle. "Samuel hayatını kaybetmeden hemen öncesinde ben bir pentagram yaptım. Kendi vücudumla."

"Gerçekten öyleyse, senin enerjin ile pentagramı aynı anda hissedince kesin harekete geçer. Öte yandan elmas bedenle birleşmene de engel olmaya çalışacaktır, çünkü bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. Ne kadar güçlü olursa olsun ve sen de ne kadar amatör olursan ol, binlerce yıllık bir beden nasıl kullanacağını bilmesen bile seni bir ölüm meleğine dönüştürecektir." Gözleri bir an için parmağımda duran alyansa inince kaşlarını kaldırdı, ne hissetti bilmiyordum ama ona bunu sorabilecek son insan bile değildim. Alyansı ondan saklama gereği duymadım. Yorgun bir şekilde sandığın önüne ilerleyip sandığın kapağını açtığım sırada, "Yaren alyansla ilgili sorular sormadı mı?" diye sordu. "Hayret."

"Sen de sormadın."

"Azra ve Baran meselesini biliyorum," dedi. "Ama Yaren bilmiyor."

Kafamı kaldırıp Crystal'e baktım. "Sence Azra ve Baran geçmişte kalmadı mı?"

Dudaklarındaki gülümsemeye bir anlam yükleyemedim. "Mahinev, ben senin manevi kız kardeşinim, düğümlerinden biriyim," dedi. "Sana asla ihanet etmem, seni asla sırtından vurmam. Bizim, senin ve benim mayalarımızda ihanet yok."

"Tüm bunları neden söylüyorsun?"

"Efken konusunda bana karşı gergin olmanı istemiyorum çünkü."

"Bunu irdelediğin için geriliyorum sadece." Kısa bir sessizlik yaşandı, derin bir nefes alarak ona yeniden baktım ve "Efken ile aramda ne var, ben de bilmiyorum. Geçmişte olduğumuz kişiler değiliz, bu doğru ama şimdi de bir şeylerin olmadığını söyleyemem, bu düpedüz yalan olur. Sadece bıraktım. Kalbimi de mantığımı da her şeyi bir köşeye bıraktım. Su akar yolunu bulur," dedim sakince. "Ve sizin de aranızda hiçbir şey olmadı. O yüzden ne ben kalkıp bunun hesabını sana sorabilirim ne de sen kendini kötü hisset. Unut gitsin."

Söylediklerimde çok ciddiydim, bu ciddiyeti gözlerimde de görmesini istediğim için ona dikkatle bakıyordum. Başını salladı ama kalbinde kara bir leke gibi onu deşip duran hissin ne olduğunu biliyordum; beni kaybetmekten korkuyordu. Gerçekten sorun ettiğim falan yoktu, başta ondan ne kadar nefret etmişsem, şu an durdurulamaz bir şefkatle ona doğru çekiliyordum ve Efken'i ondan kıskanmıyordum. Eğer buraya hiç gelmemiş olsaydım bir gün Efken ile şansları olur muydu bilmiyordum, bunu düşünmek bile kalbimi durduracak kadar acıyla doldurdu ama yine de Crystal'e karşı kötü bir şey hissetmedim. Aksine, onu kısa zamanda çok fazla sevmiştim. Nedeni düğüm bile olsa, o kız kardeşimdi.

"Benim için önemli olan sensin," dedi Crystal. "Gördüğüm ilk andan, göreceğim son ana kadar bu böyle olacak."

"Hazırlanalım mı?" diye sorduğumda gülümsedi ve sandığın önüne gelip kapağı kenarlarından tutarak kaldırdı. Siyah, ipek bir cübbenin örttüğü sandığın altındakileri görmek için cübbeyi elime aldım ve beyaz, şifon bir elbise dikkatimi çekti. Elbise ikiye katlanmıştı, askılıydı, eteklerine doğru kabarıklaştığını tüy yığınından anlayabiliyordum. Elbisenin üstünde duran beyaz altından toplarla süslü halhalı görünce halhala uzanıp onu elime aldım.

"Aynısı değil ama senin için özel yaptırdım," dedi. "Altın ve elması birlikte eriterek yaptılar toplarını." Bana gülümsedi, gülümseyişi sıcak bir kış güneşi gibiydi. Güzel yüzündeki gülümsemeye bakarken onu gerçekten sevdiğimi biliyordum. Artık bunu damarlarımda bile hissediyordum. Üç erkek kardeşim vardı. Hayalim hep bir kız kardeşimin olmasıydı. Bugün buradaydım ve artık kız kardeşlerim vardı.

Beyaz elbiseyi bana o giydirdi. Elbisenin içinde kalıp tenime yayılan saçlarımı o çıkarıp fırçaladı, alnımdan hilâl şeklindeki taşı sarkan o zinciri saçlarımın arasına o taktı. Parmağımdaki alyansı çıkarırken bir daha takıp takamayacağım konusunda hissettiğim karamsar şüpheler kalbimin üzerine yığıldı. Crystal, saçlarımın uçlarındaki bukleleri parmaklarıyla düzeltirken

odanın kapısı açılmış, Efken içeriye geceye ait bir gölge gibi yavaşça süzülmüştü.

Onun varlığını hissedince karanlık dağıldı.

Crystal sessizce odadan çıktığında artık baş başaydık. Siyah kot pantolonu ve siyah gömleğiyle bir ölüm meleği kadar güzeldi, eksik olan siyah, büyük kanatlarıydı. Durgun bakışları beni baştan aşağıya süzmesinin hemen ardından beğeniyle parıldadı. Tedirgindi ama ağzını açıp tek kelime etmedi, cesaretimi kıracak hiçbir şey söylemedi. Sadece bana güvendi.

Elimde tuttuğum halhalın geçmişten bugüne uzanan bir anı olduğunu o da düşünmüş olacak ki halhala baktığı an gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. Eliyle yatağı işaret edince ne demek istediğini anlayıp, yatağın kenarına oturup kafamı kaldırdım ve ona baktım. Yavaşça önümde diz çöktü, elimdeki halhalı aldı, tülden etekleri geri çekti, ayak bileğimi zarifçe tutup ayağımı bacağının üzerine yerleştirdi. Halhalı bileğime taktığı esnada siyah saçlarını izleyerek içimdeki hisleri bastırmak için nefesimi tutuyordum, sanki nefesimi tutarsam hislerim de içimde sıkışıp kaybolur gibi geliyordu ama kaybolmuyordu.

"Pentagramı yap," dedi sakince. "Gerisini bana bırak ve koşup bedeni bul."

"Ortalık yangın yerine mi dönüşecek demek bu?"

"Bunu zaten biliyorduk." Gözlerini kaldırıp bana bakınca içimdeki o duygu yeniden beni ele geçirdi. "Tuzak olduğunu anlayınca saldıracak. Yalnız gelmeme ihtimali var. Pentagram onu oraya çektiği an, onun geldiğini gördüğün an, arkana bakmadan sanat atölyesine koş ve bedenini bul."

"Beden nerede?"

"Medusa büstünün altında." Bir an afalladım. "Oraya bir Medusa büstü koydum. Heykelin olduğu platformun altında gizli bir bölme var. Bedenin olduğu tabutu oraya koydum."

"Eğer kalabalık gelirse sizi nasıl bırakırım?"

"Biz de kalabalığız," dedi. "Bana bırak. Herkesi koruyacağım."

İçimde durduramadığım o merakla, "Her zaman bahsettiğin o canavarı artık dışarı bırakma zamanı mı geldi?" diye fısıldadım.

"Senin için yapamayacağım bir şey olduğunu sanıyorsan, hangi bileğinden zehir geliyorsa o bileğini ağzıma daya. Çünkü herkes için zehir olsan bile, bana şifasın." Parmaklarını bileklerimde dolaştırıp, "Bu gece sana zarar gelmemesi için bir canavarın zincirlerini çözmem gerekiyorsa, çözeceğim," dedi.

"Böyle konuştuğunda..."

"Evet?"

"İçime garip bir şey doluyor."

"Ben mi doluyorum?" diye sordu yavaşça. "Senin benim içime dolduğun gibi mi?"

Gözlerimi ellerime indirerek bir müddet sustum ama o bu sessizliğin altına gizlediğim duyguları artık görebiliyor olabilirdi. Belki de en başından beri görüyordu. İçimi bir trene ait raylar gibi kesen belirsizliğin yarattığı karın ağrısı kaybolsun istedim. Efken yavaşça yükselip alnını alnıma yasladı ve "Bu gece bir kraliçesin, yarın yine aptal yılanım olacaksın," diye fısıldadı, içime dolan o huzurun bir gün benim için en koyu gece olacağı gerçeğini yok sayamadım. Bir gün o olmazsa, şu an hissettiğim huzur, karanlık olup kafamın üzerinde parçalanacaktı.

"Yine canımı sıkacaksın," dedim.

"Tıpkı bir dağ ayısı gibi davranacağım."

"Zaten öylesin," dedim gülümseyerek.

Alnını alnıma bastırdı ve burunlarımızın uçları birbirine sürtündü.

"Hakkımı yiyorsun, tam bir centilmen gibi davranıyorum..."

"Yaren için yapılacak olan tılsım işe yarıyor mu?"

"Evet. Ulaş'ın üzerinde denedik, Ulaş Yaren'i de bebeğimi de göremedi."

Kaşlarımı çatarak, "Bebeğini mi?" diye sordum.

"Evet, cipim yani."

Gülümsedim, o da gülümsedi ama gülümsemesi daha çok beni rahatlatmak içindi. Bunu hissedebiliyordum. Gözlerinin içine belki de bu gece ilk kez bu kadar uzun bakıyordum, o da durup bakışlarıma karşılık vermeye başlamıştı. Dakikaları, saatleri, günleri, haftaları, hatta beraber aşmaya başladığımız ayları o bakışmanın içine sığdırmıştık ve bu gece belki de son kez mutlu olduğum anı bu odanın içine bir iz gibi bırakmıştım. Odadan çıktığımda ayaklarım çıplaktı, halhalımdaki altın toplar birbirine çarpıyordu. Yüzümde annemden aldığım soğukluk, gözlerimde babamın gözlerindeki kızıllık vardı. Elbisenin üzerine giydiğim cübbenin iplerini bağlarken holde ilerliyordum. Ceyhun ve Ulaş'ın hâlâ olaya tam adapte olamadığı için korkuyla parlayan gözleri bendeydi. Verandaya çıkana kadar beni izlediler. Verandaya çıktığımda Yaren arabadan inerek bize doğru gelmeye başladı. İleride, dört ya da beş metre ötemizdeki büyük gümüş kurt bizi izliyordu. Arabaya bindiğimiz an arkamızdan koşmaya başlayacağını biliyordum.

Kenneth elmastan yapılmış bıçağını kabzasına sokarak pantolonunun arka cebine yerleştirdi, bir diğer elmas bıçağı da botunun içine. Bu elmastan silahları getirenler Ceyhun ve Ulaş'tı. Ulaş'ın sırtındaki arbaletin yanında asılı duran okların her birinin ucu elmastandı. Elmas ve gümüşün ağırlıklı olduğu silahların parıltılarını izleyerek çıplak ayağımla verandanın karlı

basamaklarından indim. Soğuğu hissetmedim. Geceyi hissettim. Rüzgâr esti ama rüzgârı hissetmedim, yaşanacakları hissettim. Sanki o geceki yel bile bana yaşanacaklardan oluşan parçaları çarparak zihnimi kaosla dolduruyordu. Cübbemin kara kuyruğu beni takip ederken karların içinde yürümeye başladım. İleride duran lüks minibüsün içinden inip bizi selamlayan Velencosolara saygıyla başımı eğip çenemi yeniden yukarı diktiğimde, kar ince ama oldukça sık yağıyordu.

Manbel şafakta gelmezdi, şafağa en yakın saatte, hâlâ geceyken onu kendime çekecektim, şafakta bir gözü kör olacaktı ve şansımız ikiye katlanacaktı.

Efken cipin kapısını benim için açtı, ön koltuğa yerleştim. Arkamdaki koltuktaki yerlerini alan İbrahim, Yaren ve Sezgi'nin varlığı içimdeki huzursuzluğu dindiremedi. Efken sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında ve farların ışıkları önümüzde duran müttefiklerimizi aydınlattığında da hâlâ yoğun şekilde karamsar, silinemez şekilde karanlık düşüncelerle doluydum.

Araba büyük bir hızla Kar Ormanı'nı arkasında bırakarak yola koyuldu. Arkamızdan gelen arabaların her birinin yaktığı ışıkları aracın yan tarafındaki dikiz aynasından görebiliyordum. Dikiz aynasında kendi yüzüme tutunan bakışlarım üzerime çökmüş gücü fark etmeme neden oldu. Korkularla dolu devrik bir kraliçe, ben buydum ama aynı zamanda güç, damarlarımı yakıp yıkarak içimi turluyordu.

Mustafa Baba hakkında sorular soramadım, cesaretim yoktu. Tek temennim gelmesiydi, tek temennim yaşlı kurtların da bize katılmasıydı, tek temennim biraz daha kalabalık olmamızdı. Manbel'in tek gelmemesi demek, koca bir kaosun ortasında savunmasız kalmamız demekti ve içimden bir ses Manbel hapı yutsa da yanında suyunu da getireceğini söylüyordu.

Sezgi o sessizliğin içinde, "Atölyenin olduğu araziye girme," dedi Efken'e. "Arabayı yüksekte bırak. Siz çıktığınızda ben tılsımı yapmaya başlayacağım. Bir kez işe yaradı, ikincide daha güçlü olacak." Arka cama doğru döndü, merakla bizi takip eden arabalara doğru baktı. Gözünün Ceyhun'u aradığını biliyordum. Tekrar önüne dönerken, "Tılsımın işe yarayıp yaramadığını anlayana kadar arabanın çevresinde olup Yaren'e göz kulak olacağım," dedi.

"Ben yalnız başıma araziye ineceğim," dediğimde Efken dişlerini gıcırdattı ama yorum yapmadı. "Binaya yakın bir yerde pentagram yapacağım. Şansımız yaver giderse pentagram bittikten ve ben beden için içeri girdikten sonra gelir. Eğer yoksa da ne yapalım, elimiz armut toplamıyor."

"Her an seni takip edeceğim," dedi Efken. "Arkanda bir gölge gibi ilerliyor olacağım. Hiçbir şey olmayacak." Beni değil de kendini rahatlatmaya

çalışıyor gibi bir hâli vardı, arabadaki herkesin bunu hissettiğini biliyordum. Kafamdaki yangın yerinde, elbisesinin eteklerinde alevler dolaşıyorken sakince ilerleyen o kadın gözlerini ruhuma çevirmişti. Sessizdi. Ne alay ediyordu ne de yardım. O da ne yapması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Zehri bile susmuştu. Benden gelecek atakları bekliyordu.

Fırtına öncesi sessizliği yaşıyordum ve bir fırtınaya dönüştüğümde altıma aldığım bana karşı olan herkesi darmadağın edecektim.

Bir şeyler konuşuldu, çok şeye susuldu. Sanat atölyesinin olduğu bina tüm karanlığa rağmen gözler önüne serildiğinde, araç atölyeden epey uzakta bir tepede duruyordu. Derin bir kâsenin içi gibi görünen araziyi izlerken arabanın tüm ışıkları kapalıydı. Dalgaların sesini duyuyordum, uçurumun eteklerine vuran dalgaların sesi o kadar yakınımdaydı ki sanki göğsümün içinde kalp değil, okyanus vardı ve hissettiklerim de kalp atışlarım değil, o okyanusun yüzeyinde ilerleyen büyük dalgalardı.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkan ilk kişi ben oldum. Çıplak ayaklarımda yabani otların ıslaklığını hissettim. Yağan kar, lodostan dolayı uçuşarak geçip gidiyor, asla zemine dokunamıyordu. O yüzden zemin otlarla doluydu. Bir kâsenin içi gibi görünen büyük arazinin yükselen kısımlarında hafif birikmiş kar tabakası vardı ama bu daha çok buzlanmış bir yüzeyi anımsatıyordu.

Yaren arabada kaldı, onun dışındaki herkes dışarıdaydı. Pelerinim yükseklikte olduğumuz için arkaya doğru uçuşuyor, kayıp giden karlar da pelerinim gibi arkama doğru savrularak yollarına dik bir şekilde devam ediyordu.

Velencosolardan Ramon, "Bol şans Kraliçe," dediğinde omuzlarımı yükseltmeye çalıştım. Aciz, devrik bir kraliçe gibi görünmek istemiyordum.

Bu gece kimse zarar görsün istemiyordum.

Herkes saklanmak ve en lazım oldukları anda saldırıya geçmek için doğru yerleri bularak saklanmaya başladı. Kalabalığın dağılışını sessizlik içinde bekledim.

İbrahim yanımdan geçip kalabalığa katılacağı sırada, "İbrahim," diye fısıldadım ve durup bakışlarını yüzüme sabitledi. Gözlerinde itaatkâr bir ifade vardı, şu an ne istersem yapacak gibi bakıyordu çünkü umudunu bana bağlamıştı. "Bu gece ne olduğunu hatırlaman gerek." Gözleri bilinçle parladı, omuzları düştü. Çaresiz bakıyordu ama bilinci oradaydı, bir yerlerde onu çağırdığımı bildiğini hissettim. "Çünkü bu gece, olduğun şeye ihtiyacımız olabilir."

"Elimden geldiği sürece canımı bile ortaya koyarım." Bu kelimelerin arkasında bir yemin, onur, gurur, haysiyet vardı; bu kelimelerin arkasında

gözü kara bir adam vardı ve o adam sanıldığı gibi korkak değildi, cesurdu. Öyle çok cesurdu ki, ölecekse bir şey uğruna ölmek istiyordu. Onurlu bir şey uğruna.

Başımı salladım ama kelimeleri toparlayamadım. O da beni zorlamadı ve diğerlerine katılarak gözden kayboldu. Arabaları ortada bıraktık çünkü eğer kalabalık gelirlerse, arabalara doğru bakacaklardı, kimseyi hissedemeyecekler ve arabaların içindeki herkes etrafa dağılmış sanacaklardı. Tılsımlı bir arabada gizlenen insanı kimse hissetmeyecekti. Hiçbiri Yaren'in burada olduğuna ihtimal dahi veremeyecekti. Öyle olması için dua ettim.

Efken'in nefesi ruhuma sindi.

"Seni buldum Asale," diye fısıldadı karanlığıma. "Ve asla kaybetmeyeceğim."

"Seni buldum Yıkım Getiren. Ve asla kaybetmeyeceğim," dedikten hemen sonra tepeden aşağıya doğru ilerlemeye başlayarak onu arkamda bıraktım.

Es nāku pēc tevis. *Senin peşinden geliyorum.*

Es esmu tavs īpašnieks. *Ben senin sahibinim.*

Es nāku tevi aizvest. *Seni almaya geliyorum.*

Tepeden indiğimde o adamın gözleri sırtımdaydı, o adam sırtıma değil de ömrüme bakıyordu sanki. Akıp giden zamanın içinde ben de tıpkı alevlerden oluşan bir nehir gibi araziye doğru akıyordum. Araziye indiğimde karanlık da benimle beraber indi ve etrafın daha da koyulaştığını fark ettim. Yıldızlar gökyüzünden silindi, buzdan ayın ortasındaki çatlak sanki gümüş bir ışık sızdırarak daha da genişledi.

Ruhumdaki çatırtıları duyuyordum, bir süre durduktan sonra benzer çatırtıların ortasında durduğum otlardan da yükselmeye başladığını fark ettim. Kar taneleri zemine dokunmadan eserek gidiyorlar, dolunay tepemde buz gibi parlıyordu. Cübbenin kapüşonunu indirdim, alnıma sarkan hilâl şeklindeki taşın ısındığını hissedebiliyordum. Avuç içlerim uyuşuyor, kendi nefesim genzimi yakıyordu. Ilık bir meltem saçlarımın arasından geçip giderken saçlarımı da peşinde sürükleyerek uçuşturdu. Tenimde ayın ışığı parlıyordu ve bir yıldız gibi karanlık arazinin ortasında yanıyordum.

"Paņem savu meitu," diye fısıldadım kafamı kaldırıp ayın yüzeyine bakarak. *Kızını yanına al.* Kızı bendim, beni kabul etmesini istedim. İçimdeki her şeyi dışıma vurmak istedim. "Jūsu meita ir nākusi pēc jums." *Kızın senin peşinden geldi.*

Ayın sarsıldığını benden başkası görmedi. Bir enerji çıkmıştı, bunu görmüştüm. Titreşen bir ışık pıhtısı ondan bana akıyordu. Sanki alnımdaki hilâlden taş, o ışık pıhtısıyla birleşiyordu. Bedenimdeki uyuşma hızlı ve

kaçınılmazdı. Avuç içlerimden kollarıma, kollarımdan tüm bedenime hızla akmıştı.

"Esmu gatavs!" diye bağırdım kollarımı yukarı kaldırıp genişçe açarak. O büyük donmuş ayın bir küre gibi kollarımın arasında durduğunu düşledim. *Hazırım!*

Güç bir şimşek gibi çaktı. Hücrelerim öyle bir ayaklandı ki, içimden dışıma fırlamak için derimi geren şeytanın tüm fısıltıları kanımda dolaştı. Dişlerimi sıktığımı çenemdeki şiddetli ağrıyı hissettiğimde anladım, ağrı anlıktı ve hızla kayboldu. Hızla kaybolan duygularım ve bilincim gibi. Ayaklarım yerden kesildi, bedenim bir anda havaya asıldı. Eteklerim uçuşurken çıplak ayaklarımı büktüm ve kollarımı bu kez bir haç sembolüne dönüşebileceğim şekilde iki yana açtım. Avuç içlerimden dışarı doğru hızla yayılmaya başlayan kızıl dumanlar iki farklı yöne son sürat ilerliyordu. Haç sembolünü bozma zamanım geldiğinde dudaklarımdan bir şeytanın vesveselerini anımsatan garip dualar dökülmeye başladı ve kollarımı hafifçe içe doğru kaldırarak bu kez kendimi âdeta bir çarmıha gerdim.

Alevden bir çemberin kalp atışı başımın üzerinde duyuldu, ilk alev tam başımın üzerinde yandı ve çember bir anda bir yılan gibi dolanarak etrafımı sarıp beni içine aldı. Artık pentagramın içinde asılı duran şeytani bir yıldızdım. "Yedi şeytan doğuracağım," diye fısıldadım. "Kalbim, ellerim, zihnim, gözlerim, dudaklarım, damarlarım ve derim. Yedisini de ay ışığının altında terk edeceğim." Gözlerimi açtığım an, göz bebeklerimin ters bir elips gibi olduğunu hissedebildim, elips hızla inceldi ve bir çizgiye dönüştü. "Ve yedisini de ay ışığının altındayken geri alacağım."

Gökyüzünden şeytana ait bir kanat sesi duyuldu. Kanat sesi, beraberinde çirkin, sıcak bir rüzgârı tenime üfledi. Ortasında durduğum ateşleri bile harlandıran bu rüzgârın kime ait olduğunu biliyordum.

Ben bir pentagram olarak gökyüzünde asılı duruyorken, o metrelerce uzağıma kanatlarının ortasında normal bir insan erkeğine benzer hâlde iniş yaptı ve birkaç saniye içinde kanatlarını içe doğru katlayarak yeryüzünden sildi. Parmaklarımı şıklatmamla beraber alevler söndü, pentagramın ortasından yavaşça dibine doğru süzüldüm, çıplak ayaklarım yere bastığı an tam karşısında durup onun metrelerce uzakta bile görünen, ateş parıltıları taşıyan gözlerine baktım.

Yalnızdı.

"Ah güzel elmas yılanım," dedi ellerini heyecanla birbirine bastırıp bana hayranlıkla bakarak. "Hâlâ pentagramlara güvendiğimi mi sanıyorsun yoksa? O çok eskidendi güzel kızım. O yıllar önceydi."

Ya da değildi.

Bir adım geri çekilip gözlerimi binaya doğru çevirmeye çalıştım ama bir sonraki hareketini kestiremediğim için sırtımı ona dönemedim. Gözlerindeki ifade düşmanca olmasa da düşmanımın karşısındaydım.

"O beden senin derinin altına sızsa bile sen beni yenemezsin," diye fısıldadı ve o güzel erkek yüzünün yarısı yarıklarla dolu bir şeytanın alevden maskesine dönüştü. Yüzündeki yarıkları gördüğüm an başımı yavaşça indirip kaldırdım ve bu işaret fişeğiyle birlikte, Ulaş'ın arbaletinden fırlayan elmas ok, rüzgârı ve hatta zamanı bile delerek ona doğru ilerlemeye başladı. Manbel'in kanadına çarpan elmas ok, ortadan ikiye yarılıp kâğıt gibi yere süzüldüğünde Manbel geriye doğru sendeledi. Yarısı insan erkeği, yarısı şeytan olan yüzüne son defa bakmadan sırtımı ona döndüm ve binaya doğru koşmaya başladım.

"Saldırın!" diye bağırdı Manbel acıyla. "Bu küçük yılancık yalnız değil!"

Daha hızlı koştum, çıplak ayaklarım otlara alevler bıraktı, arkamda kalan yol yandı. Ben koştum. Saçlarım zamana tutundu, saçlarım anılara takıldı, saçlarım zihnime bir sürü yeni geçmişe ait parça taşıdı, ben ise durmadım, koştum, sadece koştum. Oklar yağmaya başlamıştı. Ulaş durmadan arbaletine yeni bir elmas ok yerleştiriyor, Manbel'i hedef alıyordu ama ciddi yara alan Manbel kanatlarıyla var ettiği rüzgâr sayesinde okların yönünü değiştiriyordu. Kenneth'i tepeden bel kemiğinden yere doğru indiğine inandığım o uzun timsah kuyruğuyla koşarken gördüm ama durmadım, tekrar binaya baktım ve koştum. Axel, Manbel'in suretiyle yanımdan geçip Manbel'e doğru koşmaya başladı, kılık değiştiren ona bir yansıması gibi koşarken Manbel rüzgârı kesip afallayarak ona baktı. Tam o anda, önümde binlerce asker vardı. Yolumu kestiler. Durduğumda, alevler arkamda su gibi akarak araziye doğru gitmeye devam ediyordu.

Axel'in yansımasıyla kafası karışan Manbel, "Sakın onun binaya gitmesine izin vermeyin sakın!" diye bağırırken bir yandan da müttefikimiz ile dalaşmaya devam ediyordu.

Uzun boylu, ince, kemik rengi tenleri olan taştan ve yüzsüz insanlardı. Onları gördüğüm an Hatem'in de gördüğü şeyler olduklarını anladım. Gümüş kurt, hemen arkamda bana doğru koşuyordu. Efken'i aradım ama bulamadım. Gözlerimi yüzü olmayan, o derin boşluklardan beni izlediğini hissettiğim garip yaratıklardan ayıramadım. Yaklaşık on taneydiler ama öyle uzundular ki onları aşıp geçmek zordu. Üstelik sadece önümde on tane vardı, arkamda bunlardan bir ordu olduğu kesindi. Alevlerin avucumda büyüdüğünü hissettim, avuç içlerimi onlara doğru açıp ileri ittiğimde akan alevler onları korkutmadı. Hatta alevler tenlerine değdi ve anında söndü. Çünkü onlar gerçekten taştandı.

"Kelle Yiyenler!" diye bağırdı Kenneth uzaklarda bir yerden. "Kraliçe, kelleni korusan iyi edersin!"

"Ve Ak Cambaz da sahnede," dedi bir kadının ince, sinir bozucu tizlikteki sesi. "Merhaba Kraliçe, ben Angie. Senin zehrinden ne güzel gerginleştirici bir ilaç yapılırdı. Güzel yüzümün buna ihtiyacı var mı?" Sesin sahibine doğru döndüğümde, simsiyah saçları afro örgülü, teni bir ölü kadar beyaz görünen albino kadını görmeyi beklemiyordum. Elindeki beyaz kırbacı yere vurdu ve "Ruh Öğüten dostlarım, kraliçeyi korumak için gelen köpekçikler ve insancıklar sizde. Kraliçe ise bende. Pek de güçsüz görünüyorsun, kolay lokma," dedi düşmanca.

Büyük, taştan bedenler, yani Kelle Yiyenler hareketsizdi. Aralarından bir tanesi harekete geçti ve adının Angie olduğunu öğrendiğim şıllığın seslendiği topluluğa doğru gitti. Ruh Öğütenleri göremedim, kalabalıklar mıydı bilmiyordum, arkamdaki kaostan bihaberdim. Efken neredeydi, onu da bilmiyordum.

"O orospunun binaya girmesine izin verirsen ölürsün Angie!" diye bağırdı Manbel ve bir kılıcın sesi zamanı yararak saniyelerin kanını araziye damlattı. Manbel, Axel'in yansımasından kurtulmuştu, sırada onu hedef alan elmas bıçak ve kılıçlar vardı, oklar arbaletteki yerini alarak durmadan ona doğru yağıyordu ama şanslı piç yakayı her seferinde sıyırıyordu. İbrahim'in korkusuzca ona doğru koştuğunu gördüm, müttefikimiz Ramon Velencoso hemen arkasındaydı, İbrahim'e âdeta bir kalkan olmuştu. Kanbaz kardeşler Kelle Yiyenleri parçalamakta pek de zorlanmadılar.

"Angie," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Adil bir dövüş istiyorsan, şu taş kelleleri kenara çek ve benimle teke tek dövüş."

Crystal, "Tabii yüreği varsa!" diye bağırıp topuklu botunun sivri topuğuyla Angie'nin arkasından sert bir tekme geçirerek kızı öne doğru düşürdü. Kelle Yiyenler durmadı, Crystal'e doğru gelmeye başladılar ve Crystal, "Binaya koş!" diye bağırıp elinde çevirdiği büyük asayı öne doğru uzattı, beni arkasına aldı. "Fahişe ve taş kelleler bende." Sonra kimsenin duyamayacağı şekilde zihnime sesini üfledi: *"Seninleyim, güvendesin."*

Benim güvende olmaya ihtiyacım yoktu. Onları koruması gereken bendim, Crystal kendini ve ondan daha güçsüz olan arkadaşlarımı korusa yeterdi. Onu da ben korurdum. Angie'nin beni hafife almasını gururuma yediremedim. Bir yanım onu parçalamak istedi, bir yanımsa odaklanmam gerektiğini fısıldadı.

Angie'nin kırbacı bir zincir gibi ayak bileğime dolanınca gözlerimi kıza indirdim. Onu gerçekten parçalamamı istiyordu. Yerde yatmış, sinsi gözlerle beni izlediğini görünce ona yamuk bir gülümsemeyle daha dikkatli

baktım. "Seni küçük fare," dedi. "Sen misin kraliçe? Beni o zehirli gözlerle öldüremezsin."

"Biliyor musun? Seni öyle bir öldürürüm ki, arkandan yasını tutabilmeleri için seni tıkacakları bir mezar bile bulamazlar. Çünkü küle dönmüş hiçbir şeyin mezarı yoktur."

"Bak sen, bu süslü laflar Mar olmanın getirisi mi?" Kırbacıyla ayağımı çekince düşeceğimi sandım ama bu olmadı, kırbaç daha da gerildi ve Angie yattığı yerden hızla kalkarak kırbacına asıldı. "Çelimsiz fahişe, seni öldüreceğim," diye tısladı.

"Dene," dediğimde keskin bir çığlık atmasına neden olan şey, ayak bileğime sardığı kırbacın etrafında çatırdamaya başlayan alevlerdi.

"Kanı soğuk bir fare için oldukça sıcakmışsın!" diye bağırdı, sesinde alay vardı ama korkuyu da gördüm. Beni yabana atmaması gerektiğini fark etmeye başlamış gibi kırbacını hızla çekti ve kırbacı yerde sürüklenirken ona doğru koşmaya başladım, çünkü Angie'nin bir sonraki hamlesinin tıpkı benim ona koştuğum gibi bana koşmak olacağını biliyordum. Şaşkınlığını hissettim. Yüzünün ortasına dirseğimle sert bir tane geçirdiğimde acıyla feryat etti, üzerime doğru gelen taş kafalardan birinden korunmak için kızı saçlarını avuçlarımın içinde iki kulak yaparak tutup önüme siper ettim ve aptal taş kafa kızın beline sert bir darbeyle vurdu. Kızın çığlığı savaş alanına öyle hızlı yayıldı ki herkesin bir an bize baktığını hissettim. Yere yığılırken saçlarından birkaç tutam ellerimde kalmıştı, tekrar binaya yönelirken dudaklarıma şeytani bir tebessüm yayıldı.

Angie'nin durmayacağını biliyordum. Önce önüme bir doksandan uzun, sarışın bir adam çıktı, bana çirkin bir sırıtışla bakıp, "Nereye böyle hayatım?" diye sordu, türünü anlayamasam da işgüzarca parlayan gözlerinin içinde yansımamı gördüğümde, onun benimle oynamak değil, beni doğrudan öldürmek istediğini anladım. Ruhuma dolan ağrının sebebinin o olduğunu biliyordum ama onun kim olduğunu bilmiyordum. Ruhumu bedenimin içinde büküyormuş gibi hissettiğimde nefesim kesildi ama yine de önünde dimdik durdum.

"Cehenneme gidiyorum şekerim, gelecek misin?" diye sordum ve bununla beraber, çapkın Frederick Velencoso yüzünde hain bir sırıtışla, "Ben de gelebilirim yakışıklı," dedi ve bir doksanlık hayvanın arkasından sinsi bir leopar gibi yaklaşarak hayvanın boğazını dirseğinin arasına aldı, sertçe sıktı. Adamın alnına yayılan ölüm yeşili damarları gördüm. Burun delikleri genişlemiş, göğsü öne doğru şişmişti. Velencoso gerçekten güçlüydü.

"Ruh Öğüten bebeğim," diye mırıldandı çocuk gibi. "Mmm, kanın ne güzel kokuyor. Doğal bir parfüm kokusu. Biliyor musun, bayılırım bir dok-

sanlık doğal kan kokan Ruh Öğütücü piçlere. Güzel bir menü. Aa! Bir alana bir bedava kampanyası mı yapıyorsunuz?" Arkama baktığını gördüm. "Kraliçem, ben bununla doyarım. Promosyon senin olsun."

Angie'nin saçlarımdan tutup beni geri doğru yatırdığını gören Frederick, bir doksanlık ayıyı tıpkı Angie'nin beni geriye doğru yatırdığı gibi yatırırken, "Pilice bak, o saçlarda nasıl bir zehir dolaşıyor bilmiyor galiba," dedi alayla.

Angie'yi afallatan bu cümle olmuştu. Geriye doğru attığım bir tekmeyle benden iki metre kadar uzağa gitmek zorunda kaldı. Ama bu kez öfkeliydi, bana yenilmek istemiyordu. Bana doğru koşarken hayvani bir çığlık attı ve Frederick, "Tanrım," diye inledi. "Dünyanın en seksi olmayan sesiydi sanırım, bende bile şap etkisi gösterdi."

"Küçük yılan, kuyruğundan yahni yapacağım paçavra!"

Angie'nin tekmesini karnımda hissettiğimde bunu neden durduramadım bilmiyordum, o an gözlerim kalabalığa gitti ve Efken'i aradım, orada olduğunu gördüm, bana bakarken bir adamın arkasına geçmişti, adamın boynunu kolunun arasında koparacak gibi sıkarken çatık kaşlarla beni izliyordu. Yediğim tekmeden hiç memnun değil gibiydi, her an adamı savurup bana doğru koşmaya başlayacak gibi baktığını görünce, bedenime yayılan acıyı yok sayarak ayağa kalktım ve bedenim yükselirken içimdeki tüm gücü açığa çıkarmak ister gibi haykırıp, havada dönen vücudum yere inmeden tekmeyi sertçe Angie'nin boynuna vurdum.

Efken'in gözlerine tutunan gözlerim bedenimi bir portalın içine çekiyor gibi onun zihnine çekti ve o uçurum mavisi gözlerdeki yılanların büyük bir hızla çizdiği cümleyi onun memnuniyetle parlayan gözlerinden okudum.

"İşte benim bebeğim." Gözlerinde yazan buydu.

Angie'nin çığlığı bana geç ulaştı. Ölümün çığlığı gibiydi. Birden parladı ve söndü.

Angie boynunu tutarken sırtüstü uzanmış bana bakmaya çalışıyordu. Ona doğru ilerlediğimi gördüğünde, "Küçük fare," dedi kısık, duyulması güç, acı yüklü bir sesle.

"Teo!" diye çığlık attı yabancı bir kadın, sesi algılayamadım. Crystal, Kelle Yiyenlerden birinin gözündeki boşluğa asasını sapladı ve "Mahinev!" diye bağırdı. "Yak şu fahişeyi, ben elime alırsam kafasını koparıp futbol topu gibi dizimde sektireceğim yoksa!"

Angie'nin tam önünde durdum. Yıkılmaz bir kale gibiydim, o ise çoktan çökmüştü.

Avucumdaki ateşin bir kırbaç gibi büyüyüp uzadığını, dışa doğru hızla atıldığını hisseder hissetmez, o ateşi onun yüzüne doğru fırlattım ve kırba-

cımdan dökülen lavlar beyaz suratını yaktığında yenilgi ve acıyla kulakları sağır edecek kadar güçlü bir çığlık attı. Elini yüzüne kapattı, durmadım, çıplak ayağımı şırfıntının karnına bastırarak, "Fareye bak!" diye bağırdım hiddetle. "Yüzünü kalıcı şekilde cehennem ateşiyle dağladı."

"Blanka, Teo kendisi halleder!" diye çığlık attı bir başka yabancı kadın. "O köpek Kelle Yiyenlerden birini paramparça etti, onun peşinden git!"

"Bu şırfıntılar Frederick'in de dediği gibi Ruh Öğütenler," dedi Crystal taş kellelerden birini daha yere yığarken. "Elmasla durdurulamazlar. Ceyhun bir tanesini sırtından bıçakladı ve iyileşme süresi uzun olacağından sayıca azaldılar. Yine de üstünlük hâlâ bizde değil. O yüzden şu salağın yüzünü erittiysen, artık şu binaya doğru koş çünkü bu taş çocuklar ölmemek konusunda çok ısrarcı!"

Kelle Yiyenlerden biri Crystal'in üzerine atılınca kalbim ağzıma geldi. Frederick çoktan bir doksanlığın cesedini yere döşemişti, onu göremedim. Koşmak için hazırlandım ama taştan büyük eller Crystal'in ince belini kavrayıp onu metrelerce uzağa fırlattı. Gözlerim irice açılsa da kendime ikinci bir dur emri kalbim tarafından verilmediği sürece durmamayı tembihleyerek koşmaya başladım. Dudaklarım yeniden şeytani bir kıvrımla yukarı büküldü. Manbel ne kadar istekli koştuğumu görüyor olmalıydı.

"Medusa!" diye bağırdı uzaklardan bana dokunan ellerin sahibi.

Omzumun üstünden ona doğru bakıp kan leş içindeki kalabalıkta onu ararken koşmaya devam ediyordum. Arkamda bana yaklaşmak üzere bir Kelle Yiyen olduğunu fark edince bir an durdum, o dev cüsseli bedenin sahibinin üzerine zıpladığım anda zaman ikiye yarılıyor gibiydi. Onun taş kafasını dirseğimin arasına alıp sıktım, ayaklarımı yukarı doğru ittim ve tüm gücümle onun kafasını kolumun arasında ezerek kopardım. Düşen taş parçalarıyla beraber yıkılmaya başlayan bedeni beni de yere savurdu.

"Geber taş kafa!" diye bağırarak yeniden binaya dönecektim ki, Manbel oradaydı, Efken ile savaşıyordu, bunu gördüğüm an zaman mühürlenmişti. İki kadın gördüm, ikizlerdi, Efken'e sırtından saldırdılar. Ruh Öğütenler, diye düşündüm. İkizlerden kısa boylu olan Sezgi'nin onu saçlarından tutup asılarak çekmesiyle Efken'in arkasından çekildi ve yere yıkıldı. Diğer ikiz elindeki krom bıçağı kaldırdığında, kalbimin göğsümün içinde genişlediğini hissettim.

Efken'i öldürecekti.

Efken'i öldürecekti!

Bunu görmemle, İbrahim'in elindeki büyük elmas kılıcı kaldırıp Efken'i öldürecek olan bıçağı elinde tutan kadının boynuna vurması ve kopan kafanın savaş alanında yuvarlanmaya başlaması bir oldu.

İkizlerden diğeri, "Monika!" diye bağırırken, bir diğer Ruh Öğüten onlara doğru koşuyordu. O bir erkekti. Uzun boylu, kumral erkek Efken'in önünde durduğu an, Efken onun kalbine bir tekme geçirdi ve üzerine atlayıp adamın yüzüne parmaklarına geçirilmiş elmastan muştayla arka arkaya yumruklar geçirmeye başladı.

"Seni küçük yılancık!" diye bağırdı Manbel bana doğru. "Elmas beden olmadan karşıma çıkamayacak kadar korkaksın. Ateşini benim ateşimle çarpıştıramıyorsun bile."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve zaman bir geçit olup içinde ilerlediğim tünele dönüştü; o tünelde geri adımlar atarak geçmişe doğru ilerlemeye başladım.

Efken odadan çıkmadan hemen öncesinde, "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Hepsinin zihniyle oynanabilir ama seninkiyle oynanmamalı. Son âna kadar o binaya ulaşmaya çalışıyor gibi yapacaksın. Seni gaza getirmek isteyecek, gururunu incitmek isteyecek. Karşısına o beden olmadan çıkamayacağını söyleme ihtimali çok yüksek. O an ona istediğini ver, beden olmadan da savaşabilirim dercesine ona saldır. Rahatlamasını sağla. Ve böylece savaş alanında bize ait olan her müttefikin senin intihar girişiminden dolayı korkup daha sert savaşmaya başlamasını sağla."

Anı zihnimde bir mum gibi söndü ve geriye o anıya ait dumanlar kaldı.

"Seni tek başıma da yenebilirim!" diye bağırdığımda, bizimle olan herkes bana çıldırmışım gibi bakıyordu.

Manbel duraksadı, sonra dudaklarında alaycı bir kıvrımla, "İşte böyle onurlu düşmanlara bayılıyorum," dedi. Arkasında Kelle Yiyen taş suratlılardan oluşan sayıca çok fazla bir ordu vardı. "Gel bana Kraliçe."

Ona doğru koşmaya başlarken hiç düşünmemiştim. Olabilecekleri, olma ihtimali olan kötü hiçbir şeyi düşünmemiştim. Efken bir atak yapmadı, altına aldığı Ruh Öğüteni yumruklamaya devam etti. Sanki benim geldiğimin bile farkında değil gibiydi ama biliyordu, tüm bunlar zaten onun zihninde var olmuştu.

Velencosolar Kelle Yiyenler ile savaşıyorlardı, İbrahim ve Ceyhun bıçaklar ile kılıçlar ellerinde, sırtlarını birbirlerine vermişler, kendi etraflarında dönerek onlara doğru atılan insan formundaki Ruh Öğütenlere meydan okuyorlardı. Sezgi'nin Blanka ile dövüştüğünü görmüştüm, Blanka tüm gücünü çekmek ister gibi ona saldırdıkça, Sezgi bir yeni yetmeden fazlası olduğunu göstermek için onu püskürtüyordu. Hayal, elini tuttuğu bir adama muhtemelen kâbus gibi şeyler göstererek onu âdeta felç etmişti, Nora zehriyle savaş alanında ona saldıran herkesi uzun süreli felce sürüklüyordu.

Yine de sayıca çok fazlaydılar, buna rağmen güçlüydük ama yorulmak kaçınılmazdı.

Alnımdaki hilâl taş parçalandı ve parçaları yüzümün kenarlarından yere döküldü. Manbel parmaklarında büyüyen alevlerle, "Bir merhaba sarılması istiyorum," dedikten sonra bana doğru hamle yapınca, ona alevlerin asıl sahibinin kim olduğunu göstermek ister gibi avucumun içindeki yangının rüzgârıyla karşılık verdim. Avucumun içinden esen o sıcak fırtına onun alevlerini söndürdüğünde Manbel kaşlarını kaldırdı, istediğim beni kolay lokma olarak görmesiydi ve öyle de olmuştu. En büyük silahım buymuş gibi görünüyordum, o da bundan bayağı zevk alıyor gibiydi.

"Mahinev, sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırıyordu Sezgi, onu duymazdan geldim ve Manbel'in karşısında dikilmeye devam ettim. Aramızda yaklaşık iki metrelik bir mesafe vardı. İsterse beni parçalayıp geçebilir gibi bakıyordu ama avıyla oynamayı sevdiği için sakindi. Atak yapmıyordu. Onun karşısında olduğum için bana bulaşan başka bir yaratık da yoktu. Arazi yaratık ve insandan geçilmiyordu ama hepsi beni yok sayıp, sayıca az olan müttefiklerimize saldırıyorlardı.

"Seni küçük çocuk," diye fısıldadı Manbel beni süzerken. Sanki etrafımızda kanlı bir savaş yokmuş gibi göz gözeydik. Her şey bulanıktı. O ve ben nettik. Gümüş kurdun ateşlerin yollar çizdiği ama tamamen yakmadığı arazide taklalar atarken yeri sarstığını hissettim ve kalbim sancıyla doldu. Yine de gözlerimi Manbel'den ayırmadım. "Karşımda durup benimle savaşacağına yanımda ol ve bırak sana nasıl bir kraliçe olunacağını öğreteyim."

"Nasıl bir şarlatan olunur merak etseydim senin yanında olurdum."

"Ah küçük kızım, zaman aktı ve her şey değişti. Ne sen eski Mar Kraliçesi'sin ne de ben senin gibi bir çocuğun yenebileceği bir adamım."

"Sen kendini adam mı sanıyorsun?"

"Yaralayıcı konuşuyorsun."

"Beni hafife alıyorsun."

"Çünkü oldukça hafifsin."

"Bir de şunu izle o zaman," dediğim anda parmaklarımdaki uyuşmanın hızla toparlanarak sancıya, sonra da güce dönüşmesini bekledim. Bir yılan damarlarımdan çıkıyormuş gibi bileğimdeki kar tanesi dövmesinin içinden yavaşça dışarı doğru süzülmeye başladı. Manbel bir an duraksadı, kanatlarının yeniden çıktığını gördüm ama uçmasına izin vermeden yılanın bileğimi sarmasıyla beraber yılanı bir zincir Manbel'e doğru fırlatıyormuş gibi savurarak onun boğazına sardım. Boğazından yakaladığım Manbel, kanatlarının arasında dengede duramadı, öfkeli gözlerle bana bakarken karşısında bir çömez olmadığını biliyordu.

"Ben seni bedenim olmadan bile bitiririm, peki ya ben bedenimi aldığımda, sen bundan sonra kendini nasıl var edeceksin?"

Sözlerim onun kalbinde, ruhunda, karanlığında büyük çınlamalar yarattı.

Yılanı kendime doğru çektiğimde Manbel boğulur gibi bir ses çıkarıp, "Şu küçük sürtüğü durdurun!" diye tısladı.

"Sen durduracaksın!" diye emretmemle beraber gökyüzü bir şimşeğin, ışıktan bir damar gibi derisinin altından dışarı doğru fışkırmasına izin verdi. Şimşeğin ışığı yüzümü aydınlattıktan hemen sonra gürültüsü geldi. "Kraliçe olduğumu kabul edecek, eteğime yatıp ayaklarıma kapanarak benden ve ailemden af dileyeceksin!"

"Tüm aileni öldürürüm," dedi Manbel. "Bu dünyada olan, olmayan..."

"Seni bir ateşe üfleyip söndürür gibi söndürerek yok ettiğimde, bana ait olan hiçbir şeye dokunamayacaksın." Yılanı biraz daha asıldığımda boynundaki ateş damarları yükselerek çenesine tırmandı. Yüzü tamamen bir yaratığın yüzüne dönüşünce ona öfkeyle bakmaya devam ettim. "Çirkin yüzünü tamamen ortaya serdin. Nasılmış?"

"Kocacığının gümüş kurduna da bak," dedi Manbel arkamda bir noktaya bakarak. Boynundaki alev damarları artık çenesini de aşmış, elmacıklarının altına doğru tırmanmaya başlamıştı. "Ne yazık, sanırım sırf sadık olduğu için ölecek bu köpekçik."

Yılanı biraz daha sıkı kavrayıp omzumun üstünden Manbel'in gözlerinin dokunduğu yere baktım. Korkuyu ve kalp ağrısını aynı anda hissettim. Kar bu kez uçmuyor, doğrudan saçlarımıza, zemine tutunuyordu. Hatem yerden kalkıp hırlayarak titreyen bacaklarının üzerinde durdu. O an, gümüş renk gözler bir noktaya kilitlendi. O noktada Efken vardı, taş kafalardan birini parçalıyor, bu olurken bir ışık huzmesi ona doğru hızla savrulup büyüyerek geliyordu. "Efken!" diye çığlık attım ve çığlığım karların daha şiddetli bir şekilde dökülerek yerlerde bembeyaz birikmeye başlamasına neden oldu. Hatem'in Efken'e doğru koştuğu, önüne atlayıp tam havada asılı dururken ışıkla çarpıştığı anı gözlerimin önünden yıllarca silemeyecek gibi hissettim. O ışık Hatem'in kurt bedenine çarptığı an, Hatem'den iniltiyle karışık bir ses duyuldu, ardından Hatem yeniden taklalar atarak yığılmaya başlayan karların içinde yuvarlanmaya başladı. Kara her temasında, arkasında kızıl kan lekeleri bırakıyordu.

Efken donmuştu, zaman donmuştu, elimdeki yılan bile donmuştu. Herkes, düşmanlar bile durdu ve o an sadece Hatem'in savrulan koca bedeninin arkasında bıraktığı kan lekelerine bakakaldılar. Efken, karların arasında

savrulan kurda doğru yürümeye başladığında, herkes nefeslerini tutmuş ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Duran zamanın içinde Efken karların arasında kanlar içinde uzanan kurda doğru eğildi. Kurdun başına dokundu, kurt gözlerini zar zor aralayarak Efken'e bakıp acıların gömülü olduğu bir inilti sesi çıkardı. Gözleri göğe kaydı, karları izlemeye başladı.

Sanki kar taneleri, kanlı kürkünün içine konan ona ait kayıplarla dolu anılarıydı.

Gümüş gözler tekrar Efken'e çevrildi.

Ölmediğini biliyordum ama öyle ciddi bir yara almıştı ki, kolay kolay toparlaması imkânsız gibi bir şeydi. Ölür müydü? Ölmesini istemedim. Buna ihtimal vermek kalbimdeki gücün benden elini ayağını çekmesine neden oluyordu. Efken'in gözlerinden yaşlar gibi dökülmeye başlayan mavi ışık, önce kurdun kan ile lekelenmiş tüylerini aydınlattı, sonra da tüm araziyi... Efken'in gömleğinin sırt kısmından kopan feryadı anımsatan parçalanma sesiyle herkes ürperdi. Onlarca insandan ve yaratıktan oluşan düşman ordusunun ayakları bir adım geriye gitti. Efken'in parçalanan gömleğin altından görünen çıplak sırtında birkaç kemiğin yer değiştirip, dışarı doğru büyüyen bir diken gibi tenini yırtmak istercesine dimdik durduğunu gördüm. Efken başını önüne eğdi, tek dizini yere bastırıp bakışlarını omzunun üzerinden bize doğru çevirdi.

O an, yılanımın buzlanan bedeni parçalara ayrılarak yere döküldü, Manbel ateş gibi yanan eliyle beni tutup sırtım göğsüne gelecek şekilde çevirdi ve krom bıçağın ucunu çenemin altında hissettim.

Efken'in boğazından bu kez gerçek bir hırıltı sesi yükseldi.

Elini yavaşça karların içine batırdığını gördüm. Hiçbir şey hissedemiyordum. Kan ile lekelenmiş karların arasından bir kart çıkarınca ellerim buz kesti. Manbel irkilerek krom bıçağın keskin yüzeyini boğazıma doğru sürterek indirdi. Efken'in karların içinden çıkardığı şey bir tarot kartıydı.

Bu kart, tarottaki ay kartıydı.

Efken kartı baş ve orta parmağıyla tutarken yavaşça çevirdi, kart avucunun içinde kayboldu, gözlerinden dışarı sızan mavi ışıklar daha da yoğunlaşırken, karların içinden aniden dışarı fırlayan karanlık dallar gibi dışarı fırlamaya başlayan tarot kartları Efken'in bedenini belli belirsiz örtmeye başladı. "Azize'me dokunacak olursan, yıkımı başlatan ben olurum." Bu kelimeler, tarot kartlarının rüzgârıyla boğuk bir ninni gibi savaş alanına yayılıyordu. Dışarı fırlayan her bir tarot kartı, belli bir seviyeye kadar yukarı ulaşıyor, devamında ise havada asılı kalarak Efken'i yavaşça bir duvarın arkasına saklar gibi saklamaya başlıyordu.

Son gördüğüm alaycı gülüşü oldu.

Ve "Oyun başladı," dedi.

Bir uluma sesi duyuldu. Uluma sesleri birken iki, ikiyken üç, üçken bir anda on, on beş, otuz oldu. Kartlar Efken'in bedenine onun kanına susamış ucu sivri bıçaklar gibi girmeye başladı. Efken'in tüm kemikleri yer değiştiriyormuş gibi dalgalanarak teninin tarot kartlarıyla bütünleşmesini sağlarken onu krom bıçağın varlığını unutmuş, parlayan gözlerle izliyordum.

Efken birden ayağa kalktı, kurt ulumalarının arasından bana doğru koşmaya başladı. Tarot kartları büyük bir hızla bedenini sarıyor, bir sis tabakası gibi onu takip ederken onun esmer tenine batıyordu. Kıyafetlerinin parçalandığını, çıplak teninin kartlar tarafından örtüldüğünü gördüm. Büyük bir sis tabakası onunla ilerliyor gibiydi. Bir uluma sesini takip eden kemiklerin kırılma sesi içimi sızlattı. Efken kartların içinden formu değişmiş bir şekilde atlayarak çıktığında, büyük, siyah bir kurt dünyayı titreterek koşuyordu.

Mavi gözlü kara kurt başımızın üzerinde havalanarak zıpladı ve krom bıçak rüzgârıyla savrulup kayıp düşerken, Manbel korkuyla kanatlarının üzerinde yükseldi ve beni azat etti.

Tepelerden hızla inmeye başlayan kurt sürüsünü gördüğümde, düşmanlarım ve dostlarım birbirine girdi, alevler yeniden büyüyerek kanı gövdeden boşaltmaya başladı.

Efken'in dönüştüğü güzel canavara bakmak istesem de artık sıra benimdi. O savaş alanında insanların ve yaratıkların boynu ile kafasını birbirinden ayırırken sıranın Manbel'e geleceğini biliyordu. Kanatlarıyla havada süzülen Manbel beni gördü, bana doğru uçmaya başladı, o an Kızıl Cadı'nın varlığını sırtımda hissettim. Bana dokundu ve "Kaç," diye fısıldadı, Sezgi'nin sesiyle beraber ayna dolu bir odadaymışım, tüm yansımalarım gerçekmiş, ben sahteymişim, bir yansımaymışım gibi hissettim. Çünkü Sezgi, kızıl saçları tutkuyla uçuşurken benden o kadar çok var etmişti ki, ben bile hangisiydim bilmiyordum. Ben koşuyordum ve yansımalarım da benimle koşuyordu.

Avucumdan dağını yarmış lavlar gibi akan ateşleri durdurmadım, zihnim her yerdeydi, Medusa her yerdeydi.

Mustafa Baba'nın zihnime dolan sesiyle gözlerim tepelerden inen sürüye kaydı. Sürüdeki beyaz olan büyük, yaşlı kurt bana bakıyordu ve zihnime Mustafa'nın sesiyle, "Koş," diyordu. "Koş kızım, sakın durma."

Hızlandım, avuçlarımdan akan alevler yansımalarımın avuçlarından da akıyordu. Manbel tepemde uçarken hangimize saldıracağını şaşırmış hâldeydi. Yansımalarımın yarattığı kasırgaya korkutucu bir kahkaha eklendi-

ğinde, Medusa'nın gücü içimde bir oraya bir buraya çarparak genişliyordu. Kahkaha İbrahim'e aitti, tüm araziyi ayağa kaldıracak kadar kuvvetliydi.

Medusa yeniden her yerdeydi.

Yeniden zaman gibi kocamandı, yeniden zaman gibi küçücüktü. Yeniden zaman gibi her yere sığıyordu, yeniden zaman gibi her şeyi altına alarak üzerini örtüyordu.

Binanın kapısını avucumdan fırlayan yılan formundaki alevler büyük bir gümbürtüyle yıktı. Manbel, artık yansımaların hangisinin ben olduğumu biliyordu. Sanat atölyesine girmek üzereyken kanatlarından akan bir rüzgârla beni öyle bir itti ki, bedenimdeki tüm kemikler kırılacak sandım. İki takla atıp yere devrildiğimde sanat atölyesinin içindeydim, ardına dek açılmış kapıların diğer ucunda Manbel kanatlarının ortasında durmuş öfkeyle bana bakıyor, yüzündeki yarıkların içinde alevler solucanlar gibi hareket ediyordu.

Karo mermer taşların üzerinde geriye doğru sürünerek ona bakarken çatık kaşlarımın altındaki gözlerim bir yılanın bakış açısına kavuşmuştu. Her yer kızıldı.

"Sonun elimden olacak," dedi. "Kıyametin öz evladıysan diye söylüyorum, ben şeytanım."

"Ben de eğer olmazsam ortada kalacağın o cehennemim," diye fısıldadım geriye doğru sürünmeye devam ederken.

"Ben sana bakınca devrik bir kraliçeden fazlasını görmüyorum. Kimsesiz, çaresiz... Babası tarafından terk edilmiş, zavallı bir kraliçe." Atölyenin içine doğru uçmak için hamle yaptığında, sanki onu durduran görünmez bir duvara toslamış gibi duraksadı. Bakışları hızla o görünmez duvarı taradı.

Kılıç, kan ve çığlık seslerine yeniden o sinir bozucu kıkırtı sesi eklendi.

Yere düşen bir adım sesi... Galerinin içinden geliyordu, binada yankılar uyandıran adım seslerinin kime ait olduğunu, elleri pantolonun cebinde tam Manbel'in karşısında, ayaklarının üzerinde dimdik duran İbrahim'i görünce anladım. Başını sol omzuna yatırmış, ölüm parçalarının yere dökülmesine neden olan o akıl kaybettirici kahkahasına hazırlanır gibi kıkırdıyordu.

"Seni küçük leş yiyici," dedi Manbel. "Bu duvarı nasıl ördün?"

İbrahim cevap vermedi, sadece kıkırdadı ve bu kez kıkırtısı biraz daha yüksek sesliydi. Her an kahkahaya dönüşecek gibi...

Yerde sürünerek geri adımlar atmaya devam ettim. Tabloların asılı durduğu duvarlar sessizdi, tabloların içindeki yüzler sanki beni izliyordu. İbrahim'in başının iki yana sallandığını gördüm, müthiş bir hızla sallanan başının hareketleri seçilemeyecek kadar bulanıklaştığında birden öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki, kulaklarımı avuçlarımın içiyle örterek gözlerimi sıkıca yumdum.

Bu kahkahanın beni çıldırtmasından korktum.

Gözlerim aralandığında, zihnim daha berraktı ama o berraklığın içinde İbrahim yoktu.

O berraklığın içinde, tam ortasında, gözlerimin önünde bir hayvan vardı.

Hayvan, omzunun üzerinden bana doğru döndü.

Kahkaha atarak bana bakan hayvan bir sırtlandı.

İbrahim, bir sırtlandı.

İç dünyasında yaşamaya alışmış kötü bir insanın kendisinden dışarı çıkarıldığı an, iyi bir insanın hayatına karanlığın çöktüğü andır.

İbrahim'in derinlerinde saklanan o kahkaha denen kötülük, kozasını yırtıp dışarı çıktığında, şimdi karanlık daha fazlaydı ve korkması gereken bizim karşımızda olanlardı.

Yerimden kalkıp ayaklarım birbirine girmiş hâlde Medusa büstüne doğru koşmaya başladığım esnada binanın içinde şimşeklerin ışıkları patlayıp sönüyor, karanlık bir var oluyor, bir yok oluyordu.

Medusa heykelinin başından sızarak beyaz yüzeyine hızla akmaya başlayan mürekkepten gözyaşları, birkaç saniye içinde heykeli tamamen siyaha boyadı ve heykelin altındaki platform ortadan ikiye yarılarak açıldı. Bedenim oradaydı. Geçmiş oradaydı, gelecek oradaydı; ben oradaydım.

Elimi camdan tabutun içine daldırıp elmasla kaplı tenine dokunduğumda, sanki geçmiş ve gelecek onun derisi ile benim parmaklarım arasında idam edilmeye başladı. Önce alnımın ortasında ilerleyen kaderi hissettim, sonra o kader bir mühür gibi tenimi dağlayarak alnımın ortasına nakış misali işlendi. Alnımın ortasında gümüş bir hilâl sembolü oluştuğunda, damarlarımda akan kan bile gürlüyordu.

"Saul," diye fısıldadım, dudaklarımdan dökülen ilk isim onun ismiydi.

Gözlerimi kapattım, uzun saçlarının sakladığı kemikli yüzünü, mavi gözlerini ve soğuk bakışlarına rağmen bana şefkatle gülümseyişini hatırladım.

Saul.

Onun adı buydu.

Bir kalp atışı sesiyle beraber, serumdan damlayan son damla ilaç zamana yayıldı. Parmaklarım elmas bedenin üzerindeyken savaş alanında gözlerim vardı; binanın kapısından dışarıya bakıyor gibiydim ama orada değil, buradaydım. Savaş alanındaki o mavi gözlü kara kurt omzunun üstünden binaya doğru baktığında, beni görmüyordu ama hissediyordu.

Kılıçlar birbirine vururken, o büyük kara kurdun hemen arkasında dikilen adam Efken'di ama onu kimse görmüyordu çünkü o, kara kurdun içinden dışarı uzanan ruhtu. Sadece ben görüyordum.

Kara kurt ve Efken benim gözlerimin içine bakıyordu.

O an Efken de, Saul da, kara kurt da, "Mēness," diye fısıldadılar.

Adım buydu.

Saul'un biricik Mēness'i.

Tenimi yakan anılarla beraber kalbimin de buzlarının çözüldüğünü hissettim. Geçmişte beni izleyen mavi gözler oradaydı, şu anıma ait olan mavi gözler ruhumun derinliklerindeydi, kara kurdun keskin mavi gözleri ise bir pençe gibi tenimdeydi.

Çığlıklarımı duydum ama sanki ağzımı açmıyordum. Tenim yanıyordu. Derimin altında ilerleyen o çıldırtıcı acıyı hissediyordum. Biri damarlarımı koparıyormuş, kanım ters yöne akıyormuş gibi hissediyordum. Tükeniyor, bitiyor, yeniden var oluyor, doğuyor, tüm eksik parçaları yerine oturtarak Kan Yemini'ni parçalıyordum.

O yılan bedeni yavaşça içime yerleşip ruhuma tutunarak bana uyum sağladı.

Elimi kaldırıp, siyaha boyanmış Medusa heykelinin önüne getirerek parmaklarıma baktım. Uzun tırnaklarımın altından devam eden parmaklarımı saran damarlar kabarık ve masmaviydi. Bileğimden itibaren başlayan o müthiş parıltı ve kaygan deriyi gördüğümde gözlerim irileşti. Bakışlarım kolum boyunca kaydı ve elmas yılan derisinin koluma bir dövme gibi işlendiğini gördüm. Derimin üzerindeki elmaslar, karanlığı ikiye bölen gümüş rengi güneş ışıkları gibiydi.

Omzumun üzerinden binanın çıkışına doğru baktım. Yıkılmış kapının ardında ne Manbel vardı ne de İbrahim. Göz bebeklerimin daha da inceldiğini hissettim. Kalbim çarpmıyor, tıslıyordu.

Gücüm diriliyordu, ben diriliyordum.

Pelerinin iplerini çözdüm, pelerin arkamda bıraktığım bir deri gibi yere süzüldü ve binanın çıkışına doğru ilerlemeye başladım.

Binanın çıkışına vardığımda, kılıç sesleri kesildi, dökülen kan bile akmayı bıraktı. Sırtlanın bana doğru yürüdüğünü hissettim, dostum tam yanımda durdu, gözlerini kalabalığa çevirdi ve bizi izleyen dağılmış kalabalığa doğru baktı. Tıpkı benim gibi.

Tıpkı Mēness gibi.

Kolumda parlayan deriyi gördüklerinde, düşmanların yüzüne sıçrayan o dehşet duygusu, ömrümün sonuna dek hatıralarımda beni gülümsetmeye devam eden komik bir anı olarak kalacaktı.

Artık karşılarında o küçük kız yoktu.

Crystal'in kollarından uzanan yılanların kavradığı yabancı bir kadın bedeni yere düştüğünde, Crystal'in kadını bırakarak bana döndüğünü hisset-

tim. Kurtların boyunlarını kopardığı cesetler bile sanki uzandıkları yerden bedensiz başlarıyla beni izliyorlardı.

"Diz çökün." Sesim hem bir kadının hem de zehirli bir yılanın sesiydi. "Ya beni kabul edip bana kul olun ya da ölün."

Artık karşılarında Mega Mar Kraliçesi, Mēness Mahinev Demir vardı.

Bir kılıcın kabzasından çıkarken etrafa yaydığı sesle beraber, avucumun içinden fırlayarak bir kılıç formu alıp keskin bir şekilde parlamaya başlayan yılanı görmeleri bir oldu. Zirkon taşların süslediği kılıcı yılan derisinin sardığı kolumla kaldırıp, "Ben Mega Mar Kraliçesi, Mēness Mahinev Demir!" diye bağırdım. "Kan Yemini'ni bozuyorum!"

Kılıcımın keskin ucundaki siyah kan yere damladı.

Bu cümlemle beraber, aydaki buzlar çözülmeye, düşmanlar bir kul gibi metrelerce ötemde benim için diz çökmeye, dalgaların yükseldiği uçurumdan tırmanan binlerce yılan araziye doğru sürünmeye başladı.

Elmas bakışlarımı Manbel'e çevirdiğimde, orada yenilgiyi gördüm.

Ölümü de görecektim.

"Şafak hâlâ sökmedi, gözlerinden biri kör olmadı ve ben seni iki gözün de yüzünün ortasında beni izlemeye devam ederken yendim Güneşin Karanlık Yüzü," dedim zehirli bir sesle. "Ben aklına gelebilecek herkesi yenerim."

Bazen bir duyguyu anlatmaya çalışmak bir cama kalan son nefesini üfleyip, oluşan buhara kelimeleri çizmek gibiydi. İçinde kalmış belki de son yaşamla var ettiğin kelimeler kaybolurdu; sen kaybolurdun, yaşam kaybolurdu.

Avucumu sırtlanın başına koyup dostumun başını okşarken, gözlerim o kalabalıkta beni izleyen mavi gözlerin sahibi kara kurda dokundu. Hemen arkasında gümüş kurt onu korumak istiyor gibi tetikte duruyor, iyi görünüyordu.

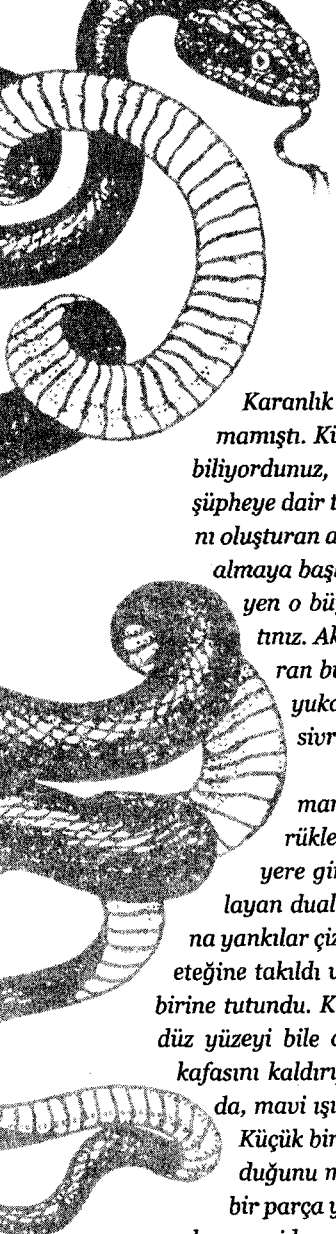
O kurdun gözleri metrelerce ötemde değildi, o kurdun mavi gözlerinin içindeydim. Kara yılanların buzdan yarıklara emanet edeceği kelimeleri okumaya başladım. Gelecek de geçmiş de o gözlerde şekillendi. Zaman o gözlerde var oldu, yok oldu.

Gözlerinde bu yazıyordu:

"Ben çok güçlü bir adamım Mēness ve beni bir tek sen yenebilirsin."

Devam edecek...

Üçüncü kitaptan bir kısım için sayfayı çevirin lütfen!

YEHMUM

Karanlık öyle çok yerdeydi ki, sanki ışık hiç var olmamıştı. Küfün, yosunların ve rutubetin kokusunu alabiliyordunuz, bu ciğerlerinizi hem acıtacak hem de içinize şüpheye dair tohumlar bırakacaktı. Mağaranın duvarlarını oluşturan akuamarin taşlar, mavi bir ışıltıyla gözünüzü almaya başladığındaysa, karanlığın sonunda sizi bekleyen o büyülü auraya sahip tapınağı bulmuş olacaktınız. Akuamarinden oluşan sivri kristaller, ters duran buz sarkıtları gibiydi, mağaranın zemininden yukarı doğru fışkırıyorlar, uçları bir bıçak gibi sivriliyordu.

Yaşlı kadının siyah cübbesinin eteği akuamarinden küçük taşların biriktiği zeminde sürüklenirken, her bir adımın sonunda kutsal bir yere girmenin farkındalığıyla mırıldanılmaya başlayan dualar gitgide büyüyerek mağaranın duvarlarına yankılar çiziyordu. Kadın birkaç adım sonrasında kendi eteğine takıldı ve düşmemek için akuamarin sarkıtlarından birine tutundu. Kristal akuamarin sarkıtları öyle keskindi ki, düz yüzeyi bile anında teninden kan akıtmıştı. Yaşlı kadın kafasını kaldırıp mağaranın daha da derinlerine baktığında, mavi ışıltının bir anda alevlere dönüştüğünü gördü. Küçük bir geçitten yansıyan o kızıl ışığın özünde ne olduğunu merak etti. Bu sırada cübbesinin kumaşından bir parça yırttı, elinde açılan yarığı o kumaş parçasıyla sardı ve yeniden yürüyecekken, elinden damlayan kanın yerde uzanan izini gördü; durdu.

Bunun hayra alamet olmadığını biliyordu.

Mağaranın derinliklerinden gelen gürültü, yankılardan damarlara ayrılarak tüm duvarlara sindi ve mağaranın tavanından birkaç akuama-

rin sarkıtı yere düştü. Sarkıtlar dimdik olacak şekilde düşerek kadını çemberden bir hücrenin içine aldığında, kadın etrafını saran uzun sarkıtlara korkuyla baktı ve sonra da gözlerini o kızıl yansımaların geldiği geçide çevirdi.

"Işıktan geldin, karanlığa mı gidiyorsun ey damarlarından gücün kan gibi kuruyarak kaybolduğu zavallı Mar kadını." Bu ses, kadının irkilerek yutkunmasına neden oldu. Uzun zamandır insandı, uzun zamandır ne damarlarında ne de fikrinde zehir yoktu; o sadece bir faniydi ve çok yakında ölecekti. "Bana İstanbul'dan hediye getirdin mi?"

"Getirdim," dedi kadın titreyerek, korkuyordu, korku duman grisi gözlerine sinmişti.

"Ne getirdin? Söyle, söyle ki seni azat edeyim, göster ki seni ışığa geri göndereyim." Ses yankılar hâlinde etrafa dağılınca kadın ellerini iki akuamarin sarkıttan hücre parmaklığına koydu ve yüzünü aralıktan çıkarmaya çalışarak, "Mahinur'un torunuymuş," dedi. "Zultanit ile Mahinur konuşurken torunum duymuş. Torunum hâlâ özbeöz Mardır, insanlığı kabul etmemiştir. Mahinur onu yollamış. Mega Mar Kraliçesi artık buradaymış. Çöl Çocuğunu öldüren oymuş!"

Boşluktan güç ile gelen ses yeniden konuştu.

"Yaşlı bedenine rağmen sırf güçlerini geri alabilmek için İstanbul'dan portal açıp Varta'ya geldin ve kendi soyunu bize sattın, doğru mudur?"

"Yakında öleceğim," dedi kadın acıyla. "İnsan olmayı kabul ettiğimde, tek dileğim o insan erkeğiyle mutlu olmaktı. Öldü, arkasında bana koca bir acı bıraktı. Sonra da o acı hastalığı getirdi. Şimdi o da yok, güçlerim de... Ama güçlerimi geri alırsam, hayatımı yeniden yoluna sokabilirim. Yeniden istediğim kadar yaşayabilirim."

"Kötü bir haberim var sadakatsiz Mar kadını," dedi boşluğun karanlık ve muzaffer sesi. "Biz onu zaten bulduk."

İçime çöken o yıkıcı sessizliği dış kapıya arka arkaya inen darbelerin sesi bozduğunda, göz bebeklerimin genişleyerek inceldiğini hissettim. Efken parmakları arasındaki sigarayı kül tablasına bastırıp, izmaritin ucunda yanan alevin ölümünün kokusu salona yayılana kadar bastırıp sürttüğünde gözlerimiz birbirine tutunmuştu. Yanan şöminenin önünde kıvrılıp tıpkı yavru bir köpek gibi uykuya dalan Hatem bir insan vücudunun içindeydi, uykusunu bölen darbe sesleriyle kafasını yerden kaldırıp bize baktı.

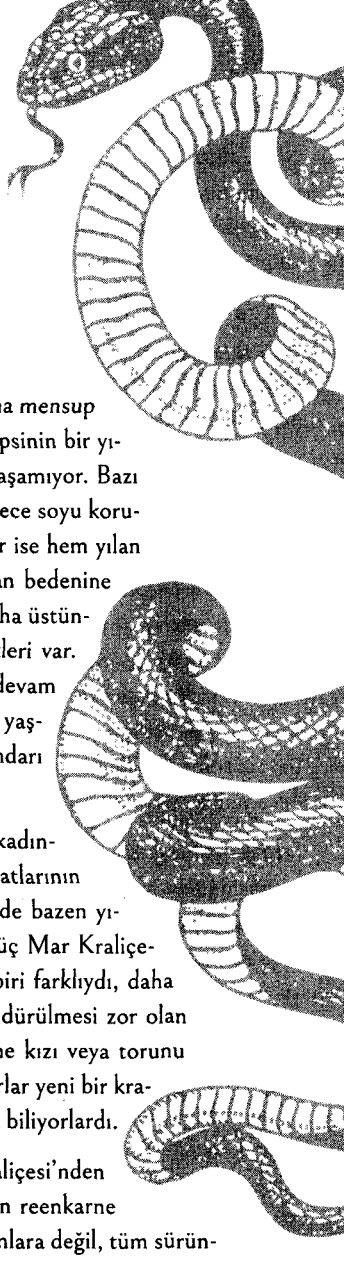
"Oturun," dedi Efken hole çıkarken. Verandanın tavanındaki karların yere yığılmasına neden olacak kuvvetteki yumruk yeniden kapıya indiğinde

onu dinlemedim ve arkasından hole çıktım. Hatem de söz dinlemedi, arkamdan geldi, uykulu gözlerine rağmen bedeni gergindi, her an içindeki yaratığın yularını salacak gibi duruyordu. Gerginliğin damarlarımı sızlattığını hissederek Efken'in arkasından ilerlediğim sırada Efken elini kapıya koyup başını sola yatırarak bir süre dışarıyı dinledi ve kapıya bir darbe daha vurulduğunda, "Kapıdaki Crystal gibi hissettiriyor," dedi, o an, o his kalbimin içine Efken'in kelimelerinden bile önce sinerek bir farkındalığın var olmasına neden oldu. Efken'i sertçe ittiğimde homurdanmayı ve küfrü duydum, tam bana doğru atılarak, "Ben açarım," diyordu ki kapıyı sertçe açtım ve gecenin karanlığı, karın beyazı, kızın gözlerinin kızıllığı içeri doldu.

Yırtık pırtık elbisesinin içinde neredeyse çıplak ve yaralıydı, kollarındaki derin çiziklerle bir anda yere çöktü ve dizlerinin üzerinde durup ellerini yere bastırarak kafasını kaldırıp gözlerimin içine, ruhuma, tüm benliğime, düğümüme baktı.

"Efendim," diye mırıldandı çaresizlikle dolu bir sesle. "Sonunda sizin için buradayım Kraliçem." Kurum siyahı saçları esmer teninin üzerinde endişeli yılanlar gibi sürtünüyordu. "Sizin için gelecekler. İntikam için gelecekler! Peşinizdeler! Mega Alfa sizi eşiniz yapmak için, Cadılar da Gabriel'in öcünü almak için peşinizde!"

O an, söylediği her şeyi bir kenara bıraktım, sadece, "Sapphire," diye fısıldadım.

AKIŞTAKİ TÜRLER

Mar: Kadın/erkek fark etmeksizin yılan soyuna mensup olan doğaüstü insanlara verilen ortak isim. Hepsinin bir yılan bedeni var ama tamamı o bedenin içinde yaşamıyor. Bazı yılanların insan bilinci ve bedeni yok, onlar sadece soyu koruyan askerler. İnsan bedenine sahip olan Marlar ise hem yılan hem de insan formunda görünebiliyorlar. İnsan bedenine ve bilincine sahip oldukları için rütbe olarak daha üstünler ve her birine verilmiş üstün savaş yetenekleri var. Bir insan olarak hayatlarına kaldıkları yerden devam etmek istedikleri takdirde güçleri siliniyor ve yaşlanmaya başlıyorlar. Hepsinin tek bir hükümdarı var, bu da Mar Kraliçesi.

Mar Kraliçesi: Soyun lideri. Soy sadece kadınlar tarafından yönetiliyor. Mar Kraliçeleri hayatlarının büyük bir kısmını insan bedeninde geçirseler de bazen yılan formuyla da ortaya çıkabiliyorlar. Sadece üç Mar Kraliçesi dünyaya geldi, üçü de aynı kandandı ama biri farklıydı, daha üstün bir yetenekle geldi. Olası bir savaşta öldürülmesi zor olan Mar Kraliçesi hayatını kaybederse onun yerine kızı veya torunu geliyor. Mahinev reenkarne olmadan önce Marlar yeni bir kraliçe istemediler çünkü kraliçelerinin döneceğini biliyorlardı.

Mega Mar Kraliçesi: Önceki iki Mar Kraliçesi'nden daha üstün bir güç ve yetenekle dünyaya gelen reenkarne kraliçenin ismi. Bu yeni tür kraliçe, sadece yılanlara değil, tüm sürüngen türlerine hükmetmesiyle tanınacak.

Gümüş Pençe: Kadın/erkek fark etmeksizin kurt soyuna mensup olan doğaüstü insanlara verilen ortak isim. Hepsinin bir kurt bedeni var ve genelde

tehlikelerden korunmak için o bedende yaşamayı tercih ediyorlar. Gümüş Pençeler, diğer kurt türlerine göre daha cüsseli ama tüm kurt türleri tarafından kardeş olarak görülüyorlar. Kurtlar arası klanlar var, her kurt aynı klandan değil ve her klanın lideri farklı. Tüm klanlara sadece Alfa Hükümdar hükmedebiliyor.

Mega Gümüş Pençe: Bir Gümüş Pençe erkeği ile bir Mar kadınının dünyaya getirdiği türün ismi. Hem Mar hem de Gümüş Pençe gücü taşıma ihtimali olan bu ırk gücünün tamamını harekete geçirebilmek için kendisi gibi bir dişi/erkek bulmak zorunda.

Mega Alfa: Mega Gümüş Pençe'nin kendine bir sürü bulması hâlinde alacağı rütbe.

Alfa Hükümdarı: Gümüş Pençe soyunun lideri. Soy sadece erkekler tarafından yönetiliyor ama güçlü kadınların da sayısı oldukça fazla. Hatta çoğu erkek kadınlarla dövüşmeye cüret edemiyor, çünkü kadınlarının daha yırtıcı olduğu söylentiler arasında. Olası bir savaşta öldürülmesi zor olan hükümdar eğer öldürülürse yerine torunu ya da oğlu geliyor, eğer her ikisi de yoksa taht kan ile bağlı olduğu başka bir erkeğe devrediliyor. Efken reenkarne olmadan önce kurtlar onun döneceğini biliyordu, bu yüzden yeni bir hükümdar aramadılar ve hükümdarın dönüşünü beklediler.

Mega Alfa Hükümdarı/Gümüş Kral: Gücüyle kıyameti getireceğine inanılan yıkım kralı. Gümüş Pençeler, Alfalar ve diğer kurtların hükümdarı olduğu gibi aynı zamanda çakal, tilki ve sırtlan gibi yırtıcılara da liderlik etmesiyle tanınacak.

Kanbaz/Acroblood: Yüzyıllardır insanların arasında yaşayan Kanbazlar, tıpkı bir yırtıcı gibi beslenmeleriyle tanınıyorlar. Bir insanı kısa sürede tamamen yiyebilecek açlığa sahip olan Kanbazlar uzun yıllardır kendi istekleri doğrultusunda sadece kanını isteyerek onlarla paylaşan insanların kanlarıyla beslenerek hayatta kalıyorlar. Her on yılda bir büyümeleri on yıl boyunca duran Kanbazlar, otuz yaşlarına geldikleri anda zaman onlar için tamamen duruyor ve otuz yaşını asla aşmayan bir ölümsüze dönüşüyorlar. Kanıyla beslendikleri her ölümlü insana bazı yetenekler verdikleri söyleniyor.

Hayalci: Bu tür, rakibine çok ağır halüsinasyonlar gösteriyor, en karanlık korkuları açığa çıkararak karşısındakini zayıflatıyor. Bir insan formunda yaşayan bu türün kadınları çok güzel, erkekleri de çok yakışıklı olduğu biliniyor.

Guqula: Normal şartlarda bir insanın bedeninde yaşayan bu tür, bir kılık değiştirme uzmanı. Karşısındaki yaratığın da insanın da şeklini kolayca alabiliyor.

Krokodil: Et çürüten zehriyle tanınan, yarı insan yarı doğaüstü bedeninde yaşam süren bu tür, dövüş anında kuyruk sokumundan dışarı çıkan timsah kuyruğunu kullanarak rakibini kolayca alt edebiliyor. Timsahlar ve suyun zehirli çocuklarıyla oldukça iyi anlaştığı bilgiler arasında.

Keler: Bir insanın bedeninde bir yaratığın gözleriyle yaşayan bu tür, tırnaklarının diplerindeki zehrin dozuna göre tüm türleri felç edebiliyor.

Ak Cambaz: Çok esnek ve saldırgan olan bu türün tamamı kadınlardan oluşur, oldukça küçümseyici olan bu türün en büyük silahı kırbacı.

Kelle Yiyen: Taştan bedenlere sahip bu yaratıkların duyguları yok. Sadece öldürmek ve yok etmek için var olan türün besin kaynağı beyin.

Ruh Öğüten: İnsan görüntüsüne sahip bu türün insanları, karşısındaki rakibe verdiği ruhsal acıyla tanımıyor. Güçlü bir Ruh Öğüten istediğinde ruhu parçalayarak bedeni bomboş, sadece yaşamsal faaliyetleri devam eden bir konağa çevirebilir, ruhsuz kalan rakip kısa süre içerisinde ölecektir. İlerleyen zamanlarda karşımıza çıkacak daha güçlü Ruh Öğütenler olacak.

Cadılar: Soylara göre ayrılan cadılar, bulundukları soyun ona verdiği güçleri ve özellikleri taşır. Cadılar arasındaki en acımasız soyun Ölüm Halefileri olduğu söylenirken, Ak/Beyaz Cadılar ve Kızıl Cadıların barış ve birlik için yaşadıkları söylenir. Çöl Cadılarının ise her zaman huzursuzluk çıkardığı söylentiler arasında. Daha birçok cadı soyu var.

Güneşin Karanlık Yüzü: İşgüzar bir güneş şeytanı. Savaşı kaybetti ama büyük bir sırrı var ve üçüncü kitapta da bizlerle olacak.

Krogada/Sırtlan: Aynı zamanda Gülen Sırtlan da denen bu tür, doğada yaşayan leş yiyici sırtlanların aksine bilinç sahibi ve bir insan bedeninde de yaşayabiliyor. Doğrudan zihni hedef alan kahkahalarıyla insanı intihara sürükleyen bu türün, cesetlerle oynamaktan hoşlandığı söyleniyor.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Binnur Şafak Nigiz, 7 yıl kadar tiyatro ile ilgilenmiş, bu dalda aldığı teklifleri öğrenim hayatını etkilememesi için reddetmek zorunda kalmıştır. Öğrenim hayatı boyunca edebiyat ve tiyatro alanında öğrenim gördüğü tüm okulları temsil etmiş, hepsine çeşitli ödüller getirmiştir. Bir süre dergide hikâye yazarlığı yapan yazar 2016 yılından bu yana kitap çıkarmaya devam etmektedir. Büyük bir sosyal platformda hikâyelerini insanlarla paylaşan Binnur Şafak Nigiz, ilk kez fantastik bir seriyle karşınızda. Serinin ikinci kitabı ASREMAN Dokuz Yayınları farkıyla raflardaki yerini aldı.

ASREMAN

İstanbul yavaş yavaş buz tutmaya başlıyordu.
Boyut değiştirip artık Varta'nın pençeleri arasında olan Mahinev'i
İstanbul'da aramaya devam eden kurtlar şehirden yavaşça çekildi
ama şehrin buzu çözülmedi.
Yılanların nöbet tutmaya başladığı şehirde artık
hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Nigin Bağı'yla mühürlendiği kişinin kim olduğunu anlayan Mahinev, hafızasındaki eksik parçaları tamamlamak için bir yola çıkar. Yaşanan büyük tutulmayla beraber Varta'nın kapısı tehlikeli varlıklara açılmıştır. Mahinev, babaannesinin rüyalar yoluyla haber vererek gitmesini istediği o tapınakta elmas bir yılan bedeni bulur, bulduğu yılan bedeniyle bir bağlantısı olduğunu fark eder. Efken'in yoldaşlığıyla sırları yavaşça çözmeye başlayan Mahinev'i hedef hâline getiren güçlü bir düşman kapıdadır. Tüm bunlar olurken Efken ile arasındaki ilişkinin çok öncelere dayandığını öğrenen Mahinev, açığa çıkan sırlarla beraber güçlerini yavaş yavaş keşfetmeye ve düşmanla savaşmaya başlar.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

THG 0736354 TVE

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur.
978-625-7642-49-1
9 786257 642491